

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩ БАРД

САГА ЗА
ИМПЕРИЯТА

ГОСПОДАРКА НА ИМПЕРИЯТА

3

РЕЙМЪН
ФИЙСТ

ДЖАНИ ВУРЦ

РЕЙМЪНД ФИЙСТ, ДЖАНИ ВУРЦ ГОСПОДАРКА НА ИМПЕРИЯТА

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

Играта е към своя край. Обкръжена отвсякъде от воюващи фракции, платени убийци и шпиони, Мара от Акома трябва да почерпи от най-дълбоките си вътрешни сили, за да укрепи позицията си веднъж завинаги.

Брилянтен завършек на брилянтна поредица, която ни предлага уникален поглед към света с японско-римски черти — Цурануани...

Реймънд Фийст е роден и отраснал в Южна Калифорния. Завършил е Калифорнийския университет, Сан Диего. Автор е на световноизвестната фентъзи поредица Сага за войната на разлома и други, свързани с фантастичния свят на Мидкемия. Живее в Санта Фе, Калифорния.

Джани Вурц е авторка на няколко успешни фентъзи романа, включващи трилогията Огненият цикъл, както и на сборници с разкази. Всички публикувани от нея романи се радват на горещото одобрение на критиката и читателите.

1. ТРАГЕДИЯ

Утринното слънце грейна.

Росата заблещука като скъпоценни камъни по тревата на езерния бряг и зовът на гнездящите птици шатра се понесе сладко на вятъра. Лейди Мара се наслади на свежия въздух, който скоро щеше да отстъпи на дневната горещина. Седеше в носилката си. Съпругът ѝ бе до нея, а двегодишният ѝ син Джъстин бе задрямал в скута ѝ. Тя затвори очи и въздъхна дълбоко и доволно.

Пъхна пръсти в ръката на мъжа си. Хокану се усмихна. Беше неоспоримо чаровен и доказан воин, а безгрижните времена не бяха смекчили атлетичната му външност. Ръката му стисна властно нейната, прикривайки с нежност мъжката сила.

Последните три години бяха добри. За първи път от детството си Мара се чувстваше сигурно, предпазена от убийствените несекващи политически интриги на Играта на Съвета. Врагът, който бе убил баща ѝ и брат ѝ, не можеше вече да я застраши. Сега той беше само прах и спомени, фамилията му бе загинала с него. Наследствените му земи и величествената къща на имението бяха поверени на Мара от императора.

Според суеверието лош късмет опетняваше земята на една паднала фамилия. В такава чудесна утрин като тази обаче нещастieto сякаш бе напълно изчезнало от света. Докато носилката бавно се движеше покрай брега, двамата споделяха покоя на мига, загледани в дома, който бяха създали заедно.

Сгушена между стръмни, увенчани със скали хълмове, долината, принадлежала първоначално на лордовете Минванаби, беше не само естествено укрепена, но толкова красива, че сякаш бе докосната от боговете. Езерото отразяваше ясното небе. Водите му бяха набраздени от бързите гребла на куриерска лодка, понесла депеша за домашните търговски пълномощници в Свещения град. Баржи със зърно, тласкани

от веслата на пеещи роби, докарваха тазгодишната жътва в складовете, докато пролетното пълноводие позволи превоза надолу по реката.

Есенният ветрец галеше златистата трева, а утринното слънце огряваше стените на къщата на имението като алабастр. Отвъд нея, в една естествена падина, Бойните водачи Люджан и Ксандия упражняваха обединена част воители на Акома и Шинцаваи. Тъй като Хокану един ден щеше да наследи титлата на баща си, бракът му за Мара не беше слял двата дома. Воители в зеленото на Акома маршируваха в крак с други в синьото на Шинцаваи, редиците им бяха изпъстрени тук-там с черно от подразделения на насекомоподобни чо-джа. Наред със земите на Минванаби лейди Мара беше спечелила съюз с още два кошера и с тях — бойната сила на още три отряда воители, родени за битка от цариците си.

Достатъчно глупав враг, за да предприеме щурм, щеше да си навлече бързо унищожение. Мара и Хокану със своите верни васали и съюзници заедно командваха постоянна армия, която нямаше равна в държавата. Само Имперските бели на Небесната светлина, с наборите от други домове под неговата власт, можеха да съперничат на тези две армии. И сякаш чудесните бойци и почти несъкрусимата крепост сами по себе си не гарантираха мир, титлата Слуга на империята, дадена на Мара за службата ѝ на Цурануани, ѝ даваше почетното осиновяване във фамилията на самия император. Имперските бели най-вероятно щяха да тръгнат в нейна защита, защото според кодекса на честта, съществен за цуранската култура, една обида или заплаха към нея представляваше оскърбление срещу фамилията на Небесната светлина.

— Изглеждаш прелестно доволна от себе си тази сутрин, скъпа съпруго — промълви в ухото ѝ Хокану.

Мара отпусна глава на рамото му и устните ѝ се разтвориха за целувката му. Макар дълбоко в сърцето да ѝ липсваше дивата страст, която бе изпитвала с червенокосия варварин роб, бащата на Джъстин, беше се примирила с тази загуба. Хокану притежаваше сходен дух, споделяше нейната политическа проникателност и склонността ѝ към новаторство. Беше с бърз ум, добър и предан съпруг, а също и търпелив към упорития ѝ нрав — нещо, на което малцина мъже от нейната култура бяха склонни. С него Мара споделяше като с равен. Бракът ѝ бе дълбоко и трайно удовлетворение и макар интересът ѝ към Великата игра на Съвета да беше намалял, тя вече не я играеше със

страх. Целувката на Хокану я стопли като вино, но в същия миг рязък пронизителен вик разцепи тишината.

Мара се откъсна от прегръдката на Хокану. Тъмните очи на мъжа ѝ отразиха усмивката ѝ.

— Аяки — казаха двамата едновременно.

В следващия момент галопиращи копита изтътнаха по пътеката край езерото.

Хокану сложи ръка на рамото на жена си и двамата се наведоха, за да погледнат лудорията на по-големия син и наследник на Мара.

Черен като въглен кон изскочи от дърветата, с развети на вятъра грива и опашка. Червени пискюли красяха сбруята, обшит с перли нагръдник пазеше седлото да не се хлъзне назад по издълженото закръглено тяло. С крака в лакираните стремена, на него се беше присвило момче, наскоро стигнало дванайсетте, с черна коса с цвета на животното. Обърна коня с дръпване на юздата и подкара към носилката на Мара. Лицето му бе зачервено от възбудата и бързината, тънкият му обшит с пайети халат се изду като знаме зад него.

— Става доста дързък ездач — каза с възхищение Хокану. — И подаръкът за рождения ден, изглежда, много му харесва.

Мара се загледа и лицето ѝ засия доволно, щом момчето спря коня на пътеката. Аяки беше нейната радост, съществуването, което обичаше най-много в живота си.

Черният кон замята буйно глава. Беше млад и жаден да тича на воля. Мара все още се чувстваше неловко от близостта на огромните животни, внасяни от варварския свят, тъй че затаи дъх в мрачно предчувствие. Аяки бе наследил буйна жилка от баща си, а през годините след като се беше спасил на косъм от ножа на наемен убиец, понякога го обземаше неспокоен дух. Често сякаш се подиграваше със смъртта — все едно че като се опълчваше на опасността, можеше да утвърди живота, кипящ в жилите му.

Господарката гледаше момчето и коня. Аяки щеше да израсне висок, наследство от двамата му дядовци. Беше наследил обичайната за Акома тънка и стройна фигура, плюс цялата упорита храброст на баща си. Макар Хокану да не беше кръвният му баща, между двамата цареше взаимно приятелство и уважение. Аяки беше момче, с което всеки родител щеше да се гордее, и вече издаваше острия ум, който

щеше да му трябва, щом стигнеше пълнолетие и влезеше в Играта на Съвета като пълноправен Господар на Акома.

— Младежко перчене — подразни го Хокану. — Носачите ни може да са единствените в империята, получили привилегията да носят сандали, но ако мислиш, че трябва да се надбягваме с теб до ливадите, определено трябва да ти откажем.

Аяки се разсмя. Тъмните му очи се впиха в майка му, изпълнени с възбудата на мига.

— Всъщност канех се да попитам Лакс'л дали може да изпробвам нашата бързина срещу един чо-джа. Ще е интересно да се разбере дали неговите воители могат да настигнат отряд варварска конница.

— Ако имаше война, каквато в момента няма, слава на боговете — каза Хокану с малко по-сериозна нотка в гласа. — Гледай да се държиш прилично и да не оскърбиш достойнството на Лакс'л, когато го попиташ.

Аяки се усмихна широко. Беше отраснал сред чо-джа и странните им порядки изобщо не го плашеха.

— Лакс'л още не ми е простил; че му дадох джомач с камък в него.

— Простил ти е — намеси се Мара. — Но след това стана по-благоразумен към хитрините ти, което е добре. Чо-джа нямат същото чувство за шегите като хората. — Погледна Хокану и добави: — Всъщност не мисля, че разбират нашия хумор.

Аяки се намръщи, а черният кон се разигра под него. Носачите се дръпнаха боязливо от затанцувалите копита, друсането събуди малкия Джъстин и той се разпищя гневно.

Черният кон се подплаши. Аяки го задържа с твърда ръка, но буйният кон се дръпна няколко стъпки назад. Хокану запази лицето си безизразно, макар да изпитваше подтик да се засмее на свирепата момчешка решимост да наложи контрол. Джъстин продължаваше да реве и Мара се наведе и го вдигна.

Нещо изсвистя покрай ухото на Хокану, някъде иззад него, и завеските на носилката изпърхаха. Малка дупка се появи в коприната, където допреди миг беше главата на Мара. Хокану се хвърли и затисна с тяло жена си и осиновеното си дете, изви глава и погледна. В сенките

на храстите до пътеката пробяга нещо черно. Инстинктите, наточени в битки, го тласнаха към действие, без да мисли.

Изблъска жена си и малкия от носилката, като ги пазеше с тялото си като с щит. Внезапният скок преобърна носилката и им осигури още прикритие.

— В храстите! — извика той, докато носачите падаха по земята.

Стражите извадиха мечовете си, готови да защитят господарката, но не виждаха ясна цел и се поколебаха.

Под купчината възглавници и разкъсани завеси и над рева на Джъстин Мара възкликна:

— Какво правиш?

— Зад храстите акаси! — пак извика Хокану на стражите.

Конят затъпка нервно с копита, потръпна, изпъна уши и тръсна гъстата си грива. Аяки се мъчеше да го укроти.

Хокану погледна над носилката. Стражите вече тичаха към храстите, които им бе посочил. Обърна се, за да огледа за възможно нападение от друга посока, и видя Аяки, който отчаяно се опитваше да укроти опасно превъзбудения кон. Блеснала на слънчевата светлина лъскава резка издаде малка стрела, забита в хълбока на животното.

— Аяки! Скачай!

Конят зарита бясно. Стрелата беше свършила работата си и нервната отрова течеше в кръвта му. Очите му се подбелиха, той се изправи на задните си крака и от гърлото му се изтръгна пронизителен, почти човешки писък.

Хокану се измъкна от носилката, скочи и посегна да сграбчи юздата, но сечащите във въздуха копита го спряха. Той се наведе, опита отново да я хване, но не успя, понеже конят се извъртя. Хокану разбираше достатъчно от коне, за да си даде сметка, че животното е обезумяло, така че изкрещя на момчето, което беше обгърнало с две ръце шията на животното:

— Аяки! Скачай! Веднага!

— Не — извика детето, не от незначитане, а в изблик на храброст.
— Мога да го укротя!

Хокану отново скочи да хване юздите, уплашен не на шега за собствената си безопасност. Непокорността на момчето можеше да бъде оправдана, ако конят просто се беше подплашил. Но Хокану бе виждал последиците от отровна стрела. Знаеше какво означава

треперещата конска плът и внезапната липса на координация: бързо действаща змийска отрова. Ако стрелата беше улучила Мара, смъртта вече щеше да е настъпила след секунди. При животното десетократно по-голямо от нея, краят щеше да е по-бавен и много по-мъчителен. Конят изцвили от болка и спазъм разтърси туловището му. Оголи жълти зъби и задърпа юздечката, а Хокану отново не успя да го хване.

— Отрова, Аяки! — извика с всичка сила.

Хвърли се да хване стремето, за да смъкне момчето от седлото. Предните крака на коня се стегнаха, мускулите се вцепениха. След това задните се огънаха и животното рухна, като повлече момчето.

Мара изпищя. Аяки отказа да скочи в последния миг и конят го затисна.

Хокану се хвърли покрай ритациите копита и стигна с един скок до момчето — но твърде късно. Затиснато под тежестта на умиращия треперещ кон, детето изглеждаше невъзможно преbledняло. Тъмните му очи се извърнаха към Хокану и незатиснатата му ръка се пресегна да хване ръката на втория му баща миг преди смъртта.

Хокану усети как малките мръсни пръсти се отпуснаха в неговите. Стисна ги с отчаяна ярост.

— Не! — извика сякаш в предизвикателство към боговете. Виковете на Мара кънтяха в ушите му. Воините от почетната ѝ стража вече вдигаха мъртвия кон.

На Аяки му бе отнето правото на последен протест срещу безмилостната ненавременна смърт. Тежестта на коня беше смазала гърдите му и ребрата му стърчаха от премазаната плът като счупени мечове.

Момчешкото, толкова бледо лице се взираше с широко отворени изненадани очи в равнодушното небе. Пръстите, пресегнали се към втория му баща, за да отблъснат ужаса от мрака, бяха отпуснати, с мехур на палеца, последното свидетелство за усърдни упражнения с дървения меч. Това момче никога нямаше да познае нито почестите, нито ужасите на битката, нито сладката целувка на първата си девица, нито гордостта и отговорността на господарската мантия, предопределена да бъде негова един ден.

Невъзвратимостта на този внезапен край бе като кървяща рана. Скръб и стъписващо неверие обзеха Хокану. Умът му се измъкна от потреса само благодарение на рефлексата, усвоен на бойните полета.

— Покрий детето с щита си — заповяда той на най-близкия войник. — Майка му не бива да го види така.

Но думите излязоха твърде късно от изтръпналите устни. Мара се беше втурнала след него и той усети пърхането на копринения ѝ халат, когато тя падна на колене до сина си. Посегна да го прегърне, да го вдигне от прашната земя, сякаш с чистата сила на любовта можеше да го върне към живота. Ала ръцете ѝ замръзнаха във въздуха над премазаната плът, която допреди малко бе Аяки. Мара отвори уста, но от нея не излезе звук. Нещо вътре в нея се прекърши. Хокану я притисна към рамото си.

— Отиде в залите на Червения бог...

Мара мълчеше. Хокану усещаше забързаните удари на сърцето ѝ под дланта си.

В храстите покрай пътя се водеше борба — стражите на Мара бяха спипали облечения в черно убиец, Докато Хокану се съвземе и им заповяда да спрат — защото жив той можеше да бъде принуден да каже кой го е наел, — воините бяха приключили.

Мечовете им бяха яркочервени. За секунди убиецът на Аяки бе насечен като нийдра в касапница.

На Хокану дори му дожаля за мъжа. Огледа го. Беше с къса черна риза и панталони и боядисани в червено ръце. Платът около главата, скриващ всичко, освен очите, беше дръпнат и на лявата буза се виждаше синя татуировка. Този знак се носеше само от членовете на тонга Хамой, братството на убийците.

Хокану бавно си пое дъх. Нямаше значение, че войниците бяха посекли убиеца: наемникът с радост щеше сам да отнеме живота си, за да не издаде информация. Тонгът действаше под изричен кодекс за опазване на тайна и беше сигурно, че убиецът нямаше да знае кой е платил на водача му за това нападение. А единственото име, което беше важно, бе това на човека, наел услугите на хамоите.

В едно хладно кътче на ума си Хокану осъзна, че този опит за покушение срещу Мара не е излязъл евтино. Този мъж не можеше да се е надявал, че ще оцелее след мисията си, а такова самоубийствено покушение сигурно струваше цяло състояние в метал.

— Претърсете убиеца и проследете пътя му през имението — нареди той с глас, натезал от кипящи чувства. — Вижете и дали може да се разбере кой може да е наел тонга.

Командващият Ударен водач на Акома се поклони, после завика отсечени заповеди на бойците си.

— Оставете охрана до момчето — добави Хокану.

Мара бе онемяла, бореше се с ужаса и неверието. Съпругът ѝ не я укори, че не може да запази самообладание и да покаже полагащата се цуранска хладна невъзмутимост. Аяки беше първородният ѝ син. А и преди да го роди бе преживяла твърде много загуби и смърт.

Хокану я прегърна нежно и се опита да я отведе; но тя му се противопостави.

— Не! — заяви с приглушен от болка глас. — Няма да го оставя тук сам!

— С нищо не можем да му помогнем. Той вече е в залите на Червения бог. Въпреки годините си посрещна храбро смъртта. Ще го приемат радушно. — Погали тъмната ѝ коса и се опита да я утеши. — По-добре се прибери вътре и дай Джъстин на дойките.

— Не — повтори Мара твърдо и той инстинктивно усети, че не бива да се противопоставя. — Няма да си тръгна.

И макар че след малко позволи да върнат Джъстин в къщата под защитата на отряд воители, остана да седи в зноя на утрото върху прашната земя, взряна в застиналото лице на първородния си син.

Хокану бе до нея. Не го прогони миризмата на смърт, нито мухите, които гъмжаха, бръмчаха и се трупаха по очите на мъртвия кон. Сдържан като на бойно поле, той стоеше търпеливо. С тих глас прати роба бегач да доведе слуги с малък копринен павилион, за да направят сянка. Мара така и не погледна настрани, докато вдигаха павилиона, все едно хората около нея не съществуваха; сипеше изривена пръст между пръстите си.

Най-сетне дванайсетима от най-добрите ѝ воители дойдоха в церемониална броня, за да отнесат мъртвия ѝ син. Никой не възрази на предложението на Хокану, че момчето заслужава бойни почести. Аяки беше загинал от вражеска стрела, също толкова сигурно, колкото ако отровата бе поразила собствената му плът. Беше отказал да изостави любимия си кон, а такъв кураж и отговорност у толкова млад човек заслужаваха признание.

С вцепенено и бледо като порцелан лице Мара гледаше как воителите вдигнаха тялото на сина ѝ и го положиха на носилка, украсена

с вимпели в зеленото на Акома, и една лента алено, в почит към Червения бог, който сбира при себе си всеки живот.

Утринният ветрец бе затихнал и воините са потяха. Хокану помогна на Мара да стане. Полагаше усилие да запази самообладание, и то не само заради Аяки. Сърцето му кървеше и заради Мара, чието страдание трябваше да е невъобразимо. Кортежът заслиза по склона към къщата на имението, която само допреди няколко часа изглеждаше благословено с мир и щастие място.

Беше сякаш престъпление срещу самото естество това, че градините са толкова зелени, а езерният бряг толкова красив, а момчето на носилката — окървавено, застинало, мъртво.

Под сянката на огромния каменен портал стояха най-верните слуги от домакинството. Един по един се поклониха пред носилката, отдавайки своята почит на младия Аяки. Водеше ги Кейоке, Първи военен съветник, с посребрялата му от старост коса, с патерицата, която му помагаше да върви, откакто бе загубил единия си крак от бойни рани, скрита ненаатрапчиво в гънка на официалната му мантия. Докато изричаше съчувствените думи, погледна Мара със скръб, каквато може да покаже единствено баща, затаена зад тъмни очи и лице като от старо дърво. След него чакаше Люджан, Бойният водач на Акома. Обичайната му хитра усмивка беше изчезнала и твърдият му поглед трепна от примигването, за да задържи сълзите. Макар да бе воин до дъното на душата си, едва успяваше да се владее. Беше учил момчето да борави с меч и дори тази сутрин го беше похвалил за бързото му напредване.

Люджан докосна ръката на Мара.

— Аяки може да беше на дванайсет години, господарке, но вече беше достоен за пример воин.

Тя само кимна и водена от Хокану мина покрай следващия в редицата, хадонрата. Дребничкият свит като мишка Джикан бе сломен. Наскоро бе успял да заинтригува буйния и непостоянен Аяки с тънкостите на домашните финанси. Игрите им с чипове от раковини, изобразяващи годните за продан стоки на Акома, нямаше повече да разбъркват кътчето за закуска до килера. Джикан едва успя да измърмори официалните думи на съчувствие към господарката си. Искрените му кафяви очи сякаш отразиха болката ѝ, докато тя минаваше със съпруга си към следващите, младия ѝ съветник Сарик и

помощника му Инкомо. Двамата бяха по-късна добавка към домашния персонал, но Аяки беше спечелил обичта им не по-малко от тази на другите. Съболезнованията, които ѝ поднесоха, бяха искрени, но тя не можа да отвърне. Само ръката на Хокану я задържа да не залитне, докато изкачваше стъпалата.

Хокану потръпна. За първи път красиво облицованите с плочки каменни стени и под на къщата не му предложиха усещането за сигурно убежище. Изящно изрисуваните паравани, поръчани от него и Мара, не стоплиха сърцето му. Вместо това го загложди съмнение: дали смъртта на младия Аяки не беше израз на недоволството на боговете от това, че Мара бе взела като трофей имота на падналите си врагове? Минванаби, стъпвали някога по тези коридори, се бяха заклели в кръвна вражда срещу Акома Отхвърляйки традицията, Мара не беше заровила тяхното натами, каменния талисман, гарантиращ на духовете на мъртвите нов живот на Колелото, докато стои исправено на слънчевата светлина. Възможно ли беше витаещите тук сенки на загинали врагове да носят лош късмет на нея и децата ѝ?

Уплашен за безопасността на малкия Джъстин и ядосан на себе си, че се поддава на суеверия, Хокану съсредоточи вниманието си върху Мара. Макар смъртта и загубата винаги да я бяха втвърдявали и да ѝ бяха вдъхвали кураж за действие, сега тя изглеждаше напълно опустошена. Влязоха в голямата зала и тя застъпва към тялото на момчето като кукла, оживяла от заклинанието на маг. Седна вцепенена до траурната носилка, докато слуги и слугини окъпят изтерзаната му плът и я облекат в коприни и скъпоценни накити, полагащи му се като наследник на Велик дом. Хокану стоеше, измъчван от чувството за безполезност. Беше наредил да донесат храна, но Мара не пожела да хапне. Беше помолил знахар да приготви сънотворно, очаквайки, надявайки се дори да провокира гнева ѝ.

Мара вяло поклати глава и избута чашата настрани.

Слънцето обходи небесния свод и сенките по пода се издължиха. Когато писарят, пратен от Джикан, почука дискретно на входната врата за трети път, Хокану най-сетне пое нещата в ръцете си и му каза да потърси Сарик или Инкомо, за да съставят списъка на благородните домове, които трябваше да бъдат уведомени за трагедията. Явно Мара не беше в състояние да взема решения сама. От часове седеше и държеше хладните вкочанени пръсти на сина си.

Люджан пристигна на свечеряване, с прашни сандали и повече умора в очите, отколкото дори във военна кампания. Поклони се на господарката и нейния съпруг и зачака разрешение да говори.

Очите на Мара оставаха впити унило в сина й.

Хокану докосна вцепененото й рамо.

— Обич моя, Люджан има новина.

Господарката на Акома се раздвижи, пробудила се сякаш от дълбок сън, и промълви:

— Синът ми е мъртъв. По милостта на боговете трябваше да съм аз.

Разкъсван до дъното на душата си от съчувствие, Хокану приглади един измъкнал се от косата й кичур.

— Ако боговете бяха милостиви, нападението изобщо нямаше да се случи.

И когато тя отново изпадна в униние, се обърна към Люджан.

Погледите им се срещнаха, изпълнени с болка. Виждали бяха Мара ядосана, уязвена, дори изпаднала в ужас за живота си. Винаги беше реагирала бързо и изненадващо. Тази апатия не й беше присъща и те се опасяваха, че част от духа й може да е загинала със сина й.

— Какво откриха хората ти, Люджан? — попита Хокану.

Ако Бойният водач на Мара спазваше традициите, щеше да си замълчи. Хокану беше благородник, но не беше господар на Акома. Но пък Шинцаваи се бяха заклели в съюз с Акома, а Мара не беше в състояние да взима критични решения. Така че Люджан отговори, и то с облекчение — силите на наследника на Шинцаваи бяха значителни, а новината, която носеше той, не беше радостна.

— Господарю, войните ни претърсиха трупа, но не откриха нищо. Най-добрите ни следотърсачи се включиха в претърсването и в една падина, където убиецът явно е спал, намериха ето това.

Подаде му кръгъл жетон от раковина, боядисан в пурпур и жълто, с всечен в него герб — триъгълният герб на дома Анасати. Хокану го взе с отвращение. Беше знак, какъвто един Управляващ господар можеше да даде на пратеник като доказателство, че му е възложена важна задача. Неуместно беше обаче някой да повери такъв знак на наемен убиец. Но пък Господарят на Анасати не криеше омразата си към Мара. Джиро беше могъщ и открито се съюзяваше с домове, които желяеха да премахнат новата политика на императора.

Беше по-скоро учен, отколкото военен, и макар да беше твърде умен, за да се въвлича в коварни убийства, Мара все пак бе уронила мъжкото му достойнство преди години, като беше избрала по-малкия му брат за свой съпруг. Оттогава Джиро открито показваше враждебността си.

Все пак жетонът беше крещяща проява на недискретност, за да е ход във Великата игра. А тонгът Хамой беше твърде коварно братство, за да се съгласят на глупостта да носят доказателство кой господар или фамилия ги е наела. Историята им датираше от столетия и действията им бяха загърнати в тайнственост. Купуването на смърт от тях бе свързано с абсолютна дискретност. Знакът можеше да е игра, предназначена вината да се хвърли върху Анасати.

Хокану погледна угрижено Люджан и попита:

— Мислиш ли, че лорд Джиро е отговорен за това нападение?

Запитването му не беше толкова въпрос, колкото намекнато съмнение. Това, че Люджан също има резерви за намерения знак, стана явно, когато си пое дъх, за да отговори.

Но името на господаря на Анасати беше пробило апатията на Мара.

— Джиро ли го е направил? — Извърна се рязко и видя червено-жълтото кръгче в ръката на Хокану. Лицето ѝ се смръщи в ужасяваща маска на ярост. — Анасати ще бъдат прах във вятъра. Натамито им ще бъде заровено в смет и духовете им ще бъдат предадени на вечен мрак. Ще мечтаят за съдбата на Минванаби! — Стисна юмруци. — Дори това няма да изплати кръвта на сина ми. Дори това!

— Лорд Джиро може да не е отговорен — каза Люджан, твърдият му обикновено глас потреперваше от скръб. — Ти беше целта, не Аяки. Момчето беше племенник на лорд Анасати все пак. Убиецът може да е бил пратен от всеки от враговете на императора.

Но Мара сякаш не го чу.

— Джиро ще си плати! Синът ми ще бъде отмъстен!

— Мислиш ли, че е Джиро? — повтори Хокану на Бойния водач.

Това, че младият наследник на Анасати продължаваше да изпитва неприязън дори след като бе наследил мантията на баща си, издаваше упорита детинска гордост. Един зрял ум щеше отдавна да е престанал да таи ненавист. Но в суетната си арогантност Господарят на Анасати като нищо можеше да е пожелал светът да разбере чия ръка е поръчала краха на Мара.

Само че откакто Мара бе станала Слуга на империята, популярността ѝ беше нараснала неимоверно. Джиро можеше да е глупав поради уязвеното си мъжко самолюбие, но едва ли чак толкова, че да си навлече гнева на императора.

— Това парче раковина е единственото доказателство, което имаме — отвърна Люджан. — Самата му очевидност би могла да се окаже подвеждаща с това, че като привлече вниманието ни към Анасати, ние бихме могли веднага да ги отхвърлим и да търсим виновниците другаде. — Под думите му напираше гняв. Той също искаше да удари с ярост заради извършеното безчинство. — Няма голямо значение какво мисля аз — довърши мрачно Люджан. Честта налагаше да изпълни волята на господарката си безпрекословно. Ако Мара поискаше от него да вдигне гарнизона на Акома и да тръгне самоубийствено на война, щеше да се подчини.

Вечерният сумрак затъмни таванските прозорци в голямата зала. Слуги влязоха тихо и запалиха лампите, подредени около траурното ложе на Аяки. Дим от уханни свещи се разнесе из въздуха. Играта на топлата светлина смекчи бледнината на смъртта и сянка загърна раните под копринените халати. Мара седеше сама в нощното си бдение. Гледаше овалното лице на сина си и черната коса, която за първи път, откакто помнеше, бе останала сресана за повече от час.

Аяки беше всичкото ѝ бъдеще — до фаталния миг днес. Беше надеждите ѝ, мечтите ѝ, и много повече: бъдещият бранител на предците ѝ и продължението на името Акома.

Самодоволството ѝ го беше убило.

Стисна пръсти. Никога, никога не се беше заблуждавала с вярата, че враговете ѝ не могат да я докоснат. Вината ѝ за този фатален пропуск в бдителността щеше да я преследва до края на дните ѝ. Но колко мрачен бе станал всеки размисъл за утрешния ден. До нея лежеше поднос с останки от храна. Беше хапнала насила и храната не беше имала никакъв вкус. Загрижеността на Хокану не я утешаваше. Познаваше го твърде добре и ехото на собствената ѝ болка и гняв, което можеше да долови зад думите му, я тласкаше към още по-дълбоки самообвинения.

Само момчето ѝ не показваше упрек заради глупостта ѝ. Аяки беше отвъд всякакво чувство, отвъд тъга или радост.

Мара преглътна поредния пристъп на скръб. Как съжаляваше, че стрелата не бе поразила нея, че тъмнината, която слагаше край на всички стремежи, не беше за нея, вместо за сина ѝ. Това, че имаше друго дете, не смалчаваше отчаянието ѝ. От двете ѝ деца Аяки беше познал в по-малка степен пълнотата на живота, въпреки че беше по-големият. Беше дете на Бунтокапи от Анасати, чиято фамилия беше враг на Акома, в съюз, донесъл на Мара много болка и никакво щастие. Политическа целесъобразност я беше тласнала към коварства и интриги, които за сегашния ѝ, по-зрял мироглед изглеждаха не по-малко убийствени. Аяки беше изкуплението ѝ за прахосническото самоубийство на баща му, причинено от машинациите на самата Мара. Въпреки че според правилата на Играта на Съвета бе спечелила значителна победа, самата тя смяташе смъртта на Бунтокапи за свое поражение. Това, че пренебрежението на фамилията му го беше превърнало в достъпен за нея инструмент, не променяше нещата. Аяки ѝ беше предложил възможност да отдаде истинска почит на първия си съпруг. Беше решена синът ѝ да се издигне до величието, което бе отказано на Бунтокапи.

Но сега надеждата беше свършила. Лорд Джиро беше брат на Бунтокапи и това, че заговорът му срещу нея бе ударил в грешната посока, причинявайки смъртта на племенник, бе нарушило отново политическия баланс. Защото без Аяки Анасати бяха свободни да подновят враждебността, затихнала след смъртта на баща ѝ.

Аяки беше отраснал с най-добрите учители, пазен бдително от войниците ѝ. Но беше платил за привилегиите на ранга си. На девет години едва не беше загубил живота си от ножа на платен убиец и преживяното го беше оставило с кошмари. Мара устоя на подтика да погали ръката му за утеха. Плътта беше студена и очите му никога нямаше да се отворят с радост и доверие.

Не ѝ се налагаше да надвива сълзи — гневът заради несправедливостта задавяше тъгата. Личните демони, извратили нрава на баща му до жестокост, бяха вдъхвали у Аяки меланхолия и потиснатост. Едва в последните три години, след брака на Мара с Хокану, беше започнала да се изявява по-слънчевата страна в характера на момчето ѝ.

Крепостта на Минванаби, както често бе изтъквал Аяки, не беше дори обсаждана. Защитите тук бяха непробиваеми за враг. Нещо

повече, Мара беше Слуга на империята. Титлата носеше благосклонността на боговете и достатъчно късмет, за да пази от всяко нещастие. Сега Мара се укоряваше, че си беше позволила детинската му сляпа, вяра да ѝ повлияе. Достатъчно често бе използвала в миналото традиции и суеверия в своя изгода. Беше се оказала суетно глупава, за да не разбере, че същите неща може да се използват против нея.

Изглеждаше въпиеща несправедливост, че трябваше да плати детето, а не тя.

Малкият му брат, Джъстин, беше помагал на Аяки да се измъкне от пристъпите си на мрачно настроение. Вторият ѝ син беше детето на варварския роб, когото тя все още обичаше. Трябваше само да затвори очи и лицето на Кевин се връщаше в ума ѝ, почти винаги усмихнато заради някоя нелепа шега, с червеникавата му коса и брада блеснали като мед под слънцето на Келеуан. С него тя изобщо не беше споделяла хармоничното съгласие, на което се радваше сега с Хокану. Не, Кевин беше буен, импулсивен, понякога страстно нелогичен. Нямаше да крие скръбта си от нея, а щеше да е дал воля на чувствата си в изблик на взривна буря. И в напрегнатата му жизненост тя щеше да е намерила куража да се изправи срещу това безчинство. Малкият Джъстин бе наследил безгрижния нрав на баща си. Смееше се на всичко, въвличаше се в лудории и не млъкваше. Като баща му преди него, Джъстин умееше да измъква Аяки от мрачните му настроения. Ще затича на дебелиите си крачета, ще се спъне, ще се затъркаля със смях или ще направи смешни физиономии, докато стане невъзможно човек да е близо до него и да остане невъзмутим.

Но за Аяки нямаше да има повече смях.

Мара потръпна, усетила присъствие до себе си. Хокану. Беше влязъл със свръхестествената безшумност, на която се бе научил от горските обитатели на варварския свят.

Взе студената ѝ ръка в топлата си длан и промълви:

— Минава полунощ. Трябва да поспиш.

Мара се извърна към него и състраданието в погледа му я накара да се предаде на сълзите. Хокану я прегърна и тя се отпусна на рамото му. Беше силен, с пестеливата мускулатура на баща си. И макар да не разпалваше дива страст като Кевин някога, с него Мара без усилие намираще взаимно разбиране. Беше за нея съпруг така, както бащата

на Аяки изобщо не беше, и присъствието му сега, когато скръбта прекършваше самообладанието ѝ, бе единственото, което я пазеше да не обезумее. Допирът му, който целеше да облекчи тъгата ѝ, беше на мъж, способен да командва на бойното поле. Предпочиташе мира, като нея, но наложи ли се да заговори мечът, беше показвал куража на тигрите, обитаващи света отвъд разлома.

Сега, макар и със закъснение, Акома щяха да се нуждаят от тези умения в битка.

Щом потекоха, сълзите отприщиха и гнева ѝ. За смъртта на сина ѝ имаше виновник и той щеше да си плати. Джиро от Анасати беше убил сина ѝ. Заради това тя щеше да унищожи дома му, та да не остане спомен за него у живите.

Усетил сякаш неприятния обрат на мислите ѝ, Хокану каза тихо:

— Джъстин плака цяла вечер и питаше къде е мама. Кейоке пита за указания, а Люджан иска да знае колко отряда трябва да се отзоват от гарнизонно дежурство в именията край Сулан-Ку.

С неподражаемата си дискретност Хокану не оспори необходимостта от война. Това ѝ донесе облекчение. Ако беше задал въпроси, ако се беше опитал да я склони да се откаже от отмъщението си срещу Джиро на основание на това, че един-единствен жетон от раковина е твърде оскъдно доказателство, щеше да му се нахвърли с гняв. В този момент който не беше с нея, беше против нея. Срещу Акома беше нанесен удар и честта налагаше действие.

Но тялото на убития ѝ син подкопаваше волята ѝ. Животът изглеждаше пресъхнал, лишен от всякакъв интерес.

— Мара? — настоя Хокану. — Решенията ти са необходими за дома ти. Защото сега ти си Акома.

Мара се намръщи. Думите на съпруга ѝ бяха верни. Преди брака си се бяха съгласили, че Джъстин ще е наследникът на Шинцаваи след Хокану. Изведнъж сега тя пламенно съжали за това споразумение. Изобщо нямаше да се съгласи на такова нещо, ако си беше дала сметка за тленността на Аяки.

Кръгът отново се затвори. Беше проявила небрежност. Ако не беше станала толкова ужасно самоуверена, сега чернокосият ѝ син нямаше да лежи изстинал в кръг от смъртни светилници. Щеше да тича, както се полага за едно момче, или да упражнява воински умения, или да язди черния си кон по-бързо от вятъра над хълмовете.

Отново видя в ума си изправящото се на задните си крака грамадно животно и ужасните биещи във въздуха копита...

— Мара — укори я кротко Хокану, внимателно разтвори вкочанените ѝ пръсти и я погали, за да облекчи напрежението.

— Свърши се. Трябва да продължим да се борим за живите. — Ръцете му избърсаха сълзите ѝ, но други закапаха на тяхно място от клепачите ѝ. — Мара, боговете не бяха добри. Но любовта ми към теб продължава, а вярата на хората от твоя дом в духа ти грее като светилник в тъмното. Аяки не живя напразно. Беше храбър и силен и не бягаше от отговорностите, дори в мига на смъртта си. Трябва да сме като него, иначе стрелата, която порази коня му, ще нанесе още смъртоносни удари.

Мара затвори очи и се опита да заличи от ума си дима на благоуханните смъртни светилници. Не беше нужно да ѝ се напомня, че животът на хиляди хора зависи от нея като Управляваща господарка на Акома. Днес беше платила за доказателството, че не заслужава доверието им. Вече не беше регент на отрастващ син. Като че ли не ѝ беше останало сърце, а все пак трябваше да се подготви за голяма война и да получи възмездие, което да опази фамилната чест, а след това трябваше да създаде нов наследник.

Но надеждата, бъдещето, въодушевленията и мечтите, за които бе пожертвала толкова много, всички те бяха станали на прах. Чувстваше се изтръпнала, невъобразимо наказана.

— Съпруге — каза тя дрезгаво, — срещни се със съветниците ми и им нареди какво да правят. Нямам сили да взимам решения, а Акома трябва да се подготвят за битка.

Хокану я погледна. Откакто я познаваше, се възхищаваше на духа ѝ и сега го болеше, че вижда прелестната ѝ дързост надвита от скръб.

— Мара — тихо промълви той. — Ще ти спестя всичко, което мога. Ако решиш да тръгнеш срещу Джиро от Анасати, ще съм от дясната страна на твоя Боен водач. Но рано или късно трябва да облечеш мантията на своя дом. Името Акома е твоя отговорност. Загубата на Аяки не бива да означава край, а да създаде подновяване на рода ви.

Останала без думи, Мара притисна лице в рамото на съпруга си и сълзите ѝ потекоха по тъмната синя коприна на робата му.

2. СБЛЪСЪК

Джиро се намръщи.

Макар семплият халат, който носеше, да беше лек и в портика около двора му до библиотеката в този ранен час все още да беше прохладно, на челото му бе избила пот. Подносът с полуизядена закуска бе забравен до лакътя му. Пръстите му потупваха изнервено по извезаната възглавница, на която седеше. Очите му не се откъсваха от игралната дъска до коленете му. Обмисляше позицията на всяка фигура и се мъчеше да прецени възможния изход от всеки ход. Един погрешен избор можеше да не е непосредствено видим, но срещу днешния противник последствията обикновено се оказваха губелни няколко хода по-късно. Учени твърдяха, че играта шаах изостря инстинкта на човек за битка и политика, но Джиро, Господарят на Анасати, се наслаждаваше на умствените загадки повече, отколкото на физическата надпревара. Намираше сложностите им за хипнотични сами по себе си.

Уменията му бяха надминали тези на баща му и на други учители в удивително ранна възраст. Когато беше още момче, поголемият му брат Халеско и по-малкият, Бунтокапи, често го пердашеха заради презрителната лекота, с която ги надвиваше. Джиро беше търсил други противници, състезавал се беше дори с мидкемийски търговци, които все по-често посещаваха империята в търсене на пазари за другоземните си стоки. Те наричаха играта чес, но правилата бяха същите. Малцина сред тях можеха да му се противопоставят.

Единственият човек, когото никога не бе побеждавал, седеше срещу него и разсеяно преглеждаше документите, грижливо струпани около коленете му. Чумака, Първи съветник на Анасати още от времето на бащата на Джиро, беше тънък като клечка мъж с тясно лице, остра брадичка и черни непроницаеми очи. Поглеждаше мимоходом игралната дъска и от време на време се спираше, за да отвърне на

ходовете на господаря си. Вместо да се дразни от безметежната разсеяност, с която Първият му съветник редовно го побеждаваше, Джиро изпитваше гордост, че такъв гъвкав ум служи на Анасати.

Дарбата на Чумака да предвижда сложни политически ходове понякога сякаш граничеше със свръхестественото. Издигането на бащата на Джиро в Играта на Съвета до голяма степен можеше да се припише на вещите напътствия на този съветник. Докато Мара от Акома бе унизила Анасати в началото на своето извисяване, Чумака бе предложил мъдър съвет, който бе опазил фамилните интереси от щети в последвалия конфликт между Акома и Минванаби.

Джиро прехапа устна, разкъсан между два хода, които предлагаха малки печалби, и друг, таящ в себе си обещание за дългосрочна стратегия. Докато разсъждаваше, мислите му отново закръжиха около Великата игра: унищожението на дома Минванаби можеше да е повод за празненство, тъй като бяха съперници на Анасати... само че победата бе спечелена от жената, която Джиро мразеше най-много сред живите. Омразата му се бе съхранила от момента, в който Мара назова избора си за съпруг и предпочете по-малкия му брат, Бунтокапи, вместо него.

Нямаше значение това, че ако не беше пострадало честолюбието му, от машинациите на Господарката на Акома щеше да е загинал той, а не Бунто. Колкото и да беше запленил от науката, последният жив син на Анасати оставаше сляп за логиката по този въпрос. Подхранваше злобата си с мрачни доводи. Това, че кучката толкова безсърдечно бе причинила с интригите си смъртта на брат му, беше повод за кръвно отмъщение. Нищо, че Бунто беше презрян от фамилията си и че се беше отрекъл от всякакви връзки с Анасати, за да приеме лордството на Акома. Толкова дълбока, толкова ледена беше омразата на Джиро, че предпочиташе упоритата слепота пред признанието, че бе наследил собственото си положение на Управляващ господар тъкмо защото Мара го беше отхвърлила. През годините младежката му жажда за възмездие се бе превърнала в трайна обсебеност на опасен и коварен съперник.

Джиро изгледа ядосано дъската, но не вдигна ръка, за да придвижи фигура. Чумака забеляза това, докато ровеше в кореспонденцията, и веждите му се извиха.

— Пак мислиш за Мара, господарю.

Джиро го погледна раздражено.

— Предупреждавал съм те — продължи с дрезгавия си безчувствен глас Чумака. — Размишленията за омразата ще разстроят вътрешното ти равновесие и в крайна сметка ще ти струват играта.

Лордът на Анасати показва презрението си, като избира по-дръзкия от двата краткосрочни хода.

— Аха. — Чумака има наглостта да изрази задоволство, докато махаше пленената си дребна фигура. Лявата му ръка остана заета с документите, когато без колебание изведе напред жреца си.

Господарят на Анасати прехапа ядосано устна. Защо беше направил това Първият съветник? Увлечен в усилието си да разгадае логиката зад хода му, Джиро едва забеляза припряно влезлият в стаята куриер.

Куриерът се поклони и веднага щом му отвърнаха с вяло махване с ръка, даващо му разрешение да се изправи, връчи на Чумака запечатания пакет, който носеше.

— С твое позволение, господарю? — каза Чумака.

— Кореспонденцията е кодирана, нали? — каза Джиро, подразнен от прекъсването, докато обмисляше следващия си ход. Ръката му застина над фигурите, а Чумака се покашля. Джиро го прие за потвърждение. — Така си мислех. Отвори си депешите тогава. И дано новината в тях поне веднъж да притъпи съсредоточеността ти за играта.

Чумака се изсмя късо.

— Колкото по-вулгарна е клюката, толкова по-съсредоточено ще играя. — Проследи колебанието на Джиро с насмешка, която почти, но не съвсем, се доближаваше до презрение. След това отвори куриерската чантичка и срязва връзката с нокътя на палеца, който бе оставил неизгризан за тази цел.

Запреглежда листовете и веждите му се вдигнаха.

— Това е крайно неочаквано.

Ръката на Господаря на Анасати увисна във въздуха. Вдигна очи, заинтригуван от необичайната изненада на Първия съветник.

Слуга на две поколения Управляващи господари, Чумака рядко се оставяше да го хванат неподготвен. Погледна господаря си с дълбоките си умислени очи.

— Прости ми, милорд. Говорех за това. — И вдигна един лист. Засече с периферното си зрение фигурата под изпънатата ръка на Джиро и добави: — Ходът ти е предвиден, господарю.

Джиро отдръпна ръката си, раздвоен между яда и веселието.

— Предвиден — измърмори. Излегна се назад на възглавниците, за да се отпусне умът му. От този променен ъгъл игралната дъска предлагаше различна перспектива — трик, който бе усвоил от баща си още в ранна възраст.

Чумака потупа сбръчканата си буза с документа, предизвикал прекъсването, и се усмихна с обичайната си загадъчна усмивка. Обикновено щеше да изтъкне грешка. Но в шааха нямаше да даде съвет. Щеше да изчака Джиро да плати за последствията от ходовете си.

— Този — измърмори, докато драскаше някаква бележка върху листа.

Вбесен, Джиро отново преразгледа стратегията си. Колкото и да се мъчеше, не откри никаква заплаха.

— Блъфираш. — Все пак придвижи напред спорната фигура.

Чумака изглеждаше леко отвратен.

— Не е нужно да блъфирам. — Придвижи напред друга фигура и добави: — Военачалникът ви е под заплаха.

Джиро видя капана, който му беше подготвил Първият съветник: коварството му беше вбесяващо. Господарят щеше или да отстъпи центъра на игралното табло и да се принуди да играе в отбрана, или да загуби Военачалника си, най-силната фигура, и да замени позиция срещу отслабени възможности за настъпление. Намръщи се, докато обмисляше няколко позиции напред. Колкото и комбинации да си представяше, не откри никакъв начин да спечели. Единствената му надежда беше да се опита за реми.

Придвижи останалия си жрец.

Чумака вече се беше увлякъл в четене. Все пак хвърли поглед на игралната дъска, плени жреца му с войник и против всякаква логика позволи на Джиро да освободи Военачалника си.

Опростената загуба го предупреди да внимава и Джиро се помъчи да предвиди колкото може повече ходове напред. Твърде късно разочарован осъзна, че Първият му съветник го е подвел точно до хода, който беше искал. Равенството, на което се беше надявал, бе

невъзможно и поражението беше само въпрос на време. Продължаването на двубоя не помагаше. Чумака понякога изглеждаше неуязвим за човешки грешки.

Лордът на Анасати въздъхна безсилно и се предаде, като обърна императора си.

— Играта е твоя, Чумака. — Потърка очи. Главата го болеше.

Чумака го изгледа пронизващо над писмото.

— Играта ти стабилно се подобрява, господарю.

Джиро остави похвалата да притъпи ужилването от поредното поражение.

— Често се чудя как можеш да играеш толкова гениално, докато умът ти е зает с други неща, Чумака.

Първият съветник бързо сгъна писмото.

— Шаахът е само един аспект на подготвения ум, милорд. — Присви очи и добави: — Печеля не от стратегически хитрости, а от това, че познавам противника си. Наблюдавал съм те през целия ти живот, господарю. От третия ти ход разбрах какво целиш. На шестия ти ход бях елиминирал над четири пети от всички възможности в играта.

— Как?

— Защото си като повечето хора в Творението на боговете, господарю. Действаш по шаблон, предопределен от характера ти. — Пъхна писмото в един джоб на халата си. — Прекара спокойна нощ. Закуси добре. Отпуснат си. Макар да беше съсредоточен, не беше... настървен. На третия ход прецених, че играта ти ще отрази прямота, а не дързост и риск. — Изгледа Джиро строго, все едно беше дете, и заключи: — Тайната е в това да откриеш податките, които ще ти разкрият мислите на противника. Научи мотивите му, разбери страстите му и не е нужно да чакаш, за да видиш какво ще направи: можеш да предвидиш следващия му ход.

Джиро отвърна с мрачна усмивка:

— Дано някой ден да ни гостува майстор на шаах, който да те унизи, Чумака.

Първият съветник се изкиска.

— Много пъти съм бил унизяван, милорд. Много пъти. Но ти никога не си го виждал. — Погледът му пробяга доволно над игралните фигури, унесен в спомени. — Ако играеш с хора, които не

те познават така добре като мен, ще излезеш победител. Всъщност притежаваш завидна дарба за стратегия. Не съм по-добър играч на шаах от теб, господарю. Просто по-добре съм изучил теб, отколкото ти мен.

Джиро се притесни, че някой, дори толкова верен слуга като Чумака, го е подложил на толкова задълбочено наблюдение. Но бързо се овладя: трябваше да се радва, че разполага с такъв човек като свой висш служител. Работата на Чумака беше да действа като съветник, доверено лице и дипломат. Колкото по-добре познаваше господаря си, толкова по-добре щеше да служи на дома Анасати. Да го мрази заради нещото му умение щеше да е глупаво, грешка на твърде свестен господар, който не признава недостатъците си. Укори се за егоистичните си недостойни подозрения и попита:

— Какво толкова привлече вниманието ти тази сутрин?

Чумака извади още няколко писма и избута настрани дъската за шаах, за да ги подреди около коленете си.

— Проследявах нишката ни в шпионската мрежа на Акома и държах под наблюдение свръзките, както поиска, господарю. Току-що пристигна новина, която се опитвам да вменя в общата картина. — Гласът му заглъхна до глухо мърморене, понятно само за него, докато разместваше листовите, след което отново реши да разсъждава на глас. — Не съм напълно сигурен все още... — Премести един лист от една купчина на друга. — Прости ми за безредието, господарю, но такива онагледявания ми помагат да проследя взаимоотношенията. Твърде често човек е склонен да разглежда определени събития праволинейно, в някакъв определен ред, докато всъщност животът е доста... хаотичен. — Поглади брадичката си с палец и показалец. — Често съм мислил да поръчам маса с пръчки, за да мога да подреждам бележките на различни височини и така да онагледя взаимовръзките още повече...

Опитът беше научил Джиро да не се дразни на особеностите на Първия съветник. Можеше да недоволства понякога от работата си, но като че ли в такива моменти стигаше до най-ценните резултати. Шпионската мрежа на Анасати — Джиро бе изразходвал всичкото богатство, което можеше да си позволи, за да се внедри в нея — осигуряваше все по-ценна информация всяка година. Други Велики домове биха наели Главен шпионин, за да ръководи тази дейност. Но

Чумака категорично бе възразил ръководството на неговите занимания да се възлага на друг. Настояваше да контролира от първа ръка агентите, които бе внедрил в други домове, камари на гилдии и търговски центрове. Дори когато Текума, бащата на Джиро, беше управлявал дома Анасати, Чумака понякога бе напускал имението, за да проучи лично един или друг проблем.

Джиро може и да проявяваше младежко нетърпение към особеностите на Първия съветник, но знаеше кога да не се намесва. Сега, докато Чумака ровеше из сведенията на агентите си, Господарят на Анасати забеляза, че някои от донесенията на купчините са отпреди цели две години. Някои не изглеждаха нищо повече от набързо нахвърляни бележки на секретар на зърнен търговски представител, с изписани в колонки счетоводни числа.

— И каква е тази нова информация?

Без да вдига поглед, Чумака отговори:

— Опитали са се да убият Мара.

Това беше изключително важна новина! Джиро рязко се изправи, подразнен, че не са му казали веднага, и побеснял, че друга някоя фракция, а не Анасати е посегнала на Мара.

— Как го научи?

Жилавият Чумака измъкна сгънатия лист от халата си и му го подаде. Джиро дръпна писмото, прочете първите редове и възкликна:

— Моят племенник Аяки е мъртъв!

Първият съветник на Анасати го прекъсна, преди да се е впуснал в ненужно дълга тирада.

— Официалната вест няма да стигне до нас по-рано от утре, милорд. Това ни дава време днес и тази нощ да преценим начина, по който трябва да реагираме.

Вместо да укори служителя си, че е премълчал информацията, Джиро насочи мисълта си в посоката, пожелана от Чумака. Анасати и Акома бяха непримирими политически врагове допреди брака на Мара с Бунтокапи. След ритуалното самоубийство на Бунтокапи Аяки бе кръвната връзка между двата дома. Фамилният дълг бе единствената причина за отлагане на враждебните действия.

Но момчето вече беше в залите на Туракаму. Джиро не изпита съжаление от новината за смъртта на племенника си. Изпитвал беше яд от това, че най-близкият му роднина е роден с името на Акома.

Дълго бе недоволен от примирието, което го принуждаваше като Анасати да осигури на Акома съюз в каузата по закрилата на това дете.

Тази задръжка най-сетне беше приключила. Мара напълно се беше провалила в задължението си като закрилник. Беше позволила момчето да умре. Анасати имаха публично оправдание, не, почетния дълг да отмъстят за ненавременната смърт на момчето.

Едва се съдържа да не се поддаде на въодушевлението си от това, че най-сетне може да си отмъсти на Мара. Попита:

— Как е умряло момчето?

Чумака изгледа господаря си с неприкрит укор.

— Ако беше прочел до края писмото, което държиш, щеше да знаеш, господарю.

Джиро се почувства предизвикан да утвърди положението си на Управляващ господар.

— Защо не ми го кажеш ти? Постът ти е да съветваш.

Искрящите тъмни очи на Първия съветник отново се смъкнаха към донесенията. Не показва никакво външно раздразнение от думите на Джиро, а отвърна с раболепна вежливост:

— Аяки е умрял от падане от кон. Това е оповестено публично. Премълчаното, това, което нашият агент близо до именията им е разбрал, е, че конят също е умрял. Паднал е и е премазал детето, след като е бил поразен от отровна стрела.

Умът на Джиро се вкопчи в откъслеци от предишни разговори.

— Убиец тонг — каза той. — Чиято цел е била лейди Мара.

Изражението на Чумака остана свирепо невъзмутимо.

— Листът в ръката ти го казва съвсем ясно, господарю.

Този път лорд Джиро наведе глава.

— Приемам урока, Първи съветнико. Сега, вместо да използваш тази новина като камшик, за да ме поучиш, бих искал да чуя какви заключения си извлякъл. Синът на моя враг все пак беше мой кръвен роднина. Тази новина ме разгневява.

Чумака загриза нокътя на палеца си — него не го пазеше остър за чупене печатите на кореспонденцията си. Очите му престанаха да обхождат шифъра на страницата, която държеше в ръката си, докато анализираше думите на господаря си. Според традиционния цурански обичай Джиро не издаваше никаква външна емоция. Щом казваше, че е разгневен, думата му трябваше да се приеме на вяра. Честта

налагаше слугата да вярва на господаря си. Но Джиро беше не толкова разгневен, колкото възбуден, прецени Чумака, което не вещаеше добро за Мара. Джиро бе все още млад в управлението и не успяваше да схване дългосрочните изгоди от това да се позволи съюзът между Анасати и Акома да се разпадне до състояние на взаимна ненамеса.

Мълчанието, докато съветникът му размишляваше, изпъна нервите на Джиро.

— Кой? — попита той раздражено. — Кой от враговете на Мара желае смъртта ѝ? Можем да си спечелим съюзник от това, ако сме смели.

Чумака въздъхна дълбоко.

Зад позата му на многострадално търпение Джиро забеляза, че е заинтригуван от неочаквания обрат на събитията. Първият съветник на Анасати беше влюбен в цуранската политика като дете, жадуващо за сладкиши.

— Мога да се сетя за няколко възможности — почна колебливо Чумака. — Но домовете, които имат куража да действат, нямат средствата, а на тези, които имат средствата, им липсва куражът. Да поръчаш смъртта на Слуга на империята е... безпрецедентно. — Задъвка тънката си долна устна, после махна на един от слугите да струпа документите на купчини, за да бъдат събрани и отнесени в личните му покои. Най-сетне утоли нетърпението на Джиро със: — Склонен съм да предположа, че Мара е била нападната от тонга Хамой.

Джиро се усмихна насмешливо.

— Това е ясно. Но кой е платил цената за смъртта?

Чумака се изправи.

— Никой. Точно това прави опитът толкова елегантен. Мисля, че тонгът действа по свои лични причини.

Джиро изненадано повдигна вежди.

— Но защо? Какво ще спечели тонгът, като убие Мара?

До паравана, водещ към главната къща на имението, се появи бегач слуга и се поклони. Още преди да е успял да заговори, Чумака се сети каква вест носи и каза:

— Господарю, дворцовият съвет е събран.

Джиро махна на слугата да напусне и се надигна от възглавниците. Докато крачеше с Първия съветник към залата, където

лордът на Анасати водеше деловите си заседания, Джиро разсъди на глас:

— Знаем, че Тасайо от Минванаби плати на тонга Хамой да убият Мара. Мислиш ли, че им е платил и за да се опитат да ѝ отмъстят за него, ако той падне?

— Възможно е. — Чумака започна да отброява на пръсти нещо, което правеше по навик всеки път, когато искаше да подреди мислите си. — Едно отмъщение на Минванаби би могло да обясни защо, сякаш отникъде, тонгът е решил да действа след месеци и години спокойствие.

— Ако тонгът действа по силата на някаква клетва, дадена на Тасайо преди смъртта му, ще се опита ли отново?

Чумака повдигна рамене и те щръкнаха като пръти на шатра под тюркоазния му копринен халат.

— Кой може да каже? Само обаджанът на Хамой би могъл да знае. Той единствен има достъп до записите, изреждащи купените и платени смърти. Ако тонгът се е закълел за смъртта на Мара... ще продължи. Ако просто се е съгласил да направи опит за покушение над живота ѝ, значи вече е изпълнил задължението си. — Махна с унило възхищение. — Слугата наистина е дарена с късмет от боговете. За всеки друг едно споразумение да се прати професионален убиец е буквална гаранция за успех. Някои са избягвали тонга веднъж, дори два пъти. Но лейди Мара преживя пет покушения, доколкото знам. Синът ѝ нямаше този късмет.

Тъкмо влизаха в залата. Джиро изсумтя недоволно:

— Е, жалко, че убиецът не я е улучил. Все пак можем да извлечем предимство: смъртта на сина ѝ ще причини голямо объркване в домакинството ѝ.

Чумака се покашля деликатно.

— Бедата ще се прехвърли върху нас, господарю.

Джиро спря. Сандалите му изскърцаха, щом се обърна рязко към Първия съветник.

— Бедата е за Акома! Те губят съюза ни. Всъщност плюят на него, щом са позволили Аяки да умре.

Чумака се приближи до господаря си, за да не могат струпалите се в другия край на залата търговски представители да ги чуят.

— Говори по-тихо, господарю. Освен ако Мара не намери убедителни доказателства, че ръката на Тасайо е посегнала от залите на Смъртта, логично е да припише вината на нас. — И добави язвително: — Твърде много се постара, когато умря баща ти, да направиш враждата си към дома ѝ явна.

Джиро вирна брадичка.

— И какво?

Чумака не продължи с укорите. Пленен отново от вроденото си възхищение към Играта, каза:

— Нейната мрежа е най-добрата, която съм виждал. Имам хипотеза: предвид това, че тя осинови цялото домакинство на Минванаби...

Лицето на Джиро потъмня.

— Още един пример за богохулното ѝ поведение и презрение към традициите!

Чумака вдигна ръка да го успокои. Имаше моменти, в които мисленето на Джиро ставаше замъглено. След като бе загубил майка си на крехката петгодишна възраст, той се беше вкопчил нерационално в установеното, в традицията, сякаш придържането към ред може да предпази от непостоянствата в живота. Винаги бе проявявал склонност да огражда скръбта си зад логиката или зад непоколебима преданост към цуранския идеал за достойно поведение. Чумака не обичаше да окуражава това, което според него беше уязвяващ недостатък у господаря му. Последиците от това да се позволи подобни черти да се превърнат в политика бяха твърде непредвидими, за да му харесват. Всъщност носеха огромен риск. В един свой личен дързък ход Чумака бе проявил инициативата да приюти над двеста войници, заклети преди това в служба на Минванаби. Бяха изпълнени с неприязън хора, чиято омраза към Мара щеше да трае до сетния им дъх. Чумака не ги беше приютил за собствена изгода — не беше неверен човек. Тайно бе настанил войните в далечни казарми. Тактичното подпитване бе показало, че Джиро е непреклонен в отказа си да обмисли възможното им заклеване в служба на Анасати. Според древния обичай такива хора бяха проклетие, хора без чест, и трябваше да бъдат отбягвани, за да не би недоволството на боговете, довело до падението на нещастния дом, да се стовари върху благодетеля им. И все пак Чумака се беше въздържал да ги прогони. Не хранеше никаква надежда за промяна в

отношението на господаря си. Но един инструмент си е инструмент и тези бивши Минванаби можеше някой ден да се окажат полезни, ако Управляващият господар на Анасати не можеше да бъде отклонен от хлапашката си омраза към Мара.

Щом двата дома щяха да са врагове, Чумака виждаше в тези воители предимство, на което можеше да се разчита в деня, в който службата им щеше да се окаже нужна. Мара беше доказала, че е умна. Беше разрушила дом много по-могъщ от собствения ѝ. Хитрост е нужна срещу хитрост, а Чумака изобщо не беше човек, който ще пропилее възможност.

Всъщност гледаше на тайната си като на лоялен акт, а каквото Джиро не знаеше, не можеше да се забрани.

Воините не бяха всичко. Чумака едва се сдържа да не потърка в нетърпеливо предчувствие сухите си длани. Имаше си и шпиони. Вече няколко търговски посредници, по-рано наети от Минванаби, сега работеха за Анасати, а не за Акома. Чумака извличаше същото удоволствие от привличането на тези хора на служба, каквото можеше да извлече от изолирането на вражеска крепост или жрец на дъската за шаах. Знаеше, че рано или късно Анасати ще се облагодетелстват. Тогава господарят му щеше да проумее мъдростта в някои от решенията на Мара.

Тъй че Първият съветник на Анасати се усмихна и си замълча. Знаеше чудесно колко точно може да си позволи да противоречи на Джиро. Поведете настойчиво господаря си на срещата с пълномошниците на дома и заговори кротко:

— Господарю, Мара може да е нарушила традицията, като пое отговорност за слугите на унищожения ѝ враг, но вместо просто да премахне най-могъщия си противник, тя спечели неизмерими ресурси. Силата ѝ нарасна. От опасен и могъщ играч в Играта на Съвета с един удар Мара се превърна в единствения най-могъщ Управляващ господар или господарка в историята на империята. Силите на Акома, сами, вече наброяват над десет хиляди меча. Надвишават няколко по-малки клана, взети заедно. А кланът Хадама и неговите съюзници съперничат на Имперските бели на императора! — И добави замислено: — Би могла да управлява с декрети, според мен, ако имаше амбицията. Небесната светлина определено не би се противопоставил на желанията ѝ.

Джиро не обичаше да му се напомня за бързия възход на Господарката на Акома и това го подразни още повече.

— Все едно. Каква е хипотезата ти?

Чумака вдигна пръст.

— Знаем, че Тасайо от Минванаби нае тонга Хамой. Тонгът продължава да търси смъртта на Мара. — Вдигна втори пръст и продължи да изброява: — Тези факти може да са свързани или не. Инкомо, бившият Първи съветник на Тасайо, беше ефективен в разкриването на някои от агентите на Акома, които бяха внедрени в домакинството на Минванаби. След това имаше разрыв и остава една загадка: собствената ни мрежа донесе, че някой е избил всеки агент на Акома между Голямата къща на Минванаби и град Сулан-Ку.

Джиро махна отегчено с ръка.

— Значи Тасайо е поръчал всичките й агенти да бъдат убити, докдето е могъл да проследи мрежата й.

Усмивката на Чумака стана хищна.

— А ако не е? — Вдигна трети пръст. — Ето още един факт: тонгът Хамой изби в домакинството на Минванаби онези слуги, които бяха агенти на Акома.

Досадата на Господаря се усили.

— Тасайо е заповядал на тонга да...

— Не! — прекъсна го Чумака с тон, граничещ с неуважение, но бързо се поправи, като превърна избухването си във встъпление към урок: — Защо Тасайо трябва да наема тонг, за да убият собствените му слуги? Защо да плаща смъртната цена за живот, който е могъл да бъде отнет от стражите на Минванаби по негова заповед?

Джиро се намръщи.

— Мислех разсеяно.

Погледът му се измести към събралите се представители: тях вече не ги свърташе на едно място от бавенето, докато лордът и съветникът му продължаваха да приказват на входа.

Чумака пренебрегна неудобството им. Бяха подчинени в края на краищата и им се полагаше да изчакат.

— Защото няма логична причина, господарю. Само че можем да предположим друго. Ако аз бях лейди Мара и исках да оскърбя едновременно и тонга, и Тасайо, какъв по-добър начин от това да поръчам на тонга, под фалшив фамилен знак, да убие шпионите й?

Лицето на Джиро се оживи. Вече можеше сам да продължи разсъжденията на Чумака, след като му бяха подсказали първата стъпка.

— Смяташ, че тонгът Хамой може да има основание да предяви кръвен данък към Мара?

Чумака отвърна със зъбата усмивка. Джиро тръгна напред. Стъпките му отекваха в просторната зала с хартиените паравани, придърпани по-близо от двете страни, и с провесените от покривните греди прашни военни реликви и внушителна колекция от пленени вражески знамена. Експонатите напомняха за време, когато Анасати са били на първата линия на исторически сражения. Традицията им на фамилна чест беше древна. Щяха отново да се възвисят, закле се Джиро. Не, още по-високо щяха да стигнат. Защото той щеше подготви поражението на Мара, победа, която щеше да отекне из цялата империя.

Щеше да докаже, че Мара си е навлякла недоволството на боговете, дарявайки с прошката си слугите на победен враг. Сам щеше да ѝ въздаде мъст затова, че бе пренебрегнала старите порядки. Щеше да го гледа в очите, докато умира, и да разбере: беше направила най-лошата си грешка в деня, в който бе избрала Бунтокапи за свой съпруг. За разлика от величието на голямата зала на Минванаби, която Мара бе наследила, залата на Анасати вдъхваше успокоение с традиционното си устройство. Джиро се наслаждаваше на това. Не бе по-различна от залите на сто други Управляващи господари, но все пак беше единствена: беше на Анасати. От двете страни на централната пътека бяха коленичили молители и дворцови слуги. Омело, Бойният водач, стоеше мирно от едната страна на подиума, от който Джиро водеше дворцовите си дела. Зад него се бяха подредили другите висши служители и съветници на домакинството.

Джиро се качи на подиума, коленичи на възглавничките и се отпусна на пети, докато нагласяше официалния си халат. Преди да даде знак на своя хадонра, за да започне дневния съвет, каза на Първия си съветник:

— Разбери със сигурност дали тонгът преследва Мара сам за себе си. Искам да го знам, за да можем да съставим по-добри планове, когато новината за смъртта на Аяки стане официална.

Чумака плесна с ръце, един слуга дойде до рамото му и той нареди:

— Двама бегачи да ме чакат в покоите ми. — Докато слугата се покланяше и забърза по задачата си, самият той се поклони ниско на господаря си. — Ще започна веднага. Имам някои нови източници, които могат да ни осигурят по-добра информация. — После, като видя твърдия блясък в очите на Джиро, докосна ръкава на господаря си. — Трябва да покажем сдържаност, докато пратеникът на Мара не дойде с официално известие за смъртта на Аяки. Проговориш ли сега, ще тръгнат клюки. Няма да е добре за нас, ако дадем на врага си доказателство, че имаме шпиони на важни места.

Джиро се дръпна ядосано от ръката му.

— Разбирам. Но не искам от мен да съм безучастен! Всички на служба на Анасати ще скърбят. Аяки, моят племенник, е убит и всеки наш мъж, който не е роб, ще носи червена лента на ръката си в знак на нашата скръб. Когато днешните дела приключат, ще подготвиш почетна охрана за пътуване до Сулан-Ку.

Чумака прикри раздразнението си.

— Ще присъстваме на погребението на момчето?

— Той беше мой племенник — изръмжа Джиро. — Да остана в дома си, докато се отдава почит на пепелта му, ще е все едно да призная вина или страх, а не може да бъдем обвинени в нито едно от двете. Може тепърва да унищожа майка му без задръжки, но той носеше кръвта на Анасати! Заслужава уважението, полагащо се на всеки внук на Текума от Анасати. Ще занесем фамилна реликва, за да бъде изгорена с него. — Очите на Джиро блеснаха. — Традицията налага присъствието ни!

Чумака затаи резервите си по това решение. Макар мястото му като Първи съветник да беше да наставлява господаря си във взимането на решения, засягащи домашната политика, Чумака нямаше да негодува заради по-баналните си задължения. Играта на Съвета се бе променила драматично, откакто Мара от Акома бе излязла на арената. И все пак си беше Играта, а нищо в живота не пленяваше толкова интереса на съветника, колкото загадките на цуранската политика.

Почти щастлив, въпреки перспективата от неблагоприятни развития, Първият съветник напусна голямата зала, като си повтаряше

наум указанията, които трябваше да изпрати с бегачите. Съществени подкупи щяха да са нужни, за да изтръгне исканата информация, но ако събраните късчета сведения можеха да докажат хипотезата му от тази сутрин, ползите щяха да надвишат цената. На устните му заигра усмивка.

Години бяха минали, откакто бе изпробвал ума си срещу достоен противник! Лейди Мара щеше да му предложи голямо забавление, ако манията на лорд Джиро не можеше да се охлади и Анасати набележеха дома ѝ за унищожение.

Мара се мятеше неспокойно в съня си. Отчаяните ѝ хлипове късаха сърцето на Хокану и той искаше да направи нещо, да я докосне, да ѝ каже нежни думи, да облекчи болката ѝ. Но беше спала много малко след смъртта на Аяки. Дори неспокойните кошмари носеха някакво облекчение и да я събуди сега означаваше да я върне към загубата ѝ и към съкрушителната необходимост да издържи на напрежението.

Хокану въздъхна и се загледа в шарките, които лунната светлина хвърляше през параваните. Сенките в ъглите сякаш надвисваха потъмни отпреди. Дори присъствието на удвоена охрана на всяка врата и прозорец не можеше да възвърне изгубеното усещане за мир. Наследникът на Шинцаваи и съпруг на Слугата на империята сега се оказваше сам, без нищо друго, освен разсъдък си и любовта си към една нещастна жена. Предутринният въздух бе прохладен, нещо необичайно за земите в провинция Сцетак, може би заради близостта на къщата до езерото. Хокану стана, загърна се с лекия си халат и застана над постелята, скръстил ръце на гърдите си.

Мара се мятеше в постелята, косата ѝ бе като късче задържала се нощ в бавно изсветляващия въздух. Медната луна угасна, помътена от сивотата на утрото.

Хокану потисна подтика да закрачи нервно из стаята. Мара се беше събудила през нощта, хлипаше в прегръдката му и викаше Аяки. Топлината му не ѝ донесе утеха. Стисна зъби при спомена за това. На драго сърце щеше да се изправи срещу враг в битка, но тази скръб... мъртво дете, чийто потенциал едва бе започнал да се разгръща...

Нямаше лек под небето, който да може да предложи един съпруг. Само времето щеше да притъпи болката.

Хокану не беше мъж, който си позволява да кълне. Изопнат като струна на подобния на арфа тирал, не си позволи волност, която по някакъв начин можеше да обезпокои съпругата му. Безшумно, с убийствено изящество се плъзна през откренатата врата.

Денят беше твърде ясен, помисли, щом погледна бледозеленото небе. Трябваше да има бури, силни ветрове, дори мълнии и дъжд. Самата природа трябваше да се гневи на земята в деня на погребението на Аяки.

В падината пред езерния бряг свършваха последните приготовления. Струпаните дърва на кладата се издигаха като зикурат. По заповед на Хокану Джикан боравеше свободно с богатството на Акома и се беше погрижил да се закупят само уханни дърва. Миризмата на опърлена плът и коса нямаше да обиди майката на момчето. Хокану присви устни. Нямаше да има никакво усамотение за Мара по този най-тъжен повод. Беше се издигнала твърде високо и погребението на сина ѝ щеше да е държавен ритуал. Щяха да се стекат Управляващи лордове от всички части на империята, за да отдадат почитта си — или да продължат коварните си интриги. Играта на Съвета не спираше заради скръб, радост или природни бедствия. Обстоятелствата, довели до смъртта на Аяки, щяха да продължат да забират като рана.

Прашен облак се вдигна на хоризонта на север. Вече пристигаха гости.

Имението започваше да се раздвижва. Джикан търчеше между кухненското крило и слугинските жилища, където млади перачки вече бързаха към стаите за гости с кошове с чисти ленени завивки на главите. Подготвените за важни гости воини в парадна броня маршируваха, за да сменят нощната стража. И сред цялата тази атмосфера на устременост и цел двама души вървяха покрай езерото сякаш без никаква смислена задача, освен сутрешна разходка. Обзет от подозрение, Хокану погледна по-внимателно и ги позна. Любопитството го накара да ги последва.

Проследи ги тихо между редовете акаси и първото му впечатление се потвърди: Инкомо и Ириланди се движеха пред него

бавно, сякаш потънали в размисъл. Бившият Първи съветник и бившият Боен водач на Тасайо от Минванаби не вървяха безцелно.

Заинтригуван какво може да правят тези бивши врагове, превърнали се във верни слуги, толкова рано в този тъжен ден, Хокану безшумно се запромъква след тях.

На брега на езерото крехкият като тръстика съветник и закаленият в битки мускулест воин коленичиха на едно малко възвишение като за молитва. Първите розови облаци се понесоха по небето, обагрени отдолу в оранжево, докато невидимите слънчеви лъчи позлатяваха краищата им.

Слънчев лъч докосна кристално образувание на върха на хълма. Последва ослепителен блясък и капките роса заискриха като драгоценни камъчета. Ириланди й Инкомо сведоха глави, докоснаха земята с чеда и замълвиха нещо.

За миг синът на Шинцавай беше почти заслепен от внезапния блясък, който погасна, щом ъгълът на издигащото се слънце се промени.

Двамата мъже се изправиха. Бдителните очи на Ириланди първи различиха несъответствие в утринния покой и той се поклони.

— Господарю Хокану.

Стреснат, Инкомо повтори жеста му.

Хокану ги подкани да се върнат с него в къщата и когато тръгнаха, каза унило:

— Не можах да спя. Видях ви и дойдох да разбера какво ви води тук.

Ириланди вдигна рамене.

— Всеки ден по изгрев-слънце отдаваме благодарности.

Мълчанието на Хокану подканяше за повече обяснение, макар той да гледаше само в босите си крака, докато стъпваше по влажната от росата трева.

Инкомо се покашля смутено.

— Идваме тук всеки ден, за да видим изгрева. И да отдадем благодарности, че служим на Слугата. — Погледна голямата къща с островърхите й фронтони, каменни колони и трегери, овързани днес с червени знаменца в чест на Туракаму, Червения бог, който щеше да приеме духа на Аяки под своя закрила, и обясни: — Когато нашата Господарка се справи с Тасайо, очаквахме смърт или робство. Вместо

това ни беше даден велик дар: нова възможност да служим и да печелим чест. Тъй че всеки слънчев изгрев поднасяме благодарствена молитва за тази отсрочка.

Хокану кимна. Предаността им не го изненада. Като Слуга на империята, Мара беше обичана от хората. Собственият ѝ персонал ѝ служеше с обич, граничеща с благоговение. Всъщност щеше да ѝ е нужна такава подкрепа за дома, за да се свърже от загубата. Владетел, необичан от хората си, би трябвало да очаква такъв страшен удар да разколебае подчинените му: слугите от най-високите постове до най-низшия роб щяха да се тревожат дали небесата не са оттеглили благосклонността си от дома. А дори и без божественото неодобрение врагове сред смъртните щяха да се възползват от възможността да ударят там, където редиците щяха да са най-разстроени. Така суеверието се подхранваше от резултатите — един отслабнал дом щеше да понесе поражения и да изглежда, че си е спечелил неприязънта на боговете.

Хокану се подразни. Твърде много събития в империята се усукваха около самите себе си, докато столетията на сурови и непроменими обичаи водеха обществото към застой и упадък.

Този омагьосан кръг той, Мара и Ичиндар, Небесната светлина, се бяха посветили да премахнат.

Ненавременният край на Аяки беше не само повод за тъга и скръб. Можеше да се окаже голям провал и да бъде превърнат в зов за обединение на всички Управляващи лордове, които бяха недоволни от скорошните промени. Ако Акома покажеха и най-малкия признак на колебание, щеше да има смутове. А в ядрото на фракцията, която бе започнала да се оформя в непреклонна вярънност към старите традиции, гласът на Анасати щеше да е най-гръмкият.

Гостите за погребението нямаше да са тук, за да гледат как пепелта на починалия кръжи нагоре в димното си възнесение към небесата. Не: щяха да се наблюдават едни други като прегладнели псета, а Мара щеше да е обект на най-внимателно наблюдение от всички. Обременен от мрачни опасения, след като знаеше, че съпругата му е твърде съкрушена от загубата, за да може да се справя с тези неща, Хокану забърза през градината. Беше забравил за двамата мъже, които вървяха с него, докато Инкомо не каза:

— Първи съветник Сарик е в пълна готовност, господарю. Уредени са забавления, за да разсеят гостите, а почетната охрана на всички, освен най-великите Управляващи лордове, ще бъде разквартирувана в гарнизона отвъд езерото. Кладата е напоена с масла и е направено всичко, та церемонията да е колкото се може по-кратка.

Хокану не намери утеха в думите му. Това, че съветникът наблягаше на тези неща, издаваше споделена загриженост. Играта щеше да продължи, все едно дали лейди Мара можеше да се съвземе и да се справи.

— Няма да се скъпим в своите почести към починалия млад господар — добави Ириланди, — но съветът ми е да стоите неотлъчно до господарката и да сте подготвен за всякакви изненади.

Вежливо и тактично висшите служители на дома Акома признаваха, че господарката им едва ли е способна да се справи с тежестите на деня. Хокану изпита благодарност към тези мъже, които кротко и непоколебимо бяха готови да прикрият нейната слабост. Постара се да ги убеди, че домът Акома няма да се остави да го понесат теченията като останал без кормило кораб.

— Ще съм до нея. От нейно име искам да ви кажа, че не бива да се колебаете да се обърнете към нас, ако имате каквито и да било затруднения или тревоги.

Господар и слуги се спогледаха разбиращо. След това Ириланди се поклони.

— Над хиляда войници са отправили молитви към Туракаму да ги вземе вместо младия господар.

Хокану кимна почтително. Тези войници щяха да носят оръжия по време на погребалната церемония в знак на своята клетва, силна задръжка за всеки гостуващ лорд, който би решил да създаде неприятности в нарушение на гостоприемството на Акома.

Броят беше голяма чест за Аяки, а предаността на мъжете също така показваше, че казарменият слух разпознава последствията от нещо, което бе много повече от лична трагедия. Дошлите днес лордове щяха да се трупат и кръжат като джагуна, хранещите се с мъртво месо, и да гледат каква плячка могат да отскубнат от зъбите на нещастieto.

Хокану прие поклоните за сбогуване на двамата служители, след което погледна през рамо към езерото, където баржите вече бързо се отправяха към кейовете. На пилоните им се вееха знамена и

ритмичният напев на гребците се носеше над водата. Много скоро тихото имение щеше да се превърне в политическа арена. Хокану се загледа замислено към голямата каменна къща, която бе дом за Минванаби от столетия. Мястото беше замислено като крепост, но днес дори врагове трябваше да бъдат поканени вътре. Жрецът на Чочокан, Добрия бог, беше благословил имението, а Мара се беше погрижила натамито на Минванаби да бъде поставено на посветена поляна, за да остане името на един велик някога дом в човешката памет. Но въпреки тези мерки и уверенията на жреците, че действията ѝ са спечелили божествено благоволение, Хокану едва преглътна усещането за ужасна заплаха. Под стрехите сякаш се таяха сенки, в които духовете на врагове надничаха в безмълвен смях над скръбта на Мара.

За миг съжали, че не беше отхвърлил дръзкия ѝ избор и не бе настоял да спазят обичаите на завоевание, по силата на които тази къща щеше да е съборена до основи, всеки камък отнесен до езерото и хвърлен в дълбокото, всяко дърво и нива изгорени и пръстта засята със сол. Споходената от нещастие земя не трябваше да храни нищо, според порядките, спазвани през столетията, за да бъде прекъснат кръгът от проклетия за вечността. Въпреки красотата на имението и почти недостъпното разположение на терена му и околните владения, Хокану потисна хладното си предчувствие, че може да е обречен никога да не намери щастие с Мара, докато живеят под този покрив.

Но времето не беше подходящо за мрачни размисли — високите гости вече пристигаха. Консортът на Слугата на империята стегна рамене и се подготви за предстоящото изпитание. Мара трябваше да покаже подобаващото цуранско самообладание пред лицето на съкрушаващата я скръб. Смъртта на баща ѝ и брат ѝ, които бяха воини, беше едно. Загубата на собственото ѝ дете беше много по-лоша. Хокану интуитивно усещаше, че това е възможно най-грозната съдба, сполетяла жената, която обичаше повече от живота си. За нея днес трябваше да е силен като броня срещу публичната обида, защото макар все още да беше преданият наследник на Шинцаваи, приемаше честта на Акома като своя собствена.

Твърд в своята решимост, Хокану се върна на терасата пред спалните покои. Параваните все още не бяха отворени и той разбра, че слугите са оставили Мара да спи необезпокоявана. Плъзна беззвучно

паравана и влезе. Не проговори, а остави нежния топлик на дневната светлина да падне върху лицето на жена му.

Мара се размърда. Ръцете ѝ стиснаха обърканите завивки, миглите ѝ изпърхаха. Тя изпъшка и се надигна. Очите ѝ обходиха стаята с ужас. Хокану коленичи и я взе в прегръдката си.

Лицето ѝ изглеждаше така, все едно изобщо не е спала.

— Време ли е?

Хокану кимна и я погали по рамото, а чакащите отвън слуги се разбързаха, чули гласа на господарката си.

Тълпата бе осеяла склоновете около къщата на имението, хиляди хора в цветовете на хиляда дома, с червени пояси, червени връзки и червени ленти, носени в почит към Червения бог, брат на Сиби, Смъртта, и господар на всичко живо. Цветът символизираше и кръвта на момчето, която вече не течеше, за да загръща духа му. Шест хиляди войници стояха в колони от двете страни на падината, където чакаше погребалната носилка. Отпред, в лъскава зелена броня, стояха воините на Акома, които бяха посветили живота си; зад тях бяха редиците в синьото на консорта на Мара лорд Шинцаваи; а след тях — златно-белите брони на Имперската гвардия, пратена от Ичиндар, за да поднесе съболезнованията на императора. След това беше свитата на Камацу от Шинцаваи, бащата на Хокану, а после — фамилиите на клана Хадама, всички с кръвни връзки с мъртвото момче. След тях, в огромно разпръснато множество, стояха домовете, дошли да отдадат почитта си или да се вълечат в следващия кръг на Великата игра.

Воините бяха застинали като статуи, със сведени глави, с опрени на земята щитове. Пред всеки от тях лежеше меч с връх, насочен към носилката, празната ножница поставена на кръст под острието. Зад войниците, нагоре по склона, членовете на домакинството стояха на почтително разстояние от линията на траурния марш, за да не пречат на благородниците, дошли да кажат сетно сбогом на едно момче.

Засвириха тръби за начало на процесията. В сянката на външния портик, където за марша се събираха съветници и офицери на Акома, Мара се мъчеше да надвие слабостта в коленете си. Усещаше ръката на Хокану на лакътя си, но смисълът на това усещане не достигаше до ума ѝ. Очите, скрити зад червеното ѝ траурно було, бяха впити в носилката със застиналия ѝ син. Тялото му бе облечено в изящна броня. Бледите му ръце стискаха дръжката на рядък метален меч.

Ръката, която се беше счупила при падането, беше благоприлично облечена в ръкавица. Премазаните ребра бяха скрити под гръдната броня и щит, украсен с птица шатра от рядък златен варак.

Приличаше на спящ воин, готов, щом бъде призован, да стане и да се сражава в блясъка и доблестта на своята младост.

Гърлото ѝ се стегна. Никое предишно събитие, дори поднасянето на вещите на баща ѝ и брат ѝ на свещената фамилна поляна в знак на траур, нито понасянето на жестокостта на първия ѝ съпруг, нито загубата на първия мъж, с когото бе открила любовната страст, нито смъртта на възлюбената ѝ втора майка — нищо не можеше да се сравни с този миг на чист ужас.

Не можеше да повярва, дори и сега, още по-малко да приеме безвъзвратността на смъртта на първородния си. Дете, чийто живот беше направил нейния по-поносим по време на нещастния ѝ първи брак. Бебе, чийто безгрижен смях я беше освободил от отчаянието, когато се беше изправила срещу ужасни врагове. Аяки ѝ беше давал куража да продължи. От упоритост и пламенно желание да го види как продължава да носи името на Акома Мара бе постигнала невъзможното.

Днес всичко това щеше да стане на пепел. В този прокълнат ден, когато едно момче, което трябваше да надживее майка си, щеше да се превърне в стълб дим, за да го вдишат ноздрите на небесата.

На стъпка зад Мара малкият Джъстин плахо помоли да го носят. Дойката му го придума да стои мирно и да не вдига шум. Майка му, потънала в мрачни мисли, изглеждаше глуха за отчаянието му. Движеше се като кукла, водена от Хокану, докато свитата се подготвяше да тръгне напред.

Забиха барабани. Монотонният им тътен отекна във въздуха. Облечен в червено послушник пъхна боядисана тръстика ке в безчувствените ръце на Господарката. Пръстите на Хокану стиснаха нейните и вдигнаха високо тръстиката с нея, за да не изтърве религиозния символ.

Процесията тръгна. За да почете загубата ѝ, Хокану не носеше синята броня на Шинцавай, а зелената на Акома. Мара смътно осъзна, че и той скърби, и усети тъгата на другите — на хадонрата, който толкова често беше викал ядосано на момчето, че е разляло мастило в скрипториума; на дойките и учителите, които до един носеха по себе

си отоци от неговите лудории; на съветниците, които понякога съжеляваха, че няма кой да набие малко благоразумие в буйната глава на момчето. Слуги, слугини и дори роби бяха познавали живия дух на Аяки.

Но бяха като сенки за нея и утешителните им думи звучаха като празен шум. Каквото и да кажеше или направеше някой, нищо не можеше да проникне през безутешната тъга, обгърнала Господарката на Акома.

Хокану я поведе надолу по стълбището към официалните делегации. Първата бе на Ичиндар, в ослепително бяло и златно. Мара сведе глава, щом имперските пратеници се поклониха. Остана безмълвна зад воала си, докато Хокану мълвеше полагащите се думи.

След това я поведе напред, покрай лорд Хопара от Ксакатекас, от толкова дълго верен съюзник. Днес тя се отнесе с него като с непознат и само Хокану чу учтиво изразеното разбиране от страна на младия мъж. До него, елегантна както винаги, вдовстващата Господарка на Ксакатекас погледна Слугата с много повече от съчувствие, а после хвана Хокану за ръка и го предупреди:

— Стой близо до нея. — Отстрани изглеждаше, че поднася личните си съболезнования. — Духът ѝ все още е в шок. Най-вероятно няма да осъзнава какво прави още дни наред. А тук има врагове, които ще искат да я предизвикат, за да спечелят предимство.

Хокану благодари на майката на лорд Хопара за добронамереното предупреждение.

Тези нюанси останаха незабелязани за Мара, както и умението, с което Хокану отклони прикритите обиди на Омечан. Правеше поклоните си след своя лорд и оставаше безразлична за шепота, който предизвикваше след себе си — от това, че е показала повече почитание от необходимото към лорд Фрасай, или когато господарят на Инродака отбеляза, че в движенията ѝ липсва обичайният плам и изящество.

Никакъв център нямаше в живота ѝ, освен крехкото тяло, лежащо в сетния си покой на носилката.

Бавните стъпки следваха приглушения тътен на барабаните. Докато процесията спираше в падината, където бе подготвена кладата, слънцето се извиси. Хокану промълви вежливи думи на последните и най-дребни Управляващи господари, заслужаващи лично уважение.

Между носилката и кладата чакаше последната група гости, облечени в прости черни халати.

Обзет от благоговеен трепет, Хокану с усилие направи стъпка към тях, а дланта му се стегна върху ръката на Мара. И да съзнаваше, че се изправя пред петима Велики, магьосници от Събранието, тя с нищо не го издаде. Това, че бяха над закона и че бяха намерили за уместно да пратят делегация на това събитие, изобщо не я смути. Хокану беше този, който се замисли за възможните последици и свърза присъствието им с това, че напоследък Черните халати сякаш проявяваха по-остър интерес от обичайното към политиката. Мара се поклони на Великите като пред всеки друг лорд, равнодушна за съчувствието, поднесено от възпъления Хочопепа, когото беше срещнала по повод ритуалното самоубийство на Тасайо. Винаги неловкият момент, когато Хокану се изправеше пред истинския си баща, остана незабелязан за нея. Леденият поглед на червенокосия магьосник, стоящ зад мълчаливия Шимоне, не я притесни. Враждебни или добронамерени, думите на магьосниците не можеха да проникнат през апатията ѝ. Никой живот, който техните сили можеха да застрашат, не означаваше повече от онзи, който Туракаму и Играта на Съвета бяха намерили за нужно да отнемат.

Мара влезе в ритуалния кръг, където лежеше траурната носилка. Загледа безизразно как Бойният водач вдига изстиналото тяло на момчето ѝ и го полага нежно върху кладата, която щеше да е сетното му ложе. Ръцете му оправиха меч, шлема и щита и той отстъпи назад. На лицето му нямаше и помен от обичайната му веселост.

Мара усети леката подкана на Хокану. Пристъпи напред изтръпнала, а около нея барабаните прогърмяха и затихнаха. Поднесе тръстиката ке над тялото на Аяки, но в традиционния вик се извиси гласът на Хокану:

— Събрали сме се, за да почетем живота на Аяки, син на Бунтокапи, внук на Текума и Сезу!

Фразата беше твърде къса, някак отстрани помисли Мара. Къде беше дългият списък на житейски дела за първородния ѝ син?

Възцари се неловка тишина. После Люджан се раздвижи, подканен от отчаяния поглед на Хокану, и обърна Мара с лице на изток.

Жрецьт на Чочокан се приближи, облечен в белия халат, символизиращ живота. Смъкна го от раменете си и затанцува гол, както се беше родил, в почит към невинното детство.

Мара не гледаше извивките на танца му. Не изпитваше сякаш нищо. Когато танцьорът се поклони доземи, се обърна на запад и загледа с помръкнали очи, щом свирките на поклонниците на Туракаму разцепиха въздуха, как жрецьт започна своя танц за безопасното преминаване на Аяки в залите на Червения бог. Никога досега не му се беше налагало да изобразява варварски звяр и идеята му да покаже как би могъл да се движи кон щеше да е почти смехотворна, ако не беше свършила с падането, смазало един толкова млад и обещаващ живот.

Очите на Мара останаха сухи. Свитото ѝ сърце се беше втвърдило като зърно, неспособно за обновление. Не сведе молитвено глава, когато жреците пристъпиха и прерязаха червената нишка, вързала ръцете на Аяки, за да освободят духа му за прераждането. Не заплака, нито се помоли за благосклонността на боговете, когато пуснаха на воля белоперата птица кирик като символ на обновяващото прераждане.

Жрецьт на Туракаму напевно зареди молитвата си за Аяки:

— В края всички хора идват пред моя бог. Богът на Смъртта е добър бог, защото слага край на страдание и болка. Той съди идващите при него и, възнаграждава праведните. Той разбира живите и познава тяхната горест и скръб. — Червения жезъл посочи облеченото в броня момче на кладата. — Аяки от Акома беше добър син, стъпил твърдо на пътя, който родителите му щяха да пожелаят за него. Можем само да приемем, че Туракаму го е оценил достойно и го е повикал, за да може да се върне при нас с още по-велика съдба.

Мара стисна зъби, за да не заплаче.

Каква молитва можеше да се изрече, която да не предизвика гняв, и какво прераждане, освен това да е син на Небесната светлина можеше да предстои, което да е по-почетно от наследник на Акома? Потръпна от едва сдържан гняв, а ръката на Хокану пак стисна нейната и той ѝ промърмори нещо, което тя не чу, докато вдигаха факлите от скобите им около кръга и палеха благоуханните дърва. Студен обръч стегна сърцето ѝ. Тя загледа жълто-червените пламъци, заблизали високо във въздуха, а мислите ѝ бяха много далече от настоящия миг.

Когато жрецът на Джуран Справедливия се приближи, за да ѝ даде благословия, само деликатното разтърсване на Хокану я спря да не запищи проклетия към него, да го запита що за справедливост може да съществува в един свят, в който малки момчета умират пред очите на майка си.

Пламъците запрацяха и обгърнаха кладата с рев. Просмуканото с масла дърво спести гледката на извиващото се и почерняващо в прегръдката им тяло на момчето. И все пак въображението ѝ рисуваше онова, което лежеше в сърцевината на толкова ослепително ярката светлина; умът ѝ добавяше писъците, така и неизтръгнаха се от устата на момчето ѝ.

— Аяки — прошепна тя. Хокану я стисна достатъчно силно, за да ѝ напомни за миг за благоприличието — за непроницаемата маска, която се очакваше Слуга на империята да покаже в публична скръб.

Пращенето на пламъците дълго се надпреварваше с гласовете на жреците, редящи молитвите си. Мара се помъчи да овладее дъха си, да прогони от ума си чудовищната реалност на това как мъртвото ѝ дете чезне в мътните валма дим.

За смъртния ритуал на някой с по-низш сан това щеше да е моментът, в който гостите да си тръгнат, за да оставят на най-близките на починалия време за личната им скръб. Но за кончината на великите такива вежливости не се полагаха. Мара нямаше право на отдих. Трябваше да остане на първата линия, пред очите на всички, докато послушниците на Туракаму хвърляха светено масло над пламъците. Вълни зной кипяха от кладата ѝ кожата ѝ пламна. И да проливаше сълзи, те засъхваха на бузите ѝ пред жестоката пещ. Над гърчещите се пелени от огън гъстият черен дим кръжеше към небето да възвести боговете, че си е отишъл дух с висока чест.

Слънцето усили горещината, на Мара ѝ прилоша и се почувства замаяна. Хокану се мъчеше да я заслони, колкото можеше. Не смееше да я поглежда много често със загриженост от страх да не издаде слабостта ѝ.

Времето се точеше като изтезание. Измина почти час, докато огънят стихне. Последваха още молитви и песнопения, докато разпръснат пепелта, за да изстине. Мара едва не се олюля, когато жрецът на Туракаму изрече напевно:

— Тялото вече го няма. Духът е отлетял. Онзи, който беше Аяки от Акома, сега е тук — рече той и докосна сърцето си, — тук... — докосна главата си — и в Залите на Туракаму.

Послушниците нагазиха храбро сред тлеещите въглени, за да стигнат до средата на купчината. С помощта на четвъртито парче твърда кожа един от тях издърпа изкривения меч на Аяки и бързо го подаде на друг, който загърна нажежения метал в мокри кърпи, за да се охлади. Вдигна се пара и се смеси с пушека. Мара изтърпя с вял поглед, докато жрецът на Туракаму с изящно украсена лопатка напълни с пепел чакащата отстрани урна. Повече дърво, отколкото момче, останките щяха да се превърнат в символично погребение на тялото в свещената полянка на предците му. Цураните вярваха, че докато истинската душа пътува към залите на Червения бог, малка част от духа, сянката, остава с предците му в камъка натами на дома. Така същината на детето щеше да се върне в живот, докато онова, което го правеше Акома, щеше да остане да бди над фамилията си.

Двама послушници застанаха пред нея. Единият ѝ поднесе меча и Мара го докосна. След това Хокану пое изкривения къс метал, докато другият послушник предаде урната. Мара взе пепелта на сина си в разтрепераните си ръце. Очите ѝ обаче не погледнаха това, което държеше, а останаха впити в пепелта от кладата.

Барабаните загърмяха и процесията бавно пое към полянката за съзерцание на Акома. Мара не усещаше нищо, освен каменния хлад на урната в ръцете си, стоплена отдолу от горещата още пепел. Местеше вяло едно стъпало пред друго и едва забеляза, когато стигна до порталните пилони, бележещи входа на свещената поляна.

Слугите и Хокану спряха почтително. Единственият не от кръвта на Акома, комуто бе разрешено да минава през арката и да върви по каменната пътечка навътре, беше градинарят, чийто живот бе посветен на това да поддържа поляната. Тук дори съпругът ѝ, който беше Шинцаваи, не можеше да влезе под страх от болезнена смърт. Да се позволи достъп на чужд човек означаваше да се оскърбят сенките на предците на Акома и да се нанесе траен смут на мира, царящ в натамито.

Мара се отдръпна от прегръдката на Хокану и без да слуша мърморенето на гледащите ги благородници, съжалително или злобно, се отдалечи от погледите им зад живите плетове. Веднъж, в старото

имение на Акома, бе изпълнила ужасната задача да посвети сенките на близки на фамилното натами.

Големината на градината я обърка и тя спря стъписана, притиснала урната до гърдите си. Това не беше познатата полянка от детството ѝ, където бе ходила като малко момиченце, за да говори на сянката на майка си. Не беше познатата пътечка, където на косъм бе избегнала смъртта от ръката на убиец тонг, докато оплакваше баща си и брат си. Това място беше чуждо, огромно, широк парк, из който лъкатушеха няколко потока. За секунда сърцето ѝ помръкна от мисълта дали тази градина, дом за сенките на Минванаби от толкова векове, няма да отхвърли духа на синай.

В паметта ѝ отново изплува падащият кон, черен като зло, заличило невинен живот. Изгубена в скръбта, тя разтреперано си пое дъх. Избра напосоки пътека: много смътно си спомняше, че всички водят към едно и също място, мястото, където на брега на голям вир почиваше древният камък, натамито на фамилията ѝ.

— Не зарових вашето натами дълбоко под това на Акома — заговори тя високо на заслушания въздух. Тих вътрешен глас я предупреди, че говори от лудост. Но пък животът беше безумен, иначе нямаше да е тук и да прави празни жестове над останките на младия си наследник. Необичайната ѝ проява на великодушие, настояването натамито на Минванаби да бъде отнесено на отдалечено място и да се полагат грижи за него, тъй че сенките на Минванаби да могат да почиват в мир, в този момент ѝ се стори напразна глупост.

Нямаше сила да се изсмее.

Устните ѝ се изкривиха от горчивия вкус в устата ѝ. Косата ѝ миришеше на сладникаво масло и мазен дим. Вонята обърна стомаха ѝ, щом коленичи на огряната от слънцето земя. До натамито беше изкопана дупка, влажната пръст бе изгребана отстрани. Мара постави в кухнята изкривения меч, най-скъпоценното притежание на сина ѝ, а след това наклони урната, за да се изсипе пепелта. С голи ръце зари дупката и утъпка пръстта.

До водата бе оставена бяла роба. Върху копринените ѝ гънки лежеше мускал, а наблизо — традиционните мангал и кама. Мара вдигна мускала и издърпа запушалката. Изля ароматното масло над водата във вира. В мъждукащата светлина, заиграла на повърхността ѝ, не видя никаква красота, а само лицето на сина си, с широко

отворената му в страдание уста, докато се мъчеше да поеме сетния си дъх. Ритуалните думи не носеха облекчение, а приличаха на празно хабене на въздух в безсмислени звуци:

— Почивай, сине мой. Върни се в домашната пръст и спи с нашите предци.

— Аяки — прошепна след миг. — Детето ми.

Стисна предницата на робата си, дръпна и я разкъса, но за разлика от някога, когато бе изпълнила ритуала за баща си и брат си, не последваха никакви сълзи. Очите ѝ останаха болезнено сухи.

Бръкна в почти угасналия мангал. Опарването от няколкото останали въглена не бе достатъчно, за да съсредоточи мислите ѝ. Скръбта остана като тъпа болка вътре в нея, докато размазваше пепелта по гърдите си и оголения си корем, символ, че сърцето ѝ е на пепел. Всъщност плътта ѝ бе точно толкова безжизнена, колкото изпепелените дърва на кладата. Вдигна бавно наследствената метална кама, пазена остра за тази церемония през вековете. За трети път в живота си извади острието от канията и се поряза по лявата ръка. В мъглата на отчаянието си едва усети парещата болка.

Вдигна ръка над вира и остави капките кръв да се смесят с водата, както изискваше традицията. Повече от минута седя неподвижно, докато капките не спряха. Мара разсеяно задърпа робата си, но ѝ липсваше свирепата воля да я разкъса, така че накрая просто я измъкна през главата си.

Вяло заизважда иглите от косата си и тъмните кичури се посипаха по раменете ѝ. Ярост и гняв, тъга и скръб би трябвало да я тласнат да заскубе косите си. Чувствата ѝ обаче само тлееха, като свещ, лишена от въздух под похлупак. Не трябва да умират момчета. Да скърбиш за тях с пълна страст означава да приемеш смъртта им.

Огледа поляната. Такава безукорна красота, а само тя сред живите можеше да я оцени. Аяки никога нямаше да изпълни смъртния ритуал за майка си. Горещите сълзи бликнаха неканени и тя усети как нещо от твърдостта, вклинена в душата ѝ, се прекърши. Захлипа.

Но за разлика от преди, когато такова освобождаване носеше яснота, този път усети, че затъва още по-надълбоко в хаотична мисъл. В ума ѝ закръжиха образи: първо Аяки, след това Кевин, робът варварин, който я беше научил на любов и който многократно бе рискувал живота си заради нейната чужда и непонятна чест. След това

Бунтокапи, проснат прободен от червения си от кръв меч и как огромните му юмруци потръпват, докато животът напуска тялото му. Осъзна, че смъртта на първия ѝ съпруг завинаги ще я петни. Последваха още лица: баща ѝ и брат ѝ, след това Накоя, нейната дойка и втора майка.

Всички ѝ носеха болка. Връщането на Кевин в родния му свят беше толкова болезнена загуба, колкото и смъртта, а нито един от тях не беше умрял от естествена смърт. Всички бяха жертви на политически обрати и на жестоките машинации на Великата игра.

Обзе я ужасната увереност, че Аяки няма да е последното момче, загинало заради празните амбиции на Управляващите лордове.

И това я поразил най-жестоко: че Аяки няма да е последният. С истеричен, породен от болката вой Мара се хвърли във вира.

Водата отми сълзите ѝ, нахлу в ноздрите ѝ и животът я върна при себе си. Тя изпълзя на брега и се закашля. От устата и косата ѝ течеше вода.

Навлече робата и сякаш беше дух, влязъл в тялото на друг, се видя някак отстрани. След това тялото ѝ, което чувстваше като жив затвор, се стегна и тя се изправи и се затътри към арката, зад която я чакаха хиляди — и с враждебни, и с приятелски очи.

Присъствието им я стъписа. В глуповатата усмивка на един лорд и в похотливия интерес на друг видя истината потвърдена: смъртта на Аяки щеше да се случва отново и отново и други майки след нея щяха да вият в безсилен гняв срещу несправедливостите на Великата игра. Сведе поглед, за да скрие безсилието си. Единия ѝ сандал го нямаше. Кал и пръст бяха полепнали по босото ѝ стъпало и тя се поколеба дали да се върне да потърси изгубения сандал, или да изрита и другия в плета.

Далечен глас вътре в нея я призова към разум. Мара загледа с вяла отчужденост обувия и босия си крак, докато тялото ѝ минаваше под арката. Не вдигна очи, когато съпругът ѝ забърза, за да я подкрепи. Думите му не я утешиха. Не искаше да се върне от вътрешното си бягство, за да се помъчи да проумее смисъла им.

Хокану я стисна за лакътя, за да я принуди да вдигне глава.

Пред нея стоеше мъж с червена броня. Строен, с изящна стойка, с нагло вирната брадичка. Мара се взря объркано в него. Очите му се присвиха и той каза нещо. Протегна към нея ръка — държеше нещо —

и нещо от хапливия присмех, който се таеше в поведението му, проникна до ума ѝ.

Тя се взря в украсата на шлема му и изтръпна.

— Анасати! — Гласът ѝ изплющя във въздуха като камшик.

Лорд Джиро отвърна с ледена усмивка:

— Благоволяваш да ме разпознаеш, както виждам.

Мара се вцепени.

Не каза нищо. Пръстите на Хокану се впиха в китката ѝ — предупреждение, което тя не осъзна.

В ушите ѝ закънтя рев като на хиляда нападащи сарката и като безброй порои преливащи от буря реки, изсипващи се с грохот през разядена скала.

Джиро от Анасати вдигна към очите ѝ нещото, което държеше, малка играчка ребус от преплетени дървени халки. Наведе глава в официален поклон и рече:

— Сянката на моя племенник заслужава подарък за спомен от Анасати.

— Подарък! — каза Мара с тънък, измъчен шепот. Подаръкът на Анасати бе изпратил сина ѝ в ложе от пепел.

Не помнеше как се хвърли напред, как се изтръгна от ръцете на Хокану. Гневният ѝ писък се вряза над събраното множество като звука на изваден от ножницата метален меч, пръстите ѝ се извиха като птичи нокти.

Джиро отскочи изумено назад и изтърва играчката. А след това Мара беше над него, дращеше да стигне до гърлото му през бронята.

Лордовете възкликнаха стъписано, щом тази малка жена, невъоръжена, мръсна и мокра, се нахвърли върху бившия си девер в изблик на неподправена ярост.

Хокану скочи достатъчно бързо, за да спре Мара, преди да е пуснала кръв. Обузда я в прегръдката си.

Но извършената вече щета беше невъзвратима.

Джиро огледа с гняв кръга от стъписани зрители.

— Всички сте свидетели! — извика с възмущение, в което се долавяше нотка на дива радост. Имаше вече оправданията, за които отдавна бе мечтал, да принуди Мара да пълзи в нозете му в пълно поражение. — Акома нанесе оскърбление на Анасати! Нека всички присъстващи да знаят, че съюзът между нашите два дома е мъртъв.

Заявявам правото си да изчистя този срам от честта си и отплатата ще бъде с кръв.

3. ВОЙНА

Хокану се задейства.

Докато Мара биеше с юмруци в безумния си гняв по бронята на гърдите му, а воините на почетната ѝ гвардия се стегнаха в плътен кръг, за да скрият истерията на господарката си от очите на множеството, той спешно повика Сарик и Инкомо.

Един поглед към обезумялата им господарка бе достатъчен, за да убеди двамата съветници: скръбта и нервите я бяха надвили. Не разпознаваше никого и явно не беше в състояние да поднесе публично извинение на лорд Джиро. Тъкмо видът му беше предизвикал това разстройство. Дори да възвърнеше разума си, преди гостите да си заминат, нямаше да е разумно да се настоява за среща между уязвените страни, за да може да помоли за прошка. Можеше да се стигне до още по-голяма вреда. Дватама съветници, единият стар и опитен, другият — млад и надарен, разбираха, че обхватът на бедата, която бе причинил пристъпът ѝ, се разширява. Вече беше твърде късно да се поправи станалото. Хокану осъзна, че бе трябвало да се вслуша по-внимателно в предупреждението на Исашани, но не биваше да позволи съжалението за грешната му преценка да попречи на нуждата от бързи решения.

— Сарик — отсече той, — направи изявление. Не казвай лъжи, но подбери думите си така, че да внушат, че господарката се е поболяла. Нужна ни е тактика, за да смекчим обвиненията на Джиро, които със сигурност ще дойдат до няколко часа, и да намерим разумна причина да освободим важните гости.

Тъмнокосият Първи съветник се поклони и се отдръпна ниско наведен, като вече съставяше думите си за официалното заявление.

Без да е помолен, Люджан пристъпи напред. Въпреки Управляващите лордове, които се трупаха около воините му, за да зърнат изпадналата в истерия Мара, не извърна лице от позора ѝ, а смъкна меча, ножа и предпазителите си за ръце и се наведе да помогне

да укротят борещата се Мара, без да я наранят. Хокану го погледна с дълбоко облекчение и продължи с указанията си към Инкомо:

— Бързо иди в къщата. Събери слугините на Мара и намери знахар да приготви сънотворно. След това се погрижи за гостите. Трябва ни помощта на съюзниците, колкото са ни останали, за да избегнем въоръжени сблъсъци.

— Лорд Хопара и силите на Ксакатекас са с вас — заяви дрезгав женски глас. Плътните редици на почетната гвардия се разтвориха, за да пропуснат изящната загърната в жълто-пурпурен халат фигура на лейди Исашани, прибягнала до въздействието на красотата и обаянието си, за да си пробие път между воините. — А аз мога да помогна с Мара.

Хокану оцени искрената загриженост в тъмните ѝ очи и кимна.

— Боговете дано се смилят за неразбирането ми — промълви извинително. — Имаш цялата благодарност на дома ни. — След това довери опеката над съпругата си на женската мъдрост на вдовстващата господарка на Ксакатекас.

— Не е полудяла — отвърна лейди Исашани и нежната ѝ длан стисна утешително ръката на Мара. — Сън и спокойствие ще я възстановят, а времето ще изцели скръбта ѝ. Трябва да сте търпеливи. — Върна се към същината на непосредствената политика и добави: — Пратих двамата си съветници да наблюдават Омечан и Инродака. Почетната ми охрана, под командването на Хопара, ще намери начин да възпрепятства други, които може да създадат неприятности.

Двама врагове по-малко, от които да се притесняват. Хокану кимна измъчено. Мара имаше предани приятели срещу злите фракции, които се стремяха да я унищожат. Мнозина в тази държава я обичаха. Сърцето му се късаше, че не може да остане до нея, докато е в такова ужасно състояние. С усилие откъсна погледа си от малкия кортеж, събран да пренесе разстроената му съпруга в уюта на голямата къща. Да позволи в този момент да го управлява сърцето обаче щеше да е глупост. Трябваше да се втвърди все едно го чака смъртоносен двубой. Имаше много врагове, дошли на погребалния ритуал на Аяки точно за да извлекат изгода при тази удобна възможност. Оскърблението, нанесено от Мара на Джиро, вече не можеше да бъде простено. Щеше да има кръвопролитие — това беше предрешен въпрос, — но само глупак щеше да предприеме нападение в центъра на владенията на

Мара, след като армията ѝ беше събрана да отдаде почит на Аяки. Враговете ѝ щяха да започнат злините си след като напуснеха земите на Акома.

Хокану предприе действия в усилие да отложи предстоящата война. Ако направеше погрешна стъпка, Акома бяха застрашени от унищожение. Не само това, но и воините и ресурсите на Шинцаваи можеше да бъдат въвлечени в неизгоден сблъсък. Всичко, което бе спечелено през последните три години, за да се осигури централизирано управление за императора, можеше да бъде отхвърлено с един удар.

Трябваше да се свика Съветът, за да се види какво може да се направи, та да се избегне по-мощно бедствие. Лордовете, които не поддържаха нито Мара, нито Джиро, трябваше да бъдат придумани, приласкани или заплашени, за да може онези, които ѝ се противопоставяха открито, да премислят добре, преди да се опълчат на Слугата.

— Люджан — извика той, за да надмогне врявата, — вдигни гарнизона под оръжие. Каквато и да е провокацията, патрулите да пазят мира на всяка цена.

Високите зелени пера на шлема на офицера се люшнаха разбиращо над възцарилата се суматоха. Хокану мислено благодари на боговете, че Мара бе избрала служителите си заради тяхната интелигентност и благоразумие. Хладнокръвието беше единствената им надежда да измъкнат дома Акома от опустошението.

Притеснен от събитията, Хокану нареди на почетната гвардия да поеме в марш към къщата на имението. Ако Мара беше по-малко себе си и повече кротката и отстъпчива съпруга, в каквито се превръщаха толкова много жени в империята в резултат на традиционното възпитание, изобщо нямаше да е достатъчно силна, за да присъства на пълната погребална церемония за син, жертва на платени убийци. Като Управляваща господарка и Слуга на империята беше твърде много изложена на показ и нямаше право дори на малките човешки слабости, които можеше да бъдат простени на майка с по-ниско обществено положение.

Въввлечена в нажежената сърцевина на политическите интриги, лейди Мара бе принудена да приеме роля, която я превръщаше в мишена.

Един ужасен час по-късно Мара лежеше на постелята си, замаяна от отварите, приготвени от жреца на Хантукама, който се бе появил като по магия, за да предложи уменията си. Исашани държеше здраво домакинството, а хадонрата Джикан се беше развихрил като за трима в усилията си да разсейва необузданите слухове сред слугите.

Хокану трябваше сам да се справи с решенията, които трябваше да се вземат в полза на дома Акома. Изслушваше докладите на служителите. Водеше бележки, за да ги прегледа Мара, след като се възстанови. Отбелязваше кои гости са на нейна страна и кои открито се бяха обявили против нея. Повечето бяха проявили достойнството да запазят мълчание или пък бяха твърде стъписани, за да реагират враждебно. Всички бяха очаквали да прекарат деня в тих размисъл, а след това да бъдат поканени от Слугата на империята на официална вечеря. Но вместо това вече се връщаха по домовете си, изумени от непростимия акт, извършен от жена, която държеше най-високия пост в страната след Императора. Не един представител на Велик дом се беше отбил под предлог да поднесе почитанията си, но с изключение на господаря на Кеда Хокану бе измърморил празни благодарности на хора, жадни да уловят някакъв намек, че домът Акома е отслабнал. Лорд Хопара и лордовете на клана Хадама вършеха чудесна работа, като се движеха из тълпите заминаващи си гости и по всякакъв възможен повод се стараеха да омаловажат обидата, нанесена от Мара на Анасати. Мнозина от вече готовите да се възмутят от нарушението на протокола ставаха по-склонни да омаловажат избухването на една скърбяща майка, след като някой от лордовете на Хадама или лорд Хопара поговореше с тях.

Друг благородник, обезсърчен в усилията му да се добере до вътрешните жилища, беше лордът на Анасати. Джиро високомерно бе заявил, че обидата срещу персоната му е непоправима. Глутница съмишленици се беше струпала след него, когато го върнаха от вратата на Мара. Бяха намерили повод за обединение, а дори за тези, които смятаха Мара за приятел, щеше да е трудно да пренебрегнат една лична атака; за враг това беше невъзможно. В цуранската култура прощаването беше просто по-малко срамна форма на слабост или поражение. Само за секунди Господарката беше превърнала редица свои чисто политически противници в съюзници на смъртни врагове.

Джиро не беше поискал публично извинение. Всъщност беше се обкръжил с лордове, чието недоволство от преустроените от Ичиндар форми на управление беше най-изявено. Сарик и Инкомо споделяха заключението на Хокану, че Господарят на Анасати преднамерено отхвърля помирителните преговори, за да хвърли вината за скандала изключително върху Акома. Шумните оплаквания на Джиро стигаха до всеки, който бе достатъчно близо, за да ги чуе: че е дошъл на погребението на племенника си по силата на това, което всички присъстващи разбираха като традиционно примирие, и че е понесъл физическо нападение, унижение от ръцете на своята домакиня, плюс публично обвинение. Дори всички да разбираха причината за неразумните действия на Мара, никой не можеше да отрече смъртната обида, която бе нанесена, без да е предложена компенсация. Всякакъв опит да се отклони обвинението на основание на сегашната неспособност на Мара да поднесе разумно извинение, беше пренебрегнат от Анасати.

В залата на Акома беше душно — плътно затворените против любопитни погледи паравани и входовете се пазеха от нашарени с белези ветерани. Тези мъже не носеха ярко боядисаната церемониална броня, а полево снаряжение, изпитано в битки. Седнал на по-нисък, по-малко официален подиум от този на Мара, Хокану кротко подканяше за мнения по събитията от деня.

Това, че най-близките, най-верни служители на Акома бяха приели да отговарят на консорт, който не беше господар на дома, показваше неизмеримото им уважение към него. Макар да нямаше власт над честта на клетвите на тези мъже, те го удостояваха с абсолютното си доверие да действа както е нужно в полза на господарката им. Колкото и да беше трогнат от тяхната преданост, той беше и притеснен, защото това издаваше колко дълбоко разбират опасността, пред която бе изправена Мара.

Изслуша с гробовно мълчание докладите на Ириланди и Кейоке, Военния съветник, за силата на гарнизона, докато навън Люджан подготвяше войските на Акома за битка. За да подчертае думите си, старият Кейоке почука с патерицата си по пънчето на изгубения си крак.

— Дори да знае, че ще бъде победен, Джиро няма избор: честта изисква да отвърне на публична обида с кръвопролитие. Съмнявам се,

че ще се задоволи с двубой на поборници. Нещо по-лошо, ако обвинителните викове са чути извън най-близкия кръг, то намекът ѝ, че Джиро е наел тонга Хамой да убие Аяки, би могъл да се приеме като обида към Йонани, което може да свърши само с Призив към клана.

Абсолютна тишина последва това изявление и събралите се се заспоглеждаха с тревожно разбиране: една кланова война щеше да разкъса империята.

Срещу това вдъхващо мрачен размисъл съждение Сарик заяви:

— Но кой би могъл сериозно да приеме такава идея? Никой тонг не смее да разкрива поръчителите си, а доказателството, което намерихме за връзка на Анасати с покушението, едва ли е убедително, предвид тайните практики на братството Хамой. По съм склонен да подозирам, че е преднамерена фалшива следа.

Инкомо кимна и размаха крив пръст.

— Доказателството за намесата на Джиро в смъртта на Аяки е твърде явно. Никой тонг не оцелява и не печели богати клиенти, ако е толкова неразумен. А Хамой е най-могъщият тонг тъкмо защото тайните му никога не са били разкривани. — Огледа лицата около масата. — След цели пет покушения срещу Мара, те изведнъж си позволяват един от тях да бъде заловен с доказателство за участието на Анасати? Едва ли. Определено е спорно. И доста неубедително.

Хокану изгледа съветниците с блясък в очите, злокобен като светлина по варварска стомана.

— Трябва ни Аракаси. — Дарбите на Главния шпионин на Акома бяха много, а способността му да разгадава заплетената политика и индивидуалната алчност на хилядите Управляващи лордове в държавата понякога граничеше със свръхестественото. — Трябва ни, за да проследи това доказателство, подкрепящо вината на Джиро, защото зад него стои истинският убиец на момчето. — Хокану въздъхна. — Междувременно, разсъжденията не ни водят доникъде. След като Тасайо от Минванаби вече го няма, кой би дръзнал да иска смъртта на Слугата на империята?

Сарик се почеса по брадичката и каза:

— Господарю, ти си заслепен от любов към съпругата си. Простолюдието на държавата може да я приема като щастлив талисман, но високото ѝ положение буди ревност у други сърца. Мнозина биха искали да видят Слугата на път към залите на Туракаму

просто заради нарушенията ѝ на традицията и изкачването ѝ до ранг, несравним с никой предишен Военачалник. Също мнозина виждат статута на своя дом смален и амбициите си подрязани, защото господарката е облагодетелствана от Ичиндар. И биха се опитали да я опозорят... ако посмеят.

Хокану губеше търпение.

— И кой би посмял?

— Само Аракаси би могъл да знае. — Обърна се към Инкомо и тактично оформи въпроса, който витаеше в неспокойния му ум. — Има ли някакво основание да мислим, че бившият ти господар би могъл да посяга от земята на мъртвите, за да нанесе отмъстителен удар?

При тази възможност очите на Кейоке се присвиха, а бившият Първи съветник на лорд Минванаби, сега Втори съветник на лейди Акома, се покашля, но посрещна съсредоточеното върху него недоверие, без да мигне.

— И да е така, не съм участвал в такъв заговор. Но Тасайо беше потаен човек, и опасен. Много пъти уреждаше неща без мое знание. Често бях освобождаван, когато повечето лордове щяха да са заповядали да присъствам. Обаджанът на тонг Хамой посети Тасайо лично. Впечатлението ми тогава беше, че събитието е свързано с останали без отговор въпроси около убийството на шпионите на Акома на служба при Минванаби. — Лицето му се смръщи от неприкрита неприязън. — И беше сключена сделка. Но не чух какво са си казали обаджанът и Тасайо. Мога само да споделя, че никога в живота си не бях виждал Господаря на Минванаби толкова затруднен в плановете си, че да се поддаде на необуздан гняв. Тасайо може да беше всякакъв, но рядко губеше самообладание.

Сарик добави разсъдливо:

— Щом бившият Първи съветник на Минванаби не може да знае със сигурност дали Тасайо е оставил заповеди за отмъщение в случай, че падне, предлагам да не се хабим с предположения. Нещо по-важно, Тасайо не беше човек, който дори за миг би помислил за поражение — беше ненадминат тактик. Предвид това, че вярваше до края, че може да съкруши Мара в открита война, защо трябва да предполагаме, че е тръгнал по пътя на страхливеца и е платил смъртна цена за Мара, след като не е допускал шанса тя да го надживее? Би трябвало по-

внимателно да проучим редиците на враговете на Джиро. Мара е една от малкото владетели в държавата с достатъчно сила, за да влезе във война с него, без да се стигне до пат. С имперската подкрепа зад нея спорът между Акома и Анасати е по-вероятно да доведе до поражение за лорд Джиро.

— И все пак лорд Анасати, изглежда, няма търпение да се възползва от провокацията, която съдбата и нашето нещастие предложиха — намеси се Хокану. — Не бяга от конфликт. Това не го оправдава особено от вина за убийството на Аяки, Докато съпругата ми не е в състояние, ще си позволя да взема следното решение. Заповядайте на гарнизона да се подготви за марш. Война така или иначе ще има и не можем да си позволим да бъдем въввлечени неподготвени.

Кейоке мълчаливо кимна. Нямахше да удостои ситуацията с формално изречени думи, тъй като можеше да прави това само пред Господарката. Но мълчанието му по въпроса показваше непоколебима подкрепа. Сарик, който беше по-млад и по-малко обвързан със старите традиции, наведе глава в жест много близък до поклона, който съветник щеше да поднесе на своя Господар.

— Ще направя официално обявяване на война на Анасати. След като Джиро отговори подобаващо, ще тръгнем в поход.

Кейоке погледна Ириланди и той кимна в израз на подкрепата си за онова, което скоро щеше да стане. Повечето цурански кръвопролития ставаха скришом, със засади и набези и без публично признаване на отговорност. Но официалното сражение между домове беше осветено от времето церемониално събитие. Двете армии щяха да се срещнат на бойното поле в уговорено време и едната щеше да напусне победителка. Не се искаше, нито се даваше пощада, освен в редки обстоятелства, и то отново под формални правила на поведение. Историята помнеше битки, бушували дни наред. Не беше необичайно два дома да се унищожат взаимно.

Хокану опита още една стъпка.

— Моля да уведомим клан Хадама.

Сарик повдигна вежди, дълбоко загрижен, но също тъй и заинтригуван от тънкостите на предложението.

— Провокираш Анасати за Призив към клана?

Хокану въздъхна.

— Имам интуитивно чувство...

Но Кейоке се намеси с рядко прекъсване, което потвърди интуицията на Хокану.

— Джиро не е воин. Боен водач му е Омело, който, макар да е добър пълководец, не блести с мащабни сражения. Призив към клана е най-добрата надежда за Джиро да запази дома и; армията си непокътнати. Не провокираме нещо, което вероятно е предрешен въпрос.

— Нещо повече — добави Инкомо. — Лорд Джиро в душата си е учен. Презира грубостите на въоръжения конфликт. Търси повод да се обяви срещу Мара и е изпитвал омраза към нея още от младостта си. Но предпочита скрити атаки и хитрост. Той е майстор в играта на шаах. Не забравяйте това. Ще се стреми да унищожи противника си с хитруване, не с груба сила. Ако все пак първи обявим кланова война, съществува възможността клан Йонани да не позволи интересът на Анасати да ги повлече към унищожение. В открито сражение многократно превъзхождаме Джиро. Ако членовете на клана му застанат в достатъчна степен зад маниакалните му желаниа, като приемат оскърблението на честта му като свое, то клан Хадама ще отговори.

Хокану премисли това без особена надежда или въодушевление. Дали клан Йонани щеше да тръгне срещу тях, или не, Джиро беше успял да се постави на върха на копието на други фракции, които имаха причина да искат да подронят силата на Мара. Това, че не само неговият ум долавяше сериозността на проблема отвъд тази лична вражда до по-дълбок, по-траен раздор, беше станало явно от броя на Управляващите лордове, дошли за погребението на Аяки. Висшият съвет може и да беше разтурен, но традицията на съперничество продължаваше с тайна, свирепа напрегнатост при всеки възможен повод благородниците на империята да се съберат. Това, че Черните халати бяха изпратили за ритуалите петима от своите, показваше склонността им към намеса; политическите интриги съвсем не бяха приключили след налагането на централизирана власт от Ичиндар.

Накрая Хокану заключи:

— Може би имаме достатъчно сила и съюзници, за да съкршим Анасати, но на каква цена? В крайна сметка това може да не промени нещата. Може само да се надяваме, че един бърз кървав сблъсък на

бойното поле ще ограничи щетите и ще разцепи традиционалистите, преди да могат да се съюзят и да се организират в обединена политическа партия.

— Господарю Хокану — вметна Сарик, видял тъгата на лицето на консорта на Акома, — курсът, който си избрал, е най-доброто, с което разполагаме. Бъди уверен, че господарката ни не би могла да се справи по-добре, ако беше в състояние да изслуша съвета ни. Сега отиди и се погрижи за нея, защото тя има нужда да си до нея. Ще наредя на писарите да приготвят документи и ще уредя куриери да ги занесат до именията на лорд Джиро.

Угрижен въпреки облекчението си при този щедър израз на подкрепа, Хокану напусна залата. Крачката му беше на воин, бърза и целеустремена. Ръцете му бяха на притеснен съпруг, стиснати в безпомощни юмруци.

Сарик изчака другите служители на Акома да излязат и останал сам в безветрените сенки, плесна юмрук в дланта си, загубила мазолите след издигането му от воинските редици. Болеше го за онези приятели, които бе оставил в казармите, и за жената, на която бе призван да служи и която изцяло бе спечелила подкрепата му. Ако Акома действаша достатъчно бързо, за да сложат край на този спор, значи боговете щяха да ги дарят с чудо. Твърде много негодуващи лордове оставаха, с твърде малко отговорности след разпускането на Висшия съвет. Мирът им оставяше твърде много пространство за нанасяне на вреди. Старите политически партии се бяха разпаднали, след като причината за съществуването им бе премахната с новото управление на Ичиндар.

Империята беше кротка, но далеч не и укротена. Неспокойствието, потискано през последните три години, беше назряло за нова гражданска война.

Сарик обичаше господарката си и оценяваше гениалността ѝ в променянето на единственото общество, което бе познавал, но съжеляваше за премахването на поста Военачалник и властта на Висшия съвет, защото тогава поне събитията можеше да се тълкуват според вековните прецеденти, наложени от Великата игра. Сега, макар старите порядки все още да се спазваха, на правилата бе наложена промяна.

Въздъхна и тръгна към жилището, което си бе избрал, когато Мара зае бившето имение на Минванаби. По пътя към покоите си прати да му доведат писар и щом той пристигна с чантата си с мастило и пера, указанията на Първия съветник на Акома бяха отсечени и кратки:

— Пригответи съобщение за нашите представители и агенти. Ако Аракиси се появи където и да било в империята, уведомете го, че трябва да се върне у дома незабавно. — Писарят се настани на пода без думи, но изглеждаше угрижен, докато наместваше на коляното си дървената писалищна дъска. Бързо задраска с перото по пергамента и състави първия документ. — Добави и това, и използвай шифър номер 7 — завърши Сарик. — Господарката е в смъртна опасност.

Прозвуча камбанен звън и лъх изместен въздух разлюля копринените гоблени, окачени по стените на великата зала за събирания в Града на магьосниците. Сенките, хвърляни от мигащите пламъци на маслени светилници, потръпнаха, когато един магьосник се появи над шарката в центъра на пода. Отдръпна се енергично. Плътно по петите му двама колеги го последваха почти веднага. След тях дойдоха и други и скоро по пейките насяда множество облечени в черно фигури. Огромните крила на входната врата с кожени панти изскърцаха широко и се отвориха да пропуснат други, предпочели да не пренасят телата си за съвещанието с чудодейни средства.

Залата на Събранието се пълнеше бързо и тихо.

Делегатите се стичаха от всички алеи на Града на магьосниците, подобен на лабиринт комплекс от здания и покрити тераси, кули и галерии, обхващащ цял остров. Разположен в средата на огромно езеро в подножията на Високата стена, северните планини на империята, Градът на магьосниците беше недостъпен по никакъв друг начин, освен с магия. Черни халати от далечни провинции се телепортираха тук, отзовавайки се на повика, изпратен тази сутрин. Събрани в достатъчен брой, за да има кворум, магьосниците представляваха най-властното тяло в Цурануани, защото съществуваха извън закона. Никой, дори императорът, не смееше да отмени повелята им, наложила абсолютната си привилегия за хиляди години история.

За няколко минути скамейките бяха запълнени докрай. Ходяку, тънък мъж на средна възраст с орлов нос, който по предпочитание прекарваше повечето си време в научни занимания в Свещения град,

отиде до мястото на Първия говорител в центъра на оформената с плочки шарка на пода. Гласът му се разнесе във всяко кътче на сводестата зала.

— Призовани сме днес да се съберем, за да мога да говоря за Доброто на империята. — Рутинният поздрав бе посрещнат с мълчание, защото всички въпроси, изискващи свикване на Събранието на Великите, бяха свързани със състоянието на империята. — Днес Червения печат над вътрешната светая светих на Храма на Джастур беше счупен!

Заявлението предизвика стъписано раздвижване, защото само когато официално биваше обявена война между домове или кланове сводестите врати на централната зала на храма на Бога на войната се отваряха широко за публичен вход. Ходику вдигна високо ръце да призове към ред.

— Мара от Акома, като Господарка на своя дом и Боен водач на клан Хадама, обявява война на лорд Джиро от Анасати!

Из залата се разнесоха изумени възклицания. Някои по-млади магьосници бяха в течение на текущите събития, но мнозинството не беше. Новозаклетите се бяха присъединили към Събранието по време на катаклизмите, причинени от силата, известна като Врага, застрашила техния свят Келеуан, както и Мидкемия отвъд разлома. Заплахата за двете цивилизации бе накарала магьосниците да се намесят в помощ на Ичиндар да наложи абсолютна власт над народите на империята, та вътрешните раздори да не отслабят страната във време на по-голяма криза. Най-младите магове можеше да са очаровани от възможността да използват силите си, за да влияят на хода на събитията. Но по-старите от Събранието, вече улегнали и увлечени в научните си занимания, не одобряваха намесата в цуранската политика — за тях това бе досадно задължение, изпълнявано само при крайна необходимост.

За една още по-малка фракция, водена от Хочопепа и Шимоне, бивши близки познати на варварския магьосник Миламбер, отскорошните отклонения от традиционното управление бяха в интерес на империята поради по-дълбоки причини. Изложени на влиянието на мидкемийския начин на мислене, те бяха започнали да виждат политическите дела в Цурануани в променена светлина, а тъй

като лейди Мара беше в момента най-важната фигура в подкрепата за Ичиндар, тази новина за война беше повод за особена загриженост.

Вещ в цуранската политика във всичките ѝ форми, Хочопепа вдигна месестата си ръка към лицето си и затвори търпеливо очи.

— Точно както предсказа — измърмори на тънкия като тръстика аскетичен Шимоне. — Беда, точно когато народите най-малко могат да си позволят цената.

Мълчалив както винаги, Шимоне не отвърна, а загледа с остър като на ястреб поглед как няколко от по-импулсивните магове скочиха на крака, показвайки желанието си да говорят, Ходику избра един млад Черен халат, Севеан, и го посочи. Избраният пристъпи напред до центъра, а другите седнаха.

Посветен в майсторството на магията едва преди година, Севеан беше припрян младеж, приказлив и склонен към импулсивност. Щеше да прибърза със заключенията си, докато други, по-обиграни колеги щяха да изчакаат да чуят мислите на не толкова опитни членове, преди да разкрият мненията си. Севеан повиши твърде много гласа си за прецизната акустика на залата:

— Широко разпространено убеждение е, че Джиро е замесен в смъртта на сина на Слугата.

Изобщо не беше новина. Шимоне леко изкриви устни в израз на отвращение, а Хочопепа измърмори достатъчно силно, за да го чуе половината зала:

— Какво, пак ли е подслушвал в дневната на Исашани, за да хване публичната клюка?

Шимоне не отвърна. Като много от старите магьосници, той смяташе използването на силите за надничане в личните дела на благородниците за най-ниското ниво на глупаво поведение. Севеан се смути от бележката на Хочопепа и от суровите погледи на няколко от по-старите членове, обърка се, съкрати набързо речта си и повтори:

— Широко разпространено убеждение.

Още магьосници започнаха да се надпреварват за вниманието на Първия говорител. Ходику избра един муден новопосветен с внушителна осанка, и докато той излагаше провлачено необоснованите си възгледи, по-опитните магове заговориха тихо помежду си, като следяха само същината на словото му.

Един маг, на две седалки зад Хочопепа и Шимоне, казваше се Телоро, наведе глава към тях.

— Какъв е реалният проблем, Хочо?

Дебелият магьосник въздъхна.

— Съдбата на империята, Телоро. Съдбата на империята.

Телоро не остана доволен от този неясен отговор. След това преразгледа първото си впечатление: поведението на Хочопепа можеше да не издава загриженост, но тонът му бе изпълнен с дълбока убеденост.

Шимоне ѝ дебелият му приятел като че ли бяха приковали вниманието си към разговор в другия край на залата, където няколко магьосници обсъждаха нещо. След като поредният говорител седна и един мъж с изгърбени рамене от този шепнещ кръг се изправи, Телоро чу как Хочопепа промърмори:

— Сега ще започнем да разбираме как ще се отиграе този кръг от играта.

Ходику махна на мъжа — слаб, с кафява коса, подрязана над ушите по цуранската мода, наречена воинска подстрижка. Прическата беше странен каприз за един Черен халат, но Мотеча беше странен магьосник във всяко отношение. Беше се сприятелил с двамата братя, които активно бяха поддържали стария Военачалник, но след като Елгоран беше умрял, а Елгахар беше заминал да служи на мидкемийския свят, се бе постарал да създаде впечатление за дистанциране между него и тях.

Вниманието на Шимоне и Хочопепа се изостри, щом Мотеча започна словото си с:

— Няма ли край амбицията на лейди Мара? Призовава е кланова война заради лична обида, която тя самата е нанесла като Господарка на Акома.

Хочопепа кимна, сякаш в потвърждение на интуицията си.

— Значи Мотеча се е съюзил с Анасати. Странно, не е оригинален мислител. Чудя се кой ли го е въвлякъл в това?

Шимоне вдигна ръка.

— Не ме разсейвай с бърбенето си. Искам да го чуя.

Мотеча направи широк жест с отрупаната си с пръстени ръка, сякаш подканяше колегите си да му възразят. Но не беше толкова

великодушен в усукването си, защото продължи бързо, за да предотврати всякакво прекъсване.

— Очевидно не. Защото тя не се задоволи с отхвърлянето на традицията, като кооптира силите на бившия си враг...

— Което ние признахме, че е гениален ход — вметна Хочопепа, отново достатъчно високо, за да принуди говорителя да се поколебае.

Телоро и Шимоне прикриха насмешката си. Дебелият магьосник беше майстор в смущаването на колеги, за които смяташе, че заслужават да им се спуска надутата помпозност. След като Мотеча изглеждаше готов да се откаже от подготвените си бележки, Хочопепа добави: — О, не исках да те прекъсна. Продължи, ако обичаш.

Самообладанието на Мотеча все пак беше разколебано. Опитва се убедително да се измъкне с:

— Тя ще съкруши Анасати...

Като представител на по-опитните членове на Събранието, Фумита се изправи и след като Ходикю му кимна, заяви:

— Прости за прекъсването, Мотеча, но едно поражение на Анасати нито е сигурно, нито дори вероятно. Предвид добре документираната преценка на силите, с които разполагат двете страни, даденост е, че Джиро трябва да противодейства с Призив към клана. Сами военните сили на Анасати не са равностойни на тези на лейди Мара, а тя прави дръзко заявление, като вдига клан Хадама. Това вече й струва политическа цена. Ще загуби могъщи съюзници — всъщност двама ще бъдат принудени поради кръвни връзки да излязат на бойното поле срещу нея, в полза на Джиро — и макар Акома да са внушителни с богатство и сила, двата клана са почти равностойни.

Хочопепа се ухили. Тънко забуленият опит на Мотеча да насочи Събранието в полза на Анасати вече бе съкрушен. Вместо да седне, Фумита продължи.

— Има друг проблем, който трябва да бъде разгледан.

Мотеча вирна брадичка и напусна с неприязън. След като никой друг от Великите не поиска да заеме мястото му, Ходикю просто махна на Фумита да продължи.

— Макар въпросите на честта да се водят святи и ненакърними, трябва да обсъдим: дали този сблъсък на кланове толкова отслабва вътрешната структура на империята, че стабилността ѝ да е изложена на риск?

Разнесе се глухо бръмчене, но никой не скочи да изрази мнение по проблема. Клан Йонани и клан Хадама бяха големи фракции, да, но нито един от тях не разполагаше с достатъчно последователи, за да разстрои невъзвратимо гражданския ред. Хочопепа знаеше, че съюзникът му Фумита печели време. Загрижеността зад тази тактика беше много по-широко обхватна от удовлетворението на накърнената лична чест на един дом. Най-лошото вече бе наполовина осъзнато: това, че конфликтът на Анасати и Акома ще предизвика поляризиране на противопоставящи се на Ичиндар фракции. Неорганизирани противници вече се стичаха зад каузата на Джиро и се оформяше традиционалистка партия, която можеше да се окаже сериозна опозиция на новия ред в империята. Макар все още да не бяха достатъчно въодушевени, за да допринесат за кръвопролитие, ако все още съществуваше Висш съвет с правото да действа, нямаше да има съмнение, че ако в този момент се проведе гласуване, лорд Джиро ще спечели достатъчно подкрепа, за да вземе поста Военачалник. Имаше магьосници, които гледаха на издигането на Ичиндар на власт като на неблагочестив ход — това, че балансът трябваше да се върне към времето отпреди Врага и Небесната светлина да възстанови старите порядки. Хочопепа водеше малка група, която одобряваше промяната. Не следеше внимателно увъртанията на Фумита, а вместо това наблюдаваше накъде ще гравитира Мотеча. Сподели с колегата си:

— А, ето я ръката зад каузата на Джиро.

И кимна към магьосника, с когото говореше Мотеча, атлетичен на вид мъж, наскоро навлязъл в зрялата си възраст, незабележителен с нищо, освен с червеникавата коса, която се показваше изпод ръбовете на черната му качулка; Имаше гъсти вежди, почти намръщено изражение и поведение на човек, когото не го свърта на място от нерви.

— Тапек — уточни Шимоне. — Който опожари една сграда, докато практикуваше за манастира си. Доби дарбата си много рано, но му трябваше доста време да се научи да я сдържа.

Кроткото лице на Хочопепа се набръчка угрижено.

— Не е приятел на Джиро. Какъв е тогава залогът му в това?

Шимоне съвсем леко вдигна рамене — най-близкото за нещо до типичния цурански жест.

— Хората от неговата порода са склонни да гравитират към бедата, както плуващи пръчки се стичат към въртопа.

На пода за ораторите дебатът продължаваше, Фумита предпазливо запази неутрален тон, за да не би някой да изтъкне личната му връзка с Хокану и дома на Мара, и поднесе заключението си:

— Вярвам, че ако клановете Йонани и Хадама се унищожат взаимно, ще бъдем изправени както пред вътрешни, така и пред външни опасности. — Вдигна високо пръст. — Може ли някой да се съмнява, че който и да оцелее, ще е толкова отслабнал, че други веднага ще се нахвърлят върху него? — Вдигна втори пръст и добави: — И може ли някой да отрече, че врагове извън границите ни ще се възползват от вътрешното ни разногласие, за да ударят?

— Мой ред е да нажежа обстановката още повече — промърмори Хочопепа и стана.

Щом го видя, Фумита седна толкова рязко, че никой друг не можа да се изправи навреме, за да предотврати поканата на Ходикю дебелият магьосник да заеме мястото на оратора.

Хочопепа се покашля, за да прочисти гърлото си.

— Ученият ми брат направи силна пледоария — започна той, подгръвайки за виртуозна реч с объркваща помпозност. — Но не бива да се заслепяваме с реторика.

При тази полулъжа устните на Шимоне се кривнаха. Дебелият му приятел тежко закрачи пред първите редове, за да привлече вниманието на всички.

— Бих искал да изтъкна, че такива сблъсъци поне досега не са предвещавали края на цивилизацията, каквато я познаваме! — Кимна за тежест. — И нямаме данни, които да сочат, че тези на границите ни са готови да ударят. Турилците са твърде ангажирани с търговия по източната ни граница, за да искат да се борят с нас, докато не им даваме повод. Може да са труден съсед, но печалбата като че ли е по-привлекателна за тях от кръвопролитие. Такъв поне изглежда случаят, откакто Военният съюз се отказа от опита да ги завладеем. — Неодобрително мърморене се разнесе из сенчестата зала, защото опитът да се анексират планинските земи на Турил бе завършил с позор за империята и се смяташе за проява на лошо възпитание да се припомня поражението. Хочопепа обаче нямаше скрупули да изтъкне

този момент, за да изкара опозицията си от равновесие. — Просто извиси звучния си глас достатъчно, за да бъде чул над шума. — Пустинните хора на Цубар се заклеха в обвързващ мир с Ксакатекас и Акома от името на империята и не сме имали възобновяване на конфликт в Достари.

Събранието беше напълно в течение, че това отчасти се дължеше на лейди Мара. Щом вълнението замря до почиттелно мълчание, на кръглото лице на Хочопепа се изписа широка усмивка.

— Във всяко отношение империята е мирна до степен на скука. — В драматична промяна усмивката му отстъпи място на мръщение и той размахна пръст на Събранието. — Трябва ли да напомням на братята ми, че Слугата на империята се смята за член на Имперския дом по осиновяване? Стар обичай, знам, но традиция. — Махна с ръка и посочи Мотеца, който се беше опитал да дискредитира Мара. — Окажем ли се толкова безразсъдни, че да направим нещо в полза на Анасати, императорът би могъл уместно да сметне това за удар срещу фамилията му. И по-важното, двамата с Елгахар бяхме свидетели на екзекуцията на последния Военачалник. На обесването му... — Замълча за ефект и се почука с пръст по слепоочието. — Да видя дали ще мога да си спомня точните думи на Небесната светлина по онзи повод с онзи магьосник, заговорничил с политиката на Съвета. А, да, той каза: Ако друг Черен халат бъде разкрит, че е замесен в заговор против моя дом, статутът на Великите извън закона ще бъде отменен. Дори да бъда принуден да хвърля всички армии на империята срещу вашата магическа мощ до пълно унищожение на империята, няма да позволя никога повече някой да се опълчи на върховенството на императора. Ясно ли е това?

Огледа мрачно събранието и заяви:

— Уверявам, ви всички, Ичиндар беше искрен. Не е от хората, които биха заплашили с насилие току-така. Предишните ни императори може да са си седели кротко настрана и да са се занимавали със свещенодействия в храмовете и правенето на наследници с многобройните си жени и любовници... — Отново повиши глас: — Но Ичиндар не е такъв! Той е владетел, не някаква божествена марионетка, облечена в одеждите на религиозен пост!

Сниши глас, за да принуди всеки присъстващ магьосник да се напегне с пълно внимание, за да го чуе, и обобщи:

— Ние, които почетохме погребението на сина на Слугата, знаем много добре, че избухването на Мара бе породено от съкрушителна скръб. Сега тя трябва да понесе последствията от своя срам. В мига, в който тя нападна Джиро с голи ръце, този конфликт стана неизбежен. Тъй като нашата отговорност е да съхраним империята, силно се съмнявам, че можем да оправдаем предприемането на каквито и да било действия, които биха могли да поставят всички нас... — И разтърси залата с гръмовен рев: — Срещу армиите на императора на бойното поле заради едно лично оскърбление! После, спокойно и благоразумно, добави: — Бихме спечелили, разбира се, но след това ще е останала много малко империя за съхраняване. — Завърши с пренебрежително махване с ръка: — Това е всичко, което имах да кажа. — И седна.

Мълчанието продължи само миг, преди Тапек да скочи на крака. Ходикун го удостои с кимване и той зае мястото на говорителя и огледа с преbledняло лице потъналото в мълчалив размисъл събрание.

— Чухме достатъчно за Мара. Онеправданата страна, трябва да изтъкна, е лорд Джиро. Не той започна враждебни действия. — Вдигна ръце. — Призовавам ви всички поне веднъж да обмислите пряко доказателство вместо думи! — С широк жест очерта рамка във въздуха. Устните му замълвиха заклинание и в пространството пред него светлината се усили. Играта на цветове се сля в рязко очертано изображение на стая с книги и ръкописи по стените. Там, облечен в халат, изящен в своята простота, в рядко състояние на възбуда крачеше лорд Джиро. На възглавница в ъгъла, едва на косъм от пътя на изнервения си господар, седеше Чумака, с абсолютно безизразно лице.

— Как смее лейди Мара да ме заплашва! — възнегодува оскърбеният Джиро. — Ние нямаме нищо общо със смъртта на сина й! Намекът, че сме толкова безчестен дом, да убием момче с кръвта на Анасати, е абсурден! Уликата, подхвърлена на онзи убиец гонг, е прозрачен опит да бъдем дискредитирани и заради това сме изправени пред кланова война!

Чумака сбра пръстите си, украсени с пръстени, изваяни от коркара — все още не ги беше смъкнал след погребението.

— Клан Йонани ще признае тази несправедливост — каза той в усилие да успокои господаря си. — Няма да тръгнем неподкрепени на бойното поле.

— Война! — Джиро се обърна рязко, присвил очи от отвращение. — Мара е жалка страхливка, да прибегне до този призив на оръжие! Смята да ни надвие, без да си оцапа ръцете, разчита да ни унищожи само с числено превъзходство. Добре, трябва да заложим на своя ум и да ѝ дадем урок. Но никога няма да простя, че този ход стана необходим. Ако домът ни оцелее от тази тежка атака, Акома ще са си създали ужасен враг!

Чумака облиза пресъхналите си устни.

— Политическата арена се раздвижи към нови тенденции. Определено може да се спечелят предимства.

Джиро отново се обърна рязко към Първия си съветник.

— Първо обаче ще трябва да си спасим кожата от това, което ще прерасне в масова касапница.

Сцената прекъсна, щом Тапек плесна с ръце и премахна заклинанието, която я бе сътворило. Отметна огнецветните си кичури и се усмихна почти презрително на старците, които се бяха вцепенили от възмущение при това негово нагло нахлуване в личния живот на благороден гражданин.

— Нарушаваш традицията! — извика треперлив глас от задните скамейки. — Какво, ние да не сме старици да се врем където не ни е работа и да се унизяваме, като прибягваме до тайни изкуства, за да шпионираме? Да не би да надничаме в стаите за преобличане на дамите! — Мнението му бе споделено от няколко членове с побелели глави, които бързо станаха и напуснаха в знак на протест.

В отговор Тапек изрева:

— Това е етично противоречие! Какво направи лейди Мара от традицията? Тя дръзна да се меси където не ѝ е работата, казвам аз! Нима ще чакаме и ще платим цената на нестабилността, която тя може да причини в бъдеще? Какви морални принципи ще я спрат? Не доказали ли тя липсата си на самообладание в това жалко нападение срещу лорд Джиро?

При тази предизвикателна забележка дори Шимоне изглеждаше притеснен.

— Тя изгуби дете при ужасна смърт! — намеси се той. — Тя е жена и човешко същество. Неизбежно е да има слабости.

Тапек вдигна ръце над главата си.

— Уместен аргумент, братко, но се безпокоя не заради слабостите на лейди Мара. Тя се издигна до зашеметяващи висини във всяко отношение. Влиянието ѝ стана твърде голямо и силите ѝ — твърде внушителни. Като Боен вожд на Хадама и Господарка на най-силния дом в империята, тя е над всички Управляващи лордове. А като Слуга на империята има опасно въздействие върху масите. Приемам аргумента, че тя е само една жена! И че на никой Управляващ лорд или лейди не трябва да се позволява да упражнява толкова голямо влияние в империята! Пледирам, че трябва да обуздаем крайностите ѝ веднага, преди бедата да е станала неудържима.

Ходикю, като Първи говорител, поглади брадичка при този обрат в разискването и в опит да потуши вълнението се обърна към Хочопепа.

— Имам въпрос към моя учен приятел. Хочопепа, какво съветваш да направим?

Хочопепа се облегна назад, положи всички усилия да изглежда небрежно безгрижен, като отпусна лакът на стойката зад себе си, и каза:

— Да правим? Ами, мисля, че е очевидно. Нищо не трябва да правим. Нека тези спорещи фракции си водят своята война. След като оскърбената им чест бъде удовлетворена с кръвопролитие, ще е съвсем лесна работа да съберем парчетата.

Прокънтяха гласове и още магьосници се надигнаха да искат думата.

— Няма да наложиш мнението си в това, Хочо — въздъхна Шимоне.

Дебелият магьосник опря брадичка на дланите си и на закръглените му бузи се появиха трапчинки.

— Разбира се, че няма — прошепна в отговор. — Но и не можех да позволя на това момченце с гореща глава да продължи безпрепятствено. — Бидейки извън закона, всеки Велик беше свободен да действа така, както намери за уместно. Всеки можеше по своя лична преценка да се намеси срещу Мара, ако сметнеше, че действието му е в интерес на империята. Като бе приел позицията на ненамеса в изказванията, Ходикю беше превърнал решението във въпрос на кворумен консенсус. Щом съгласието станеше официално, никой член нямаше драговолно да се опълчи на окончателното решение. След като

нямаше надежда за бързо разрешение, Хочопепа промени целта си към налагане на полагащата се процедура, която да доведе до умерена преценка. Дебелият магьосник оправи гънките на халата си и добави:

— Сега да стигнем до същината на проблема, като оставим тези горещи глави да се надвикват, докато пресипнат. Щом им свърши парата, ще им покажем единствения разумен избор и ще призовем за гласуване, като ги оставим да си мислят, че идеята е била всъщност тяхна. По-безопасно е Тапек и Мотеча да си въобразяват, че те водят Събранието към консенсус, отколкото да ги оставим да се въвлекат в достойни за съжаление действия.

Шимоне погледна кисело дебелия си приятел.

— Защо винаги търсиш решението на всичко чрез изтощителни сесии приказване!

— Имаш ли по-добра идея? — отвърна с укор Хочопепа.

— Не — сопна се Шимоне. Не искаше да се въвлеча в повече приказки, затова отново насочи вниманието си към ораторския под, където първите от многото говорители напиреха да продължат дебата.

Слънцето вече бе нагорещило голямата командна шатра. Полумракът вътре миришеше на тежки масла, с които кожата се поддържаше непромокаема, и на смазката, с която се поддържаха гъвкави каишките на бронята и ножниците. Не миришеше на масло за лампи, тъй като Господарката бе отказала светлина. Облечена в пищно украсена броня, увенчана с перата на клановия вожд на Хадама, Мара седеше на възглавнички от фина коприна. Платницата на входа на шатрата бяха разтворени широко и утрото отвън очертаваше вцепенения ѝ профил. Зад нея, с облечената му в тежка ръкавица ръка на рамото ѝ, Хокану оглеждаше армията, строена в стегнати редици в широката долина долу.

Множеството чакащи воини изпълваше цялата долина: неизброими копия и шлемове в спретнати редове. Единственото видимо движение бе причинено от вятъра в перата на офицерите, в много още цветове, освен зеленото на Акома. Но тази неподвижност бе измамна. Всеки мъж от клана Хадама бе готов за атака в отговор на призива към доблест на Бойния им вожд.

В официалната си броня Мара наподобяваше орнамент, изваян от нефрит. Лицето ѝ бе стегнато в безизразната фасада, очаквана от цурански Боен вожд. Но съветниците, които я придружаваха, забелязваха в стойката ѝ крехкост, породена от твърдостта, сякаш скованото ѝ поведение беше всичко, което съдържаше кипящите в нея чувства. Движеха се и говореха тихо в нейно присъствие, сякаш случаен жест или погрешно изречена дума можеха да разбият самообладанието ѝ и неразумният гняв, който бе развихрила срещу лорд Джиро, можеше да избие през бариерите ѝ отново.

В тази обстановка, с огромните войски под командата ѝ, строени в готовност за атака, Мара беше непредсказуема като гръмоносен облак, чиито мълнии всеки момент ще изригнат. Едно официално обявяване на война означаваше да се оставят настрана хитрости и стратегии, да се забрави всякакво лукавство и благоразумие и просто да се атакува врагът, обявен в церемония в храма на Джастур.

Срещу военната сила на Хадама се издигаха знамената на клан Йонани. Също като лейди Мара, лорд Джиро седеше с Бойния вожд на Йонани на билото на отсрещния хълм, и двамата подобаващо горди със своето родословие и без никакво намерение да простят за оскърбената си от Господарката на Акома чест. Над командната шатра зад плътно строените воители на Йонани се вееше древното бойно знаме на Анасати в алено и жълто, на пилон, вдигнат до черно-зелената шатра на лорд Тонмаргу, Боен вожд на клана. Разположението на цветовете символизираше вековечно потвърждение, че оскърблението на Анасати е прието от всички домове и ще бъде удовлетворено с кръвопролитие, без оглед на цената в човешки живот.

Да се умре беше по цурански. Да се живее в позор — проява на страх, смятана за по-лоша от смърт.

Очите на Мара засичаха подробностите, но ръцете ѝ не трепваха. Мислите ѝ бяха обкръжени от стена, изолирани в едно хладно място, където дори Хокану не можеше да проникне. Тя, която беше ненавиждала войната и убийствата, сега изглеждаше нетърпелива да започне суровото насилие. Кръвопролитие то можеше да не върне сина ѝ, но ужасът на битката можеше да спре мислите ѝ. Щеше да познае избавление от болка и скръб едва когато Джиро от Анасати бъдеше стъпкан на каша в пръстта.

Хокану усещаше напрегнатостта ѝ. Не се опита да я разубеди, понеже инстинктивно разбираше, че няма никаква утеха, която би могла да я трогне. Стоеше кротко до нея и се стараяше да смекчи решенията ѝ, където можеше.

Един ден тя можеше да се събуди и да приеме сълзите си като това, което са. Докато времето не започнеше да я цери, той можеше само да ѝ дава безграничната си подкрепа, със съзнанието, че всичко по-малко може да я тласне към по-отчаяни действия.

С истинско цуранско безстрастие Хокану оглеждаше блестящите доспехи в далечината. Няколко фигури се отделиха от редиците на Хадама и се приближиха към строя на Йонани. Групата се водеше от Люджан, слънцето играеше по бронята му и огряваше офицерските му пера до смарагдов блясък. До рамото му крачеха двамата му Силови водачи, Ириланди и Кенджи, а отзад, според ранга, Силовите командири на другите домове от клана Хадама. Последен вървеше писар, за да запише разговора, когато тази делегация срещнеше противниковата в центъра на мястото на битката, съгласно традицията. Разговорът щеше да определи условията на предстоящото сражение, границите на полето, часа на сблъсъка и възможността, ако има такава, да бъде предложена или приета пощада. Но Мара не хранеше надежда за последното.

Това, че домовете на клан Йонани бяха сметнали за редно да бъдат въвлечени, не я беше поколебало. Можеха да стоят или да паднат с Джиро, и тя нямаше да е единствената, понесла жестокостите, присъщи за Играта на Съвета.

Когато Кейоке, Военният ѝ съветник, постави въпроса за пощадата, очите ѝ блеснаха от гняв и тя заяви:

— Никаква пощада.

Линиите вече бяха очертани, залозите поставени. Никой не можеше да оспори думата на Мара като Боен вожд. Хокану огледа командната шатра, колкото за да се успокои, толкова и за да прецени настроението на присъстващите. Кейоке носеше броня вместо полагащото се за поста му облекло на съветник. Сарик, който се беше сражавал в редиците на Акома, преди да го издигнат на висок пост, също беше с броня — чувстваше се гол само с тънка коприна на гърба.

Старият Инкомо обаче бе само с халата си. Чувстваше се по-свойски с перото, отколкото дори с ножа си за ядене, и сега стоеше,

пъхнал ръце в пояса си, набръчканото му лице беше изопнато. Макар да бе вещ във военното изкуство, беше невежа по отношение на насието. Зовът към клана на Мара не беше разумен акт, а тъй като досега тя бе душата на добротата и благоразумието, злостното ѝ прегръщане на ритуализираната цуранска мъст го ужасяваше. Но годините опит като съветник на Минванаби му помагаша да издържи с непоколебимо покорство.

Всеки мъж и жена от Акома и от всички домове на клана Хадама чакаха днес волята на боговете.

Зазвучаха тръби и забиха барабани, щом делегациите на Йонани и Хадама се разделиха, обърнаха се и тръгнаха обратно към редиците си. Барабанныят ритъм се усили, а тръбите усилиха темпото. Люджан зае мястото си в центъра на бойния строй; Ириланди и Кенджи поеха в марш към десния и левия флангове, другите офицери заеха позиции пред войските си. Слънцето блестеше по лакираните щитове и копия и проблесна ослепително при движението на хилядите воители, вадещи мечовете от ножниците.

Знамената заплъсяха от порива на вятъра, вимпелите се заизвиваха на пилоните; червени в чест на Смъртния бог Туракаму, чиято благословия щеше да се поиска за предстоящото клане. Жрец от ордена на Червения бог излезе на тясната ивица земя между армиите и зареди молитва. Усилващият се звук, докато гласовете на воините се присъединяваха, приличаше на тътен, предшестваша катаклизъм. До жреца застана друга фигура, загърнатата в черно Сестра на Сиби, Онази, която е смърт.

Присъствието на жрицата, почитаща по-голямата сестра на Туракаму, потвърждаваше, че много мъже са обречени да умрат този ден. Жрецът довърши заклинанието си и хвърли във въздуха шепи червени пера. Поклони се доземи, след което отдаде почит на жрицата на Богинята на смъртта.

След като религиозните представители се оттеглиха, воините извисиха гласовете си до викове. Проклетия и обиди разтърсиха утрото — мъжете ругаеха враговете си. Размениха се непростими думи, за да се потвърди готовността им за унищожителен двубой: да спечелят или да умрат, както диктуваше честта; да втвърдят волята си, за да не би някой войник да бъде изкусен да прояви страх. Цуранският кодекс на честта беше ненакърним: човек трябваше да заслужи живота си с

победа или позорът му щеше да стигне отвъд Колелото на живота и да му донесе злочестие в следващия.

Мара наблюдаваше сцената безстрастно. Сърцето ѝ се беше втвърдило. Този ден други майки щяха да научат какво е да плачат над телата на убити синове. Едва забеляза, когато пръстите на Хокану се отпуснаха на раменните плочи на бронята ѝ.

Наследникът на Шинцаваи имаше право да стои настрана, защото нямаше кръвни връзки нито с Хадама, нито с Йонани, но като неин съпруг се чувстваше задължен да ръководи тази касапница. Сега, докато възбудата на войните се усилваше дотам, че кръвта да закипи, по-тъмната страна на естеството му чакаше с нетърпение зова за атака. Беше обичал Аяки като свой роден син и загубата му го тласкаше да сподели яростта на съпругата си. Логиката можеше да оправдава дома Анасати за наемането на убиеца тонг, но жаждата на възбудата му си оставаше неутолена. Дали Джиро беше виновен, или не, само кръв можеше да изкупи кръв.

Пратен от Люджан бегач пристигна в командирската шатра. Поклони се доземи и Господарката му махна с ръка.

— Господарке, командирите на Йонани са дали съгласие. Битката ще започне щом слънцето се вдигне на височина седем диаметъра над хоризонта.

Мара огледа преценяващо небето.

— Това означава, че сигналът за атака ще бъде даден след по-малко от половин час.

Кимна одобрително. И все пак забавянето бе по-дълго, отколкото желаше: на Аяки не беше дадено такова отлагане.

Минутите затекоха бавно. Войниците продължаваха да крещят обиди, гласовете им вече бяха прегракнали. Слънцето стъпка по стъпка се вдигаше все по-високо и въздухът се нажежи. Нервите на всички бяха изопнати дотолкова, че допирът на кацнала муха бе достатъчен, за да взриви атмосферата на едва сдържана сила.

Нетърпението на Хокану нарастваше. Беше готов да извади меча и да види как острието пие кръв.

Най-сетне слънцето достигна отредената позиция. Кейоке си пое бързо дъх в унисон с вдигнатата ръка на Мара. Люджан, на полето, вдигна оголения си меч и тръбите изригнаха бойния си зов.

Хокану също беше извадил меча си. Битката можеше да свърши, без дори да се изправи срещу враг, защото мястото му беше до Мара. Воини Йонани никога нямаше да пробият почетната гвардия, обкръжаваща командната шатра, докато кланът Хадама не бъдеше унищожен, но все пак и той, и Сарик до него бяха готови.

Тръбите ехтяха сякаш цяла вечност. В далечината, в челото на армията, Люджан чакаше с високо вдигнатия си меч, блеснал като игла на слънчевата светлина. От другата страна на полето командващият офицер на Йонани бе заел същата поза. Когато оръжията на двамата мъже паднеха, два пороя крещящи войници щяха да се изсипят в тясната ивица поляна и хълмовете щяха да заехтят от трясъка на мечове и бойни викове.

Хокану вдиша бързо и замълви молитва за Люджан, защото храбрият Боен водач на Акома почти със сигурност щеше да умре. Натискът на войниците от двете страни правеше невъзможно някой от първите редици да оцелее в първоначалния сблъсък. Двете големи армии щяха да се впият една в друга като зъбите на два звяра и само воините от най-задните редици щяха да видят кой ще излезе победител.

Мигът на задържане свърши. Мъжете довършиха последните си безмълвни призови към боговете за чест, победа и живот. След това мечът на Люджан се спусна рязко надолу.

Но щом воините застъпваха напред и знамената се люшнаха, от ясното зелено небе изтрещя гръм.

Въздушният удар блъсна Мара и Хокану. Разлетяха се възглавници. Хокану се олюля, смъкна се на колене и прегърна Мара, за да я защити. Инкомо беше отхвърлен назад и халатът му заплющя като платна, а командната шатра запращя и се изду от вятъра. Кейоке също залитна назад и се блъсна в Сарик, който го хвана и едва не падна, щом патерицата го шибна през краката. Двамата съветници на Акома се вкопчиха един в друг, за да се задържат на крака, а в шатрата западаха маси и картите, описващи бойни тактики, се попиляха и се оплетоха в завесите към личните покои на Мара.

Във вихъра от прах над полето се възцари хаос. Знамена пращяха и плющяха, откъснали се от ръцете на знаменосците. От първите редици на двете армии се надигна вик, докато воините падаха на земята. Мечовете им се забиваха в пръст вместо в плът. Хвърлени в

безредие от вихрушката, воините отзад се спъваха един в друг и също падаха, докато не остана нито един годин да влезе в бой.

В ивицата между войските се появиха няколко фигури в черно. Халатите им не се вееха, а висяха зловещо неподвижни. Свръхестествените ветрове затихнаха като по команда. Гневът преля в благоговение и воините от двете страни замигаха да махнат прахта от клепачите си. Видяха дошлите да се намесят Велики и макар оръжията да бяха в ръцете им и кръвожадната страст да нападнат все още да ги тласкаше, никой не се вдигна, нито посегна да нападне магьосниците, които стояха на равно разстояние между армиите. Съборените войници останаха проснати на земята, притиснали лица в тревата. Никаква заповед от господар или господарка не можеше да тласне никого от тях напред, защото да докоснеш Велик означаваше да си навлечеш пълно унищожение, като оскърбиш боговете.

Мара изгледа Черните халати, прекъснали отмъщението ѝ, с враждебни очи. Каишките на бронята ѝ изскърцаха, докато се изправяше. Стисна юмруци и зъби, после тихо промълви:

— Не.

Кичур коса се измъкна изпод шлема ѝ, а перата ѝ на Боен вожд затрепкаха, макар да нямаше никакъв вятър. Миг по-късно един Велик изникна от нищото пред шатрата. Халатът му сякаш бе ушит от самата нощ и макар да беше строен и млад, в очите му нямаше нищо младо. Таяха светлина, която сякаш изгаряше в контраст с тъмната му кожа и коса. Гласът му се оказа изненадващо дълбок:

— Мара, чуй нашата воля. Събранието забранява тази война!

Мара пребледня. Гняв я разтърси от това, че я възпрепятстват да изпълни призива си за кланова война. Никога не си беше представяла, че Събранието може да се намеси. Но беше толкова безсилна да възрази против този развой, колкото и бившият ѝ враг Тасайо от Минванаби някога. Но да ѝ се забрани традиционният начин да отмъсти за убийството на Аяки означаваше домът Акома да бъде лишен от чест. Да се оттегли без кръвопролитие от този сблъсък щеше да я опозори много повече от Анасати Синът ѝ беше неотмъстеният. На лорд Джиро щеше да се даде победа. Щеше да спечели уважение за куража си, след като бе дошъл на полето готов да влезе в битка, за да защити честта си, но не сенките на неговия син или фамилиите му предци щяха да бъдат унижени затова, че са лишени от кръвна цена за

убийство. Като обвинител, който не е наложил претенцията си със силата на оръжието, Господарката на Акома щеше да бъде лишена в голяма степен от почитанието, дължимо за ранга ѝ.

Най-сетне Мара успя да отвори уста.

— Принуждавате ме да опозоря честта си, велики.

Магьосникът пренебрегна думите ѝ с високомерно спокойствие.

— Твоята чест или липса на чест не е моя грижа, Слуга. Събранието действа по своя воля и във всички случаи за Доброто на империята. Кланов конфликт между Хадама и Йонани ще отслаби държавата и ще остави страната уязвима за атака по границите ни. Ето защо ви се казва: никаква сила на Акома или на Анасати, или на техния клан или съюзници не може да излиза на полето, за да се противопостави на другата страна по този или който и да било повод. Забранено ти е да водиш война срещу лорд Джиро.

Мара не каза нищо. Преди време беше видяла как варварският Черен халат, Миламбер, беше разтворил небесата над Имперската арена. Развихрените сили в онзи ден бяха убили хора и бяха разтърсили земята, и бяха предизвикали огнен дъжд от облаците. Не беше чак толкова потънала в скръбта си, че да изгуби разума си и да забрави: магьосниците бяха върховната сила в империята.

Младият магьосник продължаваше да я гледа. Страните на Мара се изчервиха. Но тя беше цуранка. Всички се подчиняваха на Великите. Така че тя кимна сковано и промълви:

— Ваша воля, велики.

Поклонът ѝ беше дълбок, макар и неохотен. След това тя се извърна към съветниците си:

— Заповед: оттегляне.

Нямаше никакъв избор. Макар да бе Управляваща господарка на най-великия дом в империята, дори Слуга на империята, можеше само да се поклони пред неизбежното и да се постарее никаква загуба на достойнство да не утежни наложения позор.

Сарик се отърси от вцепенението си и побърза да вдигне бегачите, проснали се в благоговеен страх на земята. Кейоке приготви сигналните флагове и благодарни сякаш за повода да се измъкнат от присъствието на фигурата в черния халат, вестоносците нагребиха зелените и бели флагове и забързаха към билото на хълма, за да подадат заповедта за оттегляне.

Долу на полето, сред коленичилото множество воини, Люджан видя сигнала. Сви ръце пред устата си, извика и другите командири повториха заповедта да се изтеглят. Като стегната вълна, войниците бавно се изправиха, прибраха мечовете и копията си и заотстъпваха. Редовете им се престоиха в движение и те поеа назад по склоновете към лагерите на господарите си.

Готовите за сблъсък армии се заотдръпваха една от друга по утъпканата ливада. Магьосниците между войските надзираваха изтеглянето и след това започнаха да изчезват един по един и да се появяват отново на хълма близо до командната шатра на Йонани.

Обзета от горчивина, Мара едва забелязваше магьосника пред себе си, както и Хокану, който раздаваше указания силите на клан Хадама да се върнат по гарнизоните на именията си. Очите ѝ можеше да виждат края на войната, но твърдостта им не се смекчи. Честта трябваше да бъде удовлетворена. Да се пониже с фамилия меч нямаше да е честна отплата за живота на Аяки. Публичният позор оставаше и нямаше да бъде забравен. Джиро щеше да използва този срам, за да съюзи враговете срещу дома ѝ. Трябваше отново да поеме отговорността си и да компенсира грешката. Никакъв избор не оставаше вече, освен да възмезди с интрига смъртта и обидата между нея и Анасати. Сега трябваше да влезе в ход Играта на Съвета, с тайните заговори и убийства, зад публичната фасада на цуранско благоприличие.

Пред командната шатра се надигна смут, бъркотия от тревожни гласове, изуменият вик на Кейоке се извиси най-ясен от всички:

— Два отряда от крайния ляв фланг се движат напред!

Мара бързо излезе — страхът изтласка омразата от ума ѝ. Взря се над долината с ужасено неверие и видя как най-левите отряди на войските на Хадама се понасят напред, пренебрегвайки заповедите.

Магьосникът, който я беше последвал по петите, изсъска нещо и изневиделица се появиха още негови колеги. Мара едва надви паниката си. Ако не се задействаше. Великите щяха да направят сериозен проблем от това, че нейната страна пренебрегва заповедите им. Всеки момент домът ѝ, кланът ѝ и всеки верен слуга на Акома, можеше да падне мъртъв под гнева на маговете.

— Кой командва левия фланг? — извика тя пронизително.

Ириланди, вече дошъл на билото, отвърна също с вик:

— Това е резервен отряд, господарке. Под командата на лорд Печа.

Мара прехапа устна и умът и заработи трескаво. Печа едва наскоро бе наследил титлата. Все още бе почти момче и командваше от уважение към ранга му, а не поради умения и опит. Цуранската традиция му даваше място в челото на бойните редици. Люджан беше компенсирал, доколкото можеше, и бе поставил момчето начело на помощна част, която щеше да бъде призована едва след като изходът от битката бъдеше решен. Но сега младостта му — или горещата му кръв — щеше да причини пълно бедствие.

Кейоке прецени положението в долината с очите на майстор тактик.

— Безразсъден глупак! Опитва се да удари, докато фронтът на Анасати е объркан! Не е ли видял Великите? Как може да пренебрегне появата им?

— Загубил си е ума. — Хокану посочи бегачите, които бяха стигнали и до най-отдалечените части на воинския строй. — Или пък не може да разбира сигналните флагове.

Сарик забърза да прати още бегачи, а на полето няколко по-стари офицери се откъснаха от гъстото множество оттеглящи се воини и забързаха към движещите се напред знамена на лорд Печа.

Лейди Мара гледаше с ужас как два пълни отряда мъже в бронята на лорд Печа с оранжево-сини пера се придвижват напред, за да атакуват десния фланг на Анасати. Войниците в червено и жълто на отсрещния хълм се обърнаха, готови да посрещнат щурма. Виковете на командира им се понесоха на вятъра — призоваваха всеки воин да запази самообладание. Бяха опитни бойци, а може би и страхът им вдъхна благоразумие. Останаха покорни на повелята на Великите и не се втурнаха напред, за да отвърнат на провокацията на лорд Печа.

Сбръчканите ръце на Кейоке побеляха на патерицата му.

— Разумен е този Ударен водач на Анасати. Няма да наруши заповедта за оттегляне, а ако нашите с Печа продължат да настъпват, ще атакуват нагоре. Има време да изчака и може би да спази примирието.

Думите бяха изречени заради Черните халати, които се бяха събрали и намръщено наблюдаваха как силите на Печа почват да се катерят по склона към страната на Йонани.

Един от тях каза нещо и двама изчезнаха във въздуха с рязко плющене.

Появиха се пред щурмуващите сили на Печа. Мънички като детски играчки и все пак застрашителни. Вдигнаха високо ръце.

Зелена светлина заискри от пръстите им и на пътя на тичащите войници изригна раздираща мълния.

Заслепена, Мара примига да махне сълзите от опарените си очи. Минаха няколко мига, докато възвърне зрението си. Вгледа се и ахна.

На пръв поглед като че ли всичко беше нормално. Войниците на лорд Печа вече не тичаха напред. Бяха спрели, оранжевата им броня бе грейнала ярко на слънчевата светлина, перата им се полюшваха на лекия ветрец. При по-внимателен поглед обаче се виждаше ужасна гледка. Ръцете, които все още стискаха оръжията, трепереха и се гърчеха, плътта бавно се изприщваше. Лицата се кривяха в кошмарна безмълвна агония. Кожите им набъбваха на гнойни мехури, потъмняваха, почерняваха и се разпукваха. Дим се закъдри на вятъра, вмирисан на изгоряла леш. Плътта се разпукваше и процеждаше кръв, която кипваше мигом на пара.

На Мара ѝ се догади, тя залитна назад и Хокану я прихвана. Дори закоравелият в битки Кейоке изглеждаше потресен до дъното на душата си.

Нямаше никакви писъци. Жертвите стояха като статуи, докато очите им се пръскаха и от празните кухни закапваше слуз. Езиците им увисваха като дебели лилави плужеци от устите, които не можеха да издадат и звук. Косите димяха и ноктите на пръстите се топяха, но войниците продължаваха да живеят, гърчовете и потръпванията им ясно се виждаха от всички.

— Богове! Не са ли вече наказани достатъчно? — промълви Сарик.

Първият пратен до шатрата на Мара магьосник се обърна към него и отсече:

— Ще са наказани достатъчно само когато ние решим да им позволим да преминат при Туракаму.

— Ваша воля, велики! — Сарик се просна на земята и притисна лице в пръстта като роб. — Моля за прошка. Съжалявам, че се обадох.

Магьосникът не благоволит да му отвърне — остана хладно смълчан, докато воините на Печа продължаваха да страдат. Изгорялата

плът се ронеше от телата им и падаше димяща по земята. Най-сетне започнаха да рухват, първо един, после друг, докато всичките двеста не нападаха на почернели скелети, все още облечени в бляскави брони. Оранжево-синьото знаме на Печа лежеше пред тях.

Най-сетне младият магьосник се обърна към лейди Мара.

— Нашата власт е абсолютна, Слуга. Нека хората ти да го запомнят. Всеки, който ни се опълчи, си проси мигновено наказание. Разбрано ли е това?

Мара надви гаденето си и изграчи:

— Да, велики.

— Аз все още не съм удовлетворен — каза друг магьосник и изгледа служителите на Мара, всички на крака, освен Сарик. Можеше и да не изглеждат уплашени, но нямаше и един между тях, който да не тръпнеше вътрешно от ужас. Тази храбра фасада сякаш подсили недоволството на Черния халат.

— Кой ни се опълчи? — попита той колегите си, пренебрегвайки Мара.

— Младият лорд Печа — последва отговорът, хладен и по същество.

Трети глас се извиси откъм Черните халати, по-умерен от предния:

— Той действа сам, без разрешението или одобрението на Бойния си вожд.

Вторият магьосник, мъж с пронизващ поглед и кичури огненочервена коса, показали се изпод краищата на качулката му, извърна очи към Мара.

— Позорът му не свършва тук.

Магьосникът, който, изглежда, посредничеше, отново извика:

— Тапек, казах, че лейди Мара няма нищо общо с непокорството.

Тапек отвърна с помръдване на раменете, подразнен сякаш от муха.

— Като Боен вожд на лорд Печа тя е отговорна за поведението на всички сили под нейно командване.

Мара вдигна брадичка. Умът ѝ застина от ужас, щом осъзна: тези Черни халати можеха да заповядат смъртта ѝ с не повече притеснение, отколкото бяха показали за Тасайо от Минванаби, до чието

самоубийство се беше стигнало по тяхна заповед. Служителите ѝ изглеждаха вцепенени от ужас. Кейоке не показваше нищо, но очите му бяха пълни с твърдост, каквато едва ли някой жив беше виждал.

Хокану направи неволно движение напред, но беше спрял от твърдата като камък хватка на Люджан на рамото му.

Всички наоколо затаиха дъх. Ако Черните халати заповядаха унищожението ѝ, никакъв меч, никакво умоляване, никаква сила на любовта не можеше да им попречи. Верността на хиляди слуги и войници, които с радост щяха да отдадат живота си вместо нейния, нямаше да ѝ помогне с нищо.

Докато червенокосият Тапек гледаше Господарката със змийски студен поглед, младият магьосник каза:

— Жив ли е още лорд Печа?

Люджан мигновено прати бегач на полето. Изтекоха няколко минути. Тапек се мръщеше нетърпеливо. Пратеникът най-последно размахна сигналния флаг, а Люджан превеждаше:

— Всички, които атакуваха, са мъртви. — Осмели се да вдигне очи към Великите и завърши: — Лорд Печа водеше хората си. Тялото му е пепел и кости, с останалите.

Първият магьосник кимна отсечено и каза:

— Унищожението на нарушителя е достатъчно наказание.

— Така да бъде — потвърди третият.

Мара изпита смътно облекчение, но в този миг Тапек пристъпи рязко към нея. Дълбоко в сянката на гуглата му тежките му вежди се присвиха с неприязън. Очите му бяха светли, студени като морските дълбини, а в тона му се прокрадна закана:

— Мара от Акома, домът Печа вече не съществува. Ще се погрижиш всички от този род да бъдат мъртви до тази вечер. Къщата на имението и казармите да бъдат изгорени, а полята подпалени. Слугите на Акома да посеят земята със сол, за да не расте нищо. Всички войници, заклетни пред натамито на Печа, да бъдат обесени. Останките им нека гният на вятъра — и да не си и помислила да им предложиш приют, както направи с други воители от завладени домове. Всички свободни слуги на Печа вече са роби, дадени да служат на императора. Всички владения на Печа вече са собственост на храмовете. Натамито на Печа да бъде натрошено с чукове и заровено, за да не познае никога слънчевата топлина, никога повече да не

пренася духовете на Колелото на живота. От тази нощ до вечността този дом повече не съществува. Никой не може да се опълчва на волята на Събранието. Никой!

Мара с усилие задържа коленете си да не поддадат. Събра сетните си трохи сила, за да си поеме дъх, и отвърна:

— Твоя воля, велики.

След това се поклони. Бронята повлече раменете ѝ надолу, а перата на шлема сякаш натежаха на врата ѝ, но тя се сниши ниско, докато коленете и челото докоснаха пръстта и перата ѝ на Боен вожд на Хадама се зацапаха с прах.

Младият магьосник кимна в надменно приемане на унизителния ѝ поклон, след което извади от халата си кръгло метално устройство. Натисна го с палеца си и пронизителен звук разцепи тишината. Чу се изпукване, появяване и Черният халат изчезна.

Магьосникът Тапек се задържа и огледа проснатата в нозете му Мара. Устните му се кривнаха, сякаш се наслаждаваше на унижението ѝ.

— Погрижи се този урок да бъде научен добре от всички в клана ти, Слуга. Всеки, който се опълчи на волята на Събранието, ще го сполети същата съдба като Печа. — Извади също такава кръгло устройство и също изчезна. Останалите Черни халати заминаха веднага след него.

Над долината кънтяха викове — офицерите раздаваха заповеди на обърканите войници. Воини бързаха да се отдалечат от причинената с магия касапница, други с неохота обръщаха гръб на врага, изпълняващ същата заповед като дадената на лейди Мара. Сарик се изправи, Люджан помогна на господарката си също да стане и тя му каза хрипливо:

— Веднага прати още бегачи. Трябва да разпръснем клана възможно по-бързо, преди нова грешка да провокира беда. — Преглътна с усилие, за да потисне гаденето, и се обърна към Сарик. — И, боговете дано ни дадат милост, заповядай това ужасно нещо: унищожете Печа.

Сарик кимна, без да промълви нито дума. Имаше дарбата да отгатва човешкия нрав и още го побиваха ледени тръпки от суровостта на Тапек. На Мара ѝ бяха наложили най-жестокото въобразимо наказание: пълното унищожение на една вярна фамилия от клана

заради никакво друго престъпление, освен младежко безразсъдство. Само заради призова към клана на господарката му младият лорд бе умрял в агония. До вечерта младата му жена и бебетата му — момчета — щяха да са мъртви, както и братовчедите и роднините, които носеха това име. Това, че самата Мара трябваше да бъде инструментът на този несправедлива повеля, се вряза през скръбта ѝ за Аяки. За първи път откакто конят беше премазал сина ѝ, в очите ѝ припламна искра на пробудено чувство за другите.

Сарик видя това и тръгна тромаво, за да изпълни ужасяващата задача, възложена на Акома от Великите. Хокану също го видя, докато крепеше Мара на влизане в командната шатра. Огньовете на магията на Събранието бяха изгорили раните, нанесени на духа ѝ. Вместо необузданото желание да отмъсти на Джиро сега в ума ѝ властваше свиреп гняв.

Мара се беше съвзела. Хокану изпита горчиво-сладко облекчение от промяната. Съжаляваше за загубата на Печа. Но жената, която обичаше, отново беше най-опасният играч в Играта на Съвета, когото империята бе познавала. С един жест тя освободи слугите, притекли се да се справят с безредието в шатрата, и след като и последният се оттегли, повика Ириланди да спусне платнищата на входа и да ѝ върне усамотението поне донякъде.

Кейоке влезе, след като се спусна и последното платнище. Изпълни слугинската задача да запали лампите, докато Мара крачеше нервно. Енергична, превъзбудена дори, тя огледа присъстващите, наредени в полукръг пред нея. Гласът ѝ прозвуча глухо:

— Смят да...

Кейоке се вцепени и хвърли поглед към Хокану, който стоеше ням като другите. Мара стигна до омотаните на кълбо паднали завеси на спалния ѝ кът и се обърна рязко.

— Е, ще ги науча аз тях.

Ириланди, който не познаваше настроенията ѝ толкова добре като другите, ѝ отдаде чест с юмрук на сърцето.

— Господарке, разбира се, не говориш за магьосниците, нали?

Мара изглеждаше съвсем мъничка на светлината на лампите, гонещи сенките в сводестата шатра. Мигът се проточи, изпълнен с приглушените викове на офицерите навън.

— Трябва да направим нещо, което не е правено никога, откакто империята се е появила на света, мои верни приятели — каза Мара. — Трябва да открием начин да избегнем волята на Великите.

Ириланди ахна. Дори Кейоке, който се беше изправял през целия си живот пред смъртта във военни кампании, изглеждаше потресен до дъното на душата си. Но Мара продължи отсечено:

— Нямаме избор. Аз посрамах името Акома преди Джиро от Анасати. Забранено ни е изкупление чрез война. Няма да се понижа с мечата си. Това е безизходица, за която традицията няма отговор. Лордът на Анасати трябва да умре по мой замисъл и няма да се унижа да наема убийци. Джиро вече се възползва от опозоряването ми, за да привлече наши врагове. Превърна недоволните лордове в държавата в сплотена партия традиционалиста и властта на Ичиндар е застрашена, заедно с продължаването на името Акома. Единственият ми наследник е мъртъв, тъй че ритуалното ми самоубийство не предлага алтернатива. Ако всичко, за което съм живяла, трябва да бъде спасено, трябва да прекараме години в планиране. Джиро трябва да умре от моята ръка, щом не във война, тогава в мир, въпреки волята на Събранието на магьосниците.

4. БЕДА

Някой се движеше.

Скрит сред струпаните топове плат, Аракаси чу нещо, което можеше да е само скърцане на стъпки по грапавите дъски на пода. Замръзна, притеснен от откритието, че не е сам в сумрака на склада. Затаи дъх и отпусна тялото си, за да избегне всякакъв риск да му се схване някой мускул. От разстояние облеклото му щеше да го слее със стоката и от това да прилича на гънка плат, измъкнала се от връзките. Отблизо заблудата нямаше да издържи внимателен оглед. Грубо тъканият му халат изобщо не можеше да мине за фино платно. Даде си сметка, че може да се е вкарал в капан, като се скри в тази сграда, за да се отърве от заподозряна опашка, и затвори очи, за да усили другите си сетива. Въздухът миришеше на плесенясало зърно и някакви подправки. Миризмата от смолите, които правеха непромокаеми покривните плочки, се смесваше с тази на гнилата кожа на пантите на вратата. Точно този склад бе разположен толкова близо до пристанището, че подовете му се наводняваха, когато през пролетта реката излизаше от коритото си.

Минаха безкрайни минути. Шумът на пристанищния квартал бе приглушен от стените: буен спор на моряк с жена от Тръстиковия живот, лай на псе и несекващото трополене на колела — нийдра теглеха тежки талиги със стоки от крайречните кейове. Началникът на шпионите на Акома се напрегна, за да различи далечната глъч и един по един заотделя звуците.

Денят навън гаснеше. По улицата притича креслива банда хлапета и пазарният шум затихна. Нищо нередно не стигна до ушите му, освен виковете на фенерджиите, които палеха уличните лампи в края на пресечката. Дълго след като друг човек можеше да е заключил, че си е въобразил онзи звук — че онова, което му се бе сторило човешки стъпки, е било със сигурност плод на напрежение и въображение — Аракаси остана абсолютно неподвижен.

Не беше от хората, които обичат риска. Търпението беше всичко, стигнеше ли се до надпревара в хитруването.

И накрая то го възнагради, когато смътно шумолене издаде отъркване на халат в дърво или закачане на ръкав в подпорен стълб. Съмнението отстъпи пред грозната сигурност: в склада имаше още някой.

Аракаси безмълвно се помоли Чочокан, Добрият бог, да го опази при евентуален сблъсък. Който и да беше влязъл в тази тъмна сграда, не го беше направил по невинни причини. Едва ли беше слуга, откраднал час неразрешена дрямка и след това успал се за вечерните си задължения. Аракаси никога не се доверяваше на съвпадения. Вярата в съвпаденията носеше смърт. Предвид късния час и безщумността на влезлия беше длъжен да заключи, че търсят него.

Запотен в застоялия въздух, той прегледа наум всяка стъпка, която го беше довела до това положение. Следобед беше посетил един търговски посредник на тъкани в град Онтосет с цел да се свърже с представител на дребен дом, който бе един от многото му активни агенти. Аракаси имаше навика да прави внезапни визити, за да е сигурен, че такива хора остават верни на господарката си Акома, и да се пази от вражески внедрявания. Разузнавателната мрежа, която бе изградил още от времето си като слуга на Тускай, се беше разраснала неимоверно под патронажа на Акома. Самодоволството от негова страна можеше да доведе до хиляди възможни грешки, най-малките от които можеше да се окажат бедствени за благосъстоянието на господарката му.

Визитата му днес не беше направена непредпазливо. Маскировката му като независим търговец от Янкора бе подкрепена с документа и препоръки. Публичното оповестяване за намесата на Събранието между Акома и Анасати беше стигнало до този град няколко дни по-късно. Новините обикновено пътуваха бавно из провинциите, след като нивото на реките паднеше и търговските баржи се сменяха със сухопътни кервани. Аракаси разбираше, че на лейди Мара ще са й нужни последните му доклади по възможно най-бързия начин, за да се опази срещу възможни контраходове от Анасати или други врагове, одързостени от задръжките на Събранието, така че беше съкратил престоая си до бърза размяна на съобщения. Когато напусна кантората, заподозря, че го следят.

Който и да го беше проследил, беше добър. На три пъти се беше опитал да се отърве от преследвачите си в гъстото човешко гъмжило на пристанищния квартал. Само предпазливостта му, граничеща с маниакалност, му бе показала периферно зърнато лице, зацапана с катран ръка и на два пъти — цветната бродерия на пояс, която не би трябвало да се повтори в оживеното движение в края на деня.

Доколкото можеше да определи, бяха четирима, превъзходно обучен екип, със сигурност агенти от друга мрежа. Обикновени моряци или слуги в просто облекло нямаше да могат да действат толкова съгласувано. Изруга наум. Беше се набутал в същия капан, който сам бе поставял за осведомители.

Планът му за измъкване не можеше да се провали. Бързо прекоси оживения централен площад, където си купи нов халат, влезе за малко в един хан, пълен с гуляйджии, и в хана търговецът от Янкора изчезна и навън излезе домашен куриер. Умението му да променя стойката си, движенията си, самата нагласа на костите си, докато вървеше, беше обърквало безброй противници през годините.

Дирята му изглеждаше чиста, когато притича обратно до жилището на пълномощника и влезе през една скришна врата. Там се преоблече в кафявите груби дрехи на общ работник и се скри в склада зад търговския дюкян. Изпълзя върху топовете плат с намерение да преспи тук.

Сега се ругаеше за глупостта си. Когато го бяха изгубили от поглед, преследвачите сигурно бяха пратили човек до този склад, заради вероятността да се върне. Ход, който някой не толкова самонадеян като него можеше да е предвидил, и само елементарният късмет бе помогнал на Главния шпионин на Акома да се скрие преди вражеският агент да се шумугне вътре, за да чака и наблюдава. По яката на Аракаси закапа пот. Противникът, срещу когото се бе изправил, беше опасен. Влизането му беше почти незабележимо. По-скоро инстинктът, отколкото сигурното убеждение бе събудило предпазливостта на Аракаси.

Беше прекалено тъмно, за да може да види къде се спотайва противникът му. Неуловимо бавно шпионинът на Акома спусна ръка към колана си и напипа малката кама. Беше ужасно непохватен в боравенето с меч, но притежаваше рядко майсторска дарба с ножовете. Ако можеше ясно да види целта, това късащо нервите изчакване щеше

да свърши. Но ако можеше да му се удовлетворят желанията, нямаше да помоли Боговете на хитрините и късмета за оръжия, а щеше да е далече оттук, на път към Мара. Не се заблуждаваше, че е воин. Убивал беше, но предпочитаната му защита залагаше повече на хитростта, на изненадващи тактики, които да му дадат първия удар. Това бе първият път, в който го бяха приклезили сериозно.

В другия край на склада се чу шумолене и Аракаси затаи дъх. Една разхлабена дъска изпука и вътре се шумугна втори мъж.

Началникът на шпионите предпазливо издиша. Никаква надежда вече за убийство крадешком. Сега трябваше да се съобразява с двама врагове. Ръка с фенер се люшна, блесна светлина и Аракаси примижа. Положението му от напрегнато се превърна в критично. Новодошлият неизбежно щеше да го открие, ако тръгнеше из склада с фенера.

Лишен от алтернатива, Аракаси опипа за празнина, каквато трябваше да има между топовете плат и стената. Платът имаше нужда от пространство за приток на въздух, иначе плесента щеше да го развали. Този търговец не беше особено грижлив обаче: пролуката се оказа много тясна. Настръхнал от опасността, на която се излагаше, Аракаси пъкна едната си ръка до рамото и се извъртя, докато топът се измести. Не можеше да се избегне рискът топовете да рухнат. Аракаси се прилепи плътно до стената, избута топа още малко и се напъха зад него. Нерендосаните дъски одраха голите му колене. Не посмя да спре, нито дори да изругае наум.

Светлината долу вече се движеше.

Стъпките се приближиха към скривалището му и сенки се люшнаха на дъги по гредите на тавана. Ако беше изчакал още миг, щяха да го видят.

— Гледай ги бе! — каза единият мъж. — Да хвърлят така топове хубав плат все едно са бали слама и не заслужават да се опаковат добре... Някой трябва да яде бой за това...

— Светни тук — каза спътникът му.

Аракаси не посмя да се надигне и да рискува да погледне.

— Някаква следа?

— Нищо. Стори ми се, че преди малко чух нещо, но сигурно е било някой плъх.

— Трябва да е тук някъде. Робът на пълномощника нали каза, че се бил върнал и излязъл да се скрие. Другите наблюдават жилището.

Дано го намерят до съмване. Не искам аз да съм тоя, който ще каже на началника ни, че ни се е изплъзнал.

— Чу ли клюката? Че този тип са го виждали преди, с различна маскировка? Като куриер и даже като надзирател. А, и че не бил от тази провинция.

— Много говориш — сопна му се другият. — Ако ти е мил животът, такива клюки по-добре си ги дръж за себе си. Знаеш поговорката: Хората имат гърла, а камите остриета.

Съветът бе приет с въздишка. И с въпрос:

— Колко дълго трябва да пазим тук?

— Освен ако не ни кажат да се махнем, ще стоим до разсъмване. Няма да е добре стражите да ни хванат тук и да ни убият като обикновени крадци.

Неразбираемо мърморене сложи край на разговора.

Аракаси се примири с очерталото се дълго и неудобно чакане. Развързаните езици на преследвачите му бяха потвърдили най-лошото му предположение: беше проследен от друга шпионска мрежа. Който и да командваше двамата, които го търсеха, на когото и да докладваха, главният начело на мрежата им работеше за някой много ловък, някой, който си бе изградил шпионска система, останала незабелязана от него. Потръпна. Спасили го бяха шансът и интуицията, а не сложните му подготвителни мерки — те се бяха издънили. Това го притесни още повече.

Хората, които се опитваха да го хванат, бяха опитни, но не толкова обиграни, че да се въздържат от небрежни приказки. От това следваше, че са пратени да заловят човек, за когото господарят им предполага, че е дребна брънка във веригата, която се опитва да разбие. Аракаси потисна ледените тръпки. Белег за дълбокото недоверие, което го тласкаше, бе това, че предпочиташе, когато може, да изпълни понякога сам дребни задачи. Невидимият му враг бе получил възможност да разбере кой е той, колко високо е поставен и дори името на господарката, на която докладва. Вероятно се беше изправил пред най-опасния противник, на когото се беше натъквал. Някъде лейди Мара имаше враг, чиито коварства представляваха по-голяма заплаха от всичко, с което се беше сблъсквала досега. Ако не се измъкнеше жив от Онтосет, ако не успееше да прати вест, господарката му нямаше да е предупредена за следващия удар.

Сигурността му беше компрометирана, а пробивът говореше за грижливо планиране. Втората роля на търговския пълномощник явно бе разкрита. Как точно, не можеше да се установи на кейовете в Онтосет, но не бе поставено наблюдение достатъчно близо, за да се различават редовните търговци от непознатите. Това, че екипът бе различил две от маскировките му, като го беше засякъл като куриер и надзирател, не предвещаваше нищо добро.

Налагаше се да смени пълномощника. Един роб щеше да умре от привидно естествена причина и търговският дюкян трябваше да се затвори, достойна за съжаление необходимост, защото макар да беше част от мрежата му, беше едно от малкото доходни начинания на Акома, използвани от шпионския кръг. Изплащаше се и осигуряваше допълнителни средства за други агенти.

Сивкава светлина се процеди през една от пукнатините в стената. Скоро щеше да се съмне, но мъжете не се размърдаха. Не бяха заспали — изчакваха заради възможността мъжът, когото търсят, да се покаже в последния час.

Съмна се. Затрополиха колички и фургони, улични търговци караха стоката си към речния бряг преди жегата. Монотонната песен на гребци се извиси, накъсана от гласа на свадлива жена, гълчаща пияния си съпруг. След това се чу вик, който, макар и тих, надмогна шума на събуждащия се град. Припрян вик. Аракаси не чу думите, но чу как двамата мъже в склада се размърдаха веднага. Стъпките им затупаха по пода, после някаква отместена дъска изскърца и всичко стихна.

Най-вероятно се бяха измъкнали. Ако бяха по-умни, щяха да прибегнат до заблуда. Единият можеше да се е задържал, за да види дали плячката им ще реагира и ще се покаже.

Аракаси остана неподвижен, макар че краката му се бяха стегнали на възли. Задържа се още минута-две, напрегнал слух за някакъв признак за опасност.

Зад двукрилата врата се чуха гласове — идваха работниците. Ами сега?

Ако го хванеха и го арестуваха като крадец, шпионинът, който го беше проследил, щеше да чуе. След това някой продажен градски служител щеше да получи подарък и щяха да го доставят на врага му. Шансът да се върне при Мара щеше да е изгубен.

Вратите на склада се отвориха с трясък. Началникът на шпионите не можеше да направи нищо, освен да се помоли за шанс да импровизира.

— Вземете ги всичките ония, до стената — изрева един надзирател.

В склада нахлу слънчева светлина. Измуча нийдра. Аракаси разсъди, че отвън чакат фургони за товарене. Какъв избор имаше? Ако привлечеше внимание към себе си, имаше вероятност някой от враговете му да чака навън, риск, който не смееше да поеме. Можеше отново да го проследят и втори път късметът нямаше да го пощади. Обаче ако се смесеше с носачите...

Надзирателят изрева възмутено:

— Тъпак! Къде се покатери най-горе? Чакай някой да ти помогне, преди да събориш всичко!

— Тъй, заключи Аракаси: пълномощникът трябваше да се е досетил за затруднението му и бе уредил възможно прикритие. Никакво място не оставаше за грешки. Бързо се хвърли по очи на пода и покорно заломоти извинения.

— Ставай, ставай! — викна му надзирателят. — Това, че си непохватен, не е повод да се излежаваш. Почвай да товариш!

И Аракаси се включи в товаренето, навел глава. Прибягна до всеки познат му трик, за да промени външността си. Размаза потта по челото си и разтри прах и пръст, за да потъмнят изпъкналите му скули. Пръстите му пробягаха по кичура коса, който държеше боядисан, откакто белег от рана го беше направил бял, след което умело размаза мръсотията по лицето си, за да придаде илюзия за къса брадичка. Навъси вежди и издаде долната си челюст напред. За наблюдател нямаше да прилича на нищо повече от глуповат работник.

Всяко излизане от склада изпъваше нервите му. Засече един безделник в сенките пред дюкяна от другата страна на улицата. Приличаше на просяк с размътен поглед, затъпял от пристрастяване към татийша, само дето очите му бяха прекалено съсредоточени. Врагът все още го търсеше.

Отдъхна си чак когато фургоните потеглиха и завиха в съседната уличка.

И все пак още не се беше измъкнал от опасността, нито щеше да е в безопасност, преди да се е отдалечил на мили от Онтосет. Мислите

му се върнаха към бъдещето: този, който бе поставил капана около дюкяна и склада, щеше да предположи, че мрежата му е разкрита. След това щеше да стигне до извода, че избягалата му плячка се е досетила, че тук действа друга организация. Логиката налагаше този невидим враг да реагира с контрамерки, за да осуети издирването, което Аракаси тепърва трябваше да предприеме. Объркващи кръгове и кръгове щяха да заличават следите и линиите му за свързка в Онтосет трябваше да се прекъснат без следа. Още две нива на операция трябваше да се включат, и то бързо: едното да провери за изтичания в клоновете в други провинции, а другото да претърси по изстинала следа и да се опита да разкрие идентичността на този нов враг.

Трудностите бяха почти непреодолими. Вярно, Аракаси имаше нюх за трудни ребуси. Но тази загадка беше потенциално смъртоносна, като меч, заровен в пясък, който можеш да настъпиш всеки момент и да се набодеш.

Трябваше да се измъкне от Онтосет без чужда помощ. Да се обърне към някоя друга брънка в мрежата си означаваше да рискува отново да го разкрият. В града имаше хора, които щяха да приютят беглец срещу заплащане, но Аракаси не смееше да се обърне към тях. Сиво облекло на роб или просешки дрипи трябваше да помогнат да мине през градските порти. Излезеше ли от стените, трябваше да се скрие някъде из околностите, докато се увери, че се е измъкнал чисто, после можеше да опита маскировката на куриер и да се разбърза, за да компенсира забавянето си.

В ума му витаеха тревожни мисли за неизвестен противник, който за малко не беше го извадил от играта, и за господаря на този враг, невидима и неотвратима заплаха. След като клановата война между Мара и лорд Джиро бе забранена с декрет от магьосниците, лейди Акома беше в опасност. Докато враговете ѝ, търсещи изгода, се съюзяваха срещу нея, щеше да ѝ трябва възможно най-доброто разузнаване, за да се опази от новите подмолни ходове и убийствените интриги на Великата игра.

Стиснал между зъбите си тънките костени игли, шивачът се отдръпна назад, за да се възхити на официалното облекло, поръчано от лорда на Анасати.

Лорд Джиро изтърпя огледа му със сдържано презрение. Стоеше с безизразно лице и с разперени ръце, за да избегне случайно убождане от иглите, стегнали маншетите.

— Милорд — изфъфли шивачът през иглите, — изглеждате разкошно. Всяка неомъжена благородна дъщеря ще припадне в нозете ви само като види великолепието ви.

Джиро изкриви устни. Не обичаше ласкателствата. Бе грижлив към външността си до степен, при която някой по-несхватлив можеше погрешно да го вземе за суетен, и знаеше много добре важноста на облеклото за създаване на впечатление. Неподходящите или зле скроени одежди можеха да накарат човек да изглежда глупав, тромав или дори простак. След като боравенето с меч и тежестите на битката не му бяха по вкуса, Джиро прибегваше до всякакви други средства, за да подсили мъжествения си вид. Надмощие можеше да се спечели или състезание на умове да се превърне в победа по-изтънчено от всеки груб триумф, постигнат на бойното поле.

Горд с дарбата си да надвива враговете си без кръвопролитие, Джиро би трябвало да сдържи възмущението си от необмисления комплимент на шивача. Човекът беше просто занаятчия, наемник, който почти не заслужаваше вниманието му, още по-малко гнева му. Думите му бяха по-маловажни от вятъра и само случайността го бе накарала да раздразни спомена, който Джиро все още таеше с негодувание в душата си. Въпреки най-дълбокото внимание, което обръщаше на маниерите и облеклото, лейди Мара го беше отхвърлила. Вместо него беше избрала непохватния Бунтокапи, Дори мимолетният спомен за това караше Джиро да се поти от сдържан гняв. Годишите старателни усилия не му бяха донесли нищо, след като острият му ум и грижливо поддържаният чар с един жест бяха отхвърлени от Акома. Нелепият му — не, смехотворен — брат тъпак беше тържествувал над него.

Самодоволството на Бунто беше непростимо. Джиро все още го жилеше споменът за унижението. Ръцете му се свиха в юмруци и той изведнъж ядосано се сопна:

— Не ми харесва този халат! Не съм доволен. Направи друг, а този го дай да го съдерат за парцали.

Шивачът пребледня. Дръпна иглите от зъбите си, падна ничком на лъскавия под и опря чело в дъските.

— Милорд! Както желаете, разбира се. Покорно моля да ми простите за липсата на вкус и лошата преценка.

Джиро не отвърна нищо. Въртна обръснатата си глава към един слуга да смъкне халата и да го пусне на купчина в краката му.

— Ще облека синьо-червения. Донеси го веднага.

Подчиниха се на заповедта му с нервно суетене. Лордът на Анасати рядко наказваше робите и слугите си, но от деня, в който получи наследството си, даде ясно да се разбере, че нищо, освен мигновено подчинение няма да бъде търпяно.

Дошъл да направи доклада си, Първи съветник Чумака забеляза почти паническото раболепие на слугите. Не издаде реакция дори с леко трепване. Все пак бе най-умният в домакинството на Анасати и познаваше господаря си най-добре от всички. Джиро не ценеше прекомерната сервилност — тъкмо напротив.

Беше отраснал като втори син и обичаше нещата да са кротки и без излишна показност. Но откакто бе наследил владетелската мантия, без да е подготвен да очаква поста, беше много чувствителен към поведението на подчинените си. Не успееха ли да му покажат дължимото уважение като към господар, моментално го превръщаше в проблем.

Слугата, забавил се да произнесе титлата му, робът, не успял мигновено да се поклони при появата му, никога не получаваха прошка за пропуски си. Също като изящното облекло и гладки маниери, цуранската кастова принадлежност бе неотменима част от начина, по който Управляващите лордове се оценяваха от равните им. Джиро, който отбягваше варварските аспекти на бойното поле, се беше превърнал в майстор на цивилизованото поведение.

Все едно в краката му не лежеше захвърлена като смет роба от най-фина коприна, той кимна леко, докато Чумака се изправяше от поклона си.

— Какво те води за обсъждане в този час, Първи съветнико? Забрави ли, че предвиждах следобедна беседа с гостуващите учени от Мигран?

Чумака кривна глава като гладен гризач, засякъл движеща се плячка.

— Предлагам, милорд, учените да изчакат малко, докато проведем кратък разговор.

Лорд Джиро се подразни, макар да не го издаде външно. Позволи на слугите да стегнат пояса на халата му и чак после попита:

— Какво толкова важно имаш да ми кажеш?

Както всички знаеха много добре, следобед Джиро провеждаше дворцовия си съвет, за да обсъди деловите въпроси с търговските си представители. Ако срещата му с учените се забавеше, щеше да се наложи да изчака до утре, което проваляше часа му, заделен за четене.

Първият съветник на Анасати ловко се справи със затруднението.

— Отнася се до лейди Мара от Акома и онази връзка, за която споменах по-рано, с унищожения Тускай.

— Двете са свързани?

Мълчанието на Чумака пред слугите бе отговор само по себе си. Вече възбуден, лорд Джиро плесна с ръце за бегач.

— Намери хадонрата и му кажи да осигури забавление за гостите ми. Да им се каже, че съм възпрепятстван и че ще се срещна с тях утре сутринта. За да не останат недоволни от това отлагане, да им се обясни, че обмислям да предложа патронаж, ако остана впечатлен от качествата им в изкуството на словесния дебат.

Бегачът се поклони и забърза по задачата си. Чумака облиза устни в очакване, щом господарят му тръгна с него към паравана, водещ в градината.

Джиро се настани на една каменна скамейка до езерце с рибки. Потопи лениво пръсти във водата и попита:

— Добра ли е новината, или лоша?

Както винаги, отговорът на Първия съветник беше уклончив.

— Не съм сигурен. — И преди господарят му да е успял да изрази недоволство, Чумака придърпа халата си и извади пачка документи от дълбокия джоб. — Може би и двете, милорд. Става въпрос за високопоставено лице в шпионската мрежа на Акома. — Замълча, докато в ума му се оформяше смътно предположение.

— Резултатите? — настоя Джиро, който не беше в настроение за умни съждения.

Чумака се покашля.

— Изплъзна ни се.

Джиро се подразни.

— Как може това да е добра новина?

Чумака вдигна рамене.

— Знаем, че наистина беше някой важен. Цялата им операция в Онтосет беше закрыта в резултат на това. Пълномощникът на дома Хабатука изведнъж се оказа това, което изглеждаше, че е: пълномощник. — И сякаш току-що му е хрумнало, добави: — Деловите неща на този дом са в ужасно състояние, тъй че можем да предположим, че стоките, с които се занимаваше този човек, са били на Акома, а не на Хабатука. — Погледна един от документите и го сгъна. — Знаем, че Хабатука не са подчинени на Акома. Те са твърдо в клана Омечан и са традиционалиста, които един ден може да се окажат полезни за нас. Дори не подозират, че този човек не е техен верен слуга, но пък те са много неорганизиран дом.

Джиро се потупа по брадичката с изящно маникюриран пръст и рече:

— Премахването на този пълномощник важно ли е?

— Да, милорд — отвърна Чумака. — Загубата на този агент ще затрудни операцията на Акома в Изтока. Можем да допуснем, че цялата информация от този район е минавала през Онтосет.

Джиро се усмихна хладно.

— Добре, значи сме ги ужилили. Но сега те също знаят, че ги наблюдаваме с агентите си.

— Това е неизбежно, милорд — отвърна Чумака. — Изненадан съм, че не са ни усетили по-рано. Мрежата им е добре установена и опитна. Това, че ги наблюдавахме толкова дълго, без да ни засекаат, граничи с чудото.

Забелязал блясъка в очите на Първия си съветник, Джиро го подкани:

— Какво още?

— Казах, че това е свързано с отдавна мъртвия лорд на Тускай, от времето преди да се родите. Малко преди Джингу от Минванаби да унищожи дома Тускай бях разкрил самоличността на един от ключовите агенти на мъртвия лорд, търговец на зърно в Джамар. Когато натамито на Тускай беше заровено, предположих, че е продължил ролята си като истински независим търговец. Нямаше никакви публични връзки с дома Тускай и поради това никакво задължение да приеме статута на отхвърлен от обществото.

При намека за това подло безчестие Джиро се намръщи. Слугите на господаря се смятаха за прокълнати от боговете, ако той умре; воините му ставаха роби или сиви воители — или поне беше така, преди лейди Мара позорно да наруши обичая.

Унесен в спомените си, Чумака пренебрегна реакцията на господаря си.

— Предположението ми се оказа невярно, както вече имам повод да подозирам. Все едно, това беше без значение, поне доскоро. Защото сред тези, които идваха в Онтосет, имаше двама, за които знам, че са служили на търговеца на зърно в Джамар. Те ми показаха връзката. След като никой, освен лейди Мара, не е взимал сиви воители на домашна служба, можем да направим извода, че Началникът на шпионите и бившите му агенти за Тускай сега са заклети на Акома.

— Значи имаме тази връзка — каза Джиро. — Можем ли да внедрим?

— Би било твърде лесно, милорд, да излъжем търговеца на зърно и да вкараме свой агент. — Чумака се намръщи. — Но Главният шпионин на Акома би го предвидил. Той е много добър. Много.

Джиро прекъсна разсъжденията му с рязък жест и Чумака продължи по същество:

— Най-малкото уязвихме Акома, като ги принудихме да закрият главен клон на организацията си в Изтока. Още по-добре, знаем, че агентът в Джамар отново е активен. Този човек рано или късно ще докладва на господаря си и тогава отново започваме преследването. Този път няма да позволя глупаци да поемат работата и да се издънят като в Онтосет. Ако сме търпеливи, след време ще имаме ясна диря до самия Главен шпионин на Акома.

Джиро не беше никак въодушевен.

— Може напразно да похабим всичките си усилия, след като врагът ни вече знае, че вътрешният му агент е компрометиран.

— Вярно, господарю. — Чумака облиза устни. — Но им водим, в дългосрочен план. Знаем, че бившият Началник на шпионите на Тускай сега работи за лейди Мара. Направил бях пробиви в онази мрежа, преди Тускай да бъдат унищожени. Мога да подновя наблюдението на агентите, които подозирах, че са на Тускай. Ако тези хора все още са на същите позиции, дори само този факт ще потвърди, че са оперативни на Акома. Ще поставя повече капани с персонал,

който ще инструктирам лично. Срещу този шпионин ще ни трябват най-добрите. — Първият съветник не скри задоволството си. — Щастлива случайност ни отведе до първия агент и за малко да хвърли в мрежата ни високопоставено лице.

Чумака махна с пачката документа да разхлади зачервеното си лице.

— Сега наблюдаваме къщата и съм сигурен, че наблюдателите ни са наблюдавани, тъй че имам други, които наблюдават кой ни наблюдава... — Поклати глава. — Колегата ми е изключително хитър. Той...

— Колегата ти? — прекъсна го Джиро.

Чумака се сепна и наведе почиттелно глава.

— Слугата на врага на милорд. Противостоящият ми, ако предпочитате. Простете на стареца тази малка суетност, милорд. Този слуга на Акома, който се противопоставя на работата ми, е крайно подозрителен и умен мъж. — Отново погледна документа в ръката си. — Ще изолирам онази, другата връзка в Джамар. След това можем да проследим следващата...

— Спести ми досадните подробности — прекъсна го Джиро. — Искам да проследиш кой се опитва да опозори Анасати, като постави лъжлива улика на убиеца на племенника ми.

— Аха — отвърна ведро Чумака. — Но двете събития са свързани! Не ти ли го казах вече?

— И да си го направил, само друг ум, толкова изкривен като твоя, щеше да разбере връзката.

Първият съветник на Анасати изтълкува това като комплимент.

— Снизходителността ти е трогателна, господарю. — Поглади документа в ръката си все едно, че беше нещо скъпоценно.

— Имам доказателство, най-после. Онези единайсет агенти на Акома по линията, по която се предаваше информация през провинция Сцетак, които бяха мистериозно убити в един и същи месец — те всъщност бяха свързани с петимата, които също умряха в домакинството на Тасайо от Минванаби.

Скованата физиономия на Джиро прикри нарастващото му раздражение, така че Чумака продължи припряно:

— Те бяха предишни агенти на Тускай, всички. Вече изглежда, че са били убити, за да се изкорени пробив в системата за сигурност на

Акома. Имахме свой човек, поставен в домакинството на Тасайо. Макар да бе освободен, след като Мара взе земите на Минванаби, той все още ни е верен. Имам свидетелството му, тук. Убийствата в къщата на имението на Тасайо са извършени от тонга Хамой.

Джиро се заинтригува.

— Смяташ, че човекът на Мара е подмамил тонга да прочисти провал на Акома?

На лицето на Чумака се изписа самодоволство.

— Да. Смятам, че твърде умният й Главен шпионин е направил грешката да фалшифицира клането в дома на Тасайо. Знаем, че обажданът е говорил с лорд Минванаби. Съобщиха ни, че двамата били ядосани — ако е било нещо помежду им, Тасайо щеше да е умрял много преди Мара да го съкруши. Ако Акома наистина са били зад унищожението на собствените им компрометирани агенти и са използвали тонга като неволен инструмент да се отърват от този пасив, то на тонга е нанесено голямо оскърбление. Ако е станало това, Братството на Червения цвят е потърсило възмездие само.

Джиро премисли всичко това и присви очи.

— Защо да въвличат тонга в нещо, което, изглежда, е било рутинно прочистване? Ако човекът на Мара е толкова хитър, колкото казваш, едва ли би направил такава глупост.

— Трябва да е било ход на отчаяние — допусна Чумака. — Режимът на Тасайо беше строг и в дома му трудно можеше да се проникне. Колкото до нас, вкарахме там агента си, преди той да стане лорд, докато беше подкомандир в армията на Военачалника, нахлула в Мидкемия. — Джиро отново се намръщи нетърпеливо и Чумака въздъхна. Колко съжаляваше, че господарят му не се бе научил да мисли и действа с повече предвидливост. Но пък Джиро винаги беше нетърпелив, още от момче. — Мара нямаше агенти в дома Минванаби, които да не бяха компрометирани. Смъртта им следователно трябваше да е външно дело, а връзките на тонга с Тасайо предложиха удобна възможност.

— Само предполагаш всичко това — каза Джиро.

Чумака повдигна рамене.

— Точно това бих направил в неговото положение. Шпионинът на Акома е много изобретателен. Можеше да сме засекали мрежата в Онтосет и да сме проследили операцията й от десет години, и изобщо

да не направим връзката между агентите в Севера, другите в Джамар и линията за свързка през Сцетак. Да стигнем толкова далече толкова бързо се дължи повече на късмет, отколкото на таланта ми, господарю.

Джиро не изглеждаше впечатлен от темата, увлякла Първия му съветник. Вместо това се вкопчи в проблема, най-тясно свързан с честта на Анасати.

— Имаме доказателство, че тонгът действа по своя воля — сопна се той нервно. — Но като подхвърлиха улика за съучастието ни в убийството на Аяки от Акома, те опетниха честта на предците ми. Това безчинство трябва да се спре! И то веднага.

Чумака примига стъписано и бързо облиза устни.

— Но не, мой предостойни господарю. Прости дързостта ми, ако ти предложи смирения си съвет за обратното.

— Защо трябва да позволяваме псетата на тонга Хамой да позорят дома Анасати? — Джиро го изгледа с яд. — Обясни ми, но гледай основанията ти да са добри!

— Ами — започна Чумака, — за да убият лейди Мара, разбира се. Съвсем ясно е, господарю. Какъв по-опасен враг биха могли да имат Акома от тонг на професионални убийци? Те ще разстроят мира и невъзвратно с всеки опит да отнемат живота ѝ. Накрая ще успеят. Тя трябва да умре. Честта на братството им го изисква. Тонгът Хамой върши нашата работа, а ние междувременно можем да насочим интересите си към консолидиране на традиционалистката фракция. — Чумака размаха поучително пръст. — Сега, след като войната бе забранена на двете страни от магьосниците, Мара ще се стреми да те унищожи с други средства. Ресурсите и съюзниците ѝ са много. Като Слуга на империята тя има популярност и власт, а и императорът я слуша. Не трябва да бъде подценявана. В добавка към предимствата, които изредих, тя е необикновено надарен владетел.

— Пееш хвалебствия за нея в мое присъствие? — Тонът му остана сдържан, но Чумака не хранеше илюзии: господарят му беше обиден.

Отвърна с шепот, за да не може някой градинар или воин на патрул да чуе:

— Никога не съм харесвал особено твоя брат Бунто. Тъй че неговата смърт лично за мен не беше от особено значение. — Докато лицето на Джиро потъмняваше от гняв, упрекът на Чумака го сряза

като нож: — А и ти също никога не си го обичал, милорд. — След като владетелят мълчаливо призна тази истина, Чумака продължи: — Пренебрегваш очевидното: бракът на Мара за Бунто вместо за теб спаси живота ти... господарю. — Изчерпал аргументите, Първият съветник довърши: — Тъй че ако трябва да поддържаш тази омраза към Слугата на империята, ще се стремя да постигна унищожението ѝ с цялото си сърце. Но ще действам спокойно, защото да позволи човек гневът да замъгли преценката му е не просто глупаво — в случая с Мара е самоубийство. Помоли някой надничаш в сенките в храма на Туракаму да потърси общение с Джингу, Десио и Тасайо от Минванаби. Духовете им ще потвърдят това.

Джиро се загледа във водата и оранжевите рибки и след дълга пауза въздъхна.

— Прав си. Никога не съм обичал Бунто. Биеше ме, докато бяхме деца. — Ръката му се стегна в юмрук, той го плесна във водата и рибките се пръснаха. — Гневът ми може да е неоправдан, но все пак ме изгаря! — Погледна Чумака с присвити очи. — Но аз съм лорд на Анасати. Не съм длъжен да проявявам благоразумие. Моят дом беше онеправдан и ще бъде възмезден!

Чумака се поклони почтително.

— Ще се погрижа Мара от Акома да умре, господарю, не защото я мразя, а защото това е волята ти. Аз съм верен слуга. Вече знаем кой е Началникът на шпионите на Мара...

— Познаваш го? — възкликна изумено Джиро. — Защо не си ми казал, че знаеш самоличността на Главния шпионин на Тускай!

Чумака направи умолителен жест.

— Не по име, нито по външност. Той е гениален проклетник. Никога не съм се срещал с него, но познавам стила му на работа. Има си подпис като на писар.

— Което съвсем не е солидно доказателство — побърза да изтъкне Джиро.

— Окончателно доказателство трудно ще се получи, дори да съм разпознал почерка на същия човек. Ако бившият главен шпионин на Тускай е минал на служба при Мара, боговете тепърва биха могли да ни се усмихнат. Може да е майстор на измамата, но съм му взел мярката. Знанията ми за мрежата на Тускай в Джамар би трябвало да ни улеснят да се внедрим в организацията му. След година-две може да

имаме достъп до самия него и тогава ще можем да манипулираме данните в разузнавателната мрежа на Мара както пожелаем. Целта ни трябва да е с подвеждащи маневри да разстроим търговията и съюзниците ѝ. Междувременно тонгът също ще се стреми да я унищожи.

— Бихме могли да окуражим малко усилията на братството — предложи с надежда лорд Джиро.

Стъписан от предложението, Чумака едва си пое дъх. Поклони се, преди да заговори, което правеше само когато е разтревожен.

— Господарю, това не бива да опитваме. Хамоите са изключително потайни и твърде опасни, за да се забъркваме с тях. Най-добре да пазим работите на Анасати колкото може по-далече от техните дела.

Джиро отстъпи със съжаление, а Първият съветник продължи с оптимизъм:

— Братството Хамои не действа под напора на емоции. Не. Работите им по тяхно собствено решение винаги се вършат бавно и хладнокръвно. Между Хамои и Мидкемия е имало трафик, за който не разбрах навреме. Но сега подозирам, че корените му са в дългосрочна цел да бъде уязвен домът Акома. Мара има добре известна слабост към варварски идеи.

— Така е — съгласи се Джиро и ядът му отстъпи място на разсъдливост. Той се загледа в играта на рибите. Никой съветник в никой дом не беше по-вещ от Чумака в свързването на привидно несвързани късове информация. А цялата империя беше чула слуховете за флиртуването на Мара с мидкемийски роб. Точно тази слабост щеше да е добре да се използва.

Подтикнат от смекченото поведение на господаря си и преценил точно подходящия момент, Чумака каза:

— Анасати може да понесе една малка обида с нескопосаното доказателство. Глупаци и деца може да вярват на нелепа информация. Но всички по-разумни Управляващи лордове знаят, че тонгът пази здраво тайните си. Могъщите в държавата никога няма да повярват сериозно на такива прозрачни хитрини, свързващи уж името ти с нает убиец. Името Анасати е старо. Честта му е ненакърнима. Покажи просто храброст пред дребните клевети, господарю. Те са недостойни за вниманието на Велик лорд. А с всеки владетел, който посмее да

излезе напред и да подхвърли обратното, се справи с твърда ръка. — И завърши с цитат от една любима пиеса на Джиро: — Дребни действия съпътстват дребни домове и дребни умове.

Лордът на Анасати кимна.

— Прав си. Гневът ми ме заслепява понякога.

Чумака се поклони на похвалата.

— Господарю, моля за извинение. Вече съм започнал да обмислям клопки, които може да бъдат поставени за Главния шпионин на Мара. Защото макар да изглежда, че сме направили груба грешка с едната си ръка, това ще отклони бдителното око от другата, която тихо действа в Джамар, за да доближи опасността до гърлото на Господарката на Акома.

Джиро се усмихна.

— Чудесно, Чумака. — Плесна с ръце да го освободи.

Първият съветник отново се поклони и забърза към изхода, като мърмореше под нас за възможни коварства, а лордът остана до езерцето. Обмисли съвета на Чумака и изпита удовлетворение. Когато Събранието на магьосниците бе забранило войната между дома му и този на Мара, тайно се беше въодушевил. След като тя бе лишена от армията си и неоспоримото числено превъзходство на бойното поле, залозите между двамата вече бяха изравнени.

— Ум — промълви Господарят на Анасати, разбърка водата и рибите пак се стрелнаха настрани. — Хитростта, не мечът ще донесе падението на Слугата. И тя ще умре, осъзнала грешката си, когато избра брат ми, а не мен. Аз съм по-добрият и когато след смъртта срещна Бунтокапи в залите на Червения бог, той ще научи, че съм отмъстил за него и също така съм стъпнал скъпия му дом Акрма под краката си на прах!

Аракаси закъсня. Това, че не успя да се върне навреме, беше изопнало нервите на старшите съветници на Акома дотолкова, че Люджан се боеше да се яви на вечерния съвет. Забърза до покоите си да си вземе шлема с пера, който бе смъкнал през часовете извън дежурство. Стъпките му бяха целеустремени, точни и уравновесени, каквито можеше да са само на опитен майстор с меч. Но умът му

беше зает и кимането му на часовите, които му отдаваха чест, докато минаваше, беше механично.

В коридорите сега имаше толкова въоръжени мъже, колкото и слуги. След убийството на Аяки почти не съществуваха места за усамотение, особено нощем, когато в скрипториума и в крилата с жилища за гости спяха допълнително воители. Детската на Джъстин беше като военен лагер и момчето трудно можеше да си играе с фигурките на войници заради постоянното тъпчене на военни сандали по пода на стаята му.

Но Джъстин бе единственият продължител на родословието на Акома след Мара и безопасността му беше първостепенна грижа. Без благонадеждните сведения на Аракаси патрулите обикаляха районите си в несигурност. Стряскаха се от сенки и посягаха към мечовете си от стъпките на роби, скрити по ъглите за среща с любимите си. Люджан въздъхна и замръзна, сепнат от звука на хлъзгащ се от ножницата меч.

— Ти там! — извика един часовой. — Спри!

Люджан излетя от завоя на коридора. Воинът се беше присвил с изваден меч, готов за бой. Кътчето срещу него беше потънало в дълбока сянка и на пръв поглед нямаше нищо нередно. Потропването и шумоленето зад гърба на Люджан, присъщо за бързо движещ се с патерица човек, го предупреди, че Кейоке, Военният съветник на Мара, също е чул тревогата. С дългогодишния си опит като полеви командир той не можеше да пренебрегне вика на часовой и също се беше забързал да види кой е нахлул в най-вътрешните коридори на къщата.

Дано да не е поредният убиец, замоли се Люджан, докато тичаше. Напрягна се, за да види напред в сумрака, и забеляза, че една лампа, която трябваше да гори, е угаснала. Лош знак. Съветът, внезапно отложен заради това нахлуване, изведнъж му се стори по-малко отчайващият избор. Сложностите в търговията и притеснителните смени на съюзи в двора на Ичиндар можеше да се окажат влудяващо неразбираеми без вътрешната информация на Аракаси. Но едно нападение на пореден тонг с отровна стрела, проникнал толкова навътре през патрулите, щеше да е твърде непоносимо за ума развитие. Въпреки че бяха минали месеци, Джъстин все още имаше кошмари от спомена за падащия черен кон...

Люджан закова на място до воина с извадения меч и сандалите му изскърцаха на каменния под.

— Кой е там? — попита с тревога.

Старият Кейоке спря с тропване на патерицата от другата страна на воина и със сух глас попита същото.

Воинът посочи с меча, без да отклонява погледа си, към ъгълчето между две греди, които подпираха връзка в дървения таван. Къщата, обитавана от Мара и Хокану, беше древна, а този сектор беше от първоначалните. Каменната плоча, остъргана до бяло от сандалите на Люджан, беше на близо три хиляди години и протрита на бразди от неизброимите поколения човешки стъпки. Имаше твърде много ъгли, в които можеше да се скрият натрапници усети Люджан, докато гледаше натам, където сочеше часовоят. В сянката се криеше някой. Стоеше разперил послушно ръце, но лицето му беше подозрително зацапано, все едно го беше намазал със сажди от лампа, за да скрие бледнината на плътта.

Люджан извади меча си, а Кейоке вдигна патерицата си, натисна с палец скрита запънка и от нея се показа тънко острие. Въпреки че бе изгубил единия си крак, се задържа прав без видимо усилие.

Срещу натрапника вече бяха изпънати три оръжия и Люджан го подкани рязко:

— Излез навън. Дръж ръцете си горе, ако не искаш да умреш набучен на шиш.

— Ще ми се да не ме посрещат като мръвка в месарски дюкян — изстърга в отговор нечий глас.

— Аракаси! — каза Кейоке, вдигна оръжието си за поздрав и на вечно строгото му лице се появи рядка усмивка.

— Богове! — изруга Люджан, докосна войника по рамото и той прибра меча си. Бойният водач на Акома потръпна при мисълта как Главният шпионин на Мара за малко щеше да умре от ръцете на домашен страж. След това облекчението и въодушевлението го накараха да се разсмее. — Най-послед! Колко години се опитваме с Кейоке да поставим непредвидими патрули! Възможно ли е най-послед да не си успял да минеш през тях, приятелю?

— Връщането ми у дома беше трудно — призна Аракаси. — А и в това имение има повече охрана от домакиния персонал. Човек три стъпки не може да направи, без да се спъне в човек в броня.

Кейоке прибра скритото си оръжие и върна патерицата си под мишницата. След това прокара пръсти през бялата си коса, както никога не можеше да прави като полеви командир, вечно с бойния шлем на главата.

— Съветът на лейди Мара трябва да започне скоро. Вестите ти са й нужни.

Аракаси не отвърна, но се измъкна от пилоните, които го бяха скривали. Беше облечен като уличен просяк. Неподстриганата му коса беше сплъстена от мръсотия, кожата му беше натрита със сажди. Миришеше на пушек.

— Приличаш на нещо, извадено от коминочистач — отбеляза Люджан и подкани войника да продължи прекъснатия си патрул. — Или все едно си спал в хралупи почти цяла седмица.

— Не е далече от истината — измърмори Аракаси и извърна раздражено поглед встрани.

Кейоке не изчакваше никого. Вече можеше да си позволи нетърпението, което бе потискал, докато командваше войската, тъй че закуца към заседателната зала. Като че ли облекчен от това, че старецът се махна, Аракаси се наведе, вдигна пеша на халата си и почеса забрала рана.

Люджан замислено поглади брадичка и подхвърли тактично:

— Би могъл първо да дойдеш в квартирата ми. Личният ми слуга е свикнал бързо да приготвя баня.

Аракаси въздъхна и призна:

— Трески.

Люджан едва ли щеше да получи повече обяснения, тъй че само предположи останалото.

— Раната е забрала. Което означава, че не е скорошна. Бягал си непрекъснато и не си имал време да ги вадиш.

Последва ново мълчание, което потвърди догадката на Люджан. Двамата с Аракаси се познаваха още отпреди домът Тускай да падне и години бяха живели заедно като сиви воители.

— Хайде — подкани го Люджан. — Ако седнеш в този вид пред лейди Мара, след това слугите ще трябва да изгорят възглавниците. Воняш, не, направо смърдиш.

— Можеш ли да ми намериш метална игла? — попита Аракаси.

Люджан се засмя.

— Случайно мога. Има едно момиче, шивачка, което ме харесва. Но ще си ми длъжник. Ако я помоля да ми заеме такова съкровище, ще ми иска много.

Аракаси знаеше, че всички слугинчета в домакинството доброволно ще изложат на риск следващото си положение на Колелото на живота заради целувките на Люджан, тъй че не се впечатли.

— Мога да се оправя и с някоя от камите си.

Явното му безразличие изнерви Люджан.

— Новината, която носиш, не е добра.

Аракаси го погледна. Светлината на лампата по-назад в коридора очерта измършавялото му лице.

— Мисля, че ще приема предложението ти за баня.

Люджан беше достатъчно благоразумен, за да не дразни повече приятеля си със забележката, че освен всичко друго явно не е ял, нито спал от седмица. Този път наблюдението щеше да съдържа повече истина, отколкото шега.

— Ще ти я намеря тази игла — подхвърли той и побърза да уталожи с хумор накърнената гордост на приятеля си: — Въпреки че със сигурност не ти трябва, щом си носиш ножовете. Едва ли часовоят ми разбра, че докато те държеше на върха на меча си, можеше да го убиеш и изкормиш, преди да успее да те одраска.

— Бива ме — съгласи се Аракаси. — Но днес май не съм толкова добър. — Пристъпи напред. Едва сега се видя, че едва се държи на крака. Възнагради стъписаното ахване на Люджан с откровено разочарованата си физиономия и добави: — Разчитам на честта ти да не позволиш да заспя във ваната ти.

— Да заспиш или да се удавиш? — пошегува се Люджан и бързо протегна ръка, за да го подкрепи. — Какво се е случило?

Но колкото и да подшиваше, не получи отговор, докато Главният шпионин не свърши банята и не отидоха на съвета.

Кейоке вече се бе настанил под жълтата, светлина на кръга светилници, скръстил сбръчканите си ръце върху патерицата на коленете си. Вестта за връщането на Аракаси беше препратена до кухните и се разбързаха слуги с подноси, отрупани с храна. Хокану седеше от дясната страна на Мара, на мястото, заемано обикновено от Първия съветник, а Сарик и Инкомо седяха срещу тях и тихо обсъждаха нещо. Джикан се беше свил зад внушителна купчина

плочки за писане. До лактите му стояха кошове, натъпкани със свитьци, а лицето му изглеждаше измъчено.

Погледът на Аракаси бързо обходи събранието и той подхвърли сухо:

— Виждам, че търговията не върви добре в мое отсъствие.

При тези думи Джикан настръхна, което успешно отклони вниманието на всички от окаяното състояние на Главния шпионин.

— Не сме застрашени — побърза да се защити дребничкият хадонра. — Но няколко начинания на пазарите се объркаха. Господарката загуби съюзници сред търговците, които имат интереси и с Анасати. — И с видимо облекчение завърши: — Търговете с коприна не пострадаха.

— Все пак — намеси се Инкомо, без да го канят, — традиционалистите продължават да печелят влияние. Имперските бели на Ичиндар неведнъж трябваше да пролеят кръв, за да спрат безредици в Кентосани.

— Пазарите за храни на кейовете — потвърди кратко Анасати. — Чух. Императорът би сложил край на раздорите, ако може да създаде мъжки наследник.

Очите на всички се извърнаха към Господарката на Акома в очакване какво ще им каже.

Много отслабнала след смъртта на Аяки, тя все пак се държеше безупречно. Лицето ѝ беше безукорно изгладено с грим. Очите ѝ бяха съсредоточени и проникателни, а дланите ѝ бяха отпуснати на скута.

— Аракаси е разкрил, че сме изправени пред нова заплаха. — Само гласът ѝ издаде напрежението, което все още криеше зад цуранската фасада на сдържаност. Никога преди загубата на Аяки не беше говорила с такава остра и откровена омраза. — Моля всички да му окажете всякаква помощ, която поиска, без въпроси.

Люджан погледна кисело Аракаси.

— Вече си ѝ оцапал възглавниците; виждам — промърмори обидено. Кейоке изглеждаше леко раздразнен. Разкритието със закъснение показваше, че патрулът, най-накрая хванал дебнещия из коридорите шпионин, го беше направил едва след като той се беше срещнал с господарката, без да го засече. Забелязали задкулиската игра, но задължени от кодекса на поведение да я пренебрегнат, другите двама Съветници кимнаха в знак, че се подчиняват на желанието на

господарката. Само Джикан се засуети, понеже знаеше какъв допълнителен хаос в хазната на Акома ще предизвика решението на Мара. Услугите на Аракаси струваха скъпо и това винаги караше хадонрата отчаяно да кърши ръце.

През отворените прозорци на голямата зала на Акома, всечена в склона на хълма, срещу който се издигаше къщата на имението лъхна вятър. Въпреки ярката светлина на лампите залата бе потънала в сумрак в най-отдалечените ъгли. Глобусите на чо-джа на стойките не светеха и niskият подиум, използван за неофициални заседания, оставаше единственият осветен остров. Присъстващите слуги чакаха на дискретно разстояние, готови да се отзоват, щом се окажат нужни, но достатъчно отдалечени, за да не чуват обсъждането. Мара продължи:

— Това, за което говорим тук, трябва да остане само в нашия кръг. — Обърна се към Аракаси. — Колко време ще трябва да заделиш за тази нова заплаха?

Аракаси вдигна ръце и оголи жълта подутина на едната си китка.

— Мога само да предполагам, господарке. Инстинктите ми подсказват, че организацията, на която се натъкнах, е базирана на изток от нас, вероятно в Онтосет. Оттам с Джамар и Равнинния град имаме рехави връзки, тъй като покриването им беше работа на един търговски представител. Враг, който е открил действията ни на запад, не би забелязал нищо, освен съвпадение в източната връзка. Все пак не знам къде са се издънили нещата. Следата може да е започнала от другаде.

Мара прехапа устна.

— Продължи.

— Направих малка проверка, преди да се върна в Сулан-Ку. — По-спокоен и хладнокръвен дори от Кейоке преди битка, Началникът на шпионите поясни: — На повърхността търговските ни интереси изглеждат незастрашени на запад и север. От скорошното си разширение, което за жалост трябваше да прекратя, беше на юг и изток. Неизвестният ни противник може да се е натъкнал на някоя операция, която тъкмо сме задействали. Или не. Не мога да кажа. Ефектът от работата му обаче бе усетен много ясно. Засякъл е някакъв аспект от куриерската ни система и от методите ни си е направил извода, че трябва да създаде мрежа, за да ни наблюдава. Поставил е

наблюдатели, където биха могли да засекат някого и да ни проследят до властова позиция. От това заключавам, че врагът ни има своя система, с която да извлече полза от подобна възможност.

Хокану прегърна през кръста Мара, макар поведението ида не издаваше, че се нуждае от утеха.

— Как може да си сигурен?

— Защото аз щях да направя точно това — отвърна откровено Аракаси. — За малко щяха да ме заловят, а това не е лесно постижение. — Сухите му фрази издадоха липса на каквато и да било излишна самонадеяност, щом вдигна един пръст. — Притеснен съм, защото сме компрометирани. — Вдигна втори пръст и добави: — Облекчен съм, че успях да се измъкна чисто. Ако преследвачите ми изобщо бяха предположили кого са хванали натясно, щяха да предприемат изключителни мерки, за да успеят. Хитруванията щяха да бъдат изоставени в полза на успешното залавяне. Следователно трябва да са мислели, че са заклецили куриер или проверяващ. Самоличността ми на Началник на шпионите на Акома вероятно остава некомпрометирана.

Мара изправи рамене, взела внезапно решение.

— В такъв случай изглежда разумно да се освободиш от този проблем.

Аракаси едва не подскочи от изненада.

— Милейди?

Погрешно изтълкувала реакцията му като наранени чувства от това, че компетентността му се поставя под въпрос, Мара се постара да смекчи изявлението си.

— Твърде необходим си за друг проблем, който се нуждае от внимание. — Махна на Джикан да го освободи с думите; — Мисля, че проблемите с търговията може да почакат. — Докато дребният мъж се кланяше покорно и щракна с пръсти да повика секретарите си да му помогнат с табличките и свитъците, Мара заповяда на всички слуги да напуснат голямата зала. След като голямата двукрила врата се затвори и тя остана само с вътрешния си кръг съветници, каза: — Имам нещо друго за теб.

Аракаси отвърна откровено:

— Господарке, съществува голяма опасност. Всъщност опасявам се, че командващият тази вражеска шпионска мрежа може да се окаже

най-опасният човек между живите.

Мара не издаде мислите си, а само му кимна да продължи.

— До този сблъсък проявявах суетата да се смятам за майстор в занаята си. — За първи път, откакто бе започнало обсъждането, Началникът на шпионите трябваше да помълчи, докато подбере думите си. — Този пробив в сигурността ни в никакъв случай не се дължи на небрежност. Хората ми в Онтосет действаха с безукорна дискретност. Поради това се боя, че врагът, срещу когото сме изправени, може да е по-добър от мен.

— В такъв случай решението ми е твърдо — заяви Мара. — Ще прехвърлиш тази трудност на друг, на когото разчиташ. Така, ако този неидентифициран враг се окаже достоен за похвалата ти, ще понесем загубата на човек не толкова критично важен за нуждите ни.

Аракаси се поклони вдървено.

— Господарке...

Но Мара повтори твърдо:

— Имам друга задача за теб.

Аракаси замълча. Цуранският обичай забраняваше слуга да оспорва решението на господаря си, а и господарката явно нямаше да бъде разубедена. Вътрешната ѝ твърдост след загубата на Аяки не се поддаваше на разколебаване — това поне го осъзнаваше. Явно беше, че и Хокану го усеща, защото и той се въздържа да се изкаже против. Неудобната истина остана неизказана: това, че никой друг в огромната мрежа на Аракаси не беше нито толкова предпазлив, нито достатъчно опитен, за да противодейства на заплахата от такава величина. Началникът на шпионите щеше да се подчини на господарката си, макар да изпитваше смъртен страх за безопасността ѝ. Единственото, което можеше да направи, бе да действа по заобиколен начин, като се подчинява буквално на заповедите ѝ, но да ги отбягва, доколкото може, с действия от общ характер. Като начало трябваше да направи така, че човекът, на когото щеше номинално да възложи разкриването на тази нова организация, да може да му докладва редовно. Колкото и да беше притеснен, че лейди Мара пренебрегва тази смъртоносна заплахата с такава лекота, я уважаваше достатъчно, за да чуе поне основанията ѝ, преди да направи преценка в нейна вреда.

— Каква е тази друга задача, милейди?

Вежливото му поведение смекчи остротата на Мара.

— Бих искала да откриеш колкото може да се научи за Събранието на магьосниците.

За първи път, откакто бе започнал да служи на Мара, Аракаси изглеждаше стъписан от дързостта ѝ. Очите му се разшириха, а гласът му спадна до шепот.

— Великите ли?

Мара кимна към Сарик; посоката, по която щеше да тръгне обяснението, беше в сферата на неговите проучвания.

— Отделни събития през последните няколко години ме накараха да се запитам за мотивите на Черните халати — почна Сарик. — По традиция приемаме за даденост, че те действат за доброто на империята. Но дали не би хвърлило различна светлина на нещата, ако допуснем, че всъщност не е така? — Горчивият му хумор отстъпи на пламенна напрегнатост, когато добави: — Ами ако се окаже, че мъдростта на Събранието е насочена към собствените им егоистични интереси? Претекстът е стабилност на държавата. Тогава защо трябва да се опасяват, че Акома ще съкруши Анасати в кауза на справедливо отмъщение? — Първият съветник на Акома се наведе напред и опря лакти на коленете си. — Тези магьосници не са глупци. Не мога да повярвам, че не съзнават, че като позволяват лордът, който убива с вероломство, да живее ненаказан, хвърлят империята в най-опасен раздор. Една неотмъстена смърт е израз на противоречие в честта. Без политическите задкулисни игри на Висшия съвет, лишени от постоянното взаимодействие между фракции като активизиращ елемент, сме в положението всеки дом да се носи по течението сам, зависим от добрата воля и обещания на други, за да оцелее.

Мара уточни:

— До една година най-малко десетина дома ще престанат да съществуват, защото ми е забранено да изляза на бойното поле срещу онези, които искат да върнат старото управление на Военачалника. Отнети са ми силите на политическата арена. Моят клан не може да вдигне меч срещу традиционалистите, които сега използват Джиро като свое подставено лице. След като не мога да воювам срещу него, не мога повече да спазвам клетвата си да защитавам домовете, които зависят от съюза си с Акома. — Затвори за миг очи и се овладя.

Вниманието на Аракаси към господарката му се изостри, след като разбра нещо: беше се възстановила достатъчно от скръбта си, за

да се върне разумът ѝ. Знаеше в сърцето си, че доказателството срещу Джиро беше твърде явно, за да се приеме сериозно. Но цената на загубата ѝ на самообладание по време на погребението трябваше да се понесе без трепване: беше посрамила фамилното си име, а вината на Джиро или липсата на такава беше нещо спорно. Да признае тепърва невинността му означаваше публично да признае грешката си. Кое не можеше да направи с достойнство, без да се повдигне още по-неприятен въпрос. Вярва ли, че врагът ѝ е неопетнен от кръвта на Аяки, или просто отстъпва от дълга си да отмъсти за детето? Да не се отмъсти за убийство бе невъзвратима загуба на чест.

Дори и да съжаляваше за разгорещения си гняв и погрешното си мислене, Мара не можеше да направи нищо, освен да се справи с положението все едно, че през цялото време е вярвала във вероломството на Анасати. Да постъпи другояче не беше по цурански, а слабост, която враговете веднага щяха да използват, за да я унищожат.

Сякаш за да избяга от неприятните спомени, Мара продължи:

— До две години много от тези, които можем да смятаме за съюзници, ще са мъртви или обезчестени, и по-лошо, които са неутрални, може да бъдат убедени или тласнати от политически натиск към лагера на традиционалистите. Изтощената Имперска партия ще се противопостави, но без нас има огромна вероятност нов Военачалник да възстанови Съвета. Дойде ли такъв тъжен ден, мъжът, който ще носи мантията от бяло и златно, ще е Джиро от Анасати.

Аракаси потърка брадичка с кокалчетата на пръстите си.

— Значи според теб е възможно Събранието да се бърка в политиката заради свой собствени планове. Вярно е, че Черните халати винаги ревниво са пазили тайните си. Не познавам нито един човек, който да е влязъл в града им и да е говорил за преживяното. Лейди Мара, да се проникне в крепостта им е опасно и много трудно, ако не и направо невъзможно. Имат заклинания за истина, което прави невъзможно да бъде внедрен някой в редиците им. Чувал съм истории... въпреки че може да не съм първият Началник на шпиони, опитал се да проникне, но никой, който се изпречи на Велик с измама в сърцето си, не доживява до естествен край.

Мара стисна юмруци.

— Трябва да намерим начин да узнаем мотивите им. Нещо повече, трябва да открием начин да спрем намесата им или поне да спечелим ясно разграничаване на параметрите, които са ни поставили. Трябва да знаем колко можем да постигнем, без да предизвикаме гнева им. С времето може би ще се намери начин да преговаряме с тях.

Аракаси примирено се поклони, но умът му вече работеше в мащабите, които налагаше проблемът. Никога не беше очаквал да доживее до старческа възраст. Загадките, дори и опасните, бяха единствената наслада, от която разбираше, макар че тази, която му възлагаше Господарката, най-вероятно щеше да му донесе бърза смърт.

— Твоя воля, господарке. Ще започна веднага да пренасочвам интересите на агентите ни на североизток.

Преговарянето беше напразна надежда, която Аракаси отхвърли в самото начало. За да се пазари изобщо, човек трябва или да има сила да се наложи, или убедителна отплата, за да съблазни. Сила и популярност Мара имаше, но и той беше видял изявата на мощта на един-единствен магьосник, когато Имперските игри бяха прекъснати от Миламбер. Хилядите воители на Мара и тези на всичките ѝ приятели и съюзници щяха да са нищо в сравнение с тайнствените сили, които владееше Събранието. А какво на света под небесата можеше да има човек, което някой Велик да може да желае и да не си го вземе, вместо да го измоли?

Смразен, Аракаси обмисли последната възможност за оказване на принуда: изнудването. Ако Събранието таеше някаква тайна, заради чието опазване бе готово да оказва услуги, нещо, заради което с готовност щеше да направи отстъпки, за да гарантира мълчанието на Мара... Самата идея беше чиста глупост. Великите бяха над всякакъв закон. Аракаси прецени, че най-вероятно, дори да извадеше достатъчно късмет, за да разкрие такава тайна, Черните халати просто щяха да си гарантират вечното мълчание на Мара, като я подложат на ужасна смърт.

Сарик, Люджан и Кейоке разбираха това, усети той, защото очите им се бяха впили много внимателно в него, докато той ставаше, за да се поклони и да напусне. Този път Мара дръзваше твърде много и всички те се бояха от изхода. Изстинало до дъното на душата си, Аракаси излезе. Нищо в поведението му не показва, че проклина жестоката съдба. Не само че трябваше да се отдръпне от нещо, което

инстинктът му подсказваше, че е най-убийствената заплаха, грозила някога лейди Мара, но дори щеше да се наложи да изостави всякакво усилие да вземе противомерки. Цели сектори от огромната му мрежа трябваше да заспят, докато той се опитваше да разгадае енигма, която не се беше опитвал да разгадае никой.

5. МАШИНАЦИИ

Минаха две години.

Не последваха никакви нови опити за покушение над лейди Мара и макар всички да оставаха бдителни, усещането за непосредствена заплаха бе намаляло.

Толкова по-драгоценно беше спокойствието, загърнало къщата на имението, докато предутринната светлина обагреше спалнята. Натискът, причинен от наскорошния неблагоприятен развой в търговията, и търканията между политическите фракции носеха все повече напрежение за ресурсите на дома Акома.

Но сега навън шумоляха само стъпките на патрулите, а дневните пратеници все още не бяха пристигнали с вестите си. Птица от брега отправи зов към езерото. Хокану прегърна любимата си. Дланите му докоснаха гладката кожа над корема ѝ и едва доловимата изпъкналост там го стресна. Изведнъж сутрините, в които се беше затваряла от него и дори от най-доверените си съветници, добиха смисъл. Очевидният извод бе последван от възбудено изчервяване. Хокану се усмихна и притисна лице в сладките вълни на косата ѝ.

— Казаха ли ти акушерките дали новият наследник на Акома ще е момче или момиче?

Мара се изви в ръцете му, разширила очи от възмущение.

— Не съм ти казала, че съм бременна! Коя от слугините ми ме издаде?

Хокану не отвърна нищо. Само усмивката му се разшири.

Господарката посегна надолу, хвана китките му, стегнати около нея, и заключи:

— Разбирам. Всичките ми слугини са верни и въпреки това не мога да крия никакви тайни от теб, съпруге.

Но можеше. Колкото и чиста да беше хармонията между тях, в душата ѝ имаше дълбини, които дори Хокану не можеше да си въобрази, особено след смъртта на първородния ѝ, сякаш скръбта бе

хвърлила сянка над нея. Макар топлината, щом извърна лице към съпруга си, да беше искрена и задоволството ѝ също толкова, когато му прошепна официално в ухото, че скоро ще стане баща и по кръв, както по осиновяване, Хокану долови по-мрачна нотка. Мара беше обезпокоена от нещо, този път несвързано със загубата на Аяки или с намесата на Събранието; в опита ѝ да отмъсти на Джиро. Също така усети, че сега не е моментът да се рови в личните ѝ дела.

— Обичам те — промълви той. — Няма да е зле да свикнеш с, вниманието ми, защото ще те глезя безсрамно всеки ден до момента, в който родиш. — Обърна я в прегръдката си и я целуна. — А след това може да открием, че съм придобил твърде хубав навик, за да го прекратявам.

Мара се сгуши до него и пръстите ѝ пробягаха по гърдите му.

— Ти си най-добрият съпруг в империята, скъпи — много по-добър, отколкото заслужавам.

Беше спорно, но Хокану си замълча. Знаеше, че Мара го обича дълбоко и му дава толкова обич и удовлетворение, колкото е способна. Дълбоко усещаната сигурност, че нещо неопределимо, липсва от нейната страна на връзката им, беше чувство, което се бе уморил да се опитва да си обясни. Защото тя никога не го лъжеше, никога не криеше чувствата си. И все пак имаше моменти, когато мислите ѝ сякаш бяха някъде другаде, в място, до което той никога не можеше да достигне. Имаше нужда от нещо, за което инстинктите му подсказваха, че не е в състояние да ѝ предложи.

Хокану беше прагматичен човек и не се опитваше да постига невъзможното, а с годините им заедно трупаше задоволство и мир, които бяха трайни и стабилни като монумент. Беше успял да ѝ дава щастие, докато стрелата не порази коня, който премаза сина ѝ.

Тя се притисна към него, тъмните ѝ очи се взираха към цветната градина отвъд отворения параван. Лекият полъх на вятъра караше любимите ѝ цветя кекали да кимат и тежкият им аромат кръжеше из стаята. По-отдалече се чуваше как хлебарят хока помощника си заради мързела му. Звуците от товаренето на баржа, вързана на кейовете, стигаше дотук странно усилен от спокойната вода и загърнатата от мъгли утринна тишина.

Хокану хвана пръстите на Мара и ги погали.

— Пак ли Събранието ти е на ума? — Знаеше, че не е това, но също така беше наясно, че въпросът му ще разбие хладината, обкръжила мислите ѝ, и ще я отпусне.

Мара стисна ръката му.

— Сестрата на баща ти има две момчета и имаш втори братовчед с пет деца, три от които синове.

Несигурен накъде може да води това начало, но в същото време уловил мисълта ѝ, Хокану кимна.

— Да. Ако нещо се случи на Джъстин, преди да се роди детето, баща ми може да избере между няколко братовчеди и роднини, за да намери наследник след мен за мантията на Шинцаваи. Но не бива да се притесняваш, моя любов. Твърдо съм решен да остана жив и да те пазя.

Мара се намръщи, беше наистина разтревожена, повече, отколкото бе предположил.

— Не. Това сме го обсъждали. Няма да допусна името Акома да се слее с това на Шинцаваи.

Хокану я придърпа към себе си, вече осъзнал какво се крие под напрегнатостта ѝ.

— Боиш се за името Акома, разбирам. Докато се роди детето ни, ти си последната в родословната ви линия.

Напрежението, с което кимна, издаде дълбините на страха, който се беше борила да опази скрит цели две години. А след всичко, през което беше преминала, за да гарантира продължението на рода си само за да понесе след това загубата на сина си, Хокану не можеше да я упрекне.

— За разлика от баща ти и теб, аз нямам братовчеди и никаква друга възможност. — Пое си бързо дъх и мина към същината на проблема.

— Искам Джъстин да се закълне пред натамито на Акома.

— Мара! — каза Хокану стъписано. — Стореното — сторено! Момчето е на почти пет години и вече е заклето на Шинцаваи!

Изглеждаше покрусена. Очите ѝ бяха много разширени, а скулите изпъкнали на излиялото от скръб и сутрешното гадене лице.

— Освободи го.

Излъчваше отчаяна, твърда решимост, каквато беше виждал у нея само пред врагове. А боговете знаеха, той не беше враг. Потисна

първоначалното си стъписване и отново я притегли към себе си. Тя трепереше, въпреки че кожата ѝ не беше студена. Търпеливо и много внимателно Хокану обмисли нейната позиция. Постара се да прецени мотивите ѝ, за да постигнат разбиране. Не биваше да променя домовата обвързаност на Джъстин. Детето вече беше достатъчно голямо, за да започне да разбира важността на фамилното име.

Смъртта на по-големия брат вече бе достатъчно тежък удар за малкия, за да не бъде превръщан и в пионка в политиката. Колкото и да обичаше Мара, Хокану също така съзнаваше, че враждебността на Джиро е достатъчно голяма заплаха, за да я прехвърли на плещите на невинно дете.

Хармонията между двамата беше двупосочна — Мара също имаше дарбата да чете мислите му.

— Много по-трудно е да бъде убито момче, което може да ходи, говори и различава непознати, от бебе в люлка. Като наследник на Шинцаваи бебето ни ще е в безопасност. Дом, цяла родословна линия няма да свършат от една смърт.

Хокану не можеше да опровергае логиката ѝ. Това, което го възпираше да се съгласи, беше обичта му към Джъстин, да не говорим за пастрока му Камацу, който обичаше момчето безумно. Какво да направи? Да вземе едно достатъчно пораснало и вкусило вече житейските радости дете и да го изложи на гибелна опасност? Или да изложи на риск невинно бебе?

— Ако умра — прошепна Мара, — няма да има нищо. Никакво дете. Нито Акома. Предците ми ще загубят местата си на Колелото на живота и няма да остане никой, който да пази честта на Акома в очите на боговете. — Не добави, че всичко, което бе постигнала сама, щеше да отиде на вятъра.

Хокану погали черната ѝ коса.

— Ще помисля над това, което каза.

Мара се изви и се измъкна от прегръдката му. Красива, решителна и гневна. Извърна лице към него.

— Не Трябва да мислиш. Трябва да решиш. Освободи Джъстин от клетвите му, защото Акома не могат да продължат нито ден без наследник след мен.

Беше на ръба на истерията. Хокану проникна по-надълбоко в мислите ѝ и стигна до друга тревога, за която все още не беше

споменала и която му беше убягнала в смута.

— Разтревожена си, защото Аракаси се забави твърде много със задачата, която му възложи.

Вятърът сякаш напусна платната на Мара.

— Да. Може би поисках твърде много от него или предприех по-опасен курс, отколкото си давах сметка, когато го пратих да се опита да проникне в делата на Събранието. — И в рядък миг на самосъмнение призна: — Бях разпалена и ядосана. Всъщност нещата тръгнаха по-гладко, отколкото си мислех. Справихме се с надигащата се традиционалистка офанзива без трудностите, които предвиждах.

Хокану не се заблуди да повярва, че тя смята въпроса за приключен. Ако не друго, то спокойните времена и дребните затруднения в търговските сделки бяха предвестници, че става нещо подмолно. Цуранските лордове бяха коварни. Самата култура в течение на хиляди години бе възхвалявала владетеля, който може да бъде потаен, който може да прилага заплетени интриги, за да постигне победа години по-късно. Най-вероятно лорд Джиро бавно и търпеливо трупаше сили и се подготвяше да удари. Не беше Минванаби, за да решава конфликтите си на бойното поле. Едиктът на Събранието по същество му беше дал неограничено време и свободата да заговорничи срещу Акома чрез интриги, за което имаше дарба.

Нито Мара, нито Хокану желяеха да обсъждат този проблем, от който и двамата се бояха. Мълчанието между двамата се проточи, изпълнено със звуците на събуждащото се име.

Неизречено остана и разбирането, че Анасати можеше всъщност да са жертва на фалшивата улика, носена от тонга. Джиро и консервативните традиционалиста желяеха смъртта на Мара, което правеше враждебността му логична. Но имаше вероятност и трета фракция да заговорничи невидима, за да предизвика този разкол в съюза между Акома и Анасати, който бе подпечатан с живота на Аяки. Покушението беше насочено срещу Мара. Ако тя беше загинала според замисъла, синът ѝ щеше да е наследил властта. Хокану, в уязвимата му позиция на регент, щеше да е принуден да се справи със сигурен сблъсък между Акома в усилие да съхрани независимостта им и Анасати, които щяха да се стремят да анексират този дом по силата на кръвната си връзка с момчето.

Но ако договорът с тонга, причинил смъртта на Аяки, не беше с Джиро, то всичко, разиграло се след това, можеше да се окаже игра на някоя трета страна, може би на същия лорд, чиято шпионска мрежа беше пробила системата за сигурност на Аракаси.

— Мисля — заговори със спокойна твърдост Хокану, — че не бива да решаваме този проблем, преди да сме получили вест от Аракаси или някой от агентите му. Ако е напреднал в опита си да проникне в плановете на Великите, мрежата му ще ни извести. Никаква новина е най-добрата новина, засега.

Пребледняла и напрегната, и смразена също така, Мара кимна безмълвно. Неудобствата на бременността ѝ бездруго скоро щяха да затруднят разговора. Отпусна се в ръцете на съпруга си, а той щракна с пръсти, за да повика слугините ѝ. Част от изключителната му преданост се изразяваше в това да остане до нея в ранните ѝ часове на неразположение. Когато му възрази, че със сигурност може да прекара времето си в правене на по-добри неща, той само се усмихна.

Камбанката звънна. Мара избута влажен кичур коса от челото си и въздъхна. Затвори за миг очи, за да облекчи дългото напрежение от преглеждането на докладите на търговските представители от Сулан-Ку. Но мигът на отдих продължи само няколко секунди.

Влезе слугиня с поднос и започна да подрежда лек обяд на масичката до Мара. Беше с дреха, общита в синьо, цвета на Шинцавай.

— Милейди, господарят ме прати да ти донеса обяд. Каза, че си много отслабнала и че бебето няма да расте достатъчно, ако не се храниш.

Мара сложи ръка на издутия си корем. Детето — момче, както я бяха уверили акушерките — като че ли се развиваше съвсем добре. Ако самата тя изглеждаше отслабнала, то причината по-вероятно беше в нетърпението и нервите, отколкото в браненето. Бременността я изтощаваше, а освен нея и нетърпението да свърши и въпросът с наследството да се реши. Не беше осъзнала колко много е започнала да разчита на Хокану, докато напрежението не се беше отразило и на него. Желанието ѝ да обяви Джъстин за наследник на Акома беше наложило висока цена и тя копнееше детето да се роди, за да загърби спора със съпруга си.

Но месеците до датата на раждането сякаш се точеха безкрайно. Мара се загледа замислено през прозореца: лозите ака си цъфтяха и робите усърдно ги подрязваха. Тежкият аромат ѝ напомни за друг кабинет, в старото ѝ имение, и за един ден в миналото, когато червенокос варварски роб беше объркал представата ѝ за цуранската култура. Сега Хокану като че ли беше единственият човек в империята, който споделяше напредничавите ѝ мечти и идеи. Напоследък беше трудно да се говори с него без да възникне въпросът за децата.

Слугинята се измъкна ненатрапчиво от стаята. Мара поглед на подноса с плодове, хляб и сирена без особено въодушевление. Все пак се насили да яде, колкото и безвкусна да ѝ се струваше храната. Опитът я беше научил, че Хокану ще се отбие, за да я нагледа, и тя не искаше да понесе умолителната нежност в очите му, ако оставеше храната недокосната.

Докладът, който бе ангажирал ума ѝ, беше много по-сериозен, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Един склад до реката беше изгорял и пожарът бе повредил кожите, складирани за пролетния пазар. Този сезон цените не бяха стигнали стандартните си нива и вместо да продаде кожите на такава малка печалба, Джикан ги беше заделил за по-късна доставка за сарача. Мара се намръщи. Макар да не беше тайна, че от всички домове в империята само нейният осигуряваше сандали за своите роби носачи и работници на полето, досега това само я превръщаше в прицел за клюки. Блюстителите на стария ред, традиционалистите, се смееха и твърдяха, че робите управлявали домакинството. Един старши жрец, служещ в храма на Чочокан, Добрия бог, дори ѝ беше изпратил язвително писмо, в което я предупреждаваше, че прекалено доброто отношение към робите е оскърбление на божествената воля. Ако животът им се облекчавал прекалено, предупреждаваше жреца, наказанието им, че са загубили благоволенията на боговете, нямало да се изпълни. Можело да се върнат на Колелото на живота като мишки или други низши животни заради това, че не са донесли страдание в настоящия си живот. Спестяването на раните и отоците по краката им определено било във вреда на вечните им духове.

Мара беше отвърнала с писмо, пълно с успокоителни банални фрази, и беше продължила снабдяването със сандали.

Но сегашният доклад, с подписа на пълномощника и подпечатан с очукания печат, използван за ежеседмичните инвентаризации, беше друга работа. За първи път вражеска фракция се беше опитала да използва слабостта ѝ да проявява доброта в ущърб на дома Акома. Сигурна беше, че повредата на кожата ще бъде последвана от непроследим слух в робските спални, че тя тайно е уредила пожара като повод да си спести цената за допълнителни сандали. След като сандалите носеха не само удобство, но и значително по-висок статут за робите на служба на Акома в очите на равните им в други домове, привилегията беше силно желана. Въпреки че никой цурански роб нямаше изобщо да помисли за бунт, тъй като неподчинението на господар или господарка беше против волята на боговете, самата мисъл, че ежегодното получаване на сандали може да бъде отменено, щеше да предизвика недоволство, което нямаше да излезе на повърхността, но щеше да се отрази в небрежна работа на полето или пък някои други задачи щяха да се провалят. Това щеше да се отрази дискретно, но осезаемо на доходите на Акома. Саботажът на склада можеше да се окаже коварен заговор, защото за да се справи с недостига на кожи, Мара можеше да привлече вниманието не само на някой стар фанатик в храма, склонен да ѝ пише възражение. В определени среди можеше да се възприеме като знак, че е уязвима, и някои храмове, по принцип дружелюбни към нея, можеше изведнъж да станат неутрални до степен, граничеща с враждебност.

Не можеше да си позволи затруднения от страна на жреческата каста точно в този момент, когато както враговете на императора, така и нейните се съюзяваха, за да я унищожат.

Подносът с храна беше забравен. Мара взе чист лист и перо и написа пълномощно за представителя си в Сулан-Ку да закупи нови кожи, които да бъдат доставени в работилницата на сарача. След това прати роба си бегач да доведе Джикан, на когото нареди да постави роби и надзиратели да внимават за слухове, тъй че проблемът с осигуряването на сандали изобщо да не възникне.

Докато приключи с това, плодът на подноса вече плуваше в локвичка сок, а сирената на блюдото се стапяха във влажния следобеден въздух. Увлечена със следващия доклад в папката, този път свързан с търговска сделка в ущърб на Анасати, Мара едва чу стъпките зад паравана.

— Приключих с храната — измърмори тя, без да вдига глава.

Очакваше слугата да изнесе остатъците с обичайното мълчание, тъй че умът ѝ се задържа на текущия проблем. Но колкото и кервани да бяха ограбени, колкото и ниви с хуает на Анасати да бяха изгорени, колкото и топове плат да бяха отклонени от пътя им за пазара или кораби да бяха пратени към погрешни пристанища, Мара не намираще много удовлетворение. Главоболието ѝ не намаляваше. Стисна поздраво листовете и затърси в изписаните редове някакъв начин врагът ѝ да почувства омразата ѝ там, където най-много щеше да го заболи.

Над раменете ѝ се протегнаха ръце, взеха доклада от дланите ѝ и заразтриваха схванатия ѝ врат.

— Готвачите ще помолят за разрешение да се самоубият, като видят колко малко ти е харесала храната — каза Хокану в ухото ѝ. Придружи мърмрението си с целувка по тила и изчака докато Мара се изчерви от смущение, че погрешно го е взела за слуга.

Тя погледна унило неизядената храна.

— Прости ми. Толкова се бях увлякла, че забравих. — Въздъхна, прегърна съпруга си и го целуна.

— Какво беше този път, пак плесен в чувалите с тиза ли? — попита той с весело пламъче в очите.

Мара потърка уморено челото си.

— Не. Кожите за сарача. Ще ги заменим с нова покупка.

Хокану кимна. Беше един от малкото хора в империята, които нямаше да кажат, че сандалите за роби са безполезно пилеене на средства. Щастлива, че има такъв съпруг, Мара го прегърна и храбро посегна към храната на подноса.

Хокану хвана китката ѝ с нетърпяща възражение твърдост.

— Тази храна е развалена. Ще поръчаме на слугите да донесат нов поднос и ще остана да го споделя с теб. Твърде малко време прекарваме заедно напоследък.

Заобиколи възглавничките. Изяществото му на майстор с меча придаваше на движенията му красота, зад която се криеха убийствени рефлексии. Носеше широка роба, стегната на кръста с наниз от раковини и тока, инкрустирана с лапис лазули. Косата му беше мокра, а това означаваше, че е излязъл от банята, която редовно си взимаше, след като привършеше работата си с офицерите.

— Може да не си гладна, но аз бих могъл да изям цял харулт. Люджан и Кемутали решиха да проверят дали бащинството не ме е направило прекалено самоуверен.

— И сега двамата киснат отоци във водата? — попита Мара с усмивка.

Хокану отвърна унило:

— Аз също, допреди няколко минути.

— А самоуверен ли си? — настоя Мара.

— Богове, не. — Хокану се засмя. — Никога в тази къща. Джъстин на два пъти ми устрои засада на път към банята и още веднъж на излизане. — Не искаше да се въвличат отново в темата за сина, която се беше превърнала в ябълката на раздора помежду им, затова побърза да попита какво задържа толкова трайно угрижената бръчка между очите ѝ. — Освен ако не се мръщиш, за да провериш и ти самоувереността ми.

Мара се засмя.

— Не. Знам колко леко спиш, скъпи. Ще разбере, че си станал самоуверен, в нощта, когато престанеш да се стряскаш и да мяташ възглавници към ъглите и при най-малкия намек за странен шум.

Зарадван, че е видял макар и миг веселие у нея, Хокану плесна с ръце за слуга, който да изнесе подноса и да донесе нов от кухнята. После отново се обърна към Мара и по отчуждения поглед в очите ѝ разбра, че пак се е унесла в мисли.

Догадката му скоро бе потвърдена от думите ѝ.

— Чудя се докъде ли е стигнал Аракаси в опита си да се внедри в Града на магьосниците.

— Няма да обсъждаме този въпрос, преди да сме се нахранили — заяви Хокану с насмешлива закачливост. — Ако продължаваш да гладуваш така, нищо няма да остане от теб, освен един огромен корем.

— Пълен с твоя син и бъдещ наследник — отвърна Мара, но без обичайната си ведрост.

В същия момент Аракаси седеше в една шумна крайпътна пивница в северната част на провинция Нешска. Носеше пъстрия халат на свободен колар, вмирисан на нийдра за повече достоверност, а дясното му око изглеждаше късогледо. Лявото беше примижало, за да

компенсира, а също така да прикрие склонността да се насълзява от изгарящия вкус на спирта, който тюнците извличаха от растящи в тундрата грудки. Аракаси отново само близна ужасното питие и предложи шишето на водача на кервана, с когото беше прекарал последните няколко часа в опит да го упои.

Главата на керванджията беше корава като камък за спирта. Беше плешив, с внушителни мускули и гръмовен смях и имаше навика да тупа събеседниците си по гърба — вероятно затова пейките от двете му страни оставаха празни, помисли Аракаси. Вече имаше синини по гърдите от блъскането в ръба на масата при буйните тупвания. Би могъл да избере и по-добър обект, от когото да измъкне информация, прецени със закъснение. Но другите водачи на кервани обикновено седяха с хората си, а му трябваше някой, който да е сам. Да се промъкне в група и да отдели някого от приятелите му вероятно щеше да отнеме твърде много време. Имаше нужното търпение, много пъти беше прекарвал месеци, докато спечели доверието на набелязани индивиди, за да се сдобие с нужната за Мара информация. Но тук, в запустялата пивница на север, всеки с близки приятелства щеше да запомни чужденец, разпитващ за неща, които местен керванджия вече би трябвало да знае.

— Уф! — изрева събеседникът на Аракаси. — И как го пият това? — Вдигна шишето и примижа подозрително към съдържанието му. — Толкова е отровно, че ти изгаря езика. — И довърши тирадата си с нова огромна глътка.

Аракаси видя идващото поредно дружеско плясване и опря ръце на масата тъкмо навреме. Ударът го порази между плешките, а масата се разтърси и всичко по нея подскочи.

— Ей! — извика кръчмарят иззад тезгяха. — Не правете бели!

— Тъпак. — Керванджията се оригна. — Ако искаме да правим бели, щяхме да я вдигнем тая маса и да ти съборим вмирисаната кръчма като с таран. Бездруго е цялата в паяжини.

Аракаси погледна тежката маса и се съгласи, че ще свърши работа като таран.

— Достатъчно тежка е да разбие портите на Града на магьосниците — измърмори подканящо.

— Ха! — Мъжагата тресна шишето на масата толкова силно, че тя пак се разтреса. — Само глупак може да опита това. Чу ли за онова

момче, дето се скрило в един фургон миналия месец? Е, значи слугите на магьосниците претърсили стоките и не го намерили. Обаче щом фургонът стигнал до моста, от арката светнал лъч светлина и опърлил балата вълна, дето се криело момчето. — Керванджията се разсмя, удари по масата и грънците по нея пак заподскачаха. — Седем ада! Сериозно ти говоря. И момчето значи ревнало така, че да го чуят чак в Достари, и хукнало назад по пътя и в гората все едно са му подпалили задника. Намерихме го в колибата на един въглищар. Нищо му нямаше, забележи, но рева още няколко дни. — Керванджията се почука по слепоочието и намигна многозначително. — Бръкнали са му в главата, разбираш ли. Мисли си, че го ядат огнени демони.

Удари нова яка глътка от шишето, избърса устни с косматата си китка и присви очи към Началника на шпионите на Мара. Гласът му стана тих и заплашителен.

— Никога не се опитвай да минеш през портата на магьосниците, даже да е на шега. Забъркаш ли се със Събранието, всички си губим работата. Нямам желание да свърша живота си като роб, ама хич.

— Но момчето, което се е опитало да се промъкне, не е изгубило свободата си изтъкна Аракаси.

— Все тая — рече мрачно керванджията и удари нова глътка. — Все тая. Не може да спи от кошмари, а денем ходи все едно че вече е умряло — още му е разбъркана главата.

Сниши глас и продължи:

— Те си имат начини да разберат какво се върти в ума на тия, дето се опитват да идат до острова. Щото беше само едно щуро дете, затова го оставиха да живее. Но съм чувал приказки, че ако искаш да им навредиш... — Поклати глава. — Свършваш на дъното на езерото. — И зашепна: — Дъното на езерото е покрито с трупове. Много е студено долу и не могат да се подуют и да изплуват. Просто си лежат там. — Кимна да потвърди казаното и довърши с нормален тон: — Магьосниците не обичат да им се бъркат в нещата, факт.

— Наздраве и да ги оставим тях. — Аракаси взе бутилката и пи, обзет от необичайно раздразнение. Проклетата задача, която му беше възложила Мара, беше почти невъзможна. Керваните стигаха само до портата към моста. Там водачите им връчваха юздите на слугите от вътрешния град и всеки товар се претърсваше щателно. Мостът

всъщност не беше точно мост, а свършваше до кей, където товарите се разтоварваха и проверяваха за втори път. Оттам ги превозваха с лодки до Града на магьосниците.

Това беше третият мъж, разказал му за съдбата на натрапниците: никой не проникваше в Града на магьосниците, а който се опиташе, го давеха във водния му гроб или полудяваше.

Отчаян от това мрачно заключение, Аракаси удари здрава глътка от шишето, после го подаде на косматия си събеседник и се измъкна уж да иде до нужника.

Във вмирисания сумрак на нужника огледа грубите дървени стени, по които коларите на минаващите кервани бяха изписали или надраскали пъстра мешавица от инициали, подигравки за качеството на бирата в хана, имената на предпочитани дами от Тръстиковия живот, зарязани в бардаците на юг. Между тях се оказа и знакът, който търсеше, направен с въглен: изправена човешка фигурка. До коленете на рисунката имаше драсната странична линийка, сякаш ръката на художника се беше плъзнала. Но като я видя, Аракаси затвори уморени очи и въздъхна облекчено.

Агентът му — работеше като ратай на един въглищар — беше минал отгук и новината беше добра. Складът, където враговете за малко щяха да го заловят, беше изключен от куриерската мрежа от две години и половина, а бояджията от другата страна на улицата най-после бе повишил най-големия си чирак. Синът на търговеца, който кандидатстваше за вече освободеното място, щеше да е агент на Акома. Най-после Аракаси можеше да започне да преустройва мрежата си. Складът беше минал само на търговска дейност след провала, при който едва не го бяха хванали. Собственикът беше приел понижението си от шпионин в търговски представител с подобаващо примирение. Двамата с Аракаси горяха от желание да поставят на подходящи места различните работници и пристанищни хамали, но това не можеше да стане бързо. Хората бяха ценни, някои щяха да са по-полезни на по-отдалечени постове, но не и ако търговската къща все още се наблюдаваше от врага. А ако се съдеше по гладките действия на мрежата, от която едва бе успял да се измъкне, Аракаси не смееше да допусне друго. Един агент при бояджията, който да следи кой все още наблюдава склада, щеше да му каже много.

Изведнъж се сети, че не бива да се задържа прекалено дълго в нужника, така че извърши очакваното измиване и излезе през скърцащата дървена врата. Интуицията го наведе на неприятната мисъл, че освобождаването на мястото в бояджийската работилница в края на краищата може да не е толкова случайно. Ако самият той беше онзи умен враг, нямаше ли да се опита да постави свой агент на мястото? Какъв по-добър начин да се наблюдава складът, след като безделниците и просяците на ъглите бяха много по-подозрителни.

Смразен от тази мисъл, още повече че вярваше, че врагът му е умен колкото него, Аракаси изруга и бързо се обърна, все едно е забравил нещо, и забърза покрай някакво ратайче, запътило се през двора към нужника, пъкна се отново вътре и затръшна вратата.

— Ето го, слава на боговете — измърмори така, че да го чуят отвън, все едно оставянето на важни вещи във вмирисан нужник беше ежедневно събитие. Откъсна с лявата си ръка седефеното копче от десния си маншет, а с дясната изтри главата на фигурката от въглен и надраска до нея с нокът неприличен знак.

Бързо излезе и щом се озова срещу ядосания младеж, чиято работа беше прекъснал, вдигна рамене и показа седефа за извинение.

— Щастлив талисман от любимата ми. Ще ме убие, ако го загубя.

Ратаят го изгледа намръщено и бързо се мушна в нужника. Беше прекалил с бирата в гостилницата, ако се съдеше по вида му. Аракаси изчака, докато вратата се затръшна, и се шмугна в гората край пътя. Ако имаше късмет, чиракът на въглищаря щеше да намине до седмица. Щеше да види променената рисунка от въглен и неприличната драсканица, даваща знак да се прекъсне внедряването на агента като чирак на бояджията. Докато вървеше безшумно под дърветата, Аракаси си помисли, че може би наистина ще е по-изгодно да се наблюдава младокът, който накрая щеше да вземе чирачеството. Окажеше ли се невинен, нямаше да последва нищо лошо, но ако беше двоен агент, както му подсказваше интуицията, можеше да го отведе до началника му...

След няколко часа Аракаси лежеше по корем в мокрите храсти, разтреперан от студа в северните ширини, с който не беше привикнал. Лекият дъжд и вятърът откъм езерото правеха положението му още по-окаяно. И все пак беше прекарал тук часове, по няколко различни

повода. От мястото си за наблюдение — на един издаден полуостров — можеше да гледа портата на моста и кея, където слуги, верни само на магьосниците, товареха докараните стоки на лодки и ги превозваха до града. Отдавна беше заключил, че промъкването чрез търговските фургоци е обречено начинание. Разказът на водача на кервана само бе потвърдил подозрението му, че влизащите стоки се оглеждат за натрапници и с магически средства. Това, което търсеше сега, беше начин да се влезе в града, като се избегне привидно всевиждащата арка над моста.

Островът бе много далече, за да доплува до него. Оттук зданията изглеждаха слети в грамада от островърхи кули, една толкова висока, че пронизваше облаците. През далекогледа, който беше купил от един крайбрежен дюкян, можеше да различи високи къщи, свързани с мостове. Самият бряг беше гъсто застроен с каменни сгради с причудливо оформени прозорци и странни сводести входове. Нямаше крепостни стени и, доколкото можеше да види, никакви стражи. Това не изключваше магически защиты. Но явно единственият начин да се проникне в града беше нощем с лодка, а след това да изкатери някоя стена или да потърси процепа, през който да се промуши.

Въздъхна. Беше работа за крадец и му трябваше лодка, а тук нямаше никакви рибарски селища. Това означаваше да докара скришом някоя, качена на фургон, нелека задача, след като всички в идващите насам кервани се познаваха. Също тъй щеше да му трябва опитен в промъкването крадешком човек, а такива не се намираха в честната търговия. Никой от двата проблема нямаше бързо и лесно решение. Мара дълго щеше да чака за информация, която, честно казано, можеше изобщо да не получи.

Аракаси се изправи, разтри схванатия си врат, изтръска дъжда от дрехата си и се запъти към гостилницата. Докато вървеше, се замисли не за непосредствения проблем, а за друг, който отначало не беше изглеждал толкова важен, но започваше да се превръща в повод за нарастващо раздразнение.

Колкото и да се опитваше, като че ли не можеше да започне внедряването на нови агенти в дома на Анасати. Активен оставаше само един, престарял довереник на бащата на Джиро, към когото младият лорд бе започнал да проявява неприязън. Слугата беше преместен на маловажна работа и новините, които чуваше, бяха съвсем

малко по-съдържателни от уличните клюки. За първи път Аракаси се зачуди дали провалените му опити да замени този агент не са нещо повече от съвпадение.

Определено изглеждаха просто несполучили, всичките му седем опита, осуетени привидно от лош късмет или неподходящ избор на момента: Джиро разгневен; сърдит пълномощник, отказал да направи услуга на стар приятел. А най-наскоро — стомашно разстройство, попречило на доверен слуга да направи препоръка за наемане на новодошъл.

Аракаси изведнъж спря, без да обръща внимание на дъжда, който бе започнал да вали много по-силно. Не усещаше студа и капките, които се стичаха в яката му. Потръпна от вдъхновение.

Беше глупак. Как не се беше сетил досега? Този низ от привидно несвързани несполуки може да не се дължеше на случайността. Ами ако през цялото време усилията му да внедри агент в домакинството на Анасати бяха блокирани от ум, по-проницателен от неговия?

Тръсна глава и продължи напред. От много отдавна се възхищаваше на Първия съветник на врага, Чумака, чийто нюх към политиката беше облагодетелствал Анасати. Още по време на бащата на Джиро. Сега се запита дали не се бори тъкмо с хитрината на Чумака, дали той не е неговият невидим противник.

И още: възможно ли беше в случая с копринения склад да са намесени Анасати? Елегантността на тази възможност му допадна. Един талантилив враг беше много по-логично решение от двама, несвързани помежду си.

Уф! Трябваше да си намери някое уютно кътче, където да може да мисли, без да го безпокоят. Защото всеки провален опит показваше, че е изправен срещу поне равен на него съперник. Обезпокоителна беше мисълта, че може да има връзка между такъв човек и най-опасния враг на Мара, да не говорим за възможността този съперник да надвишава дарбите му.

Вкарването на шпионин в Града на магьосниците беше невъзможно начинание, но неговата важност бледнееше пред заплахата за шпионската мрежа на Мара от страна на съветника на Джиро. Защото Аракаси не хранеше илюзии. Усетът му за Играта на Съвета беше остър. Тук се разиграваше нещо повече от вражда между две

могъщи фамилии, Мара беше изтъкната фигура в двора на императора и падането ѝ можеше да предизвика гражданска война.

6. МАНЕВРИ

Чумака се намръщи.

С нарастващо раздражение огледа донесенията, пъхнати между бележките, които беше приготвил за господаря си за предстоящия съвет. Новината изобщо не беше добра. Вдигна ръка и задъвка нокътя на палеца си, безсилието го настървяваше. Беше стигнал толкова близо до проследяването на Главния шпионин зад първоначалната мрежа на Тускай! Предсказуемо беше, че мрежата в Онтосет щеше да се затвори след издънилото се проследяване в склада за коприна. Но съвсем нелогично беше след близо почти три години привидно несвързаният с нея клон в Джамар също да е бездеен.

Управляващите домове, които си позволяваха разходите за шпионски мрежи, обикновено свикваха с тях. Беше просто необяснимо някой благородник, свикнал да бъде осведомяван с тайни средства, изведнъж, заради разкриването на някакъв куриер, да се откаже от това трудно спечелено предимство. И най-вече лейди Мара. Тя беше дръзка или предпазлива, според обстоятелствата, но никога неоправдано боязлива. Смъртта на сина ѝ не можеше да е променила характера ѝ толкова много. Тя би използвала всички средства, без изобщо да се разколебае от дребни провали. Чумака се ухапа, изохка, облиза пръста си и подреди листовите. Беше притеснен. Ситуацията го безпокоеше. Джиро всеки момент можеше да: настоя да получи ясни отговори. Първият съветник на Дома Анасати не искаше да си признае, че отчаянието му се усилва. Нямаше никакъв избор, освен да допусне немислимото: че този път може да се е натъкнал на противник, който го превъзхожда.

Дразнеше го мисълта, че в империята може да съществува ум, който да го надиграе.

И все пак такава възможност не можеше да се отхвърли. Интуицията му подсказваше, че мрежата не е разтурена, а че само я държат в бездействие или са насочили дейността ѝ в неочаквана

посока. Но накъде? И защо? Незнанието му струваше дълги безсънни нощи. Черните кръгове и торбичките под очите му бяха доказателство за това.

Слугите издърпаха параваните на голямата зала настрани. Омело беше строил почетната гвардия на лорда до подиума, а хадонрата надзираваше подреждането на пълномощниците и секретарите си. След няколко минути хората, поискали аудиенция с Господаря на Анасати, щяха да започнат да пристигат, придружавани до местата им според ранга. Лорд Джиро щеше да влезе последен, да изслуша молителите, да размени любезни реплики и понякога — да договори сделки.

Чумака нави листовете на руло и ги пъкна в чантата си. Огледа подиума, за да се увери, че са подредили удобно възглавничките, които предпочиташе. Списъкът на посетителите беше дълъг и съветът можеше да се проточи до вечерта, а Чумака обичаше повече подплънка под кокалестия си задник по време на продължителни заседания. Физическите болезки го разсейваха, а след като този съперник шпионин засега успяваше да му убягва, не можеше да пропусне нито един нюанс от ставащото.

Голямата зала бавно се пълнеше. Шетаха слуги, разносяха храна и напитки и разполагаха роби с ветрила между гостите. Денят беше горещ, а Джиро имаше хитрия навик да се грижи на гостите му да е прохладно и удобно. Угаждаше им, за да ги предразположи към повече търпение, а те, повярвали, че ги глези, за да спечели благоволенieto им, се чувстваха достатъчно поласкани и му правеха по-великодушни отстъпки, отколкото бяха възнамерявали.

Лорд Джиро влезе без особена церемониалност. Писарят извика името му и само двама воители крачеха стегнато на половин стъпка зад господаря си. Днес облеклото му беше скромно, макар и от най-фина коприна. Избрал си беше дрехи, които бяха богати, без да изпъкват, и можеше да се тълкуват и като израз на твърда мъжественост, и на момчешка невинност, според това, което искаше да наложи. Чумака оцени двойствения ефект и поглади замислено брадичка: ако Джиро не беше избран от боговете да носи мантията на Анасати, от него можеше да се получи превъзходен полеви агент.

Младият господар се качи на подиума, воините му застанаха от двете му страни, а той се настани на възглавничките и обяви

официално:

— Дворцовият съвет започва.

След това, докато разпоредителят му тръгна между гостите да обяви първия по списък, леко се наведе и попита тихо Чумака:

— На какво трябва да обърна най-голямо внимание днес, Първи съветнико?

Чумака се потупа замислено с пръст по брадичката и отвърна:

— За да противодействаме на подкрепата на Ксакатекас за лейди Мара, ще ни трябват съюзници. По-важното, ще ни трябва богатството им. Обмисли предложението на лорда на Матава да превози зърното ни на юг в замяна на определени отстъпки, господарю. — Извади съответната бележка от многото листове, натъпкани в чантата, и бързо я прегледа. — Лордът желае изгоден брак за дъщеря си. Може би онзи незаконен племенник на братовчед ти ще е достатъчен? Млад е, но не е грозник. Брак в един благороден дом ще пренасочи амбицията му и съответно ще ни осигури още един съюзник. — Сниши глас, понеже към подиума започнаха да се приближават хора. — Според слуховете лорд Матава търгува с мидкемийци от града Ламът.

Джиро го погледна подозрително.

— Слухове? Или сведения от някой от слухарите ти?

Чумака се покашля и се постара да отговори уклончиво.

— Напомням на милорд, че много членове на търговски съюзи в Ламът са цурани и биха могли да ни осигурят същото предимство, на което Акома се радват с изключителните си търговски права. — Довърши с шепот: — Мара предвиди добре, когато взе разрешително от Пазителя на Имперския печат. Действа по предположение и свърза очевидните блага, идващи от търговията през разлома от Мидкемия. Но тъй като се движеше от общи постановки и необузdana интуиция, не е предвидила всичко. Има някои неща, които можем да внесем и да забогатеем от тях, и макар тя да би могла успешно да блокира трафика на стоки от Мидкемия за Анасати, трудно може да попречи на търговците от Ламът да продават през разлома на лорда на Матава.

Джиро се усмихна.

— Колко настойчив е лорд Матава в желанието си да получи Лиценз за превоз? И колко грозна е дъщеря му?

Чумака се усмихна широко.

— Дъщеря му е наследила чертите на майка, която прилича на кучка, и то от особено грозна порода. Има и две по-малки сестри. Двете са кривозъби и само най-голямата може да бъде омъжена с титлата. На баща им ще му трябва по-голяма съкровищница, ако иска по-малките му деца да избегнат съдбата на съпруги на търговци от простолюдието. Кое то означава, че Господарят на Матава се домогва до тази търговска концесия наистина отчаяно.

Делегат на най-низшия дом се приближи към подиума и поднесе почителния си поклон, а Джиро приключи беседата си с Чумака:

— Съветът ти изглежда разумен. Ще се постарая да оцастливя лорд Матава.

Докато се обръщаше, за да изслуша вежливо първия молител, вълнение в дъното на залата накара половината присъстващи да извърнат глави. Едър мъж с порфирен халат се беше проврял между слугите на вратата. Те бяха роби и уплашени от гнева на господаря, се проснаха по очи. Без да им обръща внимание, нахлулият се втурна стремглаво в залата, пренебрегвайки възмутените протести на тичащите по петите му домашни слуги на Анасати. Профуча покрай насядалите гости на Джиро все едно, че беше сам в голямата зала, закрачи право по дългата пътека към подиума и спря точно пред Джиро. Твърде възбуден, за да се съобразява с церемонии, мъжът извика:

— Имате ли си представа какво е направила!

Делегатът, когото бе изместил, изглеждаше подразнен. Самият Джиро беше притеснен, но го прикри с бърз поглед към Чумака, който измърмори името на натрапника зад шепата си така, че да го чуе само господарят му.

За да овладее смущаващата ситуация, лорд Джиро процеди с възможно най-ледения си тон:

— Добре си дошъл, лорд Дауан. Изглеждаш... притеснен.

Дебеловратият мъж наведе глава напред като бик нийдра, канещ се да разбие стобор, за да стигне до разгонена крава. Размаха ръце във въздуха и от устата му само дето не захвърчаха слюнки.

— Притеснен? Милорд, аз съм съсипан!

Усетил мърморенето из залата, след като лордове и делегати на домове бяха принудени да чакат поради това нагло нарушение на добрите обноски, Джиро повиши глас умиротворително:

— Лорд Дауан, моля, седни и се успокой, иначе ще прегрееш от толкова притеснение. — По негов знак слугите притичаха да поднесат освежителни на разстроения мъж.

Лорд Джиро не искаше да прояви фаворизиране и заговори бързо: съзнаваше, че трябва да обуздае негодуванието на другите молители и в същото време бързо да прецени дали може да извлече импровизирана изгода от това прекъсване. Дауан от Тускобар беше търговски съдружник от време на време и несигурен съюзник. Неспособността на Джиро да го спечели ясно за каузата си беше дразнеща, но неудобството от това беше дребно. Само че дългосрочните последици от тази второстепенна игра съвсем не бяха дребни. Домът Тускобар имаше влияние върху лорда на Кеда, чиято подкрепа във всякакъв сблъсък с Мара щеше да донесе на Анасати стабилно предимство. Джиро смяташе, че Дауан може да се окаже критично важен в бъдещето, когато традиционалистският план да се възстанови Висшият съвет най-после постигне успех.

Така че лорд Джиро извика, за да заглуши недоволното мърморене на молителите:

— Нека всички, които търсят помощта на Анасати, да чуят моят дом изслушва съчувствено затрудненията на всички верни приятели. Милорд Тускобар, какво се е случило?

Едрият лорд отпи глътка от чашата студен сок, поднесена му от слугата, преглътна в усилие да се овладее и каза високо:

— Целият ми флот, пренасящ последното зърно от годишната ми реколта, е потънал!

Очите на Джиро се разшириха от изумление.

— Потънал? Но как?

— Някакво зло заклинание, извъртяно от онази вещица.

— Вещица? — Джиро повдигна вежди.

Дауан остави настрана сока си в полза на виното, предложено му от задържалия се до него слуга, отпи дълбоко и избърса уста, преди да се почувства достатъчно подкрепен, за да обясни подробно.

— Мара от Акома. Кой друг? Всеки знае, че като Слуга на империята тя има неограничен късмет и благоволенieto на боговете. Съсипала ме е, като е пратила лъжливи упътвания на началника на флотата ми, нареждайки му да откара тазгодишната реколта до Достари вместо на зърнения пазар в Лепала! — Лорд Дауан едва не се

разрева от безсилие. — И не стига това! Щях само да съм обеднял. Но извън Джамар ги е поразила неочаквана буря и всичките ми кораби са потънали! Разорен съм. — Облекчи мъката си, като удари нова геройска глътка вино. — Кълна се в предците си, Джиро: никога вече няма да клинча от подкрепата си на усилията ти да сложиш край на вредното влияние на тази жена.

Джиро отпусна брадичка на юмрука си. Помисли и отвърна:

— Благодаря ти, че признаваш рисковете, породени от отклонението от традицията на Мара от Акома, но и нищо да не беше казал, пак щях да помогна на стар фамилен приятел. — Обърна се към Чумака. — Нареди на нашия хадонра да напише кредитно писмо за лорд Тускобар. — Към Дауан добави: — Свободно заеми колкото ти е нужно. Можеш да забавиш изплащането колкото пожелаеш и по условия, които сметнеш за честни.

Дауан се вцепени, забравил за виното, и го погледна подозрително.

— А лихви?

Все едно, че проявата на щедрост към нуждаещите се е нещо ежедневно за него, Джиро махна с ръка.

— Никакви! Няма да печеля от нещастieto на приятел. — И добави тихо: — Особено ако е причинено от мой враг.

Дауан се изправи и се поклони дълбоко.

— Джиро, нека всеки присъстващ тук бъде свидетел! Ти си безкрайно благороден и щедър човек. Предците ти гледат отгоре и се гордеят. — Отново се поклони, със закъсняло уважение към търпението на другите чакащи лорд Анасати да ги удостои с внимание. — И моля за прошка, че прекъснах това достойно събрание.

Джиро стана, даде знак на Чумака да тръгне с него и лично придружи лорд Тускобар до една странична врата, където му промълви приятелски на сбогуване.

— Глупости. Няма нищо за прощаване. Сега се оттегли в една от баните ми и се освежи. Остани за вечеря, дори пренощувай тук, ако желаш, и се върни утре у дома си. — И нареди на един роб да отведе поласкания и леко опиянен лорд на Тускобар.

Докато се връщаше към подиума си, изиграл съвършено ролята на великодушен лорд, Чумака му промърмори:

— Странно, не мислиш ли, господарю? Защо Мара ще иска да навреди на неутрален играч като Дауан? Никакво смислено обяснение няма.

Джиро погледна Първия си съветник с безмерна насмешка.

— Не го направи тя. Аз уредих измамата. Аз пратих фалшивите заповеди на корабначалника на Дауан.

Чумака се поклони ниско и се изкиска наум. После тихо, за да не чуе никой от молителите, рече:

— Изненадваш ме, милорд. Превръщаш се в майстор играч, както на шаах, така и в Играта на Съвета. Как успя да хвърлиш вината върху Мара?

Джиро го изгледа самодоволено.

— Нашият хадонра пусна слух, по моя заповед. Дауан и други научиха за оскърбленията и злините, нанесени ни от нея през последните няколко години. Просто копирах методите ѝ и оставих Дауан да си вади заключения. — Закрачи решително към подиума, като пътъом добави: — А, и като се постарях Дауан да чуе, че зърното на Акома този сезон е откарано на пазарите в Лепала.

Чумака се изчерви от явно задоволство.

— Възхитително, господарю. Толкова умно, че съжалявам, че идеята не е хрумнала първо на мен.

Лордът и Първият му съветник се качиха на подиума, обладани от една и съща мисъл: всеки се смяташе за щастлив, че има другия, защото заедно действаха забележително добре. Когато старият Висш съвет бъдеше възстановен и тайната шпионска мрежа на Акома пропукана, Мара щеше да има сериозна причина за безпокойство, защото дори внушителният ѝ късмет като Слуга на империята нямаше да спаси дома ѝ от унищожение.

Мара крачеше из стаята обезсърчена. От няколко седмици хладината между нея и съпруга ѝ ги разделяше като стена. Съпротивата на Хокану на желанието ѝ Джъстин да отхвърли връзките си към Шинцавай, за да стане наследник на Акома, беше разбираема. Обичта на Хокану беше толкова дълбока, колкото ако момчето беше негово. Смъртта на Аяки го беше направила по-грижовен родител, а

напомнянето за тази загуба причиняваше на Мара горчивина, която сякаш никога нямаше да намалее.

Спря се изнервена и отпусна ръка на паравана към личната си градина. Ох, как напразно жадуваше за час поне с Накоя и нейната мъдрост. Някогашната ѝ дойка, втора майка и Първи съветник винаги ѝ беше предлагала проникателен поглед до самата сърцевина на всяка трудност. Дори когато Мара бе отказвала съвета ѝ или упорито бе настоявала за поемане на рискове, неприемливи за старата жена, Накоя винаги беше ясна и искрена с мнението си. По сърдечните въпроси усетът ѝ беше несравним. Мара въздъхна. Тъкмо Накоя беше забелязала нарастващия интерес на господарката си към варварския роб Кевин много преди Мара да признае пред себе си възможността за такава любов. Сега съветът на старата жена ѝ беше ужасно необходим. Мара се опита да призове в ума си гласа на Накоя, но днес сянката на обичната жена отдъхваше някъде далече.

Ритане в издутия ѝ корем прекъсна унеса ѝ. Мара изохка, притисна го с ръка и понесе болката с усмивка. Нероденото ѝ дете имаше силата на варварско тигърче. Хокану със сигурност щеше да се чувства различно, щом видеше новороденото си първо дете. Гордостта от бащинството щеше да го смекчи и той щеше да престане да упорства и да отстъпи пред искането ѝ Джъстин да бъде обявен за наследник на Акома. Детето, носещо собствената му кръв, щеше да го накара да разбере, че това е волята на боговете, че това бебе, създадено от тях двамата, е подходящият наследник на титлата лорд на Шинцавай.

Подпря се леко на паравана, докато си представяше щастливото събитие. Беше родила две деца, едно от мъж, когото мразеше, и едно — от мъж, когото бе обожавала. И двете ѝ бяха донесли нещо напълно неочаквано. Това, което бе започнало като дълг на честта в зачеването на Аяки, необходимостта да се осигури продължението на името Акома, се беше преобразило в щастлива реалност, след като бе обикнала наследника, за когото бе изтърпяла болката на раждането. Беше чедото ѝ, което щеше да наследи величието на Акома. Докато държеше дете в прегръдката си и бебешкият му смях ѝ носеше радост, фамилната чест не можеше да изглежда нещо далечно и отвлечено.

Мара страстно очакваше момента, в който Хокану сам щеше да почувства тази магия. Раждането на сина им щеше да ги сближи и да

сложи край на тази хладна борба на воли. Мирът помежду им щеше да се върне и децата на Акома и Шинцаваи щяха да отраснат до величието на бъдещето си.

Макар изобщо да не беше погълната от страст към мъжа, когото обичаше като свой съпруг, Мара беше започнала да разчита на близостта му. Разбирането му беше утеха, благоразумието му подслон, умът му — облекчение от опасности и тревоги, а кроткото му интуитивно съпричастие — нежност, без която не можеше да живее. Липсваше ѝ. Любовта му се беше превърнала в съществен елемент за щастието ѝ, съвсем незабелязано, докато не бе принудена да живее без нея. Защото макар винаги да беше близо, той все повече отсъстваше духом. По-дълбоко, отколкото можеше да си е представяла. Тази липса ѝ носеше болка.

Напомнанията за това бяха непрекъснати. Лекото докосване на ръката му върху челото ѝ, което вече го нямаше, когато се будеше; леката извивка на устата му, издаваща хумор по време на дворцовия съвет, която днес изобщо не се беше появила. Вече не споделяха следобедния поднос с чоча, докато Хокану преглеждаше докладите от военните съветници, а тя търговските списъци от далечни представители, поднасяни ѝ ежедневно от Джикан. Връзката им беше станала безмълвна и напрегната и макар Хокану да не беше повдигал въпроса, беше удължил упражненията си с оръжие, за да е зает през часовете, които някога прекарваха заедно. Никакви остри думи не си разменяха, нито нещо близко до разгорещен спор, но разногласието по въпроса с наследството на Джъстин тровеше всичко, което правеха. Мара погали корема си и се помоли наум това отчуждение да свърши, щом се роди новият им син.

Освен Накоя Хокану беше единствената душа, която бе познавала, която можеше да проследи мислите ѝ без неразбирателства. Ново изритване я стресна и Мара се усмихна.

— Скоро, мъничкият ми — прошепна на бебето.

Слугинята, чакаща в готовност да изпълни желанията ѝ, се сепна от гласа ѝ.

— Господарке?

Мара се отдръпна тежко от паравана.

— Нищо не чакам, освен това дете, което изглежда нетърпеливо като мен да види, че се е родило.

Слугинята се напрегна и попита притеснено:

— Да повикам ли...

Мара вдигна ръка да я прекъсне.

— Не, има време. Акушерката и лечителят казват, че има поне месец. — След това се намръщи. — Но се чудя дали това бебе няма да подрани.

На вътрешната врата вежливо се почука. Мара придърпа поудобно халата си върху натежалото си тяло и кимна на слугинята да отвори паравана към залата. Джикан, нейният хадонра, се поклони пред прага.

— Господарке, един търговец моли за разрешение да предложи сделка.

Това, че Джикан бе решил да я безпокои по въпрос, с който обикновено щеше да се справи сам, беше необичайно. Беше ръководил огромните ѝ владения достатъчно дълго, за да може да предвиди повечето решения, които щеше да вземе тя, дори тези, с които нямаше да се съгласи. Нетърпелива да разбере що за проблем е възникнал, Мара каза:

— Каква сделка?

Винаги неуверен в необичайни ситуации, Джикан отвърна предпазливо:

— Мисля, че трябва да видиш стоките на този човек, господарке.

Зарадвана за отвличането в поредния следобед без компанията на Хокану, Мара плесна на слугинята си да ѝ донесе роба по-подходяща за компанията на непознат. Загърна се в облеклото от блестяща коприна, с дълги ръкави и широко в кръста, и махна на хадонрата да поведе.

Търговецът чакаше в залата с колони в крилото, което приютяваше писарите. Мара и Джикан минаха през сводести коридори, които отчасти се връзваха в склона срещу слънчевите покои, които тя споделяше с Хокану. Забелязала неспокойните стъпки на Джикан, Мара попита:

— Стоките, които предлага този търговец, нещо специално ли са?

— Може би. — Дребният хадонра я погледна накриво и още по-притеснено. — Мисля, че е нужна твоята преценка, за да се оцени предложението на този мъж.

Годините вярна служба бяха научили Мара да се вслушва в интуицията на хадонрата си. След като той не продължи с описание на предлаганите стоки, тя го подкани:

— Какво друго?

— Аз... — Несигурността изби в колебливост. Джикан закима извинително, след което изломоти: — Не съм сигурен как да се отнеса с този човек, господарке.

Мара познаваше хадонрата достатъчно, за да разбере, че въпросите ѝ ще го притеснят още повече, така че просто закрочи напред, потънала в изчакващо мълчание.

След още няколко крачки обяснението последва неизбежно. Джикан промълви:

— Защото той е... бил е цуранин.

Мара помисли над тази подробност.

— От Ламът ли?

Ламът се управляваше от брата на Хокану и повечето търговски делегации от Кралството включваха бивш войник цуранин, който да действа като преводач. Джикан кимна, видимо облекчен, че не му се налага да я подготвя повече.

— Цуранин, който предпочита порядките на Кралството.

Причината за притеснението на хадонрата стана по-ясна: макар Мара да бе променила традицията и да бе заклела останали без господар хора в служба на Акома, представата, че някой ще предпочете да остане без връзки с дом на чужд свят — нищо, че един от тези хора беше братът на Хокану Касуми, — беше твърде чужда за разбиране дори и за нея. А фактът, че такъв човек оглавява търговската делегация, правеше преговорите по-деликатни от обичайното.

Дългият вътрешен коридор най-сетне свърши при портик с колонада пред южната страна на къщата. Чакълената пътека, водеща към главния вход, минаваше успоредно и там, в сянката на стари дървета, чакаше свитата на гостуващия търговец, малка група носачи и десетима телохранители. Очите на Мара се разшириха. Отначало не забеляза, че има повече телохранители от обичайното, защото бяха толкова високи! По-внимателният оглед ѝ показа, че всички са мидкемийци, достатъчно рядка подробност, за да накара дежурните стражи да поглеждат скришом към тях от постовете си. Откъслечни фрази от разговор на чужда реч стигнаха до ушите ѝ и толкова

познатият акцент я накара за миг да спре. Спомени за Кевин от Зюн нахлуха в ума ѝ, докато кършещият от нетърпение ръце Джикан не ѝ напомни за настоящите ѝ задължения. Тя моментално се овладя и забърза в служебното крило към залата, където чакаше търговецът.

Мъжът седеше чинно под неофициалния подиум, към който Мара прибягваше, когато преговаряше с чужденци. До него лежаха подредени торби и кутии с мостри, а ръцете му лежаха на коленете му така, че да се виждат добре. Носеше великолепен копринен халат, видимо чужда изработка: лъскавината беше различна, а боите смесени в шарки, каквито изобщо не можеше да се видят в Цурануани. Ефектът беше дързък почти до безочливост, реши Мара, докато го гледаше с присвити очи и се приближаваше. Макар да се беше представил за търговец, този мъж се беше облякъл както се полагаше за най-високопоставен управляващ лорд в империята. И все пак не беше благородник: на мястото на обичайния знак на дома, извезан на пояса или рамото, се виждаше варварският символ на Ламът, подобно на куче същество, наречено вълк. Мъжът беше арогантен, реши Мара и позволи на Джикан да ѝ помогне нагоре по ниското стълбище и до възглавничките ѝ.

Все пак чужденецът имаше безупречно поведение. Когато Господарката се настани удобно, той се поклони и челото му докосна килимчето, на което бе коленичил. Задържа се достатъчно дълго, за да покаже най-дълбока почит, докато Джикан го представяше.

— Милейди, това е Джанайо, от град Ламът.

Джанайо се изправи изящно и се усмихна.

— Чест за твоя дом, Добра слуга. Добре ли си, лейди Мара?

Мара сведе глава.

— Добре съм, Джанайо от... Ламът.

Една подробност я порази. Този мъж носеше злато! Мара едва затаи недостойното ахване. Според един имперски едикт всички скъпоценности и лични вещи грижливо се описваха на влизане през разлома от Мидкемия. Търговци от варварския свят често се възмуцаваха, когато конфискуваха ботушите им и им заемаха прости сандали, докато пътуват из империята. Но конфискуваните вещи винаги се връщаха при напускане. Имперската съкровищница беше научила груб урок, когато първата група мидкемийци се върна у дома без ботуши и икономиката на провинция Лаш се беше обърнала с

главата надолу заради железните пирони, извадени от подметките и излети на центи.

Търговецът опипа верижката на шията си.

— Дал съм гаранция, че няма да оставя това тук, лейди Мара — заяви той, усетил, че го е забелязала. Това ѝ напомни за цуранския му произход, тъй като на никой варварин нямаше да повярват, че ще спази думата си, ако бъде изкушен. Мидкемийците не изповядваха вярата в Колелото на живота, тъй че честта не ги задължаваше да се боят от загубата на благоволенieto на боговете.

Мара остана външно спокойна. Този мъж беше дързък! Макар такова украшение да представляваше скромна вещ за един заможен човек отвъд разлома, в Келеуан това беше равно на годишния приход на дребен дом. И този човек го знаеше. Публичният показ на такова съкровище беше добре пресметнато самохвалство. Мара зачака съдържано да види какво точно желае да спечели този търговец със сделката си.

След като прецени, че изтеклата пауза е достатъчна, за да му напомни къде му е мястото, тя го попита:

— Е, какво мога да направя за теб?

— Аз съм скромен посредник в търговия с определени подправки и деликатеси, подарке. Предвид биографията ми... — Придружи думите си с широк жест. — Имам привилегията да познавам уникалните продукти на новото си отечество, които биха се оказали доходоносни в империята.

Мара кимна, приемайки аргумента му. Джанайо продължи с любезен тон:

— Но вместо да хабя ценното ти време в говорене, бих помолил за снизхождението ти да позволиш стоките ми да говорят сами за себе си.

Обзета от любопитство, Мара попита:

— Какво предлагаш?

Джанайо посочи многото кутии и торби, струпани до лакътя му.

— Тук имам мостри. Тъй като сме близо до часа, когато мнозина в империята прекратяват дейността си, за да си угодят с чашка чоча, може би ще благоволите да опитате нещо по-екзотично?

Мара си спомни със съжаление, че Хокану обикновено беше тук по това време, за да сподели освежителната напитка с нея, но потисна

въздишката си. Беше уморена и имаше нужда от дрямка, тъй като бебето в нея прекъсваше съня ѝ нощем.

— Малко време имаме за това.

— Моля те, господарке — каза бързо Джанайо и се поклони, за да я склони. — Няма да те задържам дълго. Ще бъдеш възнаградена, както с удоволствие, така и с богатство, уверявам те.

Джикан се наведе към господарката си.

— Позволи ми да повикам дегустатор, милейди.

Мара изгледа съсредоточено хадонрата. Той също беше заинтригуван. Но също тъй имаше да ѝ каже нещо за този загадъчен търговец, дошъл отвъд разлома. Пресегна се и извади ветрилото, затъкнато зад пояса ѝ. Отвори го с перване, прикри устните си с него от госта и прошепна:

— Какво още трябва да знам за този човек?

Джикан изглеждаше притеснен.

— Подозрение — промълви той така, че само тя да може да го чуе. — Получих сведение от търговски посредник, наш приятел. Този Джанайо е правил предложение и на лорда на Матава.

— Който е твърд поддръжник на традиционалистите и Джиро. — Мара изпърха с ветрилото. — Смяташ ли, че се надява съперничеството ни да му помогне да наложи трудна сделка?

Хадонрата облиза устни замислено.

— Това не мога да кажа. Възможно е. Ако има стоки с изключителна стойност, домът, който спечели концесии, ще се облагодетелства много.

Отговорът подтикна Мара да се съсредоточи върху проблема. Не трябваше да отстъпи без борба никакво предимство на Анасати заради умората от бременността. Плесна с ръце за бегача си и го изпрати до кухните да доведе готвач, който щеше да ѝ послужи за дегустатор. Също така нареди да повикат Сарик и Люджан, тъй като съветът им щеше да ѝ е нужен.

Джанайо посрещна с раболепно одобрение предпазните мерки.

— Съвсем благоразумно от твоя страна, лейди Мара. Но те уверявам — намеренията ми са съвсем честни.

Мара сплете мълчаливо пръсти над издутия си корем. Никакви предпазни мерки не можеше да са прекалено строги, след като беше толкова близо до срока за раждане на детето на Хокану. Зачака

неотзивчива за опитите на Джанайо да поведе разговор, докато съветникът ѝ не се отзова на повика ѝ.

Изненаданото изражение на Сарик при влизането му издаде, че е взел госта за мидкемиец, облечен по имперската мода. На Джанайо му бе достатъчен само един поглед към Първия съветник, за да заяви, сякаш инстинктът му го бе предупредил, че проникателността на Сарик заслужава уважение:

— За да облекча притеснението ти, велика господарке, тъй като хранителните продукти, които нося, са толкова екзотични, че никой в тази страна няма да е достатъчно запознат с вкуса им, за да различи нещо опасно, предлагам да споделя всяка чашка с теб.

Сарик, изобщо невпечатлен от златната верижка и красноречието на госта, посрещна това изявление с безизразно лице. Загледа внимателно как търговецът показно издърпа ръкавите си, за да покаже, че не носи пръстени или гривни и че не крие нищо в халата си.

— Ако благоволиш да накараш слугите си да приготвят гореща вода, три чайника и чашки от вашите, аз ще осигуря съставките. След това можеш да избереш коя чаша ще опитам аз и коя — ти, господарке. — Усмихна се на мълчанието на Сарик и добави: — Ако благоволиш, лейди, ще понеса риска с теб.

Заинтригувана въпреки сдържаността на Първия съветник, Мара попита:

— Какво се опитвате да внесете в империята ни?

— Великолепни напитки, господарке. Чудесен асортимент от ароматни и силни питиета, които ще изумят небцето ти. Ако това начинание се окаже успешно, а те уверявам, че ще е така, ще донеса също така вина и ейл от най-чудесните изби и пивоварни в Островното кралство.

Мара прецени първите си впечатления. Нищо чудно, че този мъж беше останал на Мидкемия. Можеше да е служил като войник в някой дом преди последната битка във Войната на разлома, но беше роден търговец. Погледна косо към току-що влезлия Люджан, който се приближи с отривиста стъпка и зае мястото си зад нея. Ако съдбата го беше захвърлила от другата страна на разлома, предвид гъвкавия му език и остър ум може би сега той щеше да седи тук и да продава екзотични стоки.

Това беше донякъде успокояващо. Все пак не беше в характера ѝ да се доверява лесно, особено след като Сарик не беше казал нищо в полза на предложението на този непознат. Мара реши да атакува връзката му със своя враг Анасати.

— Каква беше договорката ви с лорда на Матава?

Джанайо ѝ се усмихна широко като мидкемиец. Друг цурански владетел сигурно щеше да се стъписа от такава откритост, но Мара беше опознала Кевин твърде добре, за да прояви неразбиране. Чуждоземното поведение, ако не друго, я успокои.

— Чула си за разговорите ми, но те уверявам, не са никаква тайна. Стоките, които нося, са луксозни и е нужно деликатно отношение и опитни преговарящи, за да ги пуснем на подходящите пазари. Щях да съм лош търговец, ако не проучвам всички възможности. Лордът на Матава е пращал много хора през разлома, за да постигне комисионерски права.

Мара присви устни, обмисляйки последиците от чутото.

Джикан прошепна нещо на Сарик, а той кимна и я докосна по ръката.

— Господарке, знаем, че Матава искат да направят пробиви в нашия търговски пазар. Не могат да нарушат имперския ти патент, който ти дава изключителни права за определени стоки, но се надяват да наложат съперничество, като измъкнат права за други стоки. Тогава биха могли законно да установят изключителни търговски права отвъд разлома, където нямаме контрол. Докладът на Аракаси съобщава, че финансирането на това начинание като нищо може да идва от Джиро.

Ядосана, че политиката все повече започва да диктува и най-невинните търговски начинания, Мара каза на Джанайо.

— Ще получиш каквото ти трябва.

Слугите, горди да подкрепят честта на господарката, бързо донесоха всичко необходимо.

Джанайо подреди театрално пред себе си разните пакетчета и шишенца и заяви:

— Първо — нещо пикантно и вкусно. — Наля вода в един от малките чайници и пусна вътре малка торбичка. — Този деликатес расте на храст в южната част на Кралството, господарке. Листенцата са скъпи за сушене и превоз и тъй като са податливи на плесен, само много богатите могат да си позволят да купуват малък припас, който

стига до северните земи. По тази причина напитката, която приготвям, не е спечелила голяма популярност в моя град Ламът. След като я опиташ, мисля, че ще се съ согласиш, че това вероятно се дължи на непознаване. — Вдигна чайника, подуши парата и притвори очи. — Вярвам, ще се согласиш, че това чудесно питие ще намери одобрение от страна на цуранските благородници.

След това встъпление наля трите чашки и стаята се изпълни с непознат аромат. Джанайо кимна на слугата на Мара, който вдигна подноса и го отнесе на подиума, та господарката да си избере. Тя махна на роба, донесъл котлето, да опита една, взе втората и слугата върна подноса на Джанайо.

Търговецът вдигна чашката си с думите:

— Отпий внимателно, за да не си опариш езика, господарке.

Чуждият аромат очарова Мара. Тя отпи. Вкусът бе остър и странен, но в същото време освежаващ и приятен.

— Мисля, че малко мед ще притъпи горчивината — каза тя.

Търговецът се усмихна.

— Взех думите от устата ми, милейди. В Мидкемия използваме и бяла захар, направена от едно растение, наричано цвекло. Някои хора предпочитат няколко капки мляко; други пък — сока на един стипчив плод, подобен на келеуанския кетунди.

Мара отново отпи и ѝ хареса още повече.

— Как наричате това?

Мъжът се усмихна.

— Това е чай, Добра слуга.

Мара се засмя.

— Много неща се наричат чай, Джанайо от Ламът. Каква е билката, която накисна?

Търговецът вдигна рамене.

— Това е името на самата билка, или по-скоро листчетата на храста. Когато някой в Ламът каже чай, имат предвид точно това, а не смеските от разни растения, натопени в гореща вода, които пиете тук. Но от този деликатес има също така множество видове, силни, деликатни, сладки и горчиви. Човек избира подходящия за повода.

Вече очарована, Мара кимна и попита:

— Какво още носиш?

Джанайо взе друго гърненце и приготви втора гореща напитка.

— Това е много по-различно питие.

Беше черна течност с богат замайващ аромат. Този път Джикан изигра ролята на дегустатор, след като възбудата надви предпазливостта му. Мара едва изчака хадонрата ѝ да опита от чашката си, преди да отпие и тя. Питието беше горчиво, но и приятно.

— Как наричате това? Смътно ми напомня за чоча.

Джанайо се поклони с явно задоволство.

— Това е кафе, господарке. И също като чая, има хиляда братовчеда. Това, което пиете, расте високо по хълмовете на Ябон. Добро, силно, но едва ли деликатес. — Плесна с ръце и един от слугите поднесе кошница, по-малка и украсена с празнични лентички. — Позволи ми да ти направя подарък. Тук има десетина мостри, които можеш да опиташ на спокойствие. Всяка е ясно етикирана с вида зърно, от което е направена напитката, и с указания за приготвянето.

Мара остави настрана полупразната си чашка. Макар дегустирането да я разсейваше от притесненията за брака, денят привършваше, а тя закъсняваше. Не искаше да отмени часа, който винаги прекарваше със сина си, докато детето вечеряше. Джъстин наскоро бе навършил пет години и все още бе твърде малък, за да разбира защо майка му се бави.

Доловил нетърпението ѝ, Джанайо вдигна умолително ръка.

— Най-изумителното питие все още не е опитано. — И бързо, преди господарката да го е отпратила, попита слугата: — Може ли малко мляко от нийдра?

Мара можеше да възнегодува от това нахалство, само че от мидкемийците подобно незачитане можеше да се очаква. Прикри умората си и махна на слугата да изпълни поръчката. Докато чакаха, Сарик се наведе към нея и я посъветва:

— Не пропускай тънкостите. Този мъж е роден цуранин. Но подражава на мидкемийската нетактичност, сякаш знае, че някога такова поведение ти допаднаше. Не ми харесва това, милейди. Внимавай, моля те.

Мара отново вдигна ветрилото пред брадичката си. Съветникът ѝ с право я умоляваше за сдържаност.

— Този Джанайо пие от същия чайник като мен. Нищо лошо няма в това да опитаме още едно питие. След това срещата приключва.

Сарик отвърна с късо кимване, но погледът, който размени с Джикан, смути дребничкия хадонра. Щом слугата донесе каничка мляко, Джикан подхвърли, че и той би желал да опита чашка, отделно от роба, който щеше да продължи да изпълнява службата си.

— Ама разбира се — съгласи се любезно Джанайо. — Ти си проницателен човек, който желае да разбере всеки нюанс от търговията, която домът ви би могъл да поеме. — Докато съветниците на Мара гледаха с удивление, търговецът наля равни количества мляко и гореща вода в последния съд. Верижката му заблещука, щом се наведе към кошницата си, без да спира да говори: — Понякога може да използвате само мляко, тъй като то придава още по-богат вкус на това питие.

Отново връчи подноса с пълните чашки на слугата, та Мара да избере първа. Тя се въздържа и изчака първо да го направят Джикан и дегустаторът. Миризмата на питието беше упоителна. Дребният хадонра прикри безпокойството си и отпи. Присви се с приглушено ахване, щом напитката опари езика му.

Търговецът прояви благоприличието да не се засмее.

— Моите извинения, милейди. Не се сетих да предупредя: това питие се поднася много горещо.

Джикан възстанови самоувереността си и каза възбудено:

— Милейди! Вкусът е невероятен!

Хадонрата и господарката погледнаха роба дегустатор. По-предпазлив от Джикан, той не си беше опарил езика, но гълташе напитката с такова явно наслаждение, че Мара махна на слугата да ѝ подаде подноса.

— Ако кафето ви напомня за чоча, то това чудо вероятно ще ви напомни за чоча-ла, която правите за децата — рече Джанайо. — Но най-смирено споделям, че чоча-ла спрямо шоколада е това, което моят скромнен ранг е спрямо вашето величие.

Мара отпи и притвори очи от възхитителния вкус.

Ухилен, Джанайо взе последната чашка от подноса, отпи и каза:

— Това е шоколад, господарке.

Мара си помисли за Кевин, който често казваше, че му липсвали шоколадовите сладкиши от родния му свят. Най-сетне го разбра.

Примига, за да махне влагата, събрала се в очите ѝ, и прикри недискретността с махване с ръка, като за да издуха парата от чашката.

— Чудесно е.

Джанайо остави празната си чашка и се поклони.

— Желая разрешение да ми се даде изключително право на внос, господарке.

Мара поклати глава с искрено съжаление.

— Това не мога да ти дам, Джанайо от Ламът. Патентът ми от имперската администрация е ограничен до определени стоки.

Явно разочарован, търговецът разпери примирено ръце.

— Тогава може би търговско споразумение. Щом изключителността е извън възможностите ти, позволи поне да посреднича чрез най-могъщия търгуващ дом в империята.

Мара отпи още от великолепната течност и най-сетне си спомни, че трябва да прояви предпазливост.

— А Матава?

Джанайо се покашля неодобрително.

— Тяхното предложение беше обидно, направо унизително, а и не разполагат с опитни търговски представители, каквито работят за теб. Все още им трябва преводачи, за да движат търговията, което е притеснително за човек в пазара с редки стоки като мен. Не искам да поема по път, пълен с неразбиране или дори възможност за злоупотреба.

Мара се наслади на последните капки от напитката и отвърна:

— Това мога да дам. — И със съжаление добави: — Не мога да огранича други да внасят тези напитки, но може би някое предвидливо изкупуване в Ламът би могло да попречи на други да се намесват в интересите ни. — Доволна, че може да довери уреждането на подробностите на Джикан, даде знак, че срещата е приключила.

Търговецът пак опря чело в пода.

— Господарке, мъдростта ти е легендарна.

Мара стана и каза:

— Когато и двамата забогатеем от този внос на шоколад в империята, тогава ще приема комплимента. Но сега други неща изискват присъствието ми. Джикан ще напише документите, утвърждаващи желаното от теб съдружие.

Слугите забързаха да съберат чашите, Джикан се намръщи, замислен за тънкостите на търговския договор, а Мара излезе, придружена от Люджан и Сарик.

Отвън, в сумрака на коридора, Сарик я погледна и каза:

— Пое голям риск, господарке. Всеки търговец от Мидкемия, който е роден цураин, може някога да е бил заклет на Минванаби.

Изнервена, че е лишена от отдиха си, Мара отвърна кисело:

— Всички видяхте. Той пи също колкото мен. — После гласът ѝ омекна. — А и от тези напитки се чувствам чудесно.

Сарик се поклони, но мълчанието му издаде недоволството му.

Мара тръгна към детската, откъдето долиташе гневният рев на Джъстин. Въздишката ѝ преля в смях.

— Закъснях, а слугите явно са вдигнали ръце. — Отпусна ръка на издутия си корем. — Нямам търпение това дете да се роди, макар че с още едно никой от нас няма да види мир.

Люджан се усмихна лукаво.

— Сигурен съм, че Хокану ще се постарее да ти направи и още, господарке.

Мара се засмя, но горчивата нотка в смеха ѝ не убягна на двамата ѝ съветници.

— Нямам нищо против, стига да можем да се споразумеем Джъстин да е наследникът на Акома.

Търговецът, наречен Джанайо от Ламът, влезе със свитата си от наети мидкемийски стражи в един запуснат склад. Бе късно след полунощ. Фитилите на лампите в богатия квартал бяха догорели, а над порутените жилища край речния бряг хвърляше някаква светлина само гаснещата луна. Улиците бяха потънали в мрака и мъглата над Гагаджин. Там, където преди опърпаното население на града грабеше както му скимне всеки, който дръзнеше да мине без охрана, сега патрулите на императора гонеха скитниците и вагабонтите и в най-тъмните улички. Единствените спокойни същества бяха уличните псета, ровещи из сметта от пазарите.

Макар и спокоен за стандартите на Цурануани, за мидкемийските уши градът съвсем не беше мирен. Дори тук, в склада, долитаха викове на мадам от Тръстиковия живот, хокаща клиент, проявил грубост към някое от момичетата ѝ. Лаеха кучета, изграчи събудила се птица джигга. Проплака бебе. Хората, наети да придружат Джанайо, помръдваха неспокойно. Не знаеха защо са ги довели в тази празна порутена сграда. Нито защо им бяха платили, за да минат през

разлома. Работодателят ги беше проверил грижливо и държеше да не говорят цурански. Но пък предлаганите пари бяха добри.

Копринени въжета с тежести в краищата внезапно се спуснаха от таванските греди. Закачиха и дръпнаха здраво, всяко усукало гърлото на изненадан варварски войник.

Последваха ги убийци — скочиха от невидимите си скривалища и събориха пазачите на пода. Вратовете на четирима мъже моментално бяха счупени, а другите заритаха безпомощно и захъхриха, докато ги вдигаха нагоре и бавно ги душаха.

Носачите гледаха с ужас смъртта на мидкемийските наемници, но бяха достатъчно благоразумни, за да не извикат. Страхът им беше краткотраен. Други двама облечени в черно убийци излетяха от сенките и се задвижиха през невъоръжените им редици като вятър през тръстика. За по-малко от минута десетимата носачи на Джанайо лежаха мъртви и кръвта от прерязаните им гърла потече по дървения под. Убийците, вдигнали въоръжените стражи, отпуснаха въжетата и мъртвите мидкемийци се свлякоха на земята.

Джанайо смъкна богатото си облекло и го хвърли между труповете. Един от облечените в черно убийци му се поклони и му подаде малка торба. От нея Джанайо извади черен халат и го заметна на раменете си. Бързо извади от джоба си стъкленица и разтри по ръцете си благоуханно масло. Мазнината разтвори пласт прикриваща боя. Ако беше по-светло, щеше да може се види червената боя и татуировка на професионален убиец хамой.

От гъстия сумрак в един ъгъл дълбок глас попита:

— Свърши ли се?

Мъжът, който не беше търговец и който за удобство се беше нарекъл Джанайо, наведе глава.

— Както заповяда, почитаеми господарю.

От скривалището пристъпи тежък мъж с твърде лека походка. Тялото му подрънкваше и тракаше, докато се движеше, понеже костените украшения, полюшващи се на каишки, се чукаха в инструментите за смърт, затъкнати в колана му. Халатът му беше обшит с орнаменти, изрязани от черепи на жертви; връзките на сандалите му бяха от човешка кожа. Не погледна телата, осеяли пода, макар да избягваше да стъпва в локвите. Обаджанът на тонга Хамой

кимна и дългият кичур коса, висящ от иначе бръснатата му шава, се люшна на гърба му.

— Добре. — Вдигна мускулеста ръка и извади стъкленица от предницата на робата си. — Сигурен ли си, че тя пи?

— Като мен, господарю. — Доскорошният търговец наведе отново глава. — Поставих отварата в шоколада, понеже знаех, че питието ще е най-неуστοимото. Хадонрата се спаси по чист късмет, защото си опари езика. Но тя изпи всичко до последната капка. Изгълта достатъчно бавна отрова, за да убие трима мъже. — Убиецът облиза устните си, овладя нервите си и зачака.

Обаджанът завъртя стъкленицата, съдържаща антидота за рядката отрова, между дебелиите си пръсти. Гледаше студено как очите на слугата му се впиват в нея. Но поразеният овладя отчаянието си. Не се прекърши и не помоли.

Обаджанът се усмихна.

— Справи се добре. — Подаде му стъкленицата, която бе от зелено стъкло — зеленото бе символ на живота. Мъжът, който се беше нарекъл Джанайо от Ламът, пое обещанието за спасение в разтрепераните си ръце, откърши восъчния печат и изпи горчивата течност. След това също се усмихна.

Само след секунда лицето му замръзна. Обзе го страх и нещо, което отначало приличаше на колеблив спазъм. Очите му се разшириха, щом болката прониза корема му. Той погледна празната стъкленица. Пръстите му се отпуснаха, стъклото с лъжливото си обещание за живот падна. Коленете му се огънаха. От устните му се изтръгна стон. Той се свлече на пода и изпъшка:

— Защо? — Гласът му излезе на грак, стегнат между спазми агония.

Отговорът на обаджана беше много тих.

— Защото е видяла лицето ти, Колос, и нейните съветници също. И защото това отговаря на нуждите на Хамой. Ти умираш с чест, в служба на тонга. Туракаму ще те посрещне в залите си с голямо празненство и ще се върнеш на Колелото на живота с по-високо положение.

Предаденият мъж надви подтика си да се замята в предсмъртна болка. Обаджанът отбеляза безстрастно:

— Болката ще мине бързо. Животът вече те напуска.

Издъхващият завъртя умолително очи и се взря в лицето му.

Пое си измъчен, болезнен дъх.

— Но... татко...

Обаджанът коленичи и отпусна боядисаната си в червено длан на челото на сина си.

— Ти почиташ фамилията си. Колос. Почиташ мен. — Изпотената плът под ръката му потръпна веднъж, още веднъж, и се отпусна. Разнесе се воня, щом вътрешните мускули се отпуснаха в смъртта. Обаджанът се изправи и въздъхна. — Освен това имам други синове.

Господарят на тонга Хамой даде знак и облечената му в черно охрана бързо и безшумно излезе от склада.

Сам сред труповите, обаджанът извади малък пергамент от робата си и го хвърли в краката на убития си син. Златната верижка на трупа щеше да привлече вниманието на плячкаджии. Труповете щяха да бъдат намерени и ограбени, а хартията щеше да изплува на повърхността при по-сетнешното разследване. Главатарят на тонга се обърна и излезе, а знакът в червено и оранжево на дома Анасати остана да лежи на окървавените дъски.

Първият пристъп дойде малко преди разсъмване и Мара тихичко изстена. Хокану до нея се стресна и се събуди. Ръцете му мигновено я обгърнаха загрижено.

— Боли ли?

Болката премина и Мара зачака. Не последва нищо.

Хокану гледаше жена си в предутринната сивота. Приглади разрошената ѝ коса и усмивката, която я нямаше от толкова седмици, изви ъгълчетата на устните му.

— Пак ли рита?

Мара се усмихна.

— Да. Енергичен е. Няма търпение да излезе.

Хокану плъзна ръка по челото и страната ѝ, след това я отпусна на рамото ѝ. Намръщи се.

— Студена си.

Мара сви рамене.

— Да. Малко ми е студено.

Тревогата му се усили.

— Но сутринта е топла. — Пипна отново челото ѝ. — И си потна.

— Няма нищо — бързо отвърна Мара. — Ще се оправя.

Затвори очи и се зачуди с безпокойство дали чуждите питиета, които беше опитала, не са причинили неразположението ѝ.

Хокану долови колебанието ѝ.

— Нека извикаме лецител да те прегледа.

Представата за натрапил се слуга в този първи миг на интимност, който бе споделила с Хокану от седмици, я подразни.

— Имала съм бебета и преди, съпруже — каза Мара и се постара да смекчи остротата в гласа си. — Нищо ѝ няма.

Но на закуска нямаше никакъв апетит. Съзнавайки, че очите на Хокану не се откъсват от нея, поведе лек разговор и пренебрегна изгарящото жегване, което за миг премина като огън по крака ѝ. Беше прищипала нерв от седенето, увери се тя настойчиво. Робът, който беше служил като дегустатор, изглеждаше напълно здрав, докато изнасяше подносите, а когато Джикан пристигна с плочките си, тя се зарови в търговските доклади, най-сетне благодарна, че неприятността със спазъма преди разсъмване като че ли беше прогонила отчуждението на Хокану. Беше наминал да я види два пъти — докато обличаше бронята си за сутрешното си упражнение с Люджан и още веднъж, когато се върна за банята си.

След три часа болката започна вече не на шега. Лечителите побързаха да прегледат господарката си, след като я отнесоха задъхана до леглото. Хокану остави недописано писмото до баща си и бързо притича при нея. Остана, сплел пръстите си с нейните, и запази безупречно самообладание, та тревогата му да не усили притеснението ѝ. Но билковите отвари и разтривката не ѝ донесоха облекчение. Тялото ѝ се загърчи в спазми, плувнало в пот от болка. Лечителят пак опипа корема ѝ и кимна мрачно на помощника си.

— Време ли е? — попита Хокану.

Получи безмълвно потвърждение: лечителят продължи прегледа, а помощникът се обърна рязко и прати бегача на Мара да доведе колкото може по-скоро акушерката.

— Но толкова рано? — попита Хокану. — Сигурни ли сте, че всичко е наред?

Лечителят го погледна раздразнено.

— Случва се, господарю. Сега, ако обичаш, остави съпругата си на родилните ѝ мъки и повикай слугините ѝ. Те знаят по-добре от теб какво ѝ трябва. Ако не можеш да стоиш спокойно или да си намериш нещо, което да те разсее, може да идеш да наредиш да приготвят гореща вода.

Хокану пренебрегна заповедите на лечителя. Наведе се, целуна жена си по бузата и промълви в ухото ѝ:

— Храбра моя, боговете със сигурност знаят колко те ценя. Те ще те опазят и ще облекчат болките ти, или небесата ще отговарят пред мен, ако се провалят. Майка ми казваше, че бебетата от кръвта на Шинцаваи много бързат да се родят. Това май не е по-различно. — Мара отвърна на добротата му, като стисна ръката му, преди слугите да издърпат пръстите му от нейните и по нареждане на лечителя да изведат консорта на Акома от собствените му покои.

Хокану не откъсна поглед от жена си до последния миг, преди да затворят параваните. След това, сам в коридора, помисли дали да не поръча да му донесат вино. Бързо се отказа, щом си спомни как Мара му беше казала, че грубият ѝ първи съпруг се напил до безпаметност по повод раждането на Аяки. Някоя трябвало да удари няколко шамара на глупака, докато го отрезви достатъчно за щастливата новина, че има син.

Не, Хокану нямаше да иде при нея вонящ на алкохол. Закрачи изнервено, заслушан във всеки звук, идващ иззад параваните. Забързаните стъпки на суетящите се вътре хора не му подсказваха нищо и той се обезпокои от тишината. Какво ли изтърпяваше в момента Мара? Изруга наум и се ядоса, че загадките на раждането са недостъпни за него. След това устните му трепнаха в усмивка — реши, че това неприятно глождещо безсилие трябва да е сходно с чувството, изпитвано от жена, когато съпругът ѝ тръгва на битка.

Самотното му бдение бе прекъснато от Люджан, Сарик, Инкомо и Кейоке, които пристигнаха вкупом от голямата зала, където Мара не се беше появила на сутрешния съвет. Един поглед към изнервения Хокану и Инкомо схвана онова, за което никой слуга не беше намерил за нужно да ги уведоми, и попита:

— Как е лейди Мара?

— Казват, че бебето идва — отвърна Хокану.

Лицето на Кейоке се вцепени в загрижена маска, а Люджан поклати глава.

— Рано е.

— Но такива неща стават — побърза да ги успокои Инкомо. — Бебетата не се раждат по някакво твърдо правило. Най-голямото ми момче се роди на осмия месец. И отрасна здраво и силно.

Сарик обаче мълчеше. Не се намеси с обичайната шега, за да повиши настроението. Наблюдаваше Хокану с мрачен поглед, без да каже нищо, замислен за странния търговец, който носеше чисто злато все едно е някаква евтина дрънкулка.

Минаха часове. Занемарените задължения не отвякоха съветниците на Мара от чакането. Останаха заедно, в безмълвна подкрепа на Хокану в уютната стая, заделена за размисъл на господарката. От време на време Кейоке или Люджан пращаха слуга със заповед за гарнизона или идваха куриери от Джикан с някой въпрос към Сарик, но когато денят стана горещ и слуги донесоха обедната храна по нареждане на Хокану, никой нямаше охота за ядене. Състоянието на Мара не се подобряваше и след като следобедът изтече и наближи вечерта, дори Инкомо беше изчерпал баналностите.

Вече не можеше да се отрече, че родилните мъки на Мара са много тежки. На няколко пъти по коридора отекнаха приглушени стонове и викове, но повечето време до ушите им достигаше само тишина. Привечер слугите безшумно запалиха светилниците. Пристигна и Джикан, най-последно свършил със сметките.

И точно тогава писъкът на Мара разцепи въздуха като нож.

Хокану изскочи от стаята и хукна по коридора. Входът към стаята на жена му бе отворен, иначе щеше да връхлети и да събори паравана. Вътре, ярко огрени от светлината на лампите, две акушерки държаха мятаящата се в конвулсии Мара.

Хокану вдиша болезнено, обзет от страх. Лечителят бе коленичил до постелята, с почервенели от кръвта на Мара ръце. Паниката го извади от вцепенението, щом вдигна глава да поиска от помощника си мокри кърпи и видя кой е застанал над него.

— Господарю, не бива да си тук!

— Тук съм и тук ще остана — отсече Хокану с тона, с който заповядваше на войниците. — Обясни какво се обърка. Веднага!

— Аз... — Лечителят се поколеба и спря, защото тялото на господарката се изви в дъга в спазъм на агония.

Хокану избута настрани едната уморена акушерка, хвана мятащата се във въздуха ръка на Мара и надвеси лицето си над нейното.

— Тук съм. Успокой се. Всичко ще се оправи, гарантирам с живота си.

Тя кимна измъчено. Лицето ѝ беше сгърчено от болка, посивяло и плувнало в пот. Хокану я гледаше в очите, колкото за да я успокои, толкова и за да не приеме бедата, за която не можеше да направи нищо. Вярваше, че лечителят и акушерките са направили каквото могат, макар че обичната му жена изглеждаше окъпана в собствената си кръв. Завивките, издърпани над скута ѝ, бяха прогизнали в яркочервено. Хокану вече беше видял, но не си беше позволил да приеме присъствието на нещо, което хлипащите слуги не бяха успели да покрият: малкото посиняло телце, което лежеше отпуснато като дрипа до краката ѝ. И да е било дете, сега представляваше само смачкана и безжизнена плът.

Гняв го обзе, че никой не беше посмял да му каже какво се е случило — че синът му се е родил мъртъв.

Спазъмът премина и Мара се отпусна. Беше толкова опустошена, че лежеше затворила очи, задъхана, без да чува нищо. Хокану преглътна нажежената като жар болка и изпълнените му с ярост очи се извърнаха към лечителя.

— Жена ми?

Слугата смирено поклати глава и прошепна:

— Прати най-бързия си бегач до Сулан-Ку, милорд. Да потърси жрец на Хантукама, защото... — Скръбта го накара да спре за миг. — Защото не мога да направя нищо повече. Жена ти умира.

7. ВИНОВНИК

Бегачът сви настрани.

Едва осъзнал, че за малко щяха да го прегазят, Аракаси застина на сред пътя. Слънцето се беше издигнало високо, бе твърде близо до пладне, за да тича толкова бързо пратеник на Акома, освен ако работата му не беше крайно спешна. Аракаси се намръщи, спомнил си мрачното изражение на куриера, обърна се и затича обратно към Сулан-Ку.

Краката му бяха пъргави и беше облечен като бегач на дребен търговец. Все пак му отне няколко минути, докато догони бегача. Но като чу припрения му въпрос, мъжът не забави стъпките си.

— Да, нося съобщения от дома Акома — отвърна задъхано. — Съдържанието им не е твоя работа.

Въпреки горещината, прашния неравен път и усилието, което му струваше да не изостане от мъжа, който не искаше да се забави нито за миг, Аракаси се задържа до него. Погледна присвитите очи на бегача, големия нос и широката брадичка и измъкна името му от паметта си.

— Хубаксачи — каза задъхано. — Аз съм верен слуга на Мара и определено е моя работа да знам каква нужда те праща да тичаш презглава за Сулан-Ку по пладне. Господарката не иска от бегачите си да рискуват слънчев удар току-така. От което следва, че нещо не е наред.

Бегачът го погледна изненадано, позна го и най-сетне забави ход.

— Ти? — възкликна изненадано. — Как да те позная в това облекло?

— И не трябва — срязва го Аракаси. — Какво е станало?

— Господарката — изпъшка бегачът. — Имаше лошо раждане. Синът ѝ не оцеля. — Овладея се и добави: — Кърви опасно. Пратиха ме да намеря жрец на Хантукама.

— Богове! — извика Аракаси, обърна се и затича към имението на Акома.

Щом най-бързият бегач на Господарката беше изпратен да доведе жрец на Хантукама, това можеше да означава само, че Мара умира.

Ветрец раздвижваше завесите и слуги пристъпваха безшумно из стаята. Седнал до постелята на Мара, със стегнато в безизразна маска лице, за да скрие мъката си, Хокану съжаляваше, че не можеше да се изправи срещу мечовете на хиляда врагове, вместо да разчита на надежда, на молитва и на колебливата суетня на лечителите. Не можеше да мисли за мъртвороденото дете и за безжизненото му посиняло телце. Бебето беше изгубено, бе отишло при Туракаму, без да е поело дъх. Мара все още живееше, но на ръба.

Лицето ѝ беше бледо като порцелан, а превръзките и студените компреси, с които акушерките се опитваха да намалят кървенето, като че ли не помагаша много. Бавното червено течение продължаваше неумолимо. Хокану беше виждал на бойното поле фатални рани, които го притесняваха по-малко от това пълзящо коварно петно, което се подновяваше с всяка смяна на превръзките. Хапеше устни в тихо отчаяние, без да забелязва слънчевата светлина навън, и шепнеше:

— Мара, прости на упоритото ми сърце. — Макар да не беше дълбоко религиозен, се придържаше към храмовата вяра, че уал, вътрешният дух, ще чуе и запамети онова, което ушите и съзнателният ум не могат. Говореше все едно Мара е будна и слуша, а не е застинала като статуя в постелята.

— Ти си последната Акома, мила, само защото не отстъпих на молбата ти да закълнем Джъстин като твой наследник. Наистина съжалявам за егоизма си и за желанието си да призная опасността за името Акома. — Замълча, за да овладее треперения си глас. — Аз те обичам и не можех да си представя враг, който ще дръзне да посегне покрай мен, за да ти нанесе удар. Не го допусках и за самата природа и опасностите на раждането.

Миглите на Мара не трепваха. Устата ѝ не потръпна, нито се усмихна, дори бръчицата от мръщене между веждите ѝ я нямаше. Хокану погали тъмната ѝ разпусната коса, разпиляна по копринените възглавници, и надви плача си.

— Заклевам се — продължи той и този път гласът му не му изневери. — Живей, моя силна, красива съпруго. Живей, за да можеш да закълнеш нов наследник за Акома над своето фамилно натами. Чуй ме, моя любима. В този момент освобождавам сина на Кевин,

Джъстин, от задълженията му към дома Шинцаваи. Той е твой, за да укрепи името и наследството на Акома. Живей, любима, и заедно ще направим други синове за бъдещето на двата ни дома.

Очите на Мара не се отвориха за светлината на победата ѝ. Отпусната под завивката, тя не помръдна, когато съпругът ѝ сведе глава, най-сетне загубил битката да сдържи сълзите си. Нито се сепна от безшумните почти стъпки и глас като коприна, който промълви:

— Тя има враг, който я е поразил, както и детето в утробата ѝ, хладнокръвно.

Хокану се присви и се извърна рязко срещу внезапно появилия се Аракаси. Очите на Главния шпионин бяха непроницаеми като оникс.

— Враг? Какъв враг? — Гласът на Хокану бе остър като нож. — Искаш да кажеш, че помятането не е случайност?

Главният шпионин поднесе новината, без да трепне.

— Джикан каза, че дегустаторът за отрова на господарката не се е събудил от следобедната си дрямка. Лечителят го прегледал и казал, че е в кома.

За миг Хокану заприлича на човек, направен от стъкло — цялата му уязвимост бе станала прозрачна. След това мускулите на челюстта му се стегнаха. Заговори с глас, твърд като варварско желязо:

— Намекваш, че жена ми е отровена?

Аракаси — гледаше безпомощно лежащата Мара — можа само да кимне безмълвно.

Хокану пребледня, но бързо се овладя и прошепна:

— Един търговец на подправки отвъд разлома дойде вчера. Предложил е на Мара концесии за екзотични напитки от Мидкемия.

— Господарката опитала ли ги е?

Хокану кимна — и двамата моментално скочиха към вратата.

— Кухните — изпъшка Хокану, след като едва не събориха акушерката, идваща да смени компресите на Мара.

— И аз си го помислих — отвърна Аракаси. — Има ли някакъв шанс приборите да са останали неизмити?

Къщата беше огромна, с помещения, пристроявани столетия наред. Докато тичаха през глава през лабиринта от слугински проходи, сводове и къси стълбища, Хокану се зачуди как Аракаси може да знае най-късия път до кухните, след като толкова рядко се задържа у дома. И все пак Главният шпионин тичаше уверено напред.

Стигнаха фоайе с петорна пресечка между крилата и Аракаси безпогрешно избра правилния вход. Хокану възкликна изумено.

— Карти — обясни задъхано Аракаси. — Все пак преди това беше жилището на най-големия враг на Мара. Всеки Главен шпионин трябва да знае плана на къщата на такъв човек. На агентите трябва да се казва на кои врати да подслушват, да не говорим за момента, когато на убиец от гилдията трябва да се дадат изрични указания кого точно да убие...

Млъкна и се намръщи.

— Какво има? — настоя Хокану. — За какво мислиш? Знам, че е свързано с Мара.

— Имам едно подозрение. Когато успея да го потвърдя, ще ти кажа повече.

От уважение към компетентността му Хокану не настоя за отговор. Затича още по-бързо и стигна до кухнята на половин стъпка пред Началника на шпионите.

Стъписаните слуги вдигнаха глави от вечерята, която приготвяха за работниците на полето, видяха появилия се разчорлен и задъхан господар и моментално се проснаха на пода.

— Чинии, чаши — викна задъхано Хокану. — Всеки прибор, който е използвала Господарката, когато чуждоземният търговец на подправки е бил тук. Донесете всичко за оглед на лечителя.

Главният готвач пребледня.

— Господарю... Чашите и чиниите от вчера са почистени и прибрани както винаги, още снощи.

Аракаси и Хокану се спогледаха отчаяно.

Никаква следа не беше останала от отровата, която можеше да е носил търговецът на билки от Мидкемия. А ако не можеха да открият каква отвара е поразила Мара, не можеше да има надежда, че ще намерят противоотрова.

Осъзнал, че Хокану е на ръба да избухне, Аракаси го стисна за раменете.

— Чуй ме! — заговори Главният шпионин с тон, който накара проснатите на пода слуги да потръпнат. — Тя умира, да, и бебето е мъртво, но все още не всичко е загубено.

Хокану не отвърна нищо. Тялото му бе изпънато като струна в хватката на Аракаси.

Началникът на шпионите продължи по-меко:

— Използвали са бавна отрова...

— Искат да страда! — извика измъчено Хокану. — Убийците й искат всички ние да гледаме и да сме безпомощни!

Аракаси, поел риска за неописуеми последствия, както затова, че си бе позволил да сложи ръце на благородник, така и защото го предизвикваше да изригне от гняв и болка, грубо разтърси господаря си и ревна:

— Да! И точно тази тяхна жестокост ще спаси живота й!

Това вече привлече вниманието на Хокану. Запотен и съзнаващ опасността, на която се е изложил, Аракаси продължи:

— Никой жрец на Хантукама не може да бъде намерен навреме. Най-близкият...

Хокану го прекъсна:

— Кървенето ще я довърши много преди отравата да свърши работата си.

— А, не — заяви грубо Аракаси. — Говорих с акушерката. Пратила е човек до храма на Лашима за венчелистчета от златна корона. Лапа, приготвена от тях, ще спре кървенето. Това ми оставя поне малко време да проследя търговеца на подправки.

Разумът се върна в очите на Хокану, но лицето му остана напрегнато.

— Търговецът имаше носачи варвари.

Аракаси кимна.

— И е бил облечен така, че да привлече внимание. Златото е именно за да бъде забелязан и запомнен.

— Откъде знаеш за златото? Да не си срещнал търговеца на пътя?

— Не — отвърна Аракаси с лукава усмивка й пусна консьорта на Мара. — Чух клюките на слугите.

— Има ли някоя подробност, която да ти убягва? — попита удивено мъжът на Мара.

— Много, за мое постоянно разочарование. — Аракаси погледна смутено към пода: двамата с господаря чак сега си спомниха, че кухненският персонал продължава да лежи проснат в краката им.

— В името на добрите богове! — възкликна Хокану. — Всички, станете и се заемете със задълженията си. Бедите на господарката не

са по ваша вина.

Докато робите и слугите се вдигаха от пода, Аракаси се смъкна на колене пред Хокану.

— Господарю, моля за официално позволение да проследя този търговец на чужди подправки и да намеря противоотрова за милейди Мара.

Хокану отвърна с отсечено кимване, каквото командир можеше да даде на воин на бойното поле.

— Направи го и не губи повече време в поклони, Аракаси.

Началникът на шпионите се изправи и след миг беше навън.

Едва когато се отдалечи на безопасно разстояние и се сля със сенките в коридора, железното самообладание го напусна. Видимо притеснен, той обмисли предположенията, които бе премълчал пред Хокану.

Продавачът на подправки наистина се беше появил, така че да се набива на очи, с носачите варвари и ефектния си накит. И със сигурност неслучайно. Човек, роден на Келеуан, никога нямаше да носи метал на публично място без наложителна причина. Аракаси вече знаеше, че следата му ще е лесна за проследяване: мъжът беше искал да бъде проследен. Главният шпионин щеше да намери само това, което господарят на мъжа искаше, а противоотровата за Мара нямаше да е част от разкритието.

В портика между голямата зала и стълбището към слугинските жилища Началникът на шпионите на Мара изведнъж затича. Вече имаше подозрение: очакваше да намери търговеца на подправки и всичките му носачи мъртви.

Качи се в малката си спалня на тавана над складовете и отвори един капак на кожени панти. Бръкна в отвора в тънката гипсова стена и измъкна халат на странстващ жрец на дребно божество, Алихама, покровителката на пътниците. Тъканта беше зацапана със стари петна от мазнина и пътна прах. Главният шпионин на Мара бързо го облече и затегна кожените връзки. След това издърпа напукани сандали, пояс на тъмночервени ивици и дълга качулата шапка с пискюли. Най-сетне взе керамична кадилница, накичена с глинени звънчета и хлопки.

Маскировката му като жрец на Алихама вече беше пълна. Но маскировката не стигаше и той добави и седем скъпоценни метални ножа за мятане, всеки точно балансиран и остър като бръснач. Пет от

тях скри под широкия пояс. Последните два пъхна в подметките на сандалите от кожа на нийдра, под редиците фалшив шев.

Излезе и тръгна с клатушкаща се походка. Заслиза предпазливо по стълбището, защото едното му око като че ли беше станало късогледо.

Толкова дълбоко беше преобразяването му, че когато излизаше от къщата, Хокану за малко щеше да го изгърве. Но широкият ярък пояс привлече погледа на наследника на Шинцаваи и тъй като не беше виждал жрец на Алихама да го хранят в кухните, стъписан осъзна, че Аракаси почти му се беше изплъзнал.

— Чакай! — извика той.

Началникът на шпионите не се обърна, а продължи да слиза към кея е намерението да хване следващата пощенска баржа до Кентосани.

Хокану, обут с високи ботуши, каквито мидкемийците носеха при езда, затича да го догони. Хвана го за рамото и отскочи, щом жрецът се извърна с почти невероятна бързина. Ръката на Аракаси се отдръпна от пояса му, той примижа към Хокану и каза с глас като кадифе:

— Стресна ме, господарю.

— Видях. — Хокану посочи жреческия халат. — Баржата и пътищата пеш са твърде бавни. Идвам с теб. Ще яздим коне.

Началникът на шпионите се вцепени.

— Твоето място е до господарката, господарю.

— Знам. — Хокану гледаше измъчено, ръката му стискаше нервно дръжката на затиснатия в пояса му камшик. — Но какво мога да направя тук, освен да гледам как чезне? Не. Идвам. — Премълча онова, което се таеше в умовете и на двамата — Аракаси беше слуга на Акома. Като консорт на Мара Хокану не му беше законен господар и Аракаси не му беше подчинен под клетва за вярност. — Принуден съм да помоля — каза той с усилие. — Моля, разреши ми да дойда с теб. Заради твоята господарка и моя съпруга.

Тъмните очи на Аракаси прецениха Хокану, след което се извърнаха настрани.

— Разбирам какво ще ти причини, ако откажа молбата ти — каза той тихо. — Но конете не са подходящи. Може да дойдеш, ако желаш, като мой послушник.

— Извън тези именения колко души са виждали кон от варварските земи отвъд разлома? — отвърна рязко Хокану. — Мислиш ли, че някой изобщо ще гледа ездачите? Докато престанат да зяпат животните, ще сме подминали в облак прах.

— Добре — отстъпи Аракаси, въпреки че несъвместимостта между маскировката му и предпочитания от Хокану транспорт го притесняваше. Достатъчно беше един умен човек да свърже лицето му с жрец, който нарушава доктрината, и със същество, докарано отвъд разлома, и всичката му работа щеше да е компрометирана. Но след като премисли рисковете за Мара, осъзна: обичаше я повече от работата си, повече от собствения си живот. Ако тя умреше, надеждите му за създаването на по-добра, по-силна империя ставаха на прах.

Така че отвърна:

— Ще бъде както желаяш, господарю. Но ще ме вържеш за седлото като пленник.

Хокану го погледна изненадано.

— Какво?! Никога не бих те унизил така!

— Ще го направиш. — Аракаси го погледна с все още късогледото си око. Като че ли нищо не можеше да го извади от маскировката. — Трябва. Този жречески халат ще ми трябва за по-късно. Тъй че трябва да се пригодим към обстоятелствата. Аз съм свят човек, който се е опозорил при опит за кражба. Слугите са ме заловили. Караш ме в Кентосани, за да ме изправиш пред храмовото правосъдие.

— Това е хитро. Но няма да те вържа. Това ще накърни честта ти.

— Трябва — каза Аракаси и се усмихна. — Освен ако не искаш непрекъснато да спираш, за да ме вдигаш от прахта. Господарю, опитвал съм всяка маскировка в тази империя и не малко чужди държави, но никога не съм яздил. И си признавам, че ме е страх.

Стигнаха двора, където по заповед на Хокану един нает свободен работник от Мидкемия чакаше с два оседлани коня. Единият беше сив, другият дорест, и макар да не бяха толкова буйни като черния на Аяки, Хокану видя как Аракаси ги гледа с боязън. И въпреки притеснението си за Мара забеляза, че кривогледството на Главния шпионин си е останало.

— Лъжеш — каза Хокану, но симпатията в тона му притъпи обидата в думите. — Имаш ледена вода вместо кръв и ако не беше

неловък с меч, щеше да си станал страховит командир на армии.

— Нека донесат въже — отвърна Аракаси. — Ще ти покажа как моряците правят възли, господарю Хокану. И заради двама ни, надявам се да ги вържеш стегнато.

Конете препусаха в галоп, вдигаха охрени валма прах в обедния въздух и объркваха движението по пътя. Теглещи фургони със стока нийдра пръхтяха и се дърпаха боязливо на шестте си крака встрани. Коларите викаха разгневени, а след това се ококорваха с удивление и страх, докато четирикраките зверове, докарани отвъд разлома, профучаваха покрай тях. Бегачи скачаха встрани от пътя, ококорили очи, и търговски кервани нарушаваха колоната, докато коларите и водачите им зяпваха като селянци.

— Тези същества никога не са изкарвани извън именията — подвижна Аракаси. Беше вързан за китките към рога на седлото, глезените му също бяха вързани под седлото, и търпеше неописуемо неудобство, докато се мъчеше да съхрани самообладанието и достойнството си. Жреческият му халат плющеше като знаме, а кадилницата го пердашеше по прасеца при всяка крачка на коня.

— Опитай да се отпуснеш — подхвърли Хокану в желанието си да помогне. Седеше на седлото с лекота, тъмната му коса се вееше, ръцете му държаха юздите хлабаво. Не приличаше на човек, страдащ от пришки на деликатни места. Ако не беше тревогата за жена му, сигурно щеше да го забавлява суматохата, която, чуждоземните му зверове предизвикваха на пътя.

— Как разбра, че трябва да започнеш от Кентосани? — попита Хокану, след като спряха под някакви дървета край пътя, та конете да си поемат дъх.

Главният шпионин въздъхна, размърда крак да махне кадилницата от натъртения си прасец и се намръщи. Но в гласа му не се таеше неприязън, когато отговори на въпроса.

— Свещеният град е единственото място в империята, където вече живеят мидкемийци и където турилците и дори пустинните хора ходят с родните си носии. Мисля, че нашият търговец на подправки е пожелал да се набива на очи, а след това да влее дирята си в друга, потрудна за проследяване, но такава, че все пак да го намерим. Но не бързо. Защото вярвам, че има господар, който му е дал заповеди за лейди Мара, и че този мъж, този враг няма да иска да се крие в тайна.

Главният шпионин премълча втори, по-важен извод. Най-добре беше да не изказва подозренията си, преди да има доказателство.

Продължиха да яздят мълчаливо под балдахина на дървета уло. Птици се пръсваха от клоните при гледката и миризмата на чуждите зверове. Конете махаха опашки да пъдят мухите.

Удобството на Хокану на седлото оставаше в странно противоречие с чувствата, което се бореха вътре в него. При всеки завой на пътя, под сянката на всяко дърво, той си представяше заплаха. Мъчеше го споменът за бледото лице на Мара на възглавницата и ръцете ѝ, тъй неестествено неподвижни върху завивката. Колкото и да се укоряваше за тревогата, която хабеше енергията му, не можеше да владее мислите си. Гризеше се под воинското си спокойствие, че не може да направи нищо повече, освен да осигури коне, та Аракаси да стигне по-бързо до града. Началникът на шпионите беше вещь в занаята си и един неопитен придружител най-вероятно щеше да му попречи. Но Хокану знаеше, че ако беше останал при безпомощно лежащата Мара, вече щеше да е вдигнал войните и да ги е повел срещу Джиро, и по дяволите да върви едиктът на Събранието. Намръщи се. Дори сега се налагаше да се сдържа да не сграбчи камшика и да запердаши коня. За да даде изблик на вътрешния си гняв, на вината си и болката си, беше готов да накара коня да препуска в галоп, докато не падне.

— Радвам се, че си с мен — каза изведнъж и най-неочаквано Аракаси.

Хокану се отърси от неприятните мисли и видя, че загадъчният поглед на Главния шпионин е впит в него. Изчака и след пауза, изпълнена с шумоленето на вятъра в дърветата, Аракаси обясни.

— С теб мога да си позволя да съм непредпазлив. Споделената отговорност ще ме укрепи сега, когато за първи път в живота си изпитвам подтик да съм безразсъден. — Намръщено погледна вързаните си ръце. Пръстите му се извиха, опитвайки възлите. — Лейди Мара е... Изпитвам към нея нещо, каквото не бях изпитвал с предишния си господар, дори когато домът му беше заличен от враговете му.

Хокану се изненада.

— Не знаех, че си служил на друг дом.

Сякаш едва сега осъзнал, че е споделил нещо поверително, Аракаси вдигна рамене.

— Първоначално създадох мрежата си за лорд Тускай.

— Аха. — Хокану кимна. Това обясняваше много. — Значи си поел служба при Акома по същото време като Люджан и другите бивши сиви воители?

Шпионинът кимна. Напрегнатият му поглед следеше всеки нюанс в държането на консорта на Мара. Като че ли стигна до някакво вътрешно решение и каза:

— Споделяш мечтите й.

Хокану отново се стъписа. Проницателността на Аракаси беше почти неудобно остра.

— Искам империя без несправедливост, узаконено убийство и робство, ако това имаш предвид.

— Нейният живот е по-важен от този на двама ни — отвърна тихо Аракаси. — Ако продължиш с мен, господарю, трябва да разбереш: ще рискувам твоя живот заради нея също толкова лесно, колкото и моя.

Усетил, че думите на шпионина са искрени и че Аракаси изпитва неудобство да сподели нещо толкова доверително, Хокану каза само:

— Да побързаме.

И смуши коня в галоп.

Задните улички на Кентосани воняха.

Шпионинът и лорд Шинцаваи оставиха конете при един разтреперан ханджия, който се поклони и заломоти притеснено, че е недостоен да се грижи за такива редки животни. Лицето му издаваше неприкрит страх, щом двамата напуснаха, а вълнението, причинено от присъствието на конете сред слугите на странноприемницата, прикри тръгването на Аракаси и Хокану. Всички слуги все още бяха навън с всички гости, зяпаха и сочеха мидкемийските коне, и двамата се измъкнаха незабележимо.

Бяха си разменили роите и сега Главният шпионин беше началникът, а Хокану, само по набедрена препаска, играеше разкаял се грешник на поклонение като слуга на жреца, за да умилостиви дребното божество, което уж беше оскърбил.

Вляха се в следобедната тълпа.

Пеша, вместо да го носят на носилка, и за първи път в живота си без почетна гвардия, Хокану осъзна колко много се е променил Свещеният град, откакто императорът беше наложил абсолютната си

власт на мястото на Висшия съвет. Велики лордове и дами вече не обикаляха охранявани от воители, защото Имперските бели патрулираха по улиците, за да пазят града. Докато главните пътища бяха общо взето безопасни, макар и претъпкани — селски коли, храмови процесии и забързани вестноосци, — по-тъмните и тесни задни улици, където живееха хамали и просяци, или вмирисаните на риба улички зад складовете при кейовете не бяха място, където да дръзне да стъпи мъж или жена без въоръжена охрана.

И все пак Аракаси разполагаше със знание за тези сумрачни странични пътища, знание, придобито години преди премахването на поста Военачалник от Ичиндар. Пътят им залъкатуши през влажни и обрасли с мъх входове, между жилища, струпани толкова нагъсто, че не проникваше слънчева светлина, минаха дори през зловонен, задръстен със смет канал.

— Защо този заобиколен маршрут? — попита Хокану, докато вращаща тайфа улични хлапета притича покрай тях, подгонила дръгливо куче.

— Навик — подхвърли Аракаси. Димящата кадилница се люшкеше до коленете му — тамянт ѝ бе съвсем нищожен цяр срещу ужасната смрад, вдигаща се от канала. Подминаха прозорец, на който старица белеше джомач с костен нож. — Ханът, в който оставихме конете, е съвсем почтен, но там се събират продавачите на клюки да си разменят новини. Не исках да ни проследят. Когато напуснахме, един слуга на Екамчи ни се закачи на опашка. Видя конете при главната порта и разбра, че сме от домакинствата на Акома и Шинцавай.

— Откъснахме ли опашката? — попита Хокану.

Аракаси се усмихна и тънката му ръка се вдигна в благослов над главата на някакъв просяк. Мъжът беше с помътен поглед и ломотеше несвързано, явно бе докоснат с лудост от боговете. Шпионинът завъртя кадилницата на връвта, разпръсна във въздуха облак тамян и отвърна:

— Да. Явно не искаше да си цапа сандалите в ямата за смет, през която минахме. Заобиколи, изгърва ни от поглед за секунда...

— И ние се шумгнахме през оня канал — завърши с кикот Хокану.

Подминаха закритата с капаци предница на тъкашки дюкян и спряха пред пекарница. Аракаси купи кифла и намаза сладко от са върху маслото отгоре. Хлебарят обслужи друг клиент и махна на

чирака си, който отведе жреца и покаяника в скритата зад завеските задна стая. След няколко минути се появи и самият хлебар. Изгледа остро двамата посетители и се обърна към Аракаси.

— Не те познах с тая дреха.

Главният шпионин облиза сладко от пръстите си и рече:

— Искам новини. Спешно е. Търговец на подправки, показно, облечен и е метален накит. Имал е варвари носачи. Можеш ли да го намериш?

Пекарят изтри потта от дебелия си врат.

— Ако можеш да почакаш до залез-слънце, когато хвърляме остатъците на просячетата, може да имам отговор.

Аракаси не остана доволен.

— Много е късно. Искам да използвам бегача ти. — Врътна ръка и като по магия между пръстите му се появи навито парче пергамент. Може би: Главният шпионин го беше крил през цялото време в ръкава си, помисли Хокану, но не можеше да е сигурен.

— Прати това на сандалджията на ъгъла На Бъчварска и Табакчийска. Собственикът се казва Чимичи. Кажи му, че питата ти гори.

Хлебарят изглеждаше разколебан.

— Направи го! — изшепна Аракаси с тон, от който Хокану настръхна.

Хлебарят вдигна брашнените си ръце с дланите нагоре в знак на покорство, а после ревно на чирака си. Момчето изтича навън с пергамента, а Аракаси закрачи из стаята като саркат в клетка и не спря през цялото време, докато го нямаше.

Кожарят се оказа слаб като клечка мъж с пустинна кръв, носеше мазни от пот пискюли с талисмани под робата си. Провисналата му коса падаше на очите му, които шаваха неспокойно. Ръцете му бяха покрити с белези, които можеше да са от изплъзналия се нож в занаята му, но по-вероятно, помисли Хокану, ако се съдеше по броя им и по местата, от опитната ръка на мъчител. Шмугна се през завеската още мигайки от слънчевата светлина, с намазана със сладко кифла в едната ръка също като тази в ръката на Аракаси.

— Глупак — изсъска на жреца. — Излагаш ме на риск с този спешен сигнал, а после ме викаш тук. Началникът ще те изгори за такова нехайство.

— Началникът определено няма да го направи — сухо каза Аракаси.

Майсторът кожар подскочи.

— Но това си самият ти! Богове, не можах да те позная в тези храмови дрипи. — Веждите му се сбраха в мръщене, достойно за цубарското му потекло. — Какво толкова е станало?

— Търсим един търговец на подправки, натруфен със златна верижка и с носачи варвари.

Лицето на Чимичи светна.

— Мъртъв е — отвърна той. — И носачите му също. В един склад на улица Хуает, ако може да се разчита на крадеца, опитал се да размени брънки от верижка при сарафите, че е казал истината. Но след като такъв човек изобщо е имал злато, едва ли си го е измислил.

— Имперският патрул знае ли вече за труповете?

— Вероятно не. — Чимичи остави кифлата и избърса оцапания си със сладко пръст в престилката си. — Да си виждал някога сараф да докладва нещо, което не е длъжен? Данъците на метали не са малки напоследък, след като Небесната светлина трябва да подсили армията си срещу заплахата на твърдите традиционалиста.

Аракаси вдигна ръка да прекъсне дърдоренето му.

— Секундите ни са ценни, Чимичи. Дватама със спътника ми ще отидем да огледаме телата. Задачата ти е да отвлечеш императорския патрул достатъчно дълго, докато влезем и излезем. Не искам Имперските бели да разследват тези убийства преждевременно.

Чимичи отметна черната си коса и се ухили, — зъбите му бяха удивително свършени и бели. Предните бяха изпилени като игли по обичая на дълбоката пустиня.

— Кебурчи, Боже на хаоса — изруга той с явно задоволство. — Отдавна не сме имали хубава улична бъркотия. Животът взе да става скучен.

Но докато свърши фразата си, вече говореше на празна стая. Примига стъписано и измърмори:

— Майката на този човек е била проклета сянка.

После се намръщи съсредоточено, бързо излезе и се запъти да превърне обикновения мирен делови ден в търговския квартал в пълен хаос.

Падна здрач и сумракът в полутъмния и без това склад се сгъсти. Хокану се наведе до Аракаси. В ръката му гореше навит парцал. Навън ехтяха викове и трясъци от чупене на грънци, някой ревеше мръсотии.

— Складовете на търговците на вино — измърмори Хокану. — До няколко минути ще си имаме компания. — Замълча и намести навития парцал, изгорял почти до пръстите му.

Аракаси кимна. Пръстите му бързо се задвижиха по тялото на носача, отдавна минало фазата на трупно вкочаняване и вече започнало да се подува.

— Удушен е — измърмори той. — Всички са така.

През пролуките в дъсчените стени проблясваха резки ярка светлина от пожар или от факли. Нищо не отклоняваше вниманието му обаче.

Започна да претърсва трупа на търговеца на подправки.

Верижката и финия копринен халат вече ги нямаше, плякосани от уличния крадец, за когото Чимичи бе споменал. Светлината, хвърляна от навития парцал, откри достатъчно детайли, за да се види, че мъжът не е удушен. Юмруците му бяха стиснати и очите му не бяха изцъклени, а обкръжени с бели кръгове. Устата бе отворена, а езикът беше прехапан. Кръв беше зацапала с черно дъските под него и все още сресаната му напарфюмирана брада.

— Какво виждаш? — попита Хокану.

Шпионинът вдигна глава и очите му блеснаха смътно под качулката.

— Много неща. — Обърна дланта на мъртвия и се видя татуировка. — Той е от тонг Хамой. Носи знака им. Това, че се е представял за човек, пребиваващ отвъд разлома, говори за дългосрочно планиране.

— Не е стилът на Джиро — заключи Хокану.

— Определено не е. Но е трябвало да помислим така.

Вън в нощта прокънтя ругатня, някой изрева гневно в отговор. Врявата на вбесената гълпа се усили, вече по-близо, чу се зовът на рог на някой от Ударните водачи на императора.

Хокану също бе решил, че пергаментът с печата на Анасати е фалшификат. Никой син на Текума и никой лорд, съветван от толкова умен хитрец като Чумака, нямаше да се унизи толкова очевидно.

— Кой? — промълви той отчаяно. Всяка изтекла минута увеличаваше вероятността да не види Мара отново жива. Споменът за нея, както я беше оставил — пребледняла, в безсъзнание и плувнала в кръв — почти парализираше ума му. — Може ли тонгът изобщо да бъде купен, за да направи нещо повече от убийство? Нали поемат договорите си в анонимност.

Аракаси претърсваше долните дрехи на търговеца на подправки. Това, че бяха вмирисани на смърт, не го разколеба.

— Важната дума тук, подозирам, е договор. А има ли някой твърдолинеен традиционалист в тази империя достатъчно богатство, за да подхвърля златни верижки на просяци само за да е сигурен, че ще имаме диря, която да проследим? — Ръцете му се спряха, после заопипваха бързо и измъкнаха малък предмет.

— Аха! — В гласа на шпионина прозвуча триумф.

Хокану се взря и видя зелен проблясък. Доближи горящия фитил към ръката на Аракаси.

Беше малка стъкленница. Тъмна лепкава течност бе покрила вътрешността. Тапата, ако бе имало такава, липсваше.

— Стъкленница с отрова ли? — попита Хокану.

— Това вътре е отрова, да. — Аракаси му подаде стъкленницата да я подуши. Миризмата беше смолиста и парещо остра. — Но стъклото е зелено. Аптекарите обикновено слагат в стъкленници с този цвят противоотрови. — Погледна лицето на търговеца на подправки, замръзнало в грозна усмивка. — Горкият. Мислел си, че ще получиш живот от ръката на господаря си.

Обърна се към Хокану.

— Точно затова дегустаторът на Мара изобщо не е заподозрял. Този човек е погълнал същата отрова като нея, като е знаел, че е бавно действаща, и е бил сигурен, че ще получи противоотрова.

Ръката на Хокану потрепери и пламъкът замига. Виковете навън се усилиха.

— Трябва да се махаме — каза Аракаси.

Силните му пръсти стиснаха китката на Хокану и той го дръпна да се изправи.

— Мара — промълви Хокану в изблик на неудържима мъка. Мара...

Аракаси го затегли напред.

— Спри! Вече имаме надежда.

Хокану го погледна с помръкнали очи.

— Как така? Продавачът на подправки е мъртъв. Каква надежда можем да имаме?

Зъбите на Аракаси блеснаха в победоносна усмивка.

— Защото знаем, че има противоотрова. А стъкленицата с отрова има знак на производителя на дъното. — Повлече Хокану към разхлабената дъска откъм кея, през която бяха влезли, и продължи: — Познавам аптекаря, който използва този печат. Купувал съм информация от него. — Присви се и се измъкна, в мъгливия вмирисан сумрак на уличката зад рибарския пазар. Хокану го последва. — Трябва само да избегнем тази суматоха, предизвикана от Чимичи заради нас, да намерим човека и да го разпитаме.

8. РАЗПИТ

Хокану тичаше.

Улиците бяха пълна лудница — врява и търчащи граждани. Аракаси се плъзгаше между тях като сянка, а Хокану го следваше. Въпреки цялата си воинска твърдост не беше свикнал да върви бос и след като наби пръстите си в издатините на каменната настилка, плъзна се опасно през тинята в една канавка и веднъж падна по задник върху някакви счупени грънци, би се зарадвал и на най-неудобните сандали въпреки пришките, които щяха да му докарат. Но дори да си даваше сметка за затрудненията му, Аракаси не забави ход.

Хокану беше готов да умре, но нямаше да се оплаче. Залогът беше животът на Мара и всяка изтекла минута го плашеше, че тя може вече да е спасяема, че ужасната бавно действаща отрова може да я е увредила неизцериимо.

— Не мисли — изпъшка той на глас. — Просто тичай.

Подминаха грънчарска сергия, чийто собственик изхвърча навън от дюкяна си по нощна риза и размаха юмрук. Аракаси свърна надясно и измърмори:

— Воини. — Беше останал почти без дъх. — Ако продължим направо, ще налетим на тях.

— Имперски ли?

— Не знам — отвърна задъхано Аракаси. — Видях само пера на шлемове. — Вдиша дълбоко. — Но няма да останем, за да разберем какви са.

Шмугна се наляво в някаква уличка. Звуците от уличните безредици заглъхнаха, заменени от крадливото шумолене на плъхове, провлечените стъпки на сакат фенерджия, запътил се към дома от работа, и скърцането на теглена от дръглива нийдра кола на уличен продавач на зеленчук.

Аракаси се шмугна в обрасъл с мъх вход.

— Стигнахме. Внимавай — сводът е нисък.

Хокану се наведе и влезе.

Зад входа имаше малък вътрешен двор, буренясал, но сред бурените имаше нещо като медицинска градина, пълна с целебни билки. В средата имаше езерце, също обрасло с плевел и острица. Хокану се задържа за миг, за да си измие краката. Водата беше топла като пикня и смрадлива. Зачуди се отвратено дали не използват езерцето за нужник.

— Навремето беше щерна — прошепна Аракаси сякаш в отговор на мисълта му. — Корбарг май изхвърля помията си в нея, ако се съди по миризмата.

Хокану сбърчи нос.

— Що за име е това — Корбарг?

— Турилско — отвърна шпионинът. — Но Корбарг не е родом от планините. По кръв, бих казал, че в него има повече пустинно. Не се заблуждавай, умен е и знае толкова езици, колкото и аз.

— И колко са те? — прошепна Хокану.

Но Аракаси вече бе вдигнал ръка да почука на дъсчената врата.

Тя се отвори с рязко дръпване, което сепна Хокану, и отвътре изръмжа дрезгав глас:

— Кой е?

Аракаси отвърна нещо на гърлената пустинна реч. Онзи отвътре се опита да затръшне вратата, но не успя, понеже шпионинът натика кадилницата в пролуката.

— Пусни ни да видим господаря ти, джудже крадливо, или ще ти изтръгна езика! — рече на гърления цурански диалект, използван от крадците и просяците. Хокану никога не беше чувал този тон, но настръхна от заплахата в него.

Джуджето отвърна с нещо, което прозвуча като мръсна ругатня.

— Лошо — изсумтя Аракаси и с бързо кимване подкани уж покаяващия се слуга да помогне да разбият вратата.

Обзет от тревога за жена си, Хокану вложи цялата си воля и сила. Блъсна с рамо вратата с такава сила, че джуджето отлетя назад и кожените панти се скъсаха.

Аракаси и Хокану нахлуха в нещо, което приличаше на преддверие, с теракотен под и украсено с фризове, останали от време, когато кварталът е бил по-процъфтяващ. Джуджето ломотеше на

смесица от няколко езика, че си било ударило главата и как така ще къртят вратата.

— Все едно, беше изгнила — отбеляза Хокану и изтърси треските от рамото си.

Джуджето побягна. В преддверието влезе огромен мускулист тип с халат, извезан с птици ли, и избоботи:

— Богове небесни! Ти не си никакъв жрец.

— Радвам се, че го разбра — рече Главният шпионин. — Спестява ни ненужно предисловие. — Вдигна ръце уж за да избута назад качулката от лицето си, при което ръкавите му паднаха надолу и откриха кръстосани кожени каишки. Каниите на ножовете, прикрепени към тях, бяха празни, а самите ножове бяха в ръцете на Аракаси.

Изненаданото ахване на Хокану, че старшият шпионин на Мара притежава оръжия от скъпоценен метал, бе прекъснато от бичия рев на Корбарг:

— Тъй значи! Ти си оня, дето уби чирака ми!

Аракаси се озъби.

— Паметта ти работи добре, както виждам. Това е хубаво. — Ножовете в ръцете му не трепваха, все едно ги стискаше каменна статуя. — Значи помниш, че мога да те поразя в сърцето преди да си помръднал. — Обърна се към Хокану. — Развий ми колана и го вържи, китка за глезен.

Великанът отвори уста да възрази, но спря, щом Аракаси леко вдигна ръце. Много внимателно, за да не застане между двамата, Хокану развърза жреческия колан, върза Корбарг и стегна възлите здраво. Страхът за Мара прогонваше всякаква жалост от сърцето му.

Под тавана минаваше огромна дървена греда с рогови куки за окачане на маслени светилници. Сега по тях имаше само паяжини, но за разлика от кожените клупове, използвани от бедните за същата цел, те нито бяха изгнили, нито разхлабени.

Хокану видя, че Аракаси ги гледа, и се усмихна свирепо.

— Искаш да го провесим ли?

Аракаси кимна, а великанът закрепя на непознат за Хокану език. Старшият шпионин му отговори нещо, след което смени езика от учтивост към господаря.

— Няма помощ за теб, Корбарг. Жена ти и онзи тъп телохранител, когото прати с нея, са задържани. Навън има безредици

и Имперските бели са по улиците. Ако е умна, ще се подслони за през нощта в някой приют и ще се прибере на заранта. Слугата ти Мекех в момента се е сврял под кацата с ейл в задния ти навес. Видя как умря последния ти чирак и докато съм тук, няма да посмее да се покаже, да не говорим да повика помощ. Тъй че питам, а ти ще отговориш: каква е противоотровата, която трябваше да напълни стъкленницата, която ще ти покаже моят приятел?

Хокану дръпна силно въжето, затегна го здраво и извади зелената стъкленница, която бяха прибрали от мъртвия търговец в склада.

Вече пребледнелият Корбарг побеля съвсем.

— Нищо не знам! Нищо.

Аракаси повдигна вежди.

— Нищо? — Тонът му бе съжалително кротък. — Ах, Корбарг, разочароваш ме. — После изражението му се втвърди и ръката му се задвижи плашещо бързо.

Стоманата профуча като мълния. Острието забърса покрай бузата на Корбарг, откъсна кичур мазна коса и се заби в гредата.

— Има три знака, на пустинно писмо, на тази стъкленница — каза студено Аракаси. — Почеркът е твой. Говори. — Щом пленникът вдигна брадичка, за да откаже отново, Аракаси го спря. — Приятелят ми е воин. Жена му умира от твоята зла отвара. Да опише ли поизобретателните си методи за извличане на информация от пленени вражески съгледвачи?

— Да си ги описва — изпъшка Корбарг уплашен, но все още упорит. — Няма да кажа.

Тъмните очи на Аракаси се стрелнаха към Хокану. Усмивката, която му хвърли, беше безмилостно студена.

— Заради твоята лейди, кажи му как карате пленниците си да проговорят.

Схванал накъде бие шпионинът, Хокану опря рамо на стената.

И сякаш разполагаше с всичкото време на света, записва методи на изтезание, събрани къде от чуто, къде от стари записи, намерени в къщата на Минванаби, докато я прочистваха за идването на Мара, от приказки, разправяни, за да торможат нови набори, и по нещичко, доизмислено от него самия. И понеже Корбарг не приличаше на човек с особено богато въображение, Хокану се позадържа с нечестива наслада на по-гадните подробности.

Корбарг започна да се поти и да трепери. Ръцете му се заизвиваха във връзките, не от надежда да се спаси, а в безумен, отчаян страх. Хокану избра подходящия момент да прояви учтивост и се обърна към Аракаси.

— Кой метод да изберем първи според теб — нажежените игли или скрипците и въжетата?

Аракаси се почеса замислено по брадичката. Очите му сякаш погалиха треперещото тяло на алхимика. После се усмихна. Усмивка, от която Хокану едва потисна трепета си. Очите му бяха ледени.

— Знаеш ли, мисля, че...

— Не! — извика хрипливо Корбарг. — Не! Ще ви кажа каквото искате да знаете.

— Чакаме — срязва го Хокану. — Побързай обаче. Знаем къде можем да намерим наблизко от онези месоядни насекоми...

— Чакайте! Не! — писна Корбарг.

— Тогава — намеси се Кротко Аракаси, — ще ни кажеш рецептата за противоотровата.

Корбарг закима енергично.

— Листа от сесали, киснати в солена вода два часа. Подсладете сместа с много мед от червена пчела, та дамата да повърне солените билки. Първо само малка глътка. Изчакайте минута. Още една. Пак изчакайте. После колкото може да поеме. Колкото повече изгълта, побързо ще се изцери. След това, щом очите ѝ се прояснят и треската я остави, малка чашка от сместа на всеки дванайсет часа, три дни. И ще се оправя.

Аракаси се обърна към Хокану и каза отсечено:

— Върви. Вземи конете и препускай. Всички лечители имат сесали, а за Мара времето е съществено.

Хокану погледна притеснено вързания Корбарг, който вече хлипаше истерично от облекчение.

— Аз ще се оправя с него — каза Аракаси, но в следващия миг се усети, че говори на празния въздух. Хокану вече бе изчезнал през изкъртената врата.

Нощният въздух лъхна през нея и смрази запотената плът на Корбарг. Отвън двама пияни приятели залитаха по пътя към дома и пееха. Някой лисна гърне мръсна вода от някакъв прозорец. Излая псе.

Аракаси стоеше неподвижно.

Изнервен от мълчанието, Корбарг се размърда и попита:

— Щ-ще ме п-пуснеш ли в-вече? — И довърши енергично: — Казах ти противоотровата.

Аракаси се обърна като сянка до тъмната стена и очите му блеснаха като на хищник.

— Но не каза кой купи отровата в бутилката, маскирана като противоотрова.

Корбарг се размърда във връзките.

— Ще ми струва живота, ако ти кажа това!

Тих като котка, Аракаси пристъпи към пленника си и издърпа ножа от гредата. Неописуемо скъпото в бедната на метал култура на Келеуан острие блесна в сумрака. Шпионинът опипа стоманата с пръст все едно пробваше резеца.

— Животът ти вече не е предмет на сделка. Тепърва трябва да се реши как ще умреш.

— Не — изхленчи Корбарг. — Не. Не мога да кажа повече. Дори да ме обесиш и боговете да изхвърлят духа ми от Колелото на живота за безчестие.

— Ще те обеса — увери го Аракаси, — освен ако не проговориш. Това е сигурно. Но едно острие може да нарани много лошо човек, преди да се стигне до въжето. Въпросът не е чест или безчестие, Корбарг, а милостив край или бавна агония. Знаеш лекарствата, които могат да донесат блажена смърт. — Опря върха на ножа в мекото над лакътя му и продължи: — И знаеш кои лекарства на рафтовете ти карат човек да се гърчи в мъки преди смъртта, онези, които усилват болката, държат те буден и те карат да ти се струва, че времето минава бавно.

Корбарг се облеци от страх.

Аракаси опипа замислено върха на ножа.

— Имам всичкото време, което ми е нужно, но не ми се ще да го хабя в слушане на мълчание.

— Жена ми... — почна отчаяният продавач на отрови. Началникът на шпионите го прекъсна.

— Ако жена ти се върне, преди да си казал каквото трябва да знам, ще заmine с теб. Телохранителят ти ще умре още преди да mine през прага и ще гледаш как изпробвам методите си на нея. Ще я упоая с лекарства, за да я държа в съзнание, и ще режа плътта ѝ на ивици! —

Корбарг се разрева от ужас, а Аракаси попита: — Чиракът ти джудже ще ограби ли къщата ви, или ще ви почете и двамата с приличен погребален ритуал? — Сви рамене. — Ще открадне всичко, което може да се продаде, знаеш го. — Огледа се и добави: — Предвид мястото и клиентелата ти, съмнявам се, че някой ще бърза да докладва за убийството ви на градската стража. А и едва ли някой жрец ще каже молитва за вас.

Корбарг изръмжа нещо неразбираемо и Аракаси спря да го заплашва. Пристъпи напред, хвана пеша на халата на пленника си, отрязва ивица плат и я уви на топка, за да му запуши устата.

— Ако ми запушиш устата, преди да почнеш проклетите си мъчения, как мога да ти кажа каквото искаш, дори да реша да говоря? — възкликна Корбарг.

Аракаси изобщо не спря, а натика плата между зъбите му и стегна краищата на здрави възли.

— Може да съм лош, но не съм глупав — рече тихо.

Остави го да се гърчи, донесе няколко стъкленици и започна да ги вдига пред очите на Корбарг една по една.

— Корен от тайги, да повиши възприятие и болка. Прах от кора на джинаб, който те държи буден цяла седмица. Листа синквои, от които времето тече бавно. Познавам ги не по-зле от всеки лечител, повярвай ми! А на работа с ножа съм се учил от експерт. Няма да ти се позволи да пициш, когато почне агонията, а и да си искал да си спестиш болката, като първо проговориш, вече пропусна този шанс. — С нежност, която будеше трепет, шпионинът развърза халата на Корбарг, след което се обърна и изчезна за малко в съседната стая.

Корбарг се замята като извадена на сухо риба, но скоро се изтощи и увисна отпуснат. Аракаси се върна с лампата, с която се осветяваше писалището, когато наетият писар дойдеше да направи сметките, и коша, използван от дневния слуга за шиене.

Сложи ги на една малка масичка, която нагласи вляво от себе си, извади ножа и примижа да го огледа. Металният резец беше остър като бръснач.

Търговецът на отрова простена през запушилата устата му кърпа и Аракаси каза:

— Ще започна, без да използвам лекарствата. Можеш да си представиш как ще се усеща болката, когато ги приложя. — Посегна и

разряза горния пласт кожа на жертвата си от пъпа косо надолу към слабините. По плочките закапа кръв, а Корбарг нададе приглушен писък, зарита и се замята.

— Стой кротко — предупреди го Аракаси. — Мразя мръсната работа.

Жертвата му не беше в положение да се вслуша в съвета, но на Главния шпионин му беше все едно. Бързата му ръка компенсира дърпанията и подскачанията на Корбарг. Той направи нов срез, смъкна триъгълник кожа и го хвърли настрани. После изряза мазнината и все едно правеше дисекции в училище за лечители, оголи мускула.

— Сега ще говориш ли? — попита небрежно.

Корбарг кривна глава за не. Беше плувнал в пот. Простена изпод парцала, но погледът му остана войнствен.

Аракаси въздъхна.

— Щом държиш. Макар че те предупреждавам, истинската болка още не е започнала. — Ръката му с ножа се задвижи с изключителна точност и мускулът на корема на жертвата му се разцепи.

Корбарг извреця приглушено. Без да го слуша, Аракаси издърпа прерязаните вени и ги стегна с конец. После ножът му се зае с оголените черва и кръвта затече по-бързо.

Подът под краката му стана хлъзгав като в касапница и въздухът доби същата миризма. Корбарг не можа да удържи повече мехура си и вонящата течност се изля на локва.

— Е? — каза Аракаси и погледна продавача на отрови в лицето. — Имаш ли да кажеш нещо? Не? Тогава, боя се, че се налага да поработим по нервите.

Ножът се вряза в жива тъкан, отдели сноп нерви и остърга много леко.

Корбарг се замята безпомощно. Очите му се подбелиха и той припадна.

След малко обаче главата му се вдигна рязко, понеже лютива миризма изпълни ноздрите му. Докато мигаше объркано, силни ръце изляха смрадлива течност в устата му — Аракаси стисна носа му, за да го принуди да преглътне. Болката се усили до заслепяваща агония.

— Сега вече ще проговориш — каза Аракаси. — Иначе ще продължа това до сутринта. — Избърса лепкавия от кръв нож, грижливо го затъкна в пояса си и се пресегна да развърже възлите,

които пречеха на Корбарг да говори. — После, когато дойде жена ти, ще се заема и с нея, да видим тя дали знае нещо.

— Демон! — изпъшка Корбарг. — Дявол! Дано да гниеш телом и духом и да се върнеш в следващия живот като гъба!

Аракаси го погледна равнодушно, бръкна в кървавата рана и щипна.

Писькът на Корбарг раздра въздуха.

— Името — подкани го неумолимо Началникът на шпионите.

И от устата на Корбарг се засипаха думи, плюс името.

— Илакули — повтори Аракаси. — Продавач на слухове, който може да бъде намерен на Улицата на Скръбните сънища.

Търговецът на отрова кимна. Лицето му бе прежълтяло.

— Мисля, че е от тонга Хамой.

— Мислиш? — Аракаси въздъхна все едно, че поправяше дете.
— Аз го знам.

— А жена ми?

— Тонгът може да я издири. Това е риск, за който си знаел, когато си се съгласил да им продадеш отровата. Но аз ще съм на часове оттук, когато се прибере, тъй че в това отношение тя е в безопасност.

Посегна и бързо преряза гърлото на Корбарг.

Отскочи, щом кръвта плисна и жертвата му изрита за последно, и загаси фитила на лампата. Мракът милостиво скри касапницата.

Аракаси — ръцете му трепереха — загърна халата на Корбарг и затегна пояса, за да не бъде посрещната младата му жена на връщане с най-гадните подробности от случилото се. Срязва връзките и положи тялото все едно Корбарг е заспал на пода. За кръвта не можеше да направи нищо. Изтри пръстите си колкото можа в окаченото на стената молитвено килимче, единственото нещо, което можеше да послужи за кърпа. След това, в ъгъла на спалнята на Корбарг, най-последно се предаде на нервите си — коленичи над едно неопразнено нощно гърне и заповръща.

Повръща дълго. Не искаше да мине отново през преддверието, затова излезе през един от прозорците.

Улиците бяха почти пуссти — безредиците отдавна бяха потушени. Малцина окъснели бързаха към домовете си, а в сенките се спотайваха опасни типове. Един разтреперан опърпан жрец обаче нямаше нищо за крадене, така че го оставиха на мира.

Нощният вятър в лицето му му помогна да се съвземе. Кратко спиране до един фонтан при входа на нещо, което трябваше, да е публичен дом, му позволи да оплакне кръвта от ръцете си. Под ноктите му все пак остана засъхнала кръв, но точно сега не му се искаше да я чисти с ножа.

За Илакули беше чувал. И имаше един човек в града, който щеше да знае местонахождението му.

Аракаси закрачи бързо в нощта.

Хокану тичаше. Двата изтощени коня се тътреха до него на поводите с плувнали в пяна гърди. Страхът за живота на Мара го държеше на крака дълго след като мускул и жили се бяха скапали от умора. Още носеше препаската на разкаялия се грешник. От облеклото, което си беше прибрал от хана, се беше спрял само за да завърже сандалите. Останалото беше натикал в дисагите на дорестия кон и сега приличаше на просяк, полугол и покрит с прах и пот.

Единствената му грижа беше рецептата за противоотровата, която предлагаше последна надежда за жена му.

В низините плъзна мъгла и придаде призрачен вид на дървета и синори в предутринния сумрак. Молитвената порта на Чочокан надвисна тежко от белотата като нещо от земите на духовете, владенията на Туракаму, Бога на смъртта. Хокану влезе под нея, без да обръща внимание на изрисуваните свещени фигури, и продължи да залита напред, воден само от мисълта, че тази порта бележи началото на края на пътуването му. Границите на имението минаваха в следващите хълмове и през дефиле, охранявано от собствените му патрули. Там щеше да има бегач и доверен офицер, с още един човек, обучен за полеви лечител. С малко късмет в припасите му щеше да има от билката за противоотровата, а всяка господарска кухня държеше запас от мед на червена пчела.

Надяваше се Добрият бог да му прости, че е пренебрегнал молитвата за преминаване, която портата трябваше да вдъхнови. Но не му беше останал дъх за молитва и знаеше, че ако спре, ще се просне на земята в не сваят. Капнал от умора, мина под арката и навлезе в перлените мъгли зад нея.

Конете усетиха засадата преди него.

Големият дорест скопец заора на място и изпръхтя, а кобилата се дръпна уплашено. При внезапното спиране Хокану залитна напред и изпъшка безпомощно. Но стрелата, пусната от крайпътния гъсталак, профуча на педя покрай него и изтрака безвредно в камъка.

Хокану мигновено сръга коня с лакът и той се завъртя като обезумял. Пръхтящата кобила заподскача на място, а конят изцвили и зарита. Хокану издърпа меча от ножницата на седлото и под прикритието на побеснелите животни се присви в свода на молитвената порта на Чочокан.

Не посмя да допусне, че дебнещият в засада е само един. Бързо се помоли на Добрия бог дано дебнещите го, които и да са, да не познават конете от варварския свят, защото двете животни бяха единственият му шанс да остане жив.

Все още вързани за повода, конете се замятаха пред арката, скопецът решен да се защити с хапане и ритници, а паникьосаната кобила се въртеше в кръг, дърпаше се и се вдигаше на задните си крака в опит да побегне. Хокану се надяваше, че никой убиец, роден на Келеуан, няма да рискува да скочи под тези тъпчещи и ритаци копита, за да нахлуе през портата и да го порази. Единственият избор за нападателите му беше да го заобиколят през входа от другата страна, а за слава на Чочокан отдавна мъртвият лорд на Минванаби, вдигнал този жертвен дар на бога, беше харчил с щедра ръка. Портата беше масивна, от камък и дърво, с коси опорни стени, за да крепят голямата ѝ тежест. Имаше пищни ваяния, позлатени шпиллове и множество вътрешни сводове, ниши и молитвени кътчета. Шестима стрелци можеше да се скрият вътре и сериозно да затруднят движението: несъмнено истинската причина зад посветителния жест на древния лорд.

В този момент Хокану можеше само да е благодарен за това неблагочестие, след като изостави прикритието на подплашените коне, закатери се по канелюрите и започна да се издърпва на ръце по една греда под тавана. Метна се над нея, пъкна се в една ниша с изрисувано на стената блажено лице и се присви. Огледа се и забеляза, че лицето над него е кухо. Задната страна беше направена като амбразура, с дупки, пробити през очите, от които скрит човек можеше да наблюдава всеки, който влиза в молитвената порта, идващ или заминаващ.

Ако не беше останал без дъх и изложен на смъртна опасност от убиец, Хокану щеше да се изсмее на глас. В империята дори в религията не оставаше извън Играта на Съвета. Явно предишните лордове на Минванаби бяха поставяли тук наблюдатели, за да известяват за пристигащи в имението, а също и да шпионират движението и търговията по пътя. Каквито и хитрини да се бяха разигравали от това място в миналото, Хокану се възползва от предимството. Докопа опорната греда, която крепеше маската в нишата ѝ, издърпа се в кухня ѝ гръб и погледна навън през очите-дупки. Конете продължаваха да се въртят на място, вече безнадеждно оплетени в повода. Изведнъж се обърнаха едновременно и загледаха напрегнато в нощта, с изпънати напред уши. Предупреден от конете, Хокану забеляза движение в сенките отвъд молитвената порта.

Видя облечени в черно фигури, разпръснати във ветрило. Тримата отпред носеха лъкове. Следваха ги други двама, като ариергард.

Кобилата дръпна нагоре главата си с такава сила, че юздата се скъса, и с пронизително цвилене затича по пътя. Страхът я подкара в пълен галоп и конският инстинкт я поведе обратно към дом и конюшня. Убийците в черно отскочиха от пътя ѝ. По-мудният скопец гледаше, изпънал уши, после тръсна грива, потърка засърбялата го шия в ръката на една кариатида, притича настрани, наведе муцуна и започна да пасе крайпътната трева.

Черните фигури се шумгнаха в молитвената порта и Хокану потрепери. Жегна го отчаяние. Изтощените му от бягането дробове все още едва поемаха дъх, виеше му се свят. Изправен пред ужасно решение, той все пак предпочете да го открият и да се бие, вместо да припадне и да се остави враговете му да го хванат в безсъзнание.

Петимата нападатели явно го чуха, защото се вцепениха като кучета, на които са посочили дивеча, и се извърнаха към скривалището му. После двама метнаха лъковете си през раменете и започнаха да се катерят.

Хокану обърна меча си и го хвърли като копие. Оръжието порази единия мъж в гърлото, прониза надолу зад гръдната кост и през сърцето. Без дори да успее да изкрещи, мъжът тупна тежко на земята, при което конят се стресна, погледна нагоре и се премести до пилоната отвъд портата.

Три стрели изсвистяха към скривалището на Хокану.

Едната изтътна в дърво, а другите две откъртиха парчета от ухото на маската и се забиха в дъските зад нея. Хокану измъкна ножа, който беше скрил в препаската си, издърпа се назад, толкова навътре в нишата, колкото можеше, пресегна се с лявата си ръка и изтръгна едната стрела от дървото.

Появи се облечена в черно фигура, очертана на тъмния фон на гредите. Хвърленият от Хокану нож порази мъжа в гърлото и той се срути долу с гъргорене. Спътникът му не беше толкова глупав, че да го последва, а смъкна лъка си. Хокану видя как върхът на стрелата блесна в тъмното и настръхна при мисълта, че стрелата всеки момент ще полети и ще го порази.

Дрезгав глас извика отдолу:

— Не бързай. Дръж го на прицел. Оридзу ще се покатери на другата статуя и ще стреля по него отгоре.

Изтръпнал, Хокану осъзна, че скривалището му може да го опази само от нападение отдолу. Опита се ли се да се прикрие от онзи, който щеше да се покатери, щеше да се окаже уязвим за стрелба с лък отдолу. А най-ужасното беше, че знанието за противоотровата, която можеше да спаси Мара, щеше да загине с него. Изруга се за припряността, накара го да напусне Кентосани, без да отдели няколко минути, за да събере охрана.

Дори да не беше имал време да привика войници от градската къща на баща си или на Мара, можеше поне да вземе наемници.

Но беше зарязал въоръжената охрана в полза на бързината, която можеше да постигне сам, яхнал конете от Кралството. Животните можеха да надбягат и най-бързите бегачи, а Хокану беше поставил заплахата за жена си над риска за собствения си живот.

Сега Мара щеше да плати за глупостта му. Щеше да умре, последната от Акома, без дори да е разбрала колко близо е стигнал мъжът, който я обича, за да ѝ донесе противоотровата.

До ушите му стигна тихо шумолене. Не един, а двама убийци се катереха по статуите. Щяха да стрелят по него от двете страни, а предвид умствената нагласа на старите лордове Минванаби Хокану не изключваше възможността да има скрити амбразури зад други ваяния в молитвената порта. Можеха да го уцелят, без дори да ги види.

Отчаян, хванат натясно и разтреперан от умора и гняв, Хокану стисна стрелата, единственото останало му оръжие. Пригответи се да връхлети срещу онзи, който го държеше на прицел. Щеше да умре, но може би щеше да отведе още един от враговете си в залите на Туракаму със себе си.

Но докато се стягаше, за да се избута от стената, една стрела изсвистя. Той залегна, но късно. Стрелата го улучи в бедрото и се загнезди с изтупване и тъпа болка в костта.

Устните на Хокану се изпънаха в безмълвно ръмжене. Животинска болка и нажежен до бяло гняв опариха ума му до свръхестествена яснота. Той хвана пръчката и я откърши. Болката го накара да се присвие. Втора стрела изпращя в дървото, където допреди миг беше тялото му. Паднал на колене, с насълзени от болка очи, той заопипва с окървавените си пръсти за опора, за да може да се изправи.

По някакво чудо ръката му напипа нещо като дръжка. С последни сили той я стисна, изправи се и извика изненадано, щом стената се отвори и той се хлъзна надолу...

Ама разбира се! — помисли Хокану и в последвалия прилив на адреналин се изсмя високо. Безименният стар лорд на Минванаби беше направил изход за бягство за шпионите си и той случайно бе открил спасението. Капакът се отвори навън и го измъкна от тъмнината и кръстосания огън на вражеските стрели в седефеното утро.

Стъпалата му увиснаха безпомощно от гредата, щом двукрилият дървен капак зейна надолу. Скокът не беше нищо за здрав мъж, някакви си десетина стъпки. Но сега, със стрелата в бедрото си, Хокану се опасяваше, че може да припадне. Захвърли безполезната стрела, която държеше, зарита, завъртя се и задращи с другата ръка, но не можа да се хване и с нея. Раната болеше ужасно и очите му се насълзиха.

Воин в черно се появи зад него и опъна лъка си.

Хокану погледна надолу. Още врагове прииждаха откъм пътя, приближаваха се към коня, който невинно поскубваше трева и юздите му се влачеха по земята. Конят не беше опасен, но убийците оставаха нащрек заради показаното раздражение, което бяха видели току-що. Животното забеляза приближаването им, отдръпна се от тях и застана точно под Хокану.

— Чочокан да те благослови — почти изхлипа Хокану. И се пусна.

Падна тежко върху седлото и болката в бедрото бе засенчена от съкрушителното оскърбление на мъжеството му. Скопецът изпръхтя, тръсна изумено глава ѝ залитна на колене под удара.

— Бягай, месо за псета такова! — изкрещя Хокану, колкото за да го накара да препусне, толкова и за да облекчи непоносимата болка. Наведе се напред и се вкопчи в гривата. Макар задникът му да беше наполовина извън задния лък, а единият му крак да бе увиснал до хълбока на коня, заудря с пета и успя да вдигне коня на крака.

В този момент стрелците пуснаха тетивите. Улучен в шията, рамото и задницата, конят залитна, но щастието все още се усмихваше на Хокану: залитането го изхвърли нагоре и той успя да се закрепил на седлото. Конят препусна в галоп към дома.

Хокану бе замаян от болка. Тръсна глава и стисна зъби. Не беше стигнал чак дотук само за да провали всичко, като падне!

Но неумолимо се хлъзгаше на една страна, а и раненият кон започна да тича на все по-къси отскоци. Един, два, три... после ръцете на Хокану изпуснаха гривата, той залитна и...

И не падна. Две ръце в ръкавици го хванаха здраво.

— Проклятие! — изрева Хокану, докато двамата падаха тежко на земята. От гърлото му се изтръгна агонизиращ вик. Въздухът почерня, след това стана ослепително бял и той чу гласове.

Един от тях беше на Люджан.

— Убийци — изпъшка Хокану. — По дирите ми.

— Вече са мъртви, милорд — каза Бойният водач. — Стой спокойно да ти видя раната.

Хокану отвори очи. Небето сякаш заплува над него, нелепо зелено и изчистено от мъгла. Слънчевият изгрев хвърляше ярка светлина по лицата на патрула.

— Кобилата дойде без ездач — каза Люджан. — Предположихме неприятност на пътя. Аракаси беше ли с теб, господарю?

— Не. — Хокану изпъшка. — Остана в Кентосани. Слушайте. — И въпреки болката успя да изреди рецептата за противоотровата, единствената надежда да се спаси Мара.

С приучената ефикасност на полеви командир Люджан заповяда на най-бързия си воин да смъкне бронята и да изтича до учителя с

дадените от Хокану указания.

Пратиха други мъже за носилка, за да отнесат в имението ранения консорт на господарката.

Светът около Хокану плуваше от накъсано черно до болезнено ярко.

— Милорд — каза Люджан. — Този връх трябва да се изреже много бързо, за да не забере.

Хокану вдиша накъсано.

— Не! — изръмжа. — Не и преди да съм се върнал при милейди и да я видя съживена от противоотровата със собствените си очи.

— Твоя воля, милорд. — Бойният водач на Акома се надигна бързо и енергично. — Ударен водач — извика на подофицера си, — вземи четирима души и направете походна носилка! Милорд Хокану иска да е до господарката колкото може по-скоро!

9. ЧУДО

Небето помръкна.

Тихо влязоха слуги, затвориха параваните и запалиха лампите в стаята на Мара. После мълчаливо се поклониха на господарката си, която лежеше неподвижна и бяла като платно, и излязоха. Хокану остана сам в бдението си, в тишината, която гризеше нервите му.

Няколко часа бяха изминали, откакто бяха дали противоотровата, а Мара не показваше никакви признаци на подобрене. Клепачите ѝ не трепваха, а дъхът ѝ нито забързваше, нито се променяше. Здрачът отвъд параваните се сгъстяваше и докато тъмнината бавно пълзеше вътре и изолираше съпруг и съпруга в смътния кръг светлина от лампите, Хокану изпита съмнение. Дали засадата при молитвената порта не го бе задържала съдбоносно и лекарството не бе стигнало твърде късно до Мара? Дали боговете не се бяха обърнали срещу тях и всичко, което бяха постигнали в живота си, не бе станало напразно от предрешената съдба?

Болката в раната от стрелата и тревогата за Мара го изцеждаха докрай. Измъчен от нуждата да действа, да направи нещо, след като знаеше, че не може да се направи нищо повече, той се пресегна и хвана ръката на Мара. Плод на въображението му ли беше, или плътта ѝ наистина бе станала по-малко студена и лепкава? Или собственото му изтощено от напрежение тяло ставаше трескаво и сухо, след като неизваденият връх на стрелата в бедрото му бе започнал да забира? Съмнението подгони опашката на несигурността и за да прекъсне този кръг на безполезна тревога, Хокану заговори.

— Мара... — започна той. Празнотата на стаята само подсили самотата му. — Мара... — Напразно се помъчи да каже нещо за утеха. Всички думи вече бяха казани, безкрайните извинения и уверения в любов. Това, че жалката политика трябваше да изложи на риск жена, в която имаше толкова живот, само подчертаваше основния недостатък на цуранското общество: недостатък, за чиято промяна Мара беше

жертвала себе си и продължението на рода Акома. Хокану затвори очи да спре сълзите, несигурен дали слабостта му произтича от дълбоко разкаяние, или от раната.

Колко дълго беше седял неподвижно, борейки се с чувства недостойни за жената, която воюваше със смъртта на постелята, не можеше да каже. Когато на вратата се почука и той вдигна шава, мракът зад параваните беше съвсем черен.

— Влез — каза той тихо и се замая от внезапното движение. Не беше хапвал нищо от предния ден. Това трябваше да е причината.

Люджан влезе и се поклони. Макар официално да не беше в дежурство в този късен час и да трябваше да отдъхва след вечерята, все още носеше бронята си и меча, който предпочиташе за полева служба. Прашен и вмирисан на пот, той изгледа с пронизващ поглед господаря и присви устни, докато изчакваше разрешение да заговори.

Хокану махна вяло с ръка.

— Милорд? — Тонът във въпроса бе неприсъщ за Бойния водач на Акома.

Сигурен, че ще последва тактично запитване за здравето му, Хокану се намръщи. Ръката му се стегна върху ръката на Мара и той хладно попита:

— Имаш да докладваш ли?

Доловил укора в гласа му, Люджан вирна брадичка.

— Позволих си волността да изпратя отряд съгледвачи под командата на Силов водач Ириланди. — Бившият Боен водач на Минванаби беше водил патрули из тези хълмове повече години, отколкото Люджан беше живял.

Хокану му кимна да продължи.

— Патрулът се натъкна на малка сила, въоръжена за набег. Имаше сблъсък. Повечето врагове са мъртви, но двама бяха заловени живи. Единият се оказа словоохотлив. Изглежда, че петимата стрелци, които са те нападнали от засада, са били само авангард съгледвачи. Пратени за рекогносцировка на пътя и да изберат мястото за порешителна атака. Били са изненадани и е трябвало да импровизират. Другите, предрешени като разбойници, не са били там и явно само благоволенieto на боговете е спасило живота ти. Замаян от забралата рана, Хокану кимна й попита:

— Открихте ли кой ги е пратил?

Люджан се поколеба. Пъхна палци в ремъка на меча си, очите му бяха впити в господаря, изпълнени с неприкрита тревога.

— Джиро — отвърна най-сетне. — Доказателството е неопровержимо. Зад това стои лордът на Анасати.

Хокану примига, за да проясни ума си.

— Тогава ще трябва да умре.

— Не. Съпруже, не бива дори да изричаш такава мисъл. Как можем да тръгнем срещу едикта на Събранието на магьосниците? — промълви немощен глас от възглавниците.

Люджан и Хокану се обърнаха рязко.

Очите на Мара бяха отворени и блестяха на изпитото ѝ лице. Пръстите ѝ се свиха треперещи в ръката на съпруга ѝ.

— Как можем да убием Джиро, след като Великите са забранили кръвната ни вражда?

— Слава на Добрия бог! — възкликна Хокану, наведе се и целуна жена си по бузата. — Любима, как се чувстваш?

— Ядосана — призна Мара. — Трябваше да съм по-благоразумна и да не опитвам онзи шоколад. Алчността ми да спечеля търговски монопол едва не ме унищожи.

Хокану погали ръката ѝ.

— Сега си отдъхни. Слава на боговете, че се свести.

Мара се намръщи.

— Бебето? Какво стана със сина ни? — Но мъката на лицето на Хокану ѝ каза всичко, което трябваше да знае. Овладея се и затвори очи. — Двама синове — прошепна. — Двама синове мъртви и не можем да пролеем кръв, за да отмъстим. — Думите сякаш изчерпаха последните ѝ сили и тя се унесе в сън; червенина — може би от гняв, а може би от скръб — бе обагрила бледите ѝ страни.

В същия миг нахлуха слуги. Лечителят нареди да проветрят постелята на Мара и да угасят лампите. Люджан пък пристъпи напред, хвана Хокану в силните си ръце и го вдигна от пода.

— Боен водач! — сопна се раздражено лорд Шинцаваи. — Мога да вървя сам. Пусни ме.

Люджан му отвърна с най-обезоръжаващата си усмивка:

— Аз съм човек на милейди, господарю Хокану. Тази нощ не приемам заповеди от Шинцаваи. Ако беше някой от воините ми, щях да ти забраня категорично да се движиш с такава рана.

— И честно казано, много повече се боя от гнева на милейди. Ще те заведа при хирурга, та да извади върха на стрелата. Ако умреш от коварството на Джиро, докато Мара спи, това няма да помогне на никого. — Тонът му беше почти безочлив, но очите му бяха пълни с благодарност към мъжа, спасил жената, чийто живот бе най-важното от всичко и за двамата.

Хирургът остави оцапаните с кръв инструменти и погледна Люджан. Покритото му с пот чело лъщеше на светлината на лампата. Лицето му беше напрегнато.

— Значи не е добре? — прошепна Люджан. Ръцете му държаха здраво крака на Хокану Замаян от дозата вино, подсилено с упойваща билка, за да притъпи болката, Хокану почти не разбираше къде е и какво става. Все пак, колкото и да беше замаяно съзнанието на човек, духът му оставаше буден. Ако новината нямаше да е добра, уалът на Хокану, неговата вътрешна същност не биваше да я чуе, преди да се е съвзел достатъчно, за да запази самообладание.

Но или думите на Люджан не бяха изречени достатъчно тихо, или раненият не бе унесен дотолкова, че да не ги чуе. Хокану немощно вдигна глава и изпъшка:

— Ако има нещо лошо, държа да го чуя веднага.

Лечителят избърса ръцете си с чист парцал. Попи и потта от челото си. Извърна притеснен поглед към Люджан и той му кимна. Лечителят погледна отново консьорта на Мара.

— Извадих върха на стрелата, господарю. Но беше дълбоко в костта. Има разкъсани сухожилия, някои толкова, че е невъзможно да ги зашия. — Премълча, че раната е дълбока и разкъсванията може да заберат. Щеше да сложи превръзка, но нищо повече не можеше да се направи.

— Да не би да ми казваш, че няма да мога да ходя? — Гласът на Хокану не трепна, запазил властната си острота.

Лечителят въздъхна.

— Ще ходиш, господарю. Но никога повече няма да водиш атака на бойното поле. Ще куцаш и трудно ще пазиш равновесие. В сражение всеки опитен воин ще те убие лесно. Милорд, никога повече не трябва да обличаш броня. — Поклати съчувствено побелялата си глава. — Съжалявам. Това е най-доброто, което мога да обещаая.

Хокану извърна лице към стената. Дори ръцете му не се стегнаха в юмруци. Гневът и болката му останаха скрити. Но Люджан, който също беше воин, знаеше какво му е на ума: това, че все пак е наследник на баща си и Боен водач на Шинцаваи. Лошо беше за мъж, комуто предстои да понесе мантията на Велик дом, да стане сакат. Сърцето му се късаше, но не посмя да предложи съчувствие от страх, че отчаяно поддържаното достойнство на Хокану ще рухне.

И все пак мъжът, когото Мара бе взела за свой съпруг, отново показва твърдия си нрав.

— Продължи с работата си, лечителю. Заший каквото можеш, и в името на любовта на боговете, не ми давай повече упойващо вино. Искам да съм в съзнание, когато милейди се събуди, а не обезумял от самосъжаление, причинено от пиене.

— Добре, господарю — отвърна хирургът. — Ще се постарая да направя най-доброто, което мога.

— Добри слуга, в това мога да съм ти в помощ — каза тих глас откъм входа.

Хирургът се сепна изненадано, а Люджан едва не изпусна крака на Хокану и се обърна с раздражение.

— Казах на стражата, че господарят не бива да бъде притесняван. По никакъв повод! — И замръзна изумен.

Съсхреният мъж с кафяв халат, който стоеше в края на светлия кръг, беше жрец на Хантукама, Бога на изцеляването. Люджан беше виждал такъв жрец веднъж, в деня, в който бе спасен животът на Кейоке. Знаеше колко е трудно да се спечелят услугите на такъв жрец, така че се поклони дълбоко като най-низш роб.

— Прости ми, жрецо, за лошото ми възпитание. В името на моята господарка, ти си добре дошъл тук, а грубото ми поведение е позор за честта на този дом.

Жрецът пристъпи безшумно напред с босите си крака. Потъмнялото му от слънцето лице не издаваше никаква обида, а само най-дълбоко съчувствие, щом докосна рамото на воина.

— Щом господар и господарка са пострадали, щеше да си лош бранител, ако не се опитваш да им спестиш нежелани натрапвания.

Люджан заговори, без да вдига лице от пода.

— Добри жрецо, ако си дошъл да помогнеш, моите чувства са без никакво значение пред нуждите на господаря и господарката ми.

Жрецът се намръщи и страховито изражение замени обичайната ведрина на лицето му. Ръката му се стегна с изненадваща сила и той вдигна Люджан от раболепната поза.

— Напротив — отсече с укор. — Духът и чувствата на всеки човек са равни пред зора на моя бог. Простено ти е за грешката, достойни воине. Сега върви. Остави ме да свърша работата си с господаря ти и стой бдително на своя пост на вратата.

Люджан отдаде чест по войнишки, с ръка на сърцето, и излезе, както му бе наредено. Хирургът удостои жреца с припрян поклон и понечи да го последва, но жрецът му махна да остане и каза:

— Послушникът ми е още момче и е твърде уморен от пътуването, за да помогне. Пратих го да спи и щом ще служи на своя бог, ще ми трябва помощ.

Остави торбата си на пода, хвана ръката на Хокану и го попита:

— Сине на моя бог, как си?

Хокану сведе глава, най-доброто, което можеше да направи в израз на почит.

— Добре. Благодаря на вашия бог и на благосклонността на Чочокан, че те доведоха в този дом. — Вдиша с усилие и се помъчи да превъзмogne болката. — Ако ми е позволено, бих помолил да се погрижиш за съпругата ми. Нуждата ѝ от изцеление е по-голяма от моята.

Жрецът присви устни.

— Не. Казвам не. — Вдигна ръка, за да прекъсне възражението на Хокану. — Аз съм този, който ще прецени. Вече видях Слугата. Дойдох, за да се отзова на нейната нужда, защото нейната саможертвеност и любов към хората ѝ са признати от следовниците на моя бог. Но тя се съвзема добре и без благословията на Хантукама. Дали сте противоотровата навреме.

Хокану притвори очи с видимо облекчение.

— Радвам се да чуя, че ще се оправи.

— Ще се оправи. — Жрецът замълча и лицето му стана угрижено. После добави, като подбираше думите си грижливо: — Но трябва да знаеш, като неин консорт, че ще роди само още едно дете. Отровата е нанесла щети и това е най-доброто, което целебните сили на моя бог могат да позволят.

Очите на Хокану рязко се отвориха, черни на мигащата светлина на лампата. Воинската му сдържаност се съхрани, без да издаде мъката му от това, че неговата лейди няма да може да има многото деца, за които копнееше, за да осигури и своята, и неговата родословни линии.

— Разбрах.

Възцари се тишина. Хирургът стоеше неподвижно в почит към чувствата на господаря си. Съсъкът на лампата се сля с шепота на лекия ветреца отвъд паравана и, още по-далече, с тропването на воин, отзовал се на смяната на караула. Лятото бе отминало и земноводните същества по езерния бряг бяха затихнали, само насекоми жужаха в меката топлина на нощта.

В това безмълвие и мир, властващи в късния час, жрецаът на Хантукама проговори:

— Разбирането не е достатъчно.

Очите на консорта на Мара се съсредоточиха с усилие поради замаята от упойващото вино. Той погледна слабия сбръчкан дребничък жрец и бавно се надигна.

— Какво още ще поискаш от мен, което вече да не съм дал?

Жрецаът на Хантукама въздъхна и отвърна с усмивка.

— Точно това е, че даваш твърде много, сине на моя бог. Любовта и предаността ти към съпругата ти поглъщат всичко, което имаш, и всичко, което си. За нея наследникът на Шинцаваи рискува целостта на крака си и за нея е готов да пожертва живота си, за да опази нейния. Като глас на моя бог, казвам, че това е твърде много.

Хокану се зачерви от гняв.

— Каква чест бих имал, ако спасях себе си пред Мара?

Жрецаът го натисна да легне отново на възглавниците с нежен, но твърд жест.

— Тя не се нуждае от твоето спасяване — заяви с тон, нетърпящ възражение. — Тя е Слуга на империята и Господарка на Акома. Има своята собствена сила. Нуждае се от теб като доверен приятел до себе си, не като щит пред нея.

Хокану си пое дъх, за да възрази. Жрецаът го разтърси здраво и той изохка от болка.

— Ти си не по-малко от нея в очите на тази империя и на моя бог. Продължението на тази държава и по-добрият живот за всички, обещан от Небесната светлина, разчитат на теб, като наследник на

дома Шинцавай, толкова, колкото и на нея. Ти си основен играч в тази променена Игра на Съвета. Това трябва да разбереш.

Твърде изтощен, за да спори, Хокану се отпусна и отрони уморено:

— Говориш все едно знаеш бъдещето. Какво виждаш, а ние — не?

Но жрецът не пожела да каже. Тихо, но твърдо се обърна към домашния хирург.

— Отвори торбата ми, лечителю. Ако искаме този мъж да стане, без да куца, ни чака дълга нощ работа и трябва да призова благословията на моя бог.

Вестта за засадата срещу Хокану и сигурното възстановяване на Мара догони Аракаси на речна баржа надолу от Кентосани. Пратеникът, който я донесе, пристигна малко след разсъмване, при едно спиране да натоварят пресни плодове. Качи се с робите, понесли кошове с джомач, и се шмугна ненатрапчиво през пътиниците на борда. На баржата пътуваха три семейства берачи на плодове, двама келяви просяци, прогонени от Кентосани за упражняване на занаята без разрешение от императора, и бегач от гилдията с подут глезен, тръгнал на юг да помоли чичо си за приют, докато оздравее.

Аракаси седеше между две бурета, придърпал тъмната качулка над лицето си. Тъй като беше мръсен като просяците и очите му шареха като на крадец, майките селянки държаха ревливите си бебета и измършавелите си хлапета далече от него, така че новодошлият намери достатъчно пространство, за да се провере до него и да му изшепне новината от имението на Акома.

Затворил очи и отпуснал глава, Началникът на шпионите изглеждаше заспал. Имаше въглищна прах под ноктите и раздран струпей на брадичката и миришеше все едно не се е къпал от седем дни. Но ушите му чуваха добре. След миг, през който помисли трескаво, изпухтя сънено, завъртя се на една страна и отвърна с едва доловим шепот:

— Няма да сляза на сливането на реките. Кажи на свързката там да предаде поздравите ми на господаря и господарката. Ако съм нужен, предай мрежата да попита за мен при бижутера до дюкяна за

препарирани трофеи в Сулан-Ку. Ще познаеш мястото по черепа на харулт на табелата.

Пратеникът пипна китката на шпионина за потвърждение, после изсумтя шумно, уж отвратен, наведе се към най-близкия пътник и почна да го увещава да встъпи в не особено известния култ на Лулонди, бога на земеделците.

— Разкарай се, напаст такава — сопна се отегчената му жертва. — Не обичам зеленчуци, а мухите на това пътуване ми стигат и без досадното ти дърдорене!

Пратеникът се поклони и без да иска перна с лакът коляното на една от селянките. Тя изруга и го срита в пищялките.

Суматохата привлече вниманието на господаря на баржата.

— Ей, вие там! Я да стоите кротко, че да не изхвърля цялата ви пасмина през борда.

Селянката отвърна високо:

— Тая отрепка тука е дошъл да проси, а и дали си е платил за превоза, между другото?

Господарят на баржата се намръщи и присви очи към мъжа, когото селянката сочеше с мазолестия си пръст.

— Ти! Въшлив келяв нещастнико! Имаш ли центи да си платиш? Мъжът замърмори отчаяно:

— Заради благословията на добрия Лулонди, моля те да ме оставиш, нямам пари.

Господарят на баржата се навъси и щракна с пръсти.

— Ще ти дам аз една благословия на Лулонди. — По негов знак двама от весларите, мускулести като борци, се надигнаха от мястото си за отдых до перилото и се поклониха на господаря си.

— Изхвърлете го — нареди им отвратен собственикът. — И хич не го жалете. Без пари ще ми се вози той.

Двамата веслари се ухилиха доволно, наградиха жертвата си за китките и глезените и я метнаха през борда.

Мъжът падна с плясък и пръски мръсна вода заляха еднодръвката на някакъв продавач на плодове. Екипажът на баржата, пътниците на палубата и зяпачите, струпали се на брега, се разсмяха, щом нещастникът зарита да се измъкне от гънките на наметалото си и заплува като гризач към сушата.

— Благословията на Лулонди, как пък не — избоботи господарят на баржата, обърна се и прекрачи хъркация Аракаси, без дори да го погледне.

Два дни по-късно Началникът на шпионите на Мара слезе в Сулан-Ку и тръгна по крайречната улица незабележим в обедните сенки. Нямаше хора, дюкяните бяха затворени за обедната жега. Аракаси се запъти към Къщата на Седемте звезди, публичен дом, привличащ благородници със старомодни вкусове. Там, под арката на една задна врата, украсена с целуващи се херувимчета, почука в уговорената последователност. Вратата се отвори и неописуемо дебела жена, накичена с гerdани от мъниста и коркара, го дръпна вътре.

— Богове — промърмори с глас, дълбок като на мъж, — винаги ли трябва да идваш вмирисан на канал? Имаме клиенти горе, може да се възмутят.

Аракаси се ухили.

— Стига, Бубара, не ми казвай, че ти е свършила всичката вода за баня с листа от кекали и цитрус толкова рано през деня.

Мадам изпръхтя.

— Не е, разбира се. Момчетата и момчетата трябва да миришат сладко. — Врътна отпуснатата си ръка през една завеска и голо глухонямо дете с кожа с цвета на зърна чоча-ла изситни навън и й се поклони.

Тя махна към Аракаси и му кимна.

Момченцето Погледна мръсния гост, кривна глава и се ухили радостно, като го позна. Без да се притеснява от ужасната миризма, хвана зацапаната с въглища ръка на шпионина и го изведе.

Аракаси разроши косата на момчето и му даде бонбонче, направено от чо-джа. Момчето се усмихна и показа жалки голи венци на мястото, където би трябвало да има зъби. Изстена от задоволство и наведе няколко пъти чело към юмручетата си в жест на благодарност.

Аракаси помисли малко и добави две монети от раковини.

— Някой трябва да ти купи дрехи — измърмори той, хвана момчето за лакътя и го дръпна да се изправи, когато то понечи да се просне на пода. Потупа го отново по главата и му махна да си ходи: беше идвал тук много пъти и знаеше къде да отиде.

Тръгна по коридора, докосна една статуетка, която отключваше скрита врата, и се заизкачва по тясното стълбище зад нея към малък склад под стрехите; зад него малкото момче стисна в шепи скъпоценните си дарове и се затъркаля от радост по хубавите килими.

В малката стаичка, под напечените от обедното слънце дървени плочи на покрива, Аракаси разрови няколко ракли, пълни с всевъзможни дрехи, от искрящи халати с мъниста до широки ризи за полски работници. Избра си ливрея в оранжево и пурпурно и прашни сандали с дупка на пръстите на левия. После нави непращия си халат и го пхна в друг сандък, пълен с просешки дрипи, и само по препаска заслиза по стъпалата, за да използва банята.

След час беше на колене в службите на лихварската гилдия, с четка за търкане и ведро вода. Следобедната търговия бе започнала с нова сила и дори да се задържеше дълго в чистене на плочките около писалището на чиновника до пътеката, никой нямаше да коментира. Търговците имаха навика да го сритват от пътя си, докато влизаха и излизаха, особено ако изплащането на заемите им бе закъсняло или нуждата им да търсят заем бе причинена от злополука: кервански товар, ограбен от разбойници, или товар коприна, съсипан от влажното време.

В горещия следобед често припламваха спорове и никой не забелязваше, че слугата си мърмори тихо, докато търка плочките.

Освен чиновника, който докато преписваше редове числа, държеше главата си кривната на една страна.

— ... дияря на хафта в кучешки лайна — мърмореше Аракаси. — Трябва да има закон, който да забранява домашните любимци на дамите да серат по улиците. — Изсумтя, изруга схванатия си гръб и със същия напевен тон продължи: — Обижда ми носа, тъй де, а забеляза ли дали червеното момче е взело бележки, които може да са били за кръвни пари? Пак насрано във водата за миене, а ми омръзна да изливам и да пълня ведрото.

Чиновникът избърса пот от челото си, вдигна една плочка от ъгъла на писалището си и написа нещо. После порови в друга купчина зацапани с тебеширен прах дъсчици, замахна с крак и скрита силно търкащия пода в ребрата.

— Ей, ти. Изчисти ги тия.

Аракаси избута назад перчема си и опря нос в мокрите плочки на пода.

— Твоя воля, господарю, твоя воля.

Взе дъсчиците, опипа с ръка за парцала и се зае с възложената задача. Мърморенето му продължи със същата интонация, щом стигна до дъсчицата с написаната бележка. Като видя числата и изписаните с шифър отстрани дати, едва не изпусна парцала. Три първания на китката и дъсчицата беше празна, числата и датите — запаметени. Лицето му остана напълно равнодушно, но пулсът му се бе удвоил.

Защото червеното момче беше кодовото му име за Анасати, а чиновникът — грижливо поставен агент. Числата пък бяха разкрили големи суми в метал, взети от Първия съветник на Анасати. Не бяха за търговски цели. За тях хадонрата щеше да се е подписал и повечето щяха да са в бележки на търговци, извършващи редовни сделки. Едната от сумите беше заета точно преди почти катастрофалното разкриване на Аракаси в копринения склад. Възможно ли беше събитията да са свързани? А другите две, със скорошни дати, можеше да са плащане на тонга Хамой, кървави пари за определени убийства.

Аракаси излъска последната плоча и заситни обратно към писалището на чиновника. Забърса отново пода и измърмори недоволено, когато чиновникът хвърли парче хартия от таза към кошчето за боклук и не улучи. Смачканият боклук падна на почистените от Аракаси плочки. Той го вдигна, поклони се раболепно и го пусна в коша за боклук. Но второ парче хартия, увито вътре, остана в дланта му и бързо изчезна в една гънка на препаската му.

Изтърпя бутането и ритниците на търговците, докато вървеше назад по пътеката, и накрая се сви в отсрещния ъгъл.

Точно преди да затворят, когато гласовете ставаха най-гръмки и нервите най-изопнати, натруфено облечен търговец спря до писалището на чиновника, който беше агент на Аракаси, хвърли бърз поглед из помещението, видя, че всички са заети с работата си, и запита нещо.

Видимо смутеният чиновник изтърва кредата си. Аракаси топна четката за търкане във ведрото и започна нова част от пода, но наведената му глава беше извита така, че да вижда добре под ръката си разговора при писалището.

Двамата мъже говориха няколко минути. Размениха се монети от раковина, невидимо за всеки, който стоеше вътре, но не и за слуга, наведен над пода. Търговецът се огледа, очите му бяха блеснали от оживление.

Аракаси се намръщи. Къде беше виждал този човек? Къде? И отговорът го споходи бързо, след като можеше толкова нещо да отделя детайли от обстоятелства, колкото и несъвместими да изглеждаха.

С тръпка на възбуда разбра, че мъжът, облечен като натруфен търговец, не е никой друг, а самият Чумака, Първият съветник на Анасати.

— Чочокан да ми е на помощ — измърмори той. — Проклетият под няма свършване. — Придърпа ведрото настрана, като прегради вратата към нужника. Миг по-късно беше възнаграден с нов ритник в ребрата, когато чиновникът, забързал се по зова на природата, се спъна в него.

— Проклетата отрепка! — Наведе се да го удари още веднъж и между ругатните заговори тихо: — Търговецът искаше да научи дали някой е разпитвал за сметките на Анасати. Казах му, че няколко съмнителни мъже с шавливи погледи са ми предложили подкуп за това, само за да го притесня.

Аракаси задави смеха си притисна лицето си в пода в робски извинителен поклон.

— Съжалявам, господарю, съжалявам. Това е адски интересна новина и ми простете за непохватността, умолявам ви.

— Простено ти е! — викна чиновникът. — Марш вълн и изтъркай верандата! И гледай уличните псета да не пикаят на пилоните откъм задната уличка, докато си там.

Аракаси се поклони и припряно заотстъпва през вратата. Но макар да прати най-бързата си тайфа улични хлапета да издирят търговеца, от Чумака не бе останала и следа.

До залез-слънце Началникът на шпионите на Мара бе принуден да признае хитрината му. Това също тъй го притесни. Изстина от мисълта, че във вражеския лагер има човек, който не му отстъпва по опит в хитростите. Защото Джиро не само се беше заклел да унищожи Мара, но беше най-опасният член на фракцията на традиционалистите, която се стремеше да премахне императора. Други можеше да са пооткрити в съпротивата си, но Аракаси не се съмняваше, че Джиро

търси и намира изгода, като оставя други да изричат на глас желанията му. Напредъкът, постигнат в промяната на едно управление, пропаднало в застой и развала, оставаше застрашен.

Щом падна вечерта, Аракаси забърза по тъмните улици към Къщата на Седемте звезди. Трябваше да промени самоличността си и веднага да се върне при господарката си. Защото макар да беше стигнал до задънена улица в усилието си да разкрие тонга Хамой, имаше да съобщи друга тревожна новина, засягаща политическите дела в империята. Още по-притеснително беше случайното му откритие, че Чумака, Първият съветник на Джиро от Анасати, по някакъв начин е разбрал, че се налага да пази следите си.

Кой от агентите му беше разкрит, зачуди се с тревога Аракаси.

10. ИНТЕРВАЛ

Мара се измъчваше.

Изтощението, причинено от отравянето ѝ, минаваше твърде бавно. Два месеца бяха минали, а тя все още беше твърде слаба, за да може да пътува. Погледна слънчевата светлина, нашарила килима в кабинета ѝ, и се намръщи. Трябваше да е в Свещения град и да присъства на свикването на съветниците на императора, което ставаше два пъти годишно. Фрасай от Тонмаргу, Имперският съзерен, беше болен. Шепнеше се, че бил станал слабоумен от старост. Слуховете бяха безпочвени, но дори в жизнените си години като Боен водач на клан лордът на Тонмаргу беше управлявал с колеблива ръка, опитвайки се да задоволи враждуващите помежду си фракции. Мара се притесняваше. След като авторитетът на Фрасай се сринаше, а Имперският канцлер, бащата на Хокану, Камацу бе затруднен от всички страни от традиционалистките атаки, които застрашаваха не само личното му благополучие, но и това на съюзниците и поддръжниците му, тази есенна среща като нищо можеше да се превърне в бойно поле.

По-кървавите дни, когато Играта на Съвета се разиграваше под управлението на Военачалник, все още бяха твърде скорошни, за да се забравят.

Мара удари с юмрук по писалището в неволен израз на безсилие и се надигна да се поразтъпче. Това, че беше твърде слаба да върви без помощта на бастун, я накара да се изчерви от яд. Слугите, които стояха готови да се отзоват на нуждите ѝ, и дори момчето бегач при вратата извърнаха лица от чувствата, заиграли със смущаваща откритост по лицето на господарката.

Но днес тя беше твърде раздразнена, за да хаби усилие да поддържа полагащата се цуранска фасада. Кевин варваринът, ако беше тук, щеше да я подразни за това. Мара усети жегване на място, което беше мислила, че отдавна се е втвърдило и зараснало.

— Проклет мъж! — измърмори и тупна с бастунчето от яд.

Кротък глас я сгълча от вратата:

— Империята няма да се разпадне само защото любимата й Слуга е твърде зле, за да отиде на съвет. — Облечен само по връхна роба, влажна от пот след упражнението с оръжия, Хокану пристъпи вътре. Вече почти не куцаше. Мара го изгледа с гняв и той я хвана за китките. Пръстите му можеха да обхванат костите й като пранги, толкова беше отслабнала, и той трябваше да внимава, за да не я нарани. Отново заговори с твърдост, която липсваше в хватката му. — Милейди, лорд Хопара ще се справи с положението. Съветът няма да се разпадне, защото няма да си там.

Тя вдигна глава и очите и блеснаха.

— Престани да се държиш с мен все едно съм направена от стъкло. И двамата знаем, че традиционалистите ще интригантстват и че повечето от това, което става, няма да е в залата на съвета. Ще се сключват сделки, ще се налагат условия и много от тези, които иначе биха действали предпазливо, ще са по-дръзки, защото аз няма да съм там!

Хокану се усмихна, пусна едната й китка и оправи паднал от косата й кичур. Докато го навиваше под нефритената игла, скри болката си от това, че тъмните й кичури бяха загубили блясъка си и че кожата й нямаше вече лъскавината на раковина от коркара. Пъргавината й на танцорка бе изчезнала през седмиците на легло. Лицето й все още изглеждаше изпито, а дори Люджан не можеше да я накара да отдъхва в горещите следобеди.

— Политиката настрана, мила. Позволих си волността да повикам слугините ти. Имаш гост.

— Мили богове, официално облекло? — Гневът на Мара се смени с досада. — Ще се задуша. Чий баща е дошъл този път с надеждата да пипне халата ми за късмет, за да намери добри съпрузи за петте си злочести дъщери?

Хокану се засмя, хвана я за кръста и я вдигна в прегръдката си.

— Колко сме раздражителни днес. Знаеш ли, че един търговец се обърна към Джикан и му предложи метал за захвърленото ти облекло? Искаше да ушие дрипите на лентички и да ги продава като сувенири.

Мара се вцепени обидена.

— Джикан не ми е казал!

— Защото знаеше... — почна Хокану и изпъшка, щом подобната на призрак жена в ръцете му го блъсна с лакът в корема. — Знаеше, че ще наредиш да изгонят горкия човек с камшици от имението, и прецени, че няма да е гостоприемно.

Мара изтърси дума, която със сигурност щеше да помрачи благоговейната представа, която простолюдието поддържаше за нея. След това перна съпруга си по ръката.

— И кой е този гост, за който Джикан е решил, че ще е безопасно за мен да го видя?

Чаровното лице на Хокану грейна в усмивка.

— Ще се наложи да си сложиш грим. Лейди Исашани от Ксакатекас.

— Тук? — възкликна Мара отчаяно. Вдигна ръка и притеснено заоправя косата си.

За първи път някой я виждаше загрижена за външния ѝ вид след помятането и Хокану мълчаливо благодари на предизвикателната дама, чакаща в най-хубавата дневна на Мара. Може би след този ден Господарката на Акома щеше да се вслуша в разума и да престане да хаби силите си, нужни ѝ за изцеряване, в изтощителни нервни пристъпи. Лекуващият жрец бе преценил, че противоотровата е върнала Мара от самите порти на залите на Червения бог и че с отдих и спокойствие ще трябват три месеца за пълното ѝ телесно възстановяване и още толкова, докато възвърне напълно силата си. Но емоционалното ѝ състояние след смъртта на още едно дете и спасяването на косъм от смъртта не предполагаша спокойствие и отдих. Хокану се боеше, че ще трябват много повече от три месеца, докато жена му се възстанови.

Видимото страдание на жена му му напомни болезнено, че не само нейното здраве беше пострадало. Ако не се поизпотеше хубаво в гореща баня, и то скоро, щеше да се схване ужасно. Тя забеляза гримасата му и я разчете, както винаги.

— Не бива да се бавиш с банята си, скъпи. Щом Исашани е дошла, лукавство и интриги ще лъхат от нея като парфюм. Ще е нужно чаровно мъжко лице, за да измъкне с ласкателство информация от нея, и честта ти на консорт на Акома повелява да присъстваш.

Хокану не беше нито толкова уморен от упражненията, нито глух за нюансите, за да не долови подмолния страх в гласа ѝ.

— Какво те безпокои? Гостуването на лейди Исашани би трябвало да те зарадва.

Мара го погледна с черните си очи.

— Великата игра. Твърде често стига до кръвопролитие, а има слухове за заговор срещу императора.

Лицето на Хокану се вцепени.

— Ще дойда. Но след като се изкъпя и след като имате възможност да подновите женското си познанство.

Опасна политика можеше да е причината зад гостуването на вдовицата Ксакатекас. Но Хокану нямаше да лиши Мара от възможността да се възползва от острата проникателност и ум на бившата Управляваща лейди на Ксакатекас.

Мара приличаше на окаяно безпризорно дете под тежестта, на дрехите и труфилата. Влезе в дневната с малки сдържани стъпки не за да изглежда изящно, а поради слабост. Блясъкът на смарагди и нефрит засенчваше очите ѝ, поклонът, с който удостои високата жена, очакваща появата ѝ в пурпурнозлатистия си халат, по необходимост бе лек и кратък. По-дълбок щеше да я смъкне на колене на пода, а упоритата гордост я спираше да потърси подкрепата на слуга.

Лейди Исашани от Ксакатекас се надигна от възглавничките си сред вихър от фина коприна и парфюми. Очите ѝ бяха леко дръпнати. В косата ѝ имаше сребро, смесено с кестенявото, а пудрата от тиза, с която бе покрила изпъкналите си скули, бе смесена с искрящи късчета раковина. По лицето ѝ блещукаха точици светлина и ефектът усилваше млечнорозовия цвят на кожата ѝ, съхранила блясъка на младостта като с магическо заклинание.

Прочута със своята красота, вдъхваща страх с проникателността си и призната за ненадмината манипулаторка, вдовицата регент лейди Ксакатекас забърза напред и подкрепи Мара за лакътя.

— Явно все още не си се изцелила, скъпа. — Гласът ѝ бе звънък като тона на драгоценен музикален инструмент, поддържан от поколения музиканти. — Формалностите са излишни между приятели.

Мара се отпусна благодарно на меките възглавнички. Собственият ѝ глас зазвуча сух като стържещ пясък, щом започна с осветените от времето слова за поздрав към особа с по-високо социално положение:

— Добре дошла в моя дом, лейди. Добре ли си?

Исашани сведе глава и сладка усмивка образува трапчинки на страните ѝ.

— Благодаря на Слугата за тази незаслужена вежливост — отвърна тя с тон на искрено задоволство при това обръщане на ранговете от Мара. Макар да превъзхождаше Мара по възраст и житейски опит, тя беше само бивша Управляваща лейди, докато Мара бе Слуга на империята. — Съвсем добре съм, но ти приличаш на каша хуает, оставена на слънцето за добитъка. Скъпа, нищичко ли не са ти давали за ядене? — Това, че думите ѝ бяха прями, не изненада Мара, но тази груба прямота беше изваждала от равновесие много противници на дома Ксакатекас, чиито умове бяха размътени от изкусителния чар на Исашани.

Мара наведе очи от замайващия блясък на виолетова коприна, пищно общита със златна нишка, и също толкова бързо извърна погледа си от подноса с меса и резенчета плодове, оставен от слугите за гостенката ѝ. Заобиколи въпроса с:

— Със сигурност не си дошла тук, за да слушаш оплакванията ми от здравето ми. — Всъщност храната ѝ беше безвкусна. А и отровата бе направила стомаха ѝ нервен и деликатен.

Отговорът на Исашани бе язвителен и прям.

— Определено не съм дошла, за да ти угаждам, като те гледам как се цупиш.

Мара едва се сдържа да не трепне. От всеки друг щеше да се наложи да изтълкува подобен упрек като оскърбление. Но в дълбоките очи на Исашани се таеше съчувствие, което я удари като шамар, защото беше искрено. Въздъхна и чувството, втвърдило се след помятането, леко се притъпи.

— Съжалявам. Не съзнавах, че настроението ми е толкова прозрачно.

— Съжалението не е достатъчно. — Исашани посегна със съвършено поддържаната си ръка, избра от блюдото плод и ѝ го

поднесе. — Яж, иначе ще повикам слугините ти и ще им заповядам да те изнесат, да те вържат на леглото и да те хранят насила.

И щеше да го направи, помисли Мара, а вероломните ѝ слугини навярно щяха да се подчинят без да се запитат дали това не е против желанието на господарката им. Исашани налагаше авторитета си като сприхав пълководец и в нейно присъствие хората обикновено маршируваха по свирката ѝ и внимаваха какви ги вършат. Тъй като не се чувстваше достатъчно силна, за да спори, Мара започна да дъвче резенчето джомач. Но пък тя също можеше да е пряма.

— Защо дойде?

Исашани я изгледа преценяващо. После, сякаш успокоена, че вътрешната ѝ същност не е толкова изтощена, колкото физическата ѝ сила, си наля чоча от чайника.

— Лорд Джиро от Анасати се е обърнал с предложения към най-големия незаконен син на покойния ми съпруг. — Гласът ѝ беше твърд като рядка варварска стомана, в противоречие е крехката ѝ красота.

Мара остави недоизяденото резенче плод. Челото ѝ се намръщи.

— Уенасети?

Изящното кимване на гостенката потвърди, че точно това е името на въпросния незаконен син. Това, че Мара изобщо знаеше името, беше впечатляващо, тъй като покойният лорд Чипино бе опитвал конкубинки и куртизанки като хубави вина. Незаконните му деца бяха многобройни като скакалци и макар всички да бяха отгледани равнопоставено и честно от дома Ксакатекас, нравът и характерите им варираха като климата. Старият лорд беше делил охотно постелята си както с красавици, така и с умници, и макар никоя от майките на децата му да не беше успяла да се опълчи на превъзходството на Исашани като господарка и съпруга, сърцата на някои се бяха вгорчили от поражението и те бяха предали негодуванието си на децата. Сегашният наследник, Хопара, разчиташе на проникателния усет на своята вдовстваща майка за фамилна политика, за да държи изкъсо многобройните си незаконни роднини.

— Голямото ни щастие — добави Исашани и очите ѝ заискриха в намек, че трудната ситуация е изгладена, — е в това, че Уенасети е син, верен на бащината си кръв. Отказал е на Джиро.

Мара остана все така намръщена, а блясъкът в погледа на Исашани не се смекчи. Като първи помощник на лорд Фрасай в ролята

му на Имперски съзерен, лорд Хопара от Ксакатекас държеше основна позиция в двора на императора. Това, че беше млад за такъв властен пост, го правеше уязвим. Бързият му усет и точните му съвети често втвърдяваха податливия на внушения нрав на лорд Фрасай, за да действа навреме и да предотврати спънки от страна на традиционалистите, които се стремяха да осуетят реформата и да възстановят премахнатия пост на Военачалника.

Премахването на лорд Хопара означаваше загуба на ключова защита: опасна стъпка по-близо до кръвопролитие и едва удържана заплаха за гражданска война. Нещо в държането на Исашани я предупреди и Мара каза:

— Имало е опит за покушение.

Лицето на Исашани бе неподвижно като порцелан.

— Няколко.

Мара затвори очи. Почувства се слаба до дъното на душата си, внезапно притисната от умора, насмалко да закопнее да се откаже от по-голямата борба и да стесни надеждите и усилията си до оцеляването на Акома пред лицето на опасностите, които се стягаха като пръстен от оголени мечове. Но все пак беше Слуга на империята, а не онова неопитно момиче, откъснато от служба на ордена на Лашима, за да оглави един обсаден дом. Враговете на императора бяха врагове и на Акома, а тя беше основната греда, крепяща тежестта на огромен покрив. За да съборят имперската власт, Джиро и съюзниците му първо трябваше да пресекат нейната подкрепа.

Непосредствено от това последва мисълта, че тонг Хамой са твърде успешни в опитите за покушение срещу приятелите, съюзниците и семейството ѝ. Докато Джиро управляваше, Анасати щяха да продължават да прибъгват до низостта да наемат убийци. Тонгът се беше превърнал в пречка, която вече не беше безопасно да се пренебрегва. Мара никога нямаше да забрави ужаса, когато за малко щяха да я удушат, нито болката от помятането, причинено от отровата. До края на живота си щеше да скърби за Аяки. Потънала в мрачни мисли, усети влизането на Хокану само по официалните думи за поздрав от Исашани.

Отвори очи и видя как съпругът и се поклони над ръката на лейди Ксакатекас. Беше стеснителен като момче, странно поведение за мъж, командвал армии в името на императора. Но Исашани умееше да

притеснява мъжете с такава лекота, че според слуховете била вещица и омагьосвала обожателите си. Хокану беше един от фаворитите ѝ и тихото ѝ закачливо ласкателство веднага го отпусна. Знаеше се, че мъже, които са ѝ безразлични, остават с вързани езици в присъствието ѝ.

Все още замаян от чара на Исашани, Хокану се настани до съпругата си, хвана ръката ѝ и рече:

— Ние също сме уморени от играта на мо-джо-го срещу тонга.
— Имаше предвид игра на карти, често играна срещу големи залози.
— Сериозно, би било огромно облекчение за всички ни, ако Ичиндар стане баща на син. Мъж наследник на имперския трон до голяма степен ще потуши огньовете на традиционалистката фракция.

Тъмните очи на Исашани блеснаха насмешливо.

— Ще се съглася, че последните няколко години бяха оскъдни откъм бракове, след като всеки знатен син взема конкубинки вместо жени, с надеждата да спечели имперска дъщеря за брак. При толкова много неомъжени момичета, които се плюят едни други като котки саркат, партиите стават доста озлобени.

Темата се прехвърли на търговската война между съдружие от клана Омечан и група от клана Канацаваи, което създаваше затруднения на бащата на Хокану в пазара на смола. Обезсърчена от предизвикания от това недостиг на втвърдена кожа, гилдията на оръжейниците бе на ръба да се включи в спора, а корабовладелци и докери бяха притеснени от търговските забрани, които нарушаваха транспортните трафици. След като Акома имаха кожи от нийдра, които плесеняваха в складове в Сулан-Ку, всички се съгласиха, че зад тези смущения стоят съюзници на Джиро. Нямахте да е добре да се напомня на Омечан, че тъкмо техните разногласия бяха дали възможност на императора да наложи абсолютната си власт.

Следобедът преля към вечер. След като умората на Мара стана очевидна и тя се извини, за да се оттегли, Исашани най-сетне се сбогува. Седнала в носилката си на двора, с носачите, готови за тръгване, тя вдигна тъмните си очи към Хокану и подхвърли последна язвителна реплика.

— Наистина, млади господарю, няма да е зле да се погрижиш жена ти да се храни, иначе ще тръгне слух, че нарочно я мориш от глад, за да я вкараш преждевременно в гроба, с надеждата да се

включиш в кръга ухажори, които пъхтят след най-голямата дъщеря на Ичиндар.

Веждите на Хокану се вдигнаха все едно го бяха боднали с меч.

— Лейди, това заплаха ли е?

Исашани се усмихна с отровна прелест.

— Зависи. Покойният ми съпруг харесваше Мара и не искам сянката му да ме терзае. Също тъй моят Хопара вероятно би те предизвикал на дуел на честта, ако можеше да види съпругата ти толкова тъжна. След геройствата й през Нощта на кървавите мечове той почна да сравнява всички млади жени с нея.

— Мда. — Тонът на Хокану стана сериозен. — Никой мъж в империята не държи толкова на нашата Добра слуга, колкото аз. И твоята визита направи за нея много повече, отколкото изобщо можеш да си представиш.

Ако не друго, гостуването на лейди Исашани най-малкото вдъхнови Мара да поднови обичайната си грижа за външния си вид. Тя призова уменията на слугините си и макар в началото подобрената й външност да се дължеше единствено на грима, Хокану внимаваше да не я безпокои. Макар все още да се задържаше дълги часове над докладите си, тя поне полагаше усилие да се храни повече. Скоро след като започна да упражнява медитация в една малка лодка в езерото, бледността й изчезна.

— Много е трудно да се тревожи човек с всичката вода наоколо, с целия този мир под небето — каза тя, щом стъпи на брега една вечер, когато сетните лъчи на залеза превръщаха вълничките и целия пейзаж в злато. Задържал я в преградката си Хокану не искаше да прекъсне мига. Но много скоро тя щеше да разбере, и тъй като не искаше да предизвика взрив, той не посмя да забави новината.

— Аракаси се върна.

— Толкова скоро? — Мара вдигна лицето си и целуна мъжа си по устните с разсеяността на вече угрижен човек. — Сигурно е чул за опита за покушение над лорд Хопара.

Мигът на топлина бе прекъснат. Хокану придружи Мара до къщата, по коридорите, помръкнали от вечерните сенки, и покрай слугите, разпръснали се да запалят маслените лампи. Откъм дворовете отекнаха щастливите викове на Джъстин.

— Какво толкова е възбудило малкия? — попита Мара.

Хокану сложи ръка на рамото ѝ.

— Нова игра. Твоят Военен съветник се хвана на бас с момчето, че не може да го издебне от засада, без да го усети. Джъстин е почнал да дебне зад мебелите и слугите вече не искат да използват задните коридори от страх, че ще ги нападне.

— А Кейоке? — Мара зави и тръгна по следващия коридор, покрит със стара изтъркана мозайка. — Джъстин хвана ли го?

Хокану се засмя.

— Няколко пъти. Слухът му не е като някога, а и патерицата му го прави лесна плячка.

Мара поклати глава.

— Само Джъстин да не го тероризира. Старият ветеран е получил достатъчно белези на служба на Акома и заслужава да го пощадим поне в залеза на живота му.

Но Кейоке, знаеше Хокану, нямаше нищо против отоците, защото се радваше на любовта към внук, какъвто никога не беше имал.

Стигнаха до кабинета на Мара и Хокану погледна питащо жена си. Лицето на Мара беше блед овал в сенките, изражението ѝ бе неразгадаемо.

— Ела с мен този път — каза тя. — Новината на лейди Исашани ме притесни и бих искала да чуя твоя съвет.

Хокану долови тревогата в гласа ѝ и попита:

— Да пратя ли за Сарик и Инкомо?

Мара поклати глава.

— Не. Те няма да одобрят това, което замислям, а не искам да слушам възраженията.

Изведнъж изстинал в топлия вечерен мрак, Хокану се пресегна и вдигна брадичката на Мара с пръст.

— Какво точно си мислиш, прекрасна моя съпруго? — Тонът му бе в противоречие с мрачното предчувствие, което стягаше дъха му.

След кратко мълчание Мара отвърна:

— Мисля, че тонг Хамой създава неприятности твърде дълго. Изгубих син и неродено дете от него. Не искам да видя лейди Исашани да понесе същата загуба, а дължа на покойния ѝ съпруг, лорд Чипино, поне това.

Хокану въздъхна, притеснен от напрежението, възникнало между тях по повод децата.

— Не от тонга, а от врага, който го наема, трябва да се опасяваме.

Мара кимна.

— Знам. Точно затова ще помоля Аракаси да проникне в щаба на тонга. Ще науча кой е работодателят им и ще разкрия публично заговорите им.

— Името му вероятно е Анасати — каза Хокану.

— Едно от имената му. — Тонът на Мара беше злокобен. — Искам да науча и другите, за да не губят повече родители младите си наследници за каузата на убийствена политика. Ела да възложим на Аракаси да се заеме с тази трудна задача.

Хокану можа само да кимне. Изпитваше уважение, близко до преклонение, към Началника на шпионите, след като го видя как действа в нощта, когато търсеха противоотровата. Но дори за човек с неговите дарби в хитростите и маскировката да проникне в тонга Хамой означаваше да се иска невъзможното. С нищо не можеше да подкрепи идеята Главният шпионин на Мара да бъде пратен на сигурна смърт във време, когато услугите му бяха най-нужни.

Аракаси напусна кабинета на господарката си угрижен. Гласът му беше пресипнал от говорене. Докладът му тази нощ бе подробен — крайният резултат от месеци труд. Началникът на шпионите беше пришпорил агентите си здраво, подтикнал ги беше да издирят отговори дори пред лицето на опасностите, поставяни от Първия съветник на Джиро, Чумака. Двама мъже се бяха лишили от прикритието си, за да спечелят информация, и бяха избрали самоубийството с меч, вместо да понесат инквизиция и мъчения и да рискуват да предадат господарката си. Но макар да бяха надушили няколко традиционалистки заговора и хитрости в стари съюзи срещу императора, не бяха успели да се доближат до името на поръчителя, изпратил тонг Хамой срещу Мара.

По-притеснителната новина от последния провален опит за покушение срещу лорд Хопара беше, че други няколко опита бяха осуетени от агент на Аракаси в домакинството на Ксакатекас. На два пъти слугинята бе проявила непохватност покрай готвачите и беше разляла блюда с храна, за която подозираше, че е отровена.

Това съобщение накара Мара открито да потръпне. Лицето ѝ бе преbledняло, а след това се зачерви от гняв, какъвто Аракаси никога не бе виждал. Думите ѝ още кънтяха в паметта му, обагрени със скръб, която така ѝ не я оставяше след загубата на Аяки.

— Аракаси — беше казала, — моля те да намериш начин да се откраднат записките на тонг Хамой. Тези атаки срещу нас — и вече срещу съюзниците на нашия император, трябва да бъдат спрени. Ако не само Анасати са зад тях, бих искала да го откриеш.

Аракаси беше приел заповедта ѝ с юмрук на сърцето като войнишки поздрав. След месеци усилия да се проникне в сметките на Анасати и три неуспешни опита да се внедрят нови агенти в имението на Джиро той прие нареждането да тръгне пряко след тонга почти с облекчение. С разочарование беше признал, че Чумака е най-умният противник, срещу когото е заставал. Но дори толкова гениален играч в политиката като Първия съветник на Анасати нямаше да предвиди толкова безразсъден ход като посягане срещу самите убийци. А макар Чумака навярно да не знаеше Главния шпионин на Мара по име, развиваше разбиране, което му позволяваше да предвижда методите на Аракаси. Малка доза неочакваност, особено след като не можеше да се открият ясни мотиви, можеше да извади Чумака от равновесие за известно време.

Тих като сянка и дълбоко потънал в мислите си, Аракаси по навик вървеше през по-сумрачните проходи, пресичащи най-старата част на къщата. Подовете бяха построени на две височини, наследство от някой забравен лорд, явно убеден, че винаги трябва да стои над слугите си. Той, или може би някоя от жените му, също тъй беше и любител на антики — в стените имаше дълбоки ниши за статуи и произведения на изкуството. Лично Аракаси ги смяташе за глупави, тъй като някои бяха достатъчно големи, за да скрият убиец.

Ето защо не беше съвсем изненадан, когато зад гърба му се разнесе цепещ тъпанчетата рев и някой скочи върху него с намерение да го събори на пода.

Той се завъртя бързо и хвана шестгодишния си нападател, който зарита побеснял, че изненадата му не е успяла.

Началникът на шпионите на Мара духна кичур червеникава коса от устните си и каза спокойно:

— Толкова много ли приличам на Кейоке, че реши да пробваш рефлексите ми?

Малкият Джъстин се закикоти, после се похвали:

— Вече убих Кейоке два пъти днес.

Аракаси повдигна вежди, изненадан от силата, нужна за да удържи енергичното малко момче. Определено беше син на баща си, с дръзкото си държане и крака, дълги като на антилопата корани.

— А колко пъти Кейоке уби днес теб, дяволче?

Джъстин се нацупи.

— Четири.

И добави груба фраза на варварската реч, чула най-вероятно от войник в казармите, който е бил близо до Кевин по време на кампанията в Достари. Аракаси си отбеляза наум, че момчето има слух, остър като ума му. А и не беше толкова малко, че да не подслушва възрастните.

— Имам чувството, че отдавна трябваше да си заспал — укори го Началникът на шпионите. — Дойките ти знаят ли, че си буден?

Джъстин избута с ръка къдрав кичур коса.

— Дойките не знаят къде съм. — Усмихна се гордо, след което го погледна уплашено, обзет от съмнение. — Няма да им кажеш, нали? Понеже ще ме накажат.

Тъмните очи на Аракаси блеснаха.

— Има си условия — каза му най-сериозно. — Ще трябва да обещаеш нещо в замяна на мълчанието ми.

Джъстин го изгледа важно. После, както беше виждал да правят войниците при игра на зарове, за да потвърдят задължение, вдигна стиснатото си юмруче и докосна челото си с палец.

— Държа на думата си.

Аракаси едва се сдържа да не прихне.

— Много добре, доблестни млади господарю. Няма да издадеш звук, когато те пъкна в спалнята ти, и ще лежиш неподвижно в постелята си, със затворени очи, докато не се събудиш и не се е съмнало.

Джъстин нададе вой, възмутен, че са го измамили. Толкова прилича на баща си, помисли Аракаси, докато влачеше дърпащото се момче, към детската. Също като Кевин Джъстин не приемаше нито протокол, нито норми на благоприличие. Баща му беше искрен при

откровено затруднение и лъжеше винаги, когато му отърваше. Беше проклятие за всяко добре поддържано цуранско домакинство, но животът определено беше станал по-малко забавен след заминаването му през разлома в Мидкемия. Дори за Джикан, който най-често беше ставал обект на шегите на Кевин, се знаеше, че подхвърля изпълнени с тъга думи за липсата му.

На прага на стаята си Джъстин спря да буйства. Явно съзна ваше, че рискът да си навлече гнева на дойките не си заслужава. Спази воинската си дума, щом Аракаси го пъкна под завивките, но не затвори очи. Гледаше дълго и с възмущение задържалия се на прага Аракаси, докато най-сетне не загуби битката си срещу умората и не се предаде на дълбокия здравословен сън на малко момче.

Шпионинът изобщо не се съмняваше, че момчето щеше да се измъкне от спалнята си, ако не се беше задържал, за да го принуди да изпълни воинската си дума. В много отношения то беше по нрав повече мидкемиец, отколкото цуранин, черта, която майка му и пастрокът му окуражаваха.

Дали тази нецуранска черта щеше да се окаже предимство в пълнолетието му, или щеше да направи името и натамито на Акома уязвимо за Джиро й съюзниците му, не можеше да се предскаже. Аракаси въздъхна и излезе в окъпаните от лунната светлина градини. Щом стигна до покоите, в които отсядаше в редките си престои в имението, смъкна последната си дегизировка на странстващ амбулант на евтини дрънкулки и накити, топна се в хладката вече вода — не искаше да губи време да кара слугите да я сменят с гореща, и се замисли, докато чистеше с гъбата мръсотията от пътя.

Единствените писмени свидетелства за договори, поети от Хамой или от който и да е друг тонг, щяха да са притежание на самия обаджан. Само един доверен негов бъдещ наследник, обикновено син, щеше да знае къде са скрити тези свитъци, като предпазна мярка срещу възможната внезапна кончина на обаджана. За да намери Аракаси тези записки, се налагаше да се доближи на ръка разстояние до водача на Братството на Червеното цвете, най-могъщия тонг в империята.

Затърка енергично боята от косата си, колкото за да се избави от нея, толкова и от безсилие. Да се добере до ядрото на тонга щеше да е много по-трудно дори от последните му набези в Имперския дворец.

Не беше споменал нищо за рисковете. Достатъчно беше да погледне изнуреното лице на Мара, за да разбере, че повече притеснения ще забавят оздравяването ѝ още. Ако научеше какви рискове стоят зад току-що възложената от нея задача, щеше да е пренапрегната и дори да се съмнява в разумността на решенията си.

Аракаси се отпусна във водата, въпреки че тя беше съвсем изстинала. Помисли за срещата си с Джъстин. Тревогата на Мара щеше да се завърти около благополучието на живото ѝ дете, да. Неговият дълг бе да се погрижи момчето да оцелее до пълнолетие. В този момент това означаваше да премахне най-опасно охранявания човек в империята: обаджана на тонг Хамой.

Това, че всеки разумен човек щеше да погледне на тази задача като на невъзможна, ни най-малко не го притесняваше. Находчивият му ум бе притеснен единствено от факта, че за първи път в дългата си и разнообразна кариера нямаше никаква податка откъде да започне. Местонахождението на главната квартира на Братството на убийците беше строго пазена тайна. Агентите, на които се плащаше за определени задачи, не бяха лесна плячка като онзи аптекар, когото беше изтезавал в задната уличка в Кентосани. Щяха да се самоубият, преди да разкрият следващия във веригата. Бяха верни на убийствения си култ толкова, колкото агентите на Аракаси бяха верни на Мара. Обезпокоен Аракаси се измъкна от ваната и се избърса. Облече прост халат. Половината нощ седя в съзерцание и ровеше в паметта си за факти и лица, които можеха да му дадат отправна точка.

Няколко часа преди разсъмване направи няколко упражнения за раздвижване и събра нещата, които чувстваше, че ще му потрябват. Напусна къщата на имението, без постове да го забележат, Хокану веднъж се бе пошегувал, че някой път някой воин може неволно да го убие, ако продължава да се промъква из имението нощем. Аракаси бе отвърнал, че страж, който го убие, трябва да бъде повишен, след като е отървал Мара от некадърен слуга.

Утрото го завари на другия бряг на езерото. Аракаси крачеше уверено, повярвал в себе си. Съставял беше планове, обмислял ги беше и ги беше отхвърлял, но не изпитваше никакво отчаяние, а само усиливащо се усещане за предизвикателство.

По залез-слънце беше на реката, смесен с другите пътници, чакащи търговската баржа — един от многото безименни, запътили се

към Свещения град.

11

СКРЪБ

Минаха месеци.

Най-сетне цветът се върна на лицето на Мара, Дойде пролетта и нийдра се отелиха, а варварските кобили дадоха на конюшните седем здрави кончета. С разрешение на Люджан Хокану задели два патрула бойци с мечове и през лятото се зае да ги учи на езда, а след това да ги упражнява в строй на коне.

Прахта от тези учения надвисваше над полята в сухия зной, а езерният бряг в късните следобеди се огласяше от смях и гълчава, докато свободните им от дежурство приятели гледаха как избраниците къпят варварските коне. Не само ездачи и коне излизаха мокри в някои дни, щом играта загрубееше. Мара често наблюдаваше от голямата тераса, от която някога Тасайо от Минванаби бе надзиравал тактическите си маневри. Придружаваха я слугини, малкият ѝ син — и все по-често съпругът ѝ.

Една вечер, докато слънцето се скриваше, нашарен с белези ветеран целуна кобилата си по муцуната и Мара се усмихна весело за първи път от седмици.

— Мъжете определено започват да свикват с конете. Не малко от любимите им вече се оплакват, че прекарват повече време в конюшните, отколкото в брачните си ложета.

Хокану се ухили и плъзна ръка около тънкия ѝ кръст.

— А ти имаш ли такива оплаквания, мила?

Мара се обърна в ръцете му и засече простодушно ококорените сини очи на сина си. Погледът болезнено ѝ напомни за баща му — и тогава момчето направи неприличен жест, който определено не беше научило от дойките си.

— Ще правите бебе тази нощ — заяви Джъстин, горд с извода си, и изобщо не се притесни, когато най-близката от дойките му го плесна по бузата.

— Нахално момче! Как смееш да говориш така на майка си? И откъдето и да си научил този знак с пръста, ще ядеш бой, ако го направиш отново. — Слугинята се поклони с изчервено лице на господаря и господарката и подкара възмутения Джъстин към спалнята.

— Но слънцето още не е залязло! — отекна възмутеният му глас. — Как да заспя като още е светло?

Косата слънчева светлина обагреше косата на Джъстин като у пламък.

— В името на боговете, расте — каза с обич Хокану. — Скоро ще трябва да му намерим оръжие и учител. Явно смятането и писането не му стигат, за да го задържат да не шпионира слугите.

— Не ги шпионира. — Ръцете на Мара обгърнаха кръста му и опипаха мускулите, които дългите часове на седло поддържаха стегнати. — Промъква се до казармите или робските жилища при всяка възможност. И слуша напрегнато, когато мъжете се хвалят с подвизите си с дами от Тръстиковия живот или слугинчета. Като баща си е, стане ли дума за зяпане по жени. Тази сутрин каза на слугинята ми Кеша нещо, което я накара да се изчерви като девица, а тя отдавна не е девица.

Погледна мъжа си през премрежените си клепачи и добави:

— Той е едно похотливо грубо момченце и ще е добре да го оженим младо, за да не започне да сее копелета Акома като хуает и да накара половината бащи на момичета в държавата да го подгонят с мечове.

Хокану се засмя.

— От всички проблеми, които може да имаш с него, този ме притеснява най-малко.

Очите на Мара се разшириха.

— Но той е само на седем!

— Крайно време е значи да си има малко братче — каза Хокану. — Още едно демонче, за което да се грижи и да не мисли за по-големи бели.

— И ти си същото похотливо грубо момченце — отвърна му Мара и с бърз бездиханен смях се измъкна от прегръдката му и затича надолу по склона.

Хокану я последва. Лицето му се зачерви по-скоро от радост, отколкото от напрежение. Съпругата му не се беше държала толкова игриво от твърде много време. Затича леко, както знаеше, че тя го иска, и не усили дългите си крачки, за да я догони, преди да стигнат до долчинката край езерния бряг.

Лятото бе в разгара си. Макар и изсъхнали, тревите все още пазеха зеленината си. Жилещите насекоми от началото на сезона се бяха разпръснали, а нощният зов на щурците все още не беше заглъхнал. Въздухът бе натезал и топъл. Хокану улови жена си във въздуха и двамата паднаха на земята задъхани, забравили за всякакво благоприличие.

— Милорд и мой консорт, май има проблем между нас с недостига на наследници — каза Мара.

Пръстите му вече разхлабваха връзките на робата ѝ.

— Стражите на Люджан патрулират по езерния бряг след стъмване.

Отвърна му усмивката ѝ, блеснала в тъмното.

— Значи нямаме време за губене.

— Да, нямаме — каза весело Хокану.

След това никой от двамата нямаше време да се занимава с приказки.

Толкова очакваният и много обсъждан наследник на Шинцаваи трябваше да е бил заченат в онази нощ, или под откритото небе, или по-късно, сред уханните възглавнички, след чашата вино са в късната нощ, споделена в покоите им. След шест седмици Мара вече беше сигурна. Познаваше признаците и макар на събуждане да се чувстваше ужасно, Хокану чуваше пеенето ѝ в ранните утрини. Усмивката му беше горчиво-сладка. Но това, което той знаеше, а тя — не, беше, че това очаквано дете ще е последното, единственото чудо, което жречеството на Хантукама бе успяло да ѝ подари.

Докато не чу разсъжденията между кухненските ратаи и незаконното дете на един от домашните търговски пълномощници, изобщо не си беше помислял, че бъдещото бебе може да е момиче. Не се задълбочи върху това и не обърна внимание на залозите, които се правеха във войнишките помещения за неизвестния пол на очакваното дете.

Просто не си струваше да се мисли, че последното дете на Мара, което трябваше да наследи фамилиното му име и богатство, може да не е син.

Бременността, започнала с такова безгрижно увлечение, не продължи в същия дух — не и след отравянето и след опитите за покушение върху живота на съюзници на Акома. Люджан утрои патрулите и ги проверяваше лично ежедневно. Молитвената порта над входа край реката никога не оставаше без наблюдатели. Но дойде есента, заделените за клане нийдра бяха откарани на пазара и търговията продължи без прекъсване. Дори керваните с коприна не претърпяха нападения, което бе необичайно, така че тревогата не намаля, а даже нарасна. Джикан прекарваше дълги часове в мърморене над счетоводните си таблички. Дори високите приходи от хуает като че ли не го задоволяваха.

— Природата често е най-щедра преди най-свирепите бури — измърмори той песимистично, когато Мара се оплака, че вратът ѝ се е схванал от това, че не го свърта на едно място. Натезала от подутия си корем, тя едва можеше да крачи с него по пода, за да следи сметките му.

— Прекалено спокойно е — отвърна дребният хадонра и се смъкна като ударена със стрела птица на възглавничките пред писалището на господарката си. — Не ми харесва и не вярвам, че Джиро си седи невинно, заровен до гуша в старите си ръкописи.

Всъщност агентите на Аракаси бяха изпратили вест. Джиро не седеше бездейно, а наемаше инженери и дърводелци да строят странен на вид механизъм в бившия параден двор на баща му. Възможно беше съоръжението да е предназначено за обсада и разбиване на укрепления и след грижливо подхвърлен слух старият Фрасай от Тонмаргу бе убеден от лорд Хопара от Ксакатекас да изразходва имперски средства, за да се зазидат пукнатините в крепостните стени на Кентосани и вътрешната цитадела на императора, причинени от земетресението, развихрено от ренегата магьосник Миламбер преди години.

Есента се проточи със заплахата за влажен сезон. Мара бе също толкова неспокойна като своя хадонра, но не можеше да направи нищо, освен да крачи нервно из стаята. Единственото облекчение дойде с осмия рожден ден на Джъстин, когато Хокану му подари първия истински меч. Момчето прие хубаво изработеното малко оръжие с

тържественост и устоя на подтика да се развилнее и да го размаха пред очите на всички. Макар Кейоке да го беше научил на полагащото се поведение, тази сдържаност липсваше на следващата сутрин, когато връхлетя с гол меч надолу по хълма за урока си с учителя по оръжие.

Мара гледаше сина си от терасата и съжаляваше, че не може да погледа и обучението му. Но лечителите нямаше да ѝ позволят да се вдигне от възглавничките си, а съпругът ѝ, който обикновено беше отстъпчив пред упоритостта ѝ, не даваше и дума да стане. Наследникът, който носеше в утробата си, не трябваше да се излага на риск. За да я облекчат, ѝ носеха всичко, което поиска.

С приближаването на срока ѝ пристигаха дарове от други благородници, някои пищни, други — символични, минималното, което повеляваше традицията. Дарът от Джиро за бременната Слуга на империята беше огромна скъпа, но ужасно грозна ваза. Развеселена до язвителност, Мара нареди да я дадат на слугите да изливат в нея нощните гърнета.

Но най-желаните дарове от всички се оказаха редките книги, които миришеха на плесен и прах. Беше ги пратила Исашани, вместо по-обичайните лакирани ковчезета или пойни птици. Като прочете написаното на поздравителната картичка, Мара неволно се засмя. Под външния грим и женската кокетност остроумието на Исашани беше безгранично. Синът ѝ, Хопара, беше пратил традиционен, макар и изумително екстравагантно аранжиран букет уханни цветя.

Обкръжена от изрисувани вази, Мара вдишваше аромата на срязани цветове кекали и се мъчеше да не мисли за варварина Кевин, който за първи път я бе научил какво е да си жена в сумрака на една градина преди години. С намръщено лице, което нямаше нищо общо с осветлението, зачете някакъв трактат за оръжия и военни кампании. Още повече се намръщи, щом си помисли, че най-вероятно Джиро също е изучавал точно този текст. Мислите ѝ се заряха. Съобщенията на Аракаси пристигаха нередовно, след като му бе възложила мисията да се добере до записките на тонга Хамой. Не го беше виждала от месеци и ѝ липсваше проникателният му ум и непогрешимият му усет за странни слухове. Затвори книгата и се опита да си представи къде ли може да е сега. Навярно седеше в някоя далечна странноприемница, предрешен като колар или моряк. Или обядваше късно с някой

търговец в някой далечен град. Отхвърли от ума си мисълта, че като нищо може да е мъртъв.

В този момент Аракаси лежеше сред омотани копринени чаршафи и галеше с леки вещи пръсти бедрото на млада жена. Това, че по силата на клетвен договор тя беше собственост на друг мъж и че рискуваше живота си, като бе легнала с него, не стоеше на преден план в мислите му. Беше влязъл през прозореца. Спалните покои на отсъстващия следобеда господар бяха последното място, където слуга или пазач, задължен да пази добродетелността на робинята конкубинка, щеше да очаква да я намери с любовник.

Момичето беше достатъчно отегчено, та приключението да го възбуди, и достатъчно младо, за да си повярва, че е неуязвима за нещастие. Господарят ѝ беше стар и дебел и мъжката му сила бе увехнала с възрастта. Аракаси предлагаше друг вид предизвикателство. Тя беше преситената, след като бе обучавана за удоволствието на креватното забавление от шестгодишна. Дали щеше успешно да я възбуди, или не, беше същината на текущия проблем.

Защото залозите, които хвърляше Началникът на шпионите на Мара, за да спечели, бяха много по-високи.

В приглушената светлина, процеждаща се през затворените паравани, въздухът миришеше тежко на благоухания. Чаршафите бяха обработени с уханни билки, които в някои кръгове се смятаха за афродизиаци. Аракаси беше чел достатъчно текстове по медицина и знаеше, че тази вяра е мит. Престарелият господар имаше достатъчно богатство, за да не се притеснява дали парите му се пилеят напразно. Уханните изпарения бяха задушавачи и караха Аракаси да съжалява, че параваните трябва да са затворени. Почти бе готов да изтърпи вонята на препаската и престилката, които беше купил от бояджии в Сулан-Ку и до които прибягваше за маскировка, когато не искаше заможен минувач да се вгледа по-внимателно в лицето му. Вонята поне щеше да го държи бодър. А сега трябваше да се бори, за да не заспи фатално.

Момичето се размърда. Чаршафите се хлъзнаха от тялото ѝ със съсък на коприна по кожа. Беше великолепна, очертана на

следобедната светлина, медноцветните ѝ къдрици бяха разпилени по възглавниците. Очите ѝ с цвят на нефрит се впиха в Аракаси.

— Не съм казвала, че имам сестра.

Имаше предвид подхвърленото от него преди минута. Пръстите на шпионина се плъзнаха по бедрото ѝ, спуснаха се надолу и продължиха да гаят. Великолепните ѝ очи се притвориха ѝ ръцете ѝ се загърчиха по коприната като котешки лапи.

— Знам го от търговеца, който е продал договора ти — отвърна с кадифен глас Аракаси.

Тя се вцепени и развали ефекта от грижливите му десетминутни ласки. Имала беше достатъчно мъже, за да ѝ подействат.

— Много неблагоприятна забележка.

Не беше въпрос на обида. Проблемът не бе, че тя не е нещо повече от много скъпа проститутка. Кой беше купувачът на сестра ѝ: това бе опасното знание, а продавачът, направил сделката, едва ли щеше да е толкова невнимателен или безразсъден, за да му го каже. Аракаси избута настрани златистите кичури и я погали по шията.

— Аз не съм благодарен, Камльо.

Очите ѝ се разшириха и устните ѝ се извиха в лукава усмивка.

— Не си. — След това изражението ѝ стана замислено. — Ти си странен. — Пое си дъх и нацупи престорено устни. — Мисля, че си благородник, играещ ролята на беден търговец. — Впи поглед в него. — Очите ти са по-стари от външността ти. — След като мигът се проточи и той не ѝ отвърна, добави: — Не си много общителен. — Облиза съблазнително устни. — Нито си забавен. Позабавлявай ме. Аз съм играчка на друг. Защо трябва да рискувам да се опозоря, като стана твоя?

И щом Аракаси си пое дъх, за да отвърне, тя вдигна пръст и го опря на устните му. Ноктите ѝ бяха направени с позлата, най-скъпата козметика.

— Не казвай, че ще изкупиш свободата ми от любов. Ще е банална лъжа.

Аракаси благослови розовата плът на връхчетата на пръстите ѝ с целувка. После, много нежно, отмести ръката ѝ, за да може да говори. Изражението му стана леко обидено.

— Няма да е банална лъжа. Ще е истина.

Мара не беше поставила ограничения на разходите му, а за толкова висок залог като достъп до най-охранявания водач на тонг едва ли щеше да се скъпи.

Момичето в ръцете му се вледени от недоверие. Да я освободи от седемгодишния договор, подписан и продаден на престарелия ѝ господар, щеше да струва колкото градска къща. Но да откупи стойността ѝ и разходите по обучението и възпитанието ѝ от търговеца от къщата за удоволствия, който беше вложил в нея толкова средства — това щеше да е колкото малко имение. Договорите ѝ щяха да се продават и препродават, докато не повехнеше толкова, че уменията и между чаршафите щяха да се отхвърлят с презрение.

— Изобщо не си толкова богат. — Гласът ѝ беше пренебрежителен. — А ако господарят, за когото работиш, е толкова богат, тогава направо рискувам живота си с това, че говоря с теб.

Аракаси наведе глава и я целуна по шията. Ръцете му не се стегнаха грубо около напрегнатото ѝ тяло. Тя всеки момент можеше да се отдръпне — нюанс, който разбираше, така че остана неподвижна, в очакване на нежност. Малко мъже се отнасяха с нея все едно, че има собствена воля или чувства. Този беше рядък случай. И ръцете му бяха много опитни. Долови нотка на искреност в гласа му, когато отвърна:

— Не работя за господар.

Тонът му подсказа нюанса. Господарката му, в такъв случай, едва ли щеше да има някаква полза от скъпа куртизанка. Предложението му да я освободи можеше да е искрено, ако имаше достъп до толкова пари.

Ръцете на Аракаси си върнаха изгубения терен и Камльо потрепери. Беше повече от рядък: беше надарен. Тя се отпусна и се намести в извивката на тялото му.

Стъпките на слуги идваха и отминаваха по коридора. Ласката на Аракаси потече нежно по златистата ѝ плът. Тя се притисна в него. Насладата рядко спохождаше нея, същество купувано и продавано, за да удовлетвори нуждите на други, и можеше да ѝ донесе пребиване. Партньорът ѝ можеше да свърши позорно обесен. Беше или изключително смел, или безгрижен до безумство. През кожата си, галена и приласкавана до нежелана чувствителност, момичето долавяше спокойните удари на сърцето му.

— Тази господарка — провлачено измърмори Камльо. — Толкова много ли означава за тебе?

— Точно в този момент не мислех за нея — каза Аракаси, но не думите му я убедиха, щом устните му срещнаха нейните с нежност, близка до благоговение. Целувката разсея всякакви съмнения, а скоро след това — и всички мисли. Процедената слънчева светлина през прозорците се сля с червено-златистата мъгла зад очите ѝ, щом насладата бе извлечена от нея и вкусена като прекрасно вино.

Накрая, задъхана и мокра от прелестната пот на любовната игра, Камльо се забрави и се вкопчи в стройното тяло на мъжа, докато изригваше от облекчение. Смееше се и плачеше и някъде между удивлението и изтощението изшепна мястото, където бе сестра ѝ, продадена в далечен Онтосет.

Въпреки загадъчността му Камльо не си и помисли, че партньорът ѝ може да не е нищо повече от съвършен актьор, докато не се обърна. Лекият допир, загърнал тялото ѝ, беше само гънката на топлите чаршафи. Отметна влажната си коса и красивите ѝ очи се присвиха от гняв, щом видя, че прозорецът е отворен и че него го няма.

Отвори уста, за да извика в изблик на ярост, да извика да го хванат и да го убият, въпреки вещите му ръце и лъжливите обещания. Но в мига, в който въздухът изпълни дробовете ѝ, резето на паравана изщрака.

Любовникът ѝ сигурно бе чул тежките стъпки на стария ѝ господар, върнал се рано от срещата си със своя хадонра. С изгърбени рамене, паралитичен, с побеляла коса, той влезе с провлечена стъпка в покоите ѝ. Мътните му очи примигаха към обърканите чаршафи и сухите му студени длани се пресегнаха и погалиха кожата ѝ, все още топла и влажна от прекомерната страст.

— Скъпа, зле ли ти е? — изграчи старческият му глас.

— Лоши сънища — отвърна тя намусена, но обучена по инстинкт да използва настроението, за да подсили съблазънта. — Задряхах в следобедния зной и имах кошмари, нищо повече.

Благодарна, че ловкият ѝ тъмнокос любовник се е измъкнал, Камльо въздъхна и насочи уменията си към своя грохнал господар, който, както изглеждаше понякога, бе по-труден за задоволяване дори от нея.

Вън до прозореца, скрит от погледи под воала на лози и неподрязани акаси, Аракаси се вслушваше напрегнато в звуците от спалнята. С облекчение и нетипичен гняв безшумно заоблича дрехите си. Беше излъгал само веднъж: изобщо не бе престанал да мисли за своята господарка. През годините, откакто се беше заклел в служба на Акома, Мара се бе превърнала в смисъла на живота му.

Но това момиче, донякъде разглезено, но пък съвсем закоравяло за примирението да бъде курва, отгледана за Тръстиковия живот, го беше трогнало. Грижата му за нея беше искрена, а това само по себе си беше смущаващо. Аракаси се отърси от спомена за дългата коса на Камльо и чистите ѝ като драгоценни камъни очи. Работа го чакаше, преди да уреди освобождаването ѝ от употреба като вещ. Защото информацията, която му бе дала в наивната си вяра, че е разкрила само една семейна тайна, беше възможното местоположение на харема на обаджана на тонга Хамой. В тънката връзка, която бе успяла да съхрани със сестра си и по която си разменяха несигурна ѝ крайно нередовна комуникация, имаше много по-опасен риск, отколкото тя подозираше.

Беше му отнело няколко месеца да проследи един слух за момиче с необикновена красота, сестра на друго, продадено на един търговец, за когото той подозираше, че е агент на тонга Хамой. Търговецът вече беше мъртъв, неизбежен страничен продукт на това, че Аракаси го беше разкрил, но покупката на толкова скъпа куртизанка бе довела Аракаси почти до увереност, че тя трябва да е собственост на обаджана или на някой от най-близките му сподвижници.

А в това, че беше изпратена в Онтосет, имаше особена логика. По-безопасно беше за тонга седалището им да е колкото може подалече от мястото им за контакти, малко светилище извън храма на Туракаму. Самият Аракаси имаше много агенти, които подозираха, че е базирано в Джамар или Янкора, защото оттам тръгваха всичките им послания.

Аракаси беше устоял на изкушението веднага да тръгне за Онтосет и беше прекарал ценни седмици в Кентосани в търсене на сестрата на момичето.

Беше оглеждал жертвата си седмици, преди да ѝ се покаже. Като отклоняваше въпросите на Камльо със смътни отговори, я беше

накарал да повярва, че е син на могъщ благородник, пропаднал до ниско положение заради романтична авантюра.

След като многократно бе рискувал да си докара позорна смърт с това, че се вижда с нея, Камльо най-сетне го беше поканила в леглото си.

Без нея Аракаси можеше да търси цял живот, без да намери подстъп към онова, което търсеше по заповед на Мара. И докато седеше сега, застинал като камък и в очакване да падне сумракът и да му даде шанс да се измъкне, мислеше колко много е задължен на едно момиче, отгледано за да не бъде нищо повече от креватна играчка. Знаеше, че трябва да остави тази жена и никога повече да не я вижда, но някаква струна в него бе докосната. Нов страх го облада: това, че можеше да помоли Мара да се намеси и да изкупи договора на момичето и че, вече свободна, Камльо можеше просто да се изсмее на искрената му грижа за нея.

Беше отраснал под грижите на жени от Тръстиковия живот и можеше лесно да разбере присмеха им. Скрит между храстите, понасящ стоически ухапванията на насекомите и болезките в мускулите от принудителната неподвижна поза, Аракаси въздъхна. Затвори очи, но не можеше да избяга от звуците на безконечните усилия на Камльо в спалнята да утоли похотта на мъж, твърде стар, за да се представи добре.

Чакането течеше болезнено бавно. Чак след като се увери, че старецът е заспал, Аракаси си тръгна безшумно. Но с него тръгнаха живи спомени и неловкото, нежелано осъзнаване, че го е грижа за Камльо. Не, чувствата му към нея бяха глупост. Всякакви емоционални връзки с хора извън дома Акома го правеха уязвим. А ако той бе уязвим, уязвима щеше да е и лейди Мара.

Пратеникът се поколеба. Беше задъхан от тичането и това можеше да е просто пауза, докато си оправи дъха. Само че тялото му беше напрегнато, а очите, когато ги вдигна към Хокану, бяха пълни със скръб.

Наследникът на Шинцаваи не беше човек, който да трепне пред нещастieto. Кампаниите на бойното поле го бяха научили, че

пораженията трябва да се понесат веднага и да се преодолеят, та враговете да не спечелят пробив и да тържествуват.

— Новината е лоша — каза той. — Кажи я.

С втори поклон, направен от искрено съчувствие, пратеникът извади свитък от цилиндричен калъф, изработен от ивици кост, стегнати с нишка. В мига, в който Хокану видя червената боя по ръба на пергаментата, разбра: вестта е за смърт — и още докато вземаше документа и чупеше печата, се сети, че името вътре е на баща му.

Моментът не можеше да е по-лош, помисли той в замаяния и изпълнен с неверие интервал, преди скръбта да порази ума му като юмрук. Баща му вече го нямаше. Мъжът, който го беше разбирал като никой друг. Който го беше осиновил, когато кръвния му баща го бяха призовали в Събранието на магьосниците, и който го беше отгледал с цялата любов, която може да иска един син.

Нямаше да ги има повече среднощните разговори над бира от хуает, нито шегите за махмурлука сутрин. Нямаше да има повече учени спорове и укори, нито споделено ликуване от победи. Детето, което Мара скоро щеше да роди, никога нямаше да види дядо си.

Докато се мъчеше да надвие бликналите внезапно сълзи, Хокану махна на пратеника, че е свободен. Джикан се появи като повикан с магия, бързо се справи с проблема с освежителната храна и напитки и с връчването на костения знак, който куриерите получаваха в признание за изпълнените им мисии, и щом приключи, загледа съпруга на господарката си в очакване. Хокану не беше помръднал, освен да смачка в шепата си обрамчения с червено свитък.

— Новината е лоша — каза съчувствено Джикан.

— Баща ми — отвърна безизразно Хокану. — Умрял е в съня си, без болка, от естествена смърт. — Затвори очи за миг, отвори ги и добави: — Нашите врагове все пак ще злорадстват.

Джикан опипа пискюлите на пояса си, нерешителен, угрижен и смълчан. Беше срещал Камацу от Шинцаваи. Познаваше добре хадонрата на лорда. Най-трайното почитание, което успя да измисли, не беше обичайното, нито най-елегантното. Все пак го изрече:

— Той е човек, който ще липсва на слугите си, млади господарю. Обичаха го много.

Хокану вдигна очи, помръкнали от мъка.

— Баща ми беше такъв, да. — Въздъхна. — Не насилваше никой човек или звяр. Сърцето му беше голямо. Също като Мара, той виждаше отвъд традицията. Той ме научи на всичко, което съм.

Джикан остави мълчанието да се проточи, след това подхвърли предпазливо:

— Господарката е в работилницата с майстора на играчки.

Новият Господар на Шинцаваи кимна и тръгна да потърси жена си, за да ѝ съобщи ужасната новина. Повече от всякога наследникът, който Мара трябваше да роди, се оказваше важен. Защото макар Хокану да имаше братовчеди в изобилие и дори двама-трима незаконни племенници, никой от тях не бе отраснал с широкия мироглед на осиновилия го баща. Никой от тях не притежаваше проницателността и ясната мисъл на мъжа, който беше дясната ръка на император Ичиндар.

Работилницата ухаеше на дървени стърготини, смоли и лютивина на туткал от нийдра. Имаше десетки рафтове с парцали, кошове с пера и спретнато подредени дърводелски инструменти, сред които и един безценен метален нож, внесен от варварския свят, с който Мара си беше спечелила трайното възхищение и услугите на Оркато, майстор на играчки, гений и хитрец със склонност към мръсни шеги и пиене. Мара пренебрегваше грубостта му, склонността му да забравя за женствеността ѝ и да говори с нея като равен и вонята му на пот и семена тека, с които подправяше храната си.

Когато Хокану влезе, Мара и майсторът се бяха навели над висока до кръста дървена машина, около която бе подредена армия от боядисани дървени войничета.

— Ето — рече Оркато с треперливия си старчески глас, в който също тъй се таеше детински ентузиазъм. — Ако дръпнеш ето тази връв и освободиш ето онзи лост, господарке, ще разбереш дали сме си губили времето.

Гласът му бе в противоречие с нечестивия блясък на радост в очите му. Разчорлена, с натезжал корем, Мара нададе съвсем неуместен за благородничка боен вик и дръпна въженцето.

Машинарията на пода реагира с изщракване, изпукване и изплющяване на жила, дърво и ракета. Беше макет на машина, предназначена да мята камъни над стените на обсаден град, но не изпълни предназначението си. Вместо това метателният ѝ лост се

завъртя в дъга и хвърли зарядите си сред близките редици, тоест по своите войници. Играчките се разхвърчаха, а камъчетата заотскачаха от стените. Хокану се присви от рикошетите и потръпна от невъздържания радостен вик на Мара.

Майсторът на играчки се закикоти от удоволствие и извади от един джоб под престилката си от кожа на нийдра плоско шишенце.

— Тост за Боговете на шегата и хитрината! — Предложи глътка на господарката и замръзна, като видя Хокану на прага. — Направихме го, милорд — заяви гордо. — Намерихме начин да обърнем увлечението на Джиро по машините срещу собствените му войски. — Удари дълбока глътка и предложи шишето на господаря.

Мара забеляза напрегнатото лице на Хокану и попита разтревожено:

— Какво е станало?

Заобиколи с издутия си корем машината играчка и прекрачи пръснатите войнишки редици.

Изтръпнал от внезапно изцедилата се от лицето ѝ радост, Хокану затърси думи.

— Богове — промълви Мара, щом стигна до него и непохватно потърси прегръдката му. — Баща ти, нали? — Придърпа го към себе си и той усети трепета ѝ и разбра, че тъгата ѝ е искрена. Баща му беше обичан навсякъде. Промълви вдървено:

— Умрял е от естествена смърт. Без болка. В леглото си.

Майсторът на играчки пак му подаде шишето. Хокану го взе и загълта, без да мисли що за питие има вътре. Парещият вкус му върна гласа.

— Ще има тържествено погребение. Трябва да присъствам. — Даваше си сметка за уязвимостта на бременната си жена и за наследника, който не биваше да бъде излаган на риск. — Не. Ти няма да дойдеш. Няма да излагам и теб, и нероденото ни дете на враговете ни.

Тя отвори уста да възрази, но той я спря.

— Не. Камацу щеше да разбере, обич моя. Щеше да направи каквото аз съм длъжен да направя и да те помоли да отидеш да посетиш приемната фамилия, която така пренебрегваш напоследък. Ще отидеш в Кентосани и ще поднесеш почитанията си на император

Ичиндар. Той загуби верен защитник в лицето на баща ми. Редно е да си там и да облекчиш скръбта му.

Тя се притисна в него и той прочете в това разбирането ѝ. Мара нямаше да спори, въпреки че би искала да е с него в този скръбен миг.

— Мила моя — каза тихо Хокану и зарови лице в косата ѝ.

Зад него, по пода, осеян с паднали фигурки на армията на Джиро, майсторът на играчки безшумно се измъкна навън.

12.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Тълпата ревеше.

Войниците на Акома се мъчеха да опазят редиците си срещу неумолимия ѝ натиск. Всички викаха с възторг и обич към Господарката, която бе Слуга на империята, и всички протягаха ръце да докоснат поне завеските, загърнали носилката ѝ. Според легендата докосване до Слуга носеше късмет. И тъй като самата Господарка беше недостижима, простолюдието се домогваше поне до завеските на носилката ѝ. След като бяха изненадани веднъж, когато Мара бе излязла с уж подходящ ескорт и пристигна в другия край на града с почти разкъсан халат, офицерите ѝ си бяха научили урока.

Сега Мара не смееше да се появи публично с по-малък ескорт от петдесетима. Според Люджан и петдесетима едва стигаха. Народът обичаше Слугата дотолкова, че всички бяха готови на всичко само и само да се доближат до нея. А най-лошата и изнервяща страна на популярността ѝ бе това, че хората не се обиждаха на грубостта, с която ги задържаха войниците.

Загърнатата в прост халат, Мара лежеше затворила очи на възглавничките, отпуснала ръце на издутия си корем. Едва можеше да понесе миризмата на храмов тамян, характерна за Свещения град, миризма, която носеше толкова много спомени. Със съжаление си спомни как като послушница в храма на Лашима беше вървяла по същите тези улици боса. Опита се да не мисли за друго, по-късно време, когато един висок червенокос варварин крачеше до носилката ѝ и пълнеше ушите ѝ с нахални подмятания и очите ѝ с усмивката си.

В задушавачата тъмнина зад завесите, боядисани в червено в почит към Бога на смъртта заради кончината на бащата на Хокану, тя размишляваше за съпруга си, заминал сам да присъства на тържественото погребение, където щеше да се изправи срещу врагове и коварства и да реши кои от приятелите на баща му да застанат до него, след като приемаше мантията на дома Шинцаваи. Понеже

нямаше наследник, щяха да го обсаждат търговци, продаващи договори за куртизанки; щяха да флиртуват с него и да го ласкаят неомъжени млади жени, които се стремяха да се издигнат в обществото с шанса да родят незаконно дете на могъщ мъж.

Съжаляваше, че сбогуването им трябваше да е толкова набързо. Но времето за раждането бе много близо, а след кончината на лорд, толкова високопоставен в структурата на имперската власт, трябваше да бъде подсигурен не само домът Шинцаваи. Смъртта на Камацу оставяше незапет важен пост в съвета на императора и щяха да последват политически машинации, докато тази власт бъде преразпределена в други ръце.

Не само личната ѝ безопасност налагаше да посети императорското семейство. И макар че Имперските бели в двореца щяха да пазят Джъстин с цялата бдителност, която проявяваха към децата на Небесната светлина, беше притеснена.

След премахването на поста Военачалник залата на Висшия съвет бе изпълнена само с ехото от миналото, но дворецът се бе превърнал в центъра на всички интриги. Аракаси имаше агенти там. Те щяха да бдят и да надушват заговори. Но животът ѝ щеше да е по-ограничен, по-подчинен на церемониалност и лишен от ежедневните предизвикателства на търговията, които я забавляваха у дома. Макар Джикан да беше повече от благонадежден в справянето с търговските дела в нейно отсъствие, това не я утешаваше. А най-отдолу се таеше истинското опасение: не ѝ се искаше да лежи като родилка в чуждо легло, лишена от любящата закрила на Хокану. Ако детето се появеше на бял свят, преди да е успяла да се върне у дома, времето ѝ в Кентосани по необходимост трябваше да се удължи, докато бебчето не порасне достатъчно, за да издържи тежестта на пътуването.

Пръстите ѝ се стегнаха върху влажния ѝ халат сякаш за да спрат ритането на нероденото дете. Обзе я неопределим страх от силите, които действаха срещу всички тях, Акома, Шинцаваи и императора, сили, които нито щяха да изчакат, нито да се смирят, докато бебетата наследници изживеят нужните години и отраснат.

Носилката се люшна и се спусна на земята със съвсем леко друсване. Носачите дръпнаха завесите и Мара видя огрения от ослепителната светлина мрамор. Стигнали бяха в двореца. Толкова дълбок бе унесът ѝ, че едва сега забеляза, че шумът на тълпите е

станал далечен: хората от простолудието все още викаха и я зовяха, но отдалеч, оттатък позлатената порта, водеща към Имперския квартал.

— Господарке? — каза Сарик, Първият съветник на Акома, и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане.

Инкомо не беше с тях — беше с Хокану, за да му помогне да прецени машинациите на гостите, които щяха да се стекат в именията на Шинцаваи за погребението. Макар и все още млад, Сарик бе научил много, след като бе оставил войнишките редици, за да поеме службата при Акома. Мара дълго се беше колебала, преди официално да го удостои с поста, и за известно време бе обмисляла Инкомо за мястото, след като той беше служил в тази роля за Минванаби. Но накрая се бе доверила на преценката на предшественичката му: въпреки че постоянно го гълчеше, Накоя, предишната Първа съветничка на Мара, имаше високо мнение за гъвкавия му ум и бърз усет. Сарик се доказваше като добър избор. Мара вдигна глава и се вгледа в кестенявите му очи. Той ѝ отвърна с твърд поглед и усмивка също като на братовчед му Люджан.

— За какво мислиш, милейди? — Блясъкът в очите издаде фалшивата невинност във въпроса и щом видя, че господарката му го е забелязала, той се усмихна хитро. Също като Люджан, Сарик често си позволяваше дързост, близка до безочливост.

Сухо, докато оглеждаше добре скроения му, но иначе прост пътен халат, тя каза:

— Мисля, че трябва да поработим над усета ти за официално облекло.

— Твърде зает бях да си спечеля поста, за да намеря време за шивачи, господарке. Ще се погрижа за официално облекло веднага. — Пак се ухили. — Нямахме как да използвам церемониалните одежди на старата баба.

Жегната от мисълта за старата Накоя, в която се таеше повече спомен, отколкото скръб, Мара каза:

— Прекалено си самоуверен, след като, доколкото мога да видя, вече си изгубил моя наследник от опеката си.

— Джъстин? — Сарик изненадано повдигна вежди и се огледа. Момчето наистина беше изчезнало, макар да беше тук само допреди миг. Би трябвало да е предвидил това след кавгата, избухнала преди малко, когато Джъстин бе принуден да се вози на носилка, вместо

предпочитания от него превоз, тоест кацнал на широките рамене на Люджан в челото на процесията. Това, че на откритите улици с тълпите хора, излезли навън да се възхитят на Слугата, едно изложено на погледите на всички момче представляваше изкусителна мишена за вражески убийци, не означаваше нищо предвид детинската му склонност към приключения.

Бърз оглед на мраморния двор и красивите дървета показва няколко сводести входа, през които момчето можеше да се е втурнало и да се скрие.

— Е — каза със съжаление Мара, — едва ли ще се убие в двореца, охраняван от две хиляди Имперски бели. — Нямаше нужда да добавя, че със сигурност ще затъне до уши в друга беля. А и след като самият император излизаше да я поздрави, да заповяда на войниците си да се разтърсят, преди да приключат полагащите се официалности с посрещането, щеше да е оскърбление.

Тя оправи пояса си, вдигна брадичка и пристъпи напред, за да се поклони пред Небесната светлина.

Самият Ичиндар подаде ръка да ѝ помогне да се изправи, понеже натежалото ѝ тяло ѝ причиняваше неудобство. Допирът му беше топъл и сякаш всяка кост в ръката му можеше да се усети. Мара се усмихна и се взря в лицето му, рано набръчкано от грижи. Ичиндар понасяше цялата тежест на властта и отговорността. Беше се изгърбил повече, отколкото когато го бе видяла за последен път, и очите му изглеждаха по-големи, защото лицето му бе отслабнало. Лишен от осанката на воин, той разчиташе на кройката и пищността на халата си да придадат на фигурата му необходимото величие на сана. Днес сякаш бе обгърнат в диамантения блясък на дреха с втъкани в нея безценни сребърни нишки. Косата му бе пусната свободно под внушителен накит за глава със златни пера, а на врата, китките и кръста си носеше блестящо злато. Очите му бяха топли и светли.

Щом формалностите приключиха, той пусна китките ѝ и свали накита от главата си. Притича слуга, поклони се доземи и го взе мълчаливо. Ичиндар, деветдесет и първия император на Цурануани, прокара ръце, заискрили от златните пръстени, през кафявата си коса и се усмихна широко.

— Липсваше ми. Много време мина, откакто ни дари с компанията си.

Гласът му бе искрен, макар и да не беше тайна, че Ичиндар предпочита мъжка компания. Тласкан от необходимостта да създаде наследник, той споделяше нощите си с безкраен низ от жени и любовници, всички избрани повече по красота и възможността да родят деца, отколкото заради ума си.

Но Мара беше провъзгласил за Слуга на империята заради службата ѝ в укрепването на властта му. Тя бе донесла стабилност на империята чрез помощта си в премахването на поста Военачалник, спорът за който беше повличал държавата до ръба на гражданската война твърде много пъти.

Макар поетият оттогава курс все още да беше колеблив и макар традиционалистката фракция да печелеше поддръжници ежедневно, Ичиндар разчиташе на Мара като на могъщ съюзник и нещо повече, като на приятел. Идването ѝ му носеше рядка радост. Огледа я внимателно, забеляза хвърляните от нея крадешком погледи към входовете и се засмя.

— Синът ти избяга само преди миг с най-голямата ми дъщеря, Джеиля в овощната градина. Сигурно са се покатерили на някое дърво и берат зелен джомач. Да идем ли да ги плеснем през лепкавите ръце, преди да ги заболят стомасите?

Лицето на Мара омекна.

— Стомашните болки ще са най-малкото — призна тя. — Доколкото познавам момчето си, вероятно вече има стражи, подложени на позорен обстрел.

В същия момент висок момчешки гневен вик отекна над огрения от слънцето тих имперски двор и Мара и Ичиндар забързаха натам, изпреварвайки ескорта си.

Минаха по алея сред храсти и лехи с редки цветя и стигнаха до дворцовата градина тъкмо навреме, за да чуят плясъка. Момчето, Джъстин, стоеше на мраморния ръб на рибно езерце и гърдите му пухтяха задъхано като на петле джиги. Във водата в краката му седеше момиче. Белозлатният му халат беше мокър, русата му коса бе полепнала по главата, скъпият грим бе размазан по ядосаното му лице.

Мара се намръщи укорително, а императорът едва сподави смеха си. Но преди който и да е от двамата да успее да се намеси в това, което обещаваше да се развие в състезание по борба или дори сбиване, в свадата се включи трето запъхтяно лице — жена, загърната в халат

скъп като на момичето, но ухаещ на екзотични парфюми. Тя също беше руса и блестящо красива, въпреки че отчаяно кършеше ръце и явно не бе запозната с по-твърдите страни на родителството.

— Ох! — викна жената. — Ох! О, момче, какво си направил на съкровището ми?

Джъстин извърна към нея зачервеното си лице и отсече:

— Твоето съкровище ме удари по лицето!

Мара закричи напред, сграбчи Джъстин за рамото и го издърпа настрани.

— А ти я спъна, нали?

В отговор получи нагла усмивка и сините му очи блеснаха на луничавото лице. Плесникът ѝ сложи край на усмивката, а Мара продължи:

— Сега ще подадеш ръка на принцесата, ще ѝ помогнеш да излезе от езерото и ще се извиниш.

И щом момчето отвори уста, за да възрази, го разтърси енергично.

— Веднага, Джъстин. Унизил си честта на Акома и трябва да се извиниш.

Обидената Джеиля стана. Гледаше намусено.

— Ох, съкровището ми, хайде излез от водата — проплака жената, чиято прилика с принцесата я издаваше като лейди Тамара, Първата жена на Ичиндар. — Може да се разболееш, както стоиш така цялата мокра!

Джеиля се намръщи и розовото ѝ лице почервения. Гледаше протегнатата ръка на Джъстин все едно, че беше пепелянка. Баща ѝ — император на всички цурани и Небесна светлина — гледаше цялата сцена с безпомощна усмивка. По-добър беше в уреждането на спорове между враждуващи лордове, отколкото между деца.

Мара прецени безизходното положение и енергично подкани момичето:

— Хвани ръката на Джъстин, принцесо. Това е единственото правилно нещо, след като си посрамила гордостта му, като си го ударила. Страхливост е да удариш мъж, след като той никога няма да удари жена в отговор. Ако Джъстин те е спънал, заслужила си го, след като си посегнала първа, и бих казала, че и двамата трябва да се научите на прилично поведение след тази случка. Дръж се като

пораснала лейди, иначе ще се погрижа дойките ви да напердашат и двама ви като деца, каквито явно сте.

— Ох! Миличкото ми не бива никога да бъде пердашено! — извика майката на най-голямата щерка на императора. — Само някой да се опита и ще припадна.

При тези думи Ичиндар извърна с ирония кестенявите си очи към Господарката на Акома.

— Животът ми е станал нещастен от изобилието на крехки жени. Децата не може да се пердашат, иначе майките им ще припаднат.

Мара се засмя.

— Пляскайте децата, колкото заслужават, и оставете дамите да припадат колкото си искат. Тогава няма да са толкова крехки.

— Ау! — Дамата пребледня и вече ядосана като дъщеря си, отвърна: — Нашата Небесна светлина не би посмял! Той е нежен мъж и всичките му жени го обожаваме.

Устните на Ичиндар се изкривиха от неприязън; Явно предпочиташе да се оттегли, вместо да търпи повече пререкания.

Жените го разстройваха, знаеше Мара. Натъжена от изтормозения му вид и същевременно прозряла как се е чувствал, принуден да изпълнява брачното задължение още от дванайсетгодишен с различни жени или конкубинки, пращани да споделят императорското ложе всеки месец оттогава насетне, тя се намеси отново.

Джъстин привърши извинението си към Джеиля. Изрече думите си без мръщене или злоба, готов да прости бързо също като баща си варварин. Когато изпълни поклона си, Мара хвана ледените пръсти на момичето и го бутна твърдо към смутената му и ядосана майка.

— Джеиля — каза лейди Акома, — заведи вътре лейди Тамара и я остави под грижите на някоя добра слугиня. После се преоблечи и ми ела на гости в градинския ми двор. Ще ти покажа, както ми показва брат ми, какво да правиш, когато нахални момчета се опитат да те спънат.

Ядът на Джеиля преля в радостна изненада.

— Знаете как да се борите ли, Слуга?

Мара се засмя.

— Ще те науча, а ако Джъстин се съгласи да те пази от езерца с риби, ще помогне и той.

Наследникът на мантията на Акома нададе възторжен вик, а Джеиля, не по-сдържана от него, изрева като воин. След това се завъртя сред вихрушка от мокра коса и подкара обърканата си и възмутена майка от градината. Ичиндар гледаше изумен.

Обърна се към Мара и я погледна с дълбоко уважение.

— Би трябвало по-често да заповядвам да ми гостуваш, за да вкараш в ред харема ми.

Усмивката на Мара повехна.

— Богове, не. Нищо ли не знаеш за жените, господарю? Най-добрият начин да разпалиш раздор между тях е като ги поставиш под властта на друга жена. Ще се окажа подстрекателка на грозен бунт, милорд. А единственият проблем, който мога да видя между височайшата ти особа и харема ти, е, че те те превъзхождат числено, петстотин трийсет и седем срещу един.

Императорът на цяла Цурануани се засмя.

— Съвсем вярно. Аз съм най-кълваният от кокошки джиги съпруг в цялата държава. Ако дамките не бяха толкова красиви, може би щеше да ми е по-лесно да ги наказвам.

Мара изсумтя.

— Според моя Боен водач, който сече през девиците на откоси в свободното си време, колкото по-хубаво е лицето, толкова повече пердах му трябва.

— Може би — отвърна Ичиндар малко тъжно. — Ако ги познавах по-добре, може би щях да съм по-склонен. Остават само тези, които ми родят дете, не забравяй. От тези петстотин... колкото са там жени и любовници, съм разговарял само със седем по повече от шепа поводи. — Угриженият му тон не убягна на Мара. Дворцовите стени не бяха защита от уличните клюки: дори Небесната светлина беше чувал приказките, че му липсвала мъжка сила да стане баща на момче. Макар и съпруг от почти двайсет години, той имаше само седем деца, всички момичета, най-голямото само с две години повече от Джъстин. Ичиндар я подкани с жест към прохладното преддверие. — Храната и освежителните напитки ни очакват, лейди Мара. В твоето състояние ще е оскърбление да те задържам на крака под слънцето и за миг повече.

Димът от погребалния ритуал висеше тежко във въздуха. Острата миризма пареше ноздрите на Хокану, който бе опрял лакти на перилото на галерия с изглед към пълния с гости двор. След пищните градини на имението Акома и имперската резиденция градината на Шинцаваи изглеждаше мъничка. Гостите вървяха по тесните алеи, говореха тихо и си взимаха храна и напитки, поднасяни от слуги на всеки ъгъл. Поради високия ранг и чест на Камацу бяха дошли много хора без кланови или фамилни връзки с него и това подлагаше на напрежение гостоприемството на дома.

Заради горещината бяха побързали с церемонията в почит към починалия Шинцаваи. Тялото на патриарха на дома бе опазено само до пристигането на наследника му. Много от гостите бяха стигнали до имението преди него.

Слънчевата светлина на късния следобед падаше косо през дима, който продължаваше да се вие от огъня. Изреждането на почестите на Камацу бе продължило дълго, а пепелта все още бе твърде гореща, за да се прибере в церемониалната урна. Хокану щеше да я отнесе до свещената дъбрава за съзерцание, приютила фамилното натами. Въздухът ухаеше на цитрус, карамфил и бадем, за да убият вонята на смърт, и на други, по-редки миризми от парфюмите на дами и уханните масла, с които контета мажеха косите си. От време на време ветрецьт разносяше валмата дим и миризмите на цветя в глинени вазии надделяваха. По-смъртно се долавяше наситената острота на боите в пурпурните траурни драперии. Понякога лъхваше ароматът на печено месо, пресен хляб и сладкиши. Кухненският персонал работеше усилено.

Хокану стоеше отпуснат в червения си халат, притворил очи. Можеше да мине за унесен в мечти човек, ако не беше стиснатият му до бяло юмрук на перилото. Под него разговорите кръжаха около политически теми. Преобладаваха две: качествата на ергените, домогващи се до ръката на десетгодишната принцеса Джеиля, и кой лорд е най-вероятно да бъде назначен от Небесната светлина да поеме служебния жезъл, останал свободен след смъртта на Камацу.

Алчните лешояди можеше да изчакаат поне докато пепелта на стария мъж истине, помисли Хокану с негодувание.

Чу стъпки по изтъркания дъсчен под зад себе си. Гърбът му се стегна в очакване на поредния слуга, който щеше да се обърне към

него с милорд, но титлата не последва. Обзет от смътен страх, Хокану се извърна и ръката му се стегна по рефлекс върху наследствения метален меч, който носеше, за да почете деня, и с който беше срязал червените нишки около китките на баща си в церемонията за освобождаване на духа, за да стигне до залите на Туракаму.

Но срещу него не стоеше убиец, а среден на ръст мъж, загърнат в тъмен халат.

Хокану пусна увитата с коприна дръжка на оръжието с гузна бързина.

— Съжалявам. Не чух никакъв звън да ме предупреди за появата ти.

— Не дойдох по чудотворен начин — каза магьосникът с дълбокия си познат глас. Избута качулката си назад и слънчевата светлина окъпа лицето му, което днес изглеждаше почти тъжно. Очертанията на скулите и челото му имаха видима прилика с Хокану, а ако тайнствеността в очите бе по-малка, щяха да са почти като неговите. Великият, казваше се Фумита, прегърна официално Хокану.

По кръв двамата бяха баща и син. Но според строгите предписания на Събранието кръвните връзки не можеше да са от значение.

Забелязал умората на лицето му, Хокану прошепна:

— Не трябваше да идваш.

Противоречиви и едва сдържани чувства закипяха в душата на воина. Баща му бе споходен от силите късно — рядко, но не и нечувано събитие. Беше оставил жена си и малкия си син в пълната си зрялост, за да облече черния халат. Ранните спомени на Хокану за Фумита бяха оскъдни, но живи: грубостта на бащината буза вечер, когато малкото момче го прегръщаше през врата, миризмата му на пот, докато смъкваше бронята си, носена във войнишкия учебен двор. По-малкият брат на лорда на Шинцаваи Фумита беше определен за Боен водач на Шинцаваи — до деня, в който магьосниците го бяха отвели. Хокану помнеше с болка как майка му никога повече не се засмя.

Извитите вежди на Фумита трепнаха.

— Един Велик може да ходи навсякъде, по всяко време. — А мъртвият беше негов брат. Силата ги бе разделила и тайнствеността ги беше държала отдалечени един от друг. За жената, която се беше отказала от име и ранг и бе влязла в манастир, магьосникът не

говореше никога. Взираше се в лицето на сина, когото не можеше вече да признае, и коприненият му халат, развяван от вятъра, сякаш дърпаше вкочанените му рамене.

И мълчеше.

Хокану, чиито дарби да предусеща понякога граничеха с чудодееен талант, заговори вместо него.

— Ако възнамерявам да подкрепя политиката на баща ми и да стоя до ръката на императора, трябва да заявя намеренията си ясно и скоро. Тогава враговете, които иначе биха могли да се съюзят срещу Небесната светлина, ще трябва да се опълчат на мен, като негов щит. — Изсмя се с горчивина. — Сякаш има значение. Ако отстъпя и позволя честта на Имперското канцлерство да се даде на съпернически дом, враговете ще ударят по жена ми, която носи наследника на името ни.

Над общото бръмчене от разговорите долу се извиси груб смях. Слуга премина през паравана, водещ към галерията. Видя, че младият лорд беседва с магьосник, поклони се и напусна мълчаливо. Свръхестествено чувствителен към миризмите и обкръжението от скръб по приемния си баща, Хокану чу високия глас на увлечен в спор братовчед. От завалените думи личеше, че Девакаи не си е губил времето и щедро е опитвал вината. Нямаше нужда да се разсъждава какво ще стане с честта и богатството на Шинцаваи, ако го наследят този далечен клон на фамилията.

Някъде дълбоко в къщата на имението се изкикоти слугиня; проплака бебе. Животът продължаваше. А ако се съдеше по напрегнатия поглед на Фумита, той не беше дошъл само за да почете починалия си брат.

— Не е приятно, разбирам, но имаш да ми кажеш нещо — каза Хокану. Гърлото му бе стегнато от усилието, което му струваше да намери кураж пръв да засегне темата.

Фумита изглеждаше притеснен — лош признак. Още преди да облече черния халат, той владееше изражението си майсторски, което го правеше опасен противник на карти. Пъхна палци във въжения си колан и седна непохватно на ръба на една голяма саксия.

— Нося ти предупреждение, консорт на Слугата.

Изборът на титлата говореше много. Хокану също копнееше да седне, но това можеше да се изтълкува като признак на слабост и

умора. Остана прав, макар краката да го боляха от напрежение.

— Събранието е притеснено за жена ми?

Мълчанието се проточи, накъсвано от гласовете на гостите, вече усилен, след като виното бе разгорещило разговорите. Най-сетне, без да поглежда Хокану, а забил очи в дъските на пода, все едно можеше да крият невидими недостатъци, Фумита заговори предпазливо.

— Слушай внимателно. Първо, Събранието е само поредната група хора, когато се опитва да постигне съгласие. Всички спорят, разискват и се цепят на фракции. Никой не желае да е първият, който ще намекне за лошия късмет от излагането на риск на живота на Слугата на империята.

Хокану си пое дъх.

— Знаят за майстора на играчки на Мара?

— И за увлеченията на Джиро в експерименталното инженерство. — Фумита го изгледа пронизващо. — Малко неща има в държавата, които хората като мен да не знаят. Ако увъртат, то е защото не могат да се съгласят за определен курс на действие. Но каквато и да било провокация ще ги обедини. Бой се от това.

Димът и миризмите бяха задушаваци. Хокану гледаше втренчено Великия и зад скованото лице долови мъка.

— Разбрах. Какво друго?

Фумита примига.

— Сигурно помниш, че един бивш член на Събранието, варварският Велик Миламбер, нанесъл голямо опустошение на Имперските игри.

Хокану кимна. Самият той не бе присъствал, но Мара беше, както и Люджан. Описанията им на събитието бяха кошмарни и никой, който бе видял порутените камъни, изгорелите греди, където огньовете бяха падали от небето, и разрушените сгради от вътрешния район до пристанищния квартал, където земни трусове бяха разтърсили Свещения град, не беше забравил.

— Никой Велик няма силите на Миламбер. Повечето имат много по-малко. Някои са по-скоро учени, отколкото чародеи. — Фумита замълча и го загледа с очакване.

Хокану схвана намеката и добави убедителния извод:

— Някои са свадливи, дребнави и може би твърде затънали в самолюбие, за да действат решително?

— Стигне ли се до неприятност — каза бавно Фумита. — Ти го каза, не аз. — И много тихо добави: — Най-доброто, на което можеш да се надяваш, е забавяне на решителния удар. Онези, които желаят край на тези промени в традицията, стават по-силни. Налагането на дебат ще спечели време, но никой от нас, които бихме искали да ви помогнем, не може да задържи ръката на друг. — В погледа, с който прикова бившия си син, се таяха неизречени чувства. — Каквото и да стане, не мога да ви защита.

Хокану кимна.

— Кажете сбогом на моя брат Камацу вместо мен — завърши магьосникът. — Той беше радост, сила и мъдрост и споменът за него остава мое вдъхновение. Често ми казваше, че се гордее с теб. — Извади малък метален предмет от халата си и натисна някакъв ключ.

Тихо свръхестествено бръмчене за миг заглуши разговорите долу и Хокану остана сам на галерията над двор, гъмжащ от роднини и гости. Сред тях имаше врагове, търсеци слабост, от която да се възползват, или сила, която да подронят. Така ставаше в Играта на Съвета. Само че новият лорд на Шинцаваи помисли, докато се взираше в мъглата от пъстри одежди, че никога досега залозите не са били толкова високи. Този път наградата, същината на надпреварата, беше самата империя Цурануани.

Последният, най-интимен ритуал за починалия патриарх на Шинцаваи бе извършен по заник-слънце, щом ниската мъгла се утаи над полянката за съзерцание. Новият Управляващ лорд се задържа в светая светих на свещената фамилна дъбрава, утешен от помръкващите сенки и от възможността да остане сам.

Сенките се пръснаха дълги и синкави между натежалите от плод дървета. Хокану седна на една каменна скамейка. Горещината все още бе потискаща. Никакъв вятър не подухваше, а пепелта все още се носеше във въздуха и се рееше в стълбовете светлина там, където слънцето пробиваше през гъстите листа. Опипа с пръсти разбриданите краища на дрехата, която беше взел за церемониалното сбогуване с Камацу. Пръстите му се вкопчиха здраво в плата. Имаше имение, пълно с гости, за които трябваше да мисли. Струваше му се егоистично да открадне миг покой за себе си.

Но покоят на поляната и ленивото жужене на насекомите, хранещи се с нападалите от вятъра плодове, го подтикнаха към размисъл. Предупреждението на Фумита не беше само за Мара. Хокану се намръщи. Оскъдните думи на магьосника бяха за Шинцаваи и за сина, който вече носеше мантията на лорда. Когато беше казал не мога да ви защитя, бе имал предвид най-вече него.

Защото ако той, като лорд на Шинцаваи, избере посягателството срещу Аракаси заради Мара, Събранието нямаше да има друг избор, освен да действа — защото беше консорт на Мара. Не неин управляващ лорд, но половин Акома в сърцето си, макар и не по име. Не беше Слуга на империята. Нямаше ранга и почестите на Мара за свой щит.

Не, сърцевината на предупреждението на Фумита не беше за неговата лейди. Беше за самия него, да не изпитва търпението на събрание, разделено в мненията си по проблеми, които не бяха имали прецеденти.

С внезапно избила на челото му студена пот осъзна, че трябва на всяка цена да опази Шинцаваи настрана от кръвната вражда с лорд Джиро. С вродената си проникателна дарба схвана какво бе оставил недоизказано преди малко Фумита. Това, че той вече е лорд на един от най-могъщите домове в империята и че макар и да не е официално Боен вожд на клан, ще наследи водачеството на клана Канацаваи на следващия съвет. Ако чрез брачните връзки се видеше, че Шинцаваи и Акома обединяват силите си в обща кауза, повели клановете Канацаваи и Хадама, никоя сила в държавата нямаше да може да ги спре. Събранието щеше да сложи край на раздорите си, принудено от обстоятелствата да действа.

Поводът никога не биваше да бъде даван, иначе и Акома, и Шинцаваи щяха да станат на прах и никога нямаше да се издигнат и възстановят. Хокану беше видял смъртта на двеста воини, последвана от унищожението на почетен дом, от ръцете на един магьосник. Срещу стотици от тях, обединени, никоя армия в империята не можеше да се противопостави.

Хокану стана. Свещената дъбрава на Шинцаваи вече не изглеждаше приют на мир и покой. Заля го студена пот. Мястото до него, където можеше да седи Мара, му се стори още по-студено и празно.

13. ОБРАТ

Аракаси чакаше.

Под него часовоят се движеше безшумно с обутите си във ватирани чорапи крака. Носеше традиционния къс черен халат и панталони на убийците от тонг Хамой, а покривалото на главата му скриваше всичко, освен очите. На гърба му беше праметнат къс лък, а на колана му висяха разнообразни ръчни оръжия и колчан със стрели. Часовоят мина под дървото, в което се криеше Началникът на шпионите, и се скри в сумрака като сянка на мъртвец. Аракаси броеше наум по сложна формула, която бе изобретил през годините и която отчиташе точно изминаващото време, независимо от дишането, топлината и всяко друго условие, което можеше да повлияе на броенето. Упражнения с пясъчни часовници бяха усъвършенствали системата му до тънкост. Щом стигна бройката, означаваща десет секунди, търсеците му очи засякоха движение в другия край на пътеката. Испита замайващо удовлетворение, когато вторият страж се появи точно на секундата, както беше предвидил.

Най-опасната задача, с която се беше залавял, започваше успешно. Аракаси не хранеше никакви илюзии, че такъв късмет ще продължи дълго. Беше съвсем сам и в положение, в което дори благосклонността на небесата не можеше да опази живота на човек. Лежеше неподвижно на един клон в градината на обаджана на тонг Хамой. Под него крачеше страж, който щеше да го убие без колебание. Също като предшественика си, този нов пазач оглеждаше тревата, пътеките и храстите и за най-малката следа от натрапник. Майсторът шпионин не беше оставил никакви следи. И все пак се потеше. Стражите бяха изключително усърдни. Аракаси преброи определен интервал, прецени подходящия момент и безшумно се спусна от дървото. Като внимаваше да стъпва само по плоските декоративни камъни между цветните лехи, забърза със ситни стъпки до малката падина в отводнителния изкоп, където беше скрил малкото си вещи.

Там, зад укритието на храст кхади, точно зад границата на обхода на стражите на тонга Хамой, вдиша дълбоко и отпусна нервите си.

В края на гората, на сто крачки западно, чакаше подкреплението му, с нож в ръка, за да отвърне на нежелано разкритие. Аракаси вдигна една пръчка и с жестове му показа, че патрулт се движи според графика. Градината, в която искаше да проникне, се пазеше от осемнайсет убийци, всички бдителни и усърдни стражи, но в достатъчна степен хора, за да са податливи на грешки. Шаблонът на охраняване, към който се придържаха, беше сложен и на пръв поглед безразборен. Но малцина наблюдатели притежаваха леденото търпение на Аракаси или увлечението му към математиката. За него не бяха нищо няколкото дни, прекарани свит в пръстта, хапан от насекоми, пердашен от дъжд и изгарян от слънце. Важното беше, че им беше взел мярката и бе съставил формулите, по които да предсказва маршрутите им.

Мъжът, който му служеше за подкрепление, носеше облеклото на стрелец лашики — наемен пазач от северната провинция. Също като на Аракаси, външният му вид не беше по-близо до истинската му самоличност от десетките други маскировки, които беше носил и след това захвърлял през годините. Нито истинското му име беше Сабота. Аракаси никога не го беше притискал за тази особеност. Истинският му произход си беше негова работа, защото се беше доказал безкрайно много пъти като благонадежден куриер. От всички агенти близо до Онтосет, на които Началникът на шпионите на Мара можеше да разчита, Сабота беше най-благонадеждният. А Аракаси трябваше да възложи на този човек мисия също толкова критична за оцеляването на Господарката, колкото и собствената му.

Едномесечна брада прикриваше лицето на Главния шпионин. Приличаше на просяк след седмиците, прекарани на открито. Но ако външен наблюдател можеше да се вгледа по-внимателно в очите му; когато започна втори, по-сложен сигнал с пръчката, нямаше да го сбърка с нещо различно от това, което беше всъщност: изключително опасен мъж, готов всеки момент да тръгне на мисия, от която не очаква да се измъкне жив.

Сабота наблюдаваше внимателно съобщението. Паметта му беше безпогрешна. Кимна и тръгна.

Присвит зад рехавото прикритие на тръните, Аракаси затвори очи. Не се помоли. Беше заменил надеждата с нещо по-практично. Сабота отнесе със себе си указания към първия помощник-началник в шпионската мрежа на Акома, мъж, когото Мара изобщо не познаваше и комуто Аракаси бе възложил да го замести в случай, че не се върне от начинанието си.

Залозите вече бяха направени. Ако до определен брой дни не се изпратеше контра съобщение, нов Началник на шпионите щеше да се представи на лейди Мара. Всички подробности за тонга, които Аракаси успееше да разкрие, щяха да бъдат предадени и хората му щяха да започнат да съставят наново планове за унищожението на обаджана на Хамой и противодействие на опитите на Чумака за внедрявания.

Аракаси притвори очи. Главата го болеше от напрежение, което не беше обичайно. Животът за него винаги беше пресметнат танц — с опасността за безстрастен партньор. Притесняваше го мисълта, че може да е задържал Сабота по-дълго от необходимото: беше пресметнал придвижването на патрулите преди два дни. Изчакването, което бе предприел след това, не беше от предпазливост. Въсъщност само бе увеличило риска тонгът да промени нещо, което да обезсмисли проучването, което тъкмо бе привършил. Разтри слепоочията си и вдиша няколко пъти дълбоко, за да се успокои.

Тласкала го беше преданата вярност към Мара, откакто търсенето от него отмъщение на Минванаби бе изпълнено от Акома. Сега го терзаеха грижи за безопасността на господарката му, защото човекът, който щеше да заеме поста му, ако той загинеше в тази безумна задача, беше с по-малки дарби. След като опитът за проникване в Града на магьосниците бе изоставен и агентите в Джамар се бяха върнали към активно състояние, се наблюдаваха признаци за вмешателство. Това можеше да е работа само на Чумака от Анасати. През безсънните нощи, докато наблюдаваше патрулите на тонга, Аракаси се притесняваше. След като мрежата беше компрометирана, моментът бе крайно неподходящ да предаде управлението ѝ на друг. Укори се наум. Ако трябваше да умре, какво значение имаше животът му? Никога не се беше хабил с грижи, които нямаха отношение към обстоятелства извън неговия контрол.

Крайно време беше да действа. Изтласка от ума си друга влудяваща нелепост, спомена за това как ръцете му се плъзгат по златистата коса на куртизанката, която трябваше да е забравил, и насочи мислите си към непосредственото. Следващият миг на небрежност при патрулите беше дошъл. Ако искаше да действа тази нощ, не трябваше да се суети, защото според всички признаци, които бе успял да долови през седмиците наблюдение, високата боядисана носилка, която бе пристигнала този следобед в имението, беше донесла дълго отсъствалия господар.

Обаджанът на тонга Хамой отново бе в Резиденцията си за удоволствия.

Аракаси мина безшумно през ниските храсти и затича приведен по градинската пътека. Хвърли се по корем в сянката на ниска облицована с плочки стена, вече с пълното съзнание, че се е посветил на задачата безвъзвратно. По периметъра вече нямаше пролуки в патрулите и нямаше да има, докато дневната светлина не направеше невъзможно да премине незабелязан от някой от постове на дървените тераси, стърчащи от върховете на къщата.

Изчакването под стената щеше да продължи час. За да използва времето, Аракаси прехвърли наум всички подготвителни мерки, които беше взел, превъртя в главата си всеки успех и провал, белязали мисията му до този момент.

Беше мъчително проследяване, започнало с издирване на сестрата на меднокосата куртизанка. Търговецът на роби, продал момичетата, се оказа съвсем лесен за намиране, но на пазара, където сестрата на Камльо трябваше да е била предадена на нейния купувач от тонга, всички следи бяха изчезнали.

Работата след това бе затруднена поради близостта ѝ до Онтосет, където новата мрежа, започнала да замества разстроената от несполуката в копринения склад, все още бе в състояние на изграждане. Седмици проследяване на лъжливи дири бяха довели до заключението, че момичетата, избирани за тонга, никога не стигат до пазара в Онтосет.

Аракаси бе проследил назад по маршрута и от случайното подхвърляне на един пиян колар бе научил, че робски фургони, возещи момичета с необикновена красота, в редки случаи били отклонявани към хълмовете северно от града. Още седмици минаха в разузнаване на

този район, за да се проследи и картира всеки път, всяка пътека на дивеч и бласто в просторните земи северно от Онтосет. Сабота и други трима агенти бяха направили това, като живяха там като разбойници, крадяха птици и зеленчуци от селяните, ловяха риба в поточетата и ядяха горски плодове и ядки. Един беше убит при опит да закупи зърно в село на няколко мили на северозапад — загуба, която донесе знание, защото бележеше селището като подчинено на контрола на тонга, където външни хора са нежелани. Селянинът, извършил убийството, беше пробол агента на Акома отзад с нож. Сам по себе си експерт в работата с кама, Аракаси беше огледал изхвърления от реката труп. Убийството беше работа на обучен професионалист, Аракаси се беше укрив в хамбара на една мелница, за да чуе клюките: селяните, станали свидетели на смъртта, изобщо не коментираха, а продължаваха ежедневните си работи все едно, че нищо не се е случило.

Никой не беше надушил присъствието на Главния шпионин, никой не бе забелязал дирята, която бе заличил при напускането си. Отново прегледа проверките, които бе извършил в Онтосет, докато броеше влизащите селски коли и отбелязваше какъв е цветът на прахта, покрила колелата им, докато се представяха на стражевата порта. Със сигурност не го бяха проследили. Още седмици беше прекарал в един крайпътен изкоп, като живееше на сухи питки и плодове. Месеци след убийството на агента му бе проследил три коли от същото село. Отново в Онтосет беше облякъл халат на колар и бе прекарал тежки ноци в пиене. Коли идваха и си отиваха, докато най-сетне не спря една от тези, които беше търсил. Разходка навън с трима клатушкащи се пеещи приятели: беше се подпрял на фургона, за да пикае, и с нож, скрит в другата му ръка, беше пробол втвърдената кожа, стягаща ръба на колелото.

Сабота, който наблюдаваше край пътя, беше чакал още дни за дъжд. След това, най-сетне, ясно белязаната диря от колелото ги беше отвела до мястото на палата за удоволствия на тонга.

Аракаси знаеше, че работата му е добра. Никой не би трябвало да е свързал пияния гуляйджия с поредния опърпан странстващ работник, вървящ през узрелите нивя с клюмнала в жегата глава. Все пак се потеше. Мъжът, когото искаше да поразии, беше най-потайният

индивид в цялата империя и най-добре охраняваният. Имаше лордове, загинали само защото са видели лицето на обаджана.

Тасайо от Минванаби беше единственото изключение, а подкупите, които беше платил в метал, звучаха легендарно, ако човек не знаеше, че е водил незаконна контрабанда през годините си военна служба отвъд разлома.

Пробивът в патрула скоро щеше да дойде. Аракаси задъвка ивица сушено месо, макар апетитът да го беше напуснал. Храната вече бе само за оцеляване. А може би щеше да е последната храна в живота му.

Изгълта последните си припаси и залегна в мократа пръст. Затвори очи и насочи сетивата си в нощта; чуваше всеки звук и насекомо и надуваше натежалата във въздуха влага. Всяка промяна щеше да го завари готов. Изборът на момента изискваше абсолютна съсредоточеност. Мислите му се опитваха да се зареят, размътени от някакво ново, безформено предчувствие, което не можеше да назове.

Тази ненормалност го обезпокои, но не можеше да я проучва, защото моментът бе дошъл. Хрущенето на сандали мина по чакълена пътека точно от другата страна на стената. Десет секунди, двайсет секунди, трийсет: Аракаси се понесе в нощта като призрак.

Скок над стената, после прекоси градината, като прескачаше пътеките и стъпваше по плочестите бордюри на цветните лехи, за да не остави следи по ситния подравнен чакъл. Между дърветата примига светлина. Аракаси залегна по корем и пропълзя под арката на декоративен мост. Водата в малкия поток беше висока по това време на годината и ромонът ѝ приглуши плясъците му. Едва имаше място под централната греда, за да задържи лицето си над повърхността. Шуртенето на водата прикри учестения му дъх. По пътеката идваха група мъже. Четирима носеха черното на убийци, а белите пояси издаваха, че са с почетен ранг. Други двама се движеха през градината, като пазеха групата по фланговете. От двойката, която пазеха, единият беше слаб, облечен в коприна, изтъкана с шарката на цветето хамой, и очите му шареха нервно. Но вниманието на Аракаси бе привлечено от другия.

Беше едър, широк в кръста, но без никаква тлъстина. Носеше широк кафяв халат и не беше спуснал качулката си, така че се виждаше лице, което извън дома никога нямаше да е открито. Мъжът, който

преди можеше да се е преструвал на странстващ жрец или монах, гордо беше изложил на показ дългия перчем, прогласящ върховния му ранг. Бръснатият му череп бе покрит със сложни червени татуировки, които можеха да красят само главата на обаджан.

В тъмното под моста, докато стъпките тътнеха и скърцаха по дъските, Аракаси се ухили, разбрал, че работата му не е отишла напразно. Намираше се достатъчно близо за удар по владетеля на тонга Хамоу.

Но сега не беше моментът за удар. Охраната разбутваше храстите от двете страни на пътеката. Необичайно високата вода правеше кътчето под моста твърде малко, за да подслони човек, без да бъде задърпан от течението. И всъщност никой обикновен, скрил се под моста злодей не можеше да се е вклинил над потока, задържайки се с лакти за страничните греди. Аракаси пренебрегна болката в схванатите си мускули. Сега в резиденцията на имението имаше двайсет и четирима убийци. Затаи ликуването си. Дори някой случаен лъч светлина, блеснал на зъбите му, можеше да го издаде. Осемнайсет или двайсет и четирима, беше си напъхал главата в устата на харулт и предизвикваше най-опасния хищник в империята да захапе.

Свитата на обаджана отмина — вероятно към павилиона до градинската стена. На Аракаси му оставаше цяла нощ чакане. В последния час преди разсъмване щеше да се опита да проникне в къщата. Защото имаше само един начин, по който да проникне в това гнездо на убийци. А след това, знаеше го, нямаше никакъв безопасен изход.

Нощта най-сетне започна да си отива. Аракаси потръпваше от умора. Благодарни на Чочокан, Добрия бог, че патрулите не бяха променили обичайния си маршрут с идването на обаджана.

Следващият часовой пристигна по график, Аракаси надникна изпод моста и щом пазачът стигна до границата на полезрението му, безшумно се измъкна на открито. Тежката роса щеше да прикрие капките, пръснати от мократа му дреха. Задвижи се бързо, знаеше, че трябва да остане на равно разстояние между двама мъже, готови да убият всеки, когото зърнат. Ако този напред спреше, за да се почеше, или другият отзад тръгнаше малко по-бързо от обичайното, Аракаси можеше да умре преди да е разбрал, че са го разкрили.

Устоя на изкушението да забърза. Малко ситуации налагаха такова прецизно самообладание. Данъкът, който трябваше да плати за вече изчерпаните си сили, беше огромен.

След още двеста крачки се свлече на земята, затаи дъх и наостри слух, за да чуе всеки възможен знак, че е видян. Не прозвуча никакъв сигнал за тревога. Огледа небето. Предутринната сивота вече изсветляваше. От опит знаеше, че часовете най-трудно виждат призори и по здрач, когато всичко се размива в смътни сенки.

Покрай него минаха стъпки, само на разтег от позицията му. Но стражът бе насочил вниманието си към външната стена, а не към земята вляво от краката си. А Аракаси се беше превърнал в сянка в тревата до къщата, затаил дъх и напрегнат, готов да се задвижи.

Пазачът спря. Аракаси започна да отброява, плувнал в пот. На определен брой пазачът продължи напред. Аракаси веднага скочи, извади от колана си тънко въже и хвърли тежестта в края му нагоре през един клон, извит към къщата между терасите, на които имаше други пазачи. Открит от три страни, разполагаше само със секунди, преди следващият патрул да се появи от ъгъла. Късметът трябваше да е господарката му тук. Метна се нагоре, като се задържа плътно до дебелия ствол, за да избегне шумоленето на листата.

Наблюденията му вече бяха безполезни. Нямахше как да проникне в живота вътре в къщата, тъй че нямаше никакво знание за подредбата вътре, освен предполагаемия напечен план, съставен от наблюденията на влизащи и излизащи слуги.

Чу гласове и разбра, че домашният персонал се е събудил. Скоро готвачи и слуги щяха да тръгнат по задачите си.

Издърпа се нагоре по клона. Трябваше да внимава. Това дърво беше такаи, а клоните на такаи бяха слаби и се чупеха. Листата бяха рехави и предлагаха малко прикритие. Аракаси запълзя под гредите на балкона със стражите. Необходимостта да пази тишина стягаше мускулите му, сдържаният дъх го пареше като огън в гърдите.

Къщите на Келеуан обикновено се строяха с пространство между покрива и тавана, за да излиза горещината под стрехите. Тази къща не трябваше да е по-различна, но можеше да е добавено дървено скеле за повече здравина. Вече не му оставаше никакво безопасно убежище, а и не можеше да тръгне обратно с някакъв шанс за спасение. Небето

можеше да е изсветляло до сребристо, но сумракът под покривните греди беше пълен. Аракаси залази в сенките.

Пътят навътре, за който се беше надявал, наистина съществуваше, но както беше подозирал, тънки дървени летви пречеха на пълзенето му в пространството между плочестия покрив горе и гипсовия таван на стаите долу. Аракаси извади един от редките си ножове за мятане. Стоманата можеше да издържи на усилието от изтръгването на летвите при жлебовете в краищата им, където цурански нож от втвърдена кожа щеше да се прекърши. Аракаси заработи бързо. Трупаше парчета и трески, докато се провираше през малкото отверстие, след това с мазното от собствената си пот разхлабваше жлебовете, за да не скърцат.

Позволи си миг на мълчаливо ликуване. Беше направил невъзможното. Макар и натикан в твърде малко и неудобно пространство, беше в сградата.

Спря, докато стражата на платформите отвън се смени, след това се запровира отново през гредите. Накрая спря и се отпусна да изчака. Пред него имаше цял ден, в който да разузнае подредбата на невидимите стаи долу.

Лежеше по гръб и внимателно слушаше звънливите женски гласове под себе си. Успехът му вече зависеше от шанса обаджанът да посети жените си, защото шпионинът се съмняваше, че може да оцелее още ден в задушното пространство под покрива.

Сгъваше от време на време крайник, за да облекчи схващането от нарушеното кръвообращение. Слънцето бе напекло покривните плочи. Макар да не беше спал близо два дни, Аракаси отчаяно се съпротивляваше на нуждата да отпочине. Да падне жертва на телесните нужди тук означаваше да умре. Ако задремеше, можеше да падне от тясната напречна греда и да пробие с трясък тънкия гипсов таван. С мрачен хумор си помисли и как хъркането му ще доведе бдителните пазачи до скривалището му. Готов със стоманата в тъмното, изпощипан от щъкащите насекоми, той изпитваше замайваща смесица от възбуда и съжаление: възбуда, че е стигнал толкова близо, без да го разкрият; съжаление, че толкова много задачи остават неизпълнени.

Под него пукнатини в гипса запропускаха оранжеви отблясъци. Слугите палеха лампите, което означаваше, че е паднала нощ. Чуваше

сребристия смях на жени; между тях от време на време прозвучаваше глас, който му напомняше за едно прекрасно момиче и за едно следобедно оплитане в копринени чаршафи. Помръдна, ядосан на себе си. Камльо твърде често се връщаше в ума му: пищната ѝ коса под дланите му и кремавата ѝ кожа, и целувките ѝ. Самият спомен за нея го караше да се поти от копнеж. Но това, което терзаше непрекъснато мисълта му, не беше просто повикът на плътта. Мечтаеше за дълбоките ѝ очи, за интелигентността в тях, ту размътени от отегчение, ту станали коварни от обида. Характерът ѝ изглеждаше корав, но беше цинизъм, покрил бездна от болка. Знаеше също толкова сигурно, колкото че ръцете и тялото му ѝ бяха донесли наслада, че с време може да стигне до милата ѝ същност, скрита дълбоко в нея като съкровище.

Ако преживееше тази вечер, щеше да откупи свободата ѝ, може би щеше да ѝ покаже по-замайващите радости на свободния живот. Ако поискаше да го има. Ако след цял живот угаждане на прищевките на много господари, не намираще вече мъжете за отвратителни... Устната на Аракаси се кривна в самопрезрение в тъмното. Той мечтаеше! Мечтаеше като поболяло се от любов момче! Не беше ли го научил животът никога да не се доверява на непредсказуемите пориви на сърцето?

Потисна импулса да изругае.

Беше ирония, от най-черния и горчив вид, това, че самата мисия, която го бе свързала с нея, можеше да ѝ нанесе най-ужасната беда. Със сурова логика, в задушавания зной под дървения покрив, разбра: щеше да му трябва чудо на боговете, за да излезе жив от мисията си. Шансовете сега го облагодетелстваха да нанесе удара срещу обаджана, който беше замислил. Но дори ударът да се окажеше смъртоносен, измъкването от най-добрите убийци на тонга — а след тях и от отмъстителния гняв на тиранджана, приемника на обаджана — бе невъзможно.

Потръпна от умора и напрежение. Смени хватката си на дръжката на ножа, станала странно хлъзгава и потна от съмнението му. Как можеше една чаровница куртизанка да го е изкусила да постави нейното добруване над волята на Мара, господарката, чийто живот обичаше повече от своя собствен? И все пак Камльо бе успяла. Заради Мара обаджанът на тонг Хамой щеше да умре. Но ако той, Аракаси,

оцелееше, една малка, тайна частица от него трябва да си остане негова. Грижата му за куртизанката, която можеше да обича или не — а чувствата му много лесно можеха да се коренят в глупава жал, — трябваше да бъде проучена. Самоуважението, възстановено с унищожаването на дома Минванаби, изискваше това: да чуе собствените си нужди като мъж и да ги примири със задълженията, които ежедневно го водеха към опасността.

Хиляда пъти можеше да е умрял безименен, предрешен като просяк, странстващ жрец, моряк, гадател, търговец на подправки, вестоносец. И хиляда пъти се беше изправял пред тези рискове без колебание, защото се беше взирал в бездната и не се беше страхувал от смъртта. Но сега, когато не се нуждаеше и от най-малката задръжка, изведнъж откри, че е важно. Ако смъртта го вземеше, искаше пепелта му да бъде почетена в земите на Акома, а малката куртизанка да плаче до кладата. Оказваше се окован от чувство точно сега, когато самоличността му трябваше да остане в тайна на всяка цена.

Продължението на рода Акома, чиято Господарка бе възстановила честта му, и може би дори оцеляването на самата империя, зависеха от безупречната му съдържаност. Аракаси беше живял толкова объркан живот, че досега любовта го беше оковавала само веднъж, и то по-скоро не любовта, а лоялността към жената, възстановила неговата гордост и чест. И макар да обожаваше Мара, тя не безпокоеше сънищата му. Аракаси я обичаше така, както жрец обича богинята си. Но Камльо бе докоснала част от него, останала скрита от всички други. Особено от самия него, съжали той мълчаливо.

Смехът на жените затихна. Аракаси се напрегна, измъкнат от спомена от стъпки, които застъргаха долу по пода. Звукът издаваше подковани кожени сандали и тежестта на едър мъж. Жена извика за поздрав и голи напарфюмирани стъпала затупкаха по плочките. Носеха се възглавнички и освежителни за удобството на господаря, предположи Аракаси. Съвсем леко смени позицията си, стиснал ножа в горещата си, вече суха длан.

Теснотата на тавана изведнъж му се стори непоносимо задушаваша. Надви инстинкта да вдиша повече въздух, да се задвижи, да действа преждевременно. Въпреки болката си наложи на всеки мускул да се отпусне. Смесените миризми на парфюми лъгнаха през

сгорещения въздух, пропуснати през пролуките в гипса. След малко Аракаси чу звъна на тънък кристал — момичета поднасяха напитки на господаря, а по-късно — музикант, акомпаниращ на певица за негово забавление. След това надуши миризмата на благовонни масла и чу дълбоките гърлени въздишки на задоволство на мъж, обслужван от опитни масажисти. Измъченото тяло на самия шпионин се опитваше да се схване съвсем.

Търпение, напомни си той.

Още по-късно леки стъпки издадоха излизането на момиче с кърпи, крачките ѝ бяха скъсени от панера с мокрия лен. Притворил очи, Аракаси си представи гледката в стаята. Музикантът беше забавил ритъма, а певицата изостави текста и гласът ѝ се проточи премалаял. Кристалната кана с подправеното вино прозвънна, щом я поставиха на лъскавия мраморен поднос — почти празна вече, прецени Аракаси по звъна на стъклото. Восъчните свещи бяха догорели. Смътната светлина, процеждаща се през малките пролуки в тавана, беше добила по-топла окраска от масления светилник. Чу шумоленето на тънка падаща тъкан и господарят се надигна с пукот в коленете. Въздишката му беше мощна — явно се разкърши.

За първи път, след като влезе в своя харем за удоволствия, обаджанът на тонг Хамой проговори.

— Джейса. — Замълча след името, сигурно с блеснали от похот очи. — Аламена, Тори. — Изчака, жестоко удължавайки напрежението, докато другите, непризовани жени, подредени в нозете му, изчакваха, за да разберат дали ще бъдат избрани, или отхвърлени, грижливо прикрили разочарованието или радостта си от предопределената им съдба.

Обаджанът отново въздъхна и довърши:

— Камини. Другите мои цветя сте свободни.

Аракаси примигна, за да махне от очите си щипането, което, надяваше се, беше от потта. Не и Камини. Боговете не бяха добри тази нощ. Искаше му се Камини да е далече от спалнята на господаря в този час, защото беше сестрата на Камльо, момичето, което терзаеше сънищата му.

Свирепо изтръгна от мислите си лицето на Камльо. Блянове, непредпазливост — и щеше да загине.

Долу прошумоля затварящ се параван. След малко друг се хлъзна и се отвори и Аракаси чу цвърченето на вечерни насекоми. Таванът не се беше охладил — плочките на покрива все още пазеха дневната горещина, макар че слънцето отдавна бе залязло и нощта бе достатъчно узряла за роса. Музикантът и певицата заглъхнаха до едва доловима мелодия, над която Аракаси успя да чуе шумоленето на копринени чаршафи и приглушения кикот на момиче. Изчака като хищник, вслушан жадно как доволните въздишки на плячката му преливат в забързания дъх на страстта, и изчака още, докато момичето не започна да стене в пристъпа на наслада... или това, което наподобяваше наслада. Аракаси прогони мисълта за друго едно момиче, което бе научено от детството си да симулира всички тънкости на страстта...

Укори се наум. Беше се потил твърде дълго и обезводняването опасно беше замаяло главата му. Съсредоточи се и напрегна всеки мускул. Ножът в ръката му се беше превърнал в придатък към живата му плът, когато обаджанът, обгърнат от страстни момичета и влажна коприна, отвори уста и нададе вик в мига на пълното си облекчаване.

И в същия момент Аракаси полетя надолу. Удари с цялата си тежест гипсовия таван и го проби сред дъжд от парчета гипс, летви и прах. Очите му ясно видяха на светлината на лампата сплетените тела върху постелята. Избра най-горното, най-едрото — и изви ножа под ъгъл към него.

Имаше само миг, за да се помоли единственият път, в който обаджанът на тонг Хамои щеше да е на повече от ръка разстояние от оръжията и охраната си, да е гол, в акта на съвкупление.

След това рухна върху потното тяло на обаджана и заби безценната стомана в плътта. Усети как ножът му се отклони от сухожилие и кост. Беше пропуснал смъртоносния удар.

Обаджанът беше грамаден, но по туловището му нямаше никаква тлъстина. Стонът му на удоволствие преля в болезнен вик. Аракаси бе отхвърлен от плячката си като риба, блъснала се в рибарска лодка. Петата му се закачи в женски крак и той падна. Освен че беше силен, господарят на убийците се оказа и бърз. Ръката му се изстреля към купчината оръжия до постелята. Три малки стрели изплющяха в копринените чаршафи, докато Аракаси се претъркаляше настрани. Едно от момичетата извика от болка и страх.

Лампата угасна. Музикантът захвърли инструмента си, а певицата побягна с писък. В коридора затропаха крака. Аракаси се измъкна от оплетените завивки и избута от себе си някакво момиче, което дращеше с нокти рамото му. Вторият му нож се хлъзна в дланта му като оживял, Аракаси замаха и оръжието полетя право във врата на обаджана.

Господарят на тонга Хамой изрева гневно. Но острието целуна артерията и кръвта бликна на фонтан. Той вдигна ръка да запуши раната и едва не си отрязва палеца на оголения остър ръб. На фона на белия квадрат на паравана Аракаси видя как раменете на обаджана потрепериха в усилието на изцеждащия се живот. Перчемът се смъкна по гърба му, щом се свлече на колене.

Аракаси захвърля завивки и заблъска жени накъдето му падне. Претърколи се и метна възглавница в посока на гонещите го стъпки. Някой се спъна и падна тежко на пода. Взели го по погрешка за нападателя, четиримата влезли стражи скочиха и го затиснаха. Виковете му заглушиха движението на Аракаси, докато той се отдръпваше с ръка на стената към другия край на стаята.

Звездната светлина едва стигаше, за да може да вижда. Предпазливо, та блясъкът на стоманата да не издаде позицията му, Аракаси извади друг нож от халката на колана си. Хвърли го и един от пазачите рухна с ръце на корема и нададе вой. Шумът разсея останалите и позволи на Аракаси да извади още ножове и да свали и останалите стражи. Издъгнаха един след друг сред писъците на жените за удоволствие и кръсъците на ранения на пода. Обаджанът лежеше сред завивките, вече застинал в смъртта.

Аракаси се измъкна през паравана, присви се невидим отвън, скочи нагоре и хвана ъгловата гредка на покрива. Издърпа се на ръце и се скри в сенките под стрехите. Последният нож бе стиснат между зъбите му.

Едва беше успял да се свие в скривалището си, когато към стаята затропаха стъпки.

— Навън! — извика някой. — Мъжът, който уби господаря, избяга в градината!

Отчаян, Аракаси откърши парче дъска от стряхата, метна го и то профуча над цветната леха и падна в храстите. Пазачът, излетял през вратата, се втурна презглава натам и ги засече с меч си. Аракаси

можеше да забърше главата му с пръстите си, докато минаваше под него.

Навън изскочиха още убийци.

— Къде е той?

Мъжът с меч спря да сече и посочи.

— Някъде там!

— Бързо! — извика един пазач. — Донесете факли! Убиецът ще се измъкне!

Развърнаха се през градината, към тях се стичаха още мъже с факли. Аракаси се смъкна от покрива като сянка в тъмното и отново се шумугна в къщата, където преследвачите едва ли щяха да се сетят да проверят.

— Сигурно е прескочил стената — чу се вик. — Пратете бързо патрул отвън, преди да се е измъкнал!

От харема се разнесоха викове. Вестта за смъртта на обаджана бе събудила и слугите и те изпаднаха в паника. Тонгът беше бърз и безмилостен в наказанието, а в толкова добре охранявана къща членовете му щяха да заподозрат, че който е убил господаря им, е трябвало да има вътрешен съучастник. Целият персонал можеше да бъде избит, за да са сигурни, че всякакви предатели са премахнати. Посъобразителните слуги разбраха, че най-добрият изход за тях е да бягат. Само страхът обвързваше тези нещастни хора на служба в смъртоносното братство. Повечето предпочитаха несигурното бъдеще пред това да понесат безчестна смърт.

Аракаси можеше само да се надява, че суматохата, предизвикана от десетките подплашени слуги, ще му отвори път за спасение. Всеки по-благоразумен човек на негово място можеше да се опита да се измъкне, но мисията му все още не беше изпълнена докрай. Заради Мара трябваше да иде в кабинета на обаджана и да открадне дневника със записки на тонга.

В спалнята цареше тишина. Аракаси рисковано заложи на възможността пазачите; да са изоставили мъртвия си господар в разгара на търсенето. Влезе отново през паравана, през който се бе измъкнал преди малко, и се озова сред касапница.

Кръв беше оплискала всичко. До туловището на заклания господар бяха останали две голи момичета, звездната светлина обагреше фигурите им в смътно сребристо. Едната го зяпна безмълвно,

полудяла от страх, опитваше се да изтрие кръвта от кожата си. Другата се гърчеше и стенеше в чаршафите. Беше поразена от отровна стрела. С мрачна решимост Аракаси прибра двата си метални ножа, единия от врата на обаджана и другия от корема на пазача, проснат до краката на господаря си.

Пристъпи до постелята и погледна ранената куртизанка. Косата на момичето се изсипваше на лунната светлина като разлято масло, златиста и лъскава. С болка в сърцето си видя, че лицето ѝ е същото като на сестра ѝ.

Бяха близначки.

Логиката не можа да спре жегването в сърцето му. На лунната светлина, с тънките пръсти, опипващи стрелата, която бе пронизала гърдта ѝ, не можеше да я различи от момичето, което бе любил. Болката заплашваше да задави дъха му и Аракаси се помъчи да възвърне ледената си аналитична същност. Беше Главният шпионин на Акома на мисия за Слугата на империята. Трябваше да запази ума си хладен и да намери записките на обаджана.

Но точно когато здравите нерви му бяха най-нужни, обективността го изостави. Пред една умираща куртизанка собственото му оцеляване изведнъж му се стори толкова безсмислено, колкото да се опитва да улови слънчев лъч.

Умът му крещеше, че трябва да остане верен на Мара, но сърцето му го смъкна на колене до раненото момиче. Време и обстоятелства се размътиха. Вече не можеше да различи коя е омаялата го куртизанка и коя близначката ѝ. В тъмното, под лунната светлина, в болезненото объркване на мига самоличностите им сякаш се сляха. Противно на всякакъв инстинкт за самосъхранение Аракаси я прегърна, широко отворил очи, и я дръпна, докато тя не потръпна, не изохка и сякаш след цяла вечност най-сетне не спря да диша.

Чувстваше се като пребит. Ноктите му се бяха впили в дланите, зъбите му бяха пуснали кръв. Догади му се от силния солен вкус на езика му и вонята на смърт, ударила в ноздрите му. Почти не забелязваше живата, която хлипаше в оцапаните с кръв чаршафи. Умът му засичаше, но не разбираше бърборенето ѝ.

Вдиша хрипливо и с усилие разтвори скованите си ръце. Сърцето му сякаш замръзна, щом мъртвото момиче се изплъзна от прегръдката му.

По инстинкт реагира на звука зад себе си, обърна се и хвърли ножа. Улучи почти точно. Слугата, понечил да влезе, беше служещ в харема кастрат, дошъл да се погрижи за подопечните си. Ножът го перна през шията. Мъжът се задави и се блъсна в пилона на вратата. Аракаси — винаги беше бърз, но тази нощ крайниците му бяха станали тромави — скочи. Краката му се заплетоха в мокрите от кръв чаршафи и възглавници. Удари кастрата в корема и го повали. Заби пръсти в раната и от плисналата по лицето му кръв разбра, че е прерязал артерията му. Натика юмрук в устата на жертвата си и в отговор кастратът го захапа до кокала.

Ако пазачите на мъртвия обаджан не бяха навън, за да търсят убиец, който според логиката трябваше да бяга, борбата им щеше да привлече внимание. Сега, вкопчен в умиращия, Аракаси имаше чувството, че става нещо нереално. Кастратът най-сетне се свлече отпуснат и Аракаси се измъкна от стаята.

Не познаваше къщата. Усетът за посока, който беше натрупал, докато чакаше под покрива, го бе изоставил. Как да намери дневника с тайните на тонга? Тази книга пазеше записите за всеки договор в шифър, познат само на обаджана. На посредниците не се казваше нищо, освен името на жертвите, посочени да умрат.

Записките на тонга бяха наследството на тиранджана, който трябваше да поеме управлението на мястото на току-що убития водач. Дневникът сигурно щеше да се пази и още преди суматохата на търсенето да е заглъхнала, съветникът на обаджана в извезания на цветя халат щеше да е пратил тиранджана да го прибере.

Чу далечни гласове и писък. Времето му в къщата вече бе ограничено до по-малко от няколко минути, а умът му оставаше изтерзан от спомена за мъчителната смърт на едно момиче. Измъкна се бързо и прехвърли наум последните си изводи, на правени през горещите часове чакане под покрива. Това беше дворецът за удоволствия. Обаджанът беше на неделна почивка. Книгата със записите, която никога не оставаше далече от него, щеше да е тук, в заделено за нея място. Входният параван с най-здрава конструкция трябваше да води до съкровищницата, където щяха да се пазят свитъците на тонга.

Тръгна бързо по коридора, придържайки се в сенките, колкото бе възможно. Загасваше фенерите, където смееше да се спре, потръпваше

и се сепваше при всеки звук. Зави на един ъгъл и едва не се блъсна в мъж с гръб към него. Мъжът се обърна рязко. Беше войн, поставен да охранява заключената врата. Аракаси се хвърли напред и преряза жилите на китката му, докато той посягаше да извади меча си, и се блъсна във вратата.

Някой в коридора извика.

Останал без никакво време, Аракаси пак натресе с все сила противника си във вратата. Пазачът се възпротиви, опулил очи от ужас, залитна, загубил равновесие, и отчаяно посегна към стената.

След това падна. В глезените му се бяха оплели някакви обтегнати нишки и от стените излетяха къси стрели. Подът, където беше рухнал, потъна надолу със стържещ звук и през разкъсаните шарки на плочите изригнаха остри втвърдени със смола копия и пронизаха гърчещото се тяло.

Аракаси не обърна внимание на смъртните му гърчове, а подсетен от последния му акт, огледа стената и откри между стенописите малка дупка. Сети се за какво служи — беше отвор за заключваща игла, която да обездвижи механичните капани в стаята. Натика ножа си в нея и нахлу вътре.

Полазиха го ледени тръпки. Чуваше стъпки по коридорите, убийците идваха. Пред него, осветено от една-единствена лампа, се издигаше високо писалище, на което бе положена тежка книга. Той прескочи трупа на пазача. Умът му работеше трескаво.

Щом вратата беше с капан, писалището също трябваше да има. От това следваше, че крадец, преживял защитите, за да стигне толкова далече, трябва да е наясно със сложни механизми. Ето защо Аракаси избра непредсказуемата тактика: щеше да направи опита си със сила.

Сграбчи тежката стойка на лампата и я натресе в дървената облицовка в долната част на писалището. Надникна, за да огледа, и обезвреди тънките нишки и лостчета, които щяха да включат капана, ако книгата се вдигнеше, и под тях намери още нещо.

Под спусъчния механизъм лежеше плътно навит свитък. Издърпа го от скривалището му и го огледа. Горният пергамент бе изписан с шифър и вързан с лентички, обозначени с цветето на тонга Хамой. Книгата на писалището беше заблуда, поставена на видно място като капан. В ръката си държеше истинските записки на тонга.

Виковете за тревога вече бяха съвсем близо. Аракаси натика свитъка в халата си и забърза към вратата. Издърпа ножа от дупката и побягна.

Забърза, потресен от успеха си. Колкото и да беше обмислял, колкото и грижливо да беше гласил предпазните си мерки, изобщо не беше очаквал да оцелее след мига на смъртта на обаджана. Сега залогът се беше удвоил. Без свитъка на дневника тиранджанът не можеше да поеме водачеството на клана. Възложените договори щяха да останат неизпълнени и убийците на Хамой щяха да изгубят чест. По същество Аракаси държеше в ръцете си натамито на братството на убийците. Без него тонгът щеше да загуби доверие и с времето да се разпилее като дим.

В коридора, от който току-що бе излязъл, изригнаха викове. Натрошената врата беше открита и последваха крясъци, щом стражите нахлуха вътре и паднаха в отново задействаните капани, след като той бе измъкнал ножа си, послужил за заключваща игла. Оцелелите обаче се разпръснаха да търсят из къщата и Аракаси едва се измъкна през прозореца пред един, подгонил го по петите.

Жилване в рамото издаде, че е улучен от стрела. Със сигурност беше отровна, но той нямаше друг избор, освен да я пренебрегне. Противоотровите, които беше взел в случай, че бъде улучен, лежаха с припасите му, скрити извън периметъра на охраната. Втурна се през градината, покатери се на едно дърво и се прехвърли над първата стена. Чу съсъка на стрелички и по-тежкото свистене на стрели от лъкове, полетели през храстите над главата му.

Огледа се трескаво. Покрай него тичаха изпаднали в паника слуги. В опита си да се измъкнат от имението се присвиваха покрай стената и търсеха път към свободата си.

Аракаси се смеси с тях и една от жените изпищя, а един мъж се хвърли на колене и се замоли за милост. Черното му облекло ги беше накарало да го вземат за тонг, осъзна той с почти истерично ликуване. Пое си дълбоко дъх и изкрещя колкото му глас държи:

— Слугите са убили обаджана! Избийте ги!

Продраният му вик ги накара да се пръснат и той затича като тях, към външната стена. Нека преследвачите тонг да му хванат дирята в цялата тази суматоха, помисли си, докато жулеше длани, за да прескочи стената.

На ръба на физическото и духовно изтощение се добра до мястото, което бе избрал заради нищожната вероятност да довърши мисията си. Там беше скрил противоотровите си и запас лекарства, които щяха да му дадат бодрост и енергия, докато не го срещне спасението или смъртта. Щеше да плати ужасна цена за използването им и щяха да му трябват седмици отдих след това, но оцеляването си заслужаваше цената. Бързо изгълта дозите и смъкна окървавените си дрехи. Затисна ги с един голям камък. От друга стъкленица сипа в шепата си люта течност, от която очите му се насълзиха. Беше есенция от слуийт, голямо блатно същество, което други зверове намираха за отблъскващо. Силната миризма разваляше нюха на кучетата за дни наред. Докато разтъркваше вонящото мазило по кожата си, паренето в рамото му напомни за стрелата. Извади я и навлече чиста риза. За нахапаните си пръсти не можеше да направи нищо и изруга наум: сигурен беше, че ръката ще се подуе и ще забере.

Нищо не можеше да направи, освен да разчита, че антидотът, който беше погълнал, ще противодейства на отровата. Беше предположил кои средства може да потрѣбват от знанието, което беше събрал при огледа на рафтовете на Корбарг.

Затича в нощта през натежалите от росата треви. Спомените за края на Корбарг и за една друга смърт го накараха да осъзнае промените, настъпили в него самия. Никога повече нямаше да предприеме такива мерки срещу човек, нито заради Мара, нито заради дълг, нито заради чест. Не и след като беше държал в ръцете си умиращата куртизанка и за миг я беше объркал с другото момиче. Невъзвратимо се беше поддал на повика на сърцето си. Ако антидотите на Корбарг и отровата в тялото му не си съвпадаха... Аракаси беше фаталист — докато друг спомен не изплува на повърхността: полудялото момиче в стаята на обаджана. Истеричният ѝ плач се превъртя отново в ума му, неразбраното ѝ ломотене се открие с плашеща яснота. Беше казала: Той познава Камини!

Камини, която беше едната от двете близначки, едната собственост на немощен старец, а другата мъртва с обаджана. За първи път в живота си Аракаси се замоли трескаво на боговете на Келеуан, умоляваше Сиби, която беше Смъртта, да не го повика в залите на своя брат Туракаму. Имаше нужда от късмет или от чудо, най-вероятно — и от двете. Защото слабостта му с разсейването в покоите на обаджана

пращаше смъртта към вратата на Камльо. Беше оставил полудялото момиче живо, а тонгите щяха да продължат да търсят убиеца. Щом се съмнеше, когато дойдеше тиранджанът, за да се заеме с последствията, щеше да последва по-методичен лов. Куртизанката щеше да бъде разпитана.

Аракаси осъзна и втора грозна истина: заради Камльо можеше да бъде принуден да говори, ако го заловяха. Бързо потисна тревогата си. Единственият начин да спаси близначката, която обичаше, беше чрез Мара. А единственият начин да защити господарката си беше чрез момичето, което знаеше, че работи за могъща Лейди с огромно богатство. Малко такива Управляващи господарки имаше в империята. Тонгът щеше да удвои атаките си срещу Мара. Докато досега тонгът нанасяше ударите си заради чест, сега щяха да нападат заради оцеляването си. Аракаси щеше да е само на няколко минути пред убийците в бяга си да стигне до Камльо. Ако успееше да намери някой от новите си агенти в Онтосет, можеше да прехвърли ценния си товар, но нямаше нито миг за бавене. От мига, в който наяве излезеше фактът, че убиецът на обаджана е познал Камини, братството щеше да разследва, да тръгне назад по следата от имението до търговеца на роби и до живата близначка. Щяха да оставят трупове след разпитите си. Ако агентите им в Кентосани получеха вест преди да успее да спаси Камльо...

Плувнал в пот, Аракаси затича по-бързо. Ех, ако имаше сега някой от проклетите коне на Хокану...

Макар да бе предан на лейди Мара, сега го подтикваха и лични чувства. Изпълни го странна възбуда, сякаш едва сега осъзнаваше, че е жив. Безумното му нападение беше успяло и бе взел записките на тонга. Победата го замая. Част от ума му съзнаваше въздействието на лекарствата, които беше взел, но той знаеше и че тази свръхестествена живост произтича от разбирането на истинския залог, който беше направил.

Докато тичаше, обмисли това прозрение. Бе син на жена от Тръстиковия живот и никога не беше гледал на любовта между мъж и жена като на нещо загадъчно. Винаги беше живял, залагайки на острия си ум, на възприятието си и на уменията си, извлечени от хладнокръвното изучаване на околните човешки същества. Видял беше увлечението на Мара по варварина Кевин и беше заинтригуван.

Приписал беше пламъка в очите на господарката си, когато ѝ представиха Кевин, на женска потребност за романтична връзка. Иначе защо да минава през тежестта и досадата на бременността?

Сега, когато сърцето му все едно щеше да се пръсне, със стегнато от непролетите сълзи гърло, мислеше за едно меднокосо момиче, все още живо, и за мъртвата ѝ близначка. Разбра, докато си пробиваше път през натежалите от роса храсти и залиташе със смайващо безгрижие под лунната светлина на пътя, че е грешил. Глупаво, жалко беше грешил.

Половин живот беше преживял, а почти бе пропуснал магията, която поетите наричаха любов. Спря и се огледа за носилката, уговорена да го чака.

Замисли се дали ако оцелее, за да спаси другото, живото момиче от отмъщението на тонга, след като работата му в тази нощ бъдеше проследена до нея... зачуди се дали циничната ѝ същност, породена от разбити мечти, изобщо ще ѝ позволи да го научи на това, което сега най-много искаше да узнае. Болеше го да разбере дали празнотата, която бе открил в себе си, може изобщо да се запълни.

И на пустия път осъзна още нещо, най-плашещото нещо в тази нощ на размисъл: че това е последната мисия, с която се е наел с убеждението, че няма да има никакви лични последствия. Защото безвъзвратно беше изгубил отчуждението, което го отделяше от събратята му и беше породило ледено ясния обективен мироглед, който го правеше гений в занаята му.

Една потребност се беше пробудила в него, потребност, която го правеше различен от това, което бе досега. Никога повече нямаше да може да гледа на другите през призмата на безчувственото си безразличие. Никога повече нямаше да може да имитира порядките им и да променя самоличността си, както му хрумне. Светлокосата куртизанка завинаги беше променила това.

Нощна птица запя някъде в леса. Носилката я нямаше. Аракаси тръгна. Замисли се дали противникът му в играта на интриги, Чумака от Анасати, също е притежавал тази слабост на човешката природа и е живял без любов. И щеше ли неговата новооткрита уязвимост да го остави открит за атака от човек със свръхестествена дарба за шпионския занаят, човек, който е безмилостен враг на Мара?

Потръпна. Нощните същества сякаш му се присмиваха. Изпитал за няколко минути повече мъка, отколкото бе познал през всичките си години живот, изтощеният, уплашен и в същото време ликуващ Майстор шпионин забърза напред към бъдеще и цел по-страховити дори от онова, което оставяше зад себе си.

14.

ПРОЗРЕНИЕ

Мъглата се вдигна.

Аракаси вървеше през речния квартал на Джамар. Беше уморен — не, беше капнал. Макар да се беше отървал от всякакви признаци за преследване, не смееше да спре за отдих. Тонгът беше някъде зад него, убийците го следваха като кучета дивеч. Щяха да го изгубят в този град, между десет хиляди непознати, но щяха да обърнат по другата си следа — уликата, която водеше до сестрата на Камини. Разполагаше едва с няколко дни, преди да намерят Камльо.

Мара бе в Имперския дворец и той щеше да изгуби скъпоценната преднина, която беше спечелил. Най-бързата платена носилка, с два допълнителни екипа бегачи, го беше пренесла от Онтосет до Джамар за седмица. Не можеше да спи заради друсането, но изтощеното му от лекарства тяло беше изпадало в ступор за няколко часа на ден, през които носачите почиваха.

Сега, шест дни след като беше убил обаджана, се беше разплатил с изтощените носачи при входа на главния пазар на Джамар, след което се бе слял с тълпата. Джамар беше най-оживеният търговски пункт в империята и пристанищният квартал бе малка общност сам по себе си — тук морските кораби се срещаха с речни съдове. Аракаси намери едно просяче, седнало пред публичен дом, още затворен в този ранен час. Вдигна пред очите му раковина на стойност сто центи — повече богатство, отколкото момчето можеше да изпроси за цяла година.

— Кой е най-бързият път нагоре по реката?

Момчето скочи на крака и с жестове посочи, че е няма. Аракаси го подкани да му покаже и момчето го заведе до един малък кей и му показа с жестове, че точно това е мястото, което търси. Аракаси му даде раковината.

Сделката не остана незабелязана за лодкаря, който отначало беше взел мръсния мъж за поредния просяк. Като видя раковината обаче промени преценката си и се усмихна широко.

— Бърз превоз нагоре по реката ли търсите, господине?

— Да. Трябва да стигна бързо до Кентосани — каза Аракаси.

— Моята лодка е най-бързата в града, господине. — Лодкарят гордо посочи ниска лодка с малка каюта, вързана до кея. — Речната господарка. Четири пейки за осем гребци и хубаво платно.

Аракаси я огледа преценяващо. Можеше да не е толкова добра, колкото се хвалеше собственикът ѝ, но щеше да загуби всичкото време, което можеше да спечели, докато търси друга, която можеше да се окаже малко по-бърза.

— Изглежда добра — каза сдържано. — Гребците на борда ли са?

— Разбира се — отвърна капитанът. — Чакаме един търговец от Пеш, който иска превоз до Сулан-Ку. Той нае каютата, господине, но ако сте готов да се возите на палубата, може да се настаните в нея от Сулан-Ку до Кентосани. Цената обикновено е петстотин центи, но след като ще сте само за половината път, ще ви взема триста.

Аракаси бръкна в един таен джоб в ръкава си и извади къс сребро с големината на палеца му. При блясъка на метала, повече богатство, отколкото който и да е лодкар можеше да очаква да види на едно място, капитанът се ококори.

— Ще взема каютата — каза Аракаси твърдо. — И тръгваме веднага. Търговецът от Пеш да си уреди друг превоз.

Каквито и морални възражения да можеше да има капитанът, те замряха в устата му. Предлагаха му несметни богатства, така че той бързо качи Аракаси на борда, за да не би пренебрегнатият търговец да се появи и да се развика възмутено.

Зеленият корпус на Речната господарка беше боядисан немарливо, но нямаше гнило или други признаци за небрежност. Капитанът очевидно я поддържаше здрава.

Каятата — ниска колиба наред палубата — се оказа достатъчно голяма за двама души. Бе тъмна и вмирисана на масло за лампи, смесено със задържалия се парфюм от предишния пътник. Прозорчетата бяха покрити с копринени завески и възглавничките бяха изтъркани, но Аракаси беше пътувал и в по-лоши условия.

— Ще свърши работа — каза той. — Значи, държа на едно: никой да не ме безпокои. Всеки, който влезе тук, преди да стигнем Кентосани, ще умре.

Аракаси не беше първият странен пътник, когото собственикът на лодката беше качвал, а предвид цената, която бе платил, нямаше никакви възражения по условията.

Аракаси седна и извади дневника на тонга. Сега, след като имаше първата възможност да огледа страниците, започна да проучва шифрованите записи. Но странните знаци се размиха пред очите му. Навел глава над пожълтелите пергамент, той потъна в уморен сън.

Събуди се на половината път до Свещения град. Беше спал два дни и една нощ. Похапна от кошницата с плодове, оставена сигурно за търговеца от Пеш, и започна да разнищва шифъра на тонга. Беше хитър код, но не и над дарбата на Аракаси да решава загадки, и то при положение, че нямаше нищо друго за правене още три дни. Видя четири колони и предположи, че всеки запис е съставен от четири вида информация: датата на договора, уговорената цена, името на обекта и името на лицето, купило договора. Всички, освен последните няколко бяха с отметки.

Аракаси прегледа назад по записите, докато не откри още един без отметка. Предположи, че е името на Мара от Акома и на лицето, платило цената, Десио от Минванаби. Друг без отметка, още по-назад по редовете, щеше да е пак името на Мара, с бащата на Десио Джингу до него. Сравняването на буквите разкри, че кодът представлява сложно заместване, с ключ, който се променя при всяка употреба.

Четири часа Аракаси проучва страниците, като опитваше едно решение, после друго, после трето. След ден и половина работа започна да различава шаблона на промяната.

Докато стигне до Кентосани, беше превел дневника и го беше прегледал целия няколко пъти. Взе перо и хартия от капитана и направи за Мара ключ, без да преписва текста, за да не би дневникът да попадне в други ръце. Но отбеляза един запис, който бе разкрил с известно притеснение, заради изводите от него, изискващи вниманието на Мара.

Когато лодката стигна до Свещения град, Аракаси скочи на кея още преди собственикът да е привързал съда и изчезна сред гъстата тълпа. Спря се само колкото да се сдобие с подходящо облекло и се запъти към двореца. Там извести за пристигането си и изтърпя мъчителното чакане с Имперските стражи, докато съобщението му стигне до лейди Мара. Ако имаше повече ум или време, можеше да

измисли начин да стигне по-бързо до нея. Но свитъкът, който носеше, беше твърде важен и той не можеше да рискува бъде убит като платен убиец от Имперските бели.

Когато най-сетне го заведоха при Мара в личната ѝ градина, тя му се усмихна. Беше натежала още повече от бременността.

Лек ветрец разнесе прах по камъните между сандъчетата с цветя. Началникът на шпионите се поклони.

— Господарке, задачата е изпълнена.

Промяната в гласа му не остана незабелязана. Мара го погледна по-внимателно, махна на слугите да напуснат и го покани да седне.

Аракаси се подчини и връчи на господарката си увит в коприна вързоп. Тя го отвори и видя свитъка с червените ленти и печата с цветето на Хамой.

— Унищожен ли е тонгът?

Аракаси отвърна с необичайна умора:

— Почти. Остана за разрешаване един дребен проблем.

Мара погледна шифъра, видя ключа и остави настрана дневника, за да го проучи по-късно.

— Аракаси, какво не е наред?

Началникът на шпионите заговори с усилие.

— Открих... нещо за себе си... по време на това пътуване, господарке. — Пое дълбоко дъх. — Може би вече не съм човекът, който бях доскоро... Да, наистина не съм човекът, който бях доскоро.

Мара потисна импулса да го погледне в очите. Не се опита да отгатне съмненията му, а го изчака да продължи.

— Господарке, в момент, в който сме най-затруднени, от Събранието и от Джиро от Анасати... не съм сигурен дали съм подходящ за задачите, които ни предстоят.

Мара докосна ръката му с нежност.

— Аракаси, винаги съм се възхищавала на твоята изобретателност и съм се развеселявала всеки път, когато се появяваше тайнствено с най-различно облекло. — Изгледа го сериозно под външно шеговитата топлота. — Но за всяко чудновато облекло имаше история, мисия, в която бе понесъл опасности и болка.

— Едно момиче умря — промълви Аракаси.

— Какво момиче?

— Сестра на друго момиче. — Той се поколеба, болезнено неуверен в себе си.

— Важно ли е за теб това друго момиче?

Аракаси се загледа в зеленото небе над градината, спомнил си едно лице, което сякаш преливаше от това на опитна куртизанка в лице на издъхващо уплашено момиче.

— Не знам. Никога не съм познавал друга като нея.

Мара помълча.

— Често съм казвала, че ти се възхищавам повече, отколкото на всички, които ми служат. — Очите ѝ се взряха в неговите. — Но от най-близките ми служители ти винаги си изглеждал човекът най-малко нуждаещ се от любов.

Аракаси въздъхна.

— Всъщност, господарке, аз също мислех, че не се нуждая от любов. Сега обаче се чудя.

— Струва ти се, че Началникът на шпионите на Акома не може да си позволи връзка, така ли?

Аракаси кимна енергично.

— Да. Не може. Което ни поставя пред проблем.

— Колко сериозен проблем?

Аракаси стана, сякаш ако овладееше неспокойствието си, това щеше да облекчи вътрешния му смут.

— Единственият човек, за когото бих повярвал, че има нужното умение да те опази в безопасност на мое място, е, за съжаление, точно този, който се опитва да те унищожи.

Мара го погледна с весела искра в очите.

— Чумака от Анасати?

Аракаси кимна.

— Да. Трябва да продължа да издирвам агентите му и да ги унищожа.

— А този недовършен проблем с тонга?

Аракаси разбра, че държи да ѝ разкаже цялата история, тъй че ѝ каза за пътуването си на юг, довело до смъртта на обаджана. И за риска, който представлява за тях куртизанката Камльо.

— Докато хамоите хранят някаква надежда да си върнат дневника, ще измъчват и убиват всеки, когото заподозрат, че има информация. Само след като честта им бъде компрометирана

публично, ще започнат да вехнат и мрат. Този свитък е единственото им средство да потвърдят с кого са сключвали договори за убийство. Щом се разчуе, че е бил откраднат, всеки може да заяви, че му дължат смърт, а те няма да имат с какво да докажат, че е лъжец. Нещо повече, дневникът е тяхното натами и отсъствието му показва, че Туракаму вече не гледа благоприятно на усилията им.

Аракаси пъкна пръсти в пояса си. Помълча да подбере думите си и добави:

— След като прегледаш записите, ще се погрижа всеки търговец на слухове в Свещения град да научи за кражбата. Щом се разчуе, тонгът ще се разпилее като дим.

Мара за пореден път не се отклони от същинския проблем.

— Тази куртизанка. Тя... предизвика такава промяна в теб, нали?

— Може би. Или навярно е само симптом за това. Все едно, тя е... опасност за сигурността ти, господарке. От благоразумие би трябвало да... замълчи.

Мара го гледаше мълчаливо. После взе решение.

— Иди и я спаси от тонга — заповяда му тя. — Ще замълчи, щом я поставиш под закрилата на Акома.

— Ще са нужни твърде много пари, господарке. — Едва успя да прикрие облекчението и смущението си зад изказаната практична загриженост.

— Повече, отколкото си искал досега ли? — каза Мара насмешливо. Аракаси беше най-скъпо струващият ѝ слуга през годините и щедрите средства, които му бе отпускала, ѝ печелеха много упреци от страна на Джикан.

— Това не е нещо, което правя за Акома — отвърна той и скритата молба някак проби през желязното му самообладание. Не беше увереният слуга, а молител. Мара го беше виждала в това състояние само веднъж, когато я молеше за разрешение да сложи край на живота си с меч. Стана и стисна ръката му.

— Ако го правиш за себе си, правиш го и за Акома. Това е волята ми. Иди при Джикан. Той ще ти осигури всичките средства, които са ти нужни.

Аракаси понечи да заговори, но не намери думи. Затова само се поклони и промълви:

— Да, господарке.

Щом той тръгна Мара се замисли за последствията. Поемаше риск, че бе решила да пощади куртизанката. След това помисли с горчивина, останала от предишни загуби, какво бъдеще би имал всеки човек, ако не отстъпва пред сърдечните проблеми.

Светлината грейна през купола, обагри като пламък златния трон и хвърли триъгълни петна по пирамидалния под. Дванайсет нива надолу огря мраморните подове и блесна по перилото, където молителите идваха и коленичеха за аудиенция с Небесната светлина. Въпреки ветрилата от пера, развявани от малките момчета роби, в тройната зала на императора беше задушно. Висшите служители се потяха под пищните одежди. По-младият от двамата, лорд Хопара, седеше неподвижно. Беше твърде горещо дори да се размърда. Старият лорд Фрасай се беше отпуснал на възглавницата си и от време на време клюмаше, сякаш се бореше да прогони съня.

Петимата присъстващи жреци мърмореха и поклащаха кадилниците си, добавяйки миризмата на тамян към душната атмосфера.

На златния трон, под пластове изящни мантии и короната от пера, Ичиндар изглеждаше твърде изнурен и отслабнал за мъж само на трийсет. Денят бе изпълнен с напрегнати решения и съветът не беше приключил. Веднъж седмично императорът провеждаше Ден на молбите, в който от изгрев до залез беше на разположение на народа си. Трябваше да седи в официалните си одежди и да дава преценки чак докато се стъмни и жреците запеят вечерните химни. Някога, когато Военачалник ръководеше Съвета, Денят на молбите беше церемониален. Просяци, низши жреци, хора от простолюдието с дребни жалби — всички те се бяха събирали, за да чуят мъдростта на владетел, който споделяше тайнство с боговете им. Ичиндар често беше задрямвал в стола си, докато жреците действаха като негов глас и раздаваха помощи и съвети.

Нещата обаче се бяха променили. Сега молителите, идващи за аудиенция, често бяха благородници и много пъти врагове, които се стремяха да отслабят, присвоят или разбият имперското управление. Сега Ичиндар седеше напрегнат на трона и играеше смъртоносната Игра на Съвета със знанието, че залогът е собственото му

върховенство. Вечерта винаги го заварваше изтощен и той често дори не можеше да си спомни името на съпругата, избрана да споделя ложето му тази седмица.

Днес не смееше да сведе глава повече от най-леко кимване, за да не би тежестта на официалната корона да огъне врата му. Перна с дългите нокти на напращените си с позлата пръсти към жената, която седеше на белозлатната възглавница в нозете му.

— Лейди, не трябваше да си тук, а да си почиваш в прохладните градини до пеещите фонтани.

В напреднала бременност и толкова уморена, че кожата ѝ изглеждаше прозрачна, Мара отвърна с усмивка:

— Ако се опиташ да ми заповядаш, ще накърня авторитета ти, като откажа да напусна.

Ичиндар скри усмивката си зад обсипаната си с перли висока яка.

— И ще го направиш, защото си непоносимо упорита. Когато те провъзгласих за Слуга на империята, създадох чудовище.

Усмивката на Мара изчезна, щом тя извърна глава към пода, където бе застанал следващият молител. Очите ѝ станаха твърди като скъпоценен метал, а ръката ѝ на ветрилото в скута се стегна и побеля.

Ичиндар проследи погледа ѝ и измърмори нещо, което можеше да е богохулна ругатня. Един от жреците се извърна притеснено, а после бързо се обърна с лице напред, щом гласът на императора прокънтя в сводестата зала.

— Лорд Джиро от Анасати, знай, че имаш ухото на боговете чрез нашето ухо. Небесата ще чуят молбата ти и ще отговорим. Стани. Имаш разрешение да говориш.

Гласът му издаде раздражението му. Лешниковокафявите му очи бяха ледени, докато гледаше как лорд Анасати се изправи от раболепния си поклон и застана до перилото: преценяващият му поглед бе вперен напрегнато в златния трон и също тъй в жената, която седеше пред него, в нозете на императора. Джиро направи нов поклон. Макар да спазваше формите на дворцова вежливост, стриктното им изпълнение им придаваше нещо подигравателно.

— На имперския подиум има компания днес — започна той и се обърна към Мара. — Как си, лейди Акома, Слуга на империята? —

Устните му се изпънаха в нещо, което приятел можеше да вземе за усмивка. Един враг знаеше по-добре.

Мара усети как я побиват ледени тръпки. Никога преди бременността не я беше карала да се чувства безпомощна. Сега, под хищния поглед на Джиро, усети тремавата си тежест и това я изнерви. Все пак не изгуби самообладание и не ухапа стръвта.

Гласът на Ичиндар наруши последвалата пауза, докато лейди Акома и лорд Анасати се гледаха напрегнато. Колкото и отслабнал и изнурен да беше императорът, авторитетът му беше реален, осезаемо излъчване на сила дори в огромната зала.

— Ако си дошъл при нас като молител, лорд Джиро, не хаби времето ни с празни светски приказки.

Винаги безупречен, Джиро отхвърли небрежно упрека с блясък на злато. Носеше метални пръстени, единственото му увлечение, излагащо на показ богатството му. Останалото в облеклото му беше скромно.

— Господарю — възрази той с изящна фамилиарност. — Аз наистина идвам като молител. И поводът ми, трябва да призная, е светски.

Мара устоя на подтика да помръдне притеснено на възглавницата си. Какво ли беше намислил Джиро? Фамилиарният му тон сам по себе си беше обида към Небесната светлина, но не такава, която можеше да бъде отбелязана, без да посрами достойнството на Ичиндар. Да се реагира на арогантността на Джиро означаваше да му се даде тежест като на човек. Никой, който седеше на божествен трон, не можеше да признае такава дребна обида.

Небесната светлина запази ледено мълчание. Обсъжданата тема трябваше да бъде поставена от Анасати.

Джиро кривна глава, сякаш едва сега спомнил си истинската цел, за която е дошъл. Лицето му много дискретно се изкриви в похотлива усмивка и единият клепач многозначително се спусна в намек за намигване.

— Дойдох, защото съм чул много слухове, засягащи прочутата красота на дъщеря ти Джеиля. Моля за благодееяние, господарю, да споделите радостта си от нея със своя народ. Моля да ѝ бъда представен.

Мара едва овладя пристъпа си на гняв. Джеиля беше още момиче, само десетгодишна, и не бе стигнала до женствеността си. Не беше жена от Тръстиковия живот, за да я зяпат мъже, които не са й роднини! Определено беше твърде малка за ухажване и дори за намек, че трябва да приема ухажори. Хитрините на Джиро бяха коварни и дълбоки, за да дойде тук и да дръзне да изрече подобна мисъл публично. Усложненията бяха безкрайни, не на последно място намекнатото оскърбление към мъжеството на Небесната светлина. Без синове той трябваше да осигури имперската родословна линия чрез брак на дъщеря си, но колко нагло беше лордът на Анасати да намекне, че са достоверни уличните слухове, че не може да има син и че деветдесет и вторият император на народите ще бъде мъжът, спечелил ръката на Джеиля.

Но гневни думи не можеше да бъдат изречени. Мара стисна зъби, усетила гнева на стоящите от двете страни на Ичиндар съветници по зачервените им лица. Не й убягна и възмущението на тримата жреци на пирамидалния подиум, също безпомощни да се намесят. Ръката на лорд Хопара се беше спряла на пояса там, където щеше да виси меч, ако оръжията бяха разрешени в присъствието на императора. Като баща на момичето, Ичиндар седеше неподвижен като скала. Накитите по мантията му бяха като замръзнали звезди, сякаш се сдържаше да диша.

В продължение на един дълъг напрегнат и безкраен миг нищо в огромната зала за аудиенции не помръдваше.

С безпрецедентна дързост Джиро с ленив глас добави:

— Прочетох нещо интересно наскоро. Че преди твоето управление няколко императорски дъщери са били представяни на или преди десетия си рожден ден. Мога да ти кажа имената им, ако желаеш... господарю.

Това беше втори шамар срещу мъж, чийто пост доскоро се бе свеждал до запаметяване на родословното дърво и други теми с религиозен контекст, които нямаха нищо общо с управлението. Ичиндар със сигурност знаеше за тези седем момичета и вероятно и за историческите обстоятелства, наложили публичното им представяне преди съзряването им. А сега постът му бе много повече от религиозна церемония.

Слънцето грееше жарко по топаза на мраморните подове. Имперските стражи стояха като статуи. После, с ледена отмереност, Ичиндар отпусна стегнатите си юмруци на облегалките на златния трон. Гняв бе сковал лицето му. Въпреки това гласът му беше сдържан и царствен, когато благоволи да отговори.

— Лорд Анасати — заяви той и думите му отекнаха под високия купол, — бихме се радвали повече да ви представим нашия син, когато боговете решат да ни благословят с наследник. Колкото до нашата дъщеря Джеиля, щом на лорда на Анасати му харесва да се вслушва в клюката на дойките ѝ, които се хвалят, че всяко бебе, над което се суетят, е благословено с необичайна красота, тогава даваме позволение да ѝ се направи портрет от някой от художниците, които покровителстваме, и да се прати в именията на Анасати. Това е нашата воля.

Традиционната фраза отекна в тишина. Ичиндар не беше марионетката, каквато бяха предшествениците му, а император, който се бореше да съхрани авторитета си. Мара се отпусна с облекчение. Справянето му с агресията на Джиро беше великолепно. Портрет на дете! Ичиндар изрядно бе извадил ножа от раната. Но за жалост оставаше по-големият проблем. Джиро беше дръзнал първи да изрече мисълта, че Джеиля ще се превърне в пътя на съпруг към златния трон. Нямаше да остане още дълго хубаво дете — съвсем скоро щеше да се окаже страстно оспорвана награда във Великата игра. Самата Мара бе откъсната от ордена на богинята Лашима още като момиче и бе хвърлена във вихъра на кървавата политика, така че усети как сърцето ѝ е изцяло спечелено за детето.

Юздите на управлението щяха да се изплъзнат от ръцете на Ичиндар в деня, в който най-голямата му дъщеря се омъжеше. Освен ако не успееше да създаде мъжко дете, традиционалистите щяха да използват Джеиля като мощно средство да подронят властта му, особено ако съпругът ѝ се окажеше могъщ благородник.

Долу на пода, зад перилото на молителите, Джиро скръсти ръце над гърдите си в осветения от времето имперски поздрав. Поклони се пред почетната гвардия на императора и се изправи с усмивка.

— Благодаря на Небесната светлина. Портрет на Джеиля, който да окача на стената на стаята си, е голямо благоволение, наистина.

Не се осмели да каже стената на спалнята, забеляза Мара отмъстително. Но това, че се въздържа от толкова низък коментар публично, демонстрира презрението му към мъжа, който седеше на златния трон. И Мара с внезапна интуиция осъзна, че Джиро нямаше да е толкова злобно язвителен, ако не присъстваше и тя. Подигравката към Ичиндар целеше да уязви и нея.

— Опасявам се, че днес не ти бях от полза, господарю — промълви тя, след като лордът на Анасати излезе.

Ичиндар понечи да ѝ подаде съчувствено ръка, спомни си, че дава официална аудиенция, и се въздържа.

— Милейди, грешиш — промълви в отговор. Косата му бе полепнала на челото, толкова влажна от пот, че усилията на момчетата с ветрилата не можеха да я изсушат, юмруците му бяха стегнати на облегалките на трона. — Ако те нямаше, твърда като скала в нозете ми, със сигурност щях да изгубя самообладание! — Завърши с гняв, който беше съдържал пред ядосалия го враг. — Човек трябва да е много безскрупулен, за да се унизи да атакува чрез бащината обич.

Мара замълча. Беше познавала много такива безскрупулни хора. Паметта мъчително я върна към две убити деца, момче и момиче под пет години — децата на покойния лорд на Минванаби, — загинали заради нейните действия. Ръката ѝ се отпусна на корема ѝ, върху нероденото ѝ дете. Стисна зъби решително. Беше загубила син и още едно дете от Хокану, което така ѝ не беше могла да познае. За сетен път се закле смъртта на тези млади и невинни същества да не бъде напразна. Готова беше да умре и името на Акома да стане на прах, но не и да позволи на Джиро да възстанови поста Военачалник и да върне безсмислените кървави конфликти, компрометирали Играта на Съвета в името на честта. И след като първите стъпки към промяната вече бяха направени, нямаше да отстъпи.

Очите ѝ срещнаха погледа на Ичиндар и мисълта ѝ все едно бе изречена на глас. После вратите се отвориха и имперският херолд обяви следващия молител.

До залез-слънце оставаше много време.

Хокану смъкна кожените си ръкавици за езда и попита облечената в бяло особа, преградила пътя му към входа:

— Къде е тя?

Но огромният дебел слуга дори не помръдна. Лъсналото му кръгло като месечина лице се вцепени от негодувание при проявата на такава непристойна припряност от страна на лорд Шинцаваи. Имперският хадонра беше човек грижлив и ръководеше огромния комплекс на личните покои на императора с непоколебима и хладнокръвна ефикасност. Молци не се въдеха в имперските килери, слугите изпълняваха задълженията си като добре смазан механизъм и загрижени съпрузи не нарушаваха сутрешния оглед на хадонрата с команди, по-уместни за бойното поле.

Застанал непоклатимо на входа на преддверието, огромният мъж скръсти месестите си ръце и заяви:

— Не може да влезете сега, милорд.

— Казаха ми, че жена ми е в родилни мъки отпреди два дни. Оттогава яздя, без да спирам, от именията си отвъд Силмани, и не съм спал. Искам да разбера дали жена ми е жива и здрава и дали наследникът ми се е родил здрав. Пусни ме в покоите ѝ.

Имперският хадонра изкриви устни. Миризмата на варварските същества, просмукана в Хокану, беше оскърбителна. Колкото и могъщ да беше лордът, колкото и твърд поддръжник да беше на Небесната светлина, вонеше на плътта на конете си и трябваше да се е изкъпал, преди да се появи в тези коридори.

— Не може да минеш, господарю — заяви слугата невъзмутимо. — Императорът е заповядал представление на собату за тази сутрин. — Имаше предвид форма на класическа опера, на величествения висок стил, в който бяха композирани само десет. След това, сякаш Хокану не беше образован и син на изтъкнат дом, добави: — Имперската трупа Шалотобаку използва стаите зад мен за преобличанията си и не е нужно да ти напомням, че никой не може да ги поглежда, освен най-близките роднини на императора.

Хокану едва сдържа раздражението си.

— Тогава изпълни дълга си към играчите на императора и ми покажи друг път покрай крилото, което използват те.

Хадонрата вирна тлъстата си брадичка още по-високо.

— Не мога да напусна, милорд. Задължението ми е да пазя този вход и да се погрижа да не мине никой, който не е от имперската кръв.

Коментарът се оказа повече, отколкото търпението на един притеснен баща можеше да понесе. Хокану се поклони уж в съгласие с етикета, а след това без предупреждение скочи напред. Мускулестото му рамо се натресе в корема на дебелия слуга. Последва изригване на въздух и тежко пъшкане. Имперският хадонра се огъна рухна, останал без въздух да извика.

Хокану бездруго нямаше да може да го чуе, понеже вече тичаше напред. Двете ноци и денят, прекарани на конски гръб, не го бяха схванали дотолкова, че да не може да командва тялото си. Затича през гъмжилото от мъже в ярки костюми, някои облечени в предизвикателните халати на куртизанки и всички без изключение с тежък грим. Скочи над извития гръб на саганджан, легендарния звяр, с който се биеха древни цурански герои. Маскираната глава се извърна да го погледне, докато невнимателният торс се беше изпънал тронаво на пътя му. Играчът, предрешен като предните крайници на звяра, се изви, за да предотврати бедствието, но коремната част пристъпи в обратната посока. Съществуването се олюля и след миг рухна на пода в бъркотия от ритаци крака и ругатни, приглушени под люспите, ушити от плат и кожа.

Без да обръща внимание на това, че е повалил цял дракон, Хокану се понесе напред, през група момичета певици, облечени само с пера. Перушината им се разхвърча на облак след него. Сниши се пред дървен меч, овърган с лентички, и се дръпна настрана от лъскавата маска на карагабуге, което протегна ръчички и се опита да го спъне.

Изруга и едва успя да не настъпи нещо, което му заприлича на една от имперските дъщери, която смучеше палец и зяпаше суматохата наоколо с ококорените си очички. Детето си го спомни като човека, който я беше забавлявал с приказки за чудовища, и извика името му.

Някои сутрини, заключи Хокану, Боговете на хитрините си нарочват някой човек и никакъв акт на умилостивяване не може да го отърве — един лош миг води до следващия без пощада. Щеше да му се наложи да плати огромен бакшиш, за да компенсира уязвената чест на имперския хадонра, да не говорим за убийствената цена, която можеха да му наложат за нараненото достойнство на саганджана. Стисна зъби и продължи да тича към коридора, който водеше към покоите на съпругата му.

Пред пищно изваяния параван към женските покои срещна Миса, личната слугиня на Мара, и неспособен да сдържи тревогата си, попита задъхано:

— Как е тя?

Слугинята му отвърна с лъчезарна усмивка.

— О, милорд! Ще се гордеете. Детето е прекрасно!

— Разбира се, че ще е прекрасно — отвърна Хокану, оглупял от облекчение. — Нали е мое и на Мара!

Подмина Миса и нахлу в стая, изпълнена със слънчева светлина и лек ветрец, и с нежната песен на фонтан в градините отвън. Хлъзна се по лъснатия с восък под и спря пред жената, за която толкова копнееше.

Мара седеше на извезани възглавнички, тънкото ѝ отново тяло бе загърнато в широка снежнобяла роба. Косата ѝ беше развързана, главата ѝ наведена и усмивка на възторг изви устните ѝ, щом вдигна лицето си и видя, че е дошъл съпругът ѝ. И да, държеше увито в бяло вързопче, с тъмни очи като нейните и устни като розова пъпчица, и с панделките в синьото на Шинцаваи: собственият му кръвен наследник от жената, която обичаше.

— Милорд — каза усмихнатото Мара. — Добре си дошъл. Позволи ми да ти представя твоето дете. Бих желала да я нарека Касума, на твоя брат.

Хокану замръзна.

— Касума? — каза по-рязко, отколкото възнамеряваше. — Но това е момичешко... — Залитна и спря, едва сега осъзнал какво чува. — Момиче?

Мара кимна, очите ѝ светеха от щастие.

— Ето. — Вдигна малкото вързопче и то изгука доволно. — Вземи я и нека види баща си.

Стъписан, той зяпна бебенцето.

— Дъщеря?

Думите не идваха. Можеше само да стои онемял и потресен, обзет от гняв, че боговете са толкова жестоки, че на Мара бе позволено само едно дете и че той е лишен от сина, който му трябваше, за да продължи величието на дома му.

Усмивката на Мара замръзна, Хокану все така не посягаше да вземе новороденото.

— Какво не е наред? — попита Мара и в гласа и се прокрадна отчаяние. Все още беше уморена от раждането и неспособна напълно да се владее. — Не е грозна! След няколко дни лицето ѝ няма да е толкова червено и набръчкано.

Безпомощен и наранен от усиливащата се тревога на жена му, а и от възела на гняв в душата си затова, че съдбата е така несправедлива, Хокану поклати глава.

— Не е грозна, любима. Виждал съм новородени и преди.

Все още протегнала бебето към баща му, Мара се вцепени. После избухна, ядосана от Отчуждението на съпруга си:

— Недоволен ли си тогава от нея?

— О, богове — викна Хокану, ядосан на себе си от липсата на всякакъв такт, но и неспособен да прикрие разочарованието си. — Тя е прекрасна, Мара, но ми се искаше да е син! Толкова ужасно се нуждая от наследник!

Очите на Мара блеснаха от болка, която бавно преля в гняв. Тя сгуши до гърдите си малката Касума и попита хладно:

— Намекваш, че жена не може да облече мантията на Велик дом и да възвеличи името на предците си? Смяташ ли, че домът Акома можеше да бъде доведен до по-велика слава от мъж? Как смееш, Хокану! Как смееш да допускаш, че нашата дъщеря ще постигне по-малко от това, което постигнах аз! Не е уродлива и ще порасне умна! Ще има нашето напътствие в отрастването си! Ще въплъти честта на Шинцавай и не е нужно да е горделиво момче, за да намери пътя си към величието, което ѝ е предопределено!

Хокану вдигна ръце. Седна тежко на една възглавница, объркан, уморен и сломен от разочарование, което не можеше да изрази. Искеше онова, което бе изгубил в Аяки и Джъстин: приятелството в усилието да покаже на едно момче пътя на война и проникателността и хитростта на Владетеля. Нужна му беше сърдечната връзка, която бе изгубил със своя брат, отишъл си на варварския свят. И мъжката обич, която бе изпитвал към своя баща, заминал в залите на Туракаму. Никога вече не можеше да си върне тези връзки към семейството, но беше копнял да ги предаде наследени след него на син.

— Не разбираш — каза той тихо.

— Какво не разбирам!? — извика Мара. Беше на ръба да заплаче. — Това е дъщеря ти, от моето тяло! Какво повече ти трябва?

— Мара, моля те. Не исках да кажа това. Разбира се, че обичам Касума. — Реагира на болката зад гнева на жена си и посегна да я утеши.

— Не ме пипай! — избухна Мара и се отдръпна. — Вземи дъщеря си и я прегърни.

Хокану затвори очи. Укоряваше се, че острият му обикновено усет го е изоставил в този най-критичен момент. По-добре онзи саганджан да беше паднал отгоре му или имперският хадонра да го беше надвил, отколкото да нахлуе така запъхтян в покоите на Мара и да съсипе всичко. Взе повитото бебе от напрегнатите ръце на жена си и го сгуши до гърдите си. Сърцето му се стопли. Малките розови устни се нацупиха, очите се отвориха — блеснали късчета кехлибар на сбръчканото червено лице. Беше красива — и наистина беше неговата наследничка. Но не можеше да преглътне разочарованието, че не се беше родила момче.

Замисли се за възможностите си, след като Мара не можеше да роди повече. Можеше да си вземе любовница или куртизанка и да се сдобие със син за Шинцаваи. Но от мисълта за друга жена в леглото му го заболя и той я отхвърли яростно. Не, не искаше да има жени, за да му родят. Повечето лордове нямаше изобщо да се замислят при такъв избор, но за Хокану самата мисъл за това беше отблъскваща.

Вдигна глава и видя, че Мара плаче.

— Моя любима — каза тихо. — Дарила си ме със съвършено дете. Нямах право да съм толкова непохватен и да разваля този радостен миг.

Мара сподави хлипа си. След седмиците в Имперския дворец, докато присъстваше на съветите на императора, си беше дала ясна сметка за фракциите, които се стремяха да подронят властта на златния трон. Усещаше кипналите вълни на политиката, напирани да разстроят промяната и да върнат стария кървав ред с поста на Военачалника. Като острие на шията си усещаше колко близо е държавата до ръба на гражданския конфликт. Сега, повече от всякога, трябваше да се противопоставят на фракциите, които искаха да върнат предишния начин на управление.

— Касума е част от новия ред — каза тя, преглътнала обидата си. — Трябва да носи факела след нас, с брат й Джъстин до нея. Ще предвожда армии, ако трябва, също както той ще се стреми да

поддържа мир без силата на оръжието, мир, който ще е нужен, за да се изгради по-добро бъдеще.

Хокану споделяше тази мечта.

— Да, любима. Права си.

Но не можеше напълно да потисне скръбта и разочарованието си, че мечтите му няма да бъдат въплътени от момче, което да споделя любовта му към груби мъжки занимания.

Мара долови полуистината зад тона му. Фактът, че Хокану не можеше да прегърне идеята за своята първородна като наследничка, не беше нещо, което щеше да прости лесно — но пък тя не знаеше за споделеното от жреца на Хантукама, че няма да има повече деца.

Хокану го бе скрил от нея, макар да знаеше, че ако ѝ каже, тя ще разбере защо се държи така. Вгледа се в нея, забеляза колко хлътнали са страните ѝ и колко състарено е лицето ѝ от грижите през престоя ѝ в Имперския дворец и реши, че отчуждението във връзката им ще се поправи само с времето. Но скръбта, която щеше да ѝ причини знанието за бездетността ѝ, можеше да не я напусне никога. Нека се вкопчи в надеждата, реши той, и погледът му стана по-топъл, макар и все така малко отдалечен.

— Всички ще се справим — промълви той, без да се усети, че мисли на глас. Спомни си предупреждението на Великия Фумита и добави: — Слава на боговете, че домът Шинцаваи няма повод за вражда с Джиро от Анасати. Това би създавало усложнение, което никой от нас не може да си позволи.

Мара го гледаше странно.

— Какво има, обич моя? — попита Хокану.

Тя отвърна рязко:

— Лоша вест. Аракаси изпълни мисията си срещу обаджана на тонг Хамой и донесе това.

И кимна към дневника, оставен на една масичка встрани. Хокану го погледна и веднага видя цветето на тонга Хамой.

Пронизващият поглед на жена му не се откъсваше от него и лордът на Шинцаваи попита:

— Какво е това?

Мара си пое дъх.

— Скъпи, съжалявам. Баща ти имаше врагове, много. Смъртта му не се дължи на старост или на естествени причини, а на рядка

отрова, нанесена от игла стрела, докато е спял. Смъртта на баща ти е причинена от убиец тонг, за което е платено от Джиро от Анасати.

Хокану се вцепени.

— Не — промълви невярващо и все пак с пълното съзнание, че Мара казва истината. Премисли в нова светлина предупреждението на Фумита на погребението и разбра, че кръвният му баща, магьосникът, е узнал по някакъв начин за намесата на тонга в естествения ред. Отново го прониза скръбта, че дните на Камацу са били съкратени, че на един мъдър и проникателен стар човек бяха откраднали последните дни под слънчевата светлина.

Беше наглост! Оскърбление на честта! Лорд Канацаваи бе изпратен преждевременно в залите на Червения бог и въпреки всякакво предупреждение, въпреки всякакво Събрание на магьосници, Джиро от Анасати трябваше да отговаря за това. Фамилната и кланова чест изискваха смърт, за да се поправи равновесието.

— Къде е Аракаси? — попита той дрезгаво. — Искам да говоря с него.

Мара поклати тъжно глава.

— Донесе ръкописа и помоли да го освободя от задълженията му. Въпрос на лична чест. — Не спомена за сумата, за която я бе помолил, нито че причината включва млада жена. — Атенатът му срещу обаджана беше храбро и рисковано деяние. Добре се справи и оцеля. Удовлетворих молбата му. — Намръщи се, спомнила си разговора и мисълта си тогава: че той изобщо нямаше да я помоли за благоденствие в толкова опасно време, ако смутът в сърцето му не беше толкова настойчив. — Ще ни докладва, когато може — завърши Мара. Никой не съзнаваше повече от Аракаси взривния потенциал на свитъка със записите на тонга. Не само смъртта на Камацу бе изредена в него: в записите имаше и други убийства, все още неизпълнени, редом с плащанията, направени от лордовете, пожелали смъртта на съперници или врагове.

Платеното убийство под всякаква форма беше безчестие, както за жертвата, така и, ако се разкриеше, за фамилията, платила за деянието. Откраднатият от Аракаси свитък съдържаше достатъчно информация, за да хвърли империята в хаос от фамилни вражди.

Но това, че Камацу беше умрял от стрела на убиец, беше наглост, която не можеше да се подмине, и тя каза с глас, твърд като варварско

желязо:

Съпруже, нямаме избор. Трябва да се намери начин да се заобиколи едиктът на Събранието и лорд Джиро от Анасати да бъде унищожен.

— И заради Аяки също — заяви Хокану.

— Не. — Гласът на Мара бе пълен с болка, но и с решителност. — За Аяки вече отмъстихме. — И със сълзи в очите разказа на Хокану за личната вражда на обаджана към дома Акома, породена от фалшификата на Аракаси, който бе причинил избиването на петима слуги на Минванаби, за да се прекъсне заплахата от вражеско шпиониране. — Тонгът беше оскърбен от Акома — довърши тя. Действа по своя инициатива, за да сложи край на родословието ми, извън обхвата на договора, сключен с Тасайо от Минванаби. — Последната фраза бе пълна с горчивина. — Те се провалиха. Обаджанът е мъртъв, както се полага, от ръката на самия Аракаси.

Хокану се взря в нея — твърда като кремък и забравила за майчинството пред тъмните мисли и кървавата политика. Касума, забравена и от двамата, се разплака.

— Обич моя — промълви Хокану натъжен и ядосан, и обезсърчен от несправедливостите на живота. — Нека се върнем у дома.

Сърцето му бе изцяло с нея, щом тя извърна очи към него, очи, пълни със сдържани сълзи.

— Да — каза Мара. — Да се върнем у дома.

Ала не мислеше за имението на красивия езерен бряг, а за имението с просторните пасища, където бе отрасла. Изведнъж, силно и неустойчиво, ѝ се прииска да се върне в земите на своя род. При спомена за баща си и брат си, за времето преди да вкуси упойващото вино на властта. Може би на земята, където се бе родила, щеше да се справи с болката и със страховете за бъдещето на двата дома, Акома и Шинцаваи.

15. ТАЙНИ

Мара въздъхна.

Уморена след пътуването до именията на Акома, тя намери облекчение от обедното слънце в тунелите на чо-джа, почти забравен пристан. Бракът ѝ с Хокану и близостта помежду им бе заменила нуждата ѝ от такава утеха. Но преди това, в ранните ѝ години на Управляваща господарка, наситеният с миризми на подправки сумрак на подземните проходи, пълни със забързани работници, ѝ бе предлагал усещане за закрила, докато непреодолимите сякаш опасности я бяха притискали от всички страни.

Но опасностите, които я грозяха тогава, идеха от заговори на обикновени противници. Колкото и смазващи да бяха изглеждали затрудненията ѝ, колкото и неприятен да беше първият ѝ брак за син на Анасати, те не бяха нищо в сравнение с изпитанията, на които бе подложена сега. Физическите насилия бяха заменени с рани на духа, предателство от единствения мъж, който наистина бе разбрал сърцето ѝ. Каквото и коварно нараняване да можеше да измисли в бъдещето Джиро от Анасати, истинските ѝ врагове бяха магьосниците, които можеха просто така да унищожат името Акома и дори спомена за съществуването му. И тъкмо техният едикт закриляше Джиро, докато той кроеше коварствата си.

Убийството на Камацу беше оставило стегнат възел на гняв в гърдите ѝ. Страхове, които никога не биваше да се изричат заради честта ѝ, я караха непрекъснато да стиска зъби. Беше се чувствала така и преди, щом застанеше срещу врагове, но никога за толкова дълго и никога срещу толкова висок залог. Всичко, което обичаше, беше изложено на риск. След загубата на Аяки бе забравила какво е да спиш и да не сънуваш кошмари.

Тук подземният сумрак я закриляше. Изолирана в собственото си мълчание, но не и сама, тя се отпусна, щом носилката ѝ навлезе по-

надълбоко в познатите тунели. Чо-джа щракаха с хитиновите си крайници за поздрав.

Знаеше, че отдихът е само временен, но се поддаде на илюзията за облекчение. Поне за мъничко искаше да се върне в дните, когато отговорностите и сърдечните ѝ болки бяха малко. Вътрешните ѝ задръжки не издържаха и очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя прехапа устна, но не ги спря. В кошера, оскъдно огрян от виолетовосинкавото сияние на светлинни глобуси, слабостта ѝ щеше да мине незабелязана. Грижите ѝ, безсилието, ежедневната болка от безпомощността да поправи злините, причинени на семейството ѝ от Анасати, я смазваха. Не можеше да отрича повече чувствата си. Смъртта на две деца и прекъснатата хармония със съпруга ѝ заплашваха да я сломят.

Годините, през които бе отраснала до увереността и способността да контролира всяка ситуация, изглеждаха празни. Извисяването ѝ до господство в осветената от времето Игра на Съвета се превръщаше във фалшиво постижение, след като едиктът на Събранието с един удар бе предотвратил установените начини да се възмездят злините, нанесени на честта. Политики и интриги бяха тръгнали по нетрадиционни пътища. Предимството, на което винаги се беше радвала, готовността да наруши конвенционалното, сега ѝ се губеха, след като всеки управляващ лорд в империята се стремеше да приложи нови начини за налагане над стари съперници.

Всички стари порядки бяха рухнали.

Дори унищожаването на тонга Хамой и изясняването къде бе истинската вина на Джиро не носеха облекчение. Защото макар една заплаха за Акома да беше премахната, Великите все още ѝ пречеха да отмъсти за дълбокото оскърбената ѝ чест.

Връщането ѝ в земите на предците ѝ се беше оказало жалък опит да остави настрана болката и объркването си, защото всъщност нямаше сигурно място, където да може да потърси решения на проблемите, които я терзаеха.

Затвори очи. Носилката се полюшваше, докато носачите завиваха надолу в тунелите. Въздухът тук беше по-топъл и наситен с чуждите миризми на кошера. Светлинните глобуси бяха разположени на по-големи разстояния и тълпите забързани работници оредяха. Тупкането на човешки сандали стана по-често от щракането на хитинови крайници. Мара знаеше, че свитата ѝ приближава пещерата на царицата.

Но маршрутът вече не беше съвсем познат. След последното ѝ гостуване стените и сводовете, които тогава бяха грубо изсечени, сега бяха лъснати гладко и окичени с ярко боядисани пана. Макар подредбата на цветовете и ивици да бе необичайна за човешките очи, ефектът бе неоспорим. Различията странно се съчетаваха с недокоснати спомени. Ако не беше посребрялата коса, започнала да се показва на слепоочията ѝ, Мара все едно се връщаше в момичешките си години. Къщата, където бе играла като дете, където за първи път се бе омъжила, бе родила дете и бе разбрала какво е власт, отначало ѝ се беше сторила същата — докато не си спомни с кухо бодване в стомаха, че тук, където някога момчето ѝ бе тичало буйно и неудържимо по коридорите, сега властва тишина.

Жегна я самота. Аяки не беше единственото обично същество, — което бе загубила. Наред с утехата толкова познатата гледка донесе и болка. В името на боговете, колко копнееше да види Накоя, някогашната си дойка и Първа съветничка, чиито укори и мъдри съвети неведнъж я бяха спасявали от непоправима беда. Сълзи закапаха от очите ѝ при мисълта за нейния червенокос варварин, Кевин от Зюн, който я бе научил на смисъла на любовта и женствеността тук, в градините с кекали. Макар Кевин често да я беше разгневявал с упорития си нрав, а дребнавите назидания на Накоя за благоприличие понякога да се оказваха пречка, и двамата ѝ липсваха. Разбирането, което беше споделяла с Хокану и което бе заменило тези изгубени връзки, беше приличало на несъкрушим бастион — досега. Сянка беше паднала между тях след разочарованието му от раждането на дъщеря им. Все още ядосана на съпруга си, Мара избърса страните си с тънките ръкави на робата си. Тъканта щеше да се зацапа, но ѝ беше все едно! Беше се стигнало почти до заличаването на родословната ѝ линия, докато накара Хокану да разбере необходимостта да обяви Джъстин за наследник на Акома. Това, че трябваше да понесе загубата на първородното им бебе, за да го убеди, ѝ беше причинило по-малко болка от това сега!

Непонятната неохота на Хокану да приеме Касума като първородно дете на Шинцаваи вдигаше нова стена между тях. Син и само син щеше да го удовлетвори, както изглеждаше. Сякаш не можеше да роди момче в бъдеще, кипеше от горчив гняв Мара. Или все едно че не беше свободен да упражни правото си на Управляващ

господар и да легне с десетина конкубинки, които да му родят. Не, посланието зад поведението му беше болезнено ясно: това, което можеше да приеме в жена си, го намираше за невъобразимо у дъщеря — жена да е достойна да управлява Велик дом.

Както беше правила много пъти в миналото, когато бе обезсърчена и отчаяна, Мара беше влязла в тунелите, на чо-джа да потърси чужда перспектива, различна гледна точка, която можеше да породи нови идеи.

Леко докосване я извади от унеса ѝ. Люджан кимна напред: напомняше ѝ, че са стигнали до залата на царицата.

След като пренесоха носилката през последния свод — редиците ниски стражи бяха толкова неподвижни, че можеше да минат за лъскави черни статуи, Мара се овладя. Докато влизаше в огромната пещера, приложи едно старо безмълвно упражнение за медитация, за да потуши кипящото си негодувание. И когато носачите я смъкнаха пред величествения подиум, беше възстановила напълно съдържаното си благоприличие.

Царицата на чо-джа бе огромна, туловището ѝ бе укрепено с огромен пиедестал от пръст. Мара помнеше колко мъничка беше, когато се бяха срещнали за първи път, далече в кошера, където бе излюпена. Деликатното същество беше съзряло, бе стигнало до пълния си ръст през първата година след връщането ѝ в имението на Акома. Сега се извисяваше многократно над слугите си, дори най-едрите ѝ воители изглеждаха нищожни пред нея, и само горната част на торса и главата ѝ бяха съхранили първоначалната си големина. Около огромното ѝ тяло щъкаха работници и я почистваха, докато снасяше яйцата, осигуряващи различните класи на чо-джа: воители, работници, специализирани за всеки от десетината занаята — и нова царица в случай, че кошерът процъфти до степен да се препълни.

Мара сведе глава в поклон, както се полагаше между равни.

— Поздрави, Господарке на Акома, Слуга на империята — каза царицата с висок писклив глас.

— Почести за кошера ти, царице — отвърна Мара, след като Люджан ѝ подаде ръка да я отведе до чакащите я възглавнички. Бързата комуникация на чо-джа все още беше загадка за нея. Царицата по някакъв начин сякаш винаги научаваше предварително за пристигането ѝ и доколкото можеше да се прецени, владетелката на

кошера като че ли се радваше на тези гостувания. Мара беше престанала да се опитва да разбере чо-джа в човешки термини. Животът с варварин от друг свят я бе научил, че настойчивото гледане през цурански очи я прави сляпа за освежаващи прозрения.

Докато Люджан се погрижи за разполагането на почетната ѝ гвардия, слугите ѝ подредиха сладкиши и мидкемийски чай, за да се освежи, както и да ги сподели с представители на чо-джа. Въпреки песимистичните пророкувания на Джикан след отравянето от фалшивия мидкемийски търговец Мара се бе пристрастила към ароматната напитка. И понеже никога не губеше удобна възможност, бе надмогнала личното си нещастие и бе завладяла пазара на чай, кафе и шоколад.

След като баналностите с опитването на чая и обсъждането на търговията приключиха, царицата кривна глава в жест, който Мара бе започнала да тълкува като въпросителен.

— Каква причина те води тук, лейди Мара? Деликатесите, които си ни донесла като мостри, можеше много лесно да се пратят по бегач.

Мара се затрудни с отговора. Колебанието ѝ беше достатъчно необичайно, та Люджан да наруши воинската си официалност и да я погледне накриво, за да се увери, че всичко е наред. Осъзнала, че мълчанието ѝ погрешно може да се изтълкува като притворство, Мара избра искреността, макар да рискуваше, че ще изглежда глупаво.

— Нямам определена цел, освен нуждата от мъдростта ти.

Царицата замълча. Слугите около нея щъкаха по задачите си.

Воините пазачи не помръдваха, но Мара знаеше колко бързо могат да се задвижат при заповед. Притеснена да не би да е нарушила етикета, тя потисна импулса си да добави извинения. Ако бе нанесла обида, а след това покажеше слабост пред силата на чо-джа, можеше изобщо да не се измъкне жива от тези тунели.

Царицата сякаш долови неудобството ѝ и каза:

— Много от вашите понятия са непонятни за нас, лейди Акома. Това, което наричаш мъдрост, е между тях. Вашите човешки понятия обозначават идея, предавана от предишно поколение на ум с по-малък жизнен опит. Прости ми, не желая да намеквам, че нашият вид сме в някакъв смисъл по-висши от вашия, но нашето съзнание не е изолирано. Умът на кошера, който споделяме, според вашите термини обхваща хилядолетия. За нас вашата перспектива е мимолетна, понеже

е свързана с продължителността на един човешки живот. Доколкото ние, чо-джа, можем да споделим нещо извън разбирането ни, ще се опитаме да ти дадем помощта си.

И царицата сгъна малките си закърнели предни крайници, за да покаже търпение и готовност да изчака.

Мара заби невиждащ поглед в чашата си. Знаеше, че индивидуалността на чо-джа е част от ума на кошера. Личната автономия не играеше никаква роля в тяхната култура и само столетията взаимодействие между видовете бяха позволили на насекомopodobните да си изградят някакъв усет за човешка идентичност, отделена и сама от цялото. За мисленето на кошера индивидуалността съдържаше озадачаващи и противоречиви иронии. От гледна точка на чо-джа понятието за глупост, за това, че някой действа против собствените си интереси или тези на семейството си, изглеждаше безумие в невъобразими пропорции. А без глупостта, помисли кисело Мара, процесът на човешко обучение нямаше смисъл. Абстрактният термин мъдрост ставаше твърде ефимерен, за да може да го схване умът на кошера.

Мара се намръщи и опита наново.

— В краткия ми опит твоят съвет и този на други човешки същества ме е научил, че живея в един малък свят. Доскоро мислех, че имам някакъв контрол над този свят.

Не беше нужно да повтаря за съдбата на Аяки, нито за което и да било друго събитие. Вестта за намесата на Събранието между нея и Анасати се бе разпространила до най-отдалечената провинция в държавата ѝ, макар чо-джа да не разбираха всички нюанси в човешките дела, изрядно събираха и помнеха събитията.

Може би кошерният ум долови, че в основата на въпросите на Мара лежи възбраната на Събранието. Със сигурност нещо ги беше предупредило: за първи път слугите около царицата преминаха от трескаво движение в пълна неподвижност. Всякаква дейност в огромната зала спря, макар да не беше издадена никаква явна заповед за тишина.

Безпокойството на Мара премина в страх.

Царицата отдавна бе разкрила, че съюзите на чо-джа се продават като стока. Мара беше плащала щедри суми за верността на кошерите и в двете си именения. Потръпна при мисълта, че влиянието на Великите

може да се е разпростряло дори тук и че дори само с думи може да си навлече наказанието им. Предизвикано с магия земетресение, дори нищожно по-слабо от онова, което бе разтърсило Свещения град, когато Черният халат Миламбер бе развихрил мощта си, можеше напълно да опустоши тези тунели. Арки и сводове щяха да се срутят на прах и тонове черна пръст щяха да пропаднат... Усетила колко са се разтреперили ръцете ѝ, Мара ги скри в ръкавите си. Не трябваше да мисли! Само да действа. А и царицата не беше проговорила, за да покаже на чия страна може да е верен кошертът ѝ.

Единственото, което можеше да направи, бе да изчака.

Тишината стана злокобна. След малко свръхизпънатите сетива на Мара доловиха смътно жужене, пискливо като биенето на крила на насекоми. Зачуди се дали този звук може да означава някаква широкообхватна комуникация, а след това прецени, че наистина трябва да е така, защото царицата заговори с авторитета на същество, стигнало до решение.

— Мара от Акома, ти изказа мисъл, която, ако мога да си позволя да предположа, твоят вид би нарекъл мъдра. Ти отбеляза, че живееш в малък свят. Би било добре да предефинираш границите на този свят и да погледнеш към други светове, които съществуват успоредно с твоя.

Мара прехапа устна и бързо помисли. Зад предпазливостта във фразата на царицата на чо-джа долови неохота. Усети тук скрита възможност и настоя за повече.

— Какви светове би трябвало да проуча?

Работниците останаха замръзнали в отпуснатите си пози, а царицата каза:

— Този свят на Келеуан, първо. Посещавала си ни често, нещо, което никой благородник от твоя народ изобщо не е правил. Дори в зората на Държавата, когато нашите раси сключиха договора, който все още ни обвързва, никой лорд цурани не опита това.

Мара повдигна вежди. Никой исторически свитъци, които беше виждала, не споменаваха за официално споразумение между чо-джа и хората. Отношенията между чо-джа и цураните се диктуваха от традицията, поне така беше предполагала, както и всички други аспекти на живота и културата. И все пак Държавата водеше началото си от най-древни времена. Както толкова тактично бе напомнила царицата, човешката памет беше къса.

— Никога не бях чувала за този договор, за който говориш. Бих ли могла да ми кажеш повече?

Огромното туловище на царицата бе толкова неподвижно, че можеше да е паметник, покрит с черен лак.

— Това е забранено.

— Забранено? От кого?

— Забранено е.

Сепната от резкия тон на царицата, Мара анализира положението. Дори да беше проявила грубост, все още не ѝ бяха заповядали да напусне залата. Макар ръцете на Люджан да бяха побелели на дръжката на копието му, воините на царицата оставаха отпуснати. Притисната от любопитство и от необходимостта да поеме агресивен риск, Мара рисковано допусна, че потайността на царицата произтича от някакъв външен източник. Доколкото беше преценила, чо-джа нямаха религия и не почитаха никакви богове и сили отвъд земната природа. Ако забраната не идваше от небесата, какво оставаше? Традиция? Отхвърли тази идея. Според човешките стандарти чо-джа бяха наемници във взаимодействията си. Целостта им се дължеше повече на кошерен консенсус, отколкото на навик. Споразумение за мълчание едва ли беше вероятно, след като кошерното съзнание отхвърляше самото понятие: дискретност бе възможна само между индивидуални умове.

Много предпазливо Мара подхвърли:

— А чо-джа, царице? Каква е историята на вашата раса?

Царицата щракна с предните си щипки в отговор на някакъв непонятен импулс. Като се изключеше това, че слугите ѝ стояха като замръзнали, тонът ѝ можеше да мине за безгрижно разговорен.

— Ние идваме от Началото, като всяка раса, с израстване и трупане на знание. Имаше време, преди векове, когато живеехме просто. Бяхме един от многото интелигентни видове, които търсеха място на един богат свят и които имаха свои стремежи до времето, когато дойде първият човек...

— Златният мост ли? — прекъсна я Мара в опит да свърже думите ѝ с това, което знаеше за произхода на своя народ.

— Така казва историята ни — отвърна царицата. — Очи на чо-джа не са видели пристигането, но един ден е нямало хора, а на

следващия народ от бежанци вече е бил вдигнал бивак на брега, близо до мястото, което наричат Равнинния град.

Като едва успяваше да скрие възбудата си, Мара попита:

— Имате сказания отпреди Златния мост?

— Сказаня? — Царицата помръдна преден крайник като в жест на упрек. — Тази дума намеква за преувеличение или разкрасяване, основано на несъвършен спомен. Моля не се оскърбявай от откровеността ми, но на нашия вид не се налага да драматизираме за потомците. Ние помним.

Мара усети как сърцето ѝ се разтуптя.

— Да не би да ми казваш, че имате този запис в ума на кошера? — почна тя предпазливо, усетила, че тук става въпрос за нещо изключително. — Или че всъщност имаш спомен, все едно виждаш с очите на предците си?

— Ние сме един ум и един народ. — Без никакъв осезаем сигнал от царицата мъжкият върху нея отново се впусна в обичайната си трескава дейност, другите чо-джа също се раздвижиха. — Изпитаното от един е споделено от всички, освен ако някой не умре в изолация, далече от други.

Облекчена, че са се спрели на по-малко чувствителна тема, Мара обмисли изводите от чутото. От много време знаеше, че съобщенията като че ли стигат до други кошери с невероятна бързина. Но и в най-необузданото си въображение не си беше представляла, че такава комуникация може да е мигновена.

— Можете да... говорите с гласа на един, който е бил там? — Умът ѝ се бореше да обхване огромните мащаби на съзнание, което пази пълен спомен за миналото.

Царицата щракна с челюсти развеселено.

— Ние бяхме там, Мара. Както вие, хората, бихте могли да оформите понятието, аз бях там... не това тяло, разбира се, или този мозък, но... ние бяхме там. Каквото видяха моите предтечи, знам го като тях.

Мара даде знак на слугата да напълни пак чашата ѝ. Люджан я гледаше внимателно. Макар умът му да не бе толкова гъвкав като на господарката му, той я беше виждал твърде много пъти как превръща малко известно знание в предимство на политическата арена, за да пренебрегне хрумванията ѝ току-така. Не беше глупав и също можеше

да си представи дълбоките последствия от разкритието на царицата. Каквото виждаше един чо-джа, се запомняше от всички чо-джа завинаги. Заинтригуван забеляза как Мара отново върна беседата на деликатен терен.

— А какво стана с чо-джа след идването на човека?

— Ние бяхме първите между много, макар и не толкова многобройни като сега. Принудени бяхме да се надпреварваме с други раси: тюн, нумонгнум, ча-деш, сун. — От тези имена Мара знаеше само за тюните. Устоя на изкушението да отклони разговора в търсене на подробности. Ако успееше да намери начин да гарантира сигурността си от магьосниците, щеше да разполага с години спокойствие да удовлетвори интереса си.

Царицата като че ли долови мислите на гостенката си или навярно по някои други, по-деликатни причини, но фактите, които разкри, останаха общи.

— Нашите воители се раждат, за да бранят. Чо-джа никога не са настроени срещу други чо-джа, освен във времена на глад, когато един кошер може да съперничи с друг, за да продължи само най-жизнената родословна линия. Кошерната борба за оцеляване се извършва без омраза; убийството не е предпочитаната ни природа. Но срещу други раси водехме войни, защото те имат различно чувство за мястото си в световите. Много кошерен живот е бил унищожаван ненужно, защото сред нас идваха същества, които бяха ужасни отвъд всякакъв разумен закон, които избиваха не само за храна или защита. Водят войни от обич към избиването, както ни се струва. Заграбват земя, която не им е нужна, и започват битки, за да се възнаградят с есенция на мисъл, която ние не можем да проумеем, наречена чест.

Мара пребледня.

— Цураните.

— Хората — поправи я царицата с лека тъга. — Теб те виждаме различно, лейди Мара, но кошерният ум знае добре: никоя друга раса на този свят, който наричате Келеуан, не може да се сравни с вашия народ по злоба. Защото хората са готови да се бият без причина. Докато вашата империя растеше през годините, ние, чо-джа, се стремяхме да разрешим всички проблеми между нас и въпреки това отново и отново идваха хора, искаха това или онова, това право или онова. А когато отказвахме да отстъпим пред неразумни условия,

следваше кръвопролитие. Много пъти прекратявахме борбата, убедени, че проблемът е решен, но ни нападаха отново по причини, в които нямаше логика. Накрая се примирихме.

Мара потупа с пръсти по чашката си, загледана във вълничките по изстиналия ѝ чай.

— Били сте принудени да сключите примирие?

Обитателите на залата се вцепениха отново, а кънтящият глас на царицата стана леден.

— Това е забранено.

Вече убедена, че не я е обидила, а че царицата е обвързана с някакво условие, което чо-джа не могат или са се заклели да не нарушават, Мара остави мислите си да скочат напред.

— Кой държи силата, която ви принуждава да мълчите? Събранието ли? Императорът?

— Това е забранено.

Мара отпусна ръка, преди да е счупила тънката порцеланова чашка.

— Прости ми за любопитството. Ще потърся отговора другаде. — И разтреперана от предчувствие и безсилие, опита нова атака. — Какви други светове трябва да позная?

Напрежението в залата не намаля. Мара затаи дъх. Най-сетне царицата щракна с челюсти и заговори:

— Има само две неща, които бих могла да ти кажа, без да наруша доверието към мен. Първо, има такива, които за своя лична цел се стремят да ти се противопоставят, срещу които трябва да намериш защита. Чуй добре, защото ние знаем: ще дойде ден, когато ще трябва да защитиш своите Акома срещу сили, смятани за върховни.

Мара рязко пое дъх. Изведнъж ѝ призля. Остави нервно чашката. Единствените сили, смятани за върховни в Цурануани, бяха Небесната воля и Събранието на магьосниците. След като чо-джа не се придържаха към никаква религия, позоваването на царицата не можеше да е по-плашещо ясно. Акома трябваше да надделеят срещу Великите!

Докато Мара се бореше да запази самообладание, царицата продължи:

— Може би се питаш: ако съществуват други светове, къде са те?

Мара се помъчи да помисли, покрай неведомите опасности, зейнали пред нея като пропаст.

— Мидкемия отвъд разлома ли имаш предвид?

— Би могла да минеш през портала, сътворен от Великите, но къде е Мидкемия в космоса?

Мара я погледна изумено. Последната дума не я разбираше. Всяко цуранско значение, за което знаеше, се свеждаше до небесен свод или звездно поле. Нима царицата намекваше, че Мидкемия е на небето при боговете? Но тази представа беше нелепа, дори смехотворна! И все пак Мара се бе научила да не отхвърля с лека ръка убежденията на други култури. Една отдавнашна война в Цубар я бе научила на това, както и много обезсърчителни спорове с варварския ѝ любовник Кевин. Макар тактично да премълча каквото мислеше, съмнението ѝ трябваше да е проличало за остро то възприятие на чоджа.

— По-малко ли предизвикателство щеше да е за вас, ако помислите, че съществуват множество светове, много от които не подалече оттук, отколкото можете да извървите през живота си? — попита царицата. Прислужниците ѝ отново се бяха събудили от своята неподвижност и пак щъкаха напред-назад през покрития със завеса алков, зад който бяха стаите за яйцата.

Извадена напълно от равновесие, Мара се помъчи да намери смисъл в думите на царицата. Това не беше загадка, сътворена от чужди мисловни шаблони. В човешки термини, царицата почти сякаш я водеше в ката-го, игра на отгатване, играна от цуранските деца, в която намеци и податки водеха двама съперници в надпревара да назоват даден предмет, животно или растение, които можеха да изберат противните им отбори. Мара реши, че съзнателно я отклонява от темата, за която ѝ е забранено да говори, и след дълбок размисъл отвърна:

— Бих могла да отида до много места отвъд границите на тази империя, преди да е дошло времето ми да умра.

— Да. — Челюстите на царицата помръднаха в пародия на човешка усмивка. — Би могла, определено.

Окуражаване, ако не и пряко потвърждение. Възбудата на Мара Се усили.

— Турилците!

Царицата остана предпазливо уклончива.

— Има други. Помисли за границите на вашите народи.

Вече убедена, че информацията, която търси, е забранена, Мара нетърпеливо се наведе напред.

— Отвъд... — Разбира се! Колко наивна беше! Като повечето цурани, тя смяташе, че всички народи лежат под крилото на империята, освен Изгубените земи на юг и турилците на изток. Попита тихо: — Има ли народ, който живее на изток от Турилската конфедерация?

Царицата отвърна мигновено:

— Наричат се чадана.

Едва способна да прикрие възбудата си, Мара прошепна:

— Хора ли са?

— Те са досущ като вас и турилците.

Мара погледна Люджан, който изглеждаше точно толкова изумен, колкото се чувстваше и тя. Колко провинциални бяха сънародниците ѝ — да смятат себе си и империята си за центъра на всички светове. Цуранската философия по-лесно можеше да възприеме хора, живеещи на друг свят отвъд разлом, отколкото на други континенти в Келеуан.

— Какво лежи отвъд земите на чадана?

— Огромно водно пространство — отвърна царицата. — Солено като Кървавото море и е дом на егу.

Мара никога не беше виждала егу, гигантските същества, които обитаваха дълбините на океаните, но беше плавала и беше слушала моряшки разкази как отбивали нападенията на тези чудовища с копия, наострени на огън.

— Има ли земи отвъд тези океани?

— Много. И много народи — призна царицата. — Толкова много, колкото са земите и народите отвъд морето западно от нас.

Изумен до степен да забрави протокола, Люджан рискува с въпрос:

— Защо нашите хора не знаят за тях?

Мара бързо кимна в знак, че приема нетактичната намеса.

— Защо?

— Това е забранено.

Мислите на Мара закипяха. Какво беше забранено? Не знанието за другите народи отвъд Цурануани, иначе царицата нямаше да сподели дори тези оскъдни факти. Дали онези чужденци отвъд моретата притежаваха знание, което Черните халати смятаха за заплашително? Потисна тръпката си. Такива мисли бяха твърде опасни да се изказват на глас дори тук. Двете с огромната царица се гледаха в мълчание, напрегнато от безсилие. Само да можеха двата вида да си говорят ясно, толкова много можеше да се научи и разбере! Все пак неизказаните изводи изостряха любопитството. Мара се почувства съживена от нова надежда. Защото макар силите на Събранието тепърва да можеше да се окажат всемогъщи и фамилното ѝ име да бъдеше забравено във времето, все пак бе осъзнала съществуването на един по-голям свят, свят отвъд империята. Можеше да тръгне на път отвъд границите в търсене на ново знание и навярно да намери отговор на затруднението си. Внезапно осъзнала колко дълго е прекарала в подземните пещери, закопня да си тръгне. Ако възнамеряваше да напусне империята на пътешествие, щеше да е нужна дискретност, както и припаси, и грижливо планиране. Враговете ѝ, особено Джиро, не трябваше да чуят за заминаването ѝ. Докато обмисляше практическите подробности, ѝ хрумна, че в собствената ѝ култура също има неизследвани от нея области. Можеше да започне с храмовете, чието жречество бе посветено в могъщи загадки. И там имаше практикуващи магията на по-низшия път, вещи, както и шарлатани понякога, незаслужили правото да се учат в Града на магьосниците.

Обзета от нетърпение да започне, Мара реши да сложи край на срещата.

— Царице, сигурно Богинята на съдбата ме е насочила тук, защото ми беше предложен свеж нов подход към затрудненията ми.

Царицата махна с преден крайник.

— Ние сме доволни. Макар все още да смятаме за странно, че трябваше да пътуваш толкова мили по реката, след като ти бяхме толкова близо подръка.

Мара повдигна вежди.

— Значи умът на кошерите също е един? Мога да се обърна към теб, като говоря на царицата на кошера в земите, където сега живея?

— Винаги.

Обнадеждена от този начин да поддържа връзка където и да я отведат пътуванията ѝ, Мара попита:

— Ако напусна империята, дали ще е възможно да се съветвам с теб, ако намеря чо-джа в някоя далечна страна?

— Това е забранено.

Мара въздъхна разочаровано.

— Още един въпрос, ако можеш да отговориш. Защо преговаряте с мен и с други, след като сме ваши завоеватели?

Царицата се поколеба. Уплашена, че най-после е нарушила границата на благоразумието, Мара не смееше да вдиша. После, след като трескавата дейност на оплодителя ѝ продължи, се сети: царицата не беше ядосана, а претегляше думите. За известно време Мара очакваше да чуе, че този отговор също е забранен.

Но царицата кривна леко глава и каза твърдо:

— Ние не сме завоюван народ, лейди Акома.

— Договорът? — Мара все още не разбираше.

Царицата се опита да обясни.

— Дори един покорен народ може да се спазари.

Мара се надигна от възглавничките си, за да може слугите, на които бе дала знак да приберат приборите, да могат да си свършат работата, без да я притесняват.

— Защо ми казваш тези неща, царице?

Черните многофасетни очи се впиха в Мара, неведоми като чуждите мисли зад тях. След това владетелката чо-джа заговори, сякаш почти унесена в тъжно възпоминание.

— Преди да се слея с кошерния ум, една млада царица помни едно човешко момиче, което беше добро и което ѝ каза, че е красива. От целия ваш народ само ти дойде при нас с намерението да създадеш хармония. Пазариш се като другите, но си по-... това, което вярвам, че вие хората бихте нарекли приятел. Ако бремето, което потиска моя вид в тази държава, някога се промени... ще ни трябват приятели с храбри умове, като твоя.

Значи договорът не беше постигнато съгласие, в края на краищата, а наложено приемане на условия! Мара вдиша през зъби. Не смееше да настоява за повече, не и след като царицата бе махнала на своя Боен водач да я изведе от родилната зала. Разговорът беше приключил.

Несигурна какви протоколи може да съществуват за признаване на приятелство между две раси, Мара се спря на поклона, изразяващ съюз между домове, като добави и няколко думи от себе си.

— Винаги си била приятелка за мен. Отнасям се към вашия народ със същото уважение, каквото бих предложила на всеки дом в моя клан.

След като царицата чо-джа кимна в своята форма на благородно положение и удостои свитата на Акома с милостивото си позволение да напусне, Люджан предложи на господарката си помощ да се настани в носилката. Нямаше я вече мрачната кротост, белязала връщането в дома на детството ѝ. Сега очите на Мара блестяха. Движенията ѝ бяха нетърпеливи, когато махна на робите да вдигнат носилката.

Спътник от много години, пълководец на армиите ѝ и някогашен разбойник, Люджан не можа да прикрие широката си усмивка. Тук до него бе господарката, за която беше готов да умре без колебание, не просто заради честта и дълга, дължим на която и да е Управляваща лейди, но също тъй и от обич и гордост. Въпреки съкрушителната заплаха от страна на Събранието на магьосниците Мара показваше неуморимия дух, който бе пленил сърцето му от самото начало. Защото докато в тези лабиринти беше влязла уморена жена на средна възраст, от тях щеше да излезе дама със силна и подновена увереност на нивото на своята власт. Колкото и невероятно да беше, Мара беше надвила ограниченията на състоянието си: беше намерила ясен фокус и надежда там, където не съществуваха, открила беше изход от трудностите, за които културата ѝ вярваше, че са непреодолими.

Много бяха цуранските управляващи лордове, които щяха да се понижат с мечовете си в отчаяние при накърняването на честта, което лейди Акома бе принудена от Великите да преглътне. Покойният ѝ враг Тасайо от Минванаби, някога най-могъщият човек в държавата, се бе самоубил, вместо да понесе срама. Не страх, а собствената ѝ несломима воля бе обвързала Мара към живота.

Събранието, реши Люджан в миг на безочлива самоувереност, по-добре да си гледа своите интереси. Макар че как тази мъничка лейди можеше да намери начин да се противопостави на магия от такъв огромен мащаб, командвана от Черните халати, само боговете можеха да знаят.

Следобедната слънчева светлина падаше през параваните и шареше паркетния под, а лозниците акаси до градинската пътека изпълваха с аромата си стаята, която бе служила на Мара за кабинет в първоначалната къща на Акома. Изработеният от чо-джа часовник все така отмерваше часа с тих звън. Загладено беше с пластове восък петното до паравана, рендосано и поправено след деня, в който първият ѝ съпруг бе нахлул вътре с подковани бойни сандали след лова на саркат. Загъмжаха и още по-стари спомени: за лорд Сезу, поставящ фамилния печат на документи, докато брат ѝ Ланокота драскаше картинки с креда на пода до нозете на баща ѝ. Мара си спомни как ги изтриваше с пухкавите си момичешки ръчички, целите покрити с бяла прах. Миризмата на креда и сега изпълваше ноздрите ѝ също като в онези отдавна отминали дни. Но бебето до коляното ѝ беше Касума. А момчето, което драскаше картинки, които само то можеше да разбере, на огладеното дърво — огнекоско от баща варварин. Нейни бяха ръцете, които топваха печата на Акома в мастилото, за да подпечатат последното писмо за деня. Кош затегнати с ленти свитъци до писалището ѝ чакаше идването на бегача, който щеше да ги отнесе до гилдията за бързо разпращане.

Мара остави тежкия печат и прехвърли наум указанията си за Джикан, Инкомо и Кейоке, които щяха да се грижат за всичко по време на продължителното ѝ отсъствие. Ириланди, вторият ѝ Силов водач, в момента бе заминал при Шинцавай, в подкрепа на Хокану, докато той консолидира властта си като Управляващ лорд. Имало беше дребни опити за нанасяне на щети от врагове и едно-две нарушения на съюзи, причинени от натиска на традиционалистки фракции. Хокану все още не беше изпратил официален отговор на поканата на императора да приеме имперския пост на баща си. В писмото си до Мара забавянето му беше уловка, предназначена да извади на светло неприятелски съперник.

Беше написал:

Първият съветник на баща ми Догонди е съкровище — дяволски умен и с чувство за хумор. Обича да унизява враговете ни, като ги кара да изглеждат глупаво. Вчера например ми каза: Убиеш ли човек,

отстъпваш му чест в очите на боговете. Присмееш ли му се, го засрамваш.

При мисълта за тази истина Мара се усмихна. Но задоволството ѝ помръкна, като се замисли за останалата част от писмото на съпруга си. Макар да беше под голямо напрежение и обект на ежедневни критики от ревнивите си братовчеди, все пак можеше да попита позадълбочено как е дъщеря му. Това, че Мара обмисляше дълго и вероятно опасно пътуване, докато детето все още се нуждаеше от кърмачка, като че ли изобщо не го притесняваше.

Но пък, честно казано, Хокану не беше мъж, който ще се поддаде на тревогите си. Можеше да е ужасно притеснен, но да не иска да я натоварва. Мара можеше да прикрие пътуването си като поклонничество и враговете ѝ традиционалиста можеше да се излъжат. Анасати можеше да преглътнат заблудата за няколко месеца, докато Първият съветник на Джиро разкрие истината, но Събранието на магьосниците бързо щеше да прозре хитрината, ако доловяха някаква причина да поставят мотивите ѝ под въпрос. Мара затвори очи и избута кичур тъмна влажна коса от челото си. Изтласка от ума си кошмарния спомен за огнения дъжд, изсипал се над Имперската арена, когато Миламбер бе дал воля на гнева си.

Ако Черните халати решаха да я спрат, всичко щеше да е загубено в един разкъсващ, брутален миг. Не трябваше да им дава повод за подозрение, а това означаваше седмици грижливо планиране.

Отново се опита да изхвърли от мислите си ужаса от разрушенията, причинени от Миламбер на Имперските игри. Варварският Черен халат беше непокорен, дори упорит, беше чула. Самото Събрание го беше прогонило след действията му, нарушили Небесния ред с искането робите да бъдат освободени. Хрумна ѝ, че може би този Миламбер гледа на живота по същия чудат начин като любовника ѝ Кевин... че животът означава повече от честта и че религията не управлява живота на хората, а предлага напътствие. Намръщи се. Щом Миламбер беше сметнат за ренегат от своите, не можеше ли да ѝ помогне в сегашната ѝ дилема?

Тласната от вдъхновение, Мара плесна с ръце. Момчето, назначено от слугите ѝ за неин роб бегач, се появи на вратата, светлокосо хлапе едва ли на повече от десет години. Беше повишено от

пастирче до домашен роб и все още се чувстваше неловко в униформа. Мара забеляза, че трепери от благоговение, докато ѝ се покланя.

Съжали го, но пък синовете ѝ бяха буйни момчета и тя знаеше колко трудно е да научиш някого на покорство. По-добре беше, че е кротък.

— Кализо — каза строго. — Ела тук.

Момчето се изправи, цялото остри колене и ококорени очи. Приблужи се към нея и непохватно се спъна в ръба на килима. Сандалите му бяха нови, с все още твърди подметки.

Мара взе направено от чо-джа бонбонче от вазата до писалището си, подхвърли му го и се усмихна, щом момчето се отърва от непохватността си и го улови.

— Кализо, можеш ли да ми кажеш кога тръгва следващият товар коприна за Равнинния град, за износ в Мидкемия?

— Следващата седмица, господарке — изфъфли момчето заради бонбона в устата си.

Мара помисли за миг, после посегна за перото. Пръстите ѝ леко трепереха.

— Имам писмо, което трябва да замине с представителя. Доведи го тук, защото трябва да поговоря с него.

— Веднага, господарке.

Момчето се поклони, обърна се и напусна с бързина, която оправдаваше назначаването му на новия пост. Мара припряно написа кратко писмо, адресирано до Миламбер, Магъосник, Островното кралство, Мидкемия. Докато капеше восъка и удряше фамилията печат, се зачуди дали това няма да ѝ донесе гибел.

Търговският пълномощник по коприната дойде и опасенията ѝ отстъпиха пред необходимостта да му даде указания, при което той се разтрепери. Явната му нервност разплака малката Касуми и Мара извика дойката. Джъстин захвърли кредата си и гръмко заяви, че е огладнял. Прав и гъвкав, докато Аяки беше здрав и набит, скочи на крака и предизвика Кализо на бягане до кухните. Мара кимна на малкия роб да го освободи и той се ухили — надпреварата изобщо не го притесняваше. Щом двете момчета изхвърчаха навън, Мара почти очакваше да чуе възмутения грак на Накоя... но онези дни си бяха отишли завинаги.

Слънцето вече се спускаше на запад и Мара повика един слуга да отвори параваните. Години бяха минали, откакто беше виждала птици шатра да летят по залез-слънце над земите на Акома. Смятани за щастлив символ на дома ѝ, те бяха източник на радост за нея, докато поздравяваха идващата нощ като в празничен ритуал на полет и песен. Докато очите ѝ следяха танца на птиците на фона на обаяните в злато облаци, отново помисли за съпруга си. Не беше взел никакви конкубинки, нито беше повдигнал повече въпроса с разочарованието си от пола на Касума. Мара подозираше, че проблемът е отложен съзнателно. Единственото споменаване от Хокану съдържаше обещание за задълбочен разговор след връщането му от именията. Лодка, беше казал, само с тях двамата вътре и поднос с лека вечеря и вино са, в спокойни води. Никакви роби, никакви слуги, само фенер и самият той на греблата. Това, че оставяше въпроса неразгледан, говореше много за неудобството му. Мара отпусна брадичка на ръцете си и въздъхна. Каквото и да имаше да каже, щяха да минат месеци, преди да се срещне със съпруга си, било на вода или на суша. Всичко вече бе направено и беше готова да замине на пътешествието си, за да потърси защита от Събранието. Единственото, което я задържаше, беше последно обсъждане с Аракаси, който трябваше да дойде всеки момент.

Много по-късно, когато звездите бяха осеяли небето, където бяха летели птиците шатра, един слуга я извести, че опърпан странстващ поет е дошъл да помоли за милостта на Господарката.

Мара вдигна очи от ръкописа, който четеше.

— Каза ли, че иска да ми рецитира стихове в рима со-му-та?

Слугата се намръщи: терминът бе недостъпен за скромното му образование.

— Да, господарке. Каза, че ги харесвате. — Намръщи се. — Май трябва да го отпратя. Много е дрипав.

Лицето на Мара се огря от усмивка.

— Много дрипав, некъпан и може би води и жена?

Слугата се ококори.

— Познавате го?

— И още как. — Мара нави свитъка, който четеше. — Доведи ги.

Слугата се поклони.

— Твоя воля, господарке.

След малко поетът и жената влязоха в кабинета. Аракаси носеше мантия, която изглеждаше скроена от проядени от молци одеяла и обшита с пискюли, откъснати от мръсен килим. Спътничката му беше скрита под кърпен избелял халат украсен някога с пайети от раковина. Краката ѝ бяха мръсни, а сандалите опърпани.

Мара плесна с ръце на слугите.

— Вода. Кърпи, сапун и дрехи от раклата ми, хубави и чисти. — Надникна под качулката на конкубинката и зърна кичур блестяща коса, толкова тежка и гъста, че сякаш бе изпредена от мед на червена пчела. — И да са зелени — добави и се усмихна на Аракаси. — Колко голям поднос с вечеря желаш? Изглеждаш прегладнял, както винаги. — Вдигна пръст, щом Началникът на шпионите си пое дъх да отговори. — Стиховете може да почакаат, първо трябва да се освежите.

Аракаси се поклони и смъкна качулката си. Личеше му, че е изтощен и го крепи само желязната му воля. След него и жената свали халата си и щом видя как я гледа Аракаси, Господарката на Акома разбра всичко.

— Ти трябва да си Камльо — обърна се тя към момичето. — Добре дошла.

Момичето понечи да се смъкне в дълбокия поклон, обозначаващ низшия ѝ ранг, но Мара леко поклати глава и с бързия си рефлекс Аракаси подхвана Камльо за лакътя и спря унизителния израз на раболепие.

Тя понечи да се дръпне, но Аракаси ѝ заговори кротко:

— Господарката откупи свободата ти, не службата ти. Договорът ти си е твой, можеш да го скъсаш или препродадеш, както пожелаеш. — Ловките му ръце внимателно свалиха качулката на долната ѝ роба и се видя лице със секваща дъха красота и светли очи, искрящи от негодувание.

Мара едва потисна подтика си да потръпне от ужас — толкова много момичето ѝ напомни за една друга куртизанка и шпионка, Теани, която се беше опитала да я убие.

— Богове — промълви тя тихо. — Боговете дано са милостиви. — Думите бяха за Аракаси и изтерзаната жена, която беше спасил от участието да бъде употребявана като вещ.

Камльо заговори с тих и сдържан, съвършено овладял затаената омраза глас.

— Бих искала да чуя това обещание от Господарката, чиито центи ме откупиха.

Мара овладя гнева си от тази наглост.

— Можеш да се довериш на моя слуга Аракаси като на мен по този въпрос. Камльо, аз също му дължа живота си. Приемам този дар от него с радост. Той може да те е намерил, дете. Но никога не забравяй: аз откупих робството ти. Не си доведена тук като награда за службата му. — Напрегнатите очи на момичето блеснаха. Мара въздъхна и продължи: — Ти принадлежиш на себе си, Камльо. Заради теб аз имам син и дъщеря, които могат да оцелеят и да получат наследството си. Благодарността ми е безусловна. Можеш да напуснеш Аракаси, да напуснеш тези имения и да тръгнеш по своя път още сега. Ще ти осигуря достатъчно богатство, за да се установиш в занаята си, като търговка, или просто да живееш в скромно удобство до края на живота си. Или можеш да използваш дара като зестра, ако решиш да си потърсиш съпруг. Но ако пожелаеш да поемеш служба при мен, ще се радвам да останеш.

Последва тишина. Пръстите на Камльо се свиваха и отпускаха на опърпания плат на дрехата ѝ. Не се усмихна, нито се отпусна облекчено, стоеше настръхнала като хванато натясно животно. Мара се взря във враждебните ѝ, студени като драгоценни камъни очи и попита:

— Какво е желанието ти, Камльо?

Камльо явно не вярваше на чуждата добрина. Очите ѝ блестяха твърде ярко, а държането ѝ издаваше непокорство.

— Добра слуга, Велика господарке, бих предпочела да съм сама. Не искам красива роба, а грозна. Не искам да ме гледат мъжки очи. Искам постеля и стая само за мен.

— Ще получиш каквото искаш — каза Мара. Повика личната си слугиня Миса, която от много години бе на служба при Акома, и ѝ нареди да заведе Камльо в стая за гости и да я настани удобно. След като момичето излезе и слугата, влязъл с легени за миене и кърпи, помогна на Аракаси да се освежи, тя покани главния си шпионин да се настани удобно.

Той наистина беше изтощен. Очите му бяха хлътнали, измъчени, устата му бе изкривена в тъжна ирония. Каза тихо:

— Благодаря, господарке.

Мара го погледна с жал.

— Толкова много ли означава тя за теб?

Главният шпионин събра длани под брадичката си — стар навик и жест, който издаваше, че му предстои да даде трудно обяснение.

— Тя ме промени. Когато я гледам, виждам майка си понякога. Когато заговори, ми напомня за сестра ми. И двете можеха да са зли, когато искаха да нараняват. — Помълча и добави: — Обвинява ме за смъртта на сестра си. Съвсем справедливо всъщност.

Мара махна на слугата да поднесе храна и когато останаха сами, заговори на Аракаси:

— Никога не си споменава за семейството си.

Блесналият му поглед не издаде готовността му да се защити.

— Няма много за споменаване. Майка ми беше жена от Тръстиковия живот, съсипана от болест, изтощена, накрая умря от занаята си. Сестра ми последва стъпките ѝ. Умря на осемнайсет, от ръката на разгневен клиент.

— Съжалявам — промълви искрено Мара. Трябваше да се е досетила, след като Аракаси толкова залагаше на верността си към дома, че е бил роден в безчестно семейство. — Как стигна до службата си при Тускай?

— Имаше един воин, който често посещаваше публичния дом. Често лягаше с майка ни. Бях само на три и бях впечатлен от силния му глас и от мечата му, със скъпоценен камък на дръжката. Понякога ми даваше бонбон, разрошваше косата ми и ме пращаше по задачи. Приемах ги много сериозно и чак по-късно осъзнах, че просто е бил тактичен, пращал ме е навън, за да може да остане насаме с платената си жена, без да му се мотае в краката някакво глупаво момченце. По онова време мислех, че той е баща ми.

Мара не го подкани, а изчака. Аракаси откъсна нишка от дрипавото си наметало и продължи:

— Когато майка ми умря и той легна с друга жена, излязох през прозореца и го проследих до казармата му. Беше Ударен водач на Тускай. Жена му беше готвачка. Хранеше ме. Живеех предимно на улиците, промъквах се в ханове и кантори на гилдии и подслушвах. Продавах информация на хадонрата на лорд Тускай и с годините станах безценен за него. Когато предупредих лорд Таскай за заговор за

покушение от Минванаби, той ми позволи да се закълна на служба при него.

Мара се зачуди колко ли от шпионската мрежа вече е съществувала, когато Аракаси се е закълел пред натамито на Тускай. Възхити се от това колко високо се бе издигнал човек от толкова низше потекло. А сега се бе появила Камльо и съдбата и се беше оплела с неговата по нежелан начин.

— Пий — подкани го тя. — Имаш нужда.

Началникът на шпионите ѝ отвърна с празен поглед, после се намръщи от отвращение. Не обичаше пиенето: алкохолът притъпяваше реакциите му.

— Господарке — промълви той прегракнало. — Изобщо не съм това, което бях.

— Пий! Това е заповед! — сръза го Мара. — Ти си човек и имаш сърце, което може да страда, дори и да не си го знаел доскоро. И твърдя, че грешиш. Ти си повече, отколкото беше. Промяната е за добро.

— Не и ако желаяш да продължи работата си като Началник на шпионите. — Самото признание сякаш го потресе и Аракаси взе чашата и я изпи до дъно. Погледна Мара гневно. — Какво можеш да знаеш ти за лошото и доброто?

— Всичко — отвърна му тя с укор. — Имах Кевин и го загубих. Имах съвършения съпруг, който разбираше сърцето ми, докато едно глупаво неразбирателство не го отчужди. Имах две деца, сега мъртви.

Засрамен, Аракаси сведе очи и заби поглед в килима.

— Надявах се, че примерът с теб и Хокану може да отвори очите ѝ за нов живот. — Сви рамене смутено. — Вие двамата сте учителите ми, господарке.

Мара се вгледа в напрегнатия мъж пред себе си. Вещината му често я беше изумявала — до този момент, когато осъзна колко много от постиженията му са се коренили в една безрадостна, пресметлива логика.

— Аракаси, освободи я. Позволи ѝ да намери себе си. — Очите му се вдигнаха да срещнат погледа ѝ, питащи, и Мара усети, че и тя има нужда от вино. Взе чашата си и отпи горчиво-сладка глътка. — Помисли, най-умен от слугите ми. Никога не си изпитвал негодувание, защото не си обичал. Камльо може да мрази, може да изпитва

горчивина, защото може да бъде наранена. Основната ѝ същност е обичлива — иначе защо ще се самоотбранява толкова пламенно?

Той сведе очи.

— Моля се на боговете да си права, господарке.

— Права съм. — Убедеността и прокълтя в уютния сумрак на стаята. Но никоя истина не можеше да гарантира изхода. Дали Камльо можеше да надрасне миналото си и да оцелее без рани, само времето щеше да каже.

Аракаси седеше и въртеше чашата в ръцете си. Докато го гледаше, Мара си помисли, че е изгубил острата си проникателност. Заговори му с добронамерена убедителност.

— Тя няма да напусне тези имена. Ще остане и ще служи тук. Това поне знам.

— Иначе щеше да си тръгне веднага? — Аракаси се изсмя нервно. — Как можеш да си сигурна, господарке?

— Иначе нямаше да приеме гостоприемството ми. — Мара се усмихна. — Гордостта ѝ е като огън. С годините съм се научила да преценявам човешкия нрав бързо. Ще сте подходяща двойка.

Това го поотпусна. Аракаси остави бокала си на лъскавия под, празен, и си взе плодове, сирене и хляб. После смени темата.

— Получих съобщението ти, господарке. И мисля, че знам защо ме повика. — И макар чувствата му към Камльо явно да го вълнуваха, гласът му не издаде нищо, когато докладва: — Градът на магьосниците е недосегаем. Не си навличай гнева на Събранието. Опитяхме седем пъти да намерим достъп. Четирима души са мъртви, другите трима изчезнаха и също ги броя за мъртви. Никой не може да бъде проследен до нас, но още един опит може да ни провали.

— Предполагах го. — Мара го погледа мълчаливо, докато той се хранеше, прехвърли в ума си разкритията в кошера на чо-джа и му каза за плана си да посети Турилската конфедерация.

— Не мислех, че сериозно се каниш да тръгнеш на поклонничество, господарке.

Мара повдигна вежди.

— Защо? Аз съм набожна. Нима не се канех някога да се закълна в служба на храма на Лашима?

В очите на шпионина блесна иронична искра.

— Това беше много преди да срещнеш един червенокос мидкемиец, господарке.

Мара се изчерви.

— Вярно. — След това се засмя. Аракаси винаги беше стимулирал мисълта ѝ. Сърцето, което бе държал скрито през всичките тези години, се оказваше радост за нея.

— Трябваш ми, за да прикриеш следите ми с хитрост. Също така искам да преровиш имперските архиви за исторически текстове, които биха могли да ни покажат какви обстоятелства са довели до тайнствения ни мирен договор с чо-джа.

Аракаси спря да дъвче. Очите му изглеждаха дълбоки като ями.

— Какво има? — попита Мара. — Страх те е да оставиш момичето ли?

— Не. — Началникът на шпионите избута назад кичур тъмна коса. Плитката на поета до слепоочието му се беше измъкнала, виолетовата лентичка, която я стягаше, бе опърпана и избеляла от слънцето. — Вече не съм най-добрият за тази работа, милейди. Сърцето ми вече не е безскрупулно.

— А било ли е изобщо някога? — контрира Мара.

Аракаси я погледна с наранен поглед, който Мара бе виждала досега само веднъж, когато бе повярвал, че я е провалил и е виновен за смъртта на старата Накоя.

— Да, господарке. Да, беше. Някога щях да позволя Камльо да умре от ръцете на тонга без угризения. Като се върнах за нея, увеличих риска за теб. Приложих известно убеждаване и значителни средства, за да я измъкна. Прехвърлянето на договора обаче беше твърде публично.

Мара се замисли за тежестта на признанието му. Загледа се за миг в чашата си с вино, едва докоснато и вече стоплено в мекия вечерен въздух.

— Нямаме кого друго да пратим — отрони накрая и скри от него цената на това доверие. Имаше да мисли за Джъстин и Касума. Ако, както бе намекнал Фумита, Събранието се въздържаше да я унищожи само защото беше Слуга на империята, трябваше да намери закрила за децата, иначе щяха да са безпомощни и негодни за нищо, освен да бъдат кукли за прищевките на Черните халати, след като тя си отидеше.

— Аракаси, ще ти кажа нещо, което ми намекна царицата на чо-джа. Ами ако не традицията е задържала империята статична през всичките тези хиляди години? Ако нашият народ се е стремил към растеж и промяна, но му се е пречело? Ако Играта на Съвета, нашето кърваво, жестоко наследство на честта, не е била постановена от боговете, а е била използвана като хитрина, която да ни държи на едно място?

Лявата вежда на Аракаси трепна.

— Твърдиш, че си набожна, господарке — каза той тихо. — Знаеш обаче, че това, което казваш, е ерес.

— Допускам — отвърна Мара, — че нашите Велики са правили повече, отколкото само да пазят имперския мир. Ако правилно съм разбрала царицата чо-джа, Събранието е държало цялата ни култура в стагнация. Черните халати са тези, които са ни възпирали от промяна — не богове, не традиция и не нашият кодекс на честта. Затова се намесиха между Акома и Анасати. Защото аз предизвиках твърде много промяна, имам твърде голямо влияние върху императора и като Слуга в твърде голяма степен се превърнах в талисман за късмета на хората. Ако това, което си мисля, е вярно, то магьосниците не само се надяват да наруша забраната им да водят война с Джиро. Те зависят от това. Някои може дори да кроят планове да го предизвикат. Чакат каквото и да е оправдание, за да се намесят и да ме унищожат.

Лампата примига от лекия вятър, лъхнал през паравана, и Аракаси заприлича на сянка, изсечена от тишина.

— Хокану никога няма да се откаже от честта и да позволи убийството на баща му да остане неотмъстено.

— Точно така — почти прошепна Мара. — Това би означавало да се очаква твърде много дори от мъж, отгледан от напредничав мислител, какъвто беше осиновилият го баща. Кръвният му баща, Фумита, почти го предупреди на погребението на Камацу. Вярвам, както и Хокану, че Събранието е знаело за договора на Джиро с убийците тонг. Не се намесиха да го спрат. Съзнателно. Искат да загина и родословната ми линия да свърши. А рано или късно съдбата ще им осигури повод.

Фитилът лумна по-ярко. Аракаси седеше взрян в стъклената си чаша, с неразгадаеми обсидианови очи.

— Значи искаш да преровя имперските архиви и да прикрия отсъствието ти, докато пътуваш извън империята в търсене на отговори. — Пръстите му възбудено забарабаниха по пода, докато продължаваше да разсъждава на глас. — Искаш го не за Акома или Шинцаваи, а за народа на държавата, чиято кауза прие като своя.

— Разбираш. — Мара взе гарафата и напълни отново чашите. — Правя каквото правя не само заради своето име и заради предците ми. А защото тая надежда, че робите може един ден да са свободни и че момчета, каквото си бил ти, и момичета като Камльо, може да имат шанса да печелят чест с личните си достойнства.

— Голяма задача. Поздравявам те, господарке. — Аракаси отпи глътка вино. На лицето му се бе изписало възхищение. — Веднъж казах, че би ми се искало да мога да последвам твоя път към величие. Бях арогантен и самодоволен като човек, които се гордее, че решава загадки. Сега не искам нищо повече от дом и жена, която да се усмихва и да ми дава радост. За жалост това не подпомага работата на един Главен шпионин, който трябва да действа само с разум.

Мара му отвърна с усмивка, която смекчи закоравялото ѝ от изпитанията и годините лице:

— Значи след като разберем как да надвием Великите, ще трябва да те назначим на нов пост.

Аракаси се засмя криво.

— Какъв пост? Опитал съм ги всички. Какво да избира, след като никой не ми подхожда по-добре от заета дреха?

— Когато дойде времето, ще разбереш — увери го Мара. Но думите ѝ прозвучаха банално. Безпокоеше се за Аракаси и за измъченото изстрадало момиче, което сега спеше в покоите за гости.

Аракаси остави чашата си. Нощна пеперуда закръжи обезумяла около пламъка на лампата и замята смътни сенки. Главният шпионин се чувстваше също толкова замаян. Дошъл бе моментът да си тръгне. Погледна Мара и промълви:

— Ще се наема с това, което искаш от мен, защото виждам, че разбираш цената, господарке. Но този път ще дръзна да те помоля за една услуга.

В отговор Мара вдигна чашата си и пи за негово здраве.

— Винаги си получавал от мен каквото ти е трябвало, без оспорване. Това не се е променило.

Главният ѝ шпионин я погледна и за първи път, откакто го помнеше тя видя в очите му изнервена несигурност.

— Вземи Камльо в Турил. Дори случайно някой минаващ търговец да я зърне и да спомене за красотата ѝ в Сулан-Ку, това може да привлече вниманието на тонга. Докато се върнете, тонгът би трябвало да се е разпаднал.

Усмивката на Мара се върна като слънцето.

— И аз исках да предложа това. — Ограниченията на цуранската култура бяха лишили куртизанката от надежда. Камльо беше родена като играчка за удоволствие за мъже, които можеха да я похабят както намерят за добре. Ако се вразумеше, ако избегнеше участта на изкривеното, измъчено същество, каквото беше някога Теани, можеше да преоткрие потиснатата си личност, която бе обучена да крие от дете. Шансът можеше да дойде по-бързо, ако преживееше досег с непознатата култура и обичаи.

Аракаси се поклони дълбоко.

— Боговете да те благословят, господарке. — Като че ли не се канеше да каже нещо повече, но добави: — Грижи се за нея. Акома са моят живот, но тя е сърцето ми.

После стана и мълчаливо излезе.

Мара гледа след него дълго след като бе изчезнал в тъмния коридор. Малката пеперуда направи последен самоубийствен кръг и лумна, щом премина през пламъка.

— Боговете дано ги съжалят — промълви Мара на празната стая.

Дали думите ѝ бяха за куртизанката и Началника на шпионите, или за съпруга ѝ, накаран да играе по свирката на Събранието, и децата ѝ, остана неясно.

16.

КОНТРАХОДОВЕ

Играта приключи.

Чумака премести фигурата си и каза с дълбока доволна въздишка.

— Мат, господарю.

Дрезгавата предутринна светлина само откри будността в ярко блесналите му очи.

Също толкова съвършено изряден, Джиро за пореден път се подразни от доказателството за клюката на слугите му, че умът на Първия му съветник остава остър дори преди разсъмване и закуска. Лордът на Анасати огледа взетите фигури, струпани отстрани на игралната дъска, и отбеляза:

— Изпълнен си с живот тази сутрин. Повече от обикновено, ако мога да бъда откровен.

Чумака потърка ръце.

— Шпионската мрежа на Мара отново е станала активна. Знаех, че е само въпрос на време да я изчакам! Който и да е началникът им, току-що направи грешен ход. Мислеше да ме надвие в тази игра на изчакване, но след години спане най-сетне се е раздвижил!

Джиро поглади брадичка, за да прикрие усмивката си.

— Малко слуги има като теб, които могат да понесат да изоставят години работа на основата на едно подозрение.

Първият съветник на Анасати се стопли от похвалата. Смъкна тежко извезания си сутрешен халат и оправи по-тънката копринена дреха отдолу, за да се увери, че виси без гънки по тесните му гърди. Добави с умолителен тон:

— Покани ме в покоите си за закуска. Трябва ли да те бия още веднъж, преди да ядем, милорд? — Нервните му пръсти с изгризани нокти се пресегнаха по навик да подредят отново дъската.

Джиро се засмя.

— Стар тигинди такъв — рече обвинително: сравняваше съветника си с подобния на лисица прочут с хитростта си хищник. — Предпочиташ да играеш игри, вместо да ядеш.

— Може би. — Чумака вдигна глава и го погледна с блеснали очи.

Джиро кимна, че ще играят още една игра, и попита:

— Какво се върти в коварния ти ум, между другото?

Чумака сложи последната фигура на мястото ѝ, подкани с жест господаря да направи първия ход и отвърна:

— Важното е какво се върти в ума на Мара.

Достатъчно благоразумен да не го прекъсва с въпроси, Джиро придвижи напред една пешка. Контраходът на Чумака последва незабавно. Принуден да се задълбочи над стратегията, Джиро съжали, че му липсва склонността на противника да следи няколко теми едновременно, докато съветникът му уточняваше.

— По-късно тази седмица главният ти инженер ще е в Онтосет, за да наема дърводелци и занаятчии, които да построят обсадните машини по прототиповете, които ти пресъздаде от древните ръкописи.

Джиро вдигна очи от игралната дъска. Обсадните машини бяха най-секретният му план, тайна, която пазеше дори от най-близките си съюзници, или така поне вярваше. Не искаше да се дърдори небрежно по темата и тонът му издаде съдържано раздражение.

— Мара не може да е чула нищо за прототиповете ни в навесите за горене на въглища...

— ... в горите северно от Онтосет — допълни Чумака с крайно досадния си тон, с който довършваше изреченията на събеседниците си от чисто нетърпение. — Чула е всичко, и то отдавна.

— Махна с ръка към игралната дъска. — Ти си на ход, господарю.

Джиро премести жреца си. На скулите му изби червенина и очите му се присвиха.

— Как така? Защо не си ми казал, че сигурността ни е компрометирана?

— Търпение, милорд. — Чумака премести императрицата си на предната линия. — Казвам ти винаги когато моментът е в твое предимство.

Джиро се овладя с усилие. Хитростта на Чумака понякога беше прекалена: сякаш не можеше да устои да не е най-добрият играч в домакинството на господаря си. Но това, което му липсваше като покорство, се компенсираше от свръхизобретателната му служба. Лордът на Анасати съсредоточи обуздания си гняв върху игралната дъска и зачака ледено спокоен нахалният му съветник да уточни.

Чумака се усмихна с ликуването на дете, открило, че лелящо насекомо успява да се измъкне от мрежичката му.

— Милорд, радвам се да видя, че си усвоил изкуството на търпението. Ние позволихме машинациите на Мара срещу нас да процъфтят, за да осуетим още по-добре замислите й. Беше съставила хитър план да внедри сред занаятчиите на строителния обект няколко свои, за да имат удобната възможност да се погрижат обсадните машини да се построят с дефекти. Та когато ги използваме в сражение, или така поне се надява Господарката на Акома, механизмите да стрелят погрешно и да поразят собствените ни войници, или най-малкото просто да не функционират.

Сепнат от неволно възхищение, Джиро повдигна вежди.

— Мара е измислила такъв план?

— Не тя. Нает при нея майстор на играчки. — Чумака премести друга фигура и постави жреца на Джиро под заплаха. — Доста забавен план, наистина.

Намръщен и недоволен от играта, но и несъгласен да признае поражение на два фронта, лорд Анасати се замисли над следващия си ход. Склонността на Първия му съветник да пази тайни граничеше с неуважение. Но Джиро се въздържа от упреци. Слабостта му на шаах беше в страстта му към прибързани решения. Нужна му беше любовта на Чумака към сложната интрига, склонна да плете мрежи и да поставя капани срещу врагове дълги години предварително. Джиро предпочете да спаси жреца си от атаката. Днес настроението му беше благоразумно.

— Какъв ход си наумил, Първи съветник?

Чумака отвърна с усмивка на влечуго.

— Ами, да отнемем гамбита на Мара. Имам списък с имената на хората, които иска да внедри. Можем да уредим да бъдат наети, да ги привлечем дълбоко в територията на Анасати и след това да направим така, че да изчезнат.

— Да ги убием? — Отвращението на Джиро към жестоки мерки отклони вниманието му и трябваше да положи усилие, за да проследи следващия ход на Чумака.

Първият съветник придвижи нова пешка напред и постави две фигури на господаря си под заплаха.

— Бих искал да хванем внедрените кротко. — Заговори както винаги, когато беше доволен от себе си, с котешко мъркане. — Не да ги убием. Може да имат полезна информация за нас. Бих искал да науча точно как майсторът на играчки на Мара смята да саботира нашите обсадни машини, това първо. Сигурен съм, че модификациите в плановете би трябвало да са много хитри, за да не бъдат забелязани от майсторите ни. Това обаче е по-маловажното.

— Много по-важното е, ако можем да принудим някого да проговори и да научим начина им на предаване на информация. Можем да изпращаме лъжливи сигнали чрез шпионската мрежа на Акома. Тя няма да знае, че планът ѝ е осуетен, до деня, в който излезем на полето срещу императора. Когато машините ни нападнат стените на Имперския квартал, тя ще очаква да се провалят и да предизвикат хаос и ще е строила силите си, за да се възползва от ситуацията. — С почти чувствено ликуване от възможността да осуети замисъла на Мара Чумака добави: — Вместо това нашите нови машини ще действат безпогрешно и Акома ще се окажат на полето, извън стените, докато ние вече укрепваме позициите си вътре.

Джиро пожертва крепостта си и кимна съгласен с аргумента му.

— Ще те оставя да го уредиш. — Извличането на информация от пленник не беше подробност, над която обичаше да се замисля. Не че имаше слаб стомах — мъченията просто не го интересуваха. Трактатите, които беше чел, казваха предостатъчно по темата. — Колкото до Ичиндар, мисля, че се съгласихме, че трябва да подтикна някой фанатик традиционалист да го убие, вместо да го унищожа с армия. — И довърши почти със злоба:

— Черните халати обаче като че ли не харесват идеята за гражданска война.

— Разбира се. Нищо не е по-унищожително за никое общество. — Чумака премести друга фигура и вдигна глава, за да вземе чантата с нова кореспонденция, донесена от помощника му.

— Но както обсъждахме, дори един мъртъв император ще има поддръжници. Те ще се затворят зад стените с наследника си. Ако ти, като спасител на нацията, се намесиш и спреш хаоса, като възстановиш поста на Военачалник, трябва също така да плениш и задържиш Джеиля. Дори без съпротивата на Мара и Хокану ще трябва да разбиеш защитата на града, за да вземеш Първата дъщеря... преди да го направи някой друг.

Ако се изключеше блясъкът, събудил се в очите му от изредените надежди за бъдещето, Джиро изглеждаше погълнат от играта. Чумака извърна очи от дъската към навитите на рула съобщения. Избра едно, огледа го с присвити очи, за да се увери, че не е фалшифицирано, след което счупи печата. Огледа редовете, без да му се налага да спира, за да преведе по шифъра, и промълви:

— Интересно.

Зачуди се разсеяно колко ли ще се подразни господарят му, ако научи за бившите воители на Минванаби, които той тайно бе поддържал в една отдалечена северна провинция.

Ако се окажеха полезни в уреждането на провала на Мара, щеше да получи почетна грамота за тях. Устните му се кривнаха. Колко му се искаше да беше служил в домакинство без такава обидлива вътрешна политика! Или на господар без толкова раздражняваща гордост. Щом Джиро направи следващия си ход, Чумака бързо премести императрицата си на нов квадрат. Замисли се дали управлението на една жена би следвало същия модел като на мъж. Дали на Главния шпионин на Акома, противника му, бе разрешено да действа свободно в работата си? Само изключителна интелигентност можеше да опази такава мрежа непокътната след падането на дома Тускай. А готовността на Мара да приеме останали без господар хора на служба бе доказала колко лъжливо е такива хора да бъдат смятани за лишени от чест. Онези, които бяха работили като шпиони за лорд Тускай, определено изглеждаха още по-усърдни в полза на Акома.

Или може би онзи, който ги ръководеше, беше бил човек на лорд Сезу през цялото време? Чумака не смяташе така, тъй като бащата на Мара се беше държал праволинейно и в Съвета, и на бойното поле. Първият съветник на Анасати поглади брадичка, периферно забелязал ругатните на господаря си над игралната дъска — Джиро бе видял, че планът му за атака е застрашен. Чумака остави настрана съобщението

и се пресегна за следващото, чието съдържаше го накара да подскочи на възглавничките и да изругае — нещо съвсем нехарактерно за него.

Джиро го изгледа питащо.

— Какво има?

— Проклет дявол! — Чумака махна със свитъка, който изглеждаше покрит с безразборни драскулки. — Не пресметнах добре. Подценил съм го.

— Кого? — Заинтригуван, Джиро избута игралната дъска настрани, а съветникът му стана и закрачи нервно из стаята. — Проблем ли имаме? Затруднение?

Чумака го поглед накриво, очите му бяха дълбоки като застинали вирове.

— Може би. Обаджанът на тонг Хамой е убит. В собствения му харем.

Джиро сви рамене.

— Е, и какво?

— Какво ли! — викна Чумака и щом забеляза, че господарят се мръщи от резкия му тон, омекна: — Господарю, обаджанът, един от най-добре охраняваните мъже под небето, е бил намушкан смъртоносно. Нещо повече, убиецът му е избягал. Чисто. Много професионална работа. — Погледна по-внимателно ръкописа и добави изумено: — Братството на тонга е разпуснато! Те вече са хора без господар: сиви воители.

Коего насочваше към едно възможно заключение.

— Това може само да означава, че записите им са изгубени. — Джиро с усилие задържа гласа си спокоен. Съдържанието на записките на тонга можеше да посрами дома му не на последно място и заради последното му плащане: да купи покушението над стария Фрасай от Тонмаргу, който се вслушваше в Хопара от Ксакатекас твърде често, когато търсеше съвет за политически решения. Докато Фрасай оставаше жив, смъртта на Камацу щеше много малко да послужи на каузите на традиционалистите. Хокану много скоро щеше да застане на поста на баща си, но връзката му с Мара и Акома щеше да го затрудни срещу всеки ход, направен от съюзниците на Джиро, само след като подкрепящият глас на Фрасай бъдеше премахнат. Ако Имперският съюзерен паднеше, силите на Имперския канцлер в Съвета на императора щяха да се окажат осакатени при удар. Но Джиро имаше

нужда смъртта на Фрасай да бъде дискретна. Убийството на човек от собствения клан, особено на собствения ти кланов Боен вожд, беше краен акт дори според цуранските стандарти.

Чумака продължи малко стъписано:

— Тайните записи са били откраднати, така поне съобщава всеки продавач на слухове в Свещения град. Чудя се дали Мара притежава записите на тонга? — Трябваше да ги притежава. Ако съюзник имаше достъп до такива тайни, то агентите на Анасати щяха да са уведомени. Противник просто щеше незабавно да извлече изгода от информацията, освен ако... единственият враг на Анасати, който беше под задръжки да не предизвиква конфликт, беше фракцията Акома-Шинцаваи, групирана около Мара. Чумака поглади брадичката си, напълно забравил за играта на шаах. Ами ако беше пресметнал погрешно? Ако Началникът на шпионите на Мара се окажеше подобър играч от него? Ако под делата на Анасати беше зейнал капан и само чакаше една погрешна стъпка, за да щракне и да се затвори?

— Притеснен си — отбеляза Джиро с тон на възможно най-добре престорена досада.

Забелязал, че господарят му прикрива крайното си недоволство, Чумака се постара да омаловажи проблема.

— Предпазлив съм — отвърна с пълното съзнание, че най-лошите му кошмари рядко се сбъдват в ежедневието. Активното му въображение му помагаше да е майстор в работата си. В нетърпението си да влезе в схватка с противника си от Акома можеше лесно да е бил подведен към невнимание. Трябваше да се отдръпне, да изчака и да наблюдава като търпелив ловец. Обучените от майстора на играчки на Мара трябваше да се поемат с изключително внимание.

След това се усети, че е мълчал твърде дълго и че неуморният ум на господаря му е на ръба на раздражението, и се усмихна ведро.

— Дали да не хапнем, господарю? Или ще довършим играта, в която си много близо до загубата?

Джиро погледна сърдито подредбата на фигурите на игралната дъска и направи неодобрителен жест, който премина в пляскане за слугите.

— Две поражения на празен стомах са повече, отколкото един господар би трябвало да поеме преди разсъмване. — Намръщи се,

сетил се за мъртвия обаджан, и изруга: — Проклетата да е! Ако не беше защитата на Събранието, щях да съм я унизил до просия.

Градинарят избърса чело. Подпрян уж небрежно на дръжката на греблото, оглеждаше цветните лехи под следобедната слънчева светлина. Цветовете бяха ярки, без изсъхнали семенници или повехнали венчелистчета. Почвата беше подравнена, без бурени, всеки храст беше подрязан изрядно.

Пенсионираният имперски служител, настанен в това домакинство, рядко използваше жилището си. Тъй като ценеше мира и тишината, градините му бяха устроени така, че да задържат настрана шумотевницата на Свещения град. Имаше пердета на очите и обикновено забравяше лицата на градинарите си. Поради това хубавата му частна лична градинка срещу градската библиотека предлагаше съвършеното място за срещи за един Главен шпионин, който търсеше тайна размяна на информация, купена с подкуп на един от писарите на архиваря.

Аракаси плю в шепите си, както щеше да направи всеки усърден градинар, и отново хвана греблото. Потъмнелите му от слънцето ръце изглеждаха все едно, че бе упражнявал този труд през целия си живот. Започна отново да заглажда сухата пръст. Ако не бяха очите му, които прикрито следяха входа към архивите от другата страна на широкия булевард, беше влязъл в ролята си до съвършенство.

Днес беше още по-педантичен и предпазлив от обичайното. След промяната в светогледа, предизвикана от Камльо, вече не се доверяваше на инстинктивните си реакции. Не залагаше вече на способността си да действа с предишната бързина. И най-важното — притесняваше се. Щеше ли емоцията да го накара да се поколебае? Вече не виждаше хората, дори враговете, като пионки на игрална дъска. Личното му съзнание спрямо дълга му като слуга създаваше конфликт, който се боеше да подложи на изпитание.

След осуетения му опит да внедри агент в Града на магьосниците разбираше, че всяко търсене в стари текстове по тайнствена тема или ровене в забранени исторически епохи може да привлече внимание. Освен това библиотеките бяха страстта на Джиро и половината им персонал бяха шпиони на Анасати. Тъй като Имперските архиви рядко

се посещаваха, освен от изучаващи история, повечето от които послушници на един или друг храм, всеки непознат, пратен вътре като агент, щеше да породи въпроси. След издигането на Ичиндар до абсолютно управление Денят на молбите се бе превърнал в мястото, където се обсъждаха публично неясни точки в закона. Висшият съвет вече не пращаше куриери да преглеждат купищата изтъркани пергаменти, за да се изяснят тънкостите на традицията в дебати на търговци или гилдии.

Аракаси беше доста затруднен, докато намери студент послушник, чиято вярност вече да не е компрометирана. Накрая му се беше наложило да потърси услугата на послушници на Червения бог, които се чувстваха задължени на лейди Мара за нейната услуга.

Сега, докато работеше и хвърляше крадешком погледи към резбованите врати от другата страна на булеварда, Началникът на шпионите беше притеснен от това колко безполезна бе станала установената оперативна мрежа. Не смееше да потърси резидентите си в имперския дворец, тъй като те всички, както предполагаше, вече бяха под наблюдението на Чумака. Бяха се появили достатъчно признаци, издаващи, че дворецовият клон на мрежата му е компрометиран. Тъй че Аракаси бе пратил вътре иначе безвреден студент, който да отклони агентите на Чумака от дирята. Знаеше обаче, че врагът няма да се подведе задълго.

Двама жреци на Туракаму и студент послушник, носещи подпечатани искания от Висшия храм, бяха разкрили текстове по темите, които бе поискал. Беше прекарвал нощите си на светлината на свещ и четеше редове, изписани с избеляло мастило. Всяка сутрин бе изпращал кодирани съобщения до Мара в старото имение на Акома, стеснявайки възможностите: времето на конфликта, довел до тайния договор с чо-джа, можеше да е свързано с гражданско въстание преди осемстотин години, два века след основаването на империята, или с друг период четиристотин години след това, когато нямаше споменаване за никаква война, а прегледът на родословните дървета показваше наследявания, прехвърляни на първи или втори братовчеди и безразборен брой непълнолетни наследници. Може би тези прекъсвания на иначе добре установени династии се дължаха на някаква епидемия, но текстовете не споменаваха нищо за нея.

Данъчните записи от онези времена показваха и нарастване на сумите. Счетоводните книги съдържаха странни празноти празни редове за данни, които биха показали как се е изразходвало такова богатство. Сега Аракаси чакаше да получи списък на имперски пълномощия за двата проучвани периода. Ако имперският управител беше платил суми на художници от гилдията да нарисуват бойни сцени или на скулптори да направят възпоменателни арки на победата, със сигурност трябваше да е имало война. След това можеше да се проследят храмови записи за дарения за молитвени порти, пратени от богати вдовици, пожелали духовете на загиналите им съпрузи да бъдат съдени милостиво от боговете. Аракаси се намръщи. Ако можеше да намери доказателство за война, можеше да прерови фамилни записи и може би да изрови факти от дневници на мъртви владетели, говорещи за конфликт, който може да е бил заличен от публичните архиви.

Мара беше съдържана и предпазлива в указанията си, най-вероятно от опасения за него. Знаеше, че чувствата му към Камльо го правят уязвим. Но ако пощадяха сърцето и дарбите му, Акома щяха да паднат под по-големия и по-коварен план на Събранието на магьосниците. Защото все повече и повече изпъкваше фактът: тъкмо Черните халати възпираха промяната. Бяха позволили издигането на Ичиндар само защото ги устройваше да спрат Тасайо от Минванаби. Но рано или късно щяха да подкрепят традиционалисткия възглед и възстановяването на поста Военачалник и да принудят Ичиндар да се върне към религиозно церемониалната си роля.

Потисна подтика да избърше потта от челото си и загреба с греблото, обзет от негодувание. Проучванията му показваха, че точно Великите са насочвали стагнацията на империята. Не беше нужно човек да е историк, за да види необяснимите дупки в тъканта на цуранската история.

Като тъкач, притеснен от оплетени нишки, който развързва възел след възел, Аракаси проследяваше събитията от едно тайнствено упоменаване към друго. И осъзнаваше, че се е замесил в най-голямата надпревара в живота си. Защото освен че копнееше да спечели чувствата на момичето, което бе пленило сърцето му, трябваше да помогне на господарката си в двубоя ѝ с най-могъщата организация в империята — Събранието на магьосниците.

Отбягваше размишленията за бъдещето. Виждаше всеки ден като риск. Знаеше, също като Мара, че не може задълго да се задържи като неин Началник на шпионите, в случай че, колкото и невероятно да беше, домът ѝ успее да устои срещу Събранието и да оцелее. Намести пояса, стягащ работната му риза, опипа оръжейния колан под него, където бяха скритите му ножове, и огледа уханните лехи. Ако съдбата унищожеше Акома или ако, когато се оттеглеше от поста си и Мара се окажеше без почетно място, което да му предложи в домакинството си — е, имаше си градинарските умения, на които да се опре, помисли си с мрачен хумор. Огледа ръцете си, изцапани с тъмна пръст, скрила мазолите от още десетина занаята, и прецени, че има и по-достойни занимания от това да се грижиш за разни цветенца и храсти.

Убиването определено беше едно от тях. Разшифроването на записките на тонга почти го беше поболяло, особено безстрастното изброяване на поколения след поколения смърт и жестокости. Мара беше права, че го използваше за свой безскрупулен инструмент, за да унищожи до корен тонга Хамой.

Но правотата ѝ не му помагаше много. Цуранските порядки признаваха само чест, спечелена за господарката му, но поведението на варварина Кевин беше размътило мислите му. Това, че Мара бе простила собствения му провал в зноя на една градина с кекали, бе довело до първите пукнатини в светогледа му. И стените бяха рухнали, осъзна той, вече лишен от самозаблуди.

Беше се самообучил да е наточено оръжие срещу други от своя вид. Кевин беше прав. Чо-джа бяха прави. Мара и Хокану бяха прави в желанието си да променят водещите до застой стари порядки. Въпреки че безусловното съгласие беше установеното отношение между господар и слуга през цялата дълга история на империята, Аракаси беше видял злините на това мислене в твърдите очи на Камльо. И вече осъзнаваше, че и той е виновен за всичко това.

— Не съм каквото бях — беше казал на господарката си на срещата им след успешното убийство на обаджана. Не беше толкова признание, колкото оголване на духа му пред очите ѝ. Въздъхна, дълбоко натъжен, и си помисли, че през няколкото часа, през които се бе правил на градинар, така и не се беше спрял да оцени резултатите от труда си. Но сега спря. Спря, погледна лехите и усетил странно стягане в гърдите, си помисли, че презреният градинар може би е по-близо до

вероятността да намери равновесие на Колелото на живота. Определено беше приятно да си представиш живот във вечна хармония с вселената.

Отново хвана греблото. Събуденият му усет се превръщаше във възможност. Въпреки привидното спокойствие, което го заобикаляше, унищожението бе много близо.

Денят гаснеше. Престарял търговец буташе количката си по улицата и предлагаше с напевния си глас кора от танзи на жените на свободните работници, запътили се към пристанищния квартал. Окаяни, само на стъпка по-високо от робите, такива семейства горяха танзи, за да подсладят въздуха и да притъпят вонята от рибарските дюкяни покрай речния бряг. Тамян лъхаше откъм Площада на Двайсетте богове, където жреците вече разтваряха широко вратите на храмовете. Предвечерните ритуали привличаха аристокрацията на богослуженията, когато улиците ставаха по-прохладни, и първите лакирани носилки на благородници вече започваха да се появяват.

Часът точно преди залез-слънце беше време, когато всички класи се смесваха на улиците; когато куриери сваляха превръзките на главите си и знаците на гилдии и се запътваха към дома за вечеря. Аракаси натовари в количката си мотиката, греблото и лопатата. Наблюдаваше зорко входа на библиотеката, за да види навреме своя човек.

В мига, в който се появише момчето, Аракаси щеше да излезе от градината с количката, а то щеше да мине покрай него и да пъхне донесението между сечивата.

Чу звука най-напред като изкривяване във въздуха, почти заглушен от трополенето на някаква талига по каменната настилка на улицата отвъд портата. Инстинктът го накара да се сниши зад количката и чак после се сети какво е това: разтърсващото костите загадъчно бръмчене, което предшестваше появата на Велик.

Леденостудена пот изби на тила му. За него ли бяха дошли? Свързали ли бяха присъствието му със замисъла на лейди Мара? Сърцето му се разтупка и ръцете му затрепериха като на човек, поразен от парализа. Много пъти в живота си беше изпитвал страх, но никога досега чак такъв. Никога — допреди да срещне Камльо — страхът не беше пробивал бронята на душата му.

Двамата Черни халати се появиха сякаш от нищото. Изнервящото бръмчене заглъхна. Звуците от улицата изглеждаха

странно изместени, все едно светът започваше и свършваше при мраморните стълбове от двете страни на градинската порта.

На Аракаси изобщо не му се наложи да симулира страхопочитание, когато се хвърли по очи зад количката.

Великите изобщо не му обърнаха внимание. Тръгнаха по градинската пътека към портала и спряха под сянката на арката. Очите им бяха вперени в стълбището на библиотеката от другата страна на улицата. Бяха с гръб към него и Аракаси видя, че са обути с кадифени пантофи, по-подходящи за настлани с килими подове. Пренебрегнаха падналия ничком зад тях прост градинар, все едно не беше нищо повече от нищожна подробност, а не човек, който може да ги подслуша.

Едната скрита под черна качулка глава се обърна към другата — и тя под качулка.

— Трябва да се появи всеки момент. Кристалът показва, че ще пресече улицата и ще тръгне насам.

Вторият магьосник кимна, без да каже нищо.

Аракаси изпита облекчение, като разбра, че Черните халати не са дошли за него. Рисува да надигне глава и да погледне. Над зъбците на греблото, очертан между загадъчните черни фигури на магьосниците, застанали под арката, видя как пратеникът му най-сетне излезе от библиотеката с пълна чанта през рамо.

— Ето го! — каза първият Велик и посочи младия писар, който слизаше спокойно по стъпалата. — Той е.

Вторият кимна пак и проговори с необичайно дълбок глас:

— Да. И носи ръкописи.

— Какви? — попита с рязък глас първият магьосник.

Вторият долепи едната си ръка до челото си и махна във въздуха с другата. Явно направи някакво заклинание, защото Началникът на шпионите усети как настръхва.

Ниският глас избоботи:

— Списък. Имперските заявки за средства за изкуство. Арки на победата, статуи, паметници... — Последва пауза, през която двамата Черни халати като че ли размишляваха. После другият, със студения глас, каза:

— Периодът, който обхващат тези списъци, засяга нашите интереси. Много.

Аракаси стисна юмруци, уплашен, че може да чуят тупането на сърцето му.

Човекът на Аракаси вече пресичаше улицата с пъргавата стъпка на младеж, очакващ награда, за да я похарчи в пивниците.

— Да, трябва да бъде разпитан — каза магьосникът със студения глас. — Едва ли прави такова проучване за себе си. Трябва да го задържим и да открием кой го е наел или принудил да събере такива факти.

Другият Велик пак само кимна.

Аракаси бе на ръба на паниката. Ако принудеха писаря да говори, прикритието му моментално щеше да се окаже нищожно. А и дори преди да срещне Камльо, дори преди да осъзнае колко е уязвим, Аракаси разбираше, че няма да има шанс да опази тайните при разпит от хора, които могат да четат мисли. Планът на Мара щеше да бъде разкрит моментално и домът Акома щеше да бъде застрашен.

Трябваше да действа.

Надигна се на лакът и заопипва пояса си. Дланите му бяха хлъзгави от пот и изтръпнали: Напипа костените дръжки на две оръжия: едното за нещастния писар, второто за него самия. Трябваше хладнокръвно да убие невинен човек и веднага след това да си пререже гърлото. След това трябваше да се надява, че Червения бог ще го вземе при себе си, преди магьосниците да могат да оковат неговия уал към тялото му и да го принудят да проговори и да извърши предателство.

Черните халати стояха един до друг и скриваха гледката му към улицата. Страхът стегна гърдите му като въже. Стиснал ножа в треперещата си ръка, Аракаси се чувстваше като мъртвец. Очакваше да се случи най-лошото — магьосниците да не помръднат и писарят да влезе под арката за срещата си в градината, без да подозира нищо.

— Идва — промърмори първият магьосник. Двата се разделиха, скриха се в дълбоките сенки и като неподвижни качулати статуи зачакаха младият мъж да прекоси оживения булевард.

Тълпата за миг оредя. Покрай портата мина продавач на хлебчета и след него се разнесе миризма на канела. Претичаха две момчета, гонеха се с викове, в краката им подскачаше кутре. Писарят заобиколи един едър продавач на вода. Лицето му беше угрижено и бе вкопчил зацапаните си с мастило пръсти в капака на кожената чанта.

Пристъпи на сенчестия тротоар пред градинската порта.

Аракаси се помъчи да потисне погнусата си. Беше убивал много пъти. Но никога не бе реагирал така. Смъртта не бе имала никакво значение за втвърденото му като камък сърце и не беше изпитвал никакво съчувствие към жертвата си. Волята му се поколеба, докато вдигаше ръката си.

Слънчевата светлина блесна сребриста по резаца на ножа и привлече погледа на младия писар. Очите му се разшириха — и в същия миг двамата Велики пристъпиха от сенките пред него с явното намерение да го спрат.

Аракаси прехапа устна. Трябваше да действа! Помъчи се да надвие гаденето.

— Стой! — заповяда магьосникът отляво, онзи с кънтящия метален глас.

Писарят се подчини, парализиран от ужас.

— Искаме да те разпитаме — заяви вторият магьосник с плътния дрезгав глас.

Разтреперан и пребледнял, писарят рече:

— Ваша воля, велики.

Стиснал дръжките на количката все едно пръстите му можеха да счупят коравото дърво, Аракаси усмири грохота на борещите се чувства в душата си. Готовността да убие трябваше да се е издала в очите му, докато се надигаше на коляно, за да хвърли ножа, защото писарят залитна назад и на лицето му се изписа паника. Видя сигурната смърт в ръката на Аракаси, обърна се рязко и побягна. Чантата запляска по бедрото му, докато тичаше отчаяно към пълната с хора улица.

Магьосникът с дълбокия глас се вцепени от изненада. Другият извика гневно:

— Той ни се опълчва!

Черният халат по-близо до портата вдигна ръце. Трясък като небесен гръм разцепи въздуха, сечивата в количката изтракаха, а цветята полегнаха от внезапно духналия режещ вятър. Аракаси беше съборен по очи в пръстта. Натика ножовете под проснатото си тяло и скри лицето си с ръце. Градината се разтърсваше от гръмовете, бляскаха мълнии. По улицата се разнесоха писъци и рев на уплашени нийдра. Разтреперан неудържимо, Аракаси надникна през пръсти.

Освен че хората бягаха от входа на градината, улицата не изглеждаше много по-различно. Залязващото слънце все още хвърляше червена светлина по стълбището на библиотеката и във въздуха лъхаше на храмов тамян. Само че сладникавият му аромат вече беше смесен с миризмата на овъглено месо, а върху уличната настилка лежеше жалка димяща купчина човешки останки. Наблизо, недокосната от мълниите, бе паднала чантата е разпилените свитъци.

— И защо побягна този глупак? — каза магьосникът с ниския глас и се обърна към спътника си. — Не трябваше да бързаш толкова да го изгориш, Тапек. Сега не можем да разберем кой го е наел.

— Има само двама възможни заподозрени: Акома или Анасати. Никой друг няма мотив да проучва архивите. И е немислимо низш човек да ни се опълчва и да му се позволи неподчинение. — Извърна се от портата, погледът му пробяга над количката и градинарските сечива и се спря, твърд като лед, върху проснатия по очи Аракаси.

Началникът на шпионите на Мара усети допира на този поглед като копие, забито в гърба му. Не можеше да спре да трепери, не смееше да помръдне.

Магьосникът се приближи. Каdifените, му пантофи спряха само на педа от лицето на Аракаси.

— Познаваше ли онзи човек? — попита настойчиво Великият.

Изгубил дар слово, Аракаси само поклати глава.

Вторият Черен халат се доближи и застана до спътника си.

— Може да лъже. Трябва да се уверим — каза и гласът му прогърмя като орис в ушите на Аракаси.

Аракаси долови движение, сякаш магьосникът направи някакъв жест с ръце.

— Кой беше онзи мъж? — отекна дълбокият глас на мага. — Отговори!

Наточеното острие на магия се вряза в ума на Аракаси. Окован от неустойима сила, той усети как дробовете му изригнаха въздух и устните и езикът му заговориха сами.

— Някакъв писар — чу собствения си глас. — Не му знам името.

Затвори очи от страх. Тъгата, че никога повече няма да види Камльо, за сетен път се сблъска с най-живия му спомен за онзи следобед на споделена любов, за ленивата ѝ усмивка и твърдите ѝ очи, завинаги пленили сърцето му.

Над тази бъркотия от спомени гласът на Великия заяви:

— Умът му е хаос. Мисли, че ще го убием и... копнее да види някаква жена. — Груб смях се изтръгна от гърлото на мага. — Глупакът мечтае за красива млада куртизанка, която е познавал някога. Единствената му мисъл е да я види още веднъж, преди да умре.

Аракаси усети как магията излиза от ума и тялото му. Другият Черен халат заговори:

— Един виновен човек щеше да мисли за господаря си или за бягство. — Това, че Аракаси бе твърде ужасен, за да може да помръдне, придаде достоверност на извода на Тапек. — Не, това не е нашият човек. Този малоумен градинар не знае нищо. — Тонът му преля в раздражение. — Прав си, че прибързах. Все пак вече знаем, че някой търси забранено знание. Трябва да се върнем в Събранието.

Двамата се отдалечиха.

Аракаси остана да лежи неподвижно. Ушите му засякоха рязкото бръмчене и притока на въздух, щом двамата Велики си заминаха. Но докато силите му се върнат, вече бе притъмняло. Надигна се на разтрепераните си крака и се подпря на количката.

На улицата Имперските бели караха роби да разчистят тленните останки на писаря. Уличен чистач чакаше отстрани с ведро и четка, за да изтърка овъглената следа от паважа. Изящните украсени с пайети носилки на благородниците заобикаляха отдалече. Опърпаните улични хлапета, които се събираха да позяпат всичко по-необичайно, тази вечер ги нямаше никакви.

Аракаси седна на количката и заслуша нощните насекоми. И последните отблясъци на залеза се заличиха от небето и луната разпръсна медена светлина над покосените цветя.

Нямаше нужда да вижда свитъците, заради които бе загинал младият писар. Появата на Великите потвърждаваше истината зад предположенията му. Трябваше възможно по-бързо да докладва на лейди Мара.

По-лоша беше вътрешната несигурност, породила се в разгара на смъртната опасност, в която се бе озовал. Дори сега не знаеше дали щеше да може да изпълни дълга си и да хвърли ножа.

Мара — каза си Аракаси наум. — Господарке. Станал съм спънка за каузата ти.

Но никакъв отговор не дойде в хладната нощ. Нищо не можеше да направи, освен да даде всичко от себе си, защото господарката му нямаше никой друг, който да се доближи до уменията му. И понеже я познаваше добре, Аракаси знаеше, че ако сега господарката му се изправи пред него, в очите ѝ няма да има укор.

Тя разбираше терзанията му. Тази дарба у една Управляваща господарка го трогна почти до сълзи. За миг Аракаси се зачуди дали състраданието на господарката му ще е достатъчно голямо, за да пробие горчивината на Камльо. Почти се разсмя на глупавите си надежди. Събранието бе на косъм да научи всичко за замисъла на господарката му. Много преди Камльо да успееше да намери себе си, всички те можеше да са мъртви, овъглени и димящи като трупа на улицата.

17. СЪВЕТ

Мара седеше кротко.

Пухкавите ръчички на бебето ровеха в косата ѝ и посягаха към мънистените ѝ обици. Касума беше очарована от всичко червено и много държеше да го напъха в устата си. Господарката на Акома спаси накита си от малката наследничка на Шинцаваи, като я смъкна надолу и я сложи на коляното си. Радостното гукане на бебето се смеси с виковете на Джъстин, които се носеха през паравана. Момчето продължаваше да се учи на воински умения под неумолимите наставления на Люджан. Нетърпеливо като варварския си баща, момчето настойчиво викаше на учителя си, че дървените колове са глупави и трябва да му разрешат да удря по нещо, което може да се движи. Като птиците джиги, заради чието тормоzene го бяха наказали предния ден, помисли Мара с усмивка. На готвачите скоро щеше да им дойде до гуша от лудориите на Джъстин.

Наслаждаваше се на този миг спокойствие. След раздялата с Хокану редки моменти като този ѝ носеха единствената радост, която можеше да изпита.

Касума загука по-високо. Мара я пипна по нослето, като нарочно забави движението си, за да може бебето да хване гривните ѝ. Днес, наред с ежедневиия нефрит, носеше безценна медна гривна, дадена ѝ някога от Чипино от Ксакатекас. Ликуването на Касума я стопли. Така ли би се чувствала майка ми?, зачуди се Господарката на Акома. Колко ли различен щеше да е животът ѝ, ако майка ѝ не беше умряла? Щеше ли тя вече да се е заклела на служба в храма на Лашима, а лейди Оскиро да е Управляващата господарка на Акома? Щеше ли майка ѝ да управлява като Исашани, с нежни женски хитрини? Или отчаянието щеше да я е тласнало да опита опасни нововъведения?

Мара въздъхна. Безкрайно кръжащото предположение не служеше за нищо. Единственото, което знаеше за майка си, беше един

нарисуван портрет, поръчан от лорд Сезу преди преждевременната смърт на съпругата му при раждането на Мара.

Навън Люджан извика укорително и трясъкът на учебните удари на Джъстин продължи с по-отмерен ритъм. Мара не можеше да го слуша, без да си спомни за Аяки. Макар Джъстин изобщо да не приличаше на загиналия ѝ първороден син, имаше го онзи странен момент, когато хвърлен поглед, извърщане на главата или момчешки смях връщаше в ума ѝ образа на по-големия му брат. Аяки сега щеше да е минал през церемонията за навлизане в мъжеството си. Толкова години бяха изтекли. Щеше да носи бойна броня, а не красивите церемониални труфила, давани на момчета... С усилие отклони мислите си от безполезния блян. Свали пръстчетата на Касума от гривните и с усилие се отърси от мрачната мисъл за другото си дете от Хокану, отнетото още преди да се роди от тонга Хамой.

След час двете ѝ деца щяха да заминат с доверена свита до Имперския дом в Кентосани. Там щяха да са в по-голяма безопасност, докато Хокану не изпълнеше задълженията си към Шинцавай и не се върнеше в крайезерното им имение.

Затвори очи. Утре и тя щеше да тръгне на път, който щеше да започне на позната територия, но можеше да я отведе далече отвъд познатото. Използваше този последен час, за да се порадва на малката си дъщеря. Боговете само знаеха колко дълго ще е далече от децата си. Годишите на отрастването на Аяки, които бе пропуснала, докато беше далече на военна кампания в Достари, я нараняваха най-много. Сега, когато момчето вече го нямаше, тя негодуваше, че политиката ѝ бе отнела възможността да е до него.

Най-лошото и най-болезненото бе, че не искаше Касума да порасте без никакъв спомен за майка си, освен един нарисуван портрет.

Меко бебешко краче я тупна по брадичката. Мара се усмихна отвори очи и въздъхна, като видя, че дойката е дошла да вземе дъщеря ѝ. Денят отминаваше твърде бързо. Дойката се поклони делово, готова да поеме задълженията си. Явно не ѝ харесваше да гледа как една майка се разделя с детето си.

— Всичко е наред — увери я Мара. — Знам, че трябва да се стяга багаж, а и Касума трябва да поспи, преди да я качат в носилката с брат ѝ. Джъстин няма да я остави да спи, толкова ще е записан да

размахва дървения си меч по въображаеми разбойници през завеските на носилката.

Напрегнатото лице на дойката омекна.

— Господарке, децата ти ще са добре и щастливи. Не се тревожи.

— Не позволявайте на императора да ги разглези — предупреди я Мара и прегърна Касума толкова силно, че тя проплака възмутено. — Ужасен е с децата, винаги им дава сладки или скъпоценности, а те ги лапат. Някое бебенце ще се задави някой ден, освен ако някоя от глупавите му жени не намери достатъчно кураж да го научи какво може и какво не.

— Не се притеснявай, господарке — успокои я отново дойката. Лично тя смяташе, че алчността пречи на жените на императора да съдържат щедростта на съпруга си. Протегна големите си топли ръце и взе Касума от майка ѝ. Детето заплака още по-силно и протегна пръстчета към отдалечаващия се звън на гривните.

— Шшт. Хайде, малкото ми цветенце — загука ѝ дойката. — Дай усмивка на мама, за да я вземе със себе си по пътя.

И в този момент, докато Мара се бореше с тъгата, притиснала я почти до сълзи, звън проряза въздуха. Трясъкът на меча на Джъстин на двора секна. По възмутения му вой Мара предположи, че Люджан се е пресегнал и е хванал пръчката му в замах. Погледът ѝ се сплете с този на дойката, натежал от затаен страх.

— Тръгвай — каза Мара. — Бързо. Купи каквото ви трябва по пътя, ако се наложи, но тръгвай право към носилката. Люджан ще доведе Джъстин и ще събере ескорт и носачи, ако вече не е твърде късно.

Касума се разплака, а дойката отвърна с бърз плах поклон. Знаеше също като господарката си: прозвучалият звън възвестяваше идването на Велик.

Мара се отърси от вцепенението си. С разтуптяно от лошо предчувствие сърце, изтласка от душата си разкъсващата скръб, че не е могла да се сбогува със сина си. Макар логиката да настояваше, че ако Великите са решили да действат срещу нея, момчето няма да е по-добре на пътя, майчиният инстинкт не можеше да се отхвърли: да отпрати децата си колкото може по-бързо и по-далече от предстоящата беда. Откъсна погледа си от вратата, през която дойката бе изчезнала с дъщеря ѝ, и плесна с ръце за роба бегач.

— Доведи съветника ми. Бързо. — Понечи също така да повика слугинята си, за да ѝ донесе чист халат и да оправи разрошената ѝ от Касума коса, но се отказа.

Редкият метал, който носеше на китката си, бе достатъчен, за да впечатли, а и се съмняваше, че нервите ѝ могат да издържат и минута неподвижност, докато слугинята срезе косата ѝ.

Забърза по сумрачните коридори. Лъснатите с восък дървени подове зазвучаха странно кухо под стъпките ѝ след камъка, с който бе привикнала в крайезерното имение на север.

Всяко имение имаше стая с инкрустирана шарка на пода, която осигуряваше място за магьосниците от Събранието да пристигат чудотворно. Макар украсата в такива стаи да варираше от проста до пищна, призоваващият символ бе уникален във всяка от тях. Мара пристъпи през ниската врата в петостенната стая и зае мястото си точно извън мозайката от зелени и бели плочки, изобразяваща птицата шатра, фамилията ѝ символ. Скованото кимване се оказа най-доброто, което успя да постигне, за да благодари за присъствието на Сарик и Чубариз, хадонрата, назначен от Джикан да ръководи наследствените ѝ имения. При звука на звънчето и двамата бяха побързали да дойдат, както подобаваше при появата на Велик. Миг по-късно пристигна и Люджан, задъхан, присвил очи и с ръка на дръжката на меч. Прозвуча втори звън, даващ знак за мига на пристигането. Пукот на изместен въздух разроши косата на Мара и люшна перата на официалния шлем на Люджан. Мара стисна зъби и с усилие погледна напред.

В центъра на шарката стоеше брадат мъж с кафяв халат. Не носеше никакви украшения. Дрехата му не беше от коприна, а от вълна, стегната на кръста с кожен колан с бронзова тока, варварска изработка. Носеше ботуши, а не сандали, и в душната горещина на стаята без прозорци светлата кожа на лицето му бе леко обагрена в червено.

Сарик и Люджан се поколебаха на средата на поклоните си. Бяха очаквали мъж в черно, Велик от Събранието. Не бяха чували магьосник да носи нещо друго, освен традиционния черен халат — и определено никой не си пускаше брада.

Мара се наведе в почителен поклон и дори го удължи, докато мислеше трескаво. Градът на магьосниците беше на север от Онтосет, но климатът не беше толкова студен, че да замръзне човек. Само една

причина можеше да обясни облеклото на госта ѝ: той не беше цуранин. Импулсивното ѝ писмо, пратено през разлома преди месец, бе довело до отговор. Пред нея стоеше варварският магьосник Миламбер, чиито развихрени в гняв сили навремето бяха съсипали Имперските игри.

Страхът ѝ се усили. Убежденията на този мидкемиец не ѝ бяха познати. Беше видяла с очите си жестокостта на действията му, довела до прогонването му от Събранието, което го бе обучило. Верността му и сприхавият му нрав все още можеше да са на тяхна страна. Личното му пристигане след писмото ѝ беше смуцаващо — тя дори не се беше надявала да ѝ отговори.

Въпреки че Миламбер едва ли бе тук по пряка работа на Събранието, нищо не можеше да гарантира, че няма да реагира в интерес на цуранските си колеги. Определени събития между световите след позорното му прогонване го бяха накарали да действа в съюз с тях. Мара се изправи и каза колкото можеше по-спокойно:

— Велики. Идването ти е чест за моя дом.

В тъмните очи, които се вгледаха в нея, искреше прикрито веселие.

— Не съм никакъв Велик, лейди Мара. Наричай ме просто Пъг. Мара сбърчи чело.

— Сгреших ли? Името ти не е ли Миламбер?

Пъг огледа стаята и отвърна с фамилиарността, типична за повечето мидкемийци:

— Беше. Но предпочитам да ме наричат с името, дадено ми в родината ми.

— Добре, Пъг. — Мара представи Първия си съветник и Бойния си водач. След това, объркана как се очаква да се държи и понеже не искаше първа да засегне важните проблеми, каза: — Да ти предложи нещо освежително?

Погледът на Пъг бе притеснително напрегнат. Но ръцете, които бяха изригнали такива страховити сили в Кентосани, останаха спокойни. Той я гледа още миг и кимна.

Мара го поведе надолу по дървеното стълбище, през сумрачните вътрешни коридори и до голямата зала. Сарик, Люджан и хадонрата ги следваха на почтително разстояние, очите им бяха блеснали от любопитство и страхопочитание. Първият съветник на Акома беше чувал описанието на братовчед си за разрушението на Имперските

игри много пъти над бира хуает. Люджан вървеше като котка, напрегнат и с пълното съзнание, че не може и да помисли да извади оръжие срещу мъж с такава мощ. Сарик измерваше с поглед магьосника и бърчеше нос от странните миризми на брезов дим и лой, полепнали по дрехите му.

Щом влязоха в голямата зала, Пъг каза:

— Жалко, че не си в обичайното си жилище, лейди Мара. Много съм слушал за Голямата зала на Минванаби, докато живеех в империята. Описанията на архитектурата ме възхитиха. — И с почти добродушен тон уточни: — Знаеш ли, аз също построих имение в имота на една паднала фамилия. Близко до Онтосет. Бившият дом Тускай.

Мара го погледна. Нищо дружелюбно нямаше в очите му. Може би намекуваше, че знае нещо за домакинството ѝ, включително че Силовият ѝ командир, Първият ѝ съветник и Главният ѝ шпионин са служили на Тускай.

— Впечатляващо — продължи Пъг, като огледа бойните знамена, провесени на редици от таванските греди. — Фамилията ти е от най-старите в империята, нали? — Усмихна се и от лицето му се смъкнаха години. — Допускам, че си сменила обзавеждането на другото си жилище. За вкусовете на покойния лорд Тасайо казваха, че били отвратителни.

Дружелюбният му тон я отпусна, макар да подозираше, че точно това е целта му.

— Да, смених го. Покойният ми враг обичаше възглавничките от кожа и инкрустирани с кост маси. По стените имаше безброй мечове и щитовете, а единствената коприна беше на бойните знамена и на военните униформи. Гостните приличаха на казарми. Но откъде знаеш толкова много за мъртвите ми врагове?

Пъг се засмя толкова искрено, че бе невъзможно човек да не сподели веселието му.

— От Хочопепа. Старият клюкар е бил на ритуалното самоубийство на Тасайо, а ако помниш, той е доста дебел. В писмата си се оплакваше, че в домакинството на Тасайо нямало място за сядане, което да не е твърдо, неудобно и тясно.

Мара се усмихна.

— Кевин от Зюн често ми казваше, че най-сдържаното изкуство тук би се смятало за крещящо във вашата земя. Но пък вкусовете са въпрос на гледна точка. — Господарката на Акома махна на госта си към възглавничките на подиума. — Знам го, но е много лесно да се забрави.

Пъг прояви уважение като остави Люджан да я настани първа. Като Велик, трябваше на него да бъде оказана тази чест. Но пък той изглеждаше невзрачен като човек от простолюдието и на Мара ѝ беше трудно да приеме, че този любезен мъж е могъщият маг, който с едно махване на ръката бе свалил бившия Военачалник. Но външният вид не стигаше да успокои хората ѝ и Сарик и Люджан изчакаха, докато магьосникът се настани удобно, преди да седнат и те. Стеснителният ѝ хадонра изглеждаше все едно, че е изправен на съд за углавно престъпление.

Слуги забързаха с подноси с месо, сирена и плодове. Други донесоха гореща вода и богат избор напитки. Пъг си взе джомач и преди добре обученият персонал на Мара да е успял да му предложи, си наля сам от това, което трябваше да е предположил, че е чоча. Отпи и очите му се разшириха от изненада.

— Чай?

Мара се притесни.

— Нещо друго ли желаш? Готвачът ми може бързо да приготви чоча, ако това е желанието ти, велики.

Пъг вдигна ръка.

— Не, чай е чудесно. Просто съм изненадан, че го намирам тук. — После очите му се присвиха и той добави: — Макар че според всички сведения малко неща, свързани с Господарката на Акома, би трябвало да са изненадващи.

Изпълнена с внезапно безпокойство, особено от това, че е запознат с делата ѝ отвъд разлома, Мара колебливо си пое дъх.

— Велики...

Пъг я прекъсна.

— Моля те. Отхвърлих тази титла, когато ми бе предложена, по времето, когато Събранието реши да ми я върне. — Сарик вдигна вежди и мидкемийският магьосник кимна. — Да. Те оттеглиха заповедта за изгнанието ми след конфликта с Врага, който застраши двата ни свята. Освен това вече съм принц, по осиновяване в кралската

ни фамилия. Но предпочитам Пъг, магьосник от Звезден пристан, пред всяка друга титла. — Отпи още глътка чай и разхлаби яката си. — Как е Хокану? Не съм го виждал от... — Веждите му се смръщиха. — От малко след битката при Сетанон.

Мара въздъхна, прикривайки тъгата си, и отхапа късче плод от подноса.

— Добре е, но се разправя с някои неприятни съперници между братовчедите му, след като наследи титлата на баща си.

На лицето на Пъг се изписа съжаление и той остави чашата си на пода.

— Камацу беше един от най-прекрасните мъже, които тази страна е познавала. Ще липсва на всички. В много отношения му дължа за това, което съм днес. — След това, сякаш почувствал се неловко от мрачните мисли, се усмихна широко. — Хокану развил ли е същата страст към коне, която е обсебила брат му?

Мара поклати глава.

— Харесват му, но не чак толкова, колкото на Касуми. — И добави, тихо и тъжно: — Или Аяки.

Пъг я погледна с откритото варварско съчувствие, което у Кевин толкова често се оказваше смущаващо.

— Смъртта на сина ти беше трагедия, Мара. Имам момче почти на неговата възраст. Толкова кипи от живот... — Замълча и заопипва неловко ръкавите си. — Ти си много храбра — да понесеш такава загуба, без да станеш груба или равнодушна.

Беше свръхестествено колко много знаеше този варварин за делата ѝ и за сърцето ѝ. Погледът на Мара пробяга към Сарик, който се канеше да отвори уста, и тя му даде знак, че иска да заговори, преди куражът да я е изоставил съвсем.

— Пъг — започна тя, затруднена от фамилиарното обръщение, — изпратих ти онова писмо от отчаяние...

Пъг скри ръце в ръкавите си, погледна я и каза спокойно и мило:

— Може би ще е по-благоразумно да започнем отсам от начало.

Очите му бяха стари, сякаш бяха виждали гледки по-жестоки, отколкото би могъл да обхване човешки ум, и скърби по-ужасни от загубата на дете. За миг Мара успя да зърне в тях силите, затаени у този мъж, чието поведение изглеждаше лековато като на бърбив братовчед. Спомни си загърнатата в черния халат фигура, която с едно

махване на ръката унищожи Имперската арена, гигантско каменно здание, строено десетилетия. Стотици бяха загинали и хиляди бяха ранени в онова страховито изригване на сила само защото Миламбер, този магьосник, бе възразил срещу жестокостта на човешкия двубой като зрелище. Въпреки милото си държане той беше маг с неизмерима сила. Мара потрепери, чувстваше се като момиченце пред този мъж, който толкова ловко прикриваше огромната си мощ.

И все пак Пъг се беше опълчил на традицията и го бяха прогнали от Събранието. Ако Мара искаше да оцелее, той беше възможен ключ към знанието.

Мара реши да рискува. Освободи Люджан и съветниците си и след като остана насаме с варварския магьосник, заговори открито. Започна с годината на смъртта на баща си и брат си, когато бе принудена да поеме властта над дома си, и изреди последвалите триумфи и поражения. Говореше, забравила чая и храната на подноса, и завърши с противоборството си с Анасати, което бе довело до намесата на Събранието.

Пъг я прекъсваше с въпроси, питаше я за подробности и за мотивите на действията ѝ. Мара бе впечатлена от паметта му, защото той често питаше за повече информация за нещо, споменато преди половин час. Когато му каза за последните разкрития на Аракаси, свързани с празнотите в древни документи в Имперските архиви, въпросите му станаха още по-целенасочени.

— Защо искаш помощта ми? — попита накрая той с измамно кротък тон.

Мара знаеше, че няма да е достатъчно нищо, освен пълна искреност.

— Защото Събранието ще е срещу мен не за да опази мира, а за да предотврати промяна в империята. Великите спират напредъка на народите от повече от хиляда години, ако преценките на моя Началник на шпионите са верни.

Макар да можеше да я осъдят и да я убият за тези дръзки обвинения, Мара отхвърли колебанията си. Ако отстъпеше от този шанс да спечели знание, Акома бездруго бяха загубени. Наложил си да очертае с ясни думи онова, което се бе превърнало в житейската ѝ кауза след смъртта на Аяки.

— От вашите мидкемийски порядки разбрах, че осветените от времето традиции, които ние, цураните, най-много зачитаме, стават разрушителни, когато доведат до застои. Станали сме жесток народ след Златния мост. Заслугата е била изместена от сложни кодекси на чест и от сурова кастова система. Бих искала да видя промяна и край на безмилостната политика за лична чест. Бих искала да видя, че нашите лордове са станали отговорни за действията си и нашите роби — свободни. Но подозирам, че Събранието би го предотвратило дори Небесната светлина да наложи такива политически промени.

Вдигна глава и видя, че Пъг се е взрял в празната си, чаша. Късната слънчева светлина блестеше по дървените подове. Часове бяха минали незабелязано. Със съжаление осъзна, че въпросите на мидкемийския магьосник не само я бяха накарали да разкрие повече, отколкото беше смятала, но също тъй бяха кристализирали мисленето ѝ, подредили бяха ума ѝ и бяха очертали точно какви проблеми стоят пред нея. С повече страхопочитание към варварския магьосник, отколкото преди, след като не бе усетила как бе оформял като глина мислите ѝ, Мара стисна напрегнато ръце. Зачака трескаво ужасната му присъда или дара на разбирането му.

Известно време нищо не се движеше в голямата зала, освен бойните знамена, разлюлени от полъха на вятъра. Най-сетне Пъг наруши мълчанието.

— Много от това, което казваш, ми напомня за неща, които съм изпитвал... неща, които съм правил.

— Не те разбирам — отвърна нервно Мара.

Пъг се усмихна.

— Нека го опростим, като кажем, че Събранието е пълно с разногласия. Отвън обществото на магьосниците може да изглежда монолитна цялост, организация, която понякога се намесва в делата на империята, но обикновено стои настрана. — Махна с широк жест, какъвто навик имаха хората от неговата култура. — Но това изобщо не е така. Всеки Велик може да действа както намери за добре, по всеки повод, защото се е посветил в служба на империята.

Мара кимна.

Погледът на Пъг бе изпълнен с ирония, която можеше да е забавна, ако темата не беше толкова сериозна.

— Само че има моменти, когато двама магьосници може радикално да се различават във възгледите си как е най-добре да се служи. И в редки случаи разногласията може да стигнат до конфликт.

— Тоест някои от Великите може да не са против войната ми срещу Анасати? — осмели се да попита Мара.

— Ще са малцинство — отвърна Пъг. Може би собствените му спомени за прогонването му от Събранието се бяха върнали в ума му, защото сякаш претегляше нетърпението на Мара. — Също така съм сигурен, че според други твоята смърт би решила проблема бързо. — Съзнателно предпазлив в думите си, той нито потвърди, нито отхвърли разсъжденията ѝ, че Събранието съдържа развитието на империята. Всъщност не ѝ казваше повече от онова, което Фумита вече бе намекнал на Хокану на погребалния ритуал на Камацу.

Мара съдържа разочарованието си, но докато Пъг се изправяше, явно с намерението да сложи край на разговора, отчаяна да не загуби надеждата си за помощ, каза:

— Писах ти да разбере дали знаеш как мога да се защита срещу Събранието, ако възникне нужда.

— Разбрах. — Изведнъж станал твърд като варварско желязо, Пъг я изгледа мълчаливо. — Ела с мен до шарката.

И докато вървяха по коридорите, попита:

— Защо трябва да се притесняваш за безопасността си, Мара от Акома? — И тихо добави: — Ако беше добро дете, което слуша родителите си, нямаше да се страхуваш, че ще те накажат.

Друг път Мара сигурно щеше да се усмихне на това сравнение, но сега каза:

— Последният агент, когото пратих в Имперските архиви, за да проучи значителни финансови пропуски в определени исторически периоди, беше унищожен открито от Събранието.

Пъг зави по стъпалата към стаята с шарката все едно беше роден и израсъл в тази къща и познаваше всяко нейно кътче.

— Знанието може да е опасно, Мара от Акома.

Не попита за кои години е търсил агентът ѝ и какво е разкрил. Мълчанието му по тези въпроси само подсили страховете на Мара.

Влязоха в стаята с фигурата и Пъг затвори вратата. Мара не видя жеста, който направи, но плътта ѝ се смрази, все едно я лъхна леден вятър, и тя разбра, че е направил заклинание.

— За няколко минути никой, нито дори най-надареният от предишните ми събрата, не може да чуе какво казваш — каза Пъг.

Мара пребледня.

— Великите могат да чуват какво се говори в залата ми?

Пъг се усмихна.

— Най-вероятно на никого не е хрумвало да опита — смята се за нарушение на благоприличието. Макар че не мога да гарантирам за Хочопепа, той обича да си вре носа навсякъде. — Каза го с обич и Мара разбра, че дебелият магьосник е от приятелите на Пъг и вероятно негов поддръжник след случая на Имперската арена. Доколкото бе възможно за който и да е от Черните халати, този Хочопепа можеше да симпатизира на каузата на Акома.

Следващият въпрос на Пъг я измъкна от размишленията.

— Мара, съзнаваш ли, че промените, към които се стремиш, ще обърнат империята с главата надолу?

Уморена до смърт от напрежението, Мара опря гръб на дървената стена и погледна символа на птицата шатра на пода.

— Трябва ли да продължим, както досега, и да ни управляват хора, които убиват деца, и да позволяваме добри хора да бъдат пребивани и съсипвани в робство, след като дарбите и усилията им заслужават по-добро? Джиро от Анасати и фракцията, която оглавява, искат дребните борби за власт да останат над всичко друго. Ерес е, че го казвам, но вече не вярвам, че боговете одобряват такова прахосничество.

— Тогава защо те притеснява Събранието? Накарай някой убиец да премахне Джиро. Със сигурност имаш достатъчно богатство да платиш за смъртта му.

Това най-сетне я обезоръжи. Мара забрави, че той е магьосник, забрави за ужасната му мощ, забрави всичко, освен собствения си горчив гняв.

— Богове, не ми говори за убийци! Унищожих тонга Хамой, защото бяха оръжие за Управляващи лордове, алчни да осъществят егоистичните си каузи. Акома никога не сме се пазарили с убийци! По-скоро ще видя рода си мъртъв и заличен от паметта на империята, отколкото да направя това. Седем пъти бях белязана за смърт. Трима обичани от мен бяха пратени в залите на Туракаму от тонга вместо мен. Изгубих двама синове и майката на сърцето ми от кървавите му

ръце. — След това, осъзнала на кого говори, завърши: — Тук има нещо повече от омразата ми към убийци. Смъртта на Джиро би могла да възвърне честта, но не слага край на нищо, не решава нищо. Събранието пак може да поиска да унищожи дома ми. Защото Ичиндар и Хокану, и самата аз като Слуга на империята, всички се стремим да намерим онова, което липсва в живота ни.

— Липсва? — повтори Пъг и скръсти ръце на гърдите си.

— Да. Вътре в нас. В империята.

— Продължи.

Мара се вгледа в очите му.

— Познаваш ли Кевин от Зюн?

Пъг кимна.

— Бегло. За първи път го срещнах тук.

— Кога? — Очите на Мара се разшириха от неверие. — Никога не си ми гостувал. Със сигурност щях да запомня такова важно събитие!

Пъг я изгледа с горчив хумор.

— Бях с донякъде по-нисък статут по онова време — в смисъл, бях роб на господаря Хокану. С Кевин си разменихме само няколко думи. Но съм го виждал след завръщането му в двора на принца в Крондор, на прием за граничните барони.

Сърцето на Мара подскочи и тя попита шепнешком:

— Той... добре ли е?

Очите ѝ умоляваха.

Пъг кимна, усетил дълбоките чувства под този простичък въпрос. И в отговор на нуждата, която гордостта ѝ никога нямаше да признае, каза:

— Кевин служи добре на принц Арута. Третите синове на дребни благородници трябва да си пробият пътя с личния си ум и усилия. Според това, което чух и видях, наистина се справя много добре. Служи в северната част на кралството при барона на Висок замък и е повишен.

Мара сведе очи към пода и промълви:

— Оженил ли се е?

— Не знам. Звезден пристан е далече от двора и подробни новини невинаги стигат до нас. — Мара вдигна очи и Пъг отбеляза: —

Макар че не съм сигурен кой отговор най-много би те зарадвал: да или не.

Мара се засмя тъжно.

— Аз също не знам.

Златиста светлина се процеди под вратата — слугата палеше светилниците в коридора. Сумракът хвърли пурпурни сенки в тясната стая. Изведнъж осъзнал колко бързо е изтекло времето, Пъг каза:

— Трябва да тръгвам. — Погледна Мара и добави: — Нямам магия или мъдрост за теб. Не съм от Събранието, но въпреки това клетвите, които съм дал, когато бях допуснат в братството, обвързват ума ми, ако не и сърцето ми. Дори с моите сили е трудно човек да не се подчини на някои неща. Не мога да помогна в борбата ти. Но ще ти кажа едно. Мъдра си, че търсиш съвет извън империята, защото ще намериш малко съюзници вътре.

Очите на Мара се присвиха, щом разбра, че той знае за тайните ѝ подготовки да тръгне на пътешествие. Но как го беше открил и какво му даваше възможност да разгадае отвъд онова, което се бе постарала да прикрие като поклонничество?

— Значи е вярно, че чо-джа не могат да ми помогнат?

Пъг се усмихна почти като момче.

— По-близо си до разкриването на великата загадка, отколкото си мислех. — Лицето му стана сериозно. — Всички твои възможни съюзници в империята са възпрени. Трябва да търсиш другаде.

— Къде? — настоя Мара. — В Островното кралство ли?

Но веднага осъзна, че това е лъжлива надежда. Нали говореше с най-могъщия човек отвъд разлома.

Пъг разпери ръце и ръкавите на кафявия му халат се смъкнаха.

— Ходила ли си в Турил? Интересна страна е. Би трябвало да я посетиш някога. Предай поздравите ми на съпруга си. — И без повече думи вдигна ръце над главата си и изчезна.

Мара въздъхна и отвори вратата. Примига от блясъка на лампата и каза на Сарик и Люджан:

— Утре тръгваме.

Очите на Сарик светнаха от възбуда.

— Отвъд Лепала ли, господарке?

Мара затаи усмивката си, за да не покаже повече въодушевление, отколкото предполагаше едно благочестиво пътуване. Но и тя беше

възбудена и изпълнена с любопитство да види непознати земи.

— Да. С най-бързия кораб. Но трябва да посетим храмовете, преди да отпътуваме на изток. Ако искаме да спечелим от посещението си в Турил, трябва да сме предпазливи.

След като пътят ѝ вече бе ясен, гореше от нетърпение да тръгне.

Не можеше да предвиди какво я очаква отвъд границата, в земите на хора, които бяха врагове на империята. Наложеният с договор сегашен мир беше неспокоен. Планинските хора бяха обидчиви и с войнствен нрав. Но най-могъщият магьосник на два свята по заобиколен начин беше окуражил проучването ѝ. Ако не друго, Мара усещаше, че той поне напълно разбира величината на залога ѝ. Нещо повече, че знае ужасните мащаби на опасностите, които трябваше да преодолее.

Докато минаваше покрай кланящите се слуги към утехата на покоите си, се зачуди как Пъг оценява шансовете ѝ за успех. После премисли и реши, че е проявила благоразумие, като не го попита. Ако варварският магьосник ѝ беше отговорил, думите му със сигурност щяха да разбият сърцето ѝ.

Жрецът извика високо и викът му отекна от огромните сводове. Облечените в червени роби послушници отвърнаха с ритуален напев и прокълтя метален звън, за да оповести края на утринната церемония.

Мара чакаше кротко в дъното на залата, обкръжена от почетната си гвардия. Първият ѝ съветник бе до нея. Сарик изглаждаше потънал в мисли много встрани от религията. Пръстите му потупваха в ритъм по топчетата от раковина коркара на колана му, а лицето му бе напрегнато от нетърпение. Макар никой от воините ѝ да не издаваше притеснение, вдървената им стойка показваше, че не им е толкова лесно да насочат умовете си към други неща, докато са в светилището на Червения бог. Повечето от тях поднасяха безмълвни молитви на Божествата на късмета и добрата съдба, за да остане последната им среща с Бога на смъртта далече във времето.

А и всъщност, помисли Мара, храмът на Туракаму не беше място, замислено да носи утеха. Древен олтар, някогашно място за човешки жертвоприношения — и все още такова според мълвата — тежък и тромав на издигнатата платформа в центъра на залата.

Обкръжаваха го каменни скамейки, имаше и жлеbove, които водеха към вдлъбнати купели в подножията на дървени статуи със загладени и зацапани от допира на безброй ръце лица. Стените на нишите им бяха изрисувани с човешки скелети, демони и полубожества с многобройни крака и ръце. Фигурите се гърчеха или танцуваха в екстаз и въпреки гротескния си вид напомняха на Мара за други стенописи, които красяха Къщата на плодородието, едно от многото светилища на Лашима, посещавани от жени, които идваха да се помолят за бременност. Но макар в храма на Туракаму да липсваха сексуални оттенъци, в стенописите се долавяше някаква разпуснатост, сякаш тези отвратителни сплетени фигури не страдаха, а празнуваха.

Докато чакаше, Мара си мислеше, че макар жреците на Червения бог да внушават страх, учението им е правилно: че всички хора срещат края си в нозете на Туракаму, че смъртта е неизбежна съдба, която трябва да се приема с разбиране.

Кръгът послушници се престрои в двойна колона, загърната в облаци тамян. Загърнатата в късо наметало фигура в челото на процесията спря, за да се обърне към молител, търсец божията милост за наскоро починал. Свитък, покрит с восъчни печати, смени притежателя си — най-вероятно документ от фамилията, предлагащ щедър принос за храма, ако волята ѝ бъде изпълнена. Както показваха най-отдалечените от олтара рисунки, хора с блажени изражения на лицата се кланяха пред трона на Червения бог, за да чуят божественото решение, свързано с прераждането им за нов живот, със следващото им място на Колелото, предопределено от баланса на дълговете им спрямо честта. Вярваше се, че наскоро починалите може да се издигнат в очите на Червения бог чрез молитва, и докато бедните идваха на крака, за да се поклонят и да запалят евтини глинени светилници, богатите идваха в носилки и носеха щедри суми за частни храмови ритуали.

Мара се зачуди дали тези практики влияят на Туракаму, или просто се окуражават от земните му жреци, които искат рубини за мантиите си и удобства за трапезариите и спалните си килии. Със сигурност тежките златни триножници, които крепяха светилниците до олтара, струваха колкото кралска хазна. Макар всеки от храмовете на Двайсетте богове да имаше скъпи украси, малко от тях бяха толкова пищни, колкото дори най-малките, посветени на Туракаму.

Глас я измъкна от размисъла.

— За нас е чест, Добра слуга.

Процесията беше стигнала до задната врата и бавно се изнизваше навън, но Висшият жрец се беше отделил и бе спрял пред Мара.

Беше среден на ръст, застаряващ, но с ясен поглед. Личеше, че е изненадан: ръцете му се движеха нервно по костения жезъл с издатини с форма на черепи, който беше размахвал по време на ритуалите.

— Знаех, че тръгваш на поклонничество, лейди Мара, но не допусках, че ще посетиш великото светилище в Свещения град, нито нашата по-скромна обител в Сулан-Ку. Определено не бях подготвен за честта на тази лична визита.

Мара се поклони на Висшия жрец на Туракаму.

— Не желая церемония. И всъщност гостуването ми тук е по причини, различни от простата набожност. По-скоро се нуждая от съвет.

Веждите на Висшия жрец се вдигнаха изненадано и се скриха под брадичката на маската череп, която носеше вдигната на темето си, след като церемонията беше свършила. Не беше гол и намазан с червена боя, както бе обичайно за ритуали, изпълнявани извън храма. Но косата му беше оплетена с реликви, които приличаха на късчета от разчленени птици, а украшенията, видими под мантията от пера, не изглеждаха по-привлекателно. Сякаш усетил, че официалното му облекло е неподходящо за частни разговори, той подаде жезъла си на един послушник и смъкна робата си. Кожените ремъци, на които висяха реликвите, бяха древна изработка и други двама слуги притичаха и ги свалиха от раменете му с почиттелно внимание. Отнесоха ги с песнопение, за да ги приберат някъде в лабиринта от проходи.

Останал само по набедрена препаска, жрецът изведнъж се оказа много по-млад на вид.

— Ела — покани той Мара. — Нека се оттеглим на по-удобно място. Почетната ти гвардия може да дойде с нас или да те изчака в градината. Там е сенчесто и ще ги нахранят.

Мара нареди на Люджан и Сарик да останат с нея, а останалите да се оттеглят. Никой от воините ѝ не изглеждаше облекчен, но стъпките им бяха оживени, щом се обърнаха и се запътиха към градината. Мъже с воински професии никога не се чувстваха удобно с

последователите на Туракаму. Според суеверието войник, който прекарва твърде много време в набожност към Червения, рискуваше да привлече благоволенията му и съответно да загине млад на бойното поле.

Висшият жрец ги поведе през малка странична врата и по сумрачен коридор.

— Когато не съм в официално облекло, ме наричат отец Джадаха, Добра слуга.

Господарката се усмихна на формалното обръщение и отвърна:

— Мара е достатъчно, отче.

Влязоха в аскетично помещение със стени без украса и неизрисувани паравани. Молитвените килимчета бяха боядисани в червено, за славата на бога, но използваните за сядане бяха в най-различни цветове. Джадаха покани Мара да се настани на най-бухналата от няколкото възглавнички, скромни и изтъркани от употреба, но чисти. Тя се остави на Люджан да ѝ помогне да седне и припряно поднесе мълчалива молитва за прошка към Туракаму. Мислите ѝ бяха погрешни. Жреците на храма в Сулан-Ку явно използваха парите, давани от фамилии молители, само за украса на помещенията, посветени на техния бог.

След като Люджан и Сарик застанаха от двете страни на господарката си, Висшият жрец прати слугата си за освежителни напитки и храна. Друг слуга с грозен белег на лицето и едноок се зае да махне церемониалната боя и му донесе бял халат с червени ръбове. След това, над поднос с чоча и малки сладкиши, Висшият жрец се обърна към гостенката си.

— Мара, каква услуга би могъл да ти предложи храмът на Туракаму?

— Не съм сигурна, отче Джадаха. — Мара взе от учтивост парченце сладкиш и докато Сарик ѝ сипваше чоча, добави: — Търся знание.

Жрецът отвърна с жест на благославяне.

— Оскъдните ресурси, с които разполагаме, са твои.

Мара не скри изненадата си, тъй като това бързо съгласие бе неочаквано.

— Много си щедър, отче. Но смирено признавам, може би ще искаш да изслушаш нуждите ми, преди да даваш бързи обещания.

Висшият жрец се усмихна.

Едноокият се оттегли и след като вече можеше да види лице изчистено от боята, Мара разбра, че главният жрец на бога на Смъртта е всъщност приятен на вид възрастен мъж. Беше строен и стегнат, имаше красиви ръце на писар и очите му искряха живи и умни.

— Защо трябва да се боя да давам обещания, лейди Мара? Ти показва своя нрав в голямата си служба на империята. Много се съмнявам, че мотивите ти сега са себични в същината си. Не и след поведението, което демонстрира след края на дома Минванаби. Повече от щедри, действията ти бяха... безпрецедентни. Не само спази подходящите форми в махането на молитвената порта, която Десио издигна в посвещение за смъртта ти, но безкористно се погрижи да няма и намек за опозоряване на храма с молба портата да бъде преместена извън твоите земи. Ние, жреците, сме тези, които са ти задължени за ролята ти в премахването на тиранията на Висшия съвет. Отново бе позволено напътствията ни да влияят на хода на ежедневиия живот. — Жрецът махна съжалително и си взе огромен резен сладкиш. — Промените в структурата на властта стават бавно. Управляващите лордове, които се съпротивяват на влиянието ни, са здраво сплотени в противопоставянето си. Все пак имаме напредък.

Мара си спомни думите на пратеника от храма на Туракаму, който бе ръководил преместването на молитвената порта на Десио. Сломена от чувствата, по онова време тя беше пренебрегнала думите на жреца като раболепно ласкателство. Едва години по-късно осъзна искреността му. Откритието, че има подкрепа там, където не бе очаквала, укрепя куража ѝ.

— Имам нужда да науча за естеството на магията.

Висшият жрец замръзна. Примига замислено. След това, все едно молбата на Мара бе нещо съвсем обикновено, отпи глътка чоча и остави напитката да се задържи на небцето му, преди да преглътне, може би защото искаше да спечели време за размисъл или, както сигурно щеше да предположи хитрият ум на Сарик, да предотврати невъзпитан пристъп на кашлица.

Какъвто и да беше мотивът му, беше спокоен, когато остави чашата.

— Какво би искала да знаеш за магията?

Мара продължи предпазливо, понеже темата беше опасна.

— Защо такива сили се смятат за област, достъпна единствено за Събранието? Защото съм виждала жреци, които биха могли да ги владеят.

Висшият жрец изгледа дребничката решителна жена, призната за втората най-важна фигура в империята след Небесната светлина. Очите му таяха неразгадаеми сенки и студенина, каквато нямаше допреди малко.

— Санкциите, наложени от Събранието над твоя спор с Джиро от Анасати, са добре известни, Мара. Ако стремежът ти е да се въръжиш срещу Черните халати, поемаш пагубен курс. — Не прибягна до почетното Велики и този нюанс не остана незабелязан за Мара и съветниците ѝ. Както с чо-джа, възможно ли беше храмовите йерархии да не изпитват особена обич към магьосниците?

— Защо допускаш, че заговорнича срещу Събранието? — попита с недипломатична откровеност Мара.

Отец Джадаха не изглеждаше смутен от прямотата ѝ.

— Милейди, службата на Туракаму води такива като мен до опознаване на по-тъмната страна на човешката природа. Хора, които са били дълго време на власт, не обичат да им се показват слабостите. Малцина проявяват мъдрост, когато се изправят пред промяна и самопознание. За жалост мнозина реагират в защита на позиции, които са изгубили смисъла си, просто защото се боят да видят, че сигурността им е подкопана, дори за растеж, дори за подобряване на живота им. Съпротивляват се на промяната просто защото тя е извън познатото им удобство. За народа на тази държава ти представляваш късмет, надежда и добра съдба. Волно или неволно, се оказа техният защитник, защото се противопостави на тиранията и жестокостта, когато предизвика премахването на поста Военачалник. Успешно оспори структурата на властта, която управлява тази страна. Това трябва да се тълкува като предизвикателство, все едно дали го желаеш или не. Издигна се до големи висини и тези, които те възприемат като свой съперник, усетиха сянката ти да пада над тях. Две такива сили като Събранието и Слугата на империята не могат да съществуват без конфликт. Преди хиляди години Черните халати може би са заслужили мястото си над закона. Но сега те тълкуват всемогъществото си като дадено им от боговете право, като тяхна свещена чест. Ти представляваш промяната. А те — самата тъкан на традицията. Трябва

да те надвият, ако искат да съхранят господството си. Това е естеството на цуранския живот.

От улицата отекна плясък на коларски камшик, чуваха се виковете на рибар, продаващ сутрешния улов. Натрапчивите звуци на ежедневието върнаха сякаш мисълта му към тленните неща и жреецът въздъхна.

— Някога ние, заклелите се да служим на боговете, имахме голямо влияние, Мара от Акома. Някога можехме да подтикваме нашите управляващи да се грижат за добруването на всички хора, или поне ограничавахме с влиянието си прекалената алчност и зло. — Замълча, присвил устни сякаш с горчивина. После отрони: — Нищо не мога да предложа, което да ти помогне срещу Събранието. Но имам малък подарък за пътуването ти.

Мара го изгледа стреснато.

— Пътуване?

Толкова прозрачен ли беше претекстът ѝ, че дори този жрец в Сулан-Ку да види целта зад поклонничеството ѝ?

Жреецът стана и отиде до един стар дървен скрин.

— За да намериш каквото, търсиш, трябва да отпътуваш далече, Мара от Акома. — Вдигна капака. — Вярвам, че вече знаеш това. — Нелепо изящните му ръце заровиха в скрина. През блъвналия облак прах Мара зърна пергаментови свитъци с лентички, с печати. Жреецът кихна в ръкава си. — Извинявай. — Размаха дървен трактат да разчисти въздуха и продължи нишката на мисълта си. — Уличните продавачи на слухове казват, че носиш достатъчно багаж, за да стигнеш до пясъчните пустини на Изгубените земи. Всеки с центи раковина може да купи от тях този факт.

Мара се усмихна. Трудно ѝ беше да приеме, че жреецът, водил сутрешните ритуали в чест на най-страховития бог на Келеуан, е човек, който може да купува клюки от улицата. Отвърна със съжаление:

— Надявах се да внуша, че носим големи дарове за храмовете, където ще спирам, за да отдам почитанията си на Двайсетте богове. Но всъщност си прав. Поклонничеството ще ме отведе на борда на кораб и ще пътувам надолу по реката до Джамар.

Висшият жрец се изправи, с прах по носа и с блясък в очите. Държеше дървен пергамент, напукан и овехтял.

— Щях да съм лош съветник за опечалените, ако не можех да отгатвам намеренията зад външния претекст. Но ние, жреците, не гледаме с очите на властниците. Работата ни е да тълкуваме с разбиращо око. — Подаде документа на Мара. — Прочети това. Може да ти донесе някои прозрения.

Доловила категоричността в тона му, Мара подаде свитъка на Сарик, за да го прибере в чантата си, избута настрани чинийката със сладкиши и се изправи.

— Благодаря, отче.

Жрецът я погледна и попита:

— Търсиш ли отговори в Изгубената земя, Мара?

Достатъчно благоразумна, за да съобрази кога предпазливостта е излишна, Мара отвърна:

— Не. От Джамар тръгваме за Лепала.

Сякаш темата, която засегна, бе нещо съвсем дребно, жрецът перна с ръка малко насекомо, кацнало на ръба на чинията със сладкиши.

— Това е добре, дъще на моя бог. Пустинните шамани са... неблагоприятни. Много от тях почитат тъмни сили.

При думите му Сарик не успя да сдържи възклицанието си. Жрецът реагира със смях.

— Първият ти съветник изглежда изненадан.

Мара кимна за разрешение и Сарик припряно се извини:

— Прости за явната ми неучтивост, отче, но повечето хора биха сметнали, че... вашият господар е... тъмна сила.

Висшият жрец се усмихна.

— Повярвайте ми, това неразбиране често си има предимства! Но смъртта е просто друга страна на мистерията на Колелото на живота. Без нейния портал към залите на Туракаму, където всеки дух намира обновление, сегашното ни битие би било безсмислено занимание, лишено от душа. — Тръгна да ги изведе от покоите си, без да спира да говори. — Нашата магия, както бихте я нарекли, не е невинна сила. — Посочи с пръст насекомото, което кръжеше над блюдото със сладкиши. Рязка, едва доловима сянка сякаш проряза въздуха и то падна на пода. — Използваме този аспект на природата рядко, за да облекчим страданието на тези, които са близо до края си,

но не могат да се освободят от плътта. Духът на живота е силен, понякога безумно упорит.

— Това би могло да се окаже мощно оръжие — подхвърли Люджан с глас, по-дълбок от обичайното, и Мара осъзна, че макар да го прикрива добре, слугите на Туракаму му вдъхват страх не по-малък от този на войните му.

Жрецьт сви рамене.

— Това — никога. — Изпъна пръст към гърдите на Люджан. Бойният водач на Акома направи видимо усилие да не трепне, но по челото му изби пот.

Не последва нищо.

Сърцето на Мара се разтуптя от страх, но жрецьт продължи кротко:

— Не ти е времето да срещнеш Червения бог, боецо. Силите, с които боравя, са от моя бог. Не бих могъл да те пратя в залите му без неговата власт.

Сарик, за когото целият живот беше загадка, която трябва да, се разреши, пръв надви страха си.

— Но насекомото...

— Беше му времето. — Жрецьт го каза почти отегчено. — За да изтъкне нещо, предполагам.

Мара благодари на жреца за съвета и добрите му пожелания. Едноокият слуга ги изведе от храма. В подножието на мраморното стълбище почетната ѝ гвардия се присъедини към тях. Мара се настани в носилката си, потънала в размисъл. В този миг дрипаво улично хлапе изтича от една странична уличка и се блъсна в Люджан.

Бойният водач изруга тихо. Вдигна малкия на крака, сбърчи нос от миризмата на непрани дрехи — и лицето му изведнъж; стана безизразно.

Под виковете на поредния уличен продавач, този път на евтини копринени шалове и парфюми, подходящи за жени от Тръстиковия живот, Мара прошепна:

— Поредният куриер на Аракаси ли?

Люджан пъхна бележката в колана си, докато уж бършеше ръцете си.

— Паплач — извика след побягналото вече момче. После сниши глас така, че да го чуят само Мара и Сарик, и добави: — Откъде ги

намира такива мръсни същества да му вършат работата?

Мара премълча, че Главният ѝ шпионин също е бил окаяно улично хлапе и че има две причини да ги използва за разносвачи на съобщенията му: чужди шпиони нямаше да ги засекаат, защото бяха незначителни, а освен това не можеха да четат. След като Аракаси беше срещнал Камльо, Мара подозираше, че към това се е добавило и съжаление, тъй като Главният ѝ шпионин можеше да иска да оправдае харченето на центи, давайки възможност на окаяните деца да си купят храна, вместо да я крадат.

— Дали е намерил някого? — въздъхна тя.

Сарик я погледна строго. Знаеше, че намеква за магьосник от Низшия път, какъвто Аракаси бе тръгнал да потърси след нещастieto, сложило край на издирванията му в архивите.

— Колкото по-скоро намерим хан да си отдъхнем, толкова по-скоро ще разберем.

— Ще го повикаме след стъмване — отвърна Мара.

Сарик и Люджан се спогледаха с добродушна досада. Господарката им изглеждаше замаяна като момиче. Явно намираше за възбуждащо предизвикателството с предстоящо ровене в забраненото след дългите месеци безсилие. Щом носачите вдигнаха носилката, Сарик и Бойният водач на Акома закрачиха един до друг.

— Такава ли беше, когато тръгнахте за кампанията в пустинята? — промърмори Първият съветник.

— Тогава — не. — Люджан се усмихна. — Но Кейоке ми разказа за стремглавия марш през територията на Инродака, за да спечели съюза на царицата чо-джа. Според описанията му тогава е била по-зле.

— Боговете дано ни опазят — каза Сарик. Но в очите му имаше смях, а крачките му, също като на братовчед му, бяха гъвкави като пружина от възбудата.

— Любопитството ти ще ни убие всички някой ден — измърмори Люджан. — Новобранците ми извадиха адски късмет, че смени меча за мантията на съветник.

18. УВЪРТАНЕ

Входното платнище се раздвижи.

Джамел, магьосник от Низшия път, се сепна и потната му длан стисна по-здраво ножа, който бе опрял в гърдите си. Знаеше, че има само секунди, за да действа. На духа му щеше да е нужно съвсем малко време да напусне живота, след като се понижеше с острието. Страхът от агонията го накара да се поколебае. Размърда лепкавите си пръсти и прехапа устна. Трябваше да събере кураж! Черните халати имаха заклинания, с които да заповядат на уала да остане в плен на плътта. Ако не стигнеше до божествения съд на Червения бог, преди магьосниците да са дошли, изтезанията от ръцете им щяха да са по-лоши от болезнена смърт.

Защото им се беше опълчил нагло, като говори с лейди Мара от Акома. Магьосниците бяха изрични в заповедите си, свързани със Слугата. Не трябваше да ѝ се казва нищо за магията дори да дойдеше с щедри подкупи, за да го разпита.

Усети кесията с метални центи до кожата си и потисна горчивия смях. Никога нямаше да има възможността да ги похарчи! Колкото и да му се искаше да има малко време, за да ги даде в ръцете на уличното момиче, което му беше приятелка, съдбата нямаше да му позволи дори този жест на щедрост. Беше избрал пътя си. Твърде късно беше вече за казани думи и взети решения.

За последен път погледът му обходи малката съборетина, неговия дом. Тук беше вършил много чудеса, за да забавлява децата на богатите. Но колко по-различен щеше да е животът му, ако силите му не бяха ограничени до сътворяването на играчки! Гладен за отказаното му знание, жаден за неизпитаните граници, до които така и не бе допуснат, Джамел въздъхна горчиво.

— Боговете дано да са с теб, Добра слуга — промълви със страх.
— И дано проклятието на Зургаули, Бога на лошия късмет, никога не

напуска Събранието. — И с тези думи се хвърли на пода пред възглавничките, където беше седял офицерът на лейди Мара.

Ножът захапа дълбоко в сърцето му и агонията беше кратка.

Кръвта се просмука в сухата пръст на пода и попи на алени дъги във възглавничките. Треперещите пръсти на Джамел се отпуснаха и отворените му широко очи блеснаха в мекото сияние на жарта в мангала.

В следващия миг въздухът в стаята се раздвижи и разпръсна купчината пепел от пергамента с бележките на Мара. Перата от птица Калси в урната до скрина за дрехи изпърхаха от течението и звънчетата на непродадената детска играчка звъннаха сладката си песен в тишината. Отвън уличното псе продължаваше да вие в нощта.

После се чу смътно бръмчене и след миг колибата не беше празна. До изстиващия труп на Джамел се появиха две загърнати в черно фигури, и двете изпити и тънки, макар че единият мъж беше стар, а другият млад.

Шимоне избута назад качулката си и дългият му нос изпъкна червен на светлината на гаснещите въглени в мангала. Той огледа съборетината и погледът му бързо попи всяка вещ в тясната стаичка. Спря и подуши замислено. Чехлите му бяха мокри, а локвата, в която стоеше, беше топла. Трупът все едно беше една от многото вехтории — толкова слабо го впечатли. Дълбоките му очи блеснаха, щом се обърна към спътника си.

— Закъсняхме.

Тапек подритна тялото на Джамел и тънките му устни се извиха презрително.

— Само за секунди. — Избълва думите рязко, като проклятие. — Ако този нещастник не беше намерил кураж само още минута...

Шимоне сви рамене. Оредялата му сребриста коса проблесна, докато крачеше из малката стаичка, като оставяше лепкави дири след себе си и оглеждаше рафтовете, кошовите с избелели свитъци и очуканите сандъци.

— Тя е била тук. Това е достатъчно. — Изпъна пръст и бутна украсената с безценни каменни звънчета кукла. — А и все едно, нещастникът е мъртъв. Спести ни досадата всъщност.

Тежките вежди с цвят на канела на Тапек се вдигнаха и събраха, щом се намръщи.

— Достатъчно ли? Какво все пак ѝ е казал мъртвият? Това е проблемът! Знаем, че Джамел наруши послушанието си. Може да е казал какво ли не, преди да забие ножа в сърцето си!

Лекият съсък на въглените вече беше единственият звук в 4 нощта. Кучето беше спряло да лае. Обичайните шумове на Сулан-Ку бяха затихнали за миг, сякаш градът бе затаил дъх.

Шимоне изпъна тънкия си като вейка пръст и докосна Тапек по гърдите. Раздвижи ръката си. Не последва заклинание, но все едно че имаше, защото по-младият магьосник се отдръпна. Шимоне го подмина, за да продължи огледа на вещите на Джамел, и каза:

— Искаш да знаеш какво е попитала ли? Ами виж тогава. Но мисля, че си губим времето. Тя вече знае каквото знае. Това не може да се промени. Може само да се действа.

Тапек разкърши рамене и измъкна китките си от ръкавите. Очите му, лъскави като масло, блеснаха с горещата светлина на фанатик.

— Трябва да действаме, да. Но само доказателство за непокорството на Мара към нашия едикт ще раздвижи огромните задници на такива като Хочопепа. Трябва ни единодушие в Събранието, а той и фракцията му пречат.

— Хочо не е човек, който вечно отлага — защити го Шимоне, но гласът му прозвуча глухо от това, че се беше навел да надникне в прашното кътче под един рафт.

— Добре — отвърна припряно Тапек, който не беше глух за скрития упрек. — Кой маг от Низшия път не би отговорил на Мара? Простолюдието я почита. Биха ѝ дали всичко, което поиска, за да си спечелят благоволение в очите на боговете. Ако е покварила Джамел, какво повече доказателство му трябва на Хочопепа или на теб, за да я осъдим на смърт?

Шимоне се изправи и разсеяно изтупа прахта от маншетите си.

— Джамел не беше чак такъв глупак. Ще видиш.

— Ще видя! — Тапек вдигна настойчиво ръце и хвърли гневен поглед към колегата си, чието поведение ставаше неприятно, ако не и пречецо. Макар и отдавнашен приятел на Хочопепа, Шимоне винаги беше изглеждал благоразумен. — И ти ще видиш — добави Тапек и замърмори тихо заклинанието, с което трябваше да върне в призрачен облик действията от най-близкото минало.

Студ сякаш се просмука в тясното пространство на колибата, макар че самият въздух остана неподвижен. Шимоне прекрати любопитното ровене из предметите по рафтовете, наведе се замислено и затвори очите на трупа. След това, пъргаво като птица, се изправи, облегна се на стената и скръсти ръце, за да погледа резултата от магията на Тапек.

Заклинанието на по-младия магьосник завърши с тих съсък. Той задържа ръцете си изпънати нагоре, сякаш за да съсредоточи волята и силите си. Зад тлеещия мангал засия светлина, която не беше от жарта. Стана ярка и сребристосинкава, а след това се разпръсна в прозрачна мъгла, която бавно сгъсти и очерта фигурата на седналия Джамел — лицето му бе обърнато с очакване към платнището на вратата. След няколко мига влязоха посетители: Мара и двамата ѝ служители. Между двете страни започна разговор, зловещо безшумен.

Четенето по движенията на устните показва, че темата на разговора е маловажна: грижите на Мара бяха за отчуждението на съпруга ѝ, започнало преди няколко месеца при раждането на дъщеря им. Съвсем невинна гледка, като се изключеше това, че Джамел започна, крайно дразнещо за двамата магьосници, изпратени на това проучване, да върти в ръцете си ивица коприна. Често и много удобно като че ли платът скриваше устата му. По пърхането на коприната от дъха му личеше, че скрива говоренето си. Никакво заклинание за връщане на миналото не можеше да разкрие думите му. Светлината, падала по предметите в стаята, можеше да се възстанови в плътна форма и да бъде разчетена дни по-късно, но звукът беше твърде крехък, за да издържи повече от секунди:

Тапек изруга. Впил поглед като релли наблюдаваше как Джамел стана и поведе Мара към стената. Там те се обърнаха с гръб към стаята и низшият маг като че ли започна най-сериозно да показва на господарката фокусническите си шарлатанства — жестове с ръце, движения, които не означаваха нищо, но бяха предназначени да впечатлят невежата публика, дошла да купи тази или онази промяна в жалкия си живот — това, което уронваше престижа на магьосниците като цяло и което Тапек презираше. Ръцете му затрепериха от гняв, докато продължаваше да поддържа силите, предизвикващи магията, и той каза кисело:

— Тя изведнъж започна да изглежда забележително глупава. За четвърти път ли се повтаря тази глупост, или за пети?

Шимоне като че ли се смееше на гнева му — не открито, това никога не го правеше, но в дълбоките му очи танцуваше светлина.

— Предупредих те, Тапек. Джамел не беше идиот. А тя определено не е.

Тонът му само подсили яда на Тапек. Все пак от упоритост и любопитство той изтърпя играта на призраците, докато Джамел не спря да чертае във въздуха безсмислени символи и се захвана да пише на пергамент, изгърбен над него, за да скрие написаното. Тъй като заклинанието връщаше отпечатъка от минали събития все едно, че наблюдателят е стоял в стаята, където и да се изместеше Тапек, написаното от Джамел не можеше да се прочете. Тапек погледна ядосано мангала и чак сега осъзна, че Шимоне вече е забелязал пепелта от изгорелия пергамент — сигурно още щом бяха влезли в жилището на Джамел.

— Мда — каза по-старият магьосник в отговор на мисълта му. — Думите са загубени още преди да пристигнем.

Тапек освободи заклинанието си в мига, в който Мара получи грижливо сгънатия пергамент и си тръгна. Без да обръща внимание на мократа от кръв пръст и подгизналите възглавници, Тапек затъпка около мангала, обзет от гняв.

— Богове, само ако можех да заста на където е стената и да повторя истинното заклинание, щях да науча много, виждаше се ясно по стойките им, че си говорят открито, когато се обърнаха към рафтовете!

Шимоне, винаги реалист, сви рамене.

— Губим си времето.

— Мара! — възкликна Тапек. — Ще попитаме нея!

Сякаш най-сетне облекчен, че може да мине от мисъл към действие, Шимоне закрачи към вратата. Дръпна настрани платнището, пристъпи навън в почти също толкова душната воня на задната уличка и рече:

— Чудех се кога най-после ще се сетиш за това.

Тапек тръгна след спътника си. Веждите му се навъсиха като гръмоносен облак. Ако смееше да говори свободно по темата, щеше да обвини Шимоне, че му пречи. Старият маг беше приятел на Хочопепа

и двамата често защитаваха странни каузи. Не бяха ли защитили заедно Миламбер след онази опустошителна сцена на Имперските игри? Все едно беше за Тапек, че Миламбер бе доказал цената си за империята, като предупреди императора и Събранието за опасността, която представляваше Врагът. Чувствата му към Елгахар, магьосника, който бе затворил Хочопепа и бе изтезавал Миламбер, бяха смесени. Елгахар беше луд, разбира се, но беше вършил и мислил най-доброто за империята. Но Миламбер го беше унищожил и наред с другите му престъпления беше демонстрирал рисковете, произтичащи от коренния разрыв с традицията. Тапек беше убеден, че последните действия на Мара са ако не доказателство, то податка, че замисля да се опълчи на Събранието. А това беше оскърбление на традицията, което караше преbledнелия млад магьосник да трепери от яд.

Потънал в гневен размисъл, Тапек едва не се блъсна в Шимоне, който се беше спрял на улицата и сякаш най-безгрижно се вслушваше във вятъра.

— В коя посока ще търсиш? — попита Шимоне.

Тапек се навъси още повече. Унизяваше го да играе ролята на подчинения, но ако не направеше ново заклинание да върне миналото и оставеше тази работа на Шимоне, явно старецът щеше да ги мотае дълго и щеше да им загуби половината нощ!

Последваха няколко отчайващи часа, докато Тапек, изтощен от усилието да поддържа магията, сътвори фантомен образ на Мара и двамата ѝ служители. Тези двамата, Първият ѝ съветник и друг, с перата на Боен водач на Акома, придружиха господарката си на дълга и безсмислена обиколка през задните улици на бедняшкия квартал. Пътят им обикаляше в кръг, дори се връщаха няколко пъти! Тапек кипна. Следваше ги упорито, като полудял. И се принуди да изчака, докато господарката посети дюкяна на търговец на платове. Размениха си пари. Пакет, запечатан и увит, беше предаден на съветника ѝ. После всичко започна отново. Най-сетне господарката се върна на площада, където чакаха слугите и ескортът ѝ, и се качи в носилката. С огромно раздражение Тапек осъзна, че градската стража е ударила третия час на нощта! Дори дебелият стар Хочопепа щеше да е похабил по-малко време от проклетата Слуга на империята. Призрачният образ на Люджан спря и посегна да оправи шлема си. Кривеше го насам-натам и китката му скриваше устата, докато даваше подробни указания на

Ударния водач, командващ почетната гвардия на Мара. След това, най-после, призрачното леденобяло изображение на носилката се вдигна в ръцете на призрачните носачи и кортежът пое по тъмните улици на Сулан-Ку, с Люджан и Първия съветник, взел, неясно защо пакета; устните му се движеха бързо в брътвеж, чието съдържание явно беше цинично.

Шимоне с влудяващата му тъпота се кикотеше на хумора им, измъкнат от уличната канавка. Сякаш едва ли не изпитваше неохота да следва носилката на Мара, за което, поне според кипналия Тапек, бяха пратени от Града преди всичко!

На няколко пъти Тапек трябваше отново да се съсредоточи, докато преследваше фантомния образ. Оживените улици хвърляха замъглени образи и го объркваха. Нужна беше огромна умствена енергия, за да следи избраната група. Само защото малкото хора, все още мотаещи се навън в ранните часове преди разсъмване, правеха път на Черните халати, Тапек можеше да държи пред очите си илюзията за носилката на Мара. А тя се движеше по проклет безсмислен и объркан курс. Тапек беше почти грохнал от умора, когато най-сетне заклинанието ги доведе до стъпалата на храма на Туракаму. Там фантомните фигури размиха очертанията си, щом миналото се сля с настоящето и робите на Мара смъкнаха товара си на земята. Тапек махна с ръце и разпръсна заклинанието. Синкавото сияние се стопи и показа носилката на Мара на паважа — празна. Той примига, за да разкара умората. Гвардията и слугите на Мара ги нямаше, вероятно отдъхваха в някоя близка пивница, докато господарката им си свърши работата вътре.

Звездите бяха започнали да избледняват. Тапек беше в кисело настроение. Изкара акъла на роба, който метеше предното стълбище на храма на Червения бог, и го прати на бегом за Висшия жрец. Един Велик беше свободен да влезе където пожелае, но дори магьосниците спазваха традицията. По обичай никой не влизаше в храм без разрешение.

Шимоне през цялото време мълчеше.

За щастие чакането се оказа кратко.

— С какво мога да ви бъда в услуга, велики? — Поклонът на жреца бе официален, точен в степента на почит за човек с висок ранг като неговия.

Тапек обузда раздразнението си.

— Търсим лейди Мара за разпит.

Жрецьт го погледна с лека изненада.

— Съжалявам, велики. Лейди Мара пристигна тук преди малко, притеснена духом за лични неща. Потърси от мен съвет, но не бе утешена. По нейно желание се оттегли в най-вътрешната светая светих на храма на Туракаму. Влезе в усамотение, за медитация и душевен мир. Да се надяваме, че моят бог ще я вдъхнови да преодолее трудностите си.

Тапек беше толкова вбесен, че му се искаше да заскубе косите си, но се задоволи със смъкване на качулката от главата си.

— Колко дълго ще е там? Ще изчакаме.

Жрецьт сви рамене. Очите му бяха невъзмутими.

— Съжалявам. Много се съмнявам, че лейди Мара ще излезе тази нощ, нито в която и да е нощ или ден в близко бъдеще. Остави нареждане на носачите си да преместят носилката ѝ в къщата ѝ в Сулан-Ку сутринта, защото смята да остане в усамотение доста време. Седмици най-малкото, може би месеци.

— Месеци? — Тапек запристъпва от крак на крак, след което изгледа с гняв жреца. — Месеци! — възкликна отново и гласът му отекна над пустия площад. Черният халат продължи зловната си тирада: — Трудно мога да повярвам, че толкова противна жена като лейди Мара ще се тревожи за духовното си състояние в такъв късен час!

Жрецьт придърпа халата около себе си, сякаш за да събере цялото божествено дадено му достойнство.

— Велики, един смъртен може да се загрижи за състоянието на душата си по всяко време — каза любезно и благочестиво сплете пръсти.

Тапек направи крачка напред, сякаш се канеше да нахлуе и да наруши светия мир на храма. Но Шимоне изпъна ръка и го задържа.

— Мисли — сръза го по-старият магьосник. — Светостта на храмовете се тачи от хилядолетия. Защо да нарушаваме такава зачетена от времето традиция като свято убежище, Тапек? Рано или късно Мара ще излезе. А ако не, целта ни е постигната, нали?

Червенокосият магьосник изглеждаше така, все едно е отхапал кисел плод.

— Вие с Хочопепа и Фумита сте глупаци, като се опитвате да я защитите! — отвърна той с гневен шепот. — Тя е опасна!

— Толкова опасна ли, колкото публично противопоставяне между Събранието и храмовете? — попита Шимоне.

Тапек като че ли малко се поохлади.

— Прав си. Не си струва да го превръщаме в публичен проблем.

Шимоне кимна мълчаливо. Беше доволен. Разнесе се леко бръмчене и докато жрецът разбере, че сблъсъкът е приключил, двамата Черни халати бяха изчезнали.

Мара крачеше изнервено в малката кърмова каюта. Искеше ѝ се да е на открито, докато корабът отплава, но трябваше да се крие. Но пък от седмици не бе вдишвала свеж въздух и не бе виждала слънчева светлина. Хвърли поглед към Люджан, чието загоряло лице също бе станало бледо по време на пътуването им през тунелите на чо-джа от град Сулан-Ку до далечното пристанище на полуостров Колт.

Никога не беше прекосявала най-южните части на провинция Хокани. Но беше слушала описанията от втора ръка на Джикан и неудовлетвореното любопитство я дразнеше. Как щеше да ѝ хареса да се промъкне горе, макар и посред нощ, за да хвърли поглед на Равнинния град! Големият разлом, водещ към Мидкемия, се намираше там, Кевин беше отпратен там към родния му свят, там бяха и каменните зали на Гилдията, центърът на южната имперска търговия.

Но не можеше да се рискува срещу гнева на Събранието. Късметът и изобретателността на Люджан бяха оставили лъжлива следа, свършваща с уж отшелничеството на Господарката на Акома в храма на Туракаму в Сулан-Ку. При най-малкото подозрение на Черните халати, дори само ако някой просяк на улицата случайно я зърнеше и я разпознаеше като Слугата на империята, и тя, и цялата ѝ фамилия щяха веднага да загинат. Тъй че Мара беше направила немислимото според нравите на цуранската аристокрация: беше облякла халата на робиня и бе напуснала Сулан-Ку с Люджан и Сарик, и двамата облечени в безличната броня на наемници. Селяците и търговците, качили се на борда преди разсъмване, бяха предположили, че е бойна плячка. Не бяха и помислили да се усъмнят в сивото ѝ робско облекло, но се вторачваха открито в стройната ѝ фигура и

лъскавата ѝ коса. Някои бяха подхвърлили цинични коментари, на които Люджан беше отвърнал подходящо. Стъписващата му грубост беше прикрила това, че Сарик в началото не можа да замени традицията с ролята и се вцепени от оскърбленията над особата ѝ.

Оставено с агент от мрежата на Аракаси съобщение беше задействало хората ѝ. Когато Мара и двамата ѝ служители стигнаха до кошера на чо-джа в именията ѝ, я придружиха десет избрани воители в доспехи без отличителните знаци на дома и още един мъж, пристанищен работник, когото не беше виждала дотогава и който говореше турилски като роден език. С тях дойде и Камльо, отново облечена в дрипите, в които я беше довел Аракаси, и потиснатата заради предстоящото пътуване под земята с насекомоподобните, които я ужасяваха.

Пътуването на юг беше мъчително. Уморена от нерви, от теснотията и от непознатото усещане да гледат на нея като на вещь, Мара се хвърли на възглавничките в алкова, която бе споделяла, с Кевин по време на отдавнашното пътуване до Цубар. Болка прободеше сърцето ѝ, сякаш раздялата им беше станала едва вчера. Почти съжали, че бе избрала да пътува с Коалтека. Защо не беше проявила благоразумието да се отърси от чувствата и да купи друг кораб?

Все пак Коалтека беше на разположение. Беше действала, без да го обсъди с Джикан. Чувстваше, че корабът носи късмет. Победата ѝ с лорд Ксакатекас в Достари все още будеше възхищението на народите на империята, а сега, когато срещу нея се бяха изправили такива ужасни сили като Джиро и Събранието, се нуждаеше от всяко възможно уверение, което да я укрепи, та дори да се основаваше на суеверие.

Кевин щеше да се изсмее на неразумността ѝ. Ядосана на себе си, че се е заровила в миналото, след като цялото бъдеще бе изложено на риск, Мара се измъкна от спомените за варварския си любовник и веднага усети, че е притеснена за Хокану.

Съпругът ѝ не знаеше къде е и не трябваше, заради безопасността, да получи дори тайно известие, докато тя не навлезеше дълбоко в територията на Турил. Съжали, че не беше имала много възможности да говори с него от нещастната им среща след раждането на Касума насам. Сега повече от всякога копнееше да сподели с Хокану плановете си и да получи разбирането и съвета му. Тревожеше

се за него: как ли се оправяше с роднините, домогващи се до по-високи места във фамилната йерархия? След смъртта на силни Управляващи господари неизбежно възникваха раздори и десетки съперници на наследника се появяваха да предявят амбициите си. Мара въздъхна. Надяваше се, че ако Хокану реши да приеме служебния жезъл, предложен му от Ичиндар, ще навести децата им в Имперския двор. Касума не биваше да отрасне, без да познае бащина обич, а Джъстин... е, Джъстин определено беше достатъчно костелив орех и щеше да създаде доста проблеми на имперския персонал. Мара отново въздъхна, зачудена дали ще се завърне от Турил с помощ срещу страховитата мощ на магията само за да я надвият две малки същества, вероятно разглезени.

— Мислиш, че цялото това пътуване е безсмислено, господарке, нали? — попита тих глас. — И си изнервена?

Мара се обърна към застаналия на прага Сарик. Скърцането на кораба бе приглушило приближаването му, а простият халат, който носеше, го сливаше със сянката.

Мара се усмихна вяло.

— Мисля, че ме изнервя мусенето на Камльо. — Не желаше да издаде истинските си мисли.

На лицето на Сарик се появи дяволита усмивка.

— Всъщност да де. Ако ѝ слуша човек оплакванията, може да си помисли, че тя е Великата господарка, а ти — смирената слугиня.

Мара се засмя. Сарик бе успял да я разсее. Можеше и да е пропуснала Равнинния град и възбудата при потеглянето от Колт. Но беше тръгнала към земя, на която никой Акома, доколкото знаеше, не беше стъпвал.

Всички планини на Турил лежаха пред нея и сърцето ѝ се изпълни с очакване на неведоми приключения.

По-късно, изкъпана и ухаеща на благовония, макар и облечена просто, Мара стоеше на носа на Коалтека, загледана в пляска на разпенените вълни и в играта на подскачащите пъстроцветни риби джалор. Засмя се с възторг на бляска на люспите им под лъчите на залеза.

— Какво толкова забавно виждаш в тези пусти води? — попита кисело доскорощната куртизанка, която стоеше до нея. Като че ли нарочно пропусна лейди, просто за да оскърби Мара.

— Виждам красота — отвърна Мара все едно въпросът не беше просмукан с горчицина. — Виждам живот. Миговете на мир между раздорите трябва да се ценят. Това съм научила, откакто станах Управляваща лейди.

Люджан дойде при тях. Шлемът му — без пера — блестеше в кобалтово под помръкващото небе.

— Вдигаме добра скорост, господарке.

Мара повдигна вежди.

— Моряк ли си станал?

Люджан се усмихна, с не толкова дяволито изражение като на Сарик, но също толкова живо и весело. Мара отново бе поразена от мисълта колко ценни са миговете като този.

— Не — призна Люджан. — Капитанът го каза. — Смъкна шлема, прокара пръсти през мократа си коса и вдиша дълбоко морския въздух.

— Това пътуване ми навява спомени — каза Мара, забравила за намусената Камльо.

Люджан погледна към изпънатите пъстри платна, събрали последните лъчи слънчева светлина.

— Варваринът и на мен ми липсва, господарке. Въпреки че изкара половината от онова пътуване наврял лицето си в легена.

Мара не можа да сдържи смеха си.

— Не се подигравай. Някой ден буря ще ти обърне стомаха и: ще престанеш да мислиш, че морската болест е забавна.

— Богове — отвърна с горчива язвителност Люджан. — Не ми пожелавай такава съдба, след като братовчед ми е на борда. Ще ми свари супа от рибешки люспи за лекарство и после ще разправя на всичките ми любими момичета от Тръстиката как съм изглеждал с позеленяла кожа. — Камльо го изгледа отровно и Люджан се обърна към нея с чаровната усмивка, която изкушаваше половината проститутки в провинцията опасно да се надвесват от балконите, за да му подвикват. — Не се обиждай, прекрасно цвете, но момичетата ми обожават работата си. Не се мръщят когато ми предлагат услугите си, а аз не се отнасям с тях като със собственост. Не съм аз търговецът,

който те е купил и отгледал за креватно удоволствие, нито съм от господарите, които са те използвали. Вслушай се в разума и престани да ги виждаш в лицето на всеки мъж, когото срещнеш.

Камльо изглеждаше все едно е готова да плюе отрова. Отметна с ръка златистата си коса, сбра опърпаната си роба и се отдалечи по палубата мълчалива и с вдървен гръб, без да обръща внимание на шепота и възхитените погледи на моряците, и слезе в каютата на помощник-капитана, където я бяха настанили.

— Не ѝ говори така — каза Мара. — Определено ще те мрази по-малко, ако престанеш да я наричаш прекрасно цвете.

— Но тя е тъкмо това — прекрасно цвете. Дори да си издере лицето с нокти, за да се загрози, тялото ѝ пак ще кара всеки мъж да го сърби и да се поти. — Изчерви се за откровените си думи, сякаш едва сега спомнил си, че освен негова господарка Мара е и жена.

Мара го докосна успокоително по ръката.

— Не се обиждам, Люджан. От години си за мен като брат. Брат ми, когото загубих на онзи далечен свят.

Люджан нахлузи шлема върху разрошената си коса и отвърна:

— Познавам те, господарке, както познавам сърцето си. Но Камльо ме смущава. Не знам какво вижда в нея Аракаси.

— Вижда себе си — отвърна Мара. — Вижда неща, които си спомня от миналото, и му се иска да ѝ спести болката, която е претърпял той. Това е основа за силно привличане. — Зачуди се дали по същата причина толкова много я боли от напрегнатите ѝ отношения с Хокану и дали Люджан, като мъж, може да разбира причината за хладната реакция на съпруга ѝ към раждането на дъщеря им. Ако Люджан наистина ѝ беше брат, можеше да го попита. Но традициите я спираха.

Падащият мрак ги загърна и ги отдели от околния свят. Мара се вгледа в лицето на Люджан в сгъстяващия се здрач. Имаше нови бръчки и косата му бе започнала да побелява на слепоочията. А лицето му бе започнало да загрубява от часовете, прекарани в упражнения с войниците. Все повече и повече ставаше кораво ѝ смръщено като на Кейоке. Остаряваме — помисли Мара с тъга. — А какво сме спечелили с годините и усилията си? Децата ѝ не бяха в по-голяма безопасност, отколкото беше тя някога от враговете си. А ако Хокану не беше

толкова опитен, може би вече му се беше наложило да пролее родствена кръв, за да сдържи алчната глутница на братовчедите си.

Мара въздъхна. Знаеше, че ако брат ѝ бе оцелял и бе наследил управлението, Минванаби най-вероятно щяха да са успели в домогването си до Военачалничеството и крехките промени, спечелени с изместването на властта към императора, изобщо нямаше да са се случили. Заядливият хумор на Люджан понякога ѝ напомняше за Ланокота. Но брат ѝ едва беше навлязъл в мъжеството си, тъкмо изпитваше себе си срещу житейските предизвикателства, когато го бе загубила. А мъжът до нея отдавна беше достигнал силата и зрелостта на воин. Твърдостта, придобита през годините му като разбойник, така и не го беше оставила въпреки пламенната му вярност към нея. Изведнъж поразена от мисълта, че такъв чудесен мъж трябва да има синове, Мара импулсивно каза:

— Би трябвало да се ожениш, знаеш ли.

Люджан опря гръб на перилото и ѝ се усмихна широко.

— Минавало ми е наум напоследък, че може би е време да имам син или дъщеря.

Чувствителна от случилото се между Аракаси и Камльо, Мара изведнъж се зачуди дали Люджан си има любима, но може би не напълно свободна, за да поиска ръката ѝ.

— Имаш ли някоя жена наум?

Люджан се засмя, погледна я хитро и отвърна.

— Свел съм ги до по-малко от дузина.

Мара осъзна, че я дразни, и каза:

— Голям безсрамник си! Намери си някоя добросърдечна жена, че иначе ще ти вдига скандали за флиртуванията ти.

— Бездруго ще ми вдига скандали — ухили се той. — Имам ужасния навик да си лягам с оръжията.

Беше си наполовина истина. Събитията през годините, откакто Мара бе станала Управляваща господарка, бяха принудили всичките ѝ воини да поддържат непрекъсната бойна готовност. Беше имало твърде много нападения от твърде много невидими източници. А сега, най-лошото от всичко, никакъв меч в държавата не можеше да я спаси. Мара загуби всякакво желание за шеги. Загледа се напред и се зачуди дали ще намери онова, от което отчаяно се нуждаеше, за да гарантира оцеляването на Акома.

— Земя! — извика наблюдателят от мачтата.

Мара бързо отиде до перилото. Камльо, без никакво въодушевление, я последва. Откъм левия борд на Коалтека се виждаше изпънатата смътна тъмносиня грамада, първата брегова ивица, която някой беше зървал от дни.

— Хоншони — каза Люджан. — Казват, че медът на червената пчела от тези хълмове е по-сладък от всичко в империята.

Лепала беше прочута и с коприните и боите си, и с красивите пъстри тъкани. Мара въздъхна, закопняла с момичешко любопитство да спре и да проучи пристанищните пазари на Юга. Ксула, Лепала и Руджидже бяха места на омайващи приказки за сгради с вити шпилове и галерии с алени перила. За господарите на Лепала разправяха, че развъждат редки риби в езерата си и имали хареми със стотици жени. Домовете били с кепенци, за да пазят от знойното слънце и да спират силата на морските ветрове, а градините били пълни с цветя, които се разтваряли само по здрач и изпълвали въздуха с уханье. Улиците били настлани с камък, който блестял като злато. Напитките били изумително силни, хановете били пълни с пъстри птици в кафези и красиви момичета и момчета разхлаждали гостите с ветрила от пера. Но Коалтека нямаше да пристане в нито един от тези оживени търговски градове — щяха да слязат на брега в едно малко заливче далече навътре в залива между Хоншони и Свето.

Турилската конфедерация държеше източния край на залива, единствения достъп до открито море. А тъй като магьосниците на Събранието можеха да се появяват и изчезват когато и където им хрумне в границите на империята, Мара се беше съгласила със съветниците си, че не трябва да рискува с ненужна поява на сушата. Законният товар на Коалтека щеше да се разтовари на връщане на север, а ако Черните халати или някой дебнещ шпионин на Анасати заподозреше отклонението от обичайния й плавателен курс, Мара вече щеше да е далече, навлязла дълбоко в чужда територия и, ако боговете се окажеха добри, недосегаема.

След няколко дни акостираха на голо и мрачно място, бряг от кошмари. Брегът беше пуст, сиво-синкав, скали, осеяни с птици. Крясъците им отекваха скръбно над вятъра и грохота на вълните. Скалистите хълмове над брега бяха покрити с шубраци и пусти, а над тях, сиво-бели, се извисяваха плата, обрамчени на хоризонта от

планини, чиито върхове се губеха в мрачни грамади облаци. Тъкмо този бряг се беше оказал непристъпна крепост за цураните, опитали се да водят война срещу турилците. Силите на империята многократно бяха нахлували в тези негостоприемни земи, за да бъдат прогонени от свирепите им обитатели.

Нисък, любезен и с лице като съсухрен плод, водачът им застана пред Мара и каза:

— Господарке, добре ще е да заповядаш на хората си да не се излагат на показ.

— Ще трябва да им обясня защо — отвърна Мара. — Те са доблестни воители и ще го приемат зле, ако им се каже, че трябва да се промъкват като крадци, особено след като наоколо няма нищо обитаемо, дори рибарска колиба.

Водачът облиза дупката на мястото на двата липсващи му предни зъба и запристъпва от крак на крак, явно притеснен.

— Господарке, мирът между империята и Турил е несигурен. Само официални пратеници и упълномощени търговци могат да минават границата, и то само през определени пропускателни пунктове. Ако видят хората ви на два дни път от тези брегове или някъде близо до имперската граница, ще ви вземат за шпиони. — Каквото и да правеха турилците за наказание на шпиони, ако се съдеше по смръщеното му чело, не беше приятно.

Мара знаеше, че собственият ѝ народ взема пленени турилци за игрите на Имперската арена, така че не оспори повече необходимостта от секретност. Махна на Люджан да се приближи и му прошепна:

— Ще ни трябва знанието, което си натрупал като сив воин, за да опазим присъствието си в тайна, докато не навлезем навътре.

Люджан се ухили.

— Ах, лейди, и последните ми хитрини ще научиш! Успокой се, ще се справим.

Последваха няколко дни, които напомниха на Мара за пътуването ѝ преди първия ѝ брак, когато отиваше да спечели съюза на царицата чо-джа. Тогава, както и сега, спеше почти без никакъв подслон на голата земя и се бяха промъквали през именята на вражески лордове посред нощ.

Но там имаше гъста гора и можеха да се скрият под дърветата. Мъгли ги бяха прикривали сутрин и по здрач, а носачите носеха

провизии.

Тук, в Турил, по каменистата земя растяха само редки храсти, които предлагаха оскъдно прикритие. Налагаше се да се крият в дерета, вятърът на тази височина бе студен, тънките ѝ сандали се прокъсаха.

Започна да свиква с вкуса на жилавия дивеч, свален от лъковете на воините. От дългите часове и мили на крака се появиха болки в мускули, които изобщо не беше знаела, че има. По някакъв странен начин обаче Мара започна да се радва на свободата и на дълбокия, осеян с облаци небесен купел. Но най-топлата радост ѝ носеше да гледа Камльо.

Момичето ходеше несресано може би за първи път в живота си. Спря да свива устни и да гледа накриво, когато воините я заговореха. Малцината, опитали се да я ухаждат, бяха отблъснати и за разлика от други мъже, които беше познавала преди Аракиси, я оставиха на мира, както помоли. Ходеше да се мие сама в ледените потоци и свенливо започна да предлага помощ край огъня: оказа се, че умее да готви. Освен това помоли Люджан да я учи на самозащита с нож. Уроците бяха по здрач и всяка вечер ѝ сладкият глас на Камльо сипеше проклетия все едно е търговка на риба, щом се провалеше. Но не се отказваше и опитваше отново.

Люджан не взе опърничавото ѝ настроение на сериозно.

— Всъщност — каза ѝ една вечер — трябва да помолиш Аракиси да ти покаже номерата с ножа. Той е майстор и най-добре знае как се използва китката.

Камльо скочи към него с такава ярост, че той я сграбчи за китките, за да не би да го прободете.

— Богове! — извика Камльо, смъртно обидена. — Точно от него искам да се защитя!

Отскубна се и избяга в тъмното. Люджан се загледа след нея и цъкна с език укорително.

— Ох, никой не може да спечели с нож срещу нашия майстор шпионин. — И добави тихо: — Никаква защита не ти трябва срещу него, момиче. Дори да решиш да изрежеш сърцето му, той ще стои спокойно и ще те остави да го направиш.

Много по-късно, в дълбините на безлунната нощ, Мара се събуди от хлиповете на Камльо. Каза й тихо:

— Не искаш никога повече да виждаш Аракаси, Камльо, и това е проблемът, нали?

Бившата куртизанка не отвърна нищо. Хлиповете й скоро заглъхнаха в съня.

Следващата сутрин бе облачна и студена. Камльо се върна със зачервени бузи от събирането на дърва, очите й също бяха плувнали в червени кръгове.

— Той уби сестра ми! — сопна се тя на Господарката на Акома в продължение на разменените през нощта думи.

— Той уби обаджана на тонга Хамой по моя заповед — поправи я Мара. — Не е виновен за смъртта на сестра ти.

Камльо хвърли наръча дърва върху разпаления огън и вдигна облак искри и пушек.

Водачът им изруга:

— Глупаво момиче! Ядът ти може да ни струва живота!

Люджан реагира първи — смъкна наметалото си, хвърли го върху огъня, а след това скочи, грабна едно ведро и го лисна върху него. Вдигнаха се сиви валма пара и замириса на изгоряла вълна от кердидра.

— Вдигайте лагера — викна Люджан. — Никаква закуска! Тръгваме веднага. Този дим може да са го видели и заради господарката не бива да рискуваме.

След четири дни водачът прецени, че вече е безопасно да пътуват по-открито. Получи пари от Мара и рисковано се спусна в една тясна долина, за да купи храна от селския пазар. Имперските центи бяха подозрителни, но се ценяха, а хората в селото не се интересуваха от произхода им, нито кой ги харчи. Мара подозираше, че те не са първите цурани, които водачът им превежда през тези земи. Контрабандата между империята и Турил беше рискована, но очевидно и доходна. Изглеждаше разумен поминък за човек със смесено потекло, който можеше да се впише и в двете култури.

Пастирът се върна с две кожени торби с провизии, пастърма и ново наметало за Люджан. Докара ги на гърба на малко сиво животинче, подобно на кон, но с дълги уши и опашка като четка.

— Магаре — каза в отговор на любопитството на Мара, която веднага се досети, че животното е от Мидкемия. Наличието на животно, което можеше да е дошло само от другата страна на разлома, показваше ясно, че контрабандата е главният занаят в този район. — Не е толкова опърничаво като кердидрите и е достатъчно здраво да го яздиш.

Мара повдигна вежди.

— Аз? Да яздя това? Та то е колкото новородено теле нийдра!

— Върви пеша тогава — каза пастирът. — Но само ще ни бавиш, а воините ти бързо ще се уморят, ако се наложи да те носят. — За Камльо беше купил ботуши със здрави подметки, с връзки отпред и общити с козина. Мара изгледа грозните обувки с отвращение, а магарето с трепет. После въздъхна и отстъпи.

— Ще яздя.

Пастирът се изгърби в поредния си бърз поклон, за който Мара бе готова да се закълне, че е начинът му да скрие насмешката си.

— Не се бой, господарке — подразни я Люджан, щом застана до нея да ѝ помогне да яхне магарето. — Помисли си аз как се чувствах в пустинята, когато трябваше да яздя чо-джа. Първо, те са по-хлъзгави, а и се паникьосах, че ще падна и ще се нанижа на меча си.

— Онова беше идея на Кевин, не моя — оправда се Мара и се стегна, когато Люджан я вдигна като перце и я нагласи на боядисаното кожено седло.

Животното беше малко, постара се да се успокои Мара, и земята — на не повече от аршин. И да паднеше, най-много да се натърти, малка цена, ако успееше да намери защита от Черните халати сред тези чужди голи хълмове. А и всъщност походката на магарето не се оказа опасна — то стъпваше на къси крачки и удивително стабилно по пресечения терен.

Язденето изобщо не можеше да се нарече удобно, но Мара прикриваше болезките си с цуранска непреклонност, докато се изкачваха по лъкатушешката пътека все по-нагоре. Следобедът, когато слезе и отведоха животното на водопой, сподели с Люджан, че ако е знаела що за същества са магаретата, изобщо нямало да разреши вноса им.

— Малки коне, как пък не — изсумтя, след като седна вдървено на земята да похапне корав хляб и твърдо сирене.

Люджан се ухили.

— Много са благонадеждни, така казват. Мъжът, който ги продава отгатык границата, в Хоншони, вече търси друго стадо, защото са много по-добри от кердидрите като товарни животни.

С това Мара трябваше да се съгласи, въпреки натъртения си задник. Беше търпяла компанията на миризливите злонравни кердидри, докато прехвърляше планините на Цубар в кампанията срещу пустинните разбойници. Но когато магарето вдигна опашка да си свърши работата, премълча мнението си. Дори да превъзхождаше опърничавите шестокраки местни товарни животни, магарето определено не беше по-чисто в навиците си.

Изведнъж пастирът водач се вцепени, забравил за комата хляб в ръката си. Присви очи и огледа покритите с рехави шубраци хълмове все едно можеше да прочете скалите и вялата им зеленина като свитък.

— Наблюдават ни — каза тихо на Люджан. — Подозирах го още откакто подминахме онова село.

Силовият командир продължи да дъвче храната си, без да реагира външно. Попита спокойно:

— Трябва ли да се бием?

Пастирът го изгледа стъписано.

— Не, ако искате да останем живи. Не. Продължаваме. Държим се все едно всичко е наред. А ако някой се приближи, не правете никакво заплашително движение, каквото и да кажат или направят, за да ви предизвикат. Погрижете се някоя луда глава сред хората ви да не заговори или да извади меч.

Люджан с невъзмутима усмивка, в която само Мара долови фалшивия хумор, му отвърна:

— Я си дояж хляба.

Но никой вече нямаше апетит и скоро отново поеха на път. Бяха изминали едва десетина крачки, когато вик раздра въздуха и мъж с черни плитки и огромно наметало със същия убит зеленикавосинкав цвят като земята, изскочи на една надвиснала над тясната пътека скала.

Люджан вдигна ръка всички да спрат и да не вадят оръжие.

Турилският планинец — беше с вълнена пола и с два кръстосани през гърдите ремъка с окачени на тях два меча и няколко ножа — се беше появил сякаш отникъде. Изгледа ги и извика:

— Защо нахлувате в земята на Турил, цурани? — Тонът му несъмнено беше войнствен.

Мара скрита магарето, за да преодолее неохотата му да тръгне отново напред, но преди животното да закрачи, дребният водач хвана юздата му и го спря. После отвърна на предизвикателството според местния обичай.

— Аз съм Иаяпа, воине — заяви на турилската реч. — Говоря от името на лейди Акома, която идва с мир.

Мъжът скочи от скалата. Късата пола се развя и се видяха мускулестите му бедра. Главата му беше обръсната, освен кръга на темето, където плитките му бяха пуснати да растат още от детството му. Увиснаха чак до кръста му, щом стъпи на земята, целите овързани с талисмани.

— Не е облечен за война — прошепна Люджан.

Мара кимна. Беше чела, че турилците сменят облеклото си, когато се бият — тръгваха голи, само с шлемове, щитове и оръжия, тъй като се гордееха, че мъжеството им не се е свило от страх, и държаха враговете да знаят това.

Мъжът закрачи наперено към Мара, която беше малко по-напред от останалите. Магарето пристъпваше нервно и Мара подръпна юздите. Напомни си, че трябва да се държи все едно всичко е наред.

Планинецът каза нещо на грубата си реч и сграбчи юздата на магарето. Духна в ноздрите му и по някаква странна причина животното се успокои. След това мъжът дрънна с пръсти по талисманите си и заобиколи главата на животното. Озова се пред Мара и се наведе напред, докато носът му едва не докосна нейния.

— Не се движи, Добра слуга — подвикна Иаяпа. — Изпитва куража ти.

Мара затаи дъх и си наложи да не затвори очи. Усещаше тревогата на хората си. Ръцете ги сърбяха да извадят оръжията. Камльо също беше забравила ненавистта си към мъжете и се беше присвила уплашено до най-близкия воин. Но дисциплината на Акома устоя. Войниците ѝ останаха неподвижни и след като Мара отказа да наведе поглед или да се отдръпне, планинецът изпусна мощния си вмирисан на чесън дъх и отстъпи. Изпръхтя, признавайки, че куражът ѝ е достатъчен.

— Кой говори от твое име, жено?

Преди Иаяпа Да е успял да я спре, Мара отвърна:

— Аз вода тук.

Мъжът оголи белите си зъби в изражение, което явно не беше усмивка. Загорялото му от силното слънце лице се сбръчка презрително.

— Имаш дързост, жено, признавам ти го. Но да водиш тези мъже? Ти си женска. — Обърна се към Люджан, който беше най-близо, и промени въпроса си: — Ти! Не отвърщам на женски език, а искам да знам: какво ви кара да дойдете с воини в земите ни? Война ли търсите? — Последното, изглежда, беше шега или подигравка, защото мъжът избухна в груб смях.

Мара махна на Люджан да мълчи и все едно че мускулестият мъж не стоеше до нея, се обърна към водача.

— Този човек изглежда развеселен. Присъствието ни ли смята за смешно, или възнамерява да оскърби честта ни?

Но дали защото спазваше собствения си съвет, или от страх, Иаяпа си замълча.

Мара се намръщи. Беше принудена да разчита на собствената си преценка. Според цуранските описания турилците бяха кръвожадни воини, бързи в нападенията и свирепи в бой. Но мненията на една нашественическа армия бяха неблагоприятни. Единствените други турилци, които беше виждала, бяха пленниците, пратени на арената. Те се бяха доказали като уверени, независими и храбри мъже. Бяха понесли боя на цуранските надзиратели, вместо да се бият в зрелище за забавление на похитителите си.

Мара се обърна към мъжа и каза:

— Търся вашия вожд.

Планинецът я погледна изненадано, все едно му беше заговорила буболечка.

— Търсиш нашия вожд? — Поглади брадичката си уж замислено. — И защо го търсиш? Той вече си има жена да го топли нощем!

Мара се ядоса, но успя да се овладее. Махна с ръка да задържи Люджан, който беше готов да скочи напред и да отвърне на обидата. След това огледа хладнокръвно дръзкия планинец. Всъщност изглеждаше млад, едва ли на повече от двацет и пет години. Според цуранския обичай едва беше достигнал възрастта за наследяване. И

като на момче, на което едва-що са възложили отговорност, може би поведението му беше само перчене, за да се направи на важен в света на големите.

— Не говоря с момчета. Отведи ме при вожда си или ще го помоля да те накаже за грубостта ти, когато го намеря сама.

Планинецът се отдръпна в насмешлива пародия на страх.

— Милейди! Ама разбира се!

Завъртя се бързо, наметалото и полата му се развяха, и пъхна два пръста в устата си. Свиренето му прониза въздуха и стъписа воините на Мара.

— Не вадете мечове — заповяда тя тихо.

Люджан изгледа сурово войниците си, напомняйки им да стоят спокойно, докато сред трополене на камъни и чакъл над двайсет планински воители изскочиха от позициите си. Всички бяха въоръжени с лъкове, копия, мечове и ножове за хвърляне. Някои носеха и двуостри брадви. Надвишаваха три към едно малката охрана на Мара и ако се стигнеше до битка, щеше да е истинска касапница.

Готов да посрещне смъртта, Люджан изсумтя:

— Може и да не си търсят белята, но са готови да я спрат, ако тя ги намери.

Младият планинец се ухили злобно и викна:

— Чухте женската! Мисли да заповяда на вожда ни да ме набие за грубостта ми!

Груб смях посрещна думите му, накъсан от съсъка на извадените мечове.

Мара преглътна с усилие. Осъзна, че трябва или да се бие, или да устои, преди хората ѝ да бъдат избити на място, а нея и Камльо да ги сполети боговете само знаеха каква съдба. С усилие накара пресъхналия си език да заговори:

— Идваме с мир! За да докажа това, моите мъже ще се разоръжат.

Видя невярващия поглед на Люджан и добави:

— Направете го!

Покорни до един, хората ѝ оставиха оръжията си на земята.

Усмивката на младия воин стана хищна. Той вдигна ръка, дръпна кожената връзка, стегнала плитката му, изпъна я в ръцете си и изрева:

— Вържете ги! — Погледна Люджан и добави: — Вие сте цурани! Врагове на моя народ. Ще видим кого ще заповяда вождът ни да набият!

Мара затвори очи, щом турилците се нахвърлиха върху беззащитната ѝ свита, но не реагира достатъчно бързо, за да ѝ убегнат похотливите погледи на най-близките до Камльо мъже. Думите им прокълтяха в ушите ѝ, на непозната реч, но с подигравателен тон. Боговете дано ни спасят, каква съдба донесох на хората си? — помисли. Според всякакъв кодекс на честта и според вярата в религията, с която се беше родила, трябваше да се погрижи воините да загинат до крак и самата тя да се самоубие, вместо да се предаде.

— Постъпи правилно, велика лейди — каза Иаяпа до нея.

Но докато нечии груби ръце я смъкваха от магарето и мазни кожени каишки стягаха китките ѝ, тя не беше сигурна. От друга страна, беше заложено много повече от срама на Акома, напомни си, докато воините ѝ мълчаливо понасяха да ги вържат за китките и краката. Чест, гордост и дори мир нямаше да означават нищо, ако нямаше кой да се противопостави на всемогъществото на Събранието.

Но докато бутаха с насмешливи подвиквания нея и хората ѝ като роби, не беше сигурна дали не е по-добре да умре.

19. ПЛЕН

Мара залитна и падна.

Планинецът, който я буташе напред в колоната, се изсмя, когато коленете ѝ се ожулиха в острите камъни. Хвана я под мишницата, дръпна я да се изправи и я бутна отново напред. Тя се блъсна в Сарик, който се задържа да я подкрепи и извика възмутено, разбрал от мрачното ѝ изражение, че тя няма да проговори от гордост:

— Трябва да разрешите на господарката ми поне да язди магарето!

— Млък, цуранско псе! Магарето ще се използва за нещо по-добро!

И планинецът, който, изглежда, командваше, махна с ръка на един от подчинените си.

Мара вирна брадичка. Мъчеше се да не поглежда окървавеното лице на Люджан. Беше отказал да вдигне ръцете си, за да го вържат, и макар да не се беше съпротивлявал, се наложи да се отнесат грубо с него, докато ги извият зад гърба му и ги стегнат. Очите му потъмняха от гняв, като видя за какво по-добро бяха решили да използват магарето: Камльо беше очаровала варварите — красотата ѝ бе оценена като ценна плячка и щеше да язди тя, а не Мара.

Когато Сарик отново дръзна да възрази, го удариха в лицето и му извикаха на завален цурански:

— Тъмнокосата е по-близо до края на годините си за раждане. Цената ѝ е малка.

Мара изтърпя и този срам, макар лицето ѝ да пламна. Но докато ги подкарваха напред, я загложди несигурност. Нямаше представа какво ще направят турилците с нея и хората ѝ, но след като знаеше как цураните се отнасяха с пленените планинци, не очакваше съдбата ѝ да е особено приятна.

Поведоха ги през хълмовете. Мара се хлъзгаше и залиташе по влажната глина и газеше през дълбоките до колене ручеи. Мокрите

каишки на сандалите ѝ се връзваха в кожата, а петите ѝ подпухнаха от мехури. Хапеше устни, за да задържи сълзите от болката. Щом залитнеше от умора, някой я ръгаше с лакът или с плоското на меча или брадвата си. Гърбът ѝ целият беше на синини. Така ли се бяха чувствали Кевин и съотечествениците му, докато ги бяха карали на робския пазар? Беше си мислила, че разбира, когато бе решила, че робството е нечовешка злина. Сега трупаше опит от първа ръка за страданието и страха, които трябваше да изпитват такива окаяни хора. И макар състоянието ѝ да беше ужасно, все пак беше свободна жена и отново щеше да бъде, ако оцелееше — а какво ли беше човек да знае, че няма никаква надежда за спасение? Гневът на Кевин по този въпрос вече не я озадачаваше.

Камльо яздеше магарето. Лицето ѝ беше преbledняло, но изражението ѝ беше безстрастно, съвсем по цурански. Само че Мара виждаше ужаса зад маската ѝ. Нещо в Камльо бе започнало да се пробужда, особено когато поглеждаше господарката, която се препъваше и залиташе зад магарето.

Ниските хълмове станаха каменисти. Денят напредваше. През болката, потта и умората Мара си напомни за по-висшите цели, принудили я да избере безусловното подчинение. Но отвлечените понятия за морал ставаха сякаш все по-маловажни, докато гърлото ѝ пресъхваше от жажда и краката ѝ трепереха от умора. За сетен път се помъчи да укрепи отпадащата си решимост: трябваше да открие тайната зад онова, което царицата на чо-джа и магьосникът от Низшия път бяха определили като забранено. В тази враждебна земя я очакваше загадка, още по-влудяваща с това, че решението ѝ лежеше извън цуранския опит. Мара не разполагаше с никаква податка какво да очаква когато и ако получише възможност да чуе някой посветен в тайната авторитет. Дори не знаеше турилски, още по-малко какви въпроси трябва да зададе. Колко арогантна беше, когато се качи на борда на Коалтека с вярата, че ще може да стигне до тези чужди брегове и с приказки и с личното си влияние да направи достатъчно впечатление, за да бъде изслушана вежливо от враговете на народа ѝ! Родена да властва, никога в живота си лишавана от привилегиите на ранга си, Мара осъзна колко глупави са били очакванията ѝ. Възвеличена като Слуга на империята, почитана от народа си, та изобщо не си беше помисляла, че чужденците може да се отнесат

различно към нея. Уроците, които бе научила от Кевин от Зюн, би трябвало да са я предупредили за разликите между народите. Щяха ли боговете изобщо да ѝ простят глупостта ѝ?

Страхът я измъчваше все по-силно, докато похитителите ѝ я тласкаха неуморно по високия проход през хълмовете. Магарето крачеше бавно, без да съзнава човешките грижи и примирено с това, което боговете го бяха направили да бъде — товарно животно. Не че аз нося по-малък товар, помисли Мара и отново се спъна. Потънала в отчаяни мисли, не забелязваше измъчените загрижени погледи на Сарик и Люджан. Не само съдбата на фамилията ѝ се крепеше на нейната сила. Пленът ѝ носеше болезнен урок: никой мъж или жена не трябваше да живее по прищявката на други. Но само така можеше да се опише окаеният живот на цуранското простолюдие. Тяхната съдба и съдбата на най-низшите роби зависеше от нея толкова, колкото и съдбата на благородниците. Но реформата в Цурануани не можеше да започне, преди да бъде премахнато всемогъществото на Събранието.

Горчиви възможности изплуваха на повърхността и затормозиха храбрата ѝ решимост: това, че Касума може да се окаже последното ѝ дете, че раздялата ѝ с Хокану може да продължи до края на живота ѝ, че бе оставила нерешен проблема с неохотата му да обяви дъщеря им за своя наследничка. Противоречивият характер на Кевин я беше научил, че любовта към един мъж не гарантира мира с него. Не помнеше по-тъжен миг в живота си и малко бяха по-скръбни от мига, в който имперският декрет я беше принудил да отпрати варварина.

Боеше се, че Хокану може да я изгуби също толкова рязко и всички неща, които бяха най-важни помежду им, да останат неизказани. Преглътна и надви отчаянието си. Ако не можеше да се разбере с турилците, ако я продадяха в робство и ако след това на Хокану му се наложеше да има син, друга жена щеше да му го роди. Тази мисъл ѝ причини по-силна болка от физическата. Едва овладя сълзите си.

Със закъснение осъзна, че са спрели в някаква долина. Хълмовете тънеха в лилавите сенки на късния следобед. От склоновете се спусна отряд млади воители. Размахваха оръжия и се смееха. Заоглеждаха Камльо и заподвикваха одобрително. Опипваха с пръсти простия халат на Мара и си говореха високо. Тя се ядоса, че я зяпат така, и попита рязко Иаяпа, който стоеше с наведена глава:

— Какво казват?

Той се присви още повече и отвърна:

— Лейди, те са грубияни.

Почтителното му държане предизвика насмешливи викове и някой викна на завален цурански:

— Тоя май трябва да го наричаме Отговарящия на жени, а?

Надигнаха се нови викове и смях и почти заглушиха гневните въпроси на Мара и отчаяната молба на Иаяпа:

— Лейди, не ме моли да превеждам.

Един от младите мъже се хвана за слабините и завъртя похотливо очи. Приказките му явно се сториха много забавни на другите, защото започнаха да се пляскат по раменете и да се кикотят.

— Ще се обидиш, велика лейди — въздъхна Иаяпа.

— Каж ми! — настоя Мара.

— Лейди, те говорят мръсотии... — Ако не беше вързан, сигурно щеше да се просне на земята в раболепен поклон. — Но... щом заповядваш... Първият, онзи със зеленото наметало, попита водача ни дали вече те е...

Мара му кимна да продължи.

Въпреки хладния планински въздух Иаяпа се изпоти.

— Този, който ни води, казва, че чака да стигнем до селото, защото си кокалеста и кльоцава и ще му трябва много възглавници и кожи. — И изчервен избълва останалото: — Третият, дето се държи за слабините, казва, че може да си вещица. И че ако този, който ни води, се опита да легне с теб, може да му откъснеш... мъжеството и да му го натикаш в устата. Другите мислят, че това е много смешно.

Мара дръпна ядосано каишките, стегнали китките ѝ. Как можеше да отговори на такова безсрамие с достойнство, вързана така като животно? Помисли за миг и погледна Люджан и Сарик. Двамата изглеждаха готови да убиват, но бяха също толкова безпомощни като нея. И все пак нищо нямаше да я принуди да търпи такова насилие от чужденци без никаква съпротива! След като ѝ беше останал само езикът, Мара изкреця възможно най-силно и язвително. Грубите варвари може и да не разбираха цурански, но в името на Туракаму, можеха да схванат яда в тона ѝ.

— Ти! — кресна тя на планинеца, който ги беше пленил. — Как ти е името?

Той се вцепени и я изгледа втрещено. Младежът до него пусна чатала си и я зяпна стъписано. Водачът се направи, че не я разбира, и каза нещо на Иаяпа на турилски. Другите се разсмяха.

Мара не дочака за превода, а продължи високо:

— Този наперен глупак има по-малко мозък и от магарето, което носи слугинята ми. — Гласът ѝ беше изпълнен със злост. — Преструва се, че не ме разбира, макар че говорихме на цурански по пътя дотук?

Няколко от планинците я гледаха изненадано. Аха! — помисли Мара. — Значи и други разбират езика ни. Трябваше да се възползва от това.

Обърна се към Иаяпа.

— Преведи на този тъпак, който забравя думи, както майка му е забравила името на баща му, точно каквото казвам. — Замълча, след това добави в стъписаната тишина: — Кажи му, че е едно невъзпитано момченце. Когато стигнем в селото му, ще помоля главатаря му да го набие заради непростимото му поведение към гости. Уведоми го, освен това, че ако си потърся компания за леглото, ще е мъж, а не дете, което още мрънка за изсъхналата цица на майка си, и че ако ме докосне, ще се смея, когато мъжеството му откаже да се вдигне. Той е невежа като нийдра и мирише още по-лошо. По-грозен е от най-презряното ми куче и струва още по-малко — защото кучето ми може да ловува и има по-малко бълхи. Кажи му, че самото му съществуване носи срам на вече обезчестените му предци.

Изведнъж необяснимо въодушевен, Иаяпа почна да превежда. И още преди да е свършил първото изречение, очите на всеки воин турил се впиха в Господарката на Акома. Докато преводът на тирадата ѝ приключи, каменното им мълчание я ужаси. Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Можеше да я убият. Всеки цурански лорд, ако пленник му заговореше така, щеше да заповяда да го удушат на място. Но съдбата едва ли можеше да ѝ поднесе нещо по-лошо от това да я влачат в робство. Все едно дали тези мъже щяха да я обесят с позор, тя ги изгледа високомерно и пълна с презрение.

И изведнъж мълчанието се разби. Всички, освен обекта на обидите на Мара, избухнаха в смях и се запляскаха по коленете.

— Тая зла вещица те съсипа! — извика някой на обидения мъж на завален цурански. Това потвърди, че говорят езика достатъчно добре, за да разберат казаното преди Иаяпа да преведе. Неколцина

буквално се превиваха от смях. Воинът, когото Мара беше нахокала, я изгледа, изчерви се и кимна.

Един от воините извика и размаха лъка си към Мара за поздрав. Разбрала от широката му усмивка, че няма да я екзекутират, Мара попита:

— Какво казват?

Иаяпа сви рамене.

— Че знаеш как да обиждаш като мъж. Сред турилците това е нещо като изкуство, господарке. Както научих още на коляното на майка ми, те са големи мръсници.

След малко врявата заглъхна и младите бойци тръгнаха явно за да продължат обхода си. Някои продължаваха да се кискат.

Изчервилият се; водач пак поведе пленниците напред и скоро стигнаха до разположено зад зелена морава защитено с дървена стена селище. Пушек се вдигаше от каменните комини, а по стената се виждаха копията на стражи. Селището всъщност приличаше на крепост, пазеща пътя към хълмовете.

— Странно — промърмори Сарик. Неуморното му любопитство, въпреки тежестите на прехода и неясната съдба, която ги очакваше, надделя. — Тази трева е чудесна за паша, а няма добитък, само са окосили пътеки за стадата.

Водачът им се извърна през рамо и изкриви презрително устни. И в пълно противоречие с по-раншното му твърдение, че не разбира цурански, каза:

— Трябва да се радваш, че ви превеждаме през тази морава, цуранско псе. Без да ви водим, ще загинете. Тук все още има капани от последното гостуване на вашите бойци в страната ни.

— Искаш да кажеш, че все още поддържате укрепления от последната война? — попита Люджан.

— Но тя свърши преди повече от десет години! — възкликна Сарик.

— Войните нямат край — каза сухо Люджан.

Водачът им не каза нищо.

Мара потрепери от лошо предчувствие. Това, че турилците не бяха премахнали смъртоносните капани след толкова време, издаваше неприязън, която щеше да затрудни всякакви опити за преговори.

Минаха през опасната морава и после по дървен мост над пълен с вода ров. Водата клокочеше и кръжеше на тъмни въртопи, твърде бърза, за да я преплува човек.

— Много цурански воители се удавиха тук, капитане — каза водачът им. — Още повече счупиха вратовете си, докато, се опитваха напразно да направят въжен мост. — Вдигна рамене и се ухили. — Вашите командири не са глупави просто са упорити. По едно време опитаха да минат ей там... — посочи една издатина до спуснатия мост — и ето там също. — Посочи друга скала по-надолу. След това, сякаш воините от миналото все още крещяха бойни викове в посивялото небе, погледна нагоре към извисилата стена на палисадата. — Беше на косъм.

— Трябва да си бил още момче в онези времена — обади се Мара. — Как помниш?

Разсеян от живия спомен, водачът им забрави, че отговаря на жена.

— Бях горе на бойниците, носех вода на баща ми и чичовците ми. Помагах да изнасят мъртвите и ранените. — Намръщи се. — Как няма да помня!

Блъсна Люджан напред и ги подкара по моста. Люджан огледа стените, обковани с гладки дъски отвън, но оставени недовършени отвътре, с кора, шубраци и клони по дънерите, сякаш отбранителните съоръжения са вдигнати набързо, и каза:

— Трябва да е било свирепа битка.

Водачът се засмя.

— Не толкова свирепа, цуранино. Бяхме горе в хълмовете, когато дойде третият щурм и вашите войници завзеха палисадите. Нашите водачи също не са глупави. Щом хората ви толкова искаха селото, щяхме да им го дадем. Да завземеш селище е едно, да го задържиш — друго. — Изсмя се презрително и добави: — Нямаше да ви дадем хълмовете, цурани. — Махна към върховете, пронизали небето над стената. — Там е истинският ни дом. В тези долини можем да строим къщи, за да се срещаме и да търгуваме, и да празнуваме, но семействата ни са на високото. Там загиваха войниците ви, цуранино, докато нападахме фуражите и патрулите им. Стотици измряха от набезите ни, докато не се магнахте от земята ни.

Минаха през укрепления и тръгнаха по широка улица. Никой не прояви никаква враждебност обаче, единствено магарето привличаше вниманието на децата.

— Има само четири крака! — викаха те.

— Защо не пада? — извика друго, може би на годините на Аяки, преди да умре.

Войникът, който водеше животното, им отвръщаше с груби шеги и децата пицяха от смях.

Мара отбеляза:

— Като ги гледам колко са весели, май не смятат да ни убиват.

— Дано боговете дадат да си права, господарке — отвърна Люджан.

Но опасенията му си останаха. Виждаше жадните погледи, които мъжете хвърляха на Камльо. Лицата на жените бяха намръщени и недружелюбни, а един слуга, понесъл ведро с вода, се изплю презрително към тях. Турилците бяха свирепа раса според твърденията на ветераните, завърнали се живи от боевете по тези хълмове.

Щом излязоха на площада, се видя, че цялото селище е всъщност кръг от сгради, построени до стената, с което в центъра оставаше открит пазар с шатри за сергии на търговците и трънливи плетове за пазене на добитъка. Откараха ги в най-голямата от тези кошари, като зяпачите се смееха и подвикваха презрително. Иаяпа отказваше да отвърне на молбите на Сарик за превод, а самата Мара беше твърде уморена, за да я интересува. Копнееше само за кътче чиста земя, където да седне — пръстта, която газеше, беше затрупана с гъст животински тор. Завиждаше на Камльо за мястото ѝ на гърба на магарето, докато не я погледна и не разбра по пребледнялото ѝ лице, че сигурно се е натъртила лошо от толкова дълго седене в седлото. Мъжете не я свалиха, а вързаха животното за един пилон до портата, подпряха се на стобора и замърмориха одобрително за златистата ѝ коса и красотата ѝ.

Разгневена от липсата на грижа дори за най-основните им човешки нужди, Мара извика високо:

— Какво ще правите с хората ми? — Разтреперана от яд, подсилен още повече от страха, тръсна глава и вирна брадичка. — Воините ми се нуждаят от храна и вода, и прилично място за отдих! Това ли е гостоприемството, което показвате към непознати, дошли с

мирна мисия? Да ги вържете като роби — в кошара за добитък? Срам за вас, въшльовци, родени в мръсотия като прасета! — Използва мидкемийската дума за животно, чиито навици се смятаха за отвратителни, поне според Кевин.

Чуждата дума, изглежда, обърка турилците и те се навъсиха, а водачът им, почервенял от гняв или може би от смущение, извика на Люджан:

— Накарай я да замълчи, ако искаш да живее.

Люджан го изгледа намръщено и му отвърна с глас, който можеше да се чуе над цяло бойно поле:

— Тя е моята господарка. Изпълнявам заповедите ѝ. Ако имаш ум колкото да не се подмокреш в постелята си нощем, щеше да направиш същото.

При тази обида водачът на планинците изрева от гняв. Може би дори щеше да извади меча си, но един от спътниците му го спря. Казаха си нещо на турилски. След като не ги разбираше, Люджан можеше само да стои с мълчаливо достойнство. Разгневеният водач се остави да го усмирят, още повече че всички около него мълкнаха.

— Това трябва да е главатарят им — каза Сарик и кимна към загърнат в наметало мъж, който слизаше по дървеното стълбище на една внушителна сграда. Уличните хлапета се пръснаха от пътя му, а възрастните сведоха почтително глава.

Мъжът беше стар и попрегърбен, но се движеше с увереност, която все още можеше да се справи и с най-трудната планинска пътека. Мара прецени възрастта му на около шейсет години. Талисмани от коркара, изваяни от цурански ръце, висяха заплетени в плитката му, носени несъмнено като бойни трофеи. Мара потисна трепета си, щом старецът се приближи достатъчно, за да може да различи копчетата на наметалото му, направени от лъскава кост. Значи бяха верни приказките за вярата на турилците, че взета от мъртъв враг вещь им носи сила в живота. Костите на пръстите ѝ като нищо можеше да свършат като украса на облеклото на някой воин.

Планинският главатар спря, каза нещо на водача на отряда, довел пленниците, посочи златокосата куртизанка на магарето, каза още нещо и се усмихна. Водачът на отряда отдаде чест: явно го бяха освободили. Ако се съдеше по доволното му изражение, бързаше да се прибере при жена си.

Сарик обаче извика след него:

— Няма ли поне да ни представиш?

Водачът на отряда замръзна на място. Хората му и главатарят гледаха с любопитство, докато той премисляше дали трябва да отговори на подканата на пленник. След това подвикна през рамо:

— Представете се сами, цурани! Вашата жена явно е от устатите!

Друг от планинските воители подхвърли със зловна насмешка:

— Нашият капитан е Антаха, водач на Лосо. Давам ви името му, та като помолите главатаря да заповяда да го набият, да знае кого да търси.

Думите му бяха посрещнати с буен смях, споделен от стария главатар и дори от уличните хлапета. Неудържимо ядосана от тези странни дразнещи хора, Мара пристъпи напред, погледна главатаря, който се кикотеше и се тупаше по коленете, и заяви властно:

— Аз съм Мара, Управляваща господарка на Акома, и идвам в конфедерация Турил с мир.

Смехът на главатаря секна все едно, че го удариха през лицето. Онемял от гняв, той най-после се овладя.

— Жена, застанала в лайна от кердидра, твърди, че е някоя си с висок ранг и мирен пратеник?

Мара пребледня от ярост. Осъзнал, че е на ръба да наруши всякакви граници и че публичната обида на този главатар ще ѝ донесе сигурно наказание, Люджан се обърна отчаяно към Сарик.

— Трябва някак да я спрем.

Но Първият съветник пристъпи напред все едно не го чу. И щом Мара отвори уста да заговори, наруши протокола и извика, заглушавайки гласа ѝ:

— Главатарю, ти си глупак, който предлага на нашата лейди Акома не по-добро гостоприемство от животинска кошара! Говориш на Мара, Слуга на империята и член на височайшата фамилия на император Ичиндар!

Главатарят вирна четвъртитата си брадичка.

— Тя? — Макар гласът му да беше изпълнен с презрение, казаното от Сарик не беше отишло напразно. Старецът не добави никакъв обиден коментар, а само махна с ръка на Антаха да се върне на служба. Този път думите на главатаря бяха резки и властни и Иаяпа, под натиска на Сарик, преведе:

— Казва, че ако Антаха доведе животни в лагера, трябва да се погрижи за тях: да ги нахрани, напои и да им осигури място за спане. Не прекалено обаче, защото сламата е оскъдна, а кучетата не обичат сметта. Момичето на магарето трябва да бъде подслонено в колиба. Красотата ѝ е голяма и трябва да се съхрани за мъжа, който ще спечели правото да я вземе за жена. — Иаяпа изглеждаше притеснен, защото очите на Мара го пронизаха с твърдостта на кремък.

Но в заповедта ѝ нямаше лично негодувание, когато каза:

— Довърши.

Иаяпа кимна ѝ облиза устни смутено.

— Главатарят на това село казва, че е чувал за Слугата на империята, която е от фамилията на цуранския император. Добавя, че Ичиндар е управляван от жени и че той, роден планинец, няма да благоволи да говори с жена с каквито и да било претенции за имперско родство. Но заради съществуващото примирие между Цурануани и Конфедерацията няма право и да позволи на съселяните си да те вземат като плячка.

Разочаровани викове се разнесоха сред отряда планинци, довели свитата на господарката. Един-двама от по-безсрамните направиха неприлични жестове.

След това главатарят се обърна към пленниците в кошарата и заговори на Бойния водач на Мара на изряден цурански, научен през войните.

— Ако имате неудовлетворена нужда, назначил съм Антаха да отговаря. Утре той ще събере ескорт от двайсет воини и ще отведат вас и женските ви при главния вожд в Дарабалди. Решението, ако такова е нужно, ще се вземе там от съвета.

Сарик беше готов да избухне, но се вслуша, когато Иаяпа го докосна умолително по ръката.

— Първи съветнико, не предизвиквай повече тези мъже. Не са хора, които обичат да спорят за тънкости в етикета. Убиват бързо и без милост. Утрото може да ни завари всичките с прерязани гърла. Да ни пратят в Дарабалди, вместо да ни разделят тук между тези, които ни плениха, всъщност е голяма отстъпка.

Сарик погледна торта по сандалите си и се спогледа отвратено с Люджан, чиито пръсти мърдаха на бедрото му, объркани сякаш от липсата на дръжката на меча в ножницата.

— Братовчеде — каза навъсено съветникът на Акома, — ако това е голяма отстъпка, смеем ли изобщо да разсъждаваме каква би могла да е малката?

Напрежението си казваше своето, но не можеше съвсем да надвие духа на Люджан. Безстрастната му цуранска фасада се пропука и той едва потисна дълбокия кикот.

— Богове, ще разсъждаваш над философски тънкости и в дима на собствената си погребалната клада, знам.

След това двамата се обърнаха да се погрижат за господарката си, която в опитните им очи изглеждаше малка, обезсърчена и сама, макар гърбът ѝ да беше изправен и лицето ѝ — властно както винаги.

Тя гледаше оживената група планинци около Камльо и магарето.

— Мислиш ли, че ще ѝ навредят? — попита Иаяпа и хората най-близо до нея доловиха тревогата в гласа ѝ.

Някогашният пастир поклати глава.

— Никога няма достатъчно жени за раждане на деца в тази сурова земя, а Камльо е красива, което я прави двойно по-ценна. Но главатарят на това племе трябва да даде одобрението си, преди някой мъж да може да се спазари за нея като за съпруга. Без неговото съгласие може да ѝ се възхищават, но не и да спят с нея. Всички неженени воители знаят, че ако я притеснят сега, ще загубят всякаква възможност да я поискат за жена. Тъй като много самотни мъже в планинските земи умират без дори да са спечелили жени, дори такава малка възможност не бива да се подлага на риск.

Мара преглътна.

— Няма ли куртизанки в тази земя?

Иаяпа като че ли се обиди.

— Съвсем малко, в Дарабалди. Малко жени избират такъв живот, живот без никаква чест. Младите мъже може да ходят при тях веднъж-дваж в годината, но това не носи утеха в дългите зимни нощи.

Люджан и Сарик се спогледаха над главата на дребничкия пастир.

— Странно място — промърмори Сарик и отново погледна кисело затрупаната с тор земя, на която, изглежда, трябваше да прекарат нощта. За турилците явно не беше нищо да отвлекат момиче или жена от дома ѝ при кървав набег. Дори най-потиснатата цуранска жена имаше правото да бъде изслушана публично от господаря си. —

Пълна варварщина! — измърмори той и потръпна от студения вятър, задухал от височините. Погледна дребничката си господарка и за пореден път се възхити на куража, който ѝ помагаше да съхрани достойнство. Това, че е вързана и че се държат с нея като с робиня, го ядосваше толкова, че беше готов да убива.

Сякаш отгатнала мислите му, тя му отвърна с милата усмивка, която винаги вдъхваше вярност и гордост.

— Ще се справя, Сарик. Само пази братовчед си да не си изтърве нервите заради неща, които нямат значение, защото това... — вдигна вързаните си ръце — и това... — тупна с крак в мекия тор — са маловажни неща. Събранието на магьосниците би могло да направи много по-лоши неща. Трябва да ни интересува само това дали ще мога да говоря с Върховния вожд на Турил в Дарабалди.

След това се отдаде на съзерцание, както я бяха учили жриците на Лашима в момичешките ѝ години, така отдавна.

Стоплена от притисналите се до нея Сарик и Люджан и защитена от студа и мръсната земя с наметалото на Бойния водач, Мара се събуди — някой я докосна по рамото. Изтощителният сън бавно я остави. Тя примига, размърда се и отвори очи в тъмното накъсано от смътния блясък, хвърлян от малкото все още светещи прозорци.

— Какво има? — Тялото ѝ беше схванато и болеше.

— Идва някой — прошепна Сарик и тя също видя лъкатушещото през площада пламъче на светилник.

Загърнатата в наметало фигура, която го носеше, беше жена. Кимна, но не проговори на часовоя, който пазеше кошарата. Размениха си нещо и за миг в светлината на пламъка блесна монета от раковина.

След това пазачът се засмя и я пусна. Жената пристъпи вътре, вдигнала светилника над покритата си с качулката глава, и огледа воините на Мара, събудили се от съня и нащрек.

— Лейди Акома? — Гласът ѝ беше силен и плътен, не на млада жена, а на видяла много години живот и смях. — Господарят ми се смили и казва, че може да се подслониш за нощта със слугинята си в колибата с неомъжените жени.

— Смеем ли да ѝ се доверим? — попита Сарик в ухото на господарката си. — Може да е хитрост, за да те отдели от нас.

— Знам — отвърна Мара шепнешком. После каза, достатъчно високо, за да я чуят: — Ако намеренията ти са честни, срежи връзките

ми.

Турилската жена се приближи със светилника.

— Разбира се, лейди Мара. — Бръкна под наметалото си и извади кама.

Мара усети как Люджан се стегна, щом видя оголеното острие. Но с вързаните си ръце не можеше кой знае колко да я защити.

Гледаше с тревога, докато планинката ловко сръза каишките, стегнали ръцете на господарката му.

Мара разтърка китките си и настоя властно:

— Освободи и офицерите и хората ми.

Жената се отдръпна и прибра ножа в канията на колана си.

— Това не мога, лейди Мара.

— Тогава няма да дойда — отвърна ледено Господарката на Акома.

Жената сви равнодушно рамене.

— Стой си тук тогава. Но младата ти слугиня има нужда от теб. Не спира да трепери.

Гняв прониза Мара.

— Пострадала ли е?

Планинката запази гордо мълчание, а от тъмното извън кръга светлина Иаяпа заговори:

— Добра слуга, ти я обиди. Това е жената на главатаря, дошла да ти предложи гостоприемство, и да намекваш, че слугинята ти може да е пострадала, е оскърбление към цялото им племе. Жестовете ѝ на добрина са искрени и те съветвам да приемеш.

Мара вдиша ледено. Да отстъпи чест на тези варвари беше много добре, но какво да кажем за нейната чест! Да остави воините си тук, в тази тор, я позореше като тяхна господарка.

Сарик усети колебанието ѝ и каза тихо:

— Господарке, мисля, че трябва да ѝ се довериш. Ние вече се отказахме от възможността да се бием. Като пленници, какво можем да направим, освен да поемем последствията от това?

Мара знаеше, че съветникът ѝ е прав. Но беше цуранка и не можеше толкова лесно да отстъпи пред такава безчестна практичност.

Люджан я побутна леко.

— Милейди, не се притеснявай за воините си. Ще спят в тази кошара за кердидра като чест за службата си и ако някой се оплаче от

това, ще се погрижа да бъде набит с камшик като човек, който има нужда от заякване! Взел съм най-добрите си войници за охраната ти в тази земя. Всеки трябваше да се докаже, за да бъде тук, и очаквам всички да умрат по заповед, ако се наложи. — Замълча, след което добави кисело: — Да полежиш в малко тор е доста по-безболезнено от разходката на върха на меча до залите на Туракаму.

— Вярно — съгласи се Мара, твърде огорчена и наранена, за да се изсмее на опита му за шега. Обърна се към жената със светилника и каза: — Ще дойда. — Изправи се бързо, но залитна от болка и умора. Жената на главатаря възкликна съчувствено и я подкрепи. Бавно тръгнаха към вратата и пазачите.

Единият подхвърли нещо, докато ги подминаваха. Без да се обръща, планинката му отвърна презрително през рамо.

— Мъже! — сподели после с Мара на цурански. — Жалко, че мозъците им не се вдигат толкова бързо като членовете им, когато е нужен ум.

Толкова изненадана, че щеше да се усмихне, ако не се чувстваше така окаяно, Мара се поддаде на любопитството.

— Вярно ли е, че вашите хора взимат жените си за съпруги, като ги крадат от семействата им в набези?

Загърнатата в наметало жена извърна глава и Мара видя лице, изваяно от твърдост и насмешка.

— Естествено — отвърна жената на главатаря. Тонът ѝ беше наполовина смях, наполовина — презрение. — Ти би ли легнала с мъж, който не се е доказал като опитен воин, мъж, който да вдъхва у враговете си страх и да е добър глава на семейство?

Мара повдигна вежди. Цуранските момичета в края на краищата търсеха същите качества у съпрузите си, макар ритуалите на ухажване да бяха различни. Господарката на Акома изобщо не беше и помисляла да погледне на обичай, който смяташе за варварски, в такава светлина. Но по някакъв начин думите на тази жена звучаха разумно.

— Аз съм Уката — каза топло жената на главатаря. — И ако съжалявам за нещо, то е, че ми отне толкова време да набия малко разум в главата на глупавия си мъж, за да разреши да скриеш от студа!

— Имам много да уча за турилските нрави — призна Мара. — Ако се съди по приказките на воините и на главатаря ви, жените нямат голямо влияние в тази страна.

Уката изсумтя, докато ѝ помагаше по ниското дървено стълбище на централната къща — дълга, със сламен покрив. Димът от комина миришеше на благоуханна кора, а на пилоните на вратата бяха издраскани странни символи за плодородие.

— За какво претендират мъжете и какво наистина са, са различни неща, както би трябвало да знаеш на твоята възраст!

Мара си замълча. Беше благословена със съпруг, който я изслушваше като равна, и с любовник варварин, който ѝ беше показал смисъла на женствеността ѝ. Но беше добре запозната със съдбата на други, чиито мъже господстваха над тях. Най-нещастните бяха като Камльо, безпомощни да наложат влиянието си върху решения, които ги засягаха. Най-добрите бяха ужасни манипулаторки като лейди Исашани от Ксакатекас. Мъжете я възприемаха като превъзходен пример за цуранската жена. Но нито някой лорд, нито съюзник или враг не бяха успявали да ѝ се наложат.

Уката вдигна дървеното резе и бутна вратата. Пантите изскърцаха и златиста светлина се изля навън с ароматния дим от кората, която гореше в каменното огнище. Мара последва вътре жената на главатаря.

— Насам — подкани я добродушно тя. — Свали тези мръсни сандали.

Мара бавно се наведе. Нечии ръце я нагласиха на дървен стол. Тя беше свикнала с възглавници и седна непохватно, а някакво момиче с руси плитки свали обувките ѝ. Мекият килим на пода беше разкошен под измръзналите ѝ пръсти. Беше толкова уморена, че можеше да заспи и на стола, но се помъчи да остане будна. Можеше да научи много за турилците, ако тези жени се окажеха склонни да говорят. Но докато слушаше неразбираемия говор и гледаше свенливите усмивки на девиците, чийто дом щеше да сподели, осъзна, че ѝ липсва финесът на Исашани, стане ли въпрос за събиране между жени. Свикнала повече с политиката на клановите събрания и с трона на владетел, Господарката на Акома затърка изприщения си глезен, докато се мъчеше да намери вдъхновение.

Трябваше ѝ преводач. От пръв поглед ставаше ясно, че всички неомъжени момичета са на не повече от шестнайсет, твърде млади, за да са научили цурански по времето на последната война. Мара се

обърна към сивокосата Уката. Както подозираше, жената на главатаря като че ли се измъкваше да си тръгне.

— Почакай, лейди Уката — извика Мара, прибегвайки до обръщението, с което сънародниците ѝ щяха да удостоят жена с благороден сан. — Не ти благодарих подобаващо, че ме спаси от животинската кошара, нито имах възможността да кажа на хората ви защо съм тук.

— Няма нужда от благодарности, лейди Мара — отвърна Уката и се обърна. Най-младото момиче се отдръпна, за да ѝ направи път и тя застана пред стола на Мара. — Нашите хора не са варвари, за каквито ги смятат цураните. Като жена, която е родила деца и е видяла как загиват в битка, разбирам защо мъжете ни изпитват омраза към вас. Колкото до това защо сте тук, можеш да го кажеш на нашия върховен вожд в Дарабалди.

— Ако изобщо ме изслушат — отвърна Мара хапливо. — Вашите мъже, трябва да признаеш, не се отличават с особено остро внимание.

Уката се засмя.

— Ще те изслушат. — Потупа цуранската лейди по ръката с твърдата си, но нежна длан. — Познавам жената на върховния вожд. Казва се Мирана и отраснахме в едно село, преди набега, в който я взеха за жена. Корава е като камък и достатъчно красноречива, за да прекърши волята на всеки мъж, дори на онзи безмозъчен бик съпруга ѝ. Ще се погрижи да те изслушат или ще оскърби мъжеството му пред воините му, докато не му се сбръчка от срам.

Мара слушаше изумена.

— Изглеждаш много спокойна, когато говориш за набезите, с които ви взимат от дом и семейство. А съпрузите не ви ли бият, че казвате обидни неща за тях?

Думите на Мара бяха последвани от порой въпроси от момичетата и много викове: Да? Да? Уката се предаде и им преведе. Това предизвика бурен кикот, който затихна, щом жената на главатаря заговори отново:

— Набезите за спечелване на съпруги са... обичай в нашите земи, лейди Мара. Произтичат от времето, когато жените са били още по-малко отсега и един мъж е доказвал положението си като пълнолетен, след като успешно си открадне жена. Днес жените ги

отнасят без кръвопролития. Има много викане, гонене и ужасни клетви и заплахи за мъст, но всичко е показно. Някога не е било така — набезите в стари времена са били кървави и са загивали мъже. Сега мъжът си печели похвалите по това колко далече ходи да си вземе жена и колко енергично са я защитавали в селото ѝ. Тази къща за неомъжени момичета е разположена най-дълбоко в защитата ни. Но също тъй, ще забележиш, че тук живеят само момичета на възраст и със склонност да имат съпруг.

Мара огледа кръга от млади лица, гладки и още небелязани от житейски неволи.

— Искате да кажете, че всички вие тук искате да ви отвлекат непознати?

Отново я загледаха неразбиращо и Уката отговори вместо тях.

— Тези девойки наблюдават младежите, които посещават селото, и на свой ред шпионират за момичетата. — Добави с усмивка: — Ако сметнат, че момчето не е хубаво, момчето ще пици убедително, вместо само да вика уж от страх, а така отхвърленият ухажор ще бъде прогонен от бащите на селото. Но малко млади момичета искат да ги оставят, когато воините дойдат голи за набег. Ако те пренебрегнат, се смята; че си грозна или увредена. Ако момиче не е откраднато, единственият начин да си спечели съпруг е да изчака докато двама ухажори дойдат за едно и също момиче, после да се хвърли на гърба на неуспелия и да го язди до дома му, без той да може да я сваля!

Мара поклати шава, озадачена от този странен обичай. Трябваше да научи много, ако искаше да спечели достатъчно разбиране, за да договори помощ от тези чужденци. Уката добави:

— Късно е, а утре ще тръгнете рано сутринта. Момичетата ще ти покажат къде да спиш. Почини си добре.

— Благодаря ти, лейди Уката.

Мара наведе почитателно глава и се остави да я заведат до едно малко, оградено със завеси кътче, което служеше за спално. Подът беше застлан с кожи и на светлината на малката лампа, оставена да гори, Мара видя жълта коса, разпиляна на постелята. Камльо бе там, свита на една страна. По бялото ѝ лице не се виждаха синини. Облекчена, че хубавата куртизанка на Аракаси не е пострадала, Мара махна на турилското момиче, задържало се да се отзове на нуждите ѝ, да си ходи, после смъкна оцапания си халат и останала по тънката си

копринена долна риза, се пъхна под кожата и се пресегна да загаси лампата.

— Лейди? Очите на Камльо бяха отворени и я гледаха. Изобщо не беше заспала, само се преструваше. — Лейди Мара, какво ще стане с нас?

Мара остави лампата да свети, придърпа кожата до брадичката си и огледа замислено момичето, чиито очи блестяха като скъпоценни камъни. Нищо чудно, че Аракаси беше завладян от страст! Камльо беше достатъчно красива, за да замае ума на всеки мъж. Колкото и да ѝ се искаше на Господарката на Акома да я успокои, предпочете да не лъже. Щом нейният Началник на шпионите се беше разтопил от чувства заради съблазънта на тази куртизанка, какво ли можеха да направят турилците с тяхната традиция да взимат жени в набези, за да я задържат?

— Не знам, Камльо. — Издаде несигурността си въпреки всички усилия.

Нежните пръсти на бившата куртизанка се стегнаха над завивките.

— Не искам да остана сред тези хора.

— А какво ще направиш, ако оцелеем? — Мара се вкопчи в уязвимостта, създадена от положението им на пленници. — Твърде интелигентна си, за да останеш на служба при мен като слугиня, и твърде необразована, за да получиш по-отговорен пост. Какво би искала да правиш?

Зелените очи на Камльо блеснаха.

— Мога да уча. Други са се издигнали в ранг на служба при теб, без да са се родили за него. — За миг прехапа пълната си устна. Напрежението като че ли донякъде я беше оставило, сякаш беше смъкнала някаква вътрешна бариера, споделяйки амбицията си. — Аракаси — промълви тя колебливо. — Защо все пак е настоял да купиш свободата ми? И защо си удовлетвориลา молбата му, ако не за да ме оставиш на него?

Мара затвори очи. Беше твърде уморена за това! Една грешна дума, един недостатъчен отговор и можеше да изложи на риск всичко, на което се надяваше Главният ѝ шпионин. Честността беше най-добрият курс, но как да избере най-добрите фрази? Измъчена от главоболие и от болка във всеки мускул, Господарката на Акома откри,

че тактичността на Исашани е непостижима за нея. Но пък грубата откровеност, на която я беше научил Кевин от Зюн, би трябвало да стигне.

— Ти му напомняш за семейството му. Те също са се родили за живот, който не ги е устройвал, и също така не са се научили как да обичат.

Очите на Камльо се разшириха.

— Какво семейство? Той ми каза, че ти си всичкото му семейство и чест.

Мара прие бремето на тези думи.

— Може да съм станала това. Но Аракаси се е родил без господар, майка му била жена от Тръстиковия живот. Така и не е научил името на баща си и е видял как единствената му сестра е била убита от похотлив мъж.

Куртизанката прие тази новина мълчаливо. Уплашена да не би да каже твърде много, но неспособна да се спре, Мара продължи:

— Той иска да те освободи от миналото ти, Камльо. Познавам го достатъчно добре, за да ти се закълна в едно: той не би поискал от теб нищо повече от онова, което би му дала по своя воля.

— Ти обичаш мъжа си по този начин — каза Камльо. В гласа й звучеше обвинение, сякаш тя не вярваше в съществуването на такива отношения между мъж и жена.

— Да. — Мара изчака; съжеляваше, че не може да отпусне глава и да затвори очи, да остави този и всички други проблеми и да потъне в забравата на съня.

Но Камльо й пречеше. Младата жена заопипва нервно кожата и внезапно промълви:

— Господарке, не ме оставяй при тези турилци! Умолявам те. Ако бъда принудена да стана жена на такъв чужденец, никога няма да открия коя съм, какъв живот би ми харесал. Мисля, че никога не бих разбрала смисъла на свободата, която ми даде.

— Не се бой, Камльо — отвърна Мара, вече загубила битката със смазващата умора. — Ако изобщо напусна тази страна, ще взема всичките си хора със себе си.

Сякаш можеше да се довери на това твърдение с живота си, Камльо се пресегна и угаси лампата.

На сутринта се изкъпаха в жилището на младите жени, а след това имаше и закуска с топъл хляб и сирене от кердидра. Камльо изглеждаше бледа, но се беше овладяла. Все пак Мара забеляза в държането ѝ колебливост, която според нея произтичаше по-скоро от тревога, отколкото от горчивина. Навън на площада се вдигаше голяма врява, чуваха се викове и смях, но Мара не можеше да види причината през мътните прозорци от намаслена кожа. Когато попита младите жени какво става, те ѝ отвърнаха с празни погледи. Без Уката да преведе, нищо повече не можеше да се направи, освен да чакат. Накрая вратата се отвори и един планински воин заповяда на двете цуранки да излязат.

Камльо пребледня. Мара я докосна по ръката да я успокои, след което вдигна високо брадичка и пристъпи навън.

До ниското стълбище пред вратата чакаше фургон с високи страни, изплетени от върбови клони. Теглеха го две кердидра и опърничавото магаре — сивата му кожа беше оплескана със слюнка от шестокраките животни и то напразно се опитваше да ги срита за отмъщение. Кердидрите мигаха с нелепо дългите си ресници, кривяха устни и се смееха.

За фургона бяха вързани воините на Мара, мокри, но като видя слизащата по стълбите господарка, Люджан се изчерви от някакво вътрешно удовлетворение, а Сарик едва потискаше усмивката си. Изненадана от спретнатата външност на воините си, Мара се огледа и видя, че турилските планинци гледат пленниците от свитата ѝ с нещо като уважение.

Подозираше, че врявата, която бе чула, може да е свързана с това, но не получи възможност да попита. Турилските воители се струпаха около тях и двете с Камльо ги качиха в постлания със слама фургон. Върбовите клони бяха здраво оплетени и почти не можеше да се гледа навън. Воините затвориха задния капак и коларят подкара напред.

Магарето и кердидрите теглеха лошо, впрегнати заедно. Фургонът се люшкеше и подскачаше, а сламата беше влажна и миришеше на обор. Камльо изглеждаше толкова болнава от страх, че Мара я накара да легне и я уви с върхния си халат, защото вятърът от височините режеше на ледени пориви.

— Няма да те изоставя, Камльо — увери я тя. — Не дойде тук, за да станеш жена на някой груб турилец.

След това, твърде неспокойна, за да може да седи кротко, се подпря на плета от страната до Люджан и настоя да ѝ каже как са се умили воините ѝ.

Както и преди, охраната им не се интересуваше дали пленниците си говорят. На Люджан му разрешиха да стъпва близо до боядисаните спици на колелото и да отговаря на господарката си колкото си иска.

— Оплакахме се, че не искаме да отидем в столицата им вмирисани на тор — каза Люджан с дълбок пълен с веселие глас. — Тъй че ни разрешиха да идем под охрана да се окъпем в реката. — Засмя се. — Разбира се, бронята и дрехите ни бяха оцапани, тъй че се съблякохме да почистим и тях. Това предизвика голямо вълнение сред планинците. Иаяпа каза, че е защото те не ходят голи, освен на битка. Имаше много сочене и викане. После някой извика, че сме тъпаци, понеже не можем да ги разбираме, и...

Мара опря буза да скърцащите върбови клони.

— И?

Люджан се покашля. Явно все още му беше трудно да потисне веселието си.

— А Сарик каза на Иаяпа да превежда всичко, колкото и грозни и неприлични да са думите им.

— Ами, думите им наистина се оказаха доста обидни — продължи воинът. — Обясняваха ни как сме си получили бойните белези. Ако ги слуша човек, жените от Тръстиковия живот в страната ни дерат най-добрите ни воители с нокти. А пък сестрите ни лягали с кучета и птици джиги, а ние сме се драцели с нокти кой да се добере до най-хубава гледка.

Люджан отново замълча, този път мрачно. Мара стисна плета толкова здраво, че кокалчетата ѝ побеляха. Обидите, споменати от Люджан, бяха достатъчно срамни за мъж, за да настоява за отмъщение, а тя се съмняваше, че Бойният водач ѝ е казал най-лошите. Ядосана и натъжена, че е принудила толкова храбри воители да търпят такъв позор, Мара каза хрипливо:

— Сигурно е било ужасно да го търпите.

— Не чак толкова. — Твърдост като варварско желязо се прокрадна в гласа на Люджан. — Просто взехме пример от Папевайо, господарке.

Мара затвори очи, спомняше си с болка за храбрия Папе — който беше спасявал живота ѝ неведнъж и който накрая бе принуден да носи черната дрипа като осъден заради нея, а след това пак заради нея да презре смъртта на върха на меча, която си беше спечелил, и да продължи да живее с черния плат на главата — символ на триумф, който само господарката му и онези, които го познаваха, можеха да разберат. Най-сетне беше умрял, за да спаси живота ѝ, при една атака от враг Минванаби. Мара прехапа устна, измъкнала се от спомените от люшкането на фургона. Надяваше се, че тези воители, най-отличните и най-добрите от почетната ѝ гвардия, няма да ги постигне същият преждевременен край. Старият Кейоке, Военният ѝ съветник, я беше научил добре, че смърт в битка на чужда земя не е според стария обичай най-добрият край, който може да си спечели воин.

— Продължи — подкани тя Люджан, скривайки сълзите в гласа си.

Можеше почти да си представи как той свива рамене.

— Няма много още за разказване. Воините се съгласиха да не се засягат от обидите. А планинците, изглежда, се изненадаха от това. Усмириха се и попитаха защо не защитаваме честта си. Ванамани пък им извика, че ние сме твоята чест, лейди. И че няма да чуем нито дума, която не е изречена от твоите уста или от устните на враг. В този момент се намеси Сарик и добави, че турилците не са ни врагове, така че думите им са просто глупави закачки. — Каза последното с кисела насмешка. — И знаеш ли, тогава планинците спряха да ни обиждат. Нашата вяроност ги впечатли, мисля, това, че няма да захапем стръвта и че се подчиняваме на заповед на жена, която я няма до нас и която е пленничка като нас. Иаяпа каза, че навремето много цурани във войните глупаво се засягали от обиди и затова бързо намирали смъртта си.

— Люджан. — Гласът на Мара затрепери от благодарност въпреки желанието ѝ да изглежда безстрастна. — Всички твои мъже ще бъдат похвалени за доблестта им. Кажи им, че съм ти го казала, когато можеш.

Защото всеки от тях беше устоял твърдо, дори бе нарушил принципите на цуранската култура, която поставяше честта над живота. Всеки от тези мъже беше предал личната си чест в ръцете ѝ. Мара се помоли на боговете да се окаже достойна за такова доверие и

да не позволи хората ѝ да бъдат продадени в робство, което щеше да е дъното на безчестието.

20. СЪВЕТ

Часовете се проточиха.

Затворена в тесния фургон от плетени клони, Мара се мъчеше да запази търпение. Но несигурността и подвикванията на турилските воини изопваха нервите ѝ. За да мине времето, помоли Иаяпа да ѝ опише земите, през които минаваха. Нямаше много да ѝ каже. Нямаше никакви села, само колиби тук-там, вкопчени в скалистите склонове. Дарабалди, градът на висшия съвет на вождовете, се намирал в подножията на голямата планинска верига. Докарана до безполезно раздражение, Мара се захвана да учи Камльо на успокояващите техники на медитация, които бе усвоила като храмова послушница.

Боговете знаеха, на бедното момиче сигурно щеше да му потрябва цялото успокоение, което можеше да научи да си дава, преди съдбите им да се решат от ръцете на тези хора.

Планинците спираха само за да ядат наденица, твърдо сирене от кердидра и хляб, полети с горчива бира, която се оказа изненадващо освежителна. Тези прекъсвания се оживяваха от дръзки хвалби и понякога от залагания, когато воините се надпреварваха в борба с оръжие.

Стъмни се и мъглата се утаи на студени пластове над земята. На магарето му омръзна да рита кердидрите, които теглеха впряга с него, макар че шестокраките животни продължаваха да го плюят. Мара се сви до Камльо за топло. Може би поспа малко.

Събуди се от лая на много кучета. Пастирски псета, обясни Иаяпа, по-дребни от онези, които използвали за лов. От дима във въздуха и острата миризма на държани на затворено животни Мара предположи, че се приближават към някакво селище.

— Дарабалди — отговори ѝ гърлен глас, след като попита. Но когато попита кога ще може да говори със съвета на вождовете, ѝ отвърнаха грубо:

— Защо питаш? Бързаш да научиш кой мъж ще те купи ли? Или се притесняваш, че ще е стар и няма да му е останало мъжество за вдигане?

На тези обидни думи Сарик отвърна с грубост на езика на самите турилци, научена сигурно при къпането във вира. Планинците изобщо не се обидиха, дори се изсмяха и като че ли отдадоха уважение на Първия ѝ съветник.

Минаха през висока порта, по която горяха факли. От бойниците завикаха воини — питаха кои са.

Антаха им викна в отговор и заговори бързо. Явно ръсеше мръсотии, защото часовете се разсмяха и задюдюкаха.

Фургонът заподскача по нещо, което трябваше да е каменна настилка, и спря рязко. Един рус планинец отвори плетения заден капак, ухили се широко и махна на Мара и Камльо да слязат. Зад турилската охрана и струпалите се зяпачи се виждаше дълга къща, опряна до крепостната стена. Мара я огледа набързо. Приличаше ѝ на малка крепост. Тежките дървени врати зееха, но входът беше покрит с вълнена завеса на квадрати и черти. Преди да успее да забележи повече, я бутнаха натам и подкараха след нея Камльо, Сарик, Люджан и Иаяпа.

Залата, в която ги вкараха, беше без прозорци. Сумракът беше накъсан от червеникавия блясък на жарава, поддържана повече за готвене, отколкото за топлене. Миришеше на вълна, яхния и човешка пот. На висока пейка пред огромното каменно огнище седеше стара жена и чепкаше вълна от кердидра с костено чепкало. На столче от плетени върбови клони пред пейката седеше изгърбен стар, почти съвсем побелял мъж. Устата му беше хлътнала и намусена, оградена от дълги мустаци, спускащи се до провисналата му гуша. На краищата им лъщяха цветни мъниста, които изтракаха, щом вдигна брадичката си.

Иаяпа заговори бързо и приглушено на Сарик, който на свой ред измърмори:

— Този носи лицевите косми на главатар. Ако се съди по талисманите, трябва да е върховният вожд.

Мара потисна изненадата си. Беше очаквала да види особа с величава осанка, а не обикновено на вид старче с проста зелена пола. Купата, от която ядеше, беше грубо издялана, лъжицата му — очукан прибор от раковина коркара. Стъписана от липсата на церемониални

украшения, Господарката на Акома едва не пропусна да забележи другите мъже, както бяха насядали в сянката в полукръг. При влизането на групата ѝ разговорите им замряха.

За миг влезлите турилци и пленниците им изгледаха насядалите, които на свой ред ги зяпнаха мълчаливо, забравили за храната.

Изненадващо, но тъкмо старата жена наруши тишината.

— Защо не ги попиташ какво искат?

Мъжът с мустаците на вожд се завъртя рязко на стола си и изпъна лъжицата си към нея. От купата се разхвърча мазнина и зацвърча по въглените.

— Млък, дърта вещице! Не ме учи какво да правя!

Мара повдигна вежди, изумена както от липсата на благоприличие, така и от каквато и да било официална церемония, а турилският вожд се завъртя към Сарик, който беше най-близо до него, и изсумтя:

— Какво искате, цурани?

Когато пожелаеше, Сарик можеше да е майстор в подвеждащите изражения. На смътната светлина, хвърляна от жарта, остана неподвижен като камък, все едно цуранският върховен вожд беше заговорил на въздуха.

Мара схвана намека на съветника си, пристъпи напред и в настъпилата тишина заяви високо и ясно:

— Дойдох във вашата земя, за да търся сведения.

Турилският вожд се вцепени като зашлевен през лицето.

Очите му пробягаха към застаналата пред него жена, след което бързо се извърнаха към Антаха и другите воители.

— Стойте като пънове и позволяват на жена, при това пленничка, да говори, без да са я питали?! — ревна той като на бойно поле.

Ни най-малко притеснен, Сарик пристъпи напред и въпреки вързаните си ръце направи приемлив поклон.

— Антаха го прави, достойни вожде, защото това е лейди Мара от Акома, Слуга на империята и роднина на императора на Цурануани.

Воадът приглади мустаци и засука мънистата в краищата им.

— Тъй ли? — Мълчанието му се разпростря над тракането на дървени чинии и лъжици, докато приятелите му оставяха храната си. — Ако тази жена наистина е Слугата, къде са ѝ знамената? Армията ѝ?

Голямата ѝ разкошна шатра? — В дълбокия глас на вожда прозвуча присмех. — Виждал съм как цурански благородници пътуват в чужда територия! Носят половината си вещи с тях, все едно са търговци! Аз пък казвам, че лъжеш, другоземецо. А и защо тя... — посочи презрително Мара — е придружена от толкова малко охрана? Ние сме вражески страни в края на краищата.

Старицата до скамейката хвърли чепкалото и лицето ѝ се изкриви от неприязън.

— Защо не попиташ нея? Каза ти, че е дошла да търси сведения. Трябва да е нещо много важно за нея.

— Затваряй си голямата уста, дърто! — Кипнал от възмущение, вождът изпъна ръката, която все още стискаше комат хляб, към пленниците, без обаче да се обърне пряко към Мара. — Не сме варварите, за каквито ни мислите вие, цураните!

Сдържаността на Мара рухна.

— Не сте ли? — Ужасно съжеляваше, че не знае турилски. Но се надяваше, че всички ще я разберат. — Да не би да смятате, че да оставите почетната ми гвардия в кошара за говеда не е варварство? В моята страна дори робите не живеят толкова жалко!

Стъписан и смутен от едва сдържания кикот на Антаха и воините му, вождът се покашля.

— Искаш сведения... — Очите му се присвиха. — Ти си враг. С какво право идваш тук и си позволяваш да искаш?

Преди Мара да е успяла да отвърне, Иаяпа мина енергично между нея и Сарик.

— Лейди Мара не идва тук като враг. Воините ѝ се обезоръжиха по нейна заповед и нито веднъж не отвърнаха на обиди, макар че селяните и пазачите в Лосо доста се постараха да ги ядосат.

— Той казва истината — намеси се Мара: не искаше да отстъпи пред глупавия турилски обичай, според който мъж не можеше да приеме публично реч от жена. Сякаш възхитена от куража ѝ, старата жена до скамейката се усмихна. Мара продължи: — Колкото до сведенията, които търся... — И млъкна.

Вождът изглеждаше объркан, но старицата зад него го подбутна и подвикна:

— Чака да ѝ кажеш кой си, глупако безмозъчен.

Вождът се обърна побеснял към жената, която можеше да е само съпругата му, и ревна:

— Знам това, жено! — обърна се отново към Мара и се изпъчи важно. — Да, трябва да са важни сведения...

— Името ти — обади се кротко старицата.

Вождът размаха юмруци.

— Млък, жено! Колко пъти да ти казвам, че трябва да мълчиш по време на съвет? Ядосаш ли ме пак, ще ти напердаша дебелия задник с трънена пръчка!

Жената не обърна внимание на заплахата и подхвана отново чепкането.

Вождът се изпъчи още повече и заяви:

— аз съм Хотаба. Вожд съм на Петте племена на Малапия и по тази причина върховен вожд на съвета тук в Дарабалди. — Посочи мъжа, седящ най-далече от него и също с воински перчем и мустаци, и рече: — Този е Бразадо, главатар на Четирите племена на Сувака. — После посочи последния, без мустаци, и каза: — Това е Хидока, синът му. — Погледът му се измести покрай и над рамото на Мара. — А това е моят син Антаха...

— Запознахме се — прекъсна го язвително Мара.

Този път върховният вожд тресна юмруци на коленете си от яд. Разхвърчаха се трохи, щом коматът му се счупи, а веждите му се присвиха в свирепи мръщеници. Мара едва устоя на подтика да отстъпи уплашено назад. Беше прекалила с дързостта си и този път щяха да я накажат за прекъсването.

Но старата жена при огнището се покашля шумно.

Гневният поглед на Хотаба се извърна към нея и омекна и той сви рамене примирено.

— А тая хлевоуста женска, дето се вре навсякъде, е жена ми Мирана. — Помисли малко и добави: — Ако не беше толкова добра в готвенето и метенето, отдавна да съм заповядал да я нарежат за месо на кучетата.

— Вождът в Лосо реши, че ще е най-добре да прати тези пленници веднага, вместо да чака следващия керван, тате — каза Антаха.

Главатарят потупа мустаците си и мънистата пак изтракаха.

— Не му трябва много стража напоследък, а? След като цураните са се кротнали като гачаги. — Мара разбра, че думата не е ласкателна, още преди Иаяпа да хвърли притеснен поглед към Люджан и Сарик. Но след онова, което бяха изтърпели край речния вир тази сутрин, двамата останаха равнодушни, че ги сравняват с гризачи.

Докато вождът чакаше реакция на оскърбителното си подхвърляне, Мирана се намеси:

— Още не си попитал лейди Мара какво иска да научи.

Хотаба скочи на крака побеснял, готов сякаш да я убие на място.

— Ще млъкнеш ли, жено! Продължаваш да говориш в съвета! Трябва да заповядам да те сварят и да те хвърлят на лешоядите и да ида да си открадна млада, послушна и мълчалива жена!

Членовете на съвета изглеждаха също толкова безразлични към заплахата, колкото и Мирана — ръцете ѝ изобщо не нарушиха ритъма си и само стъпалото ѝ потупваше по пода, сякаш тя едва сдържаше нервите си. Вождът, изглежда, взе мълчанието ѝ за предупреждение. Пое си дъх и през зъби каза на Мара:

— Какво искаш да научиш, цуранке?

Мара погледна Люджан и Сарик. И двамата следяха разговора безстрастно. Съветникът ѝ леко сви рамене. Трудно можеше да я напътства в тези преговори. Според цуранските стандарти турилците бяха невъзпитани и необуздани, отдадени на театрални изблици на емоции и изключително груби. Никой не знаеше какво може да е непростимо оскърбление за тях. Никаква словесна обида като че ли не стъписваше тези хора. И най-лошите оскърбления като че ли бяха за тях само шега. Искреността май беше най-безопасният подход, реши Мара.

— Хотаба, трябва да говоря с някой от магьосниците ви.

Издутите бузи на Хотаба се отпуснаха. Червенината на лицето му се стопи и той като че ли едва сега забеляза смачканите трохи в юмрука си.

— Магьосник ли?

Изглеждаше слисан. Мара продължи:

— Трябва да науча нещо, което може да ми каже само магьосник, който не е от Събранието в империята ни. Дойдох в Турилската конфедерация, защото разбрах, че отговорите може да се намерят във вашата страна.

Изненадата на лицето на Хотаба бавно преля в лукавство. Не бързаше да вземе отношение към темата, забеляза Мара. Светлите му очи се въртяха насам-натам и оглеждаха спътниците ѝ. Тя пристъпи настрана, за да прикрие момичето, свило се зад нея, но светлата коса на Камльо изпъкваше и в полумрака. Още по-лошо, Антаха забеляза погледа на баща си и се вкопчи в тази възможност да си спечели благоразположение. Хвана Камльо за ръката и мина най-отпред.

— Тате, виж. Имаме ценна плячка от тези цурани.

Мара потисна нажежения си до бяло гняв, както заради свитото от страх момиче, така и заради грубото отклоняване от темата, заради която беше рискувала всичко. Но от похотта, лъснала в очите на стария вожд, разбра, че не бива да даде воля на обидата си, за да не предизвика мъжката му гордост.

Другите членове на съвета замърмориха възхитено. Всички зяпнаха куртизанката с жадни преценяващи очи и дори киселият поглед на Мирана не можа да намали интереса на съпруга ѝ. Погледът на Хотаба обходи извивките на Камльо все едно оглеждаше деликатес. Облиза устни.

— Хубавица... Голяма хубавица. — Кимна на сина си. — Смъкни ѝ робата. Да видим какви сладки плодове крие.

Мара за миг се вцепени. После викна:

— Хотаба, можеш да кажеш на сина си, че нито аз, нито слугинята ми Камльо не сме негова плячка. Ние не сме ваша собственост! Плътта на Камльо си е нейна, както услугите ѝ са мои, да прави каквото аз ѝ заповядам. И не ѝ разрешавам да ляга с чужденци.

Хотаба се сепна все едно са го измъкнали от сън. Изглежда преценяващо Мара. После устата му се изви в злобна усмивка.

— Не си в положение да се налагаш, жено.

Мара го изглежда гневно, досущ Велика лейди свой слуга. Стойката ѝ направи впечатление, макар и не най-доброто. Усмивката на Хотаба се разшири. Дори Мирана спря чепкането във възцарилото се опасно мълчание.

— Цуранке — заяви върховният вожд саркастично, — ще ти предложи сделка: сведенията, които търсиш, срещу твоята жълтокоса слугиня. Повече от честна сделка според мен. Жената е с неоченимо висока цена, с толкова рядка красота, колкото са редки и практикуващите честна магия сред вашата раса. Със сигурност

знанието, за което си дошла, струва колкото плътта на една слугиня, след като в именията си в империята властвате над хиляди хора, нали така?

Мара стисна очи и зъби срещу острото желание да закрепши безполезни проклетия. Устата ѝ беше суха като пепел. Коя беше тя, че да търгува живота и щастието на Камльо, та дори и да беше за доброто на фамилията ѝ? Въпреки че като Управляваща господарка имаше това право според имперския закон, проговори с усилие:

— Не.

Гласът ѝ поне прозвуча решително, макар умът ѝ да кипеше от съмнения. Богове, в какво безчестно същество се беше превърнала — да постави живота на една непокорна слугиня над благополучието и оцеляването на дома си, на съпруга си и на децата си! Какво беше една нещастна куртизанка пред цялата ѝ чест, пред всичките хора, които обичаше, и най-сетне — пред устоите на властта на самия Ичиндар? И все пак, макар навремето да щеше да се съгласи, днес, когато всичко зависеше от една дума, не можеше да поиска такава жертва.

И в тази напрегната тишина, докато мъжете бяха твърде стъписани, за да реагират, а Сарик се мъчеше да не издаде изумлението и неверието си, Мирана каза, сякаш това бе най-важното на света:

— Приключих с чепкането.

Мара я погледна и видя, че ръцете ѝ треперят, докато прибира вълната и чепкалото в кошницата до коляното си. Хотаба кимна студено на жена си и тя се надигна, загърна раменете си с дългите шалове с ресни и махна на Мара да я последва.

Господарката на Акома се поколеба. Помисли да настои, че трябва да остане със служителите и хората си, за да следи поведението им като техен владетел. Но Мирана леко поклати глава, сякаш можеше да прочете мислите ѝ.

Иаяпа заговори припряно на Сарик и той се наведе да я посъветва шепнешком:

— Върви, милейди. Тази култура не е като нашата и ти каза мнението си. Може би ще навредиш на каузата, за която дойдохме, ако останеш да настояваш. Иаяпа казва, че Мирана познава съпруга си добре. Смята, че трябва да я последваш, и аз съм съгласен с него.

Мара хвърли последен надменен поглед на Хотаба, давайки му да разбере, че действа по свои съображения, а не по волята му, а след това, изправила гръб, тръгна с Мирана към вратата.

Люджан се размърда да я последва, но Мара му махна да остане на мястото си. Никой от тях не беше в безопасност тук, сред тези варвари, а без оръжие никой воин не можеше да направи кой знае какво, за да я защити. Мирана, изглежда, разбра това, защото пак повиши глас:

— Остани тук с мъжа ми и го лъжи колко си свиреп в битка и в леглото, войнико. Няма да задържа господарката ти дълго. — Обърна се към Мара и добави: — Твоята млада слугиня няма да бъде докосната, бъди сигурна, докато този въпрос не се реши. — След това с изненадваща сила я хвана под мишницата и я помъкна навън.

Навън бе хладно. Мирана поведе Мара по улицата, където хлебарите привършваха дневната си работа, ако се съдеше по миризмата, а едно кученце ядеше корички хляб от ръката на момиче със сплетена коса. Мара си помисли за дъщеря си, която можеше така и да не порасте достатъчно, за да си има любимец, и се олюля.

Мирана я бутна напред.

— Без тия — каза ѝ на цурански. — Достатъчно силна си, за да напуснеш отечеството си, да се опълчиш на Събранието и да дойдеш тук. Не ставай жертва на самосъжаление тепърва.

Мара я погледна изненадано.

— Какво те засяга моята съдба?

— Много малко — подхвърли небрежно Мирана. Тъмните ѝ очи се впиха в Господарката на Акома, търсеха някаква реакция. Мара обаче не реагира и жената на вожда добави: — Много малко, ако беше като другите цурани, които познаваме. Но не си. Хотаба се увери в това, когато ти предложи сделката за слугинчето ти.

— Не е моя да я предлагам, дори заради възможността да спася от бедствие застрашената ми фамилия. Дадох ѝ избор и тя остана с мен по своя свободна воля. Не е робиня...

Мирана сви рамене.

— Всъщност и според нашите закони не е твоя, за да я пазариш. Но господарите във вашата земя правят каквото си поискат с живота на своите слуги, роби и деца, ежедневно, и си мислят, че боговете са им дали това право.

— Така вярват — отвърна предпазливо Мара.

— А ти? — Въпросът бе рязък като удар на камшик.

— Не знам в какво вярвам — призна Мара и се намръщи. —

Освен че като Слуга на империята поставих държавничеството над фамилната си кръв. Вече не мога да смятам своята кръв над тази на който и да е друг човек. Камльо е с мен заради клетва, която дадох на друг човек, да я закрилям като него. Честта ми не е по-малка от тази на човека, който ми довери безопасността ѝ. Има чест в безразсъдното подчинение на традицията и чест, която е... нещо повече.

Погледът на Мирана беше пронизващ.

— Ти си различна — каза тя, колкото на Мара, толкова и на себе си. — Моли се на боговете ви тази разлика да е достатъчна, за да спечели свободата ви. Ще имаш подкрепата ми. Но никога не забравяй, че в Турил мъжете говорят по-свободно и са по-добронамерени, когато не присъстват жени. Земята ни е сурова и мъжът, който се покаже твърде мек, няма да опази жената, която си е отвлякъл.

— Друг мъж ще му я открадне, така ли? — попита Мара изненадано.

В усмивката на Мирана като че ли имаше някаква закана.

— Може би. Или още по-лошо — жена му ще напусне дома и огнището му и ще натъпче завивките му със сняг за глупостта му.

Въпреки тревогата си Мара се засмя.

— Правите това?

— О, да. — Мирана забеляза, че на гостенката ѝ е студено, смъкна един от шаловете си и го загърна около раменете на лейди Акома. Миришеше на пушек. — Ела да идем в любимата ми хлебарница, тъкмо са опекли кифлите. Ще ти кажа какво още правим тук, освен да се преструваме, че взимаме перченето на мъжете ни на сериозно...

В хлебарницата беше топло и ухаеше приятно. Мара седна непохватно на един дървен стол — тук, при тези каменни подове, цуранските възглавнички не бяха практични. Помъчи се да се настани по-удобно на твърдото дърво и се примири с поредната вечер, запълнена с лек светски разговор. Също като жената на главатаря в Лосо, Мирана, изглежда, бе доволна да говори за какво ли не, докато съветът на градските старейшини продължаваше.

— Мъжете често са истински деца, не мислиш ли?

Мара с усилие се усмихна вежливо.

— В такъв случай твоят съпруг изглежда сръдливо дете.

Мирана се засмя, после въздъхна снизходително.

— Хотаба ли? Празноглав е той, но аз си го обичам. Заплашва ме, че ще ме набие, та да млъкна, от четирийсет и две години, почти от деня, в който ме метна на рамото си и хукна през хълмовете да избяга от баща ми и братята ми. Но още не ми е посягал. Ние турилците си падаме по големите заплахи и обиди, Мара. Хвалбата за нас е изкуство и една добре пресметната обида печели на оскърбения възхищение вместо насмешка.

Едно младо момче им донесе кифли и греян сайдер. Мирана погледна плувналите в тъмни кръгове очи на Мара и поръча и вино.

Стоплена от виното, но с плувнали в студена пот от притеснение ръце, Мара се ядоса. Докато си бърбеше тук за глупости, къде беше Камльо? Какво щеше да стане със Сарик, Люджан и войните й? Още по-лошо — дали Хокану изобщо имаше представа къде е заминала след деня, в който бе напуснала именията на Акома за посещението в храма на Туракаму? Заминаването й тогава приличаше на сън, толкова отдалечени изглеждаха имперските дела от това място с неговите гръмогласни горделиви мъже и облачни планини.

— Защо дойде тук да търсиш магьосници? — попита Мирана с внезапна смущаваща прямота.

Мара се сепна и едва не изтърва глинената чаша с последните капки вино. Небрежният разговор, изведнъж осъзна тя, беше само за печелене на време. Нямаше причина да крие повече истината.

— Научих през годините, че Събранието на магьосниците държи клуп на гърлото на културата на империята. Нашите традиции поддържат несправедливости, които бих искала да променя. Въпреки че магьосниците забраниха кръвната вражда на дома Акома с дома Анасати, санкциите не се поддържат честно над двете страни. На Анасати бе позволено да уредят убийства на съюзници на моите хора. Бащата на съпруга ми беше убит. Доказа се вече, че едиктът на Великите срещу възмездие от страна на Акома е преструвка, повод да се прикрие истинският проблем. Аз искам да променя нещата и заради това и аз, и децата ми сме застрашени.

— Значи висшите ти цели всъщност са просто желание за оцеляване?

Мара погледна твърдо старата жена, разбрала, че умът ѝ е остър като на лейди Исашани.

— Може би. Мисля обаче, че щях да направя същото в интерес на моя народ дори моят дом и любимите ми да не бяха изложени на риск...

— Загърбваш вашите земи и идваш в Турил — прекъсна я Мирана. — Защо?

Мара завъртя почти празната чаша в изнервените си пръсти.

— Чо-джа ми намекнаха, че трябва да тръгна на изток. Един магьосник от Низшия път ме насочи да търся отговори тук. Дойдох в Турил, защото родът ми ще загине, ако не намеря отговори, и защото съм видяла твърде много нещастия в името на политиката и на Играта на Съвета — много обичани от мен хора са в залите на Червения бог заради нашето властолюбие. Несправедливостта и убийствата няма да спрат, ако на Събранието се позволи да надделее над императора и да възстанови поста Военачалник.

Мирана като че ли се замисли, забила поглед в осеяната с трохи маса. Най-сетне стигна до някакво вътрешно решение и каза:

— Ще бъдеш изслушана.

На Мара не ѝ остана време да гадае как смята Мирана да повлияе на съвета. Нито пък видя да се разменя иди праща някакъв знак, но в следващата минута платнището на вратата се отмести и лъхна леден въздух. Три от лампите, осветяващи празната хлебарница, угаснаха от полъха.

Влезе стар планинец с тежко наметало. На светлината на останалата да гори единствена лампа чертите му бяха едва различими под сянката на качулката.

— Стани — прошепна настойчиво Мирана. — Покажи почит, защото да те изслуша идва калиане.

При непознатата чужда дума Мара вдигна вежди.

— Калиане са най-силните сред посветените в мистериите — обясни Мирана.

Загърнатата в наметало фигура се приближи и искрящ блясък издаде, че мантията на мага е общита със скъпи пайети от сребро. Шарките сякаш оформяха руни или може би тотеми. Мара се поклонил със същата почит, която щеше да покаже на Велик, дошъл да посети дома ѝ.

Турилският маг не отвърна на поклона ѝ с никакъв жест, освен че вдигна сбръчканата си ръка, за да отметне качулката си. Мара видя сребриста коса, вързана на плитки като на Мирана, но окичена с ритуални талисмани. Под подобната на корона украса се виждаше престаряло лице на жена.

Жена! Забравила за всякакво благоприличие, Господарката на Акома ахна.

— Вашето Събрание на магьосници допуска жени?

Старатъ жена кривна глава и я изгледа ядосано.

— Нищо подобно на вашето Събрание нямаме в тази земя, слава на боговете, Мара от Акома.

Две жени се появиха на вратата на хлебарницата, но миг преди да влязат видяха чародейката, поклониха се припряно и излязоха заднешком. Платницето се затвори, но топлината сякаш се бе изцедила от стаята.

— Прости ми, Велика — почти заекна Мара. — Съжалявам, но изобщо не предполагах...

— Не съм Велика. Можеш да се обръщаш към мен с калиане — сопна се старицата, седна, оправи дългите си ръкави, сплете тънките си пръсти и изведнъж изглеждаше много човечна и много тъжна. — Знам, че вашето имперско Събрание... — намръщи се — убива момичетата, разкрити, че имат дарбата. Моята предшественичка на този пост беше бегълка от провинция Лаш, едва спасила живота си. Трите ѝ сестри нямали този късмет.

Изнервена и леко замаяна от виното, Мара прехапа устна.

— Чух това от един магьосник от Низшия път, който мразеше Събранието. Но в сърцето си не можех да си наложа да го повярвам.

Дълбоките светли очи на калиане се впиха в нейните.

— Вярвай го, защото е истина.

Потресена и изпълнена с нов страх за обичните хора, които бе оставила, Мара стисна зъби, за да спре да трепери. Макар калиане да беше дребничка и загърната като престаряла баба в безброй дрехи против вятъра, излъчваше сила, по-остра от ухапката на всякакъв планински студ. Като съзнаваше, че всяка нейна дума ще бъде претеглена и преценена, Мара заговори преди и последната капка кураж да се е изцедила от нея.

— Казаха ми, че Събранието се страхува от вас. Защо?

— Заради истината — изхриптя в отговор калиане. Последва накъсан кикот, от който по гърба на Мара плъзнаха ледени тръпки. — Във вашата империя с робите се държат зле и казват, че такава е волята на вашите богове. Вашите лордове враждуват и убиват за чест, но какво постигат? Не слава. Нито благоразположението на небесата, не. Губят синове, въвличат се във войни, дори се пронизват с мечовете си, и то за нищо, лейди Мара. Те са били измамани. Прехвалената им чест не е нищо повече от оковите, които държат силата на народа разкъсана. Докато Дом враждува срещу Дом в Играта на Съвета, Събранието остава необуздало. Силата му е огромна, но не безгранична, а и невинаги е било толкова силно.

Обзета от надежда от думите ѝ, Мара попита:

— Значи можете да ми помогнете?

При тези думи лицето на Калиане се превърна в неразгадаема маска от бръчки.

— Да ти помогнем? Това тепърва трябва да се реши. Трябва да ме придружиш на едно кратко пътуване.

Уплашена да остави Люджан, Сарик и най-вече Камльо в ръцете на планинците, Мара се стъписа.

— Къде трябва да отидем?

— Има неща, които трябва да видиш. Съвет на мои равни трябва да изслуша основанията ти и историята ти и да те разпита. — След това, усетила сякаш причината за притеснението на Мара, смекчи гласа си. — Ще ни няма не повече от времето, нужно на две жени да поговорят, за да не се уплашат воините ти за теб и в отчаянието си да опитат нещо глупаво.

— В твоите ръце съм тогава — заяви Мара решително. Все още не бе погълната от желанието за промяна дотолкова, че да може да отхвърли като фалшиви всички правила на честта на народа си, но не можеше да се измъкне от осъзнаването, че няма да ѝ бъде предложен друг шанс. Вкопчи се в предложението на калиане с отчаяние, но се оказа неподготвена за бързината, с която последва всичко. Турилската старица се пресегна над тясната маса, хвана китката ѝ със сухите си уверени пръсти и изрече една дума.

Мара чу само първата шипяща сричка. Шумът в ушите ѝ заглуши останалото, свиреп като рева на морска буря. Подът под

краката ѝ пропадна, както и столът, на който седеше. Дюкянът също изчезна, заменен за едно мигване на очите от виеща сива пустош.

Времето замръзна. Въздухът стана леден. Мара можеше да засрами предците си, като запищи от ужас, но преходът през пустошта свърши за по-малко от миг.

Озоваха се отново на твърда земя, на площад, осветен от глобуси на чо-джа. Ръката на калиане все още стискаше китката ѝ, твърдо, докато нейните ръце се тресяха като духнати от вятъра тръстики.

Докато цуранските градове бяха построени на равен терен, зданията тук бяха изсечени на тераси в стръмните гранитни скали на хълмовете и площадът на дъното на долината, на който стояха, бе обкръжен от тях. На всяко ниво имаше врати и прозорци. Очите на Мара се вдигнаха да проследят очертанията на колони, подпорни стени и арки, подредени със секващо дъха майсторство. Тотемни стълбове поддържаха галериите с дървени и каменни парапети, някои изваяни като дракони. Кули и куполи се изпъваха към звездните небеса и пронизваха осветените от лампи ивици мъгла. Мара затаи дъх, възхитена от красота, която умът ѝ не можеше дори да си въобрази. Не беше очаквала да види такъв град в тези голи планински земи! Улиците бяха пълни с планинци с прости вълнени поли и панталони. Повечето млади воители бяха гологръди въпреки вечерния студ, но имаше и облечени с ярки ризи. Жените носеха дълги поли и широки блузи, девойките показваха тънко рамо или закръглена гърд, за да привлекат възхитените погледи на минаващите младежи.

— Кой е този град? — промълви Мара и вдиша дълбоко уханния въздух, зяпнала чудесата като недодялано селско хлапе.

— Доралес — отвърна Калиане. — Ти си първата цуранка, която го вижда може би. — И добави заплашително: — Може и да се окажеш и последната.

Мара потръпна. Чувстваше се като в сън, толкова чуждо беше това място и така огромно. Като видение, твърде красиво, за да е реално. Тънките кули, хилядите ярко осветени прозорци и входове, ухилените тотемни и гъстото гъмжило на уличния живот — всичко внушаваше чувство за опасност, сякаш всеки момент, без да усети, щеше да бъде пометена в някой кошмар. Удивлението и безпокойството щяха да я задържат вцепенена, ако калиане не я беше

подкарала напред със същата нетърпелива енергичност, каквато майка може да прояви към дърпащо се дете.

— Хайде! Кръгът на старейшините те очаква и няма да спечелиш мъдрост, ако ги накараш да чакат.

Мара залитна изтръпнала напред.

— Очакват ме? Как така?

Но Калиане нямаше търпение за безсмислени въпроси. Поведете Мара през тълпата. Минувачите ги гледаха, сочеха Мара, някои плюеха презрително. Цуранската гордост я накара да пренебрегне тези обиди като нещо под достойнството ѝ, но нямаше съмнение, че тези хора я смятат за непримирим враг. Загложди я ужасната мисъл, че имперските лордове в презрителното си невежество бяха дръзнали да нарекат турилците варвари. Този град с неговите инженерни чудеса красноречиво доказваше обратното.

Обзета от любопитство въпреки срама, Мара попита:

— Защо моят народ никога не е чувал за този град?

Калиане я задърпа покрай един пъстро боядисан фургон, теглен от две опърничави кердидра и каран от сбръчкан старец с наметало на цветни кръпки. Носеше странен музикален инструмент и минувачите му подхвърляха монети и му подвикваха окуражително да посвири. Той им отвърщаше с ругатни, шеги и усмивки.

— Ако ваши хора чуят за това място, вашето Събрание ще ги убие, за да мълчат — отвърна хапливо Калиане. — Кулите, които виждаш, и всичко изсечено от скалата, е направено с чародейство. Ако ви беше разрешено да влизате в Града на магьосниците в Цурануани, можеше да видите такива чудеса. Но във вашата страна Великите пазят чудесата, които може да създаде силата им, за себе си.

Мара се намръщи. Спомни си за Миламбер и неохотата му да говори за опита си като член на Събранието. Беше видяла с очите си страховитите сили, които беше развихрил на Имперските игри, и се стъписа от извода, че клетвите, които е положил пред Събранието, трябва да са ужасно силни, за да принудят човек с неговото положение да пази мълчание. Нищо не знаеше за нравите на магьосниците, но от Хокану беше разбрала, че Фумита не е алчен човек. Могъщ и обгърнат в тайнственост, да, но не и човек, който би поставил егоизма над общото благо на империята.

Калиане, която сякаш умееше по някакъв свръхестествен начин да отгатва мислите ѝ, сви рамене под тежкото си наметало.

— Не знам защо магьосниците във вашата страна са толкова потайни. Не всички от тях са лоши хора. Повечето просто са учени, които желаят само да изследват загадките на своето изкуство. Навярно в началото са основали своето братство, за да отблъснат някаква заплаха или да потиснат дивата опасна магия на ренегати, които са отказали да бъдат обучени на контрол или са използвали силите си за зло. Боговете само биха могли да кажат. Но и да е имало добри и смислени основания за такава посока на действие, времето ги е покварило. Това, че хиляди дъщери са били избити, за да се потиснат дарбите им, е напълно неизвинимо според турилския закон.

Смразена от ужасна възможност, Мара попита:

— Нима ще бъде съдена за злините на цяла Цурануани?

Калиане кимна и я прикова с поглед, който сам по себе си вдъхваше страх.

— Отчасти, лейди Мара. Ако желаеш помощта ни срещу Събранието, трябва да ни убедиш. Ако се задействаме, няма да е заради оцеляването на Акома, нито за твоя лична изгода, нито дори за това империята да стане по-добра държава. Защото за нас честта на вашите предци и дори животът на децата ви са маловажни като прахта във вятъра.

Мара щеше да се закове на място веднага, защото какво можеше да е по-невинно от живота на малката ѝ дъщеря и сина ѝ? Но хватката на старицата я стегна като верига и я повлече неумолимо към надвисналата арка на внушително многоетажно здание.

— Но какво трогва вашите хора, ако не животът на младите? — Въпреки всички усилия Мара издаде отчаянието си.

Отговорът на Калиане остана безличен като шепота на вълни по песъчлив бряг.

— Ако скърбим, то е за смъртта на маговете, чиито дарби са останали неизпитани. С всеки от тях невъзвратно е изгубено знание. А ако се отчайваме, то е за чо-джа, майстори по-добри от най-добрите ни посветени в мистерията, лишени във вашата земя от чародейството, което е славата на тяхната раса.

— Забраненото! — Възбудена, Мара за миг забрави за страха си. — Това ли е тайнствената сила, която царицата чо-джа имаше предвид,

когато ми говореше, че някои неща са забранени?

Скрита в сенките, докато навлизаше под една резбована арка, калиане отвърна уклончиво:

— Това, лейди Мара, е тайната, която ще отключиш, ако оцелееш в твоя спор с Великите. Но първо трябва да убедиш Кръга на старейшините на Турил, че си достойна. Ние ще изслушаме и ще отсъдим. Подбирай думите си грижливо, защото щом вече си видяла това място, опасностите, пред които си изправена, са умножени.

Отвъд арката се простираше лабиринт от коридори, осветени с глобуси на чо-джа. Подовете бяха мраморни. Майсторската изработка на колоните отне дъха на Мара: дори в имперския дворец нямаше каменни ваяния, излъскани до такъв блясък. Хората, които срещаша, бяха с общити с мъниста дрехи и с украси от пера на главите. Други, които Калиане нарече послушници в изкуството, носеха бели халати. Всички без изключение се покланяха при преминаването ѝ и Мара усещаше погледите им в гърба си като допира на нажежени въглени. Тук имаше магия, натежала във въздуха.

Калиане я поведе през по-широк коридор до отекващо преддверие. Хиляди свещи осветяваха пространството и заслепяваха със силната си светлина. А после влязоха в още по-огромно помещение, обкръжено от галерии с колони, всечени и накъсани в редици сложни фигури. Десетки загърнати в халати хора стояха отрупани на скалните площадки, обкръжили помещението на седем нива височина. Стълби и многобройни тесни спирални стълбища осигуряваха достъп до най-горните етажи.

— Това е нашият архив — обясни Калиане. — Тук държим цялото си знание и копия на всички писания по темата за нашето изкуство. Служи също така за наша зала за събрания, в онези случаи, когато магьосниците на Турил се събират заедно, най-близкото за нас до организираност. Нямаме братство като вашето Събрание и не поддържахме никакви официални служители, освен калиане, която е овластена да действа единствено като говорителка.

Минаха през пролука в парапета на най-ниското ниво. Лактите на Мара се отъркаха в стени, украсени с раковина коркара и абанос на спирални фигури, от които погледът ѝ се замая. Опорните колони представляваха тотеми, клюнести, ноктести и със свирепи изражения.

Съществата бяха с люспи или с криле от пера, а очите им бяха хищни като на змии.

Калиане я преведе през плашещо пространство гол под. Нямаше никакви мебели, нито дори шарки извън кръга в центъра. Обиколката му като че ли бе очертана от златиста светлина, несъмнено сътворена с някаква магия. Усетила многобройните нива нагоре, вече пълни с магьосници с халати, всички извърнати към нея, Господарката на Акома се почувства като изправена за жертвоприношение в началото на ритуал, който ще определи съдбата ѝ.

— Там. — Калиане ѝ посочи магическия кръг. — Пристъпи и застани вътре, ако имаш достатъчно кураж да бъдеш съдена. Но нека те предупредя, лейди Мара, Слуга на империята. Лъжи и измама са невъзможни за всеки, който премине тази черта.

Мара отметна косата си, спуснала се свободно на раменете ѝ, след като бе останала без грижите на слугините си, и каза:

— Не се боя от истината.

Калиане пусна китката ѝ и каза с почти жалост в очите:

— Върви тогава.

Мара пристъпи към светлата линия, без да трепне. Не се боеше от истината в мига, в който вдигна крак, за да прекрачи лъча жълта светлина. Но в същия миг се почувства пронизана от сила, която заличи всичката ѝ воля, и когато стъпалото ѝ докосна пода от вътрешната страна на заклинанието, и последната трошица самообладание бе изтръгната от нея.

Вече не можеше да се оттегли. Половината на тялото ѝ, озовала се в омагьосания кръг, беше замръзнала като окована. Нямаше друг избор, освен да вдигне другия си крак и да влезе, макар че мисълта за това вече я ужасяваше безумно.

Безпомощността придоби нов смисъл. Ушите ѝ не чуваха никакъв звук и очите ѝ не виждаха нищо, освен блещукащата златиста паяжина на силата. Физически не можеше да се движи, нито да седне или да притисне ръце до гърдите си, за да приглуши ударите на разтуптяното си сърце. Дори робството изглеждаше като свобода пред магията, която я бе обкръжила като в затвор. Самите ѝ мисли бяха задържани в плен. Мара се помъчи да надвие отчаянието си — и тогава някой високо горе от галериите извика въпрос.

Калиане повтори въпроса на цурански.

— Лейди Акома, дошла си тук да молиш за сила. Твърдиш, че ще я използваш за защита, за да помогнеш за общото благо. Покажи ни как стигна до това убеждение.

Мара се опита да си поеме дъх, за да отговори, и откри, че не може. Тялото ѝ отказваше да се отзове на мисълта ѝ. Магията спираше говора ѝ. Паниката я доведе до гняв. Как можеше да защити намеренията си, щом заклинанието ѝ пречеше да говори? В следващия миг усети, че мислите ѝ също са се измъкнали от контрол. Умът ѝ сякаш се преобърна и след това се завъртя като пумпал, играчка за детско забавление. Спомени закръжиха пред вътрешния ѝ взор и тя вече не беше в залата на магьосниците в Доралес, затворена в някакъв магически кръг. Седеше в кабинета си в старото имение на Акома и спореше разгорещено с Кевин.

Илюзията за присъствието му бе толкова реална, че мъничката частица от ума ѝ, която съхраняваше самосъзнанието ѝ, закопня да намери утеха в прегръдката му. С трепет осъзна целта на истинното заклинание на турилците: нямаше да ѝ се позволи да отговаря на никой въпрос устно.

Тези магове щяха да питат и да получават отговорите си пряко от опита ѝ. Нямаше да ѝ дадат възможност за оправдаване, за примиряване на изхода от всяко събитие с обяснения. Тези магьосници щяха да наблюдават действията ѝ така, както се бяха случили, и след това да съдят. Всъщност беше изправена тъкмо пред съд и единствената ѝ защита бяха действията, съставяли досегашния ѝ живот.

Осъзна това в мига преди заклинанието да я завладее изцяло — и тя беше в кабинета, в онзи отдавна отминал ден с Кевин, стоеше срещу него, когато той ѝ извика, разгорещен от гняв:

— Буташ ме като... пионка на шаах! Тук! Там! Хайде пак тук, защото така те устройва, без нито дума защо и нито секунда предупреждение! Направих каквото поиска — не заради обичта си към теб, а за да спася живота на съотечествениците си.

А след това се чу да му отговаря, със зачервено от раздразнение лице:

— Но аз те повиших в старши роб и ти позволих да ръководиш своите приятели мидкемийци. Ти използва властта си, за да се

погрижиш за удобствата им. Виждам, че ядат птица джига и печено месо от нийдра, и пресни плодове с кашата от тиза.

Споменът продължи, реален като в мига, в който се беше случило, чак до самия му край в смущаващата прегръдка на страстта. Мара изпитваше разкъсващ миг на объркване, докато среща след среща връзката ѝ с Кевин се разгръщаше, всеки ден горчиво-сладък с радости и разочарования, и трудни уроци. Принудена да види отново назад във времето, осъзна тогавашната си тесногръда арогантност. Колко удивително беше, че Кевин робът бе видял под външното ѝ коравосърдечие нещо, което да обикне и да подхранва! Дните се разгръщаха на замайващи отскоци, докато магьосниците боравеха със спомените ѝ. Отново преживя ужасите, докато вълна след вълна убийци биваха отблъсквани от градското ѝ жилище в Нощта на кървавите мечове. Отново стоеше на пердашеното от бутана било на хълма и говореше с Тасайо от Минванаби. Видя как император Ичиндар прекърши жезъла на властта на Военачалника, видя издигането си до титлата Слуга на империята.

Отново видя как загина Аяки.

Милостиво последва нов въпрос и сцената се промени в ароматния обеден зной на градина с кекали, където Аракаси се унизи пред нея, като я помоли за разрешение да сложи край на живота си. Отново сподели ухания сух вечерен въздух в командната шатра на лорд Чипино в кампанията срещу пустинниците в Цубар.

Времето кръжеше, въртеше се, връщаше се назад. Една сцена застъпваше друга. Понякога се връщаше в детството си или в безмълвните зали за медитация в храма на Лашима. В други моменти понасяше жестокостта на първия си съпруг. Отново се озова пред скърбящия му баща, прегърнал внук си, вече и той мъртъв от също такава коварство.

С разкъсваща болка сподели сегашните си отношения с Хокану и неговото свръхестествено разбиране. През очите на магьосниците осъзна, че изключителните му възприятия са всъщност предвестник на скрита дарба. Малко отклонение на съдбата можеше да го е превърнало в член на Събранието, вместо в съпруг до рамото ѝ. Колко много по-беден щеше да е животът ѝ без него, осъзна тя. Сърцето я заболя заради нарасналото отчуждение помежду им и в кръга на

истинното заклинание тя се закле да поправи неразбирателството, затаило се между тях след раждането на Касума.

Накрая видя себе си пред Хотаба, когато твърдо отказа да размени слугинята Камльо срещу свободата си. Прониза я мисъл, остра като игла, но намери в сърцето ѝ само искреност.

Вихърът от спомени, събудени от заклинанието, се забави и до ума ѝ достигнаха думи, изречени незнайно от кого. Бяха на турилска реч, но разбираше смисъла им.

Глас каза:

— Тя наистина е различна от другите цурани: да види чест у един роб и да признае правото на свобода на слуга дори с цената на фамилията си.

А калиане отвърна:

— Вярвах го. Иначе нямаше да я доведа тук.

Първият глас каза:

— И все пак интересува ли ни благополучието на цураните?

Друг глас в ума ѝ отвърна:

— Справедливо управлявани съседи е нещо желано и може би...

А друг ум заяви:

— Но има удобна възможност да се поправи голяма несправедливост...

Още думи и думи, които сякаш се сляха и размътиха; някой спомена за риск; друг заговори за чо-джа.

Слухът на Мара заглъхна. Изведнъж усети слабост в коленете. А след това златният кръг от светлина, който я държеше затворена, се стопи и тя залитна.

Силните ръце на калиане я задържаха.

— Свърши се.

Безсилна като бебе и засрамена, щом усети, че е плакала в спазмите на заклинанието, Мара се помъчи да възвърне рухналото си самообладание.

— Убедих ли ви?

— Не. Това ще се обсъжда през нощта — отвърна Калиане. — Ще научиш решението ни на сутринта. Сега ще те върна на Мирана, която ще се погрижи да си починеш.

— Бих предпочела да изчакам тук — възрази Мара, но ѝ липсваше воля да се възпротиви. Силата я напусна и тя не видя нищо

повече — освен мрака като нощ сред звезди.

21.

РЕШЕНИЕ

Мара се събуди.

Беше тъмно. Вдиша аромата на горящи брезови цепеници и понаситената миризма на вълна от кердидра. Над главата ѝ имаше дървени греди, смътно откроени в слабата червеникава светлина от огнището. Беше загърната в одеяла.

Главата я болеше. Споменът за събитията се върна бавно, а след това те потекоха на порой, щом видя кошницата с чепкалото на Мирана. Спомни си разходката до хлебарницата и подобното на сън пътешествие до Доралес. Надигна се рязко.

— Лейди? — обади се колеблив глас.

Мара се обърна и видя Камльо, гледаше я загрижено.

— Добре съм, прекрасно цвете — промълви тя, като прибягна, без да помисли, до думите на Люджан.

Камльо изобщо не трепна от това обръщение. Вместо това се измъкна от завивките си и се просна в покорен поклон върху рендосаните дъски на пода.

Мара не беше поласкана, а притеснена, макар слуги и роби да бяха правили същото през целия ѝ живот. Такъв беше цуранският обичай — да се покаже безрезервна вярност, за да е доволен господарят. Само че след преживяното в магическия златен кръг ѝ призля от тази традиция.

— Стани, Камльо. Моля те.

Раменете на момичето се сгърчиха под реката от светла коса.

— Лейди — каза тя отчаяно, — защо постави мен пред самата си фамилия? Защо? Не струвам чак толкова, разбира се, че да не можеш да ме замениш с тези турилци и да опазиш децата си.

Мара въздъхна, изви уморено гръб и хвана протегнатите китки на Камльо. Дръпна я към себе си, но без успех, заради изтощението от истинното заклинание.

— Камльо, моля те, изправи се. Тревогата за децата ми е над всичко, разбира се, но не мога да търгувам с живота на друга свободна личност дори и заради оцеляването на тези, които обичам. Ти не си приела моята чест за своя. Не си задължена към дома Акома.

Камльо се остави да я вдигне. Бе загърната в нощен халат, твърде голям за нежното ѝ тяло. Сви се в края на постелята. Очите ѝ бяха дълбоки като ями в сумрака. Мара се огледа и видя, че са в стаята за шиене на Мирана: имаше малък тъкачен стан и струпани около него кошове с прежда и плат. Докато се мъчеше да преодолее травмата от наново преживяното минало, причинена ѝ от Истинното заклинание, бившата куртизанка проговори:

— Аракаси... Направи това заради него, нали, господарке.

Уморена до кости, но изпълнена със състрадание, Мара поклати глава.

— Нищо не съм направила заради Аракаси. Макар че той многократно се е жертвал за фамилията ми.

Камльо не изглеждаше убедена. Мара загърна раменете си с одеяло и седна срещу момичето.

— Не си задължена по никакъв начин на моя Главен шпионин. — Подчерта думите си с жест. — Ще повтарям това, ако трябва, докато остареееш и оглушеееш, или докато благоволиш да ми повярваш.

Камльо мълчеше. Въглените в огнището пукаха от нахлулия през комина вятър — в планините на Турил ветровете лудуваха неспирно и замираха едва на разсъмване. Часът на нощта не можеше да се определи, но това, че в Доралес магьосниците и Калиане все още обсъждаха решението си, късаше нервите на Мара. Съсредоточи се върху тревогите на Камльо, за да потисне своите грижи.

— Аракаси — повтори бившата куртизанка намръщено. — Какво толкова вижда той в мен? Достатъчно умен е, разбира се, за да спечели всяка жена в леглото си.

Мара помисли, после каза предпазливо:

— Мога да предложа само догадка. Мисля, че той вижда в теб собственото си спасение. Изцеляване от някакво житейско разочарование, ако искаш. И също така предполагам, че в замяна желае да ти даде онова, което не е могъл да даде на своето семейство: щастие, сигурност и любов, която нито е купена, нито спазарена.

— Ти имаш ли такава любов с Хокану? — попита Камльо едва ли не обвинително.

Мара се постара да прикрие раздразнението си.

— Отчасти. В Хокану намерих почти свършено разбиране. Винаги е бил мой духовен спътник. У друг мъж намерих любовта, която вярвам, че жена като теб би могла да открие в Аракаси. Колкото до това дали друга жена споделя леглото на моя Главен шпионин, не знам. Честно, не познавам увлеченията и страстите му. Но той не е човек, който споделя лесно чувствата или симпатиите си. Аракаси ти предлага много сериозно доверие и никога нямаше да го направи, какъвто е сдържан, ако не вярва, че си достойна.

— Говориш така, сякаш му се възхищаваш.

— О, да. — Мара помълча, докато осмисляше тази истина. — Той е човек с изключителен ум и гледа на живота като на голяма и много трудна игра. Мисля, че му е бил нужен голям кураж, за да признае чувствата си. Макар винаги да е знаел точно къде стои и да е способен да предвижда повечето ходове на другите, Аракаси сега е като моряк, понесен от теченията на непознато море. Трябва да начертае своята карта, за да потърси пътя обратно до познатия пристан. Отхвърлил е компетентността срещу възможността да открие себе си. За човек като него това би трябвало да е едно от най-плашещите начинания, което би могъл да си представи. Но никога не съм го виждала да бяга от предизвикателства, дори такива, които други хора биха сметнали за невъзможни. — Вгледа се в очите на момичето и добави: — Знаеш ли, думите са лош заместител на опита от познаването на самия човек.

Камльо бавно осмисли чутото. Малките ѝ ръце замачкаха нервно тъканта на робата ѝ.

— Не мога да го обикна — призна тя и думите се изтръгнаха от устата ѝ с жестокостта, с която мачкаше нещастния плат. — Нито кой мъж, мисля. Ръцете му веднъж ми донесоха удоволствие, вярно, но креватното забавление за мен е празна игра. — Очите ѝ сякаш се зареяха в далечен спомен.

— Отраснах намразила часа на залеза, когато господарят идваше при мен. — Замълча, после добави с горчивина: — Имаше моменти, когато се чувствах като дресирано куче. Донеси този халат. Изтъркай това място. Обърни се така. — Погледна отново Мара и заяви: —

Никакво чувство или любов няма в това да познаеш мъжко тяло, лейди. Не и за такава като мен. — Наведе очи. — Признавам, истинският трепет в това да приема любовник беше в опасността. Аракаси ми донесе наслада, защото рискува да умре, докато го правеше. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Богове, лейди, виждаш ли в какво извратено същество съм се превърнала? Безброй пъти съм мислила за самоубийство, само че се чувствах твърде низша, твърде безчестна, за да оцапам острие с кръвта си.

Цуранска гордост, помисли Мара. Копнееше да се пресегне и да утеши измъченото момиче. Само че за Камльо какъвто и да е допир до тялото ѝ бе лишен от емоционална близост и макар думите да не стигаха, Мара нямаше каква друга утеха да ѝ предложи.

— Аракаси разбира това много по-добре, отколкото мислиш.

— Изчака думите ѝ да попият в ума на момичето.

Камльо кимна замислено.

— Вярно е, че той не ме докосна нито веднъж след часа, в който откупи свободата ми. След като ми каза, че е син на жена от Тръстиката, разбирам защо. Но бях твърде разгневена от смъртта на сестра ми, за да го забележа.

— Ако не можеш да го обичаш, бъди негова приятелка. Той е умен и добър.

Камльо вдигна глава и сълзите блеснаха в очите ѝ.

— Би ли се примирил с толкова малко от мен?

— Опитай. — Мара се усмихна. — Любовта не настоява. Тя приема. Цял живот ми отне, докато науча това. — Сниши глас и добави: — Дариха ми го двама изключителни мъже. — Погледна Камльо право в очите и тонът ѝ стана заговорнически. — Не съм виждала нищо и нито един жив човек, който да може да разклати самообладанието на Аракаси. Предизвикателството на твоето приятелство би могло да го научи на малко смирение — а то наистина му е нужно.

Камльо отметна великолепната си светлозлатна коса и изражението ѝ стана лукаво.

— Намекваш, че мога да му го върна за самонадеяността му по отношение на мен?

— Мисля, че можете да се учите един от друг — отвърна Мара. След това огледа стаята. — Стига да се върнем живи от тези планини.

Краткото щастие на Камльо погасна.

— Може да те принудят да ме продадеш.

Мара отсече, рязко като плясък на камшик.

— Не. Аз съм благородничка и цуранка. Държа на думата си. Животът ти не ми принадлежи, за да го търгувам. Или печеля за каквото ги моля със собствените си достойнства, или приемам съдбата, която са отредили боговете. Ако се стигне до това да те задържат в плен, Камльо, чуй: давам ти свободата да сложиш край на живота си с острие или да избягаш на свобода, ако можеш. Ти си свободна жена. Твоята кръв или желания не са по-малко достойни от тези на Люджан, на Сарик или на който и да е воин от почетната ми свита. — Изведнъж почувствала се съкрушена от умора, Мара се прозя. — Но не мисля, че ще се стигне дотам. Последните събития ми дават повод да предполагам, че предложението на Хотаба беше изпитание. Изпитание за мен. Но дори да спечелим някакви отстъпки, няма да го научим до заранта. Спи сега, Камльо. Защото до утре можем единствено търпеливо да чакаме изхода.

Утрото и тишината, щом ветровете се усмириха, завариха господарката и куртизанката заспали. Мара лежеше свита на кълбо сред кълбо от черна коса, плътно увита в одеялата. Сепна се, когато Мирана я докосна по рамото.

— Ставай и се облечи бързо — тихо я подкани жената на главатаря. — Калиане дойде да обяви решението, взето в Доралес.

Огънят в огнището бе угаснал и докато навличаше студените си дрехи, Мирана сложи дърва, та Камльо да се събуди на по-топло.

Мара бързо се среса и погледна гребена. В него имаше посребрели косми. Въздъхна. Сърцето ѝ туптеше в очакване, но мислите ѝ отново и отново се връщаха към дома, децата и Хокану. Щеше ли изобщо да получи възможността да поправи брака си? Богове — замоли се тя, — нека не умирам в тази чужда земя. Нека Камльо се върне у дома при Аракаси.

Мара наистина виждаше надежда за тях двамата. Турилският плен беше изтръгнал Камльо от горчивия ѝ цинизъм, накарал я беше да преоцени себе си и да разбере, че има власт над живота си.

— Побързай — подкани я тихо Мирана, за да не събуди Камльо. — Калиане не е от търпеливите.

Мара завърза сандалите на измръзналите си крака. Кой ли в империята щеше да я разпознае като Слугата, без лицето ѝ да е боядисано и с тези прости дрехи като на кухненска слугиня? Срамно много кураж ѝ отне, за да стане и да тръгне да се изправи пред калиане.

Спомените, върнати ѝ в златния кръг, я безпокояха повече, отколкото смееше да признае. Ако Кевин беше тук, щеше да го коментира с ужасно грубия си хумор. Липсваше ѝ непочтителната му склонност да се обажда в неподходящ момент, която никакви упреци не бяха успели да поправят.

Много преди да се е почувствала готова за срещата, Мирана вече я беше подкарала към площада, където чакаха Хотаба и калиане — облечена с прости дрехи, но излъчването ѝ бе по-страховито и от това на императора.

Мара преглътна гордостта си и се поклони ниско.

— Очаквам решението на калиане.

Стари ноктести ръце я дръпнаха да се изправи.

— Изправи се. Тук поклонът е оскърбление. — Калиане изгледа Господарката на Акома с поглед, пронизващ като парчето стъкло, с което Джикан увеличаваше съмнителни печати на гилдии, за да провери автентичността им. — Лейди Мара — продължи чародейката със сухия си старчески глас, — решението ни е взето. Решихме да подкрепим каузата ти по следния начин: дава ти се разрешение да пътуваш, с едного от свитата ти, когото ти посочиш. Ще ви преведат през проходите до портите на Чака-а, града на чо-джа, където обитават техните майстори в магията.

Очите на Мара се разшириха. Забраненото! — помисли тя. Ако чо-джа можеха да раждат магове и договорът със Събранието им забраняваше да практикуват в границите на Цурануани, то много от мълчанието на царицата чо-джа се обясняваше. Възбудата ѝ се усили.

Калиане, изглежда, долови това, защото следващите ѝ думи бяха сурови:

— Знай, че каузата на цураните не е наша кауза. Ние воюваме само когато ни нападнат. Не смятаме, че е наш дълг да се грижим за политиката на вражеска държава. Но чо-джа може да виждат ролята си по различен начин. Техните съотечественици в границите на цураните са пленен народ. Дава ти се възможност да те изслушат и да спечелиш

техния съюз, ако можеш. Но знай: кошерът на чо-джа ще те възприеме като враг. Нашите хора ще ви отведаат в безопасност до границите на кошера, но не по-далече. Не можем да действаме като ваши говорители. Нито можем да се намесим, за да ви спасим, ако чо-джа ви приемат с враждебност. Разбери ме ясно: може да умреш заради добрите си намерения.

Това беше несигурна стъпка напред, прецени Мара за част от секундата, но все пак стъпка. Така че заяви ясно:

— Нямам избор. Трябва да отида. Ще взема Люджан, моя Боен водач, а в негово отсъствие съветникът ми Сарик ще командва почетната ми свита.

Очите на калиане проблеснаха, изпълнени навярно със спотаено възхищение, или може би с жалост.

— Имаш кураж — каза тя, след което въздъхна. — Но също така не знаеш пред какво се изправяш. Но добре. Към твоите слуги и воини ще бъде проявено гостоприемството, полагащо се на гости, докато съдбата ви е неизвестна. Ако се върнете, ще си ги получите. Ако загинете, те ще отнесат тленните ви останки в отечеството ви. Така казвам аз, калиане.

Мара наведе глава в потвърждение, че уговорките я удовлетворяват.

— Добре — отсече застаналата отстрани Мирана. — Съпруже, така ли ще стоиш зяпнал разочаровано, защото не можеш да отскубнеш златокосото девойче за сина ни, или ще идеш при войниците да довлечеш тук тоя Люджан?

— Млъкни, дърто! Мирът на това утро е свят, а ти скверниш самия живот с брътвежите си. — Хотаба се изпъчи и загледа навъсено, докато калиане не му хвърли неодобрителен поглед — тогава се обърна и забърза по задачата, точно както бе заповядала жена му.

Щом той тръгна, калиане се загърна по-плътно в халатите си срещу пронизващата мъгла и каза на Мара:

— Ще тръгнете веднага щом съберат припасите за пътуването ви. Ще вървите пеш, защото височините са твърде тежки за превоз. — Помълча, сякаш преценяваше нещо, след което добави: — Гитания, една от послушниците ни, ще действа като ваш водач през проходите. Дано боговете се усмихнат над усилията ти, лейди Мара. Не е лесна

задачата, която си си поставила, защото чо-джа са свирепа раса, имат дълга памет и не прощават лесно.

Час по-късно, след като хапнаха гореща храна, Мара и единственият и придружител бяха готови за тръгване. Малка тълпа шумни деца и бездейни стопанки, предвождани от Хотаба и неговия съвет, се събраха да ги изпратят.

С тях тръгна и послушницата Гитания — слабичко момиче с кестенява коса, изгубено в обемистите гънки на наметалото на ордена си, дълга до коленете дреха, изтъкана в ослепителни шарки червено върху бяло. Имаше зачервени бузи, остър нос и палава усмивка. Докато убитите цветове на турилските поли обикновено се сливаха с околния пейзаж, дрехата на Гитания щеше да я отличава като мишена.

Люджан побърза да коментира това.

— Може би — разфилософства се той в рядък изблик на размисъл — носи труфилото си като онези птици или плодове, които са отровни, предупреждение, че магическите ѝ сили носят възмездие на всеки, който би могъл да я нападне.

— Всъщност не, воине — отвърна му послушницата. — Ние, които се заклеваме за чираци, изпъкваме, защото трябва да ни виждат. През годините на учението ни сме длъжни да служим на всеки мъж или жена, които имат нужда от помощта ни. Наметалата са опознавателни знаци, за да ни намират лесно.

— Колко години служите като чираци при своите майстори? — попита Мара.

— Обикновено двамайт и пет. Някои така и не стигат до прехода и носят бялото и аленото до живот. Най-младият майстор в хрониките е чиракувал седемнайсет години. Бил е изключение. Постижението му не е подобрявано от хиляда години.

— Изискванията на вашите старши са тежко бреме, несъмнено — отбеляза Люджан. След като войната беше младежки занаят, трудно можеше да си представи търпението, нужно, за да прекараш половината си живот в учение.

Но Гитания не изглеждаше възмутена от тези тежести.

— Един майстор владее огромна сила и с това поема огромна отговорност. Годините му като послушник го учат на сдържаност, търпение и над всичко, на смирение, и му осигуряват време да се сдобие с мъдрост. Когато човек се е грижил за болни бебета по молба

на всяка майка пастирка, с времето се научава, че дребните неща може да са също толкова или може би повече важни от великите дела на управлението и политиката. — Момичето се усмихна хитро. — Така поне ни уверяват. Годишите ми все още са твърде малко, за да разбере значението на един бебешки обрив във великите обрати на вселената.

Колкото и уморена да беше, Мара се засмя. Отзивчивата искреност на Гитания беше приятна промяна след тежките настроения и горчивото мръщене на Камльо. Макар да имаше достатъчно опасения, свързани с изхода от предстоящата ѝ среща с турилските чо-джа, Мара очакваше с нетърпение пътуването като време, през което да се успокои и да размисли как да се справи с аудиенцията си при непознатата царица чо-джа. Ведрият хумор на Гитания със сигурност щеше да е балсам, който да облекчи напрежението.

Калиане мълчаливо ги гледаше и слушаше разговора, докато товареха багажа си на гърба на кердидрата, която им бяха дали.

— Чо-джа са потайни и недоверчиви — сподели тя като последен съвет. — Някога не е било така. Техните майстори и нашите са общували свободно, споделяли са идеи и знания. Всъщност много от основното ни обучение като магове произтича от философията на чо-джа. Но войната преди столетия между чо-джа и Цурануани е научила насекомоподобните, че хората са коварни. Оттогава кошерите са станали мълчаливи и контактът е труден, ако изобщо е възможен. — Погледна Мара в очите. — Не знам какво те очаква, Добра слуга. Но те предупреждавам за последен път, чо-джа мразят цураните. Не прощават онова, което се е случило с кошерите на сродниците им отвъд границата, и като нищо може да ти потърсят сметка все едно, че тъкмо ти си им наложила договора.

И като видя изненаданото изражение на Мара, продължи строго:

— Повярвай ми, лейди Мара. Чо-джа не забравят и за тях днешното добро не оправдава предишното потисничество или зло. За тях тъй нареченият договор, който забранява на цуранските чо-джа правото на магия, е все едно от вчера. В кошерите на Турил може да не намериш съюзник срещу Събранието, а само бърза смърт.

Мара не се поколеба.

— Да не отида означава да приема поражението. — Кимна на Люджан и Гитания, че е готова, и се обърна към градските порти.

Зад тях Камльо наблюдаваше заминаването на господарката си с широко отворени очи. Мара беше спечелила възхищението ѝ. Ако господарката беше погледнала назад, може би щеше да види как устните на бившата куртизанка мърдат в безмълвна клетва, че ако оцелеят да се върнат в империята, ще даде на господарката си това, на което тя толкова явно се надяваше: опит да се сприятели с Аракаси.

Пътуването беше тежко, а теренът — все по-стръмен. Слънцето винаги изглеждаше затулено от облаци, а долините — загърнати в пелена от мъгли.

Гитания обаче не изглеждаше притеснена и бърбореше почти непрекъснато. От коментарите ѝ Мара научи много за живота на турилците. Планинците бяха суров народ и държаха твърдо на независимостта си, но противно на мнението, поддържано от повечето цурани, не бяха войнствени.

— О, нашите младежи си играят на битки — каза момичето по време на една почивка. Беше се подпряла на дългата си тояга, за която Люджан отначало подозираше, че е и оръжие, а може би дори магически жезъл. Но това предположение рухна, когато Гитания случайно я счупи и без церемонии си купи друга от някакъв пастир. Сега пръстите ѝ пробягваха по тоягата и белеха кората, за да не ѝ направи мазоли. — Но набезите и боят, тези неща младите мъже ги правят, за да упражняват уменията си да си откраднат жени. Някои от по-горделивите нахлуват в имперските земи. Повечето не се връщат. Ако ги хванат, значи са нарушили договора и са извън закона. — Лицето ѝ помръкна.

Мара си спомни пленниците, осъдени да умрат за забавление на цуранските благородници на арената, и се засрами. Дали някой от господарите на игрите, които устройваха тези жестокости, имаше представа, че мъжете, които пращат на двубои, са просто момчета, които може да не са направили по-голяма грешка от една младежка лудория? Правил ли си беше някой имперски воин или служител труда да разпита онези, които прекрачваха границата голи и боядисани като за война? Едва ли, за жалост.

Гитания посочи с тоягата обраслата с шубраци долина, осеяна тук-там със стада кердидра, гледани за сирене и вълна.

— Ние сме най-вече народ на търговци и пастири. Почвата ни е твърде бедна за земеделие и най-силният ни поминък е тъкането. Боите, разбира се, са много скъпи, след като ги внасяме от вашите по-топли низини и от Цубар.

Привечер спряха в падина между два скалисти склона при малък извор.

— Увийте се добре — каза Гитания, след като двете с Мара измиха приборите за хранене в ледената вода. — Нощите тук са студени. Дори през лятото понякога има слана.

И наистина на сутринта листата и тревата бяха покрити със сребриста патина от ледени кристали. Мара се удиви на сложните им фигури и се възхити на крехката красота, щом някой случаен слънчев лъч докоснеше ръбовете им като позлата. Тази земя можеше да е гола, но притежаваше някаква дива прелест.

Пътеката ставаше все по-стръмна. Все по-често и по-често на Люджан му се налагаше да помага на Мара в катеренето. Облаците изглеждаха така, все едно можеш да ги докоснеш с ръка, а стадата кердидра оредяха — тук пашата беше твърде оскъдна, за да ги изхрани.

Самият проход се оказа лъкатушеща теснина, която се провираше между стръмни гладки канари, лъснали черни там, където водата се просмукваше през тях. Мара загълта на дълбоки глътки редкия въздух и спомена за странната остра миризма, която сякаш носеше вятърът.

— Сняг — обясни Гитания, придърпа надолу пурпурнобелите си ръкави и добави: — Ако облаците се разсеят, ще видите лед по върховете. Едва ли вие цураните сте виждали някога лед.

Мара поклати глава, останала без дъх, но Люджан отвърна:

— В планините, които наричаме Високата стена, има ледници. Казват, че богатите лордове в северните провинции пращат бегачи по хълмовете да събират рядък лед за питиетата им. Аз обаче никога не съм виждал вода, втвърдена от студа.

— Това е магия на природата — каза Гитания и като видя колко е уморена Мара, ги спря за кратка почивка.

Проходът остана назад и пътеката започна да се спуска. От тази страна на планините земите бяха по-безплодни и растенията —

трънливи и със сивкави листа. Според обяснението на Гитания тук валял повече дъжд.

— Облаците скоро ще се разнесат и ще можем да видим град Чака-а в далечината.

По тези склонове не пасяха кердидри, понеже растителността беше твърде трънлива, но малцината тукашни обитатели събирали растения и ги усуквали на въжета.

— Тежък поминък — каза Гитания. — Тукашните въжета са от най-добрите на здравина и трайност, но тази долина е далече и трудно се стига до крайморските пазари. Коли не могат да минат през прохода, тъй че цялото мъкнене става на товарно животно или на гръб.

Мара си помисли, че чо-джа с техните здрави крака могат да се справят с такъв товар през каменистите пътеки с лекота, непосилна за човек, но беше твърде несигурна за отношенията между турилските кошери и хората, за да предложи подобен съвет. А след това забрави мисълта си, защото пътеката зави и се спусна надолу, облаците останаха над и зад тях и тримата видяха долината, просната като килим под високото светлозелено цуранско небе.

— О! — възкликна Мара, забравила за всякакво благоприличие. Гледката беше чудо, по-изумително дори от изкусната красота, която беше видяла в Доралес.

Планините се отдръпнаха, трънливата растителност и каменните оврази се вляха в тучна тропическа долина. Полъхът на вятъра носеше аромата на цветя и плодородна пръст. Палми извисяваха разперените си корони към небето, а отвъд тях, по-нежни от златния филигран, кован от най-опитните бижутери на императора, се издигаха кошерите на чо-джа.

— Чака-а — каза Гитания. — Това е кристалният град на чо-джа.

Сякаш източени от стъкло, тънки като пръсти спирали се извисяваха от пастелни куполи, които искряха във всички цветове като скъпоценни камъни на корона. Невероятно нежни арки в розово, аквамарин и аметист обхващаха празнините помежду им. Лъскаво черни работници чо-джа, приличащи на низове обсидианови мъниста в далечината, пълзяха по тези тесни въздушни пътеки. А във въздуха прелитаха крилати чо-джа. Не бяха черни, както беше свикнала Мара, а розови и сини, нашарени с изпъкващи тъмночервени ивици.

— Толкова са красиви! — възкликна тя. — Нашите царици в Цурануани раждат само черни чо-джа. Единственият цвят, който съм виждала, беше на незряла царица, а и тя потъмня като останалите със съзряването си.

— Магьосниците чо-джа винаги са ярко оцветени — каза Гитания. — Нямате от тях в империята, защото там са забранени. За наше съжаление, Добра слуга, и за ваша вечна загуба. Те са мъдри в силата си.

Мара не отговори. Беше замаяна от гледката. Стъклените кули изпъкваха на фона на синя планинска верига, чиито върхове искряха бели под яркото небе.

— Това там е лед, нали? — предположи Люджан. — На онези върхове. Ах, колко съжалявам, че Папевайо не е тук да види това чудо! И Кейоке. Старецът изобщо няма да повярва какво сме видели, когато се върнем у дома и му разкажем.

— Ако се върнете у дома — каза Гитания с нетипична за нея язвителност. След това вдигна извинително рамене. — Лейди, не мога да продължа повече. Трябва да продължите по пътеката към долината и да потърсите пътя до Чака-а сами. Ще има стражи. Ще ви задържат много преди да сте стигнали до кристалните порти. Боговете дано да са с вас и да ви позволят аудиенция с царицата им. — Послушницата неловко замълча, бръкна в наметалото си и извади малък предмет с издължена форма и тъмен като обсидиан. — Това е четящ камък — обясни тя. — Носи запис на спомените, които съветът на Калиане извлече от теб в златния истинен кръг. Показва защо сме ви разрешили да минете през земите ни и дава нашия съвет до кошерите на Чака-а. Магьосниците чо-джа могат да изтълкуват съдържанието му, ако решат. — Притисна го в ръцете на Мара със стегнати и студени от нерви пръсти. — Лейди, надявам се спомените, записани в камъка, да помогнат. Калиане ми каза за някои от тях. Те са красноречиво доказателство в полза на каузата ти. Опасността ще е в установяването на контакт, защото чо-джа убиват бързо.

— Благодаря ти. — Мара огледа камъка, после го пхна в халата си. Беше доволна, че бяха върнали оръжията на Люджан, защото не й харесваше идеята да влезе невъоръжена в потенциално вражески лагер. — Моля те, предай благодарностите ми и на вашата калиане. С милостта на боговете и с късмет, ще се срещнем отново.

След тези думи кимна на Люджан и тръгна надолу към тучната долина, където ги чакаше град Чака-а. Нито тя, нито чаровният ѝ Боен водач не погледнаха назад, забеляза Гитания. Това я натъжи, защото след тридневния преход бе започнала да харесва Слугата, чието любопитство таеше толкова много състрадание към другите и чиято надежда бе да промени посоката на бъдещето на Цурануани.

Пътеката се спускаше рязко, през камъни, които се къртеха под краката им. Люджан хвана Мара за лакътя да я подкрепя и макар ръката му да беше твърда, тя все пак усещаше колко опасно е положението им. Всяка стъпка напред я отвеждаше все по-навътре в непознатото.

Отраснала в пълните с хора имения на Акома, свикнала с тълпите на цуранските градове и с присъствието на слуги, роби и многобройни служители, които съставяха домакинствата на знатните, тя не можеше да си спомни време в живота си, когато да е била толкова сама. Килията ѝ за медитация в храма на Лашима бе изолирана от другите само от дебелия стена, а и през най-самотните ѝ вечери на съзерцание у дома само една дума щеше да доведе на мига слуги или воители, които да се погрижат за нуждите ѝ.

Тук зад нея бяха само дивите стръмни и загърнати в мъгла каменни склонове — а отпред долината на чо-джа, чиято култура бе различна от безопасната обвързана с договор търговия, която познаваше с насекомоподобните в именията си.

Никога не се беше чувствала толкова малка и никога светът не ѝ се беше струвал толкова голям. Нужна ѝ беше цялата ѝ воля, за да не се обърне назад, да повика Гитания и да я помоли да я върне в турилските територии, които вече не изглеждаха чужди или застрашителни, а просто и понятно човешки. Но отзад, в турилското селище, чакаха останалите от почетната ѝ гвардия и Камльо, до един зависими от усилията ѝ. А с тях бяха свързани домът ѝ и децата, и животът на всички в трите огромни имения, подчинени на Шинцаваи и Акома. Не биваше да ги предаде, трябваше да им осигури закрила срещу предстоящия гняв на маговете. Тръсна решително глава и подхвана разговор.

— Люджан, кажи ми, когато беше сив воин и нямаше никаква надежда за живот с чест, как се справи?

Люджан килна глава и я погледна. В очите му видя, че и той като нея усеща необятността и празнотата на пейзажа и че е в достатъчна степен цураинин, за да изпитва същото безпокойство от самотата. Колко много сме започнали да се разбираме един друг — помисли Мара. — Как трудностите на този живот са сплели усилията ни в тясна връзка. Отговорът му сложи край на размислите ѝ.

— Господарке, когато човек е изгубил всичко, което равните и приятелите му смятат за важно, когато живее живот, безсмислен според принципите на възпитанието му, тогава му остават само мечтите. Бях много упорит. Придържах се към мечтите си. Един ден се събудих и открих, че съществуването ми не е само нещастие. Осъзнах, че мога да се смея. Че все още мога да чувствам. Че да се нахраня с убит дивеч и да легна с мила жена все още може да накара кръвта ми да закипи и духът ми да заликува. Един безчестен човек може да страда в бъдещето, когато Туракаму вземе духа му и Колелото на живота стрие съдбата му на прах. Но ден за ден? Честта не подсилва радостта. — Мъжът, който беше предвождал армиите на Акома близо две десетилетия, сви неловко рамене. — Господарке, аз бях водач на крадци и разбойници. Може да не сме имали толкова голяма чест, колкото може да даде на човек гербът на някой дом. Но не живеехме без вяра...

И замълча неловко. Осъзнала, че неудобството му произтича от проблем, който е съществен за него самия, и осъзнала също, че я тласка нещо повече от любопитство, Мара го подкани:

— Какво има? Ако не друго, знаеш, че не се придържам към традициите заради тях самите.

Люджан се засмя, но очите му бяха сериозни.

— Приличаме си в това повече, отколкото подозираш, милейди. Добре, ще ти кажа. Макар и да бяхме отхвърлени и презрени от боговете, това не ни правеше по-малко хора. Създадохме нещо, което можеше да се нарече наш дом, заклехме се във вяроност и добавихме, че онова, което сполети едного, ще бъде споделено от всички. Тъй че разбираш, когато ти дойде и беше готова да ни приемеш всички на доблестна служба, не можехме да го приемем, освен като цяло. Когато Папе измисли хитрината с далечното си родство, за да можем да бъдем призовани на служба на Акома, ако един беше отказал, всички щяхме да обърнем гръб.

Мара го погледна с изненада и от гузното изражение на обветреното му лице разбра останалото.

— Този сговор, за който говориш, все още съществува. — Не попита, а го заяви.

Люджан се покашля.

— Да. Но когато ти се заклехме във вярност пред натамито на Акома, добавихме клауза, че нашите желания, нужди и чест остават на второ място след твоите. И все пак твоята вярна армия ни свързва особено родство, което не можем да споделим с другите войници, колкото и доблестни да са. То е особен почетен знак за нас, както черната превръзка на осъден беше личната гордост на Папевайо.

— Разбирам. — Мара замълча.

Теренът под краката им вече не беше толкова каменист. Пътеката навлизаше в първите палми и папрати. Стъклените кули на Чака-а се бяха скрили от погледите им със загубата на височина, затулени от високите корони на дърветата. Опасността не беше намалела, дори напротив, и все пак Мара за миг се отърси от тревогата си, за да помисли за това, което Люджан току-що бе разкрил. Той беше роден за водач и верността му беше рядко срещана и дълбока. Дори след издигането му на високия пост беше спазил думата си към разбойниците, които беше командвал някога. Беше забележително, помисли Мара, че мъжът до нея притежаваше вътрешен усет за себе си и за личните си отговорности по-дълбок от този на повечето управляващи лордове. И беше направил всичко това без показан шум, без признание, дори без знанието на господарката си — до този момент.

Погледна го и видя, че лицето му си е върнало цуранската маска на невъзмутимост, подобаваща за воин в служба на дом. Радваше се, че беше възникнала тази възможност да научи какво е станало между тях. Оставаше само да помоли боговете за възможност тези особени качества и дарби, които Люджан беше разкрил, да стигнат до пълния си разцвет. Ако оцелееш, реши Мара, това беше човек, заслужаващ награди над обикновеното признание за изключително доблестна служба.

Мисълта ѝ беше прекъсната от шумолене в храстите. Напред се издигаха първите високи дървета, толкова дебели, че петима мъже трудно щяха да могат да ги обхванат. Щом Мара и Люджан влязоха в

дълбоката им прохладна сянка, сякаш отникъде изникна кръг от стражи чо-джа — безшумни, с лъскави хитиновы брони. Предните им крайници бяха вдигнати за бой.

Люджан дръпна рязко Мара и спряха. Второто му инстинктивно движение — да я избути зад себе си, по-далече от опасността и да извади меча си — спря, щом видя, че са обкръжени. Тези чо-джа не носеха никакви подобни на човешките знаци за ранг като сродниците им в империята и бяха свръхестествено тихи.

За миг двамата човеци и насекомоподобните замръзнаха.

Мара първа наруши вцепенението; наведе се в дълбок поклон, към който щеше да прибегне пратеник, за да поздрави чужда делегация.

— Идваме с мир.

Думите ѝ бяха придружени от рязко изщракване — стражите вдигнаха като един предните си крайници още по-високо. Един от тях направи крачка напред и Мара изтръпна. Насекомоподобните можеха да ги нападнат и съсекат на място и дори бързото око на Люджан нямаше да засече откъде е дошъл сигналът за начало на клането.

— Идваме с мир — повтори тя, този път без да може да скрие треперенето на гласа си.

За един протяжен миг всичко остана неподвижно. На Мара ѝ се стори, че над тихото жужене на насекомите в джунглата долавя високото бръмчене, което беше усещала в залата на царицата в имението си. Но звукът прекъсна, преди да се е уверила.

След това онзи, който беше излязъл напред и който навярно можеше да се отличи като техния Ударен водач, проговори:

— Вие сте от империята, човеко. Мирът на вашата раса е само встъпление към предателство. Вие сте нарушители. Върнете се и си идете, и живейте.

Мара колебливо си пое дъх.

— Люджан — каза с тон, който се надяваше да е убедителен, — свали оръжията си. Покажи, че не мислим зло, като предадеш меча си на тези, които бихме искали да наричаме приятели.

Люджан вдигна ръка да изпълни заповедта ѝ, макар напрежението му да издаваше, че не му харесва идеята да се откаже и от най-малката защита, която може да ѝ предложи.

Но преди да успее да хване дръжката на меча си, тя чу рязко изщракване — чо-джа се наклони напред за нападение. Говорителят им каза:

— Докоснеш ли меча си, човеко, и двамата умираме.

При тези думи Люджан вирна брадичка и почти извика, със зачервено от гняв лице:

— Убийте ни тогава! Но заявявам, че ако направите това, след като намерението ми е да се предам, вие всички сте страхливци. С меча ми или без него, с първата ви атака сме мъртви. — Обърна се към Мара с неизречена молба за разрешение.

Господарката му отвърна с рязко кимване и повтори:

— Свали оръжията си. Покажи, че сме приятели. Ако ни убият, то мисията ни бездруго е безполезно усилие, защото господарката на Акома и Слугата на империята не преговаря с раса на убийци.

Люджан бавно посегна към меча си.

Чо-джа не помръдна. Може би с онова едва доловимо над жуженето на насекомите бръмчене се бяха свързали с царицата си, но Мара не можеше да е сигурна. А и ушите ѝ бучаха от нерви.

— Ще извадя меча си и ще го сложа на земята — каза Люджан. Движенията му бяха бавни и премерени, но Мара забеляза капките пот, хлъзнали се по брадичката му под шлема, докато много бавно изваждаше меча от ножницата; хвана острието с голата си лява ръка така, че намерението му да не се бие да бъде изтълкувано вярно, и сложи оръжието на земята с върха към себе си.

Чо-джа изместиха тежестта си още напред, в движението, което беше видяла преди. В следващата секунда щяха да нападнат, въпреки уверенията ѝ за мир. Толкова силно, колкото можеше, тя уподоби звуците за поздрав, които бе научила от кошерната царица в именията си, жалка човешка имитация на цъкането и щракането, издавано от чо-джа.

Чо-джа мигновено застинаха като статуи, замръзнали миг преди убийството. Но и след като мечът на Люджан легна на земята и той се изправи беззащитен, не се отпуснаха.

И изведнъж въздухът се завихри, развя косата на Мара и принуди Люджан да присвие очи. Над гъстата корона на джунглата се спусна чо-джа, изящен и обагрен в ярки цветни ивици. Притежаваше неземна

красота, която някак си изглеждаше почти плашеща. Кристалните му криле биеха силно във въздуха — тъкмо те причиняваха бурния вятър.

Беше дошъл магьосник чо-джа!

Мара си пое дъх, за да извика в неволно възхищение, но не можа да издаде нито звук. Въздухът сякаш изведнъж заблещука, земята пропадна под краката ѝ и Люджан изчезна. Нямаше нито дървета, нито джунгла и небе. Нищо познато нямаше, което сетивата ѝ да могат да доловят, освен хаос от вихреца се светлина.

— Какво правите с нас? — най-сетне успя да извика тя.

Отговорът прогърмя от небитието и отекна в ума и:

— Враговете, които се предават, стават пленници.

А след това сетивата на Мара се удавиха в огромна вълна от мрак.

22.

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО

Мара отвори очи.

Последният ѝ спомен за джунгла и стражи чо-джа не се съчетаваше със сегашното ѝ обкръжение: тясна шестоъгълна стая с голи стени без прозорци. Подът беше от излъскан камък, таванът — изработен от огледално вещество, което отразяваше светлината на единствения глобус, който висеше без опора в центъра на помещението.

Мара се надигна на лакти, след това на колене, и видя, че Люджан стои зад нея, буден и очевидно изнервен.

— Къде сме? — попита Господарката на Акома.

— Не знам. Но явно сме задържани като врагове в града държава Чака-а.

— Врагове? — Мара се изправи. Забеляза, че ножницата му е празна, което отчасти обясняваше раздразнението му. — Значи са ни пренесли тук с магия?

— Да. И явно само магия може да ни освободи. Ако се огледаш, ще видиш, че няма никаква врата, господарке.

И наистина, стените бяха съвсем гладки и еднакви, без никакви очертания на врата. А и след като нямаше обяснение за свежия въздух, Мара заключи, че стаята трябва изцяло да е сътворена от чародейството на чо-джа.

Това заключение я накара да потръпне.

Вече не беше сред човешки същества, които можеха по силата на своята природа да проявят някакво съчувствие. Изтръпнала от мрачно предчувствие осъзна, че двамата с Люджан са затворени в неведомия кошерен ум. Беше изправена пред непонятността на един чужд вид, чиято памет и опит обхващаха хилядолетия и чиято мисловна рамка се преценяваше единствено според колективното благополучие и оцеляване. Още по-лошо, за разлика от кошера, с който бе общувала в границите на империята, тези чо-джа никога не бяха принуждавани да

съществуват съвместно с хората, освен по избрани от тях условия. Нямаше да го има дори несъвършеното разбиране, което споделяше с царицата в общото им приятелство през годините.

Люджан долови отчаянието на господарката си.

— Не сме съвсем лишени от надежда, лейди. Това са цивилизовани същества, които ни държат в плен. Едва ли искат да ни убият, иначе щяхме вече да сме мъртви.

Мара въздъхна и премълча следващата си мисъл: ако ги бяха осъдили като врагове, не беше заради личните им действия, а заради действията на всички цурани през всеки век от историята. Старите записи за искрени мирни договори, нарушавани от кървави измени, бяха твърде многобройни, а и през живота на самата Мара принципите на Играта на Съвета много пъти бяха тласкали синове да убиват бащи и кланови родственици да влизат в раздори. Собствените ѝ ръце също не бяха чисти.

Ритуалното самоубийство на първия ѝ съпруг беше манипулирано от нея. Тъй че дори кошерният ум да я оценеше според собствените ѝ дела, пак щяха да се открият много противоречия — между клетвите, които беше дала при брака си, и омразата, която бе изпитвала в сърцето си към брата на Джиро. Също и в предателството ѝ към Кевин, варварина, когото обичаше, а след това го бе отпратила въпреки волята му, без да му каже, че носи детето му. Сети се и че на чо-джа не е присъщо да се учат от грешките, тъй като всички грешки, направени от предците им, се пазеха в живата памет. Бяха раса, чието минало не угасваше. Прощаването за тях нямаше как да е онзи вечно обновяващ се ресурс, каквото беше за човечеството — неприязънта можеше да се съхрани за хилядолетия.

— Люджан? — Гласът на Мара прокълтя кухо и изпълнен със страх. — Каквото и да ни сполети, трябва да намерим начин да ни чуят!

— Как? Да блъскам по стените с юмруци ли?

Мара долови отчаянието му зад външната дързост. Прав беше. Откакто бяха слезли от Коалтека, нищо от обучението му като воин не му беше служило. Нямаше войска, която да командва. В деня, в който турилците за първи път ги бяха пленили, му беше забранила да я защитава. В Лосо беше търпял обиди, заради които щеше да е готов да

лее кръв, вместо да ги понася. Бяха го унизявали, връзвали го бяха като роб. А сега, отделен от воините си, сигурно страдаше неописуемо.

Люджан притежаваше хумор, ум и кураж. Но му липсваше непредубеденото възхищение на Аракаси към непознатото. Оценила трезво бремето, с което го бе натоварила, Мара го докосна по ръката.

— Прояви търпение, Люджан. Защото или сме близо до края си, или целта ни е на ръка разстояние.

Отговорът му улучи сърцевината на мислите ѝ:

— Чувствам се крайно неподходящ, господарке. Щеше да е по-добре да вземеш Аракаси или поне Сарик.

Мара се опита да се пошегува.

— Какво? Да търпя въпросите на Сарик, когато дори самите богове налагат мълчание? И Аракаси? Люджан, допускаш ли, че той щеше да гледа как отвеждат Камльо, без да се хвърли с голи ръце срещу въоръжените стражи? А и тя щеше да му издере очите още на Коалтека. Не, не бих искала Сарик или Аракаси да са с мен сега. Боговете действат по своя воля. Трябва да вярвам, че съдбата те е довела тук неслучайно.

Последното беше лъжливо уверение. Всъщност Мара изпитваше само мрачно предчувствие. Все пак усилието ѝ докара лека усмивка на лицето на офицера ѝ и пръстите му престанаха да барабанят нервно по празната му ножница.

— Дано да си права, господарке — каза той кисело.

Заточиха се тягостни часове, без никаква светлина, която да покаже прехода от ден към нощ, и без звук, който да наруши монотонността. Люджан крачеше из малкото помещение, а Мара седеше и неуспешно се опитваше да медитира. Спокойната мисъл ѝ убягваше, пронизвана непрекъснато от копнежа за децата и съпруга ѝ. Терзаеше се, че никога няма да има възможността да се сдобри с Хокану. Глождеха я неразумни тревоги: че ако не успее да се върне у дома, той ще се ожени и ще си има синове и малката Касума може изобщо да не наследи онова, което ѝ се полага. Че Джъстин може да бъде убит преди пълнолетието си и че родът Акома ще прекъсне. Че Джиро, с подкрепата на Събранието, ще събори новия ред на Ичиндар и на трона отново ще седи роб на религиозни церемонии. Че постът на Военачалник ще се възстанови и Играта на Съвета ще се възобнови с всичките си убийствени вражди и кръвопролития. И най-сетне, че чо-

джа в империята завинаги ще останат принудени на покорство от един несправедлив договор.

Хрумна ѝ една мисъл и сърцето ѝ се разтуптя. Тези чо-джа можеше да не се трогнат от нея — тя бе техен заклет враг. Но щяха ли да обърнат гръб на сродниците си в плен в империята? Трябваше да ги накара да разберат, че тя, като единствен противник на Събранието с ранг и влияние да го застраши, предлага на чо-джа в Цурануани първата им надежда за промяна.

— Трябва да намерим начин да ни чуят! — измърмори Мара.

Часовете минаваха. Освен глада ги измъчваха и дълго отричаните спешни телесни нужди.

Люджан подхвърли кисело:

— Можеха поне да сложат нужник в килията ни. Май ще се наложи да посрамя възпитанието си и да се облекча на пода.

Но преди да се стигне до този кризисен момент, блесна светлина, Мара примигна и стените изчезнаха. Тя се зачуди дали затворът им не е бил само изкусна илюзия.

Дневна светлина падаше през висок прозрачен купол, обогрен в мек пурпур. Двамата с Люджан стояха в центъра на под с пъстри плочки, изработени от стъкло или скъпоценни камъни и подредени със секващо дъха майсторство. Мозайките, които беше виждала в залата на императора на Цурануани, изглеждаха недодялани като детски драскулки в сравнение с това.

Поведоха я нанякъде. Тя се озърна в паника за Люджан. Нямаше го! Къде беше? Бутнаха я да не спира.

Пред нея вървеше чо-джа с жълти знаци. Ако се съдеше по нещата, които носеше, като че ли беше писар. А пред него вървеше друг, висок, и след него се точеше нещо, което Мара в първия момент помисли за някаква ефирна мантия, но след по-внимателен поглед видя, че са криле, събрани на изкусни гънки, като одежди на дворцова дама. Плъзгаха се с едва доловимо шумолене по лъскавия под и хвърляха отблясъци, които танцуваха и гаснеха във въздуха. По осезаемото усещане за сила, от която я полазиха тръпки, Мара разбра, че е магьосник чо-джа.

Онемя от страхопочитание. Съществуването беше високо, с тънки крайници и се движеше с изящество, което ѝ напомни описанието на Кевин на елфите, обитаващи неговия свят Мидкемия. Но в това чуждо

същество имаше нещо повече от красота. Гладката му широка глава бе увенчана с антени, които от време на време излъчваха сияние. Пръстите на предните му крайници бяха стегнати с пръстени от рядък метал — сребро, мед и желязо. Онова, което отдалече ѝ бе заприличало на ивици, всъщност се оказа сложна плетеница от тънки като нишки линии, които почти сякаш имаха смисъл, като храмови руни или текст, непонятен за човешкия ум. Любопитството се забори със страха ѝ и само несигурността за съдбата ѝ я принуди да замълчи. На нея сега се опираше бъдещето на империята и също като предшествениците си, провъзгласени за Слуги от предишни императори, тя усещаше бремето на отговорността на плещите си.

Поведоха я по някакъв коридор и излязоха на пътека със зашеметяваща височина — минаваше на дъга между две кули и предлагаше изумителна гледка към стъкления град, обкръжаващата го джунгла и зъберите на планинските вериги около долината. Пътеката нямаше никакви перила, беше покрита със странно някак лепкаво вещество, вероятно за по-сигурно стъпване, и водеше към портала на друга огромна зала.

А в залата в полукръг бяха наклеявали още чо-джа, със същите шарки на гърдите като този, когото беше взела за писар. Цветовете им бяха изумителни. Отведоха я в центъра и там високият магьосник се обърна и впи в нея рубинените си очи.

— Цурани-човек, коя си ти?

Мара си пое дълбоко дъх.

— Аз съм Мара, Господарка на Акома и Слуга на империята. Дойдох тук, за да помоля за...

— Цурани-човек — прекъсна я със звучен кънтящ глас магьосникът. — Тези пред теб са съдиите, които вече са те осъдили. Не си доведена тук, за да молиш, тъй като съдбата ти вече е отредена.

Мара се вцепени все едно, че я бяха ударили през лицето.

— Вече съм осъдена? За какво престъпление?

— Престъплението на твоята природа. За това, че си каквото си. Действията на твоите предци са свидетелството ти.

— Трябва ли да умра за това, което са направили предците ми преди векове?

Магьосникът чо-джа пренебрегна въпроса.

— Преди да бъде прочетена присъдата ти и заради Цурануани, човешкия кошер-дом, който те е родил, според обичая ни ще ти бъде дадено правото на свидетелстване, за да не бъде лишена твоята раса от мъдростта ни. Дават ти се часовете до стъмване да говориш. Нашите писари ще запишат каквото кажеш и техните записи ще бъдат пратени до твоя кошер-дом чрез турилските търговци.

Мара се ядоса. Също като Люджан имаше отчаяна нужда да удовлетвори естествените си телесни нужди. Не можеше да мисли с пълен мехур и не можеше да приеме това, което намекваше краткото слово на магьосника — че е просто член на кошер и че личността ѝ няма никакво значение.

Рубинените дълбини на погледа на мага не издаваха никаква милост. Мара разбра, че всякакъв спор ще е напразен. Дързостта, която ѝ беше помогнала на срещата с турилския съвет, тук нямаше да ѝ спечели нищо. Унижена от чувството, че пред тази цивилизация постиженията на империята изглеждат по-нищожни от усилията на дете да издигне кула от пясък, тя потисна желанието си да извика от отчаяние заради отредената ѝ съдба. В очите на съществата от тази раса тя беше тъкмо като дете: опасно дете, но все пак дете. Е, все пак щеше поне да угоди на любопитството, което я глождеше! Мара преглътна, изостави тревогата си за семейство и страна и се предаде на инстинктите на детето.

— Не съм наследила велика мъдрост — заяви тя дръзко. — Вместо да предложи знание, искам да попитам. В родните ми земи има един договор, който държи в плен народа на тамошните чо-джа. В моята страна да се говори за него или да се знае за войната, породила налагането му, е забранено. Ако споменът за тази велика битка и условията на сключени след нея мир се помнят в Чака-а, желая да ми се разкаже за тези събития. Моля да узная истината за миналото, което ме е осъдило.

Сред трибунала се разнесе бръмчене и възбудено съскане. Писарят, който стоеше до магьосника, трепна. Сякаш разколебан от нещо. Самият магьосник за миг остана неподвижен, а после изведнъж вдигна крилете си. Ефирните гънки се изпънаха с плющене, което мигновено усмири залата. Мара зяпна: крилете по някакъв начин бяха свързани с предните и долните крайници на съществото, нежни като паяжина и огромни като корабни платна. Предните крайници — бяха

многооставни — се изпънаха високо нагоре, докато почти не докоснаха тавана.

Магьосникът се завъртя на тънките си като кокили крака, огледа затихналия трибунал и след като направи пълен кръг, погледът му отново се впи в Мара.

— Ти си любопитно същество — каза съществото.

Мара се поклони, въпреки че коленете ѝ заплашваха да поддадат.

— Да, велики.

Дъхът на магьосника чо-джа излезе на пронизителен съсък.

— Не ми приписвай титлата, която вашият вид дава на онези извършители на вероломство, вашето Събрание.

— Добре, няма — отговори Мара. — Поднасям смирената си почит, защото и аз страдам от потисничеството на Събранието.

Това предизвика възбудено цвърчене, което след миг затихна. Погледът на магьосника сякаш прониза Мара и стигна до сърцевината на мислите ѝ. Поразена от усещане за насилие и миг на болка като от докосване на пламък, тя се присви. После усещането премина и остави след себе си замайване.

— Тя казва истината — каза магьосникът на събралите се чо-джа. Тонът му стана мелодичен, може би от изненада. — Тази цуранка няма никакво знание за делата на своите предци! Как е възможно това?

Мара събра колкото достойнство ѝ беше останало и отговори:

— Защото моят вид няма кошерен ум, нито колективна памет. Знаем това, което изпитваме сами или научаваме от други през дните на своя живот. Библиотеки съхраняват миналата ни история и това са само записи, подложени на опустошенията на времето и ограниченията, наложени от онези, които са написали книгите. Нашите спомени са несвършени. Ние нямаме... — Помъчи се да уподоби цъкащо-щракащите звуци, с които царицата в нейната земя обозначаваше кошерното съзнание.

— Млъкни! — Магьосникът изпърха с огромните си криле и от тях се пръснаха блестящи искри. — Ние не сме деца. Човеците нямат кошерен ум, това го знаем. Представата е странна и трудно се вмести в нашите мисловни процеси. И знаем, че използвате библиотеки и учители, за да предавате мъдростта на вашите кошери-народи през поколенията.

— Една от вашия вид веднъж ми каза, че кошерният ум на чо-джа пребивава в царицата. Това, което знае царицата, го изпитват всички. Но аз питам: какво става, ако царицата умре без наследница? Какво става с нейните работници и мъжки, и с всички индивиди, които съставят кошерното общество?

Магьосникът щракна с челюсти.

— Нейните поданици нямат ум. В случай, че нещастие убие царица, избраните от нея слуги в раждането ще обезглавят оцелелите й поданици от милост, защото след като са лишени от ум, те ще се пръснат безцелно и ще умрат. — Изрече го без чувство за вина: явно понятието за убийство на чо-джа се различаваше от човешкото.

— Значи — разсъди смело Мара — няма да събират храна или да се мъчат да оцелеят?

— Не могат. — Блесна метал, щом магьосникът махна отсечено с единия си преден крайник. — Те нямат никаква друга цел, освен кошера. Аз не съм по-различен. Царицата, която ме роди, е единственото ми упование и опора. Аз съм нейните очи, нейните ръце и нейните уши. Аз съм неин инструмент, също както този трибунал е нейната ръка на правосъдието. Част от мен е съзнателна и мога да действам независимо, ако е за благото на кошера, но всичко, което съм, всичко, което знам, ще остане с кошера, когато това тяло престане да функционира.

— Е, ние хората не сме като чо-джа. Също като вашите царици всеки от нас притежава свой ум и своя лична цел. Ако убиете нашите владетели и лордове, всеки от нас ще продължи със собствените си дела. Дори да оставите живо само едно дете, то ще продължи да живее дните си според собствените си желания.

Магьосникът чо-джа изглеждаше озадачен.

— Винаги сме мислили, че цуранският кошер е безумен. Вече знаем защо — защото е съставен от милиони гъмжащи умове!

— Казва се индивидуалност — каза Мара. — Аз съм една отделна, индивидуална личност и нямам нищо важно, което да кажа за цуранския народ. Но повтарям молбата си да науча за действията на предците ми, действията, които са дали основание на вашия трибунал да ме осъди, без да бъда изслушана.

Подобното на писар същество до магьосника погледна Мара и за първи път проговори.

— Говоренето може да продължи до вечерта. Това е всичкото отредено ти време.

— Така да бъде — отвърна Мара, вече по-уверена, след като бе успяла поне да започне разговор с тези чо-джа. По-непосредствен повод за притеснение бяха телесните ѝ нужди, които ѝ бяха отказани — и колко още щеше да е принудена да ги отлага.

Но чо-джа в края на краищата не бяха напълно безчувствени. Писарят на мага отново проговори:

— Желанието ти ще бъде удовлетворено, наред с удобствата, от които може би се нуждаеш, за да си облекчена през времето до залез-слънце.

Мара кимна благодарно и се поклони. Когато се изправи, магьосникът чо-джа беше изчезнал, без звук и без церемония, все едно се беше изпарил във въздуха. По знак на писаря дойдоха безлични работници, за да се погрижат за нуждите на Мара. Дори ѝ донесоха храна.

А след това, докато следобедът разгръщаше пурпурни сенки през високите прозорци и небето над кристалния купол помръкваше към залез, Мара слушаше сказание за велика скръб, за кошери, подпалени от трещящи магически мълнии, и за хиляди и хиляди чо-джа, безмилостно избивани от рирари на убити царици. Слушаше сказание за жестокости, за откраднати яйца и за магьосници чо-джа, подложени на изтезания.

В онези времена чо-джа не били зле подготвени за реалностите на водена с магия война. Разполагали с чародейство за строене на чудеса, с вълшебство, което да дарява природата с красотата, сътворена от изкуството на разума, и с магия, която да носи богатство и благоприятно време. В онези мирни изкуства насекомоподобните магове разполагали с натрупаната от векове мъдрост и най-старите имали черупки, изрисувани и изпъстрени с шарките на милион заклинания.

— Искате да кажете, че шарките на вашите магове са знаци за опит? — попита Мара.

— Да. С времето са се превърнали в това. Всяко заклинание, което усвоят, се изписва с цветове върху телата им и колкото по-голяма е мощта им, толкова по-сложни са шарките им.

Ораторът продължи. Маговете чо-джа от ерата на Златния мост не познавали никакви заклинания за военно насилие. Можели да хвърлят благотворни прегради за защита, но не можели да се сравнят с нападателната магия на Събранието. Водените с магия войни не били битки, а касапници. Договорът, подчинил чо-джа в империята, бил приет под натиск и изцяло от необходимост за оцеляване.

— Условиата бяха сурови — завърши ораторът. — Никакви магове не може да се излюпват в границите на Цурануани. На чо-джа там е забранено да носят знаци за възраст или ранг, а трябва да бъдат оцветени в черно в зрелия си живот, също както цуранските роби са ограничени до сиво облекло. Търговията с чо-джа извън границите ви не е разрешена, размяна на информация, новини или магическо знание са изрично забранени. Нашето подозрение, ако не и тъжната истина, е, че цариците във вашата държава са били принудени да заличат от кошерната памет всички записи за магията на чо-джа. Дори всички вие да загинете и едиктът на Събранието да остане само спомен, съмнително е дали родена в империята царица би могла да снесе яйце, от което да се излюпи маг. Така небесните градове на нашата раса са забравени, сведени от човешка повеля до влажни подземни лабиринти. Нашите горди събрата са принудени да се превърнат в копачи на пръст, а изкуството им да градят със заклинания е завинаги изгубено.

Вече се мръкваше. Трибуналът, който беше седял в абсолютна тишина, се надигна, а ораторът, подчинил се на някакъв неизречен сигнал, замълча. Страж чо-джа зад Мара я подкани да стане от възглавничките, а писарят на мага кривна глава към нея в жест, подсказващ съжаление.

— Човешка жено, времето ти за последно свидетелство свърши и дойде моментът за присъдата ти. Ако имаш някаква последна воля, подканена си да я заявиш сега.

— Последна воля? — попита Мара. — Какво значи това?

Отговори ѝ най-високият от трибунала:

— Кажи последното си желание, Мара от Цурануани. Утре призори ще бъдеш екзекутирана.

— Екзекутирана?! — В очите на Мара блесна гняв. — Не ние, вие сте варвари. Как така осъждате на смърт пратеник, без да сте го изслушали? Царица от вашата раса ме прати тук, за да преговарям с вас. Тя храни надежда за пленения народ на чо-джа в границите на

империята и видя в мен шанса човешките злини от миналото да се поправят. Нима ще ме екзекутирате просто ей така, след като съм противник на Събранието и съм дошла тук да помоля за помощ срещу тяхната тирания?

Съществата я гледаха равнодушно с твърдите си като скъпоценни камъни очи.

— Кажете последното си желание, ако имаш такова — прокълнете гласът на говорителя им.

Мара затвори очи. Нима всичките ѝ усилия щяха да свършат тук, и животът ѝ също? Нима беше станала Слуга на империята, Управляваща лейди на Акома и съветничка на императора само за да умре в позор на чужда земя? Стисна зъби. Нищо не ѝ беше останало, освен достойнството на народа ѝ. Не вярваше вече в своята чест, след като беше чула какво са направили предците ѝ срещу една мирна цивилизация. Тъй че гласът ѝ прокълна странно спокоен, когато заяви:

— Ето последното ми желание: вземете това. — Вдигна вълшебния дар, даден ѝ от Гитания, който трябваше да е нейното свидетелство пред тези враждебни и чужди същества, и продължи: — Вземете този запис и го внесете в кошерната памет заедно с подробностите от моята екзекуция, така че всички от вашата раса, които тепърва ще дойдат на този свят, да помнят, че не само хората са жестоки. Щом моят съпруг и децата ми — всъщност щом моята фамилия, която е като мой кошер, трябва да ме загуби в отмъщение за договора, наложен от Събранието, тогава поне намеренията на сърцето ми трябва да оцелеят в кошерния ум на моите убийци.

Заявлението ѝ бе посрещнато с неспокойно бръмчене. Обзе я ледена решимост.

— Това е последното ми желание! Почетете го или боговете дано прокълнат вашата раса до края на времето за това, че извършвате същата несправедливост, за която осъждате нас!

— Тишина! — Заповедният глас разтърси залата и отекна от кристалния купол с оглушителна сила. Мара се присви под съкрушителната му мощ и след миг осъзна, че говори магьосник чоджа, изникнал сякаш отникъде в центъра на залата. Крилете му бяха изпънати, а знаците по тялото му бяха толкова многобройни и сложно заплетени, че погледът се замайваше. Очите му бяха твърди като леда в далечните планини.

— Дай ми го — каза магьосникът.

В тона му имаше чародейство, на което не можеше да се противопостави дори да искаше.

Обгърна я светлина, а когато се съвзе от шока на заклинанието, видя, че пак е в шестоъгълната килия без прозорци и врати. Но сега каменният под беше осеян с цветни възглавнички и имаше две спални постелки. На едната седеше отчаяният Люджан.

Щом я видя, той скочи и се поклони. В очите му се бе затаила безнадеждност.

— Разбра ли какво ще стане с нас, господарке?

Мара въздъхна. Не искаше да повярва, че е дошла толкова далече само за да загине.

— Попитаха ли за последното ти желание? — продължи Люджан.

Тя кимна, после попита:

— А ти? За какво помоли като последно желание?

— Не помолих — отсече Люджан. — Настоях. Според воинското право поисках смърт в двубой.

Мара повдигна вежди. Правото на смърт в двубой беше цурански обичай. Защо чо-джа трябваше да зачетат такава традиция?

— И те съгласиха ли се?

— Да. Поне ще имам възможност да накълцам малко черупки, преди да ми отрежат главата.

— И срещу кого ще се биеш?

Люджан сви рамене.

— Има ли значение? Всички техни воини изглеждат еднакво и кошерният ум най-вероятно се старае да имат еднакви способности. Единственото удовлетворение, което бих могъл да получа, е, че ще бъда накълцан на парчета в двубой, преди палачът им да има шанс да ми отсече главата. — Засмя се горчиво. — Доскоро си мислех, че такава смърт е воинска чест и че химните, с които ще ме посрещнат в залите на Туракаму, са единствената ми желана награда, но...

Мара си позволи да довърши вместо него.

— Но понятието ти за чест се е променило. И сега воинската смърт изглежда безсмислена пред възможностите, предлагани от живота.

Люджан я погледна измъчено.

— Не бих могъл да го кажа по-точно. Кевин ми отвори очите за много нови неща. Видях как ти дръзна да се противопоставиш на посоката на цялата наша култура, както никой мъж не би направил от страх да не стане за посмешище. Ние сме променени, господарке, и цялата империя е на ръба на промяната с нас. — Огледа се бавно, сякаш да се наслади на малкото оставащ му живот. — Не се притеснявам за своя живот. Кого имам да скърби за мен, когато се провалим? — Поклати глава. — Лошото е, че губим възможност някак да... предадем онова, което сме научили, та тези прозрения да не загинат с нас.

Мара заговори настойчиво, за да прикрие страха си.

— Хокану ще остане, и нашите деца, за да продължат след нас. Те все някак ще преоткрият това, което открихме ние, и ще намерят начин да действат, без да влязат в този капан на чо-джа. — Въздъхна. — Моето най-голямо съжаление, колкото и да е странно, е на съпруга и жена. Безкрайно съжалявам, че не мога да се върна, за да се помирим с Хокану. Той винаги е бил чувствителен и разумен. Значи нещо важно трябва да е предизвикало поведението му спрямо Касума. Обидих го нечестно, мисля, като го обвиних в предразсъдък, какъвто същността му не би трябвало да допуска. Вече е твърде късно, за да е от значение. Ще умра с незададения въпрос, който би могъл да възстанови разбирателството ни. Защо, след като лесно бих могла да родя друго дете, което да е мъжко, Хокану толкова се натъжи, когато научи, че първородното му е момиче?

Погледна умолително Люджан.

— Ти си мъж и разбираш отношенията между мъжете и жените. Така поне съм чувала от кухненските клюки. На миячите не им омръзва да описват слугинчетата и дамите от Тръстиковия живот, които жадуват за компанията ти. — Усмихна се лукаво. — Всъщност, ако може да им се вярва, има тълпи такива жени. Кажи ми: защо един съпруг, толкова разумен като Хокану, не би се зарадвал от раждането на здрава и красива дъщеря?

Изречението на Люджан омекна почти до жалост.

— Господарке, Хокану изобщо ли не ти е казал?

— Какво да ми каже? — попита рязко Мара. — Бях груба със съпруга си и му наговорих горчиви неща. Толкова дълбоко вярвах, че поведението му е погрешно, че го отчуждих от себе си. Но сега

съжаливам за коравосърдечието си. Може би Камльо ме научи да слушам по-внимателно. Защото също като тези чо-джа тук осьдих съпруга си, без изобщо да го попитам защо се държи така.

Люджан я гледаше мълчаливо. След това, взел сякаш решение, коленичи пред нея.

— Боговете дано ми простят — промълви тихо. — Не е в правото ми да разбивам доверието между лорд и съпругата му. Но утре ще умрем, а винаги съм бил твой верен офицер. Лейди Мара, не бива да напуснеш този живот, без да знаеш. Хокану беше сломен от скръб, но никога нямаше да ти каже причината за нея, дори да можеше да се върнеш и да го помолиш да я чуеш. Но аз я знам. Бях в стаята, когато учителят на Хантукама уведоми съпруга ти за това, което той в добротата си се закле никога да не ти разкрива: че след отравянето ти, чиято цена беше нероденото ви бебе, ще можеш да родиш само още едно дете. Касума е последната ти рожба. Хокану запази тайната, защото искаше ти да запазиш надеждата за нова бременност. Дъщеря му е радост за него, изобщо не се съмнявай, и той я посвети за наследничка на мантията на Шинцаваи. Но той знае, и е натъжен, че никога няма да му дадеш сина, за който копнее в сърцето си.

Мара го гледаше смаяно.

— Бездетна съм? И той го знае?

Пълният смисъл на храбрата решимост на Хокану я прониза като нож. Съпругът ѝ беше отраснал без майка, а баща му беше взет от Събранието на магьосниците. Целият свят на Хокану бе съставен от мъжко приятелство — с чичо му, станал негов приеман баща, и братовчед му, станал негов брат. Това беше в корена на копнежа му за син.

Но също така той бе човек с рядка чувствителност и усет и обичаше интелектуалните умове. Докато друг лорд щеше да си е взел куртизанки като негово дадено от боговете мъжко право, Хокану я беше обикнал заради ума ѝ. Копнежът му за равенство в приятелството се бе реализирал в брак за жена, с която можеше да споделя най-вдъхновените си идеи. Отхвърляше прибъгването до конкубинки, компанията на жени от Тръстиковия живот, удоволствията, които можеше да се намерят с купени същества като Камльо.

Сега Мара разбираше как се е изправил пред избор, който му е бил противен: да вземе в леглото си друга жена, която не означава

нищо извън способността си да зачене и роди, или да продължи без син — да забрави мъжкото приятелство, което бе споделял с приемния си баща, с брат си и с Джъстин, когото беше върнал на Мара заради продължението на Акома.

— Богове — почти проплака Мара. — Защо не знаех?! Колко съм коравосърдечна!

Люджан мигновено се озова до нея и силните му ръце хванаха раменете ѝ. Мара се отпусна на гърдите му.

— Лейди — промълви той в ухото ѝ, — точно ти от всички жени не си коравосърдечна. Хокану разбира защо реагира така.

Задържа я до себе си, както щеше да го направи брат, с разбираща обич, докато тя прехвърляше в ума си всички подробности, до полуболезненото и полуобнадеждаващо заключение, че ако умре тук, нейният любим ще има Касума за своя наследница и свободата да вземе друга жена, която да му роди сина, за когото копнее. Вкопчи се в тази мисъл. А после, за да се измъкне от собствената си горест, каза:

— Ами ти, Люджан? Сигурна съм, че няма да напуснеш този живот без съжаления.

Пръстите му погалиха рамото ѝ с груба нежност.

— Имам едно.

Сви рамене и след кратко мълчание продължи:

— Странно как животът показва глупостите ни. Винаги съм се радвал на благоволенieto на много жени, но никога не съм искал да се ожения и да съм доволен с една. — Погледът му стана съсредоточен, смутен, но и странно освободен от притеснението от това, че на разсъмване ще се изправи пред края на живота и мечтите си. Близостта на предстоящия отчет пред Туракаму даваше и на двамата утехата на искреността. — Знаеш ли, до голяма степен вятърничавото ми поведение бе резултат от възхищението ми към теб. — Погледна я с искрено обожание. — Толкова много има у теб, на което един мъж да се възхити, и твърдост пред която другите жени изглеждат... не робини, но поне по-нискостоящи. — Махна безсилно с ръка в знак, че не може да намери подходящите думи. — Идването ни в Турил ми отвори очите за много неща... но и ми отне спокойствието.

Мара повдигна вежди.

— Люджан, ти винаги си бил изключителен воин. Заради теб всъщност Кейоке преодоля недоверието си към сивите воини и те

избра за свой заместник. Знаеш ли, мисля, че си спечелил толкова място в сърцето му, колкото и Папевайо.

— Виж, това вече е похвала. — Устните на Люджан се извиха в усмивка и после застинаха. — Но сега, когато духът ми е близо до равносметката, разбирам, че не съм бил честен със себе си. Съжалявам, че така и не намерих жена, която да сподели моето огнище и дом.

Мара го погледна, разбра, че той иска по някакъв начин да смъкне някакво бреме от себе си, и го попита тихо:

— Какво те спря да създадеш семейство и да отгледаш деца?

— Надживях господаря си Тускай — призна той. — Нещастие то на един сив воин не може да се опише, защото животът му е извън обществото. Бях млад, силен и ловък с оръжията. И все пак имаше моменти, когато бях на косъм от смъртта. Как ще се справи едно дете или жена, ако останат бездомни? Виждах жените и децата на мои приятели, отвеждани като роби, да носят завинаги сивото и да угаждат на прищевките на господар, който изобщо не се интересува за добруването им. — Гласът му спадна почти до шепот. — Сега разбирам, че съм се страхувал, че някой ден децата, моите деца и моята жена, ще станат собственост на друг и той ще ги използва както намери за добре.

Погледна господарката си. Очите му бяха затрогващо дълбоки.

— Много по-просто беше да ти се възхищавам отдалече, лейди, и да браня живота ти като свой, вместо да преживявам възможността да се сбъдне кошмарът, който все още ме кара да се будя целият в пот.

Мара хвана ръцете му и каза тихо:

— Нито ти, нито някое твое неродено дете в този кръг на Колелото на живота няма да остане бездомно. Защото много се съмнявам, че някой от двамата ни ще се измъкне жив от този затвор.

Люджан се усмихна със странна ведрост.

— За мен беше гордост да ти служа, лейди Мара. Но ако оцелеем, моля за едно благодение: да ми заповядаш да си намеря жена и да се оженя!

Мара го погледна и се усмихна с искрена обич.

— Люджан, познавам те достатъчно добре и се съмнявам, че ще трябва да ти заповядам нещо, което явно е на сърцето ти. Но първо

трябва да оцелеем. — Загърна се с ръце като да се опази от студа и
добави: — Сега да поспим, Люджан. За да сме готови за утре.

23. ДВУБОЙ

Сънят се оказа невъзможен.

След странно интимното споделяне на съкровени неща с Люджан Мара не изпитваше охота за разговор. Люджан също седеше безмълвно. Чо-джа бяха взели и бронята му заедно с меча и сега, само по риза, той изглеждаше странно уязвим и някак смален.

Докато го гледаше, Мара бе принудена да признае човешката му страна, мъжа в него, който никога нямаше да изпита бащинството, и изненадващо нежната утеха, която ѝ бяха дали ръцете му, по-привикнали с дръжката на смъртоносния меч. Сякаш предстоящата съдба беше нещо несъществуващо, той се беше отдал на съзерцание: воинската дисциплина беше изтласкала всички тревоги, за да съхрани сила, нужна за битката.

Самата тя, въпреки обучението в храма на Лашима, бе останала без тази утеха. Изпитваше гняв към несправедливата съдба, обречла я на невъзможност да защити обичните си хора — всички хора всъщност. Колкото и да се опитваше, не можеше да се отпусне.

Унизителният затвор я вбесяваше. Магическата килия ги изолираше от всичко друго и Мара се запита дали дори боговете могат да чуят молитвата ѝ. А без прозорци, без звуците от външния свят минутите се точеха тягостно.

Но утрото щеше да дойде неизбежно.

И все пак, въпреки мъчителната агония на чакането, утрото я завари неподготвена. Стените изчезнаха в магически вихър от светлина и на мястото им се появиха стражи чо-джа.

Мара се изправи, хвана сухите ръце на Люджан в лепкавите си длани, погледна безизразното му лице и изрече ритуалните думи:

— Воине, ти служи с най-висока чест. Имаш позволенията на своята господарка да потърсиш каквато смърт избереш. Бий се добре. Бий се храбро. Иди с песен на уста в залите на Туракаму.

Люджан коленичи пред нея. Този израз на почит, изглежда, изчерпа търпението на стражите, защото те пристъпиха напред и го вдигнаха на крака. Хванаха и Мара и я задърпаха през лабиринта от коридори.

Тя вирна брадичка, въпреки че гордостта изглеждаше безсмислена. Чо-джа не се възхищаваха от чест или кураж, всъщност изобщо не се интересуваха от човешкото достойнство. Мара си помисли, че много скоро ще се срещне с духовете на предците си. Но не така, както беше очаквала. Тук и сега най-бляскавите й цурански постижения и дори най-високата титла Слуга на империята изглеждаха празни. Сега бе готова да замени всичко това срещу един последен поглед към децата си или една нежна прегръдка на съпруга си.

Кевин се оказваше много по-прав, отколкото си беше давала сметка. Честта бе само една възвеличена дума за суета и безсмислен заместител на обещанието за продължение на живота. Защо чак сега бе успяла напълно да проумее какво подбужда съпротивата на Събранието? А ако помощта за разбиването на задушавачата им хватка над Цурануани не можеше да се намери тук и тези турилски чо-джа откажеха съюз, къде щеше да потърси Хокану ресурси, за да сложи край на тиранията на магьосниците? И да имаше отговори на това, щяха да си останат загадка.

Стражите бяха безразлични като ходещи статуи. Изведоха я от коридорите на мост, който искреше като стъкло. Мара погледна ясното небе, невероятно зелено и чисто. Въздухът миришеше на цветя и на лед от високите планински върхове. Тя попиваше тези наслади на живота, а също и красотата на кулите на Чака-а. Вървеше окъпана в стрели от светлина, хвърляни от слънчевите лъчи, и сърцето й се сви от безсмисления идващ край, от загубата на всяка надежда и свършека на всички неща.

Влязоха в прозрачния пурпурен купол, където предния ден я бе осъдил трибуналят. Сега залата бе празна, нямаше дори писари. Един-единствен магьосник чо-джа стоеше до очертан с червена боя кръг.

Мара знаеше значението на този кръг. Беше с диаметър дванайсет стъпки, с два прости символа за изток и запад, където двама воители щяха да застанат един срещу друг. Виждаше пред себе си Кръга на смъртта, традиционно изчертаван в империята от незапомнени времена. Тук двама воители щяха да се сразят, докато единият не загуби

живота си в древния ритуал на двубой, който Люджан бе избрал вместо позорната екзекуция.

Прехапа устна, за да прикрие непристойния страх. Преди години беше гледала ритуалното самоубийство на съпруга си с по-малко трепет. Тогава просто беше съжалила за похабяването на един млад мъж, пренебрежението на чиято фамилия го бе направило склонен да проявява насилие към нея. Всъщност тогава за първи път бе видяла Играта на Съвета не толкова като суров кодекс на честта, колкото като основание да използва всеки повод за постигане на изгода от чужди недостатъци. А сега самата чест беше празно понятие.

Стражите въведоха Люджан от отсрещната страна на залата. Мара го познаваше достатъчно добре, за да разбере какво говори стойката му, и видя, жегната от ужасна болка, че той вече не се придържа към убежденията, в които е възпитан. Че цени високата почит, която може да спечели в залите на Червения бог, много по-малко, отколкото изгубения шанс да се ожени и да отгледа деца.

Предизвикателството на Люджан за двубой беше трагичен и безсмислен жест. Честта, която можеше да спечели за своята сянка, беше като фалшивото злато, с което се разплащаха мидкемийските измамници. И все пак суетната игра щеше да се изиграе до безсмисления си край.

Люджан беше едновременно повече и по-малко от сивия воин, когото бе спасила от съществуването без господар. Угризението за тази промяна стегна гърлото ѝ. Трудно ѝ беше да диша, още по-малко да остане безизразна, както се полагаше за цуранска благородничка.

Магът чо-джа махна с единия си преден крайник и се появи слуга с оръжията на Люджан. Прилекна и ги остави в краката му.

— Нашият кошер няма знание за начина на употреба на тези защити — заяви магът чо-джа и Мара разбра какво иска да каже: че слугата не може да помогне на Люджан да се снаряжи.

Пристъпи напред и заяви:

— Аз ще помогна на моя Боен водач.

Думите ѝ отекнаха под купола.

Магът махна с десния си преден крайник, разрешаваше ѝ.

Мара се наведе, взе един от наколенниците и погледна Люджан. По леко извитите му вежди разбра, че е изненадан, но и тайно зарадван. Усмихна му се, после клекна, за да му завърже наколенника.

Не проговори. Нямаше нужда. От безпрецедентното ѝ поведение той щеше да разбере колко високо го цени.

Всъщност боравенето с броня не беше непознато за нея. Беше препасвала много пъти меча на Хокану, а преди него — на първия си съпруг Бунтокапи. Като дете си беше играла на голяма с брат си Ланокота — помагаше му да препаше учебния си меч за упражненията с Кейоке.

Люджан ѝ кимна, за да я увери, че е стегнала връзките правилно — достатъчно здраво, за да държат, но не прекалено, за да не ограничават движенията му. Тя продължи и свърши с препасването на меча, който толкова пъти я беше спасявал.

А после докосна ръката на Люджан за сбогом.

— Нека боговете яхнат меча ти — промълви ритуалната фраза, която си казваха воините, когато тръгваха на смъртен бой.

Люджан вдигна ръка и затыкна един паднал кичур зад ухото ѝ. Тази фамилиарност можеше да е нахална, но Люджан беше заел мястото на мъртвия брат в сърцето ѝ.

— Лейди, не скърби. Ако можех да преосмисля решенията, които съм взимал в младостта си, щях да преживея всичко отново. — Устните му се извиха в бледо подобие на старата му наглост. — Е, може би не съвсем всичко. Имаше един-два случая с неразумни залози и една дебелана в един бардак, обидих я незаслужено...

— Времето за двубоя дойде! — прокълтя гласът на мага чо-джа и един от стражите пристъпи към кръга.

И зачака там. Острите му като мечове предни крайници блестяха в меката светлина под купола.

Люджан дари Мара с най-безгрижната си усмивка, а после изправи глава и зае мястото си срещу него.

Люджан не трепваше. Тази битка щеше да е последната му и това го успокояваше. Тук, на ръба на кръга на двубоя, нямаше неизвестни, за които да се тревожи: изходът от битката щеше да е един и същ все едно дали щеше да спечели, или да загуби. Нямаше да излезе жив от този кръг. Да съжالياва, че събитията не са се разиграли другояче, означаваше да похаби силата си и да изгуби куража си. Беше цурански воин и не беше предал никого. Беше служил на господарката си добре. Никога не беше обръщал гръб на враг. Според всичко, в

което бе научен да вярва, смъртта му щеше да е кулминацията на чест, а честта беше по-свята от самия живот.

— Чуйте ме, поборници — каза магът чо-джа. — Щом влезете в кръга, ще се задейства магическа преграда. Всяко стъпване през чертата, било отвътре или ако друг се опита да се намеси отвън, ще донесе смърт. Условията на битката са според цуранската традиция: осъденият или ще умре в двубой в кръга, или — ако се окаже победител — ще му се разреши да избере ръката на своя езекутор. Аз, маг на града държава Чака-а, съм свидетелят на двубоя.

Люджан удостои мага с отривист войнишки поздрав, а воинът чо-джа се приведе в готовност за атака. Дори в кошерния ум да имаше място за чест и доблест, такива чувства нямаха място в момента — той бе тук само с една цел: да убие противника си.

Люджан беше виждал отряди чо-джа да превръщат бойното поле в касапница, защото освен ако времето не беше студено, бързината и рефлексите на хората бяха по-слаби. В най-добрия случай, прецени той по влажния въздух, лъхнал през залата, можеше да парира няколко удара, преди противникът му да го посече. Заминаването му при Туракаму щеше да е бързо и почти безболезнено.

Усмихна се. Ако извадеше късмет, щеше да пие бира хуает със стария си приятел Папевайо в залите на Туракаму преди залез-слънце.

— Влезте в кръга — каза магът чо-джа и тупна със задния си крайник по пода. Звукът бе като звън на гонг.

Люджан скочи в кръга и в същия миг усети лумналата червена горещина зад гърба си — знак, че смъртоносната преграда е активирана. Воинът чо-джа скочи срещу него и мечът на Люджан изтрещя в хитиновата му броня.

Опасността срещу този противник беше двойно по-голяма, тъй като чо-джа разполагаше с два предни крайника, с които да атакува и сече. Люджан обаче имаше по-добър обхват с по-дългия си меч.

Но чо-джа бяха превъзходно бронирани. Само забиване с върха или най-тежкото двуръчно посичане можеше да пробие хитина. Ставите бяха единственото им уязвимо място. Люджан парира, после парира отново. Примижа и замахна. Острието изтрещя в хитина, Люджан проверяваше — чо-джа обикновено имаха предпочитана страна. Десният крайник можеше да е по-пригоден за отбрана, а левият — за атака.

Мечът и остриетата-крайници се завихриха в смъртоносен танц.

Люджан отби поредната атака. Скокът назад го спаси, но парването в гърба го предупреди колко близо е до ръба на кръга. Направи лъжлив замах, научен от Кевин, и дори се изненада, когато с обратния удар успя да клъцне ставата на чо-джа.

Противникът му изсъска и отстъпи, изпънал нокти.

Люджан скочи напред и го прободете между раменните сегменти. От раната бликна белезникава течност. Чо-джа се смъкна за миг на средните си крака, после контраатакува. Но четирикраката стойка беше сигурен знак, че е сериозно ранен. Люджан замахна и го прободете в шийния сегмент, макар че с това се откри опасно и противникът му можеше да го поразии в сърцето. Но това нямаше значение — нали щеше да спечели осветената от времето цуранска награда за смърт в битка от вражески меч.

И изведнъж се сепна.

Какво беше една такава смърт, ако не безсмислица?

Нищо ли не беше научил през годините служба на Мара? Щеше ли убийството на този чо-джа, срещу когото не изпитваше никаква вражда, да помогне поне мъничко за нейната цел?

Нямаше. За нищо друго нямаше да послужи, освен да потвърди цуранските нрави в кошерния ум на чо-джа от Чака-а.

Какво струва моят живот или моята смърт? — помисли Люджан. Това, че щеше да победи, нямаше да послужи на нито едно живо същество — нито на Мара, нито на този кошер, нито на пленения народ на чо-джа в границите на Цурануани.

Богове — кипна той в миг на разкъсващо терзание, — не мога да живея само по воинския кодекс. Нито мога да умра по него.

Ръката му последва ереста на мисълта и Люджан спря удара и я дръпна назад.

И трябваше да заплати цената. Получи посичане в бедрото, достатъчно дълбоко, за да го осакати.

Залитна назад, а чо-джа се надигна. Един преден крайник посече на вихрушка отгоре и Люджан едва отклони удара. Резецът разпра челото му до кокала и кръвта потече по лицето му.

Люджан отново се олюля назад, усети нажежения камък под петата си и изпита облекчение: беше стигнал до очертаната граница. Преминеше ли я, щеше да умре.

Бездруго щеше да загине, но може би не съвсем за нищо. Краят му все пак можеше да има смисъл. Противникът му настъпи, за да го довърши, Люджан парира яростно и извика на мага, неумолимия им съдник:

— Не съм тук да убивам! Вие не сте врагове на господарката ми. — Мечът му изтрещя в хитина, щом парира отново. — Няма да се бия срещу същество, което тя желае да има за свой приятел.

Отново парира, замахна напред, за да изтласка противника си, и в тази половин секунда отдих захвърли с отвращение меча си на пода. Завъртя се на здравия си крак и обърна гърба си за смъртоносния удар.

Пред него блестеше червената линия на кръга. В този замръзнал миг изпита удоволствие, че е избрал позицията си добре: воинът чо-джа не можеше да заобиколи и да застане срещу него, без да наруши магическата преграда. Ако искаше да убие, трябваше да прибегне до удара на страхливеца, на безчестния убиец, и да го посече отзад.

Пое си разтреперано дъх и вдигна очи към мага чо-джа.

— Убийте ме в гръб, макар че искам да съм ваш приятел и съюзник, и нека тази безчестна екзекуция свърши.

Чу изсъскването на въздуха, разцепен от ръката-меч на чо-джа, и се стегна в очакване на смъртта.

Но острието спря — замръзна на косъм от врата му.

Магът чо-джа се надигна, разперил в тревога огромните си като корабни платна криле.

— Какво значи това? — прокънтя гласът му с явно изумление. — Ти нарушаваш традицията на цураните. Ти си воин, а предаваш своята чест?

Разтреперан, Люджан все пак успя да отвърне твърдо:

— Какво е традицията, ако не навик? — Сви сковано рамене и усети парещата болка в раните. — Навиците може да се променят. А както ще потвърди всеки цуранин, няма чест в убиването на съюзник.

Кръв прокапа в лявото му око и закри гледката му. Не можеше да види Мара, за да разбере дали одобрява жеста му. След миг това вече бе маловажно, защото изгуби съзнание и се свлече на пода.

Червения кръг угасна със съсък на искри и огромната зала затихна.

Събуди се от рязка пареща болка. Изохка, отвори очи и видя глава на чо-джа, надвесена на педа от неговата.

Лежеше на нещо като диван. Остри, подобни на птичи нокти издатъци стискаха раните на ръката и бедрото му и от убождането на нещо като игла разбра, че го шије лечител чо-джа.

Макар че медицинските умения на чо-джа бяха изключителни, те явно не се бяха упражнявали много над човешки същества. Люджан потисна втората си гримаса на болка и прецени, че определено им липсват познания по обезболяване. Дори на бойното поле щяха да са му дали спирт, за да намали болката.

Ето защо му отне малко време, докато забележи второто, по-приятно докосване на малки топли пръсти, стиснали здравата му ръка.

Извърна глава.

— Мара?

Отвърна му с усмивка. Люджан видя, че е на ръба да заплаче, но от радост, а не от скръб.

— Какво стана, милейди?

Едва сега осъзна, че вече не са в залата. Не бяха и в килията, а в красиво обзаведена стая високо в някаква кула. През прозореца зад Мара се виждаше небе и облаци и господарката му бе окъпана в ярка слънчева светлина. Стискаше ръката му с младежка възбуда, макар че това изпитание я бе състарило. Белият кичур в тъмната ѝ коса беше станал по-видим, а очите ѝ бяха обкръжени от бръчици от дългото излагане на вятър и слънце. И все пак никога досега лицето ѝ не му беше изглеждало по-красиво. Зрелостта ѝ беше придала дълбочина и загадъчност, неприсъща за гладкото лице на младостта.

— Люджан, ти спечели най-високата чест за Акома — каза тя. — Доказа на тези чо-джа, че цуранската традиция не е насиетието, както вярваха. Векове наред са виждали как цураните демонстрират лъжа. Разбираха всичко, което им казах, дори знаеха с магията си, че вярвам в убежденията си, но собственото им минало ги учеше, че такива актове на миролюбие са само встъпление към ново насилие и предателство.

Пое дълбоко дъх.

— Със своя кураж ти ни спечели отмяна на присъдата. Действията ти се съчетаха с думите ми и ги убедиха, че може би сме различни от своите предци. Магът чо-джа беше изумен от постъпката

ти и прегледа камъка-памет, който ни остави Гитания. На него има записи от срещата ми с царицата на кошера в старите имения на Акома и нейните думи направиха впечатление.

— Присъдите ни са отменени? Ще си тръгнем свободни? — възкликна Люджан.

— И не само. — Очите на Мара заблестяха от гордост. — Ще ни се осигури безопасен преход през Турил до кораба ни и с нас, на връщане в Цурануани, ще пътуват двама магове чо-джа. Градът държава Чака-а реши да ни помогне. Надяват се, че освобождението на цуранските чо-джа може да бъде постигнато чрез императора. Заклех се да използвам своя пост, за да посреднича. Почти съм сигурна, че след като обясня на Ичиндар истините, които научихме, той няма да откаже.

— Богове! — възкликна Люджан. — Получаваме дори повече, отколкото можехме да се надяваме. — Беше толкова възбуден, че забрави за раните си и понечи да се раздвижи.

Но лечителят чо-джа се намеси:

— Лейди Мара, раните на този воин са тежки. Не го възбуждай, защото трябва да почива няколко седмици, ако иска кракът му да заздравее както трябва. — Черните плоски очи се извърнаха към Люджан. — Или може би почитаемият Боен водач предпочита да куца?

Усетил внезапен прилив на сила, Люджан се засмя.

— Мога да бъда търпелив, докато тялото ми се изцери. Но не чак толкова търпелив, че да лежа на легло седмици!

— Отпусни се и си почивай — заповяда господарката му. — Забрави за забавянето. Ще пратим вест до Хокану през турилските селища, а оттам — с презморските търговци. Защото вече имаме време, Люджан. А докато раните ти зарастват, ще настоя пред нашия кошер домакин да ни покажат чудесата си.

24. ЗАВРЪЩАНЕ

Баржата се отдели от брега.

Мара се подпря на перилото и вдиша дълбоко топлия ветрец. Познатата миризма на влажна пръст, езерна вода, мокри дъски и лекият лъх на пот от робите, които натискаха греблата, я накараха да потръпне. У дома! След не повече от час щеше да стигне в именията. Наслаждаваше се на топлината на слънцето.

Това бе първото зърване на небе и дневна светлина след тайното нощно дебаркиране от Коалтека и седмиците подземно пътуване през империята по тунелите на чо-джа. Маговете бяха потвърдили онова, което дотук бе само нейно предположение: Събранието на магьосниците не можеше да шпионира през тъмната пръст. Това, което ставаше в тунелите на чо-джа, беше недостъпно за погледа им, трудна отстъпка от времето на мирния договор. Тъй че групата ѝ от отбрани воители, Камльо и двамата чо-джа от Чака-а беше успяла да влезе в империята тайно.

Бяха го постигнали без разрешението и без помощта на местните чо-джа, та укриването на маговете от Чака-а да не наруши договора по какъвто и да било начин. Присъствието им бе прикрито най-педантично, за да не може никой чо-джа в империята да твърди, че ги е видял да преминават или че е разбрал за съществуването им. Молбата на Мара всички чо-джа да опразнят тунелите пред нея, докато не премине, беше приета без никакви въпроси от цуранските царици чо-джа. Можеше да подозират, но можеха да отговорят честно, че не знаят нищо за начинанието на Мара.

Поради тази почти пълна изолация Мара се чувстваше отчайващо неосведомена. Беше получила съвсем откъслечни сведения от работниците чо-джа, които бе срещнала, докато изчакваше за отговора на местната царица, че може да премине през кошерите невидяна. Единственото важно сведение беше, че един от Великите

продължава да наблюдава входа на храма на Червения бог в Сулан-Ку в очакване тя да прекрати усамотението си.

Това можеше да е забавно, ако не разкриваше опасността, която я грозеше. Дори след като бяха минали месеци това, че някой член на Събранието, колкото и низш да е, е сметнал такова наблюдение за необходимо, означаваше, че следващите ѝ действия трябва да са добре обмислени и безпогрешно изпълнени. Разбираше, че само изключителният ѝ ранг все още я пази жива, защото със сигурност някои членове на Събранието трябваше да са на ръба на търпението си.

Не смееше да спре, за да се свърже с мрежата агенти на Аракаси. Бързината, която бе наложила, за да стигне до сърцевината на Империята, беше неумолима. След като не искаше да рискува, показвайки се на открито, или да компрометира далите ѝ подслон кошери, нямаше как да разбере с какво се е занимавал Джиро през месеците, докато тя бе отсъствала. Не знаеше дори дали съпругът ѝ успешно се е справил с недоволните си братовчеди и кланови съперници, обзети от амбиция да затруднят наследяването му. Едва преди малко бе научила от работници на кейовете, че Хокану се е върнал в крайезерното им имение и че лейди Исашани закачливо се е опитала да го свърже с конкубинка, неизвестно защо неуспяла да задоволи един от многобройните незаконни синове на мъртвия ѝ съпруг. Хокану ѝ беше изпратил вежлив отказ. Въпреки че в такива светски клюки Мара не можеше да намери намек за заплаха, от предпазливост помоли чуждите магове да останат в една неизползвана пещера в кошера най-близо до имението. С тях остави двама воители, които да се грижат за нуждите им, и то стриктно обвързани с клетва за тайна. Щяха да излизат за събиране на храна само нощем и нямаше да разкриват задълженията си на никого от патрулите на Акома или на местни чо-джа. Даде на двамата войници документ, подпечатан с личния ѝ печат като Слуга на империята, никой да не ги спира и да не ги разпитва за нищо. Тази предпазна мярка нямаше да ѝ осигури защита от противниците ѝ, но щеше да попречи на приятели или съюзници да се месят в тайната ѝ.

Отпусна се на перилото срещу вятъра и се усмихна. Имаше толкова много да разказва на Хокану! Чудесата, които бе видяла, докато Люджан се възстановяваше в Чака-а, не се поддаваха на

никакво рационално описание: от екзотичните цветя, които работниците чо-джа отглеждаха и които разцъфваха в невиджани съчетания от цветове, до редките течности, дестилирани от меда на червена пчела, и други еликсири, които търгуваха с източните си съседи човечи. В багажа си носеше лекарства, някои направени от плесени, други извлечени от семена или редки минерални извори, които лечителите ѝ щяха да нарекат чудодейни поради целебните им свойства. Беше наблюдавала изработването на стъкло в работилниците, където правеха всичко, от вази до тухли, които блестяха като скъпоценни камъни.

Беше гледала как магове чираци усъвършенстват първите си заклинания и бе видяла първите шарки, появили се на още голите им коруби. Наблюдавала беше работата на най-древния им маг, целият изрисуван с плетеница от цветове. Беше ѝ показал видения от далечното минало и едно, размътено от колебливата мъгла на вероятността, което показваше все още неоформеното бъдеще. Много ѝ бе заприличало на разтворени в аквариум бои, но с блещукащи жилки като от златен метал.

— Ако това е бъдещето ми — каза Мара шеговито, — вероятно ще умра много богата.

Магът чо-джа не каза нищо, но за миг лъскавите му лазурни очи ѝ се сториха тъжни.

Мара не можеше да сдържи въодушевлението си. Видя ято блатни птици, вдигнало се в полет от тръстиките, и си спомни моделите, които бяха летели като птици в Чака-а, и други, живи, диви птици, примамени да пеят в синхрон. Беше видяла животни с козина, ярка като най-пъстра коприна. Магията на чо-джа владееше начини да се изприда камък на нишки и да се тъче, и начини вода да се сплита на въже и да се праща да тече нагоре. Междувременно беше пирувала с екзотични храни и блюда, овкусени с подправки, опияняващи като вино. Съществуваха толкова възможности за търговия, че можеха да изкусят Джикан да извърши светотатство, и с момичешки възторг Мара копнееше гибелното ѝ затруднение със Събранието най-сетне да се реши, за да може да предприеме по-мирни начинания. Проблемите ѝ съвсем не бяха приключили, но във въодушевлението си неволно изпитваше чувството, че нещата ще се разрешат в нейна полза.

Това настроение на лекомислена възбуда бе надделяло над трезвия съвет на Сарик да останат в тунелите на чо-джа, докато не се доближат достатъчно до имението. Толкова беше закопняла за гледките и миризмите на Цурануани, че беше извела свитата си над повърхността близо до езерния бряг и след това бе задържала баржа на собствените ѝ търговци от Акома, за да довърши пътуването си по вода.

Над нея падна сянка. Мара прекъсна размишленията си и вдигна глава. Беше Люджан — беше приключил с прегледа на почетната ѝ гвардия: бойците не бяха с отличителните цветове на дома ѝ, но лакираното им снаряжение блестеше. Люджан беше с шлема си с офицерските пера в зеленото на Акома. Все още накуцваше, но след време щеше да се възстанови напълно. Очите му блестяха лукаво и Мара разбра, че възбудата му не отстъпва на нейната.

— Лейди — докладва той. — Хората ти са готови за връщането у дома. — Усмихна се хитро. — Допускаш ли, че може да подплашим пазачите на кея? Нямаше ни толкова дълго, че като видят безцветната ни броня, може да ни помислят за духове, върнали се от отвъдното.

Мара се засмя.

— В известен смисъл сме точно това. — Втора фигура се приближи и спря от другата ѝ страна. Слънчевата светлина засия по мантия от коприна на чо-джа, нашарена от маговете на Чака-а с изящество, на което можеше да завиди всяка благородна съпруга в империята. Мара видя водопад от златиста коса под качулката и сърцето ѝ се стопли. — Камльо. Днес си изключително красива.

Всъщност за първи път Мара или който и да е от воините ѝ, навлезли в територията на Турил, виждаха момичето облечено не с дрехи на жена от простолюдието.

Камльо сведе клепачи и свенливо замълча. Но усиливащото се смущение, причинено от възхитения поглед на Люджан, я принуди с неохота да обясни:

— След преживяното в Турил се научих да вярвам на думата на господарката ми — че няма да бъда омъжена или дадена на мъж, когото не избира сама. — Сви стеснително рамене, при което цветните ресни на дрехата ѝ се разлюляха. — Не е нужно тук, в имението ти, да се крия в дрипави дрехи. — Изсумтя презрително, или може би с облекчение, и изгледа Люджан с нещо като неприязън. — Нашите

мъже не крадат жените си с набези и ако Началникът на шпионите Аракаси случайно се окаже на кейовете, не бих искала да си помисли, че съм неблагодарна за високото положение, с което бях удостоена.

— Охо! — Люджан се засмя. — Далече си стигнало, цветенце, да изричаш името му без пяна на устата.

Камльо го изгледа нацупено, което можеше да е прелюдия към шамар. Или поне Люджан помисли така, защото вдигна ръка в насмешлив страх, уж да се опази от женския гняв.

Но Мара се намеси.

— Дръжте се прилично, и двамата. Или пазачите няма да ви сбъркат с призраци, а със злодеи, заслужаващи наказание. Не се съмнявам, че в казармите има достатъчно мръсни клозети, та да ги чистите поне седмица.

И понеже Люджан не отвърна нагло на тази заплаха, Мара повдигна вежди и погледна да види какво не е наред. Видя, че несериозността му е изчезнала: изражението му беше станало сурово като в мига преди да влезе в битка. Беше се взрял в далечния бряг.

— Лейди — каза с тон, мрачен като гранит, — нещо не е наред.

Мара проследи погледа му и сърцето ѝ се разтуптя от внезапен страх. Отвъд тясната ивица вода се простираха пристанът, каменните стени и островърхите покриви на къщата. На пръв поглед всичко изглеждаше спокойно. Търговска баржа, също като тази, на която бяха, беше привързана за кнехтите. Бали и сандъци бяха струпани на кея, надзиравани от писар и двама мускулести роби. Млади войници тичаха от учебното поле, сякаш току-що бяха свършили упражнението си. От кухненските комини се къдреше дим и един градинар събираше окапали листа.

— Какво? — попита нетърпеливо Мара.

Отговорът дойде сам, понеже слънцето блесна в злато — един имперски бегач тичаше обратно по пътя.

Безпокойството на Мара прерасна в страх, защото такива пратеници рядко носеха добри новини. Сладкият полъх на вятъра вече не носеше утеха.

— Капитане! — извика тя. — По-бързо!

Гребците се напрегнаха, тремавата баржа се понесе напред и от широкия ѝ нос се разлетяха пръски. Мара едва се сдържаше да не закрачи нервно по палубата. Ето, че плащаше за безразсъдния си

импулс. Ако беше послушала благоразумния съвет на Сарик и беше продължила под земята до входа на кошера най-близо до имението, можеше вече да получава информация от бегач, пратен да я посрещне. А сега не можеше да направи нищо, освен да гледа и да чака. Камльо беше уплашена, а Люджан — изпотен от трескаво предчувствие да не би бойците, които трябваше да командва, да се призовани на бойното поле без той да знае защо. Можеше да му се наложи твърде скоро да борави отново с меча, помисли Мара. Ако се съдеше по трескавата дейност на кея, беше ясно, че няма да има време раните му да зараснат спокойно.

От имението забумтяха барабани — дълбок тътен, сигнализиращ сбор на гарнизона.

— Война — каза Люджан. — Ритъмът е къс, накъсан на три. Този сигнал известява призив за пълна мобилизация, а Ириланди никога не би размърдал старите си кокали, ако няма сериозна неприятност.

— Кейоке сигурно е подкрепил това решение — отвърна Мара. — Той има голям опит и никога не би предприел крайни мерки без основание. Ако допуснем, че ръцете на Джиро все още са вързани от Събранието, какво може да се е случило? Възможно ли е някой безумец да е призовал клановата чест или, по-лошо, домът Шинцаваи да е подложен на атака?

— Не мога да знам, господарке. Но имам чувството, че това, което виждаме, е начало на нещо много лошо.

Бойните лодки на Акома вече се отделяха от кея. Една, втора, трета...

Люджан ги броеше. Стигна до дванайсет. Вече виждаше знамената и разбра кои отряди са вкарани в действие. Изводът му беше смразяващ.

— Това е пълен отбранителен строй, господарке. Явно очакват нападение.

Мара кипна от гняв. Беше преминала морето, беше преговаряла с варвари и едва не бе загубила живота си в Чака-а — И сега да види всичко да рухва! Обърна се към Сарик.

— Вдигнете знамето на Акома и личния ми флаг също. Нека всички разберат, че се връщам!

Веднага вдигнаха зеленото знаме със символа на птицата шатра на пилона на кърмата. Щом вятърът го разгъна, откъм брега се чуха ликуващи викове. Стотици гласове повтаряха отново и отново името на Мара и титлата, дарена ѝ от императора, Слуга на империята! Слуга на империята! Тревогата ѝ почти отстъпи място на сълзи от благодарност.

Най-после стигнаха до кея. Хокану я чакаше пред гъстото множество. На лицето му се бореха тревога и радост.

Съпругът ѝ носеше бойната си броня, а не церемониалните доспехи за официални случаи, и това беше достатъчно красноречив знак, че предстои кръвопролитие. Но след близо половин година отсъствие и месеците страдания и неразбиране Мара не обърна много внимание на тази подробност. Не можа да спре за официален поздрав, а затича напред в мига, в който трапът изтропа на кея. Втурна се като момиче пред офицерите си и се хвърли в прегръдката на съпруга си.

Все едно че не беше извършила никакво нарушение на благоприличието, Хокану я притисна до себе си и прошепна в косата ѝ:

— Боговете да благословят връщането ти!

— Хокану — отвърна Мара, притиснала лице в бронята му, — колко ми липсваше! — А след това се сепна. — Съпруге! Какво става? Къде са децата?

Тъмните му загрижени очи жадно се впиха в лицето ѝ. Беше толкова отслабнал, загорял от слънцето и жизнен! Копнежът му да зададе най-простия въпрос за здравето ѝ болезнено се четеше на лицето му. Но приглушената паника във въпроса ѝ изискваше отговор.

— Джъстин и Касума са в безопасност поне засега. Още са в Имперския дворец... но дойде лоша новина. — Пое си дъх, колкото за да се овладее, толкова и за да ѝ остави миг да се подготви. — Скъпа, Небесната светлина е убит.

Мара пребледня. Стъписването изцеди кръвта от лицето ѝ. От всички бедствия, които си беше представяла, че може да се случат в нейно отсъствие, и след всички опасности, от които се беше спасила, за да доведе маговете от Чака-а, смъртта на императора беше най-невероятното. Успя някак да се овладее и попита:

— Как?

Хокану поклати тъжно тава.

— Новината току-що пристигна. Някой си Лойава, братовчед от Омечан, бил поканен снощи на вечеря. Пред трийсет свидетели

пронизал Ичиндар във врата с отровен нож. Веднага повикали жрец, но вече било късно. — Тихо, почти милостиво, Хокану довърши: — Отровата е била много силна.

Мара потрепна. Тази жестокост бе невъзможна! Слабичкият, изпълнен с достойнство мъж, който бе седял на златния трон изгърбен от грижи и довеждан почти до умопомрачение от многото си свадливи жени, нямаше никога повече да провежда аудиенция във великата си зала. А тя никога вече нямаше да предложи съвета си насаме в покоите му и да се порадва на остроумните му забележки. Ичиндар бе дълбоко загрижен за своя народ, но не се грижеше за здравето си под съкрушителното бреме на управлението. Радост беше за нея да се опитва да го разсмее и понякога боговете ѝ бяха позволявали известен успех. За нея Ичиндар не беше фигурантът, на трона, какъвто бе изглеждал в очите на поданиците си в младостта си.

Въпреки че титлата му изискваше величие и помпозност — да изглежда въплъщение на божественото на земята, — той беше приятел. Загубата бе съкрушителна. Светът беше станал победен.

Бе твърде съкрушена, за да може да погледне отвъд хоризонта на личната си скръб. Но пръстите на Хокану, вкопчени в раменете ѝ, и напомниха, че трябва да го направи. Тази трагедия щеше да донесе ужасни последици и ако трябваше общото домакинство на Акома и Шинцаваи да се съхрани, тя трябваше бързо да поднови влиянието си върху текущата политика.

Първото, върху което се съсредоточи, беше името, споменато от Хокану — абсолютен непознат.

— Лойава? Не го знам. От Омечан? — Погледна умолително Хокану, чиито съветници бяха в течение на последните събития и сигурно бяха предложили някои хипотези. — Каква мотивация би могла да тласне един Омечан към такъв акт? От всички големи фамилии, които биха могли да се домогват за възстановяването на поста Военачалник, Омечан са най-далече от претенциите за властта на бялото и златното. Шест други дома могат да поставят своя кандидат на трона преди Омечан...

— Новината пристигна току-що — повтори Хокану, махна на чакащия наблизко Ударен водач да продължи да качва бойците на лодките и повиши глас над тропота на подкованите сандали по кея. — Дори Инкомо още не е наясно какво става.

— Не е за поста Военачалник — намеси се Сарик, твърде възбуден от внезапното си прозрение, за да съблюдава протокола.

Мара се обърна и го изгледа.

— Не е. Прав си. Не е за Военачалник. — Лицето ѝ стана мъртвешки бледо. — Целта е самият златен трон!

Изгърбеният побелял Инкомо, който идваше към тях, я чу. Изглеждаше смачкан, с червени кръгове около очите и по-съсухрен от старостта, отколкото го помнеше Мара.

— Но няма имперски син — заяви той рязко.

— Който вземе ръката на най-голямата дъщеря на Ичиндар, Джеиля, става деветдесет и вторият император на Цурануани — побърза да го поправи Сарик. — Сега наследничка на трона е тя — момиче само на дванайсет години. Всеки от стотината братовчеди, които могат да доведат военна сила, за да щурмуват Имперския дворец, може да се опита да я направи своя жена.

— Джиро! — извика Мара. — Този ход е гениален! Иначе защо ще проучва и строи тайно обсадни машини толкова години! Той, само той стои зад този заговор!

Коего означаваше, че децата ѝ не само не са в безопасност, но че животът им е изложен на смъртен риск. Ако Анасати нахлуе с войските си в Имперския дворец, всяко дете, свързано с врагове и с имперската фамилия, щеше да е застрашено.

— Богове! Джъстин! — възкликна Сарик, изтълкувал бързо ужаса ѝ.

Мара едва потисна паниката си. Най-висшата ѝ чест сега действаше против нея: като Слуга на империята тя беше официално осиновена в имперската фамилия. Според закона и традицията момчето ѝ беше от императорската родословна линия. Децата ѝ не само наследяваха височайшата привилегия, но Джъстин можеше да е претендент за трона като кралски племенник и най-близкия роднина на Ичиндар от мъжки пол.

Джиро щеше с радост да заповяда да убият Джъстин и Касума, като нормално действие в междофамилната война с Акома, но и след като целта му беше тронът, щеше да е двойно по-безмилостен в желанието си да види Джъстин мъртъв. А и никой друг кандидат за ръката на Джеиля нямаше да е склонен да прояви милост по

отношение на съперник наследник. Джъстин беше още момче, а по време на война лесно можеше да се случат злополуки.

Мара обузда ужасното си желание да закрепчи проклетия към боговете заради този жесток обрат на съдбата. Вярно, беше се противопоставяла на Събранието, но бе разчитала едиктът му да съдържа Джиро. А сега убийството на Ичиндар отново беше хвърлило децата ѝ във водовъртежа на политиката — в самата сърцевина на конфликта!

Очите на Хокану издадоха, че е осъзнал опасността, а стъписаният Инкомо изрече гласно най-лошите им страхове:

— Акома и Шинцаваи може да останат без наследници.

Такива съдбоносно важни въпроси не биваше да се обсъждат сред войници на кея, така че Мара откликна на подканата на Хокану и тръгнаха между войниците към къщата.

— Виждам, че вече си мобилизирал всички — каза тя, обзета от лошо предчувствие. — Трябва да пратим и куриери до съюзниците и васалите ни и да им заповядаме да се подготвят за война.

Хокану не възрази, че такъв призив на оръжие със сигурност ще предизвика реакцията на Събранието, а се обърна към Инкомо и каза твърдо:

— Погрижи се за това. Прати най-бързите ни куриери. — После погледна Мара. — Докато те нямаше, създадох куриерска мрежа с именията на Шинцаваи. Аракаси помогна, макар че не одобри проекта. Стана набързо и са нужни много хора, но трябваше да се вземат мерки съобщенията ни да се препращат без бавене. Братовчед ми Девакаи създаде достатъчно трудности и нищо чудно да действа като съюзник на Джиро.

Инкомо забързано се отдалечи, а Мара махна на Люджан и Сарик да останат за съвет. Видя, че обърканата Камльо ги следва, и повика и нея.

— За известно време ще можем да скрием част от войските си под знамената на наши съюзници, но това няма да трае дълго — каза Хокану. — Боговете дано подкрепят каузата ни и да пратят хаос и прах, за да объркат очите на Великите! Ще е добре това бездействие най-после да свърши! — Очите му се присвиха. — Анасати твърде дълго избягваха отмъщението на Шинцаваи затова, че поръчаха убийството на баща ми. — Замълча и прегърна Мара с обич, от която се беше

сдържал пред очите на всички на кея. — Скъпа, какво ужасно завръщане! Отиде в Турил, за да предотвратиш една ужасна война, а се връщаш и заварваш, че Играта на Съвета отново сее смърт. — Погледна я и изчака тактично, без да я пита за успеха на мисията ѝ.

Мара долови в погледа му неизречените въпроси, сред които и удивлението му за това, че вече не го обвинява за лошото му държане при раждането на Касума. Разминаването ѝ на косъм със смъртта бе променило приоритетите ѝ. Сякаш светът не заплашваше със скорошна гибел двата ѝ дома, заговори тихо по проблема, който най ѝ беше на сърце.

— Научих нещо, което е трябвало да ми кажеш, и то веднага. — Устните ѝ се извиха в тъжна усмивка. — Че не мога да имам повече деца. Нека това да не бъде пречка да се сдобиеш със сина, когото желаш.

Хокану повдигна вежди и понечи да възрази — първо затова, че беше приела тази новина толкова хладнокръвно, и второ — защото беше пренебрегнала по-важния въпрос за пътуването си. Но преди да успял да заговори, Мара добави:

— Показани ми бяха чудеса, съпруге. — Погали го по бузата, целуна го и попита: — Аракаси изпрати ли някакви съобщения?

— Десетина, откакто тръгна, но от вчера нищо. — Ръцете му се стегнаха на кръста ѝ, сякаш се боеше, че тя може да се отдръпне, щом непосредствените ѝ задължения на Управляваща господарка ангажират вниманието ѝ.

Мара нареди на Сарик:

— Съобщи по мрежата, че искам Аракаси да се върне колкото може по-скоро.

След това се обърна към Камльо. Младата жена изглеждаше уплашена и едновременно с това — решителна. Уверението ѝ пред Мара в далечните планини на Турил, че ще се разбере с Началника на шпионите, сякаш беше забравено, след като бе разбрала, че той скоро ще се появи. Бившата куртизанка се просна на пода в най-покорния робски поклон.

— Господарке, няма да те разочаровам.

— По-добре не разочаровай Аракаси — отвърна Мара. — Защото животът на всички може да зависи от него. Стани. — Камльо се подчини и Мара продължи по-меко: — Иди да се изкъпеш. Боговете

знаят, изтърпяхме тежко пътуване, а през следващите дни няма да има много време за отдих. — И след като момичето излезе, заговори отривисто на Люджан: — Помогни на Ириланди с изпращането на воините ни и когато стигнат до сборния си пункт... — Замълча и се обърна към съпруга си: — Кой сборен пункт си определил?

— Събираме се на бреговете в края на имението, защото мисля, че Джиро ще превози главната част на армията си надолу по Гагаджин. Събранието не може да ни обвини, че нарушаваме едикта, ако маневрираме в собствените си граници. Силите на Шинцаваи ще се придвижат към Кентосани от север, а смесен гарнизон от сили на Тускалора и Акома от имението ти до Сулан-Ку ще тръгне по пътя, за да пресрещне възможни отряди на традиционалиста или войски на Анасати, евентуално тръгнали по суша.

— Джиро ще се е подготвил за този ден — отбеляза Мара.

Люджан допълни мисълта ѝ:

— Обсадните машини ли? Мислиш ли, че ги е скрил в горите южно от Свещения град, господарке?

— Южно или северно — каза Хокану. — Аракаси съобщава, че местоположението им се пази в строга тайна. В няколко от съобщенията си докладва, че машините са разглобени и превозени по обиколни маршрути до неизвестни точки. Пише и че саботьорите, които пратихме с плановете на майстора на играчки, са се обадили само веднъж. Така че можем да приемем, че всичко е наред и че са на място с обсадните машини. Но местоположението им е неизвестно.

— Аз също щях да крия войски, ако бях на мястото на Джиро — каза Мара и довърши заповедите си към Люджан, преди да е тръгнал. — Искам съвещание с теб и Ириланди преди последната лодка да потегли. — Обърна се към Хокану. — Нищо ли не знаем за плана на Джиро за развърщане? — Прочете отрицателния отговор на лицето му и разбра, че мислят едно и също: опасенията на Аракаси, че шпионската мрежа на Чумака може да превъзхожда тази на Акома, изглежда се оправдаваха. Как иначе бе възможно такива тежки машини да са преместени незабелязано? Мара продължи: — Можем само да предполагаме и да планираме кампанията си така, че да сме готови за всичко.

Люджан отдаде чест и излезе, а Хокану погледна жена си с насмешливо раздражение.

— Моя храбра пълководко, да не би да мислиш, че сме бездействали, докато те нямаше? — Преведе я през сводестия вход в скрипториума, където бяха струпани възглавнички за заседание на съвета и пясъчна маса бе заменила писалищата. Имаше и глинен макет на провинция Сцетак, с редиците игли и маркери, с които тактиците обозначаваха войсковите отряди.

Мара погледна картата, стисна устни и изправи рамене. На лицето ѝ се изписа решимост.

— Виждам отбранително развързване.

Погледна Сарик, после Хокану, и въздъхна.

— Това, което се стремяхме да предотвратим, тоест всемогъщ Военачалник, ни доведе до още по-тежко положение: няма Висш съвет, който да ратифицира кръвното право на Джеиля да се възкачи на трона като императрица. Освен ако не се намеси самото Събрание, Джъстин е застрашен, понеже е законен претендент. И като такъв е или марионетка, или оръжие в ръцете на всеки разколник, за да раздерат страната с гражданска война. След като Съвета вече го няма, не можем да назначим регент, който да осигури стабилно управление, докато рационалното решение с брак не издигне нов император. Дори да имахме достатъчно верни поддръжници в Имперския двор, за да наложим контрол и да свикаме Съвета отново, ще се окажем в такава безизходица, раздори и убийства, че Нощта на кървавите мечове ще изглежда като упражнение на новобранци. И насиетието ще продължи, докато някой Дом не се окаже достатъчно силен, за да намери подкрепа за своята кауза.

— Каква кауза, господарке? — обади се Сарик. — След дързостта на Ичиндар да наложи абсолютно управление кой лорд би се задоволил с възстановяването на титлата Военачалник?

Мара заговори отривисто:

— Ратифициране няма да има. Дори всички да ни подкрепят, можете ли да си представите момиче на дванайсет години да управлява? С глезената първа жена на Ичиндар за регент? Ако лорд Камацу беше жив, може би щяхме да успеем да направим нещо. Но ако, доколкото разбрах от думите ти, Хокану, подкрепата на клана Канацаваи е раздробена под натиска на твоите съперници и недоволни братовчеди. Ти държиш поста, но все още не и обединения клан. Вероятно Хопара от Ксакатекас ще застане като наш съюзник, но

Фрасай от Тонмаргу все още е Имперски съзерен. Колкото и немощен старец да е, все, пак е над поста на Хопара и като кланов брат на Джиро, ако се развихри хаос, съмнявам се, че ще държи твърд и независим курс. Не, нов съвет не би могъл да предотврати кръвопролитие. Първият лорд, който успее да завладее двореца, ще принуди жреците да поставят Джеиля на трона и след това ще я вземе за жена и ще наложи да бъде помазан за император.

Сарик, както винаги, заключи с пореден въпрос:

— Вярваш, че Джиро стои зад убийството на императора, така ли, господарке?

Но думите му останаха нечути. Хокану се взираше в очите на жена си с нещо много близко до ужас. Каза много тихо, с нотка на заплаха, а може би на голяма болка:

— Не говорим за отбраната, Мара. Няма ли да призовеш войските ни да се обединят с Имперските бели срещу бурята, която скоро ще връхлети Кентосани?

— Не — призна с ледено спокойствие Мара. — Няма. Ако стигна първа до Свещения град, смятам да атакувам.

— Джъстин? — В гласа му се долавяше страхопочитание. — Искаш да поставиш Джъстин на трона като съпруг на Джеиля?

— А защо не? — Мара го изгледа ядно. — Той е законен претендент за божествената титла. — И в последвалото стъписано мълчание извика умолително: — Не разбирате ли? Никой ли от вас не разбира изобщо? Той е просто едно малко момче и това е единственият начин да спасим живота му!

Сарик както винаги пръв съобрази последствията и успя да види отвъд болезнения майчински страх на Мара. Обърна се към вцепенения Хокану и заговори без следа от обичайния такт:

— Тя е права. Жив, Джъстин ще е заплаха за всяка външна фракция, която вземе момичето и наложи брак. Колкото и силна да е армията на самозвания император, той би привлякъл със себе си враговете му към трона. Никоя точка в закона няма да бъде пренебрегната, а популярността лейди Мара като Слуга трябва да наложи признание за родовите права на Джъстин по осиновяване. Разколниците ще се вкопчат в каузата на Джъстин като обединителен зов, все едно дали ние го искаме, или не. Други може да поискат да ни

избият, за да получат възможността да поставят момчето на трона като своя марионетка.

— Гражданска война. — Мара въздъхна скръбно. — Ако Джиро или някой друг лорд спечели короната, няма да имаме никакъв император, никаква благословена Небесна светлина, а само един поиздигнат Военачалник. Ще бъде сливане на най-лошото от двата поста, след като ние бихме искали да съчетаем най-доброто.

Хокану изведнъж я прегърна и я притаена към гърдите си, за да скрие бликналите ѝ сълзи. Погали я по косата.

— Не се бой, че може да загубиш подкрепата ми. Никога.

Мара отвърна с приглушен глас:

— Значи не си против?

Хокану въздъхна.

— Не мога да се преструвам, че идеята ми харесва, господарке на сърцето ми. Но си права. От Джъстин ще се получи мъдър владетел, щом навърши пълнолетие. А дотогава, като негови наставници, можем да продължим да възпираме жестокостите на Играта на Съвета и да наложим стабилност в държавата. Всички ще трябва да се преклонят пред неговата и на Джеиля обща претенция, а боговете знаят, това момиче заслужава съпруг, който де е по-близо до нейната възраст и наклонности. Наистина ще е злочеста, ако стане съпруга на човек, тласкан от жестока амбиция като Джиро.

След това, усетил сякаш, че загубата на Аяки е на път да завладее мислите ѝ и че с тази смразяваща заплаха за живота на Джъстин нуждата ѝ от утеха в този момент надделява над всички други неща, Хокану я притисна нежно до гърдите си, вдигна я и я изнесе от скрипториума. Докато завиваше по коридора към спалнята им, извика през рамо на Сарик:

— Ако сте донесли от Турил нещо, с което да спрем ръката на Събранието на магьосниците, моли се на боговете да подейства. Защото ако не греша, скоро ще се изправим срещу Джиро от Анасати на бойното поле.

Щом се озоваха сами в господарските покои, Мара нетърпеливо понечи да се освободи от прегръдката на Хокану.

— Толкова много неща има да се свършат — и толкова малко време!

Без да обръща внимание на борбата ѝ, Хокану я положи върху постелята и стисна китките ѝ, щом тя се опита да се изправи.

— Не сме неподготвени. Аракаси ни осведомява добре, Кейоке е по-вещ стратег от теб и мен, а Сарик няма да губи време и ще ги извести, че трябва да се издигне претенцията на Джъстин. — Очите на Мара се впиха гневно в неговите и той я разтърси грубо. — Отдели един час! Хората ти ще са по-добре, ако ги оставим и не ги притесняваме. Остави Люджан да обсъди нещата с Ириланди и Кейоке и да си свърши работата! А после вече можем да проведем съвет и заедно да изберем най-мъдрия курс.

Мара изглеждаше на ръба да заплаче.

— Не си ли притеснен за своите владения на север или за вмешателството на братовчед ти Девакаи?

— Не. — Хокану беше твърд като скала. — Назначих Догонди за Първи съветник на Шинцаваи, забрави ли? Баща ми разчиташе на него години наред, особено докато отсъстваше като Имперски канцлер. Догонди е един от най-вещите хора в империята, а с новата ни куриерска мрежа ще чуе за нуждата ни от помощ за каузата на Джъстин до утре вечер. Двамата с Инкомо се сработиха и вече са приятели. Довери се на ефикасността на служителите си, Мара. На моите слуги, които така безсрамно спечели. Нито един, който носи синьото на Шинцаваи, не би се поколебал да даде живота си за теб, но не и ако се намесиш в работата им точно сега.

Нов, по-силен трепет разтърси тялото на Мара.

— Как се оправях без теб през всичките тези месеци? — удиви се тя с изтънял от нерви глас. — Разбира се, че си прав.

Хокану усети, че тялото ѝ омеква, пусна я и махна на слугинята да я съблече. Но щом тя се зае с работата си, усети, че не може да устои на желанието да ѝ помогне. Свалиха заедно връхната роба на господарката и ръцете му загалиха гладката ѝ плът.

Слугинята все едно беше станала невидима.

По-късно, докато двамата лежах заситени от любовната игра, пръстът на Хокану нежно пробяга по лицето ѝ. Светлината през паравана посребри кичурите на възрастта в черната ѝ коса. Кожата ѝ бе потъмняла от горещото слънце на южните земи. Докато той я галеше, тя се размърда и промърмори отново:

— Толкова много неща има да се свършат — и толкова малко време.

И се надигна на лакът с неспокойство, което вече не можеше да се възпре.

Хокану отпусна прегръдката си, разбрал, че не може да я задържи. Чакаше ги война, открито опълчване на забраната на Събранието. И животът на малкия Джъстин зависеше от изхода на тази война.

Но когато Мара стана и плесна с ръце на слугинята да ѝ помогне да се облече, я загледа с ужасна, терзаеща горчивина. Вече нищо между двамата нямаше да е същото. Или Джиро щеше да седне на златния трон и Мара и всичко, което обичаше, щеше да бъде унищожено, или щяха да загинат в опита си да направят Джъстин император. Или пък, може би най-болезненото от всичко, Мара щеше да стане владетелка на Цурануани. Но нямаше избор. Заради собствената си дъщеря трябваше да помогне с военния си опит и да вярва, че легендарният късмет на Слугата ще опази и тях двамата, и децата им живи. Знаеше, че все едно дали ще оцелеят, или не, животът им неизбежно ще се промени. Не можеше да се отърве от предчувствието, че бъдещето ще го отчужди от най-скъпото същество в живота му.

25. СЪБРАНИЕ

Чумака се усмихна.

Потри енергично ръце, както би направил човек, за да ги стопли, макар че беше горещо. Но Първият съветник на Анасати реагираше на хладната тръпка на възбудата.

— Най-после, най-после — промълви тихо.

Погледна купчината документи и писма и взе нещо, което приличаше на невзрачна счетоводна бележка върху смачкан лист. Написаното върху листа обаче бе кодирано със сложен шифър и беше точно това, за чието получаване беше подбуждал, заговорничил и увещавал.

Без да обръща внимание на повдигнатите вежди и питащия поглед на чиновника си, Чумака бързо излезе, за да потърси господаря си.

Джиро обичаше да прекарва обедните си часове в безделие. Никога не лягаше за следобеден сън, нито, като толкова много управляващи лордове, се забавляваше в дневния зной с лъстива игра с конкубинки. Вкусовете му бяха аскетични. Смяташе женското бърбене за разсейващо дотолкова, че по прищявка веднъж бе заповядал всичките му братовчедки да бъдат пратени на целомъдрена служба в храмовете. Чумака се изкиска при спомена за това. Момичетата нямаше да имат синове, за да станат съперници, с което сприхавото решение на господаря му се оказваше наистина мъдро. Джиро инстинктивно предпочиташе самотата. В този час човек можеше да го намери в банята или да чете в прохладния ветровит портик, който свързваше библиотеката със стаята на писарите.

Чумака се спря на пресечката на два вътрешни коридора и ноздрите му потръпнаха.

— Не са баните днес — промърмори той, тъй като не можа да подуши миризма, останала във въздуха от преминаването на слуги за банята на Джиро. Господарят му беше придирчив до дребнавост.

Обичаше храната му да е силно подправена, та дъхът му да е приятен, и държеше да има благоухания във водата за къпане.

Старите дървета уло от двете страни на портика хвърляха прохладна сянка и в най-горещото лятно време. Джиро седеше на каменна скамейка със свитък в ръка, други бяха струпани краката му. До него седеше глухоням слуга, готов при едно мръдване на пръста на господаря да удовлетвори и най-малката му потребност. Но потребностите на Джиро бяха забележително малко. Освен да поиска понякога студена напитка, той често седеше над четивото си до късно следобед, когато се срещаше с хадонрата, за да обсъдят финансите на имението, или да уреди поетичен рецитал, или да се поразходи из градините.

Погълнат от четенето, Джиро не реагира веднага на потрепването на сандалите на Чумака по теракотените плочки. След миг все пак вдигна глава все едно, че му се натрапват, и свъси раздражено вежди.

След още един миг изражението му се промени в примирение. Чумака беше най-трудният от слугите му за разкарване без суетата да налага ранга си на Управляващ господар. Джиро някак си чувстваше, че е някак си унижително да налага исканията си. Беше грубо, а той се гордееше със своята деликатност — суета, която Чумака добре се беше научил да използва.

— Какво има? — въздъхна Джиро и побърза да промени отегченото си изражение, осъзнал, че Първият съветник му поднася невъзмутимата си зъбата усмивка, която пазеше за благоприятни новини. Лордът на Анасати също се усмихна. — Мара, нали? Върнала се е и е разбрала, че е в неизгодно положение, надявам се.

Чумака размахна кодираната бележка.

— Точно така, господарю, и много повече. Току-що получих съобщение пряко от шпионите ни, внедрени в куриерската служба на Хокану. Имаме точни описания как смята да разположи войските си.

Сякаш усетил, че може би предстои лекция по редица досадни тънкости, Джиро попита:

— И?

— И? — Чумака за миг като че ли се разсея, изненадан от едносричния въпрос. Но погледът му изобщо не загуби остротата си, а умът му заработи впечатляващо бързо. — И нашата уловка подежда.

Джиро едва се сдържа да не се намръщи. Чумака като че ли винаги очакваше от него да проследи най-смътните му намеци, без да ги придружи с обяснение.

— За коя уловка по-точно говориш?

— Ами, онази с инженерите на обсадните машини и плановете на майстора на играчки. Лейди Мара вярва, че сме изиграни, понеже сме наели фалшивите й работници. Не е организираща никаква атака срещу нашите сили, които би трябвало да щурмуват Кентосани. — Чумака махна пренебрежително с ръка. — О, склонила е мъжа си да отзове войските на Шинцаваи от Севера. Те ще атакуват северния ни фланг, както е убедена, докато ние сме разстроени и все още се мъчим да се съвземем от загубите, които очаква да претърпим в бъркотията от първите залпове на балистите ни.

— Но те ще стрелят точно — каза Джиро и едва сега изражението му се смекчи. — Ще разбият укрепленията и нашите хора вече ще са вътре. — Изсмя се. — Войските на Шинцаваи ще пристигнат само за да се поклонят на новия император!

— И да погребат своето момче наследник — добави Чумака. Отново потърка длани. — Значи, Джъстин. Да кажем ли, че е бил убит от паднала зидария, или че са го сбъркали със слуга и са го дали на надзирателя на робите като плячка? Има много неприятни начини едно момче да загине в робските кошари.

Джиро присви неодобрително очи. Не понасяше грубости и жестокости — след детството си, преживяно под насилието на по-малкия му брат Бунтокапи, не можеше да ги търпи.

— Искам да се направи бързо и чисто, без ненужна болка. Погрешно хвърлено копие ще е напълно достатъчно. — После тонът му стана замислен. — Но виж, Мара... Ако Слугата на империята попадне в ръцете на войниците ни... това е друга работа.

Този път беше ред на Чумака да се притесни. Макар често да заповядваше хора да бъдат изтезавани или убити, когато подобни мерки бяха необходими, все пак не му допадаше идеята за гавра със Слугата на империята. Погледът на Джиро всеки път, когато размишляваше за лейди Мара, неизбежно му даваше повод да потръпне вътрешно.

— Ще уредя Боен водач Омело да научи за разположението на Акома и Шинцаваи, господарю.

Джиро махна лениво за разрешение, все още потънал в мисли за отмъщението.

Чумака отстъпи с поклон и духът му се съживи почти мигновено. И още преди Джиро да се върне към четенето, Първият съветник на Анасати бързо се отдалечаваше, като си мърмореше нови идеи и планове.

— Ония воители от Минванаби, дето не се заклеха в служба при издигането на Мара... — Очите му блеснаха лукаво. — Да. Да. Мисля, че моментът е подходящ да ги отзовем от онзи граничен гарнизон, за да объркат още повече враговете ни.

Ускори крачка и си заподсвирква, а после изведнъж спря и прошепна:

— Богове! Какво ли щеше да е животът без политика?

Империята беше в траур. След огласяването на смъртта на Ичиндар портите на Имперския квартал бяха затворени с грохот и от стените се разгънаха традиционните червени траурни знамена. Сухоземните и водни пътища по Гагаджин загъмжаха от куриери. Метални гонгове и камбани на храмовете на Двайсетте висши богове закънтяха в почит към починалия Ичиндар, деветдесет и един удара, по един за всяко поколение от родословната му линия. Градът щеше да остане затворен за търговия за традиционните дваисет дни на траур и всички дюкяни и щандове, несъществени за поддържането на живота в града, бяха затворили врати, покрити с червен плат.

Улиците бяха затихнали, виковете на улични продавачи на храна и вода — заглъхнали. Молитвените песнопения на жреците за светия покойник ехтяха в утринната тишина. По традиция разговорите по улицата бяха забранени и дори узаконените градски просяци трябваше да изпросват храната си тихомълком. Червения бог Туракаму беше усмирил Небесния глас на земята и докато балсамираното тяло на Ичиндар лежеше в пищните одежди, обкръжено от горящи свещи и жреци, Свещеният град също спазваше мълчанието си на почит и скръб.

На дваисет и първия ден Небесната светлина щеше да бъде поставен на погребалната клада, а избраният приемник, помазан от

жреците на Висшите и Низши богове, щеше да се възкачи на златния трон, след като пепелта изстинеше.

А в очакване на този ден кипяха заговори и се трупаха войски. Събранието не можеше да остане безразлично към неспокойствието на масите.

Извън градските порти, закотвени покрай речния бряг или струпани по кейовете на Силмани и Сулан-Ку, стояха търговски баржи, останали извън портите заради спазването на имперския траур. Цените за наем на складове хвърчаха към небесата, след като търговците се надпреварваха да осигурят подслон за нетрайни стоки или за твърде отбрани ценности, за да се оставят на лодките под недостатъчна охрана. Не толкова богатите търговски представители наддаваха за място в частни мазета и тавани, а най-нешащните губеха стоката си пред надигащите се вълни на войната.

Кланове се събираха и отряди на домове се снаряжаваха. Пътищата се загърнаха в облаци прах от хилядите тъпчеши в пръстта на късното лято крака. Реките се задръстиха от флотилии, превозващи воители. Търговците страдаха, понеже стоките им се изхвърляха в реката, за да се отвори място за жив товар от хора, и в градовете настъпи оскъдица, понеже продуктите, карани с коли, обикновено се разпродаваха преди да са стигнали до градските пазари. Пазаренето край пътя често ставаше на върха на копието. Селяните страдаха. Богатите се оплакваха от високи цени. Търговците — от ужасен недостиг. А най-бедните ходеха гладни на тълпи и улиците ставаха все по-размирни.

Управляващите лордове, които можеха да заемат патрули и да укротят човешките маси, бяха заети с друго — пращаха воините си да подкрепят тази или онази фракция или се възползваха от безредието, за да устройват набези срещу врагове, чиито гарнизони бяха пратени за бойното поле. В бедните квартали нарастваше опасността от метежи, а търсачите на бърза печалба дебелееха от раздутите цени.

Различните фракции на империята се вѳоръжаваха и сливаха в огромни военни сили, но въпреки всички цветове на домове, стичащи се към Кентосани, знамената на три Велики дома се набиваха в очи със своето отсъствие: зеленото на Акома, синьото на Шинцаваи и червено-жълтото на Анасати.

В една висока кула в Града на магьосниците, затворен в кабинет, затрупан с книги и ръкописи, над които господстваше очукан здраво изпечен глинен самовар от чужд произход и направа, Великият Шимоне седеше, обвинил с костеливите си пръсти чашата чай. Беше заобичал мидкемийския деликатес в безбройните му варианти и слугите поддържаха мангала под самовара горещ ден и нощ. Възглавничките, на които бе седнал Черният халат, бяха тънки като аскетичните му вкусове. Пред него стоеше ниска трикрака масичка с инкрустиран на нея виждащ кристал, по който пробягваха образите на трупащи се войнства. За кратко можеше да зърне Мара и Хокану в разговор със съветници, последвани от гледка на Джиро, жестикулиращ, за да внуши нещо на лорд Омечан, който не изглеждаше склонен да го приеме.

Шимоне въздъхна. Пръстите му зачукаха в нервен ритъм по изстиналата чаша.

Но този, който изрече на глас явната мисъл, беше Фумита, седнал почти невидим в сенките насреща му.

— Не лъжат никого, най-малкото нас. Всеки изчаква другият да направи първия ход, тъй че щом се появим ние, да могат да кажат с чиста съвест: Ние само се защитаваме.

Никой от двамата магове не изказа очевидното заключение: това, че въпреки личната им подкрепа за радикалните идеи на Мара преобладаващото настроение в Събранието бе против нея. Акома и Анасати бяха надули роговете на войната. Все едно дали Мара и Джиро официално бяха развели знамената си, или не, все едно дали официално бяха заявили намеренията си и помолили жреците на Бога на войната да разбият Каменния печат на храма на Джастур, или не, съвсем нищожна част от фракциите взимаха по някакъв начин пример от Анасати и Акома. На Събранието на магьосниците неизбежно щеше да се наложи да предприеме действия.

В последвалата тъжна и напрегната тишина зад вратата се чу тихо бърмчене. Последва го тежко изтупване, бързи стъпки и дървеното резе се вдигна.

— Хочопепа — каза Шимоне, привидно притворил лениво дълбоките си очи. Остави чашката си, перна с ръка и гледките във виждащия кристал се размътиха и угаснаха.

Фумита се надигна.

— Забързан Хочо може да означава само че са се събрали достатъчно от нашите за кворум — разсъди той. — Най-добре ще е да идем с него в голямата зала.

Вратата на личните покои на Шимоне се откряна със скърцане и зачервеното лице на Хочопепа надникна вътре: дебелилото му тяло трудно щеше да се провре в теснотията.

— По-добре да побързате. Един идиот долу в съвета току-що предложи да изпепелим половината население на провинция Сцетак.

Фумита цъкна с език.

— Никаква разлика ли не се направи между носещи копия войници и селски семейства, бягащи от пътя на армиите?

— Никаква. — Хочопепа се отдръпна от прага и подкани двамата си приятели да го последват. — И точно това беше единственият аргумент, който спря вота. Иначе някой глупак щеше да е там още сега и да превърне всичко в димящи въглени! — Обърна се и закричи запъхтян по коридора, без да чака да види дали ще тръгнат след него.

Фумита забърза по петите на дебелия маг.

— Е, мисля, че ние тримата ще намерим достатъчно въображение, за да им тупнем още няколко възражения и да ги задържим още малко. — Озърна се през рамо да подкани Шимоне, който понякога изпитваше такава неохота да се движи, каквато и да говори. — Не може да се избегне, приятелю. Този път ще трябва да говориш колкото нас двамата, за да помогнеш на каузата.

Очите на аскетичния маг се отвориха рязко, блеснали от обида.

— Говоренето е доста различен разход на енергия от празното дърдорене!

Беше ред на Хочопепа да се обиди. Но преди да е успял разпалено да каже нещо в своя защита, Фумита го подкара напред.

— Спестете си енергията — посъветва ги той, като прикри усмивката си зад външна сериозност. — Вдъхновението ще ни трябва за съвета. Долу сигурно вече се дърлят като мидкемийски маймуни, а ние тук бързаем само да влошим нещата още повече.

Без повече приказки тримата забързаха по коридора към входа на Голямата зала.

Дебатът, в който тримата поддръжници на Мара бързаха да се включат, продължи дни наред. Много пъти в имперската история спорове бяха разделяли Събранието, но никога досега страстите не

бяха кипели толкова дълго и разгорещено. Все повече и повече членове пристигаха в голямата заседателна зала в Града на магьосниците, раздирана от многопосочни ветрове. Високите галерии с балкони бяха пълни почти до пръсване, събитие, сравнимо в последно време само с дебата по изгнанието на Миламбер и премахването на поста Военачалник. Отсъстваха единствено Великите, изпаднали в старческо слабоумие. Въздухът ставаше все по-душен от прииждащото множество, а тъй като нито едно заседание на Събранието не завършваше без окончателно решение, процедурата се точеше денонощно.

Поредната зора разсипа сиво през високите прозорци на купола, посребри лъскавите подове и разкри умората, изписана на лицата на всички присъстващи. Огря в убити цветове единствената дейност в залата: в средата на огромното сводесто пространство нисък въздебел магьосник крачеше напред-назад и ораторстваше.

Лицето на Хочопепа изглеждаше изнурено и унило. Той махна с едната си дебела ръка и гласът му застърга хриплив от часовете неспирно витийстване.

— И настоявам всеки от вас да помисли. Започнаха велики промени и няма да бъдат отменени! — Вдигна другата си ръка, плесна с длани, за да подчертае мисълта си, а няколко от по-старите Черни халати се стреснаха на столовете си и се събудиха от дрямката. — Не можем просто да махнем с ръка и да накараме империята да се върне към старите порядки! Дните на Военачалничеството свършиха!

Викове на несъгласие се опитаха да прекъснат аргумента му.

— Армии се трупат, докато ние тук разсъждаваме — извика Мотеча, един от най-витиеватите Велики, които не одобряваха политиката на покойния Ичиндар.

Дебелият магьосник вдигна ръка за тишина, всъщност благодарен за кратката пауза. Гърлото му се беше раздрало от говорене.

— Знаем! — Изчака залата да затихне напълно и продължи. — Опълчили са се на волята ни. Това чувам мнозина от вас да повтарят, отново и отново... — озърна се из залата, усетил промяна, която се разнесе като вълна през публиката му, — и пак, и пак. — Дори и по-спокойните членове на съвета вече се бяха размърдали в столовете си. Гърбовете им се бяха схванали от седенето и вече не можеха да се

отпуснат и да слушат учтиво. Някои от по-нетърпеливите започваха да викат, за да го прекъснат, и не малко вече ставаха войнствено на крака. Хочопепа си призна, че най-последно трябва да отстъпи пода на говорещия; можеше само да се надява, че Фумита или жилавият Телоро ще измислят някаква стратегия, за да проточат обсъждането още.

— Ние не сме богове, братя мои — резюмира Хочопепа. — Могъщи сме, да, но все пак сме само хора. Да се намесим безразсъдно със сила от гордост или от страх пред неизвестното би означавало да увеличим възможността държавата, да бъде сполетяна от дълготрайни щети. Предупреждавам всички, че колкото и разгорещени да са страстите, ефектът от нашите действия ще е дълготраен. Когато емоциите най-сетне се охладят, ще съжаляваме ли, че сме направили онова, което вече няма да можем да променим? — Завърши речта си с бавно навеждане на ръцете и още по-бавно изнизване по пода. Тежестта на умората, когато се смъкна в стола си, не беше престорена. Успешно бе задържал пода на оратора за два дни и половина.

Водещият съвета излезе на пода и примига малко объркано.

— Благодарим на Хочопепа за мъдростта му.

Докато огромната зала ехтеше от усиливащото се бръмчене от възбудени разговори и десетки Черни халати се надпреварваха кой да вземе думата, Фумита се надвеси над Шимоне и прошепна на уморения си приятел.

— Браво, Хочо!

Шимоне подхвърли сухо:

— Може би през следващите няколко дни ще сме благословени с не толкова речовит приятел, когато се съберем над виното си.

— Ще изслушаме Мотеча! — заяви говорителят Ходуку.

Ниският кривонос старец, чиито двама братовчеди бяха известни преди като Галениците на Военачалника, се надигна от стола си, тръгна с чевръсти стъпки по пода и се завъртя с пърхане на халати. Острите му присвити очи обходиха за миг събранието и той заговори:

— Макар да беше в не малка степен интересно да изслушаме описанието на нашия брат Хочопепа на историята на събитията в най-големи подробности, това с нищо не променя факта. Две армии в този момент маневрират, за да влязат в сражение. Между тях вече възникнаха малки схватки и само глупците сред нас не виждат

преструвката с прикриването на домашните им цветове зад знамената на кланови братовчеди или съюзници! Мара от Акома се е противопоставила на нашия едикт. Докато ние тук си говорим, войните настъпват и влизат в забранена война!

— Защо споменаваш нея преди Джиро от Анасати? — извика импулсивният Севеан.

Телоро използва удобната възможност с прекъсването, за да разпали спора още повече:

— Наричаш действията на тези две армии противопоставяне. Държа да напомня на всички ви: Небесната светлина беше убит! Трябва да се възрази, Мотеча, че обстоятелствата наложиха сбор на оръжие. Лорд Хокану от Шинцаваи естествено иска да защити височайшата фамилия. Мара беше най-твърдият поддръжник на Ичиндар. Джиро, заявявам аз, строи обсадни машини и наема инженери в угода на амбицията си, а не за да стабилизира империята.

Мотеча скръсти ръце.

— Дали обстоятелствата накараха Джиро от Анасати и Мара от Акома с консорта ѝ да изкарат армиите си на полето? Домашните имения на никой от тях не бяха застрашени! Наистина ли е неизбежен този конфликт? Дали предполагаемото Добро на империята принуди Мара да изкара вторичен гарнизон от родното си имение да попречи на силите на Анасати и съюзниците им да използват обществените пътища до Сулан-Ку?

— Хайде сега! — изграчи Шимоне. Имаше властен глас, когато решише да го повиши, а в спокойствието му сега се долавяше едва сдържан гняв. — Откъде знаеш, че Мара е предизвикала атаката, Мотеча? Не чух за никаква атака, а само за малка схватка, завършила с очертаване на граници. Нима ще хленчим за гражданска война, когато е имало само размяна на обиди и спорадична стрелба с лъкове?

Телоро изтъкна втори аргумент:

— Държа да отбележите: знамето в челото на бойните линии близо до Сулан-Ку не беше на Акома, а на лорд Джиду от Тускалора. Той може да е васал на Мара, но имението е точно на пътя на Джиро. Лордът на Тускалора може законно да е защитавал земите си от нашествие.

Мотеча присви очи.

— Нашият колега Тапек отиде на полето и наблюдава, Телоро. Може да не съм вещ историк като нашия приятел Хочопепа, но определено мога да направя разлика между отбранителна позиция и атакуваща армия!

— А обсадните машини на Джиро в горите край Кентосани за защита ли са? — викна в отговор Шимоне, но аргументът му бе удавен от врявата на други гласове.

Говорителят призова високо за тишина.

— Колеги! Текущият проблем изисква ред.

Мотеча се изпъчи и изпъна халата по тялото си, както петел джигга бухва перата си. Посочи с пръст към галериите.

— Хвърляни са стрели между васал на Мара и воители на Анасати, скрити под знамето на клан Йонани. Нима ще седим тук и ще спорим, докато се противопоставят на едикта ни за втори път? Тапек съобщава, че войници са секли дървета за стени, за да имат стрелците им по-добро укритие.

Хочопепа се покашля и изграчи хрипливо:

— Добре де, Тапек е можел да заповяда да спрат стрелбата. — Това предизвика смях и вълна от насмешливи коментари. — Да не би това, че случайните стрели не зачитат особено величието на един Черен халат, да е спряло нашия приятел Тапек?

При тези думи Тапек скочи на крака — червената му коса блесна на фона на черните халати зад него — и извика:

— Вече казахме веднъж на Мара да спре! Толкова бързо ли е забравила отряда воители, който унищожихме за назидание на полето?

— Мотеча има думата — възрази говорителят. — Ще стоиш на мястото си, освен ако официално не ти се разреши да водиш дискусиата, приятелю Тапек.

Червенокосият магьосник седна примирено на стола си и замърмори недоволно.

Мотеча поднови аргументите си:

— Заявявам, че Джиро от Анасати не е направил никакъв агресивен ход. Неговите обсадни машини може да обкръжават стените на Кентосани, но не стрелят! И може никога да не го направят, ако се попречи на Мара да се свърже с подкрепата си вътре в Имперския квартал.

— Каква подкрепа? Да не би да намекваш, че Мара е съучастник в измяната? — извика Шимоне. — Това, че тя не е съпричастна в заговора за убийството на Ичиндар, е документирано!

Събранието отново избухна. В продължение на няколко минути говорителят Ходику трябваше да държи ръцете си вдигнати високо, за да въдвори ред. Мърморенето бавно заглъхна. Само Севеан продължаваше да жестикулира, докато убеждаваше в нещо седящ до него колега. Сниши глас и се озърна виновно.

Хочопепа попи потта от челото си.

— Май нямаше нужда да хабя гласа си в държане на речи. — Изкиска се тихо. — Нашите опоненти вършат чудесна работа, като сами протакат.

— Боя се, че няма да е задълго — каза мрачно Шимоне.

Мотеча добави още обвинения, по-открити от тези на предшествениците му.

— Твърдя, че Мара от Акома е виновникът! Нейното пренебрежение, не, презрението ѝ към традициите е добре документирано. Как стигна до това да носи титлата Слуга на империята, оставям на други да разсъждават. Но предполагам, че между нея и покойния император имаше... разбиране. Този, когото Мара иска да издигне за претендент за златния трон, е Джъстин, синът ѝ, и аз подкрепям правото на Джиро да се защита срещу тази безскрупулна проява на амбиция на Акома!

— Това вече е краят — каза мрачно Фумита. — Рано или късно въпросът с привилегията по осиновяване на децата на Мара трябваше да се повдигне.

В тона му имаше искрена тъга, може би заради личния му спомен със сина, когото бе отхвърлил след призива да се присъедини към Събранието. Но каквото и да добави след това, удави го вълната от викове. Магьосниците скачаха на крака и някои сякаш засияха със светлината на вътрешен гняв. Говорителят Ходику размаха жезъла си, за да спре бъркотията, а когато го пренебрегнаха, отстъпи ораторския под на един млад маг, Акани.

Това, че много опитни стари магьосници бяха подминати в полза на Черен халат, едва-що издигнал се от чирак, предизвика незабавно мълчание.

Акани го овладя с гласа на могъщ оратор.

— Предположение за факти без доказателство — каза той високо. — Не знаем нищо за какъвто и да било заговор на Мара от Акома. Не можем да отречем, че тя загуби първородния си син. Джъстин е единственият ѝ наследник. Ако тя беше замесена в заговор, за да го издигне на императорския трон, едва ли щеше да задейства такава интрига, докато отсъстваше от двора. Само глупак би оставил момчето да се защитава само при промяна във властта и наследяване без защитници Акома или Шинцаваи. Джъстин е настанен с децата на Ичиндар, в имперските детски покои, които, напомням ви, бяха под карантина след смъртта му в течение на двацет дни траур! Едно дете може да загуби живота си от хиляда злополуки за такъв отрязък от време. Ако войските на Акома настъпват, то е за да спасят бъдещия си владетел. Приятели, предлагам — завърши твърдо Акани — да не се подвеждаме по спекулации и улични клюки при взимането си на решение.

Шимоне повдигна рунтавите си сиви вежди.

— Добър избор на аргумент. Момчето разсъждава като имперски дворцов съдия.

Хочопепа се изкиска.

— Акани учи за този пост, преди магическите му сили да наложат признаването му като Черен халат. Защо мислиш помолих Ходику да избере него, когато обсъждането тръгна към насилие? Не трябва да позволим поддръжниците на Джиро, като нашия речовит Тапек, да ни тласнат към безразсъдни действия.

Но дори уменията на Акани не можеха да задържат ораторския под задълго. Чувствата се нажежиха и вече дори Черните халати, които бяха неутрални в спора, настояваха за решение, та макар и само дългата уморителна сесия да приключи.

Натискът от всички страни заседанието да се приключи се усили. Акани беше изчерпал красноречието си и в името на честното си ръководене говорителят Ходику трябваше да отстъпи пода, за да може Тапек да каже думата си.

— Следва неприятност — каза мрачно Шимоне.

Хочопепа се намръщи, а лицето на Фумита застина като статуя.

Тапек не си губи времето с убеждаващо красноречие.

— Факт е, приятели, че Събранието вече действа като единно тяло веднъж и заповяда на Мара да не напада Джиро. За Доброто на

империята — настоявам животът ѝ да бъде отнет!

Хочопепа скочи изумително бързо за човек с неговата дебелина.

— Възразявам.

Тапек се завъртя към дебелия маг.

— На кой смъртен в цялата ни дълга история е било позволявано да живее, след като се е противопоставил на наш едикт?

— Мога да изброя няколко — отвърна рязко Хочопепа, — но се съмнявам, че това ще реши проблема. — Гласът на дебелия магьосник бе груб и рязък и този път той изостави цветистите витиевати фрази. — Нека не действаме импулсивно. Можем да убием Мара когато намерим за добре, ако решим. Но в този момент трябва да решим по-належащи проблеми.

— Ще наложи вот — измърмори с тревога Фумита на Шимоне.

— Това би могло да доведе до катастрофа.

Веждите на Шимоне се свъсиха кръвнишки.

— Нека. Катастрофата бездруго е неминуема.

Хочопепа тръгна надолу по пътеката. Подобен на клоун в обемистия си халат, със зачервено лице и добродушно усмихнат, изобщо не изглеждаше настроен за спор и тази ведра поза пред лицето на напрегнатия дебат му придаваше нещо комично. Говорителят Ходикю не го порица, когато излезе на пода и започна да крачи в стъпка с Тапек. Беше принуден да разтегли характерната си къса крачка до нелепа дължина, за да не изостави от по-високия магьосник. Тлъстините му заподскачаха под халата му и бузите му се зачервиха. Завърши нелепата си поява, като махна с пухкавата си ръка точно под носа на Тапек в енергичен жест.

Когато Тапек дръпна брадичката си, за да не го одраскат с нокът, Хочопепа каза:

— Предлагам да опитаме други средства, преди да премахнем Слугата на империята. — Неколцина членове на Събранието трепнаха при това недвусмислено повторение и Хочопепа храбро се вкопчи в удобната възможност да наложи аргумента си. — Преди да извършим акт, какъвто никога не е извършван в историята на нашите народи — да унищожим притежателя на най-почетната титла, която един гражданин може да получи — нека обсъдим.

— Ние обсъдихме... — прекъсна го Тапек и спря.

Хочопепа продължи да върви и с привидна непохватност се блъсна в по-младия си колега и го извади от равновесие. Тапек беше принуден да отстъпи или да падне, Хочопепа спокойно продължи монолога си.

— Първо би трябвало да спрем кръвопролитие, а след това да заповядаме Мара и Джиро да се явят в Свещения град. Там може да бъдат задържани, докато преценим този проблем с не толкова размътени глави. Ще гласуваме ли?

Говорителят извика:

— На пода е поставен въпрос.

— Аз държа пода! — възрази Тапек.

В този момент Хочопепа стъпи тежко върху пръстите му. Тапек зяпна. Бузите му пребледняха, след което пламнаха червени. Извърна се гневно към Хочопепа, който стоеше сякаш без да е забелязал и натискаше с цялата си тежест. И докато Тапек беше разсеян от болката, Ходуку наложи процедура.

— Виж, сесията беше дълга и досадна — прошепна Хочопепа на Тапек. — Защо не си седнем двамата и да се поуспокоим преди сериозния въпрос с гласуването?

Тапек изръмжа, стиснал зъби. Знаеше, че е много късно да наруши протокола и да отмени искането за формално гласуване. И когато Хочопепа вдигна крака си от пръстите му, обиденият магьосник нямаше кой знае какъв избор, освен да заръмжи недоволно и да се върне при младите си приятели. Говорителят вдигна ръка.

— Гласуваме с да или не. Да заповядаме ли боят да спре и Мара и Джиро да се явят в Свещения град за съд пред нас?

Всички в огромната зала вдигнаха ръце. Светлина лумна от вдигнатите им длани, синя в знак на съгласие, бяла за въздържане и червена за несъгласие. Синята явно преобладаваше и говорителят обяви:

— Въпросът е решен. Нека Събранието се оттегли за храна и отдих и да се събере отново на по-късна дата, за да реши кой трябва да се изпрати, за да извести за това, че призоваваме Мара от Акома и Джиро от Анасати.

— Гениално! — възкликна Шимоне, привидно без да забелязва мрачните погледи на Тапек и Мотеча.

Около тях магьосниците се вдигаха сковано на крака и въздъхваха блажено в очакване на храна и почивка. Сесията се беше проточила толкова дълго, че можеше да минат дни, докато се върне ентузиазмът, за да се събере отново кворум и да се избере нов говорител. А докато един въпрос не бъдеше официално гласуван от пълното Събрание, индивиди като Тапек бяха лишени от възможност да действат независимо. Тънките устни на Шимоне се изпънаха в подобие на усмивка.

— Лично аз мисля, че бих могъл да поспя поне седмица.

— Няма — упрекна го Фумита. — Ще се свреш горе с бутилка вино и изгърбен над гледащия кристал точно като всички нас.

Хочопепа въздъхна дълбоко и рече:

— Едва избегнахме може би най-унищожителното действие в цялата ни дълга история. — Огледа се да се увери, че никой не им обръща ненужно внимание, и прошепна: — И спечелихме няколко дни благодат. Моля се Мара да е задействала някой хитър план или пътуването ѝ до Турил да е донесло някаква защита, която да може да приложи бързо. Ако не, ако я загубим, пропадаме отново в безумните жестокости на Играта на Съвета за още няколко века...

Фумита беше по-откровен:

— Хаос.

Хочопепа изправи гръб.

— Имам нужда от нещо течно и утешително за гърлото ми.

Дълбоките очи на Шимоне заискриха.

— Скътал съм малко от онова кешийско вино, което толкова обичаш.

Веждите на Хочопепа подскочиха в искрена изненада.

— Не знаех, че имаш вземане-даване с мидкемийски търговци!

— Нямам — изсумтя Шимоне. — Има обаче един дюкян близо до кейовете в Свещения град, където като че ли винаги се намира запас. Слугата ми не пита как собственикът се измъква без имперски данъчни печати на всяка бутилка — а и кой би възразил при тази разумна цена?

26. БИТКА

Лагерът гореше.

Над бойното поле се виеше дим, остър и парлив от миризмата на изгоряла козина и тънко изпредената вълна на възглавници и стенни килими, които обичайно красяха полевите шатри на цуранските лордове и офицери. Бойни псета джафкаха и ръмжаха, момче бегач тичаше да намери лечител за ранен офицер. Мара примигна да прочисти очите си и обърна гръб на войниците, които ровеха из пепелищата да събират трупове и оръжия. Набегът призори бе успешен. Още един от съюзниците традиционалиста на Джиро беше умрял в командната си шатра, докато офицерите и воините му бяха наскочали безредно от постелите си. Люджан беше ненадминат в засадите и изненадващите набези. По-добър от противниците си, които никога не бяха познавали трудностите в живота на сив воин, той знаеше как да се възползва от хитрост и заблуда. Повечето битки бяха с дребни съюзници и васали на Акома и Анасати. Други сблъсъци бяха станали между домове, които имаха да уреждат стари кръвни дългове. И макар че магьосниците бързо щяха да осъдят мащабна атака на официален военен терен, по-дребните стълкновения като това засега минаваха ненаказани.

Такава търпимост не можеше да продължи дълго, знаеше Мара. Обърна се уморено към малкия скромнен заслон, вдигнат набързо на незасегнато от боя място. Люджан също го знаеше. Хвърляше се във всяка схватка с почти фанатична енергия, сякаш не можеше да откъдне спокойно, докато не загине още един враг.

Уморена и ожулена от бронята, с която не беше привикнала, Мара дръпна платнището и влезе в личните си покои. С нея нахлуха вихрушки прах. Тя махна с ръка и една слугиня притича да развърже каишките на бойните ѝ сандали.

Пищните удобства на командната палатка на Акома с големина на павилион бяха останали опаковани в имението, заменени с проста

шатра, взета от складовете, която преди беше служила за подслон на пастир на нийдра. След пътуването си до Турил Мара бездруго изпитваше неприязън към определени цурански обичаи, а и боядисаната в зелено командна палатка с нейните копринени знамена, украшения и пискюли щеше само да издава местонахождението ѝ на магьосниците.

В пастирската шатра беше сухо и горещо. Все пак задържаше пряката светлина и отчасти външния шум, докато офицерите раздаваха заповеди, а ранените стенеха от болка.

— Вода — каза Мара, вдигна оцапаната си ръка и разкопча каишката на шлема под брадичката си.

— Велика господарке, позволете да ви помогна. — Камльо дръпна платнището, което разделяше шатрата на две. Беше по-привикнала от слугинята да се отзовава на нуждите на мъже и каишките на бронята ѝ бяха познати. Залови се опитно с работата и докато смъкваше тежката лакирана броня, Мара въздъхна облекчено.

— Благословена да си — промълви и кимна благодарно на слугинята, която ѝ подаде чаша студена вода. Никога вече нямаше да приема такава услуга за нещо разбиращо се от само себе си.

Камльо освободи още една каишка и забеляза лекото ѝ трепване.

— Пак ли протриване, господарке?

Мара кимна унило.

— Навсякъде. Направо не знам как ги носят мъжете тия брони.

Рядко носеше снаряжението на Боен вожд на клан Хадама, но сега, повече от всякога, всеки знак за пост и белег за ранг трябваше да е на показ. Беше на война, командваше войски и съюз на сили, невидан в съвременната история. Можеше да вървят под знамената на сто по-дребни дома или да са собствените ѝ сили, прикрити под пряпореца на нейния клан, но наброяваха седемдесет хиляди, половината военна мощ в империята. Животът им беше нейна отговорност.

Тази война беше дошла твърде бързо! Мара кипна вътрешно, докато Камльо свалеше наколенниците и гръдната броня, а после се зае с каишките на ръчните предпазители. Войнствата се бяха събрали преди да е успяла да състави какъвто и да било план за действие, преди дори да е уредила среща между Кейоке и маговете чо-джа от Чака-а. Убийството на Ичиндар беше станало, когато вече държеше в

ръцете, си всички нужни за победата средства, но преди да е успяла да прецени как най-добре да ги използва.

Пред палатката се чуха стъпки и Мара уморено затвори очи. Избута сплъстените мокри кичури коса, полепнали на челото и врата ѝ, и каза на слугинята:

— Отвори платнището. Ако Люджан идва толкова скоро, боя се, че носи лоша новина.

Слугинята дръпна платнището от кожа на нийдра, закрило входа, докато Камльо ровеше из палатката за храна и вода. Воините бяха на полето от разсъмване и който и офицер да беше дошъл да докладва, щеше да е гладен и жаден.

Сянка затули светлината, загърната в облак дим, и след миг Люджан влезе и отдаде чест с юмрук на сърцето. Изражението на Мара сигурно беше издало страх, защото устните му се разтвориха в успокоителна усмивка, още по-ярка поради саждите, зацапали лицето му.

— Лейди, Занвай и Саджайо са в пълен бяг. Денят е наш. Ако човек може да ликува от спечелването на жалка ивица блато нганга, пепелта от няколко шатри и шест мършави псета, които са склонни да разкъсат гърлото на всичко, което мърда — една от жертвите беше тяхна работа, — ликувай. Ударната сила, която се опита да организира отстъпление, бързо беше разбита, най-вече защото командващият офицер имаше съвсем малко повече мозък от кучетата на дома Саджайо.

Мара погледна посивялото от пушеци небе и каза горчиво:

— Колко още ще трябва да стоим тук в отбранителна позиция и да задържаме силите на Анасати на югоизток от Сулан-Ку?

Глождеше я, че Джиро държи скрити други свои сили на север. Всеки ден очакваше съобщение, че Свещеният град е под обсада. След като армията на Шинцавай под командването на Хокану беше в усилен марш, но все още на няколко дни път от Силмани и река Гагаджин, нямаше друг избор, освен да разчита на планове на майстора на играчки и на инженерите, които бе пратила да се внедрят в операцията на Джиро. Можеше само да лежи будна всяка нощ и да се моли грижливо замисленият саботаж да подейства, тоест че когато Джиро заповяда големите му машини да разбият стените, механизмите ще стрелят погрешно и ще предизвикат хаос.

Маговете чо-джа не можеха да помогнат в тази война. Магията им трябваше да остане в тайна до най-опасния момент, когато Събранието най-сетне се задейства. След като съперническите фракции трупяха силите си, за да връхлетят над Кентосани, пълномащабният конфликт беше само въпрос на време. Съперническите армии не можеха да се сдържат безкрайно и да се примиряват с дребни стълкновения. Нито щяха да ги задържат десетината по-малки сили, които се надпреварваха да заемат най-изгодните позиции, от които да ровят костите, оставени от Великите домове по пътя на унищожението.

— Колко още? Джиро трябва скоро да направи ход: или да разбие нашата линия, или да заповяда на съюзниците си от запад да обсадят Свещения град. Колко дълго още можем да се задържаме, без да изложим на риск подкрепата за Хокану? Ако нещо се обърка...

Гласът ѝ заглъхна. Чувстваше се като пребита от принудителната агония на чакането, напълно въоръжена и в готовност, но без да може да настъпи. Ако заповядаше ядрото на армията ѝ да тръгне към Кентосани, оставяше открит пътя за силите на Анасати да стигнат реката и търговските пътища или да я атакуват в тил. Докато силите на Акома задържаха фронтвата им линия, Бойният водач на Джиро не можеше да атакува или да пробие до Сулан-Ку, без да си навлече наказанието на магьосниците.

Но я болеше да стои на място, след като знаеше, че убийството на Ичиндар е само първата стъпка в сложен и заплетен заговор. Джиро не беше прекарал години в строене на обсадни машини или в плащане на щедри подкупи, за да спечели съюзи в именията около Инродака за нищо. Заплахата за Джъстин щеше да дойде от запад, беше сигурна тя, и ако враговете ѝ успееха да пробият отбраната на Имперския район, преди да е стигнала там, децата ѝ щяха да загубят живота си. Имперските бели бяха добри воители, но кой щеше да оглави тяхната преданост? Първата жена на Ичиндар не можеше да обуздае дори собствената си дъщеря. Имперският командир щеше да брани Имперския район, но без ясна власт отгоре хората му щяха да се окажат неизвестен фактор. Щяха да се бият, но дали със същата преданост и самоотрицание като нейните воители? От всеки воин можеше да се очаква, че ще се разколебае, ако лордът, заповядал щурма на Имперския район, може да се окаже следващият император.

Сега Мара разбираше недостатъците в цуранския ред на управление повече от всякога.

— Богове — възкликна тя отчаяно, — тази кампания щеше да е кървава, но открита и честна, ако можехме да планираме без намесата на Събранието!

Люджан разбираше неспокойствието на господарката си: имаше предостатъчно опит със слабостите на мъже, държани твърде дълго на ръба на битката, без да се бият. Нервите на господарката му бяха изопнати до скъсване. Ватираният халат, който носеше под бронята, беше подгизнал от пот. Беше проявила упоритост и бе наблюдавала битката, застанала под слънцето. Заговори ѝ сдържано:

— Би трябвало да използваш всяка възможност да седнеш и да си починеш, милейди. — И за да даде пример, смъкна показно шлема си и седна на една възглавничка. — Сражението може да избухне всеки момент и няма да си от голяма полза за хората си, ако си изтощена или припаднеш от горещината. — Почеса се по брадичката, без да може напълно да усмири собствената си тревога. — Макар за всички да е ясно, че магьосниците изпъкват с отсъствието си.

— Лош знак — съгласи се Мара. — Предположението на Хокану е, че обсъждат общ ултиматум. Ако Джиро или аз ангажираме войските си пряко ще се задействат, бъди сигурен. — Остави слугинята да смъкне долния ѝ халат и ѝ махна да го смени със сух. — Ще се къпя по-късно, когато димът улегне.

Люджан затърка натъртения си лакът, но спря, когато Камльо му подаде вода. Отпи дълбоко, извърнал очи към командната карта, разгъната върху голата пръст до масата. Камъни затискаха ъглите, а в средата имаше кръгове и линии от цветни плочки, изобразяващи разположението на силите на всяка фракция според последното донесение. Нетърпението, което гризеше господарката му, се споделяше от всеки мъж в строя. Нужно беше действие, знаеше Люджан, за да държи умовете им остри и да предотврати безразсъдни ходове, породени от безсилие. Дори едно малко стълкновение вършеше работа, защото поддържаше наточено вниманието и дисциплината на бойците. Огледа замислено картата и извади меча си, за да го използва за показалка.

— Ясно е, че група неутрални са заели отбранителна позиция покрай източния ръкав на река Гагаджин, между вилката северно от

Голямото блато и град Джамар. Възможно е да тръгнат напред и да затруднят фланга на Джиро, но по-вероятно ще се задоволят да изчакат и да се обявят на страната на крайния победител.

Мара заговори, докато слугинята се опитваше да изчисти лицето и тялото ѝ с гъба, след което да я загърне със сух халат.

— Какво мислиш? Диверсия? Ако успеем да ги размърдаме и да ги накараме да заобиколят, дали бихме могли да разбъркаме нещата достатъчно, за да прикрием настъпление с няколко от отрядите си?

— Кейоке подхвърли, че можем да ги пленим, да вземем бронята и знамената им и след това да пуснем преоблечен наш отряд ла север. — Люджан се усмихна. — Не е никак доблестно, лейди, но между хората ти ще се намерят такива, които са достатъчно верни, за да им е все едно. — Погледът му издаваше откровено възхищение от стегнатата фигура на Мара. — Но, въпросът се свежда до това кои сили бихме могли да откъснем, за да започнем нападение, което да не е явно за враговете ни.

— Мисля, че бих могъл да уредя това — подхвърли мек като кадифе глас. От лъхналия отвън дим изникна сянка. Както винаги Аракаси се бе появил безшумно. Колкото и свикнала да беше Мара с неочакваните му завръщания, едва успя да прикрие трепването си. Камльо, съвсем изненадана, разля глинената кана с водата върху картата. Пуловете и плочките се разместиха от рукналия потоп и водата злоещо се стече в кухнята, изобразяваща Кентосани.

Аракаси я виждаше за първи път, откакто се беше върнала от Турил. Очите му за миг се разшириха, изпълнени с безмълвен копнеж. После възвърна хладното си самообладание, погледът му се върна на картата и той продължи:

— Разлятата вода хубаво резюмира ситуацията, в която сме се оказали. Лейди, получи ли донесенията ми?

— Някои от тях. — Мара докосна ръката на Камльо и я подкани или да напусне, или да седне. — Слугинята ще избърше водата — промълви ѝ добронамерено. Камльо никога не беше изглеждала толкова уязвима: като притисната в ъгъла газела. И все пак Турил я беше променил. Не се обърна намусена и вдървена, а намери кураж в себе си и седна.

Аракаси си пое дъх и веждите му помръднаха озадачено. След това, много делово, седна и сплете пръсти, сякаш не искаше пред очите

на всички да си позволи да ги върти неспокойно или да се види, че треперят. Не изглеждаше уморен, прецени Мара, а само изтормозен, и не носеше никаква маскировка, освен прост черен халат с бяло по ръбовете. Макар да бяха поддържали връзка след завръщането ѝ от Юга, това бе първата възможност да се видят лично след убийството на императора.

— Лейди, нещата са точно както се опасявахме. Инродака и техните васали са в съюз с Джиро. Декларациите им за неутралитет са фалшиви. Обсадните машини бяха скрити в горите и сега се придвижват към Кентосани.

— Къде? — попита рязко Люджан.

— Югоизточно от Свещения град. — След това резюмира найлошото: — Има традиционалиста от провинция Нешка, включили се като съюзници, а на север Инродака са развърнали войските си по фланга, което определено ще затрудни марша на Хокану на юг. Превъзхожда ги по численост. Няма да бъде спрян, но ще понесе загуби и ще го забавят.

— Съюзници от Нешка? — попита Мара. — Те са добри бойци.

— Обърна се към Люджан. — Би ли могъл гарнизонът от имението ми до Сулан-Ку да се придвижи на запад и да ги пресрещне?

Аракаси се намеси нетипично грубо.

— Войските вече са твърде близо до Кентосани. Бихме могли само да затрудним ариергарда и може би да ги принудим да обърнат няколко отряда, за да влязат в бой с нас. Това би намалило силите, оставени за обсадата, но няма да ги спре.

— А родните ти земи ще останат с твърде слаба отбрана, за да се защитят ефикасно — добави Люджан и се намръщи замислено. — Първоначалната сделка с царицата чо-джа осигурява на Акома два отряда воители. Те са достатъчни, за да отблъснат всяка независима сила, която се опита да плякосва или напада, но не и армията на Джиро, ако реши да съсредоточи усилията на Анасати в тази посока.

— Магьосниците забраняват такъв ход — възрази Мара и се изви настрана, та слугинята да може да попие с кърпи локвите на картата. — Именията ми край Сулан-Ку са неприкосновени.

— Потупа нервно пръсти, докато взимаше болезнено решение.

— Кентосани трябва да е първата ни грижа. Ако Джиро вземе златния трон, всички наши каузи са загубени. Разчитаме само на

майстора на играчки, за да го парираме. И ако замисълът ни се окаже успешен, много от враговете ни ще загинат, щом обсадните машини се задействат. Това ще направи числеността им критична и Джиро няма да има достатъчно хора, за да изкатерят стените, преди Хокану да пробие. Да, именията при Сулан-Ку трябва да се рискуват. Неизвестният фактор, от който трябва да се боим, е Събранието. Какво ще направят магьосниците, ако оголим земите на Акома край Сулан-Ку и влезем в бой с традиционалистите от провинция Нешска?

— Никой не може да знае — отвърна Аракаси и сякаш не забелязваше, че Камльо следи всяко негово движение, похапна от подноса с храна, донесен след като слугинята на Мара приключи с почистването. — Но предположението ми е, че тук лордът на Анасати може да е надценил хитростта си. Погрижил се е да изглежда, че поддръжниците му от Нешска действат самостоятелно. Ако Джиро спечели трона и Събранието след това го обвини в свръхамбициозно действие, оставил си е удобна привидност за неучастие. Може да го отхвърли и да заяви, че съюзът е възникнал по волята на народа и че спечелването на короната изобщо не е негово дело, а е постигнато от традиционалистите в негова полза, като най-достойния кандидат. — И между хапките хляб добави: — Господарке, твоето противопоставяне на такъв ход може да бъде подкрепено от Събранието като естествен баланс на сили.

— Според това предположение имотът до Сулан-Ку може да бъде пожертван — каза Люджан и разбърка с меч си разпръснатите пулове и плочки, за да оголи района на картата.

Мара даде воля на раздражението си с думите:

— Двамата сме като дуелисти, на които е казано, че определени ходове ще накарат съдията да порази нарушителя, но без да ни е казано кои ходове са те.

Аракаси остави коричката хляб, за да подреди пуловете на нова позиция, и под ръцете му се струпва злоещо петно от цветове, разгърнати към Кентосани.

— Джиро може да владее по-критичната позиция за щурм на Имперския район, но ние сме по-голяма сила с повече ресурси.

Мара подхвана недовършената му мисъл.

— Имаме подкрепата на лорд Хопара от Ксакатекас, но той е затворен в Кентосани. Постът му не му позволява да действа без

император, освен да брани, а Исашани в Онтосет може да му прати само силите на Ксакатекас, за да не изостане от събитията. — Въздъхна. — Политически сме в по-неизгодно положение. Тези, които са за връщането на стария Съвет, са повече от нашите поддръжници. Не, това няма да е продължителна война. Или печелим решително и рано, или Джиро ще спечели по-широка база поддръжници.

Люджан заопипва ръба на меча си, сякаш притеснен от щръбките, които все още не бяха наточени след сутрешната малка акция.

— Страхуваш се от дезертъорство и измяна, така ли, господарке?

— Не се боя от тях — отвърна Мара, — но ако се поколебаем, ги очаквам. — Погледна картата, прехапа устна и взе решение. — Трябва да застрашим обсадата на всяка цена. Трябва да рискуваме именията до Сулан-Ку. Люджан, как да действваме?

— Можем да помолим нашия приятел лорд Беншаи от Чековара да започне да се придвижва на север към старите ти имения, но да се задържа на западния бряг на реката. И Джиро ще се зачуди дали отива да укрепи гарнизона ни там, или ще продължи към Свещения град.

Мара се усмихна доволно.

— Тоест го принуждаваме да ангажира, макар и част от войските си, за да попречи на дома Чековара, и намесата му ще се разпознае от Събранието.

— Ако Джиро се прехвърли през реката, Беншаи ще побегне като подплашена птица калей — каза сухо Аракаси. — Домашните му слуги говорят зад гърба му, че мърморел от страх насън.

Мара въздъхна.

— Ако имаме късмет, Джиро не знае това.

Аракаси заговори почти отчаяно:

— Със сигурност знае. Съветникът му Чумака все едно е сложил ухото си на устата на лорда на Чековара и чува всеки негов дъх. Агентите ми имат доказателство, че е държал клана Хадама в безредие, докато служеше като кланов Боен вожд. Въпреки пищните му халати и коравите му на вид войници той е празна външност без съдържание. Да, би могъл да тръгне в решителен марш нагоре по реката, но първият намек за нападение на Анасати ще го накара да побегне на юг. Джиро ще знае кога точно именията ти близо до Сулан-Ку са останали без

охрана, тъй като половината куртизанки на Беншаи са шпионки на Чумака.

Едва прикритата жар в тона му накара Камльо да се изправи. Тя си пое дъх, почти готова да каже нещо, но след това се изчерви и сведе смутено очи.

Мара докосна китката на Люджан под масата, за да спре обсъждането на сериозните въпроси и да оставят напрежението между Главния шпионин и бившата куртизанка да доведе до реакция.

Аракаси заговори пръв и гласът му зазвуча твърдо като варварско желязо под външно кроткото му държане.

— Не харесвам навиците на лорд Чековара. — И добави с явна неприязън: — Младите момичета шпионки са специалност на Чумака. Мара веднъж за малко не беше убита от една такава. Казваше се Теани. — Замълча и вдигна вежди питащо. — Ако искаш да научиш какво мисля по този или по който и да е въпрос, трябва просто да ме попиташ. Само че, моля те, престани да ме гледаш така, все едно съм непрочетена книга или някакъв говорещ домашен любимец.

Камльо заби поглед в краката си.

— Не мисля така за тебе. — Изглеждаше останала без дъх, все едно беше тичала. Понечи да се поклони и понечи да помоли Мара да напусне. Но невъзмутимото изражение на господарката ѝ не обещаваше пощада. Така че тя примигна, вдигна брадичка и погледна Аракаси с широко отворени раними очи. — Не знам какво да те помоля. Не знам какво да мисля за теб. Но ти ме плашиш до дълбините на душата ми, това е самата истина. — Очите ѝ се наляха със сълзи. — Уплашена съм и не знам защо.

Началникът на шпионите и момичето се гледаха втренчено, в мъчително объркване. Люджан седеше като статуя.

Мара осъзна, че трябва да се намеси и да разбие напрежението.

— Камльо, страхуваш се, защото най-последно знаеш, че имаш какво да загубиш. Иди намери студена вода и си изплакни лицето. — Сякаш беше вързано с невидими връзки, които бяха прерязани, момичето се поклони благодарно и бързо излезе.

Забелязала нараненото изражение на Аракаси, Мара му се усмихна закачливо.

— Печелиш — прошепна му. — Тя най-последно ти позволи да надникнеш в чувствата ѝ.

Аракаси отпусна ръце на коленете си и напрегнат и изпълнен с нескрита надежда, попита:

— Мислиш ли, господарке?

Люджан избухна в смях и го потупа дружески по рамото.

— Човече, повярвай на думата ми. Повечето от нас изтърпяваме тази глупост, докато сме още момчета, но твоята младост, изглежда, е дошла по-късно. Лейди Мара е права. Ще имаш Камльо в постелята си само ако ѝ покажеш в себе си нещо, което се нуждае от помощта ѝ.

Аракаси го погледна объркано.

— Какво?!

— Трябва да разбере, че имаш нужда от нея — обясни Мара.

И понеже Главният шпионин продължаваше да гледа озадачено, Люджан каза:

— Божове, тя никога не те е виждала да допуснеш грешка. Убил си убиец тонг и си останал жив. Любил си я в леглото на господаря ѝ и ако си се потил, било е по-скоро от страст, отколкото от страх. Докосвал си я така, както малцина мъже биха могли, бих се обзаложил, което означава, че си първият, който е успял да надникне в чувствата ѝ. Това я е уплашило, защото означава, че красотата и подготовката ѝ са безсилни или че си твърде умен, за да се поддадеш на чара ѝ. От един мъж в прегръдката ѝ се очаква да не му остане много ум, освен за надървения му член. Тъй че е уплашена. Нито едно от уменията ѝ не върши работа при теб. Не може да носи никаква маска за защита. Предложен ѝ е мъж, който може да я разбира, но чиито чувства тя на свой ред не може да отгатне. Спалните удоволствия са ѝ омръзнали, защото грижата за мъж е извън опита ѝ. Ще трябва и да ѝ се покаже, за да се научи. Но затова трябва да загуби страхопочитанието си към теб. Опитай да се спънеш в камък и да паднеш в краката ѝ някой ден, и да видим дали няма да клекне до теб и да започне да се грижи за одраните ти колене.

— За нахалник, който се възползва от жените, си изненадващо проникателен, Люджан — каза Мара.

Бойният водач се ухили, а Аракаси отвърна:

— Ще помисля по това.

— Ако помислиш дори веднъж с жена, си загубен — засмя се Люджан. — Аз поне не познавам нито една, която да се е влюбила заради логика.

— Люджан е прав — подкрепи го Мара, осъзнала истината. С Хокану споделяха съвършено разбирателство и хармония на тяло и интелект. Но с упорития откровен Кевин, който беше спорил с нея и понякога я беше карал да пищи от безсилие, беше познала страст, която годините не бяха заличили. За миг сърцето ѝ се разтуптя от спомена за него... но после си спомни за битката и за тежестта на проблемите, които изискваха непосредствено внимание.

— Повикайте Военния съветник — каза тя. — Трябва да съставим планове за всички възможни ситуации: как да останем живи.

Палатката затихна за миг. Вятърът носеше дим и полъха на онова, което скоро щеше да се превърне в жестока война или в кръг от въглени след удар на Великите от Събранието.

Бурята отмина и ромонът на капките от мокрите дървета се смеси с виковете на офицери, насочващи войниците си да се устройват на лагер. Бронята на воините беше без отличителни знаци, а палатките, които вдигаха, бяха бозавокафяви. За един небрежен външен наблюдател нямаше нищо, което да отличи лагера на този отряд от хилядите други на ключови позиции из империята. Само дето този като че ли не пазеше кръстопът, мост, брод или важно имение. Отдалечен на мили от възможна битка, този отряд се подготвяше за нощувка сред гъстите лесове на четири дни марш от северозападния край на Кентосани.

На едно възвишение един мъж крачеше нервно под мокрите вечнозелени дървета, а друг, по-нисък и мършав, загърна в промазано вълнено наметало, подтичваше след него да не изостане.

— Колко дълго още трябва да чакам? — сопна се раздражено Джиро.

Слуга прекоси пътя му и се поклони. Джиро го заобиколи. Привикнал с опасните му настроения, откакто беше тръгнал с армиите, слугата притисна лицето си в гнилата шума.

— Командната палатка скоро ще бъде готова, милорд.

Джиро се обърна, присвил очи с неприязън.

— Не говорех на тебе! — Слугата се хвърли по очи в калта, за да се спаси от неприязънта на господаря си, а лордът на Анасати измести погледа си към Първия съветник. — Колко още, казах?

Чумака забърса капка вода от върха на носа си. Изглеждаше самодоволен въпреки мокрите дрехи и дневния поход през дивите

гори.

— Търпение, господарю. Един погрешен ход ще провали цялото планиране, за чието осъществяване се трудихме години наред.

— Не заобикалай въпроса ми с приказки — каза Джиро, изгубил търпение за празната риторика на Първия си съветник. — Попитях, колко още? Не можем да поставим обсадните машини около Кентосани и да ги държим бездейни безкрайно дълго: лордът на Омечан, когото оставихме да командва, може да се изнерви или да тръгне да гони личните си амбиции. А забавянето само позволява на силите на Шинцавай да се придвижат достатъчно близо за помощ на Имперската гвардия. Не смеем да допускаме, че Събранието няма да шпионира действията ни. Може да се намесят и да забранят щурма по всяко време! За какво, в името на боговете, чакаме, Чумака?

Дори да беше изненадан от тази тирада, Първият съветник на Анасати не направи нищо повече, освен да спре. Сбръчканото му лице остана безизразно, докато Джиро продължи да крачи напред. След шест енергични стъпки лордът най-сетне забеляза, че слугата, на когото бе заповядал да отговори, вече не върви до него. Едва се сдържа да не изругае. Както винаги Чумака беше предвидил всяка възможност. Или Джиро трябваше да признае нервниченето си, като се върне, за да получи отговора си, или трябваше да заповяда на Първия съветник да дойде до него — а разстоянието между двамата беше достатъчно, за да му се наложи да повиши глас и да покаже на всички наоколо, че унижително се опитва да се наложи.

Джиро щеше да извика просто за да даде отдушник на гнева си, но имаше гости — военен отряд на Омечан, тъй че бе принуден да капитулира и закрачи обратно към Чумака.

Колкото и да беше ядосан по други причини, личното отстъпление не го озлоби. Всъщност Джиро се възхищаваше на финеса на Първия си съветник. Лорд, който издаваше нерви и настроения, не притежаваше вродено достойнство. А след като се домогваше до короната на император, трябваше да се научи да оставя настрана дребнавото раздражение. А и Чумака беше добър учител и освен това твърде деликатен, за да подхвърли укор пред воини и слуги, което можеше да разкрие слабото самообладание на господаря му.

Точно тези черти щяха да направят от Чумака идеалния имперски съветник, разсъди Джиро и устните му се извиха в нещо

много близко до усмивка. Настроението му вече доста се беше подобрило и той изгледа съветника си, чиято обичайно изгърбена стойка се подсилваше от размъкнатите му мокри дрехи.

— Защо трябва да даваме на Мара още време да отстоява интересите си? Разузнаването ти потвърждава, че възнамерява да поиска златния трон за Джъстин.

Чумака се потупа с пръст по бузата, все едно мислеше. Но по пресметливия блясък в очите му Джиро разбра, че наблюдава внимателно.

— Господарю — каза след малко Чумака, — командната ти палатка е готова. Предлагам да обсъдим тази тема вътре, в удобство и насаме.

Джиро се засмя.

— По-хлъзгав си от току-що уловена риба, Чумака. Е, добре, ще се преоблечем и слугите ще ни направят чай. Но след това никакви заобикалки повече! В името на боговете, ще измъкна отговор от теб. И след всичките тези бавения и оправдания гледай да е проникновен!

Този път Чумака се усмихна и се преви в бърз поклон.

— Господарю, кога съм се провалял в усилията си действията ми да отговорят на желанията ти?

Джиро — нравът му бе променлив като понесени от ветровете облаци — отвърна през стиснати зъби:

— Мара все още е жива. Донеси ми главата ѝ и тогава ще се съглася, че не си ме провалил.

Ни най-малко притеснен от това, което друг можеше да приеме за пряка закана от лорда на Анасати, Чумака заяви:

— Всъщност, господарю, точно това се трудя да постигна.

— Ха! — Джиро тръгна към палатката. — Не ме ядосвай, старче. Трудиш се заради чистата си любов към интригата.

Чумака изстиска пеша на мокротото си наметало и последва господаря си.

— Милорд, тук си прав, но ако правех такова нещо заради него самото, щеше да е суета. Боговете не обичат такива слабости. Следователно работя за славата на твоята кауза, милорд, и тук въпросът приключва. Аз съм твой вечно предан слуга.

Джиро сложи край на спора с пренебрежително махване с ръка. Предпочиташе философия от книгите, които нямаха дразнещата

склонност на Чумака да предъвква всеки проблем почти до смърт.

Вътрешността на командната шатра все още беше в процес на устройване. Беше запален един фенер и слугите шетаха наоколо и вадеха възглавнички и стенни украси. Отвън полевата квартира на Джиро можеше да изглежда скромна, но вътре той настояваше за удобствата си, за фините си копринени пана и двата сандъка със свитъци. Напоследък беше започнал да чете за по-смътните клаузи в закона, за официалните функции на императора и точно, кои церемонии трябва да се изпълнят, та жреците на Двайсетте бога да короноват император подобаващо в очите на небесата.

Четенето беше отегчително, а още повече го влошаваше това, че фенерите привличаха буболечки. Лордът на Анасати щракна с пръсти и едно момче, личен слуга, скочи да го обслужи.

— Свали ми бронята. Погрижи се всички кожени връзки да бъдат смазани, за да не засъхнат и да се втвърдят.

И зачака, неподвижен като статуя, докато момчето развърже първите връзки.

Макар постът му да позволяваше грижите на слуга, Чумака мразеше тази претенциозност. Смъкна мократа си вълнена дреха и седна. Мълчаливите слуги тъкмо донесоха димящ чайник, когато тихо бръмчене проряза въздуха.

— Идва Велик!

Джиро измъкна бързо последния кожен предпазител на ръката си и се обърна. Всичките слуги се проснаха на пода, а Чумака се скри в сенките в дъното на шатрата.

Магьосникът се появи в центъра на един от килимите — огненочервената му коса се развя под качулката — и загази невъзмутимо по копринените възглавнички към лорда на Анасати. Очите под качулката — светли и остри — се впиха в Джиро, който чакаше със струпаната в краката му броня.

— Милорд Анасати — поздравя Тапек. — Изпратен съм като делегат да ти заповядам да се явиш в Свещения град. Развърнати са войски и за Доброто на империята Събранието изисква отчет, за да се избегне избухването на открита война.

Благодарен, че мократа коса прикрива потенето му, Джиро отвърна със съвършен поклон.

— Не Анасати ще нарушим вашия едикт, велики. Но ще си позволя дързостта да изтъкна: ако отида, кой ще се погрижи Мара от Акома и нейният съпруг Шинцаваи да спазят едикта против въоръжен конфликт?

Тапек се намръщи.

— Това не е твоя работа, лорд Джиро! Не смей да оспорваш решенията ни. — Макар да не бе привърженик на каузата на Анасати, Великият не понасяше идеята някой лорд да дръзне да изрече дори намек за възражение. — Към лейди Мара е отправен същият призив! На нея също е повелено да се яви в Кентосани. Както и на теб, са й дадени десет дни, за да го направи! В деня след свършека на имперския траур двамата ще се срещнете с членове на Събранието, за да изложите казусите си.

Джиро потисна доволната си усмивка. Десет дни бърз марш едва ли щяха да са достатъчни на Мара да стигне до Свещения град. Неговата позиция беше по-близо, не с ядрото на армията му на юг, както всички щяха да предположат, а в този таен лагер недалече от Кентосани. В подготовка за планираната обсада, Мара трябваше да бърза, за да изпълни искането на Събранието, докато той щеше да разполага с няколко дни, за да си осигури предимство. Но за да скрие посоката на мисълта си, каза:

— Времената са неспокойни, велики. Пътуването по пътищата не е безопасно за никой лорд, след като всеки друг амбициозен благородник се е раздвижил с армията си. Мара може да съблюдава забраната ви да напада личната ми свита, но има други поддръжници и симпатизанти. Много приятели на покойния император имат политическа причина да искат смъртта ми заради това, че оглавявам традиционалистката фракция.

— Вярно е. — Тапек махна великодушно с ръка. — Разрешава ти се да пътуваш с почетна гвардия, за да гарантираш безопасността си. Когато стигнеш до Свещения град, можеш да вземеш със себе си сто воители зад стените. Имперските бели поддържат реда в града, така че този брой трябва да е достатъчен срещу наемни убийци.

Джиро се поклони дълбоко.

— Да, велики. — Остана в почтителната поза, докато бръмченето, издаващо заминаването на Тапек, заглъхна. Когато се изправи, видя, че Чумака отново седи на възглавничките и изтупва

оставените от магьосника стъпки, докато отпива от чая си. Държеше се невъзмутимо, все едно не се беше случило нищо, но на лицето му все пак бе избила червенина на нечестиво задоволство.

— Защо си толкова доволен? — попита Джиро, дръпна сухия халат от ръцете на слугата, прекрачи купчината броня, погледна да се увери, че личната му възглавничка не е направена, и седна срещу съветника си.

Чумака остави чашата си, пресегна се за чайника и наля вежливо на господаря си.

— Прати бегача си да доведе наследника на Омечан. — Подаде чая на господаря си, потърка ръце и го погледна с блеснали в радостно предчувствие очи. — Планът ни съзрява добре, милорд! Всъщност, съвсем неволно, Събранието ни помага!

Джиро взе чашата все едно беше пълна с гадно на вкус лекарство.

— Пак увърташ — предупреди той, но благоразумно отпрати бегача си по задачата, както го посъветва Чумака.

Щом малкият вестносец напусна, Джиро погледна с присвити очи съветника си над ръба на чашата и бавно отпи.

— Ще сме зад стените на Кентосани след четири дни, със сто от най-добрите ми воители. Какво още се мъти в тази твоя глава?

— Велики дела, господарю. — Чумака вдигна ръка и започна да отброява на пръсти. — Ще напуснем този лагер и ще се отправим към Кентосани в пълно подчинение на призива на Великите. После, ако допуснем, че и Мара се подчини — разумно допускане, тъй като в противен случай ще е мъртва от ръката на Събранието и ще сме спечелили — тъй че ако приемем, че не е глупава, докато тя е все още на много дни път на юг от Кентосани, ние сме вътре и тайно подготвяме щурм на Имперския район. — Ухили се и потупа с показалец по чашката. — Междувременно бойният водач на Омечан по заповед на лорда си започва обсадата на Свещения град, както го замисляхме през цялото време. Но тук нещата се променят към подобро, благодарение на Събранието. Ти, господарю, си невинен за тази атака, тъй като си вътре в града. Ако магьосниците възразят, че имперският мир е нарушен, не могат да те обвинят. В края на краищата от теб не може да се очаква да отговаряш за действията на народа, пожелал да те постави на трона. Но за жалост на Имперските бели

старите стени се оказват слаби, разбити са и военна сила завзема улиците.

Очите на Чумака блеснаха. Не толкова разпален и винаги цинично предпазлив, Джиро остави чая си и довърши:

— Съюзниците ни, предвождани от Омечан, нахлуват в Имперския район. Децата на Мара претърпяват нещастна злополука и хоп, имперският траур приключва и имаме нов император на златния трон, докато Мара пристигне в Кентосани, и неговото име е Джиро.

Лекият присмех в тона му говореше за раздражение.

— Първи съветник, идеите ти имат няколко недостатъка. И ти ги знаеш.

Чумака наведе глава и отвърна:

— Мара. Не отчетох, че искаш толкова отчаяно смъртта ѝ.

— Да, Мара! — Отегчен от приказките на съветника: си, които понякога изглеждаха заплетени като тактиката му в шааха, Джиро даде воля на гнева си. — Какво ще стане с нея?

— Тя ще умре. — Чумака проточи драматична пауза, докато местеше задника си, за да може слугата зад него да просне още един килим на пода. — Мислиш ли, че Събранието ще задържи ръката си, ако войските ѝ атакуват главната ти армия край Сулан-Ку, господарю?

Джиро схвана посоката на мисълта му.

— Великите ще я убият вместо мен! — Наведе се напред и едва не разля чая на масата. — Това е гениално. Смяташ ли, че можем да я примамим да нападне?

Чумака се усмихна самодоволно и си наля още чай. Зъбите му блеснаха в сумрака на палатката.

— Да. Залогът е животът на децата ѝ, а тя е жена. Ще рискува всичко, за да защити рожбичките си. А ако не заповяда атака, войските ти на юг ще вдигнат лагера и ще заобиколят линиите ѝ, за да подкрепят новоналоженото ти управление с контрол над земите извън Кентосани. Това умният ѝ Главен шпионин ще ѝ каже с абсолютна сигурност, защото ще е самата истина.

Изумен от произтичащите от всичко това последици, Джиро се усмихна.

— Магьосниците ще са залисани да наказват Мара, докато аз взимам златния трон. Разбира се, може да загубим цялата си армия, но в крайна сметка това ще е без значение. Акома ще бъдат премахнати, а

аз ще съм с най-високата чест в цялата империя. Ще ми се подчиняват пет хиляди Имперски бели и всички лордове ще се преклонят пред волята ми.

Влезе енергичен млад мъж. Бронята му беше без отличителни белези, но чипият нос и плоското лице безпогрешно го издаваха като издънка на Омечан.

— Повикал си ме, лорд Джиро? — каза с тънкия си глас новодошлият.

Лордът на Анасати се изправи, все още леко зачервен от възбуда.

— Да, Кадамоги. Ще се върнеш при баща си много бързо и ще му кажеш, че часът е дошъл. След пет дни ще атакува Кентосани с обсадните машини.

Кадамоги се поклони.

— Ще му кажа. После ти ще спазиш клетвата, която даде за наша подкрепа, милорд Анасати — когато златният трон стане твой, първият ти акт като император ще е да възстановиш Висшия съвет и да се погрижиш Омечан да възвърне бялото и златното на Военачалника!

Устните на Джиро се изкривиха от едва сдържана неприязън.

— Още не ме е поразило старческо слабоумие, че да забравя толкова бързо обещанието си пред баща ти. — След това, щом младият благородник се вцепени оскърбен, добави миролюбиво: — Губим време. Вземи най-добрата ми носилка и най-бързите ми носачи, за да изпълниш задачата си бързо. Колкото до мен, трябва да събера почетната си гвардия.

— Почетна гвардия ли? — Кадамоги го погледна объркано. — За какво ти е почетна гвардия?

Настроението на Джиро рязко се промени и той се засмя ведро.

— Аз също тръгвам за Кентосани, и то по заповед на Събранието. Великите ме призоваха там да дам отчет за разгръщането на войските си!

Кадамоги се изсмя гърлено.

— Великолепно. Превъзходно. И заговорът ни да възстановим Висшия съвет е вече почти решен въпрос.

Джиро махна въодушевено с ръка.

— Несъмнено. Обсадата ще е кратка с помощта отвътре, а Събранието ще се справи с поддръжниците на Слугата. — Ликуване обagri гласа му. — Магьосниците ще убият Мара вместо нас. Може да

е Слуга на империята, но ще умре в магически пламъци, опечена като мръвка!

Кадамоги облиза дебелиите си устни.

— Би трябвало да изпием по чаша вино за този щастлив край, преди да тръгна, нали?

— Чудесна идея! — Джиро плесна с ръце на слугите и мимоходом забеляза, че възглавничките, на които бе седял Чумака, са вече празни. Чашата чай на масата също я нямаше. Не беше останал никакъв знак, че Първият съветник изобщо е бил тук.

По-хитър е от самия Бог на хитрините, помисли Джиро. А после виното дойде и той се настани за дружески вечерен пир с наследника на Омечан.

Чумака вървеше под ситния дъждец. Носеше промазаното си наметало в ръка — в бързината не бе успял да го наметне. Докато крачеше отривисто към палатката на куриерите бегачи на Анасати, като че ли отброяваше нещо на пръсти. Но това, което мърмореше монотонно, не бяха числа.

— Виж, колкото до онези останали воители от Минванаби, дето не се заклеха на Мара... да, мисля, че е време да си заслужат подслона. Предпазна мярка, да, просто в случай, че Мара успее да се измъкне от хватката на Събранието. Тя е умна. Не можем да допуснем, че знаем всичко от вътрешния ѝ съвет. Онова време, което уж прекара в храма в усамотение, все още не е обяснено адекватно. Как е могла да е там, а после изведнъж да се появи в именията си...?

Закрачи по-бързо, без да се спъва в корени или да се блъска в дърветата, макар вече да беше тъмно и лагерът да му бе непознат. Колкото и да изглеждаше записан, стъпваше чисто между въжетата и колчетата на палатките, докато довършваше резервния си план.

— Да, трябва да приготвим броня, боядисана в зеленото на Акома, за тези мъже и да ги внедрим в почетната ѝ гвардия... или поне ще останат скрити до последния момент, когато тя побегне, а след това ще се промъкнат между воините ѝ и ще избият защитниците ѝ. Предрешени като верни на Акома, могат или да я пленят и да я предадат на Черните халати, или да си доставят удоволствието да я убият сами, в отмъщение за господаря им Минванаби, чието родословие тя унищожи. Да... така ще е най-добре. — Стигна до

палатката на вестоносците, стресна часовоя, щом излезе от тъмното, и за малко да получи удар с меч в гърдите.

— Боговете да ни пазят от собствените ни хора! — възкликна той, като отскочи назад. — Аз съм Чумака, сляп глупако! Намери ми вестоносец, и по-бързо, преди да съм решил да докладвам за некадърността ти на господаря.

Войникът сведе глава със страхопочитание. Знаеше се, че всеки, който ядоса Първия съветник, го сполетява нещастна съдба. Мъжът се шмугна в палатката, а зад него, под кротко сипеция се дъждец, Чумака отново подхвана монотонните си размишления.

27.

НЕПОКОРСТВО

Паланкинът се разтърси.

Мара се сепна и се събуди. В първия момент не осъзна къде е, но веднага си спомни. Не беше в палатката си, а на пътя, отзовавайки се на призива на Събранието да се появи в Свещения град. Вече от два дни пътуваше бързо в най-пищния си официален паланкин, като сменяше трийсетте носачи, нужни да вдигнат чудовищната носилка, и се хранеше в движение. Беше нощ, но не знаеше кой час на нощта.

Лек ветрец раздвижи завеските с мириса на дъжд, щом седящият срещу нея Кейоке се наведе навън. Макар и все още замаяна от съня, от тона на Първия съветник, който говореше с някого отвън, тя разбра, че е възникнал проблем.

— Какво става, Кейоке?

Старият мъж се обърна към нея. На светлината на масления светилник, окачен на халката на тавана, лицето му повече от всякога изглеждаше сякаш изсечено от гранит.

— Беда — предположи Мара.

Кейоке кимна.

— Да. Куриер, пратен от Аракаси, носи лоша новина. — После, добре съзнавайки, че такава подробност е важна, добави: — Дойде на гърба на чо-джа.

Сърцето на Мара се разтуптя от страх.

— Богове, какво се е объркало?

Старият ветеран знаеше как да поднесе новината по най-ясния начин.

— Местоположението на Джиро най-после е разкрито. Не е бил с войските на Анасати, както предполагаме. Пред нас е, вече само на ден път от Кентосани.

Мара възкликна:

— Това му дава пет дни преднина, без никой да му се противопостави! Нали онзи изкуфял глупак лорд Фрасай намери за

уместно да върне Хопара от Ксакатекас в дома му след убийството на императора.

— Господарке — прекъсна я Кейоке загрижено, — това не е всичко.

Разсеяна от ужасни видения за възможната смърт на децата си, Мара с усилие насочи ума си към непосредствения проблем и предположи най-лошото:

— Обсадните машини на Джиро.

Кейоке отвърна с рязкото кимване, към което прибегваше на военни съвети.

— Щурмът на стените може да започне всеки момент, а Аракаси е разкрил, че усилията ни за саботаж са провалени. Плановете на майстора на играчки, които се постаряхме да приложим, изобщо не са осъществени. Вероятно инженерите, които пратихме, са били разкрити и убити, а през нашата мрежа са пратени лъжливи съобщения за успеха им. Аракаси може само да каже, че нападението ще бъде успешно, под цветовете на Омечан. Щом Джиро се озове в Имперския район, ръцете му ще изглеждат чисти. Домогването му до златния трон ще може легитимно да се оправдае като опит да се възстанови мирът.

Мара прехапа устна толкова силно, че я заболя.

— Но той все още не е в Имперския район, нали?

— Да. Все още. Но новината на вестносеца не е прясна и много неща може да са станали, откакто е препуснал на юг.

— Не сме готови за това — избухна Мара. — Богове, как можехме да сме готови за това? — Гласът ѝ затрепери от отчаяние. От самото ѝ връщане от Турил бедствените събития сякаш я затрупваха с неумолима бързина. Съдбата бе жестока — да я хвърли неподготвена в конфликта, след като средствата да избегне пълната гибел вече бяха толкова близо. Само да разполагаше с време, за да обмисли нещата и да се възползва от предимствата, които ѝ предлагаше присъствието на маговете от Чака-а!

— Господарке? — тихо каза Кейоке.

Мара осъзна, че мълчанието ѝ се е проточило твърде дълго, и се овладя.

— Вече сме загубили, най-вероятно, но не мога да се предам без борба. Ако не действам, децата ми ще бъдат убити, а без тях родът ми свършва с мен. — Тръсна глава и продължи решително: — Няма да

позволя верните ми слуги да бъдат лишени от благосклонността на небесата, без господарка, и да отида покорно да се подчиня на правосъдието на император Джиро.

— Всички биха предпочели да загинат в бой на служба на Акома вместо злочестата съдба на сиви воители — призна Кейоке.

Мара потисна трепета си.

— Значи сме съгласни, че обстоятелствата са извънредни. — Наведе се и дръпна рязко завеските на паланкина. — Люджан!

Бойният водач на Акома отдаде чест и от перата на шлема му се разлетяха капчици дъжд.

— Слушам, милейди.

— Прати носачите на достатъчно разстояние и им нареди да починат — нареди Мара отривисто. — После развърни почетната ми гвардия в отбранителен кръг около паланкина. След това искам пратеникът на Аракаси, чо-джа, който го е донесъл, Сарик, Инкомо и ти да се явите при мен. Трябва да проведем съвет веднага и да вземем незабавни решения.

След малко съветът започна.

Мара огледа служителите си, от Кейоке, когото бе познавала от детството си, до Сарик, издигнат още млад на поста Първи съветник, и Инкомо, пощаден от съдбата на вражески пленник да умре или да живее в робство. Всички те й бяха дали чудеса във времето си на служба. Сега се оказваше принудена да поиска повече, да настоя всъщност някои от тях да жертват живота си. Нямахше време за упреци, нямахше никакво време дори да помисли за чувства. Най-важното сега беше целесъобразността, така че тя отдаде това, което очакваше да са последните й заповеди към тях в този живот, със стегнат и безстрастен глас. Всяко издаване на чувства сега можеше да доведе до емоционален срив.

Първо се обърна към Чо-джа, който за несъвършеното й, невежо око беше стар работник.

— Първо, и най-важното, вашата царица има благодарностите ми за заемането на вашите услуги.

Работникът чо-джа наведе глава.

— Моите услуги бяха закупени, лейди Мара.

— Вашата царица има моята благодарност в добавка към паричното заплащане. Уведоми я, ако имаш начин. — Мара замълча и

чу тънкото пронизително жужене, означаващо сигнал между чо-джа. Когато звукът секна, попита: — Редно ли е да ти задам въпроси? И мога ли да те помоля за още едно усилие, без да изложам на риск нуждата ти от телесен отдих?

Чо-джа отново сведе глава.

— Нощният въздух е топъл, лейди Мара. Не се нуждая от отдих, освен ако не стане студено. Кажете какво ти трябва.

Мара въздъхна с едва доловимо облекчение. Една пречка по-малко.

— Искам моят Боен водач, Люджан, да бъде пренесен бързо на юг, за да се върне при армията ми близо до град Сулан-Ку. Трябва да пътува изключително бързо. Оцеляването на моя род зависи от това.

— Службата ми е твоя — отвърна напевно чо-джа. — Ще отнеса офицера ти с най-голяма охота.

— Ако оцелея, царицата на вашия кошер е в правото си да поиска отплата за дълг от мен — заяви Мара с искрена благодарност. — Също така бих искала да те помоля да дадеш на моя съветник Сарик ясни указания за местоположението на вход към кошер на чо-джа най-близо до сегашната ни позиция. — И щом работникът чо-джа сведе глава в съгласие, добави: — Сарик, отиди с него. Научи къде е кошерът. Избери десет войници от свитата ми, които могат да се движат бързо. И също така ми намери броня, с която да мога да мина за воин в тъмното.

Сарик се поклони и тръгна. Един по-малко, помисли Мара и преглътна с усилие. Следващата заповед, която трябваше да издаде, се оказа по-трудна.

— Люджан?

— Прекрасна лейди, какво е желанието ти?

Тонът му беше дързък. Мара сподави нещо средно между смях и хлип.

— Искам от теб невъзможното, войник. — Усмихна се с усилие. — Макар че боговете знаят, ти вече ми даде невъзможното в двубоя в Чака-а.

Люджан махна пренебрежително с ръка. Очите му блестяха твърде ярко на бледата светлина на фенера.

— Кажете, милейди. Няма нужда от колебание между нас — особено след Чака-а.

— Искам от теб да се върнеш при армията ми на юг. Ако силите на Анасати се опитат да пробият линиите им и да се придвижат накъдето и да било, север, изток или запад, ще хвърлиш в бой всички наши отряди срещу тези на лорд Джиро. Сразете се с тях и ги спрете. Задръжте ги да не се съединят с господаря си в Свещения град. Когато дойдат Черните халати, за да ви накажат, предотвратете гнева им по всякакъв възможен начин. — Замълча, за да се овладее. — Люджан, моля те да посветиш живота на войните на Акома до последния човек, преди да позволиш на армията на лорд Джиро да напредне и една стъпка по-близо до Кентосани.

Люджан плесна ръка над сърцето си във войнишки поздрав.

— Лейди Мара, давам тържествената си дума. Или ще ги победим, или ще вляза в толкова близка схватка, че Черните халати ще трябва да ни унищожат всички, и Анасати, и Акома. — Наведе глава в бърз поклон и се изправи. — За твоята чест, милейди.

И изчезна в нощта. Господарката на Акома потърка лицето си. Чувстваше се лепкава, но дали беше от нощната мъгла, или от пот, не знаеше. Ако Люджан преживее това и отново се срещнем — закле се Мара, — ще му дам награда, каквато не е и сънувал. Но можеха да се надяват да оцелеят само ако Джъстин седнеше на златния трон. Дори Акома да надделееше, Люджан можеше да не получи никаква награда, защото никой, опълчил се на Събранието, не оцеляваше. Никой. Мара вдигна брадичка и изрече въпроса, който трябваше да се зададе:

— Кейоке, винаги верен дядо на сърцето ми, виждаш ли някакъв друг избор?

Той я погледна. От дългите години по бойни полета очите му бяха изпити от умора.

— Не виждам никакъв, дъще на сърцето ми. Да предадеш на своя враг живота на невинния си син не би спасило нищо. Ако Джиро се възкачи на златния трон, нашият живот и честта на Акома са прах. Какво значение има, ако Събранието първо ни изгори на пепел? — Усмихна се с хумора, който могат да намерят в себе си само войниците, изправили се срещу смъртта. — Ако умрем с чест, ще ни знаят в историята като единствения дом, опълчил се на Събранието. Това не е малка чест.

Мара впи погледа си право напред. Алтернатива не съществуваше. Трябваше да продължи напред, с последната заповед,

най-трудната от всички.

— Кейоке, Инкомо. — Гласът ѝ потрепери. Стисна здраво ръце в скута си и си наложи да повярва в сила, която беше само празна показност. — Оттук нататък пътищата ни трябва да се разделят. Вие ще продължите с паланкина и почетната гвардия. Продължете по пътя до Кентосани и се дръжте все едно, че не се е случило нищо необичайно. Това може да изглежда дребна служба в сравнение с делото, което възложих на Люджан. Но го казвам с най-дълбока искреност: вашата задача може да се окаже най-важната. Черните халати не трябва да се досетят, че пътят ми се е отклонил. Животът ви е ценен за мен и за продължението на дома Акома. Но никоя лейди с моя ранг не би пътувала за среща с магьосници до Свещения град без най-ценния си старши персонал. Вашето присъствие е съществено за поддържането на подходяща привидност. От това зависи шансът за спасяването на Касума и Джъстин.

— Мара-ани. — Кейоке прибягна до нежното умалително от детството ѝ. — Забрави за страха си. Колкото до мен, аз съм стар човек. Приятелите, които може да помнят младостта ми, са повечето в залите на Туракаму и ако боговете са милостиви и удовлетворят най-скъпото ми желание, бих помолил да срещна Червения бог много години преди теб. — Замълча, а след това, сякаш сетил се нещо, се усмихна добродушно. — Милейди, бих искал да знаеш едно. Ти ме научи на истинския смисъл на воинската вяра. Всеки може да умре в бой с врагове. Но истинското изпитание на честта за един мъж е да живее и да се научи да обича себе си. В дългия си живот съм постигнал много неща.

— Но беше нужен твоят дар на поста съветник, за да ми покаже смисъла на постиженията ми. — Очите на Кейоке блеснаха подозрително, щом поднесе на господарката последната си молба. — Господарке, с твое разрешение, моля да помогна на Сарик да избере десет воини, които ще те придружат в бягството до Кентосани.

Останала без думи, Мара сведе глава, за да скрие сълзите си, а Кейоке взе патерицата си и се надигна. Измъкна се в тъмното, с изправен гръб като в младостта си и със същата отдаденост, която бе показвал през целия си живот. Когато Мара най-сетне намери кураж да вдигне глава, вече го нямаше. Но чу гласа му, щом настоя да му дадат меч и шлем от резервните запаси.

— Проклятие — изруга, когато някой подхвърли, че било по-добре да се вози в достолепното удобство на паланкина. — Ще вървя с оръжие и пеш и всеки, който дръзне да ме посъветва друго, може да кръстоса меч с мен и да си спечели боя!

Мара подсмръкна. Само две лица оставаха от вътрешния ѝ кръг: пратеникът на Аракаси, когото не познаваше, и Инкомо, когото не бе успяла да опознае толкова добре като другите, носили по-дълго цветовете на Акома. Костеливият изгърбен стар съветник беше видял служба в два дома и унищожението на един господар от ръката на Мара. И все пак не изглеждаше смутен, когато извърна очи към господарката, на която се бе заклел да служи. Макар да беше неуверен човек, този път гласът му прозвуча необичайно силно.

— Лейди Мара, знаеш, че започнах да те обичам и почитам много. Оставям те с всичко, което мога да ти дам: моя съвет, колкото и нищожен да е, за доброто на империята, която, и двамата тачим, се придържай твърдо към своите убеждения и цели. Вземи златния трон преди Джиро и знай, че го правиш за доброто на тази земя и нейните хора. — Усмихна се смутено. — Аз, който някога служих вярно на твоя най-жесток враг, получих повече чест и радост в служба на теб, отколкото изобщо съм си представял. Служих на Минванаби от чувство за дълг и за честта на своя дом. Ако Тасайо беше победен от друг владетел, щях да съм умрял като роб, тъй че познавам от първа ръка ценността на принципите ти. Промените, за които се трудиш, са справедливи. Направи Джъстин император и управлявай добре и мъдро. Имаш моята преданост и вечна благодарност.

Макар и непохватно, съкрушеният от чувства Инкомо се надигна. Удостои я с дълбок поклон и с още една свенлива усмивка, след което забърза да напълни ушите на Сарик с последни съвети, най-вероятно ненужни.

Мара преглътна с усилие бучката в гърлото си. Погледна пратеника на Аракаси, който беше толкова уморен, че май заспиваше.

— Новините, които ми донесе, бяха ли пратени и на съпруга ми?

Мъжът примига и се изправи.

— Господарке, лорд Хокану сигурно ги е чул преди теб, тъй като е по-близо до Кентосани. Само това мога да ти кажа, не знам друго.

Мара копнееше да разбере какво е направил Хокану, когато грозната вест е стигнала до ушите му. Можеше никога да не научи.

Или можеше да остане жива и да съжали за наученото. Защото все едно дали беше, или не беше обрекла живота на съпруга си със заповедите си на Люджан, които бяха грубо противопоставяне на едикта на Събранието, в сърцето си подозираше, че мъжът ѝ никога няма да позволи Джиро да стигне до убежището на Кентосани. Мъстта за убития му баща нямаше да го позволи, а в добавка бе застрашен животът на наследничката му. Хокану щеше да се подчини на своята чест и да нападне, все едно дали има надежда за успех, или не.

Погледна изтощения пратеник и даде последната си заповед, която, надяваше се, щеше да му даде шанс за живот.

— Ти ще тръгнеш веднага — заповяда му с железен тон. Пратеникът я погледна и заслуша внимателно. — Ще ми се закълнеш, че няма да спираш, докато не стигнеш до следващия куриер в мрежата ви. Трябва да предадеш следното указание за Аракаси: да потърси щастието си. Той знае къде да го намери и ако възрази, нека му кажат, че това е моята заповед като негова господарка и че честта му изисква да се подчини.

Пратеникът се поклони. Дори да му се бе сторило, че посланието е странно, сигурно просто бе решил, че е поредният хитър ход.

— Както заповядаш, господарке. — Стана и изчезна в мрака.

Останала сама в паланкина, Мара скри лице в ръцете си.

Оправдаването, което бе спечелила в Чака-а, сега изглеждаше напразно. Ако беше умряла там, резултатът щеше да е същият: животът на сина ѝ, пожертван заради амбицията на Джиро. Със самосъжаление се запита дали съдбата щеше да се отнесе другояче към нея, ако не беше обидила Джиро, като бе избрала Бунтокапи за свой съпруг.

Дали тази заплетена и жестока политическа бъркотия не беше отмъщението на боговете за суетата ѝ? Дали не я наказваха за себичния ѝ всепоглъщащ стремеж да опази името и честта на фамилията си, започнал с жертването на живота на един мъж? Беше се омъжила за Бунтокапи, за да го доведе след това до смъртта. Дали той безмълвно не беше проквел Акома в мига, в който се беше пронизал с меч си? Пронизаха я ледени тръпки. Може би всички неща бяха предопределени и останалите ѝ деца щяха да загинат като Аяки — фигури, жертвани в Играта на Съвета.

Раменете ѝ се разтресоха. През годините всеки ход от Великата игра бе вдигал залозите все по-високо. Сега нищо по-малко от императорски трон нямаше да гарантира безопасността на фамилията ѝ. За да защити децата си, трябваше да промени курса на имперската история и да отмени многовековна традиция. Чувстваше се крехка и уязвима — и отчаяна.

След това мигът на ровене в душата приключи. Нямаше време да размишлява дали ще оцелее, за да поздрави децата си отсам Колелото на живота, защото дойде Сарик.

— Милейди — каза тихо. — Трябва да побързаме. Най-близкият кошер на чо-джа е на ден и половина път. Ако искаме да стигнем в Кентосани навреме, не бива да се бавим нито секунда.

Носеше броня за нея и също беше облякъл броня. Забеляза изненадания ѝ поглед и ѝ напомни:

— Бях войник. И още съм войник — не съм занемарил съвсем уменията си с меч. Това е единственото ни предимство. Малък отряд бързо придвижващи се воители би трябвало да привлече по-малко внимание, ако не са придружени от мъж, облечен в халат на висш служител, нали така?

Навикът му да говори с въпроси отвлече ума ѝ от нерешимите проблеми и Мара се съгласи с него.

— Боговете дано ни опазят. А и наистина може да ни потрябва още един меч, преди всичко да свърши.

Люджан се смъкна от гърба на чо-джа пред командната палатка и попита:

— Къде е Ириланди? Нося заповеди от лейди Мара.

Патрулният водач дотича задъхан — беше видял отдалече влизания в лагера чо-джа.

— Ириланди е с разузнавателен патрул. Съобщиха за раздвижване сред войските на лорд Джиро и той отиде да види лично.

— Да дойде веднага — заповяда Люджан. — И се погрижете за чо-джа.

След това попита каква е обстановката.

Отговорите на офицера бяха прями и докато чертаеше с меч си в пръстта разположението на вражеските войски, Люджан също схвана

очертаващия се шаблон, който беше притеснил Ириланди.

— Войските на Джиро се събират за нападение.

— Да. Макар че боговете само знаят защо лорд Анасати би издал такава команда. Все пак не може да нападне нашите владения, без да си навлече яростта на Черните халати.

— Джиро се домогва да вземе трона в Кентосани. Макар че проклет да съм, ако мога да си обясня как вестта е стигнала толкова бързо от позицията му на север до командира на войските му.

— Мога да отговоря на това. С птици.

Люджан повдигна вежди.

— Птици ли?

— Птици — повтори съгледвачът. — Внесени от Мидкемия. Обучени са да летят до цел, със съобщение, вързано за крака им. Наричат се гълъби. Стрелците ни застреляха два, но други преминаха.

— Ела с мен — заповяда Люджан, обърна се към дежурния офицер и добави: — Щом Ириланди пристигне, да дойде при мен в командната палатка.

— Тези точни ли са? — попита Люджан и посочи редиците цветни флагчета и маркери на войскови отряди.

— От тази сутрин са — отвърна съгледвачът.

Люджан бързо огледа разположението на войските.

— Тук — заяви след миг, протегна се и бързо препореди маркерите. — Равнината Нашика. Тук ще го ударим.

Съгледвачът пребледня.

— Нападаме лорд Джиро? Ами Черните халати?

— Черните халати да правят каквото си щат. По заповед на нашата господарка ние нападаме. Ако се поколебаем или я провалим, всеки мъж в тази армия ще бъде без господар. Ще сме сиви воители, прокълнати от боговете.

Платнището на входа се люшна и влезе Ириланди. Застана до пясъчната маса и без да губи приказки за поздрав, обходи с поглед, който не пропускаше нищо, промененото разположение на маркерите.

— Ще атакуваме значи — заключи със задоволство. — Добре. На разсъмване, предполагам?

Люджан вдигна глава и го изгледа с твърдост, каквато господарката му беше виждала само веднъж, в мига преди двубоя в Чака-а.

— Не на разсъмване. Днес, веднага щом се стъмни.

— Тъмнината няма да ни осигури никакво прикритие. Няма да заблудим Черните халати.

— Прав си, няма — съгласи се Люджан. — Но пък ще пролеем колкото може повече кръв на Анасати, преди да се съмне. А Великите ще разберат какво се е случило чак след като се събудят и видят резултатите от нощната ни дейност.

Ириланди огледа пясъчната маса.

— Равнината Нашика? Добър избор.

— Някакви предложения? — попита Люджан. — Държа на мнението ти.

— Нападаме развърнато, с многобройни малки сили и по много посоки. Имаме достатъчно хора. Без единично острие на атаката, а с маневри и заблуждаващи нападения. Вълна от набези на десетки места!

Люджан се засмя възхитено.

— Голям хитрец си! Това е най-добрият съвет, който съм чувал през всичките си години служба. Предизвикваме колкото може повече объркване, за да спечелим време и да нанесем възможно най-големи щети!

— След като ще принуждаваме Събранието да ни изпепели, нека поне да вземем с нас достатъчно врагове в залите на Туракаму и да спечелим величава песен за доблест. — Погледът на Ириланди беше толкова безучастен, че в сравнение с него Кейоке в миг на най-голямо хладнокръвие щеше да изглежда възбуден. — Дано успеем. И боговете дано ни съжалят — ние сме нищо пред мощта на магьосниците.

Следобедът мина в трескава дейност, ръководена главно от Ириланди — Люджан легна да поспи. Макар дадените заповеди да означаваха смърт, никой от хилядите воители на Мара не избяга от дълга си. Да се умре беше по цурански, а да се срещне Червения бог в битка беше най-добрата похвала за воина. Ако Акома оцелееше и се издигнеше до по-висок престиж и сила, толкова по-добри ставаха шансовете на човек да спечели по-високо положение в следващото завъртане на Колелото на живота.

Иронията, помисли Люджан, след като на свечеряване стана и хапна набързо, беше, че воините се въодушевяваха от същите тези традиции и убеждения, които Мара щеше да промени, ако Джъстин

оцелееше и станеше Небесна светлина. Някои от офицерите го знаеха, но въпреки това се трудеха още по-усилено. Вечният кошмар за всеки воин беше някой ден да се окаже пленен жив от врага. Ако Мара премахнеше славата на кървавата смърт в битка, щеше също така да изкорени деградацията на робството, унизяващо човека независимо от неговите дарби или заслуги.

Залезът обагри небето в златисто, а после помръкна в огряна от звезди нощ. Воините на Мара се строиха.

Не прозвучаха рокове, не забиха барабани и воини не закрепяха боен вик. Най-грандиозният военен сблъсък за имперското наследство в историята на Цурануани започна без традиционната помпозност, придружаваща всяко сражение.

Единственото предупреждение, което получи армията на Анасати, беше гръмовното тупкане на хиляди крака, щом силите на Акома тръгнаха напред. За първи път превъзходното разузнаване на Чумака се провали: той беше направил очевидното заключение, че войнството на Акома ще атакува призори.

Нощта закънтя от трясъка на мечове и викове на смъртно ранени. Боевете бяха ожесточени и безмилостни. След първия час земята бе разровена и станала на кал, почервенияла от кръвта на падналите. Люджан и Ириланди се сменяха в ръководенето на действията, местеха пуловете по пясъчната карта под светлината на фенера, докато куриерите пристигаха и заминаваха с донесения. Разпращаха се заповеди и бойните части настъпваха или се оттегляха. Терени се печелеха, губеха се и отново се печелеха с осакатяващата цена в човешки живот. Прашният под под масата се осея с пулове — Люджан и Ириланди изхвърляха пулове, плочки и флагчета, отчитайки загубите, които бяха съкрушителни, след като всеки мъж на бойното поле се сражаваше с бясна настървеност, за да понесе смърт от меч, вместо да рискува да загине от лумналите от магия пламъци.

Луната изгря и окъпа полесражението в златиста светлина. Боят се раздробя на малки ядра, където фронтовите линии бяха изтънели. Мъжете викаха имената на Мара или Джиро, за да покажат на кого са верни. Цветовете на бронята се сливаха в нощната тъма и беше почти невъзможно да се различи приятел от враг.

Утрото дойде сиво от мъглата и прахта. Равнината бе осеяна с трупове.

— Загубили са повече от нас, но предполагам, че броят на нашите мъртви е само двеста-триста по-малко от тези на Анасати — каза Люджан и с усилие се съсредоточи върху картата. Очертанията на бойните линии бяха станали по-сложни в последните часове.

Погледна Ириланди и продължи:

— Ако чо-джа е готов да изпълни още една задача, помоли го да отидете до западния фронт. Изтегли половин отряд и облекчи с него натиска върху отрядите под командването на водач Каназиро. — Посочи центъра на бойната линия, където се беше разиграло най-кървавото сражение.

Ириланди отдаде чест и излезе, а Люджан се подпря уморено на пясъчната маса. Зачуди се къде ли е Мара: дали беше стигнала безопасно до тунелите на чо-джа, или ако не, къде щяха да я заловят Черните халати? Джъстин можеше вече да е наследил мантията на Акома, без нито един от старшите служители на дома да е разбрал за промяната. Краят може вече да беше дошъл и всички тук, на равнината Нашика, да се сражаваха и умираха напразно.

Не! Такова мислене беше вредно, плод на напрежението и умората. Люджан отново се съсредоточи и изслуша поредния съгледвач, донесъл вест за нова промяна в бойните линии. Този път армията на Джиро беше изгубила терен. Пет минути по-късно въпросното възвишение щеше отново да е загубено, както вече беше ставало няколко пъти в сякаш безкрайната нощ. Не, вече не беше нощ — слънцето вече бе изгряло и дори се беше вдигнало високо.

Чу някакво бръмчене и чак миг след това осъзна, че не е от умора. Обърна се и видя трима мъже с черни халати, изникнали сякаш от небитието.

Най-младият пристъпи енергично напред. Слабото му лице беше сурово.

— Търся господарката ти.

Люджан коленичи и на лицето му се изписа смесица от благоговение и страх.

— Господарката ми не е тук.

Магьосникът пристъпи към него. Беше с пантофи, забеляза Люджан, с ширити отпред и с мека кожа на петите, негодна за ходене навън. Осъзна нещо: този магьосник очакваше пълно и незабавно подчинение, без нужда да се мори повече от няколко стъпки.

Постара се да мисли разумно. Напомни си, че тези хора са могъщи, но все пак са само хора. Облиза пресъхналите си устни и си спомни една присъда, която бе принуден да изпълни като сив воин: наложило се беше да осъди един човек на смърт за престъпление срещу отряда. Собствената му десница беше изпълнила екзекуцията и той ясно помнеше колко трудно му беше да посече осъдения. Можеше само да се надява, че дори един Велик може да се поколебае, преди да отнеме живот.

Постара се да остане неподвижен, макар подтикът да се предаде на слабостта и да побегне да беше мъчително силен.

Магьосникът потупа с пантофа си по земята.

— Не е тук? — каза язвително. — В мига на нейната победа?

Люджан — бе опрял брадичка в земята — непохватно сви рамене. Разбираше, че всяка секунда тук може да спечели на господарката му, макар и нищожно по-голям шанс да оцелее, така че заговори бавно.

— Победата все още не е спечелена, велики. — Хрипливият звук, излязъл от гърлото му, придаде достоверност на необходимостта да спре и да се прокашля. — И не е в правото ми да оспорвам действията на господарката си, велики. Само тя знае какви проблеми налагат присъствието ѝ другаде, за да повери командването на тази битка в неумелите ми ръце.

— Стига с тези глупости, Акани — сопна се друг глас и Люджан видя пред лицето си още два крака, този път обути в мидкемийски ботуши. — Губим време. Знаем, че Мара е тръгнала на север към Кентосани, и дори глупак може да види, че войната между Акома и Анасати е в разгара си. Опълчиха ни се! Трябва да последва незабавно наказание.

Черният халат, когото нарекоха Акани, отвърна:

— Успокой се, Тапек. Не бива да си вадим прибързани заключения. Тук се бият, да, но тъй като никой от нас не е видял началото на битката, не знаем коя страна е нарушителят.

— Това не е важно! — изсумтя Тапек. — Важното е, че се бият, въпреки че забранихме въоръжен сблъсък между Акома и Анасати!

След кратко мълчание, през което магьосниците си размениха гневни погледи, Акани отново се обърна към Люджан.

— Какво става тук?

Люджан надигна глава.

— Ами... води се битка, велики. Врагът може би държи по-силни позиции, но ние имаме числено превъзходство. Мисля, че ще надделеem, но на моменти се отчайвам и почвам да се моля на Червения бог.

— Не ни прави на глупаци! — възмути се Тапек и срита Люджан в рамото. — Как започна тази битка? Това те питаме.

— За това трябва да питате господарката ми — отвърна Люджан и пак притисна лице към земята. Макар да избегна открито противопоставяне на най-могъщите мъже в империята, изтълкува въпроса на Тапек по възможно най-широкия начин. Мара в края на краищата никога не беше обсъждала древните корени на съперничеството между дома Акома и дома Анасати. Този вид история беше по-скоро в сферата на Сарик. Сега, като верен слуга, Люджан се молеше наум дано никой от тримата магьосници да не уточни въпроса и да попита кой е заповядал първата атака.

Вдигна рисковано очи и огледа Черните халати с погледа, с който преценяваше новобранците. Дръзна да ги прецени като обикновени хора и реши, че макар Акани да е интелигентен и определено не е глупак, не е предразположен да навреди на Мара или на силите на Акома. Червенокосият Тапек беше склонен към крайни действия и без много мислене. Той беше опасният. Третият в групата приличаше на безучастен зрител: наблюдаваше разговора като търговски посредник, без голяма амбиция и без залог в изхода. Не изглеждаше изнервен.

Тапек отново го срита.

— Говори!

Люджан разбираше, че ще умре на мига, ако отговори пряко на въпроса на Тапек, и реши да се прави на смаян от идването на Великите, което си беше отчасти вярно. Така че с благоговейна почит каза:

— Велики?

Бледото лице на Тапек се зачерви. Беше на ръба да избухне, но го спря лекото докосване на Акани, който се намеси спокойно:

— Люджан, изтегли силите на Акома и прекрати тази битка.

Люджан се ококори и повтори, сякаш заповедта го бе изумила:

— Велики?

Тапек изрева:

— Чу какво ти се каза! Заповядай силите на Акома да се оттеглят и прекрати тази битка!

Люджан отново се хвърли по очи на земята в показно робско покорство. Удължи поклона си почти докато не започна да изглежда нелепо и след това каза угоднически:

— Ваша воля, велики. Разбира се, веднага ще заповядам оттегляне. — И добави: — Ще ми позволите ли да уредя оттеглянето така, че жертвите да са минимални за воините ми? Ако целта е да се спести повече кръвопролитие...

Акани махна с ръка.

— Не бих искал да видя повече ненужна смърт. Уреди оттеглянето така, както намериш за добре.

Люджан се постара да сдържи облекчената си въздишка, изправи се на колене, кимна на чакащия наблизо бегач и заговори бързо:

— Заповеди до лорда на Тускалора. Да изтегли войниците си на юг, след това да се задържи и да подкрепи онези, които ще го последват... — Погледна плахо към Черните халати и получи кимване от Акани, гневен поглед от Тапек и лека напрегнатост на лицето на третия маг. — Да защити оттеглянето им — довърши Люджан припряно.

Щом вестносецът изхвърча навън, Люджан махна на друг бегач и занарежда отегчително дълъг низ от указания, включващи две маневри по фланговете и неща, които за ушите на външен слушател представляваха неразгадаем военен жаргон. След като и този куриер излезе на бегом, Люджан отново се поклони на магъосниците.

— Може ли да ви предложи освежители, велики?

— Малко сок би облекчил дневната горещина — съгласи се третият Черен халат.

Тапек започна да потропва раздражено с крак, но Люджан плесна с ръце на слугите и поведе задълбочен и витиеват спор какво точно вино да се донесе и кое от лагерните региони е най-подходящо да се поднесе на гости с толкова висок ранг. Дърдоренето заплашваше да продължи до безкрай, но Тапек се сопна, че не искат никакви деликатеси: по един джомач и глътка вода щели напълно да задоволят нуждите им.

— Брех! — възрази най-чистосърдечно Акани. — Аз лично смятах, че си заслужава да опитаме мидкемийско вино.

— Вие стойте тук и пийте с този малоумник, който нарича себе си Боен водач — почти изрева Тапек. — Има обаче по-важни неща, за които да се погрижим, и мисля, че е в интерес на съвета, който ни изпрати като емисари, един от нас да наблюдава и да се увери, че войските на бойното поле наистина прекратяват стълкновението.

Акани погледна с укор младия магьосник.

— Люджан се подчини безпрекословно и заповяда войските му да се изтеглят. Оспорваш ли честната му дума?

— Не ми се налага — изръмжа Тапек.

В този момент третият магьосник, който гледаше разсеяно към движещите се в далечината армии, каза:

— Всъщност Тапек може би има право. Поне аз не виждам никакво отслабване на боевете.

За изненада на Люджан Акани махна пренебрежително с ръка.

— Е, тези неща отнемат време. — Изгледа рязко Люджан и поглади брадичката си. — Каза нещо за васал, който да се задържи като подкрепление, докато друга част се изтегля... така ли беше, Боен водач?

Люджан едва прикри стъписващото прозрение. Страхопочитанието отчасти го напусна, щом осъзна: това наистина бяха просто хора! Бяха разделени на фракции също като съперническите си Управляващи лордове в Играта на Съвета. По всичко личеше, че Черният халат Акани се опитва да помогне на каузата на Мара, без открито да се противопостави на едикта на Събранието. Потисна неоправдания си подтик да му се довери и отвърна:

— Абсолютно, велики. Лордът на Тускалора ще...

— О, не ни досаждай с подробностите! — прекъсна го Тапек. — Просто ни кажи защо Мара от Акома дръзна да повярва, че може да заповяда тази атака и тя да мине безнаказано, след като изрично ѝ беше забранено да воюва с Джиро от Анасати.

Люджан облиза устни с непресторено безпокойство.

— Не мога да знам това. — Още по-мъчителна мисъл обзе ума му. Можеше да причини смъртта на Мара с грешен избор на думи. В името на боговете, беше добре обучен да се бие, но дипломатичността на Сарик не беше негова дарба. Поколеба се, докато намери как да заобиколи пряката истина. — Заповедите ми от нея бяха да попреча на

армията на традиционалистите да настъпи на север към Кентосани. Както казахте, тя е на път към Свещения град, също по заповед на Събранието.

— А-ха! Тъй значи. — Тапек скръсти ръце и поглади доволно ръкавите на халата си. — Сега ще чуем истината. Кой път хвана, за да стигне там? И без увъртания! Под страх от смъртно наказание, кажи ми пряко. — Тапек вдигна пръст и от него изригна пламък и раздра въздуха със съсък. — Отговаряй!

Люджан се изправи. Ако щяха да го убият или да провали шансовете на Мара, щеше да го направи като мъж и воин, на крака.

— Твоя воля, велики. Милейди се канеше да пътува по обиколни пътища, с почетната си гвардия, в случай че се натъкне на беда.

Най-кроткият магьосник от тримата, Кероло, попита:

— А ако се натъкне на беда?

Люджан преглътна и усети, че гърлото му е пресъхнало като пергамент. Покашля се и каза ясно и високо, както искаше.

— Тогава би потърсила убежище в най-близкия кошер чо-джа.

Кероло и Тапек се спогледаха обезпокоено и едновременно задействаха транспортните си устройства. Бръмчене изпълни въздуха и проряза заглъхващите викове от битката и далечния трясък на мечове. След това вятър разцепи пелената от прах и двамата изчезнаха. Акани остана загледан в Люджан в напрегнатата тишина. Изтече миг. Люджан стоеше изправен и вдървен като новобранец, изтърпяващ огледа на старши офицер. Между двамата сякаш премина безмълвно разбиране, колкото и различно да беше положението им в живота.

— Стига хитрувания — каза магьосникът. — Господарката ти има ако не съюзници, то съчувствени уши в Събранието, но дори те ще стоят настрана пред открито непокорство. Каква причина има Мара да разчита на чо-джа?

Люджан се отказа от всякакви опити да шикалкави. С този Черен халат по-нататъшните хитрини щяха да спечелят бърза присъда. Все пак, уплашен да не издаде твърде много, подбра думите си изключително предпазливо.

— От дълго време е приятелка с царицата чо-джа на родното си имение. През годините е откупувала услуги от кошера, много от които за защитата на Акома.

Акани се намръщи.

— И чо-джа извън границите на именията ѝ с готовност подкрепят каузата ѝ?

Люджан сви рамене.

— Това не мога да кажа, велики. Само Господарката на Акома знае какви сделки са сключени и какви не.

Погледът на Акани стана пронизващ, сякаш обърна мислите му наопаки и ги изложи на ослепителна светлина. Мраз полази по плътта на Люджан и той потръпна. А след това усещането премина.

— Казваш истината — съгласи се Акани. — Но бъди предупреден, Събранието ще стигне до дъното на този проблем. За жалост би могло да се окаже, че може да се разделим в каузата си, Бойни водачо на Акома. — И с кимване, което може би издаваше уважение, Акани активира транспортното си приспособление и изчезна.

Люджан се хвана за ръба на масата, за да не се огънат коленете му. Мара, помисли отчаяно: Какво щеше да стане с нея? Защото въпреки че по милостта на Събранието на армията на Джиро да бе забранено да настъпи към Кентосани, истинският враг се беше пробудил. Макар Люджан да беше виждал господарката си да постига невъзможното и макар да имаше безгранична вяра в гения ѝ да импровизира, дори една Слуга на империята не можеше да се опълчи на Събранието и да оцелее.

28.

ВЪЗМЕЗДИЕ

Носилката беше тежка.

Носеха я осем роби. Беше от хубаво твърдо дърво, инкрустирано с раковина коркара и обковано с пъпки рядко желязо. Скъпите копринени пердета, тежко извезани и отрупани с ресни и пискюли, бяха предназначени да стъписат всеки зрител, но допускът на светлина и въздух бе пожертван в името на разкоша. Откакто утрото бе станало достатъчно светло, за да позволява четене, лорд Джиро от Анасати бе заповядал на слугите си да издърпат завесите.

Ефектът можеше и да не е толкова изящен, колкото докато бяха спуснати, но Джиро не се притесняваше. Нямахше никой важен наоколо, който да забележи.

По горския път, който водеше на югоизток към Кентосани, нямаше никакви кервани или други благородници. Ако не се брояха редките куриери, беше съвсем празен, освен бежанците — простолудие, бягащо от градовете. Храната беше в оскъдица и семействата в най-бедните квартали, първи бяха започнали да гладуват. Бяха дрипави хора, покрити с язви и опърпани. Носеха плачещи бебета или дърпаха след себе си по-големи деца, които залитаха и се препъваха, отслабнали от недохранване. Млади мъже носеха на гърбовете си обични баби и дядовци. Околността не предлагаше голям шанс за лов или беритба на орехи и плодове.

Джиро не обръщаше внимание на окаяния народ: бедността им беше по волята на боговете. Войниците в авангарда му разчистваха пътя, за да премине свитата му, и ако не се броеше плачът на децата, всички бяха само пълзящи сенки в облаците прах.

Чумака крачеше до носилката. Не изглеждаше уморен и отвърщаше на въпросите на господаря си, които бяха малко и нарядко и твърде различни по тема от дългите отегчителни трактати по имперския закон, изложени в свитъците на коленете на Джиро.

— Не вярвам на Шинцаваи — отсече Джиро. — Брат му Касуми прекара години в боеве на варварския свят, като част от заговора на Синьото колело да подкопае Военачалника, а безчестните коварни нрави на мидкемийците са повлияли и на Хокану.

Чумака погледна напрегнато господаря си и за пръв път се поколеба. И сякаш притежаваше силата да отгатва мислите му, Джиро разбра: Първият му съветник знаеше, че си спомня за Тасайо от Минванаби, гениален пълководец, чиято армия бе унижена от Мара с непредвидима тактика, приложена по съвета на един мидкемийски роб. Това, че домът Минванаби вече не съществуваше, дори не биваше да се споменава. Изнервящите страхове не биваше да се раздухват, за да не се разгори искрата в пламък. Най-сетне Чумака каза:

— Милорд, всичко, което могат да постигнат ръцете и умоте на хора, е направено, за да гарантира успеха ти. Виж, съдбата, късметът и боговете правят каквото те пожелаят. Дали ще седнеш на златния трон, или не, това е тяхно решение.

Джиро се размърда: бронята го стягаше неудобно. Не беше суетен, но добре разбираше силата на външния вид. Като човек на изкуството, щеше да предпочете лек копринен халат в червеното на Анасати, с цветя гаганджан, бродирани на маншетите. Но след убийството на Ичиндар никой благородник не смееше да пътува по обществени пътища невъоръжен. Още повече се подразни от това, че Чумака беше прав. Точно колко прав, не искаше и да мисли. Беше чул всяко донесение. Беше ръководил заседанията на съвета. Знаеше какво съобщават за ходовете на врага.

И новините бяха добри.

Хокану от Шинцаваи все още беше поне на два дни преход северно от Кентосани, докато кортежът на лорд Анасати щеше да премине през големите порти в късния следобед, най-много до залез-слънце. Джиро отново прехвърли в ума си уверенията, които му бяха дали: щеше да стигне до Свещения град невъзпрепятстван от съюзниците на Мара. А когато пристигнеха, Шинцаваи щяха да са изтощени. Магьосниците бяха ядосани на Акома, защото силите на Мара бяха влезли в бой с армията на Анасати на юг, бяха насочили цялото си внимание към Мара и не обръщаха внимание на лорда на Анасати, който външно се подчиняваше безпрекословно на заповедите им.

Ръцете на Джиро се стегнаха върху свитъците в скута му. Сепнат от прашенето им, той изруга, притеснен да не би в разсейването си да ги е повредил, а Чумака като че ли за пореден път прочете мислите му.

— Разчете правилно съобщението, донесено от гълъба снощи, господарю — увери го Първият съветник с привидно небрежен тон. Но Джиро не се заблуди. Чумака беше впил острия си поглед в пътя напред, сякаш можеше да види през облака прах, вдиган от краката на авангарда, и изглеждаше уж погълнат от похода, но добави проникателно: — Бойният водач на Мара е предприел непредизвикана атака. Събранието вече трябва да е реагирало. Помисли над това.

Джиро се усмихна. Въображението му зарисува подробни образи на Мара, изпечена от магия. Но нито едно от тези въображаеми мъчения не му носеше утеха. Искаше да види трупа на жената, която го беше отхвърлила, нанизан на стомана. Копнееше да види черепите на децата ѝ, децата, които беше дръзнала да зачене от други мъже, натрошени като яйчени черупки в краката си. Можеше да стъпче мозъците им и да е сигурен в своя триумф. И все пак късметът на Слугата на империята беше легендарен, беше повече от суеверие. Титлата на Мара носеше божествено благословение, което никой не можеше да пренебрегне. Джиро неведнъж си беше въобразявал, че дните ѝ са свършени, а после я бе виждал как триумфира.

Червеят на безпокойството продължаваше да го гложди. Ръцете му неволно отново се впиха в пергаментата. Крехката кожа изпращя и късчета рядка позлата се отлюспиха и полепнаха по потните му длани.

— Няма да се почувстваш сигурен, докато не седнеш на златния трон, господарю — обобща Чумака делово. — Когато жреците на Двайсетте бога се преклонят в нозете ти и те удостоят с правото на наследството, когато всички опрат чела в земята, за да те приветстват като своята Небесна светлина, едва тогава нервите ти ще престанат да крещат.

Джиро го чу, но не откъсна погледа си от пътя напред, пътя към Свещения град. Според всякаква логика пътят към окончателната му победа бе открит. Събранието нямаше да го възпре, след като Мара умреше. Всъщност трябваше да подкрепят каузата му, макар и само за да се избегне хаосът и безвластието, които опустошаваха мира в държавата, след като Лойава беше убил Ичиндар. Никой не подозираше, че самият Джиро стои зад това. Заговорът бе осъществен

тайно и след години грижливо обмисляне. Вината не можеше да бъде проследена извън Омечан и дори изтезания не можеха да изтръгнат истината. След като военачалничеството бе обещано на техния род, разкриването му нямаше да е в техен интерес.

Джиро не изпитваше прекомерна скръб, че армията, завещана му с мантията на Анасати, трябва по необходимост да се самоунищожи, за да задържи на място воините на Мара и да обърне гнева на Събранието срещу нея. Смъртта им щеше да е чест, след като щеше да извиси техния лорд над всички в империята. Духовете им щяха да бъдат посрещнати триумфално в залите на Червения бог, след като враговете на Джиро бъдеха принудени да признаят превъзходството му.

Първият, който щеше да се просне пред имперския трон, беше Хопара от Ксакатекас. Това жалко парвеню се беше лепнало за полите на Мара от самото начало, а месецата му се във всичко майка не бе направила нищо! Въпреки цялото ѝ прословуто разбиране за мъжка доблест Исашани така ѝ не беше окуражила първородния си да действа сам, както подобава на един мъж. Заради вдовстващата лейди и глезеното ѝ синче не един заговор, целящ да опозори Акома, се беше провалил! Джиро се изпоти, щом си спомни колко пъти Хопара беше влиял на стария Фрасай от Тонмаргу дотолкова, че той бе поддържал интересите на покойния император над тези на собствения си клан Йонани!

Гневът му се разпали, докато изреждаше в ума си списъка от оскърбления. За него снизхождението беше слабост. Не беше човек, който да забрави кой е попречил на плановете му.

Намръщи се, докато обмисляше кой от враговете си ще унизи след това. Ако магьосниците проявяха великодушие в наказанието си за неподчинението на Мара, Хокану също можеше да оцелее, за да целуне пода пред подиума на златния трон.

Потисна кикота си. Неоспоримата власт, която поддръжниците на Мара се бяха потрудили да дадат в ръцете на Ичиндар, щеше да се падне на него, Анасати, като наследство! Щеше добре да борави с това всемогъщество, о, да. Щеше да възстанови Висшия съвет и Военачалничеството, а след това щеше да оглави всичко, включително и храмовете, в безпрецедентно върховенство. Властта му щеше да е богоподобна и нямаше да има жена, родена в империята, която да не се просне пред неговия блясък. Можеше да вкарва в ложето си които

девици пожелае и никоя нямаше да откаже благоволенieto му! Това, че Мара от Акома го бе отхвърлила, никога повече нямаше да има значение, защото родът ѝ щеше да е прах. Той, Джиро, деветдесет и вторият император, щеше да бъде запомнен като човека, опозорил и унищожил Слуга на империята. Делата му щяха да се възвисят като монумент в очите на боговете: безпрецедентният, съвършен преврат в Играта на Съвета.

Чу се вик и Джиро се сепна. Пергаментите се разсипаха около краката му.

— Какво става? — попита рязко и едва сега видя, че Чумака не е до носилката.

Този човек се държеше дразнещо независимо. Джиро кипна, щом видя побелялата глава на Първия си съветник до шлема с пера на Боен водач Омело.

Ядът на Джиро се стопи, щом долови тревогата на лицето на офицера.

— Какво става? — попита по-високо.

Омело закричи към носилката. Светлоокият Чумака го последва.

— Милорд — докладва Омело. — Един от съгледвачите ни е бил прострелян, докато е тичал към нас. Някой го е убил, за да му затвори устата. Стрелата е небелязана. Ще е разумно да престоим воините си в по-стегнат строй.

— Разбойници? Или някой съюзник на Акома? Мислиш ли, че има опасност? — попита бързо Джиро. Всяко забавяне можеше да се окаже фатално. Възвърна достойнството си, махна на Омело да се заеме със задълженията си и се обърна към Първия си съветник.

Лицето на Чумака изобщо не изглеждаше според очакването му. Издаваше замислено любопитство, сякаш се беше изправил пред забавна загадка.

— Не изглеждаш притеснен — подхвърли със сух сарказъм Джиро.

— Притесняват се глупаците. — Чумака сви рамене. — Благоразумният човек се стреми към разбиране. Каквото има да стане, ще стане, и притеснението няма да помогне, но разбирането и предвиждането може да предложат оцеляване.

Докато воините стягаха строя си, Джиро огледа пътя. Вече нямаше бежанци. Това само по себе си беше предупредителен знак,

тъй като бежанците бяха плахи като птици, склонни да се разлетят, щом се появи беда. — Пътят напред се изпъваше пуст и огрян от слънцето. За разлика от него, непроницаемата сянка под дърветата бе като нощ. По-напред, след един лек завой, пътят се спускаше, след което прехвърляше тясна долчинка, изпъстрена от светлина и сянка. Бръмчаха насекоми и проблясваха на светлината, но нищо топлокръвно не издаваше звук. И птици също. Макар и притеснен, Джиро каза:

— Не виждам нищо, от което да се боим.

И все пак някаква неясна тревога го накара да опипа дръжката на меча си. Чумака също изглеждаше напрегнат.

Само глупак нямаше да се притесни, увери се мълчаливо Джиро. Помъчи се да сдържи нетърпението си. Залозите, които бе направил, бяха огромни, най-високите в историята. Не можеше да очаква да вземе имперския трон без противопоставяне. Махна мократа си длан от дръжката на меча и се пресегна да разхлаби каишката около врата си — на нея бе закачена торбичка с документ. А на документа със сбити официални думи бяха изредени всички точки в закона, които трябваше да се включат в брачния му договор с Джеиля.

Погали кожата като талисман. Никакви грешки нямаше да се допуснат, никакви подробности да се пропуснат, щом влезеха в Кентосани. Нито страница не бе останала непрочетена в библиотеките. Двамата с Чумака бяха проучили всеки правен запис на всяка съществувала династия и оставаше да се подсигури само имперският печат, ударен от първата жена на Ичиндар, Тамара, за да подпечата годността на Джиро като кандидат за императорската дъщеря. Възкачването на трона щеше да последва по необходимост. Никой съдия или Първи съветник на дом, никой правен ум в империята не можеше да оспори претенцията на Анасати пред такива документи. Можеше да има други благородници, неотстъпващи на Джиро, но никой не бе по-добър — след като Джъстин от Акома умреше — и никой от тях нямаше да дръзне да оспори правото на Анасати.

Вик го накара да погледне към дърветата. Движеше ли се някой там? Джиро изрита книжните свитъци от краката си и се помъчи да се взре в сумрака на леса.

В затаения въздух отекна смътен тропот и войните се размърдаха неспокойно.

Един от старите ветерани се вцепени, после викна:

— Командире! Познат ми е този звук.

— Какво е? — попита Омело.

Джиро се обърна и позна мъжа, който бе заговорил — беше един от оцелелите от почетната гвардия, пратена някога с брат му да придружи мирната делегация на Ичиндар на варварския свят Мидкемия. Мирните преговори, които бяха завършили с клане. Халеско от Анасати беше паднал в първата атака. Само един от почетната му гвардия беше оцелял, за да се добере обратно през разлома, понесъл с други трима мъже изпадналия в безсъзнание император. В чест на спасяването на Небесната светлина мъжът бе получил място в личната охрана на Джиро. Сега той заговори припряно:

— Чух този звук, когато се бих с варварите, господарю. — Грохотът откъм гората се приближи и той повиши глас: — Врагът язди! Конете! Яздят конете!

В следващия миг от дърветата изригна хаос.

Облечени в синьо воители, яхнали четирикраки варварски зверове, връхлетяха стремглаво. Омело закрещя заповеди. Беше проучил донесенията на войници, изправяли се срещу конница на Мидкемия. Само една тактика имаше шанс за успех. Воините, придружаващи своя господар, бяха цветът на силите на Анасати. Подчиниха се без колебание и се разпръснаха, за да не бъдат стъпкани. Носачите на Джиро отстъпиха назад, за да могат колкото може повече бойци да застанат между своя господар и връхлитащата конница.

Джиро едва преглътна пристъпа на паника. Шинцаваи не бяха на два дни разстояние от Свещения град, бяха тук! Конете бяха бързи! И тежки! Копитата им разтърсваха земята. Копията на ездачите блестяха на слънчевата светлина.

Първите редици воители посрещнаха щурма. Бяха храбри, твърди и решителни, но нямаха никакъв шанс. Копията ги пронизваха и копитата ги тъпчеха като трева. Най-пъргавите успяха да се отдръпнат, за да загинат от мечовете на ездачите в синя броня. Само ветеранът от мидкемийските воители успя да се измъкне: бързият му удар посече един от зверовете отзад и животното рухна и зарита безпомощно в прахта. Ездачът му се претърколи и изруга над странно човешкия

крясък на коня. Меч срещна меча и победителят в сблъсъка се изгуби сред охрения облак прах.

Втората линия защитници не се справи много по-добре. Един от мъжете прониза в гърдите връхлитащ кон, преди да бъде стъпкан. Ездачите пронизаха повечето защитници, но след това копията им се оказаха безполезни, понеже тези, които не се счупиха или останаха забити в човешка плът, бяха твърде дълги за бой с противника в близък обхват.

Джиро заръмжа проклетия. Можеше да умре тук! И какво ужасно прахосване щеше да е — да си отиде като Халеско в бъркотията на битката! Да загине от удар на меч като някой неграмотен глупак, заслепен от жажда за слава! Не можеше да приеме такава смърт. Първо щеше да види Мара унижена!

Скочи от носилката, побеснял като хванат натясно саркат.

Омело крещеше заповеди. Първоначалният щурм се бе забавил и следващите редици стояха в разкъсан строй, докато конете на Шинцавай възвиваха, за да избегнат падналите. Конниците извадиха мечове и сякаш слети в едно с чудовищните си зверове връхлетяха срещу пешите воители.

Цуранското майсторство с меча беше най-слабо срещу удари отгоре. Най-добрите воители на Джиро паднаха с разцепени шлемове и кръвта им попи в сухия път.

А конниците продължаваха да връхлитат. Обкръжиха носилката и най-вътрешната лична охрана на Джиро. Последните му и най-твърди защитници закрепяха в непокорна ярост. Дори и най-дръзките разбираха: нямаше да са достатъчно.

Омело изкрещя проклетие. Чумака сякаш се беше скрил вдън земя.

Конницата на Хокану тъпчеше през падналите. Още един кон рухна и се замята на земята. Джиро преглътна надигащото се в гърлото му гадене и вдигна меча си. Войната не беше силата му, но трябваше или да се бие, или да умре.

Стисна зъби, оглушен от виковете на смъртно ранените, и се стегна за първия си удар, замаян и съкрушен от жестоката реалност на битката. Само фамилната гордост го държеше на крака.

Един кон се вдигна на задните си крака пред него, черен на фона на жаркото небе, копитата му биеха въздуха. Зъби блеснаха бели на

лице, засенчено от шлема с перата на лорд, и Джиро разбра: ездачът беше Хокану.

Лордът на Анасати се вгледа в очи, в които нямаше жал: очи, които бяха тъмни като на Камацу и които оголиха Джиро до сърцевината на духа му, за да познаят в него страхливия убиец.

И в тях Джиро видя своя край.

Срещна първия удар на меча, както беше научен. Успя да парира втория. В краката му издъхваше воин. Прекрачи го и едва не се препъна. Горчивина опари гърлото му. Нямаше никаква сила. А Хокану връхлиташе отгоре, конят му подскачаше като демон и мечът му сечеше като лъч слънчева светлина.

Джиро залитна назад. Не! Това не можеше да се случва! Той, който с основание се гордееше със себе си, щеше да бъде посечен от някакъв си меч! Изтръпнал до дъното на душата си от страх, той се обърна и побягна.

Всякакво понятие за позор бе изтласкано от ума му от ужаса от онова, което тътнеше след него. Мускулите му закрепяха от напрежение. Трябваше да стигне до гората. Умът можеше да надделее над меча — но само ако успееше да оцелее. Беше последният от синовете на баща си. Не беше срам, а само благоразумие да оцелее на каквато и да е цена, така че Мара, проклето да е името ѝ, да умре преди него. Тогава боговете можеха да правят с него каквото си поискат.

Звукът от битката заглъхна, накъсан от тропота на копита в сухата пръст. Джиро стигна до дърветата и се покатери на някакви камъни.

Тропотът на копитата вече не се чуваше. Беше спрял. Гората бе задържала ездача. Джиро примига, огледа се и се хвърли задъхан към близкото дърво.

— Обърни се и се бий — отсече глас зад гърба му.

Той се обърна рязко. Хокану беше слязъл от коня. Чакаше вдигнал меча си, безлик в сянката на шлема си като ексекUTOR.

Джиро сподави хленча си. Беше предаден! Чумака беше сгрешил и беше сгрешил лошо, и сега това беше краят. Нажежен до червено гняв отми паниката. Лордът на Анасати вдигна оръжието си и връхлетя.

Хокану отби меча му все едно беше играчка. Беше опитен боец — и имаше удар като желязо. Джиро усети разтърсваща болка в ръката

и мечът изхвърча от нея и падна в храстите.

— Омело! — изкрещя Джиро в паника. Някой, който и да е, поне един воин от почетната му гвардия трябваше да е жив и да чуе вика му. Трябваше да го спасят!

Умът му запъна и отказа да работи.

— Позор за теб, който си готов да убие невъоръжен враг.

Хокану оголи зъби, но не в усмивка.

— Невъоръжен като баща ми ли? Смърт в леглото от отровна стрела? Знам, че убиецът беше твой. — Джиро понечи да го отрече и Хокану изкрещя: — Имам записите на тонга! — Лордът на Шинцаваи приличаше на vyplътения ужас, когато замахна с меча си, а след това, с извивка на китката, го заби с върха надолу в земята и той затрепери, щом пусна дръжката му. — Ти си измет... не, по-низш и от измет, да ми хленчиш за чест!

И направи крачка към Джиро.

Джиро се присви, готов за борба. Добре! В крайна сметка умът щеше да надвие! Беше убедил доблестния глупак Шинцаваи да му излезе с голи ръце! Макар лордът на Анасати да знаеше, че не е превъзходен борец, смъртта щеше да е по-бавна от посичане с удар на меча. Беше спечелил време и може би някой от почетната му гвардия щеше да дойде и да го спаси.

За да спечели още време, Джиро отстъпи назад. Беше твърде бавен обаче. Хокану настъпваше с бързината на ловец и тласкан от жажда за мъст. Две яки ръце сграбчиха Джиро за раменете. Той вдигна ръката си да се измъкне и Хокану го стисна за китката и я изви.

Джиро изсъска. Сълзи замъглиха очите му. Жестоката хватка само се стегна още повече. Джиро примига. Хокану се беше извисил над него и лъч слънчева светлина блесна отразен от лъскавия му шлем.

Джиро се помъчи да заговори. Устата му се отвори, но не излезе ни една смислена дума. Никога в безметежния си пълнолетен живот не беше търпял болка и целувката ѝ отне разума му.

Хокану го дръпна нагоре, както човек вдига пале. Очите му гледаха безумно; приличаше на демон, който няма да се засити само с кръв. Пръстите му бяха като на хищна птица, когато смъкна пищния шлем на Джиро с пукот, който разкъса врата му.

Ледена пот обля Джиро и той изпъшка, осъзнал какво предстои.

Смехът на Хокану беше убийствен.

— Помисли, че ще се боря с теб, нали? Глупак! Оставих меча си, защото не заслужаваш воинска чест. Ти, който купи убийството на баща ми, заслужаваш кучешка смърт.

Джиро вдиша хрипливо. Отвори уста да помоли за милост, но Хокану го разтърси и той изхлипа:

— Той беше старец.

— Но го обичаха — викна Хокану. — И беше моят баща. А твоят живот мърси света, в който той живя.

Дръпна го рязко нагоре и кесията с документи се измъкна изпод бронята. Лордът на Шинцаваи извъртя ръка и сграбчи каишката. Джиро се дръпна назад, изпаднал в ужас.

— Не би се опетнил със смъртта ми, ако съм толкова презряно същество.

— Нима? — изръмжа Хокану, докато извиваше каишката като гарота на удушвач.

Джиро се замята и задраци с пръсти. Ноктите му се чупеха в синята броня. Хокану дръпна още по-здраво. Лицето на Джиро се наля с кръв. Главата му забуча. Слюнка закапа от устните му и очите му се изцъклиха. Безчестието на смъртта му го ужаси и той се замята и зарита отчаяно. Лицето му вече ставаше яркочервено.

Хокану беше обзет от ярост, стихийна и безразсъдна като приливна вълна. Заради изгубеното им дете и мъртвия си баща той извиваше и извиваше кожената каишка, докато лицето на Джиро от тъмночервено не стана мораво и след това посиня. Продължи дълго след като Джиро падна отпуснат в ръцете му. Каишката се впиваше дълбоко през кожа, трахея и гърло. Със сълзи в очите, разтреперан, Хокану продължаваше да извива и да извива...

Един от Ударните водачи на Шинцаваи намери господаря си над падналия враг. Нужни бяха силни ръце, за да го откъснат от трупа.

Грохнал, Хокану седна и скри лицето си с окървавените си пръсти.

— Свърши се, татко — изхриптя. — Удуших кучето със собствените си ръце.

Ударният водач изчака търпеливо. Видял беше дълги години служба и познаваше господаря си добре. Погледна кесията с документи, усукана около врата на Джиро, и извади съдържанието ѝ —

предположи, че ще е нещо, което господарят му сигурно ще иска да прегледа, щом се съвземе.

След малко Хокану спря да трепери. Надигна се бавно, без да откъсва очи от дланите си. Лицето му беше безизразно. После, все едно мръсотията по пръстите му не беше нищо повече от чиста пръст, а мъртвата твар, просната окаяно в червената си броня, не беше нищо повече от убит дивеч, се обърна и се отдалечи.

Ударният водач закрочи след господаря си. Извика на войниците, които продължаваха да се бият в ръкопашни схватки на пътя:

— Предай на редиците! Джиро от Анасати е мъртъв! Денят е наш! Шинцавай!

Вестта за края на Джиро се разнесе по полето на битката като огън по сухо поле. Застанал до обърнатата носилка, Чумака също чу вика:

— Лордът на Анасати е мъртъв! Джиро е убит!

Първият съветник на Анасати погледна разпилените в краката му свитъци и помисли за другия документ, който Джиро беше носил до гърдите си. Какво щеше да стане, ако го намереха?

— Глупаво момче — въздъхна тихо. — Достатъчно страхлив да побегне, но не и да скрие.

После сви рамене. Омело се изправяше, от раната на черепа лицето му беше в кръв. Изглеждаше горд, както винаги, но в очите му нямаше живот. Погледна Първия съветник и отрони:

— Какво е останало?

Чумака огледа замислено останките от почетната гвардия на Джиро, живите, както и мъртвите. От сто мъже едва двайсетина продължаваха да стоят на крака. Почетен брой срещу коне, прецени той хладно. Устоя на силното желание да седне. Да скърби не можеше. Обичта не му беше присъща. Дългът ри беше дълг и той се гордееше с това, че бе надвивал с ум враговете на Анасати. Но това вече бе свършило.

Така че каза на Омело, когото познаваше още от дете:

— Омело, приятелю, макар да те уважавам като войник, ти си традиционалист. Ако желаеш да паднеш на мечата си, съветвам те да го направиш, преди да са ни разоръжили. Не те подтиквам да го правиш. Колкото до мен, мисля да заповядам на оцелелите да оставят оръжията си и се надявам, че Мара ще е толкова милостива сега, колкото беше и

в миналото. — И много тихо, за да не бъде чуто и да не блесне твърде ярко надеждата му, добави: — И дано да има някой незапълнен пост, за който да сме годни.

Омело изрева заповед всички да положат мечовете си на земята. След това, докато оръжията падаха едно след друго от вкочанените пръсти, изгледа сдържаното загадъчно лице на Чумака, облиза пресъхналите си устни и попита:

— Имаш ли такива надежди?

И двамата знаеха: не говореше за милостта, проявена от Мара в миналото. Господарката, от чието милостиво състрадание оттук нататък щеше да зависи животът им, ако не и свободата им, беше белязана за смърт. Дори по милостта на боговете да успееше да оцелее от гнева на Събранието, все пак оставаше последната кохорта воители на Минванаби, снаряжени в зелената броня на Акома. Бяха получили заповедта си от Чумака: да я убият на всяка цена и да се погрижат целта на Джиро да бъде изпълнена.

Очите на Чумака пробягаха настрани, а след това блеснаха с хазартен плам.

— Тя е Слуга на империята. С наша помощ все още може да преживее гнева на Събранието.

Омело плю на земята и обърна гръб.

— Едва ли. — Раменете му се изгърбиха като на бик нийдра, преди остенът да го смушка, за да го подчини. — Колкото до мен, прав си: аз съм традиционалист. Тези нови неща не са за човек като мен. Всички трябва да умрем някога, и по-добре да умра свободен, отколкото роб. — Погледна към небето и заяви: — Днес е добър ден да поздравя Червения бог.

Чумака не успя да извърне лице достатъчно бързо, преди Омело да се хвърли напред и да падне в последна прегръдка върху острието на собствения си меч.

Кръвта бликна от устата му. Чумака се наведе, сложи сбръчканата си длан на бузата му и чу последните му думи:

— Погрижи се воините ми да останат живи и свободни, ако Мара живее. Ако не, кажи им: ще ги срещна при... портата към... залите на Туракаму.

Гърмът отекна посред бял ден. Ударът се стовари от ясното небе и разтърси дърветата. Появиха се двама магьосници — рееха се във въздуха като древни богове.

С тайнственото си изкуство червенокосият Тапек се извиси още. Понесе се като кръжащ ястреб и заоглежда пътя, който лъкатушеше през хълмове и долини на север към Кентосани. Магията му даваше ясна като на хищна птица гледка, но сенките скриваха, листа и клони затулваха повърхността. Намръщи се и проклятието му се понесе с него по вятъра. Тук бяха и щеше да ги намери.

Зърна движение, завъртя се с лекотата на въздушен дух и огледа. Кафяви петънца, движеха се: стадо пъстри гатания — шестокраки сърни. Но не и коне.

Сприхав и раздразнен, продължи над пътя. И ето я: обърната лакирана в червено носилка, блестяща на слънчевата светлина със спиралите си инкрустирана раковина коркара. Скъпо изделие, подходящо само за лорд с най-висок ранг — и със завеси с цветовете на Анасати.

Тапек се спусна стремглаво надолу.

Не толкова настървен в гонитбата, Кероло все пак не бе неподготвен. Зърна спускането на другия маг и ускори полета си да го догони.

Изкривил презрително устни, червенокосият маг посочи облака слягаща се прах по-нататък по пътя.

— Ето там. Виждаш ли?

Кероло обхвана мълчаливо с очи сцената на разигралата се на пътя битка. Конете, все още плувнали в пяна от щурма. Воини на Шинцаваи в синьо, вече спешени и обкръжили с насочени мечове скупчените останки от почетната гвардия на лорд Джиро. Омело, мъртъв в кръга, прободен от острието на собствения си меч. Чумака до него, като че ли за първи път изгубил хладнокръвието си.

— Лордът не е с хората си — отбеляза ледено Тапек, докато оглеждаше падналите.

— Да, няма го — каза Кероло, по-скоро с тъга, за разлика от него. — Но пък толкова стабилен командир като Омело не би се пронизал с меч си без причина.

— Мислиш, че Джиро е мъртъв? — отвърна Тапек, без да спира да оглежда земята под тях, и изведнъж посочи. — Виж! Там, под

дърветата.

Полетяха натам и след секунди видяха мъртвия Джиро и забития в земята меч на Хокану.

— Удушен е! — викна Тапек. — Лорд Джиро е умрял в позор. Отново ни се опълчиха!

— Никой не би могъл да оспори, че лорд Хокану имаше традиционното право на мъст — отбеляза Кероло. — Знае се кой бе виновен за убийството на баща му.

Тапек все едно не го чу.

— Това е дело на Мара! Съпругът ѝ винаги се е държал за полата ѝ. Наистина ли вярва, че ще простим тази безчестна смърт само защото ръцете ѝ уж са чисти?

Кероло сви рамене.

— Това е предположение, особено след като Събранието трябва да реши какво действие да предприеме заради атаката на армията ѝ в равнината Нашика.

— Да реши? — Тапек свъси вежди възмутено. — Не може да мислиш за ново свикване на съвета! Спорът ни и забавянето вече струваха на империята един Велик дом.

— Едва ли. — Спокойствието на Кероло изтъня като острието на меч, точен твърде дълго на бруса. — Останали са братовчедки от потеклото на Анасати: половин дузина млади жени, посветени на храма, които все още не са се обвързали с клетва да служат.

— Какво? Да дадем власт в ръцете на поредната неопитна жена? Удивляваш ме! Или нещастно момиче, чието наследство ще бъде унищожено пред очите ѝ, преди да е управлявала и година, или поредната Мара? Точно този избор преди двайсет години ни създаде днешните трудности.

— Събранието ще посочи наследник на Анасати след като решим проблема между Шинцаваи и Акома — настоя Кероло. — Трябва да се върнем в Града на магьосниците. Веднага. Тази новина трябва да бъде чута незабавно.

Тапек присви очи.

— Глупак! Можем да я хванем веднага!

Кероло затаи за себе си подозрението за възможен съюз с чо-джа. Премълча вътрешния си страх, че Мара може да си е спечелила помогъщ съюзник от който и да е смъртен император.

— Джиро вече е мъртъв — възрази той кротко. — Каква полза от бързане тепърва? Повече конфликт няма да има. След като Джиро е мъртъв, за какво?

Тапек едва не изкрещя:

— Мислиш ли, че се противопоставям на Мара заради Джиро? Тя заплашва нас, глупако! Има много по-големи амбиции от смъртта на един съперник.

Напомнянето беше неприятно за Кероло, но той все пак се опита да остане спокоен.

— Нито съм сляп, нито робувам винаги на протокола. Но съм длъжен да настоя, братко. След като едиктът ни все още е в сила, дори Мара да е толкова кръвожадна като някои познати ни лордове, не може да посегне на нито един претендент Анасати. Ние трябва да решим кой от тях е най-годният да облече мантията на Анасати. Хайде. Въпросът е твърде важен, за да действваме едностранно. Трябва да се съобразим с желанията на нашите събрата.

— Те са идиоти или още по-лошо, съучастници! — кипна Тапек. Закрачи из въздуха, обърна се рязко и изпъна пръст към спътника си. — Няма да стоя бездеен в тази криза! Трябва да действам, за Доброто на империята!

Все едно не бе чул ритуалната фраза, Кероло отвърна:

— А аз трябва да уведомя другите.

Бръкна в джоба си и телепортиращото му устройство забръмча като гневно насекомо.

— Глупак! — Тапек плю в пустия въздух. Вятърът, останал от заминалия си брат маг, отвя думата му.

Погледна надолу. Там, под безоблачното небе, Анасати и Шинцаваи привършваха осветения от времето танц на победител и победен.

Действията им вече бяха за него толкова маловажни, колкото градежите и битките на насекоми. Тапек ги остави с безразличие, извади и той устройството си и отпътува.

29. УНИЩОЖЕНИЕ

Въздухът изплющя.

Тапек се материализира на петдесет стъпки във въздуха на много мили южно от лобното място на Джиро. Беше ядосан не на шега. Търсенето на носилката на Мара създаваше трудности, тъй като за разлика от Джиро тя беше решила да пътува прикрито. Бойният ѝ водач поне го беше признал, като сподели, че е тръгнала по скрити и обиколни пътища.

Тапек огледа напрегнато пейзажа. Долу се изпъваха поля с узрял хуает: златното вече преливаше в убито кафяво, понеже нямаше кой да жъне. Покрай коритото на почти пресъхнал поток лъкатушеше черен път. Нищо не се движеше, освен един бик нийдра в някакъв двор. Пастирчето му лежеше под едно дърво и пъдеше мухи в душната жега. Нямаше причина да поглежда нагоре, тъй че не забеляза надвисналия точно над главата му чародей.

За Тапек малкият роб бе толкова маловажен, колкото и мухите. Магьосникът се намръщи. Търсенето с оглед нямаше да свърши работа: територията, на която можеше да се намира Мара, просто беше твърде обширна. Неотложността го глождеше. Кероло беше оставил нещо важно недоизказано, червенокосият маг беше убеден в това. Иначе защо някой с неговите чародейни дарби щеше да изпита нужда да хукне като дете да докладва на Събранието?

Какво кроеше Мара, че да дръзне да заповяда атака на войските си на равнината Нашика? Тапек облиза устни замислено. Тази жена беше коварна. Дори смъртта на Джиро да не беше нейно дело, а само акт на мъст на Хокану, все пак някой, представляващ Събранието, трябваше да я издири, та поне да улесни задържането ѝ, когато дебели празноглавци като Хочопепа най-сетне се убедят в нарушението ѝ. Събранието щеше да премине от думи към наказателни действия, Тапек не се съмняваше в това. Нищо друго не можеше да произтече от факта, че абсолютният им авторитет бе компрометиран.

Едно издирващо заклинание щеше да свърши работа.

Висенето му във въздуха беше ненужно за магията, тъй че той бавно се спусна. Щом краката му докоснаха земята, бикът измуча тревожно и побягна. Пастирчето се сепна, видя магьосника, изпищя от страх и се просна по корем на земята.

Тка и трябваше, прецени Тапек. Населението трябваше да изпитва единствено страхопочитание към особи от неговия ранг. След това пренебрегна и момчето, и животното и замърмори заклинание.

Долепи длани пред себе си, за да съсредоточи мощта си, затвори очи и я освободи. Нишки невидима сила се изпънаха от тялото му. Плъзнаха се над околността и затърсиха. Където докоснеха каменни или черни пътища, дори най-груби коловози, по които селянци превозваха стоката си от полята, магическите пипала блясваха ярко. Завиваха и проследяваха странични пътища. Плъзваха дори по най-тесните горски пътеки. След няколко минути Тапек стоеше в центъра на изпъната надлъж и шир плетеница от магически нишки. Пипалата се превърнаха в продължение на него самия, чувствителна мрежа, настроена да засече всяко движение, и той зачака в нея като паяк в паяжината си. Леко дръпване в нервите привлече вниманието му към сенчест междуселски път, край който слуга и слугиня се бяха отдали на любовни ласки. Магьосникът остави тази нишка да се стопи и се съсредоточи върху други. Малка банда сиви воители дебнеше безпризорно стадо нийдра. Не бяха единствената такава банда — крадците бяха станали дръзки по време на смутовете, разтърсили цялата империя. Но Тапек остана безразличен. Тези нещастници и беззаконието им не бяха негова грижа. Пренебрегна ги и потърси друга група по пътищата, не толкова граблива може би, но по-добре въоръжена и движеща се също толкова дебнешком.

Разпозна две малки почетни гвардии на дребни благородници. Тези воители просто бързаха с господарите си да се подслонят под закрилата на по-силни благодетели.

Невидимите му пипала се извиваха през гористи земи и занемарени поля, из които птици кълвяха неожънатите класове.

Но не само птици се движеха из този район. Край изсъхналите стърнища и под прикритието на шубраци уло мрежата на Тапек засече още нещо: едва видимо за окото блещукане на лъскава зелена броня.

Устните му потръпнаха. Най-последно по-голяма сила — цели сто воители свита. Беше нейната: неговата плячка.

Съсредоточи ума си върху обекта и силата очерта облика му. По черния път бързо се движеше тъмно боядисана носилка с птицата шатра на завесите. Носачите бяха подбрани за здравина и бързина, а около тях, в блестящата на слънцето зелена броня, крачеше почетният отряд воители на Мара. Бяха в бойна готовност и снаряжени колкото за церемония, толкова и за битка. Това, което ги отличаваше от всички други свити, беше присъствието на съветник в мантия — носеше войнишки шлем и стъпваше енергично на патерица покрай носилката. Дългият му халат не можеше да скрие напълно това, че бе изгубил левия си крак.

Кейоке! Зъбите на Тапек блеснаха в усмивка. Никой дом в империята, освен на Мара, не държеше на висок пост сакат човек. Старецът все още държеше на гордостта си и не позволяваше недъгът да забави крачката му. Но присъствието му още повече издаваше вината на Мара, реши Тапек. Стариет уважаван воин нямаше да бъде изложен на риск на полето, освен ако Господарката не се нуждаеше ужасно от увереност.

Магьосникът бързо приключи с огледа си. В свитата на Мара имаше още един старец: Инкомо, старши съветник, когото Господарката бе започнала да цени високо, след като го беше взела на служба от унищожените Минванаби.

Инкомо изобщо не беше от хората, които биха одобрили радикални нововъведения. Но обаянието на Мара бе такова, че дори някогашните ѝ врагове всеотдайно я подкрепяха в заговора ѝ. Гняв лумна в душата на Тапек. Тази жена, която си въобразяваше, че може да наруши закона, и макар и косвено можеше да претендира за правата, отредени единствено за Събранието, беше изключително опасна. Действията ѝ я правеха нетърпима. Самите богове трябваше да се разгневят.

Прецени разстоянието. Затворените му очи потръпнаха от напрежение, щом пусна магическата си мрежа да се разпадне. Задържа единствената нишка, която го свързваше с местоположението на Мара. Обзе го внезапно силно замайване, докато съсредоточи силата си я насочи само по тази нишка. Изчезна безшумно от пасището, като

остави скованото от ужас пастирче все така проснато на земята. Бикът нийдра вече пасеше.

Тапек се появи точно зад колоната на Мара.

Появата му беше безшумна. И все пак присъствието му трябваше да е било очаквано — толкова бързо задните редици на войните Акома заковаха на място и се завъртяха срещу него с ръце на мечовете, сякаш не виждаха, че е Черен халат.

При все това войните на Мара нито се поклониха, нито се отпуснаха. Дватама съветници стояха и го гледаха мълчаливо.

Това беше наглост! Тапек кипна. Проблемът не можеше да се отлага повече. Подразнен, че Събранието си губи времето в заседания и приказки, Тапек изсумтя разгневено. Свитата на Мара показваше открито пренебрежение. Стояха срещу него, все едно че можеше да бъде застрашен с оръжия!

Това наистина вече не можеше да се търпи!

И тогава слугите и робите изведнъж се пръснаха и побягнаха. Носачите също се разтрепериха, но женски глас иззад завесите овладя паниката им, каза още нещо и те затичаха напред. Носилката се люшкеше и подскачаше.

Тапек гледаше стъписан и изумен. Упоритостта беше едно. Но това!? Това, че слугите дръзваха да направят каквото и да е друго, вместо да се проснат мигновено на земята при появата му, беше немислимо!

А после Ударният водач на почетната гвардия на Мара извика:

— Не се доближавай, велики.

Тапек потрепери от възмущение. Никой, който не беше магьосник, не можеше да му повишава глас! Тази наглост наистина не можеше да се търпи, особено след толкова години безропотно покорство.

— Моите думи са закон и господарката ви е нарушила нашия едикт! — викна той. — Подчинете се или ще умрете!

Офицерът на Акома трепереше, но в думите му нямаше и намек за покорство.

— Тогава ще загинем, бранейки своята господарка, и ще влезем в залите на Червения бог като доблестни войни Акома! — Даде знак на хората си. Като един, бойците в зелена броня се развърнаха и преградиха пътя на Черния халат.

Носилката се отдалечаваше. Кейоке каза нещо на офицера. Тапек го позна — това беше Суджанра, един от двамата старши Силови водачи на Акома. Офицерът кимна отсечено и Кейоке изпъна патерицата нагоре в знак, че е взето решение. След това се завъртя на здравия си крак и бързо закуца след оттеглящата се господарка.

При тази нечувана наглост — цурани да го посрещнат с нещо друго, освен покорно раболепие — гневът на Тапек изби в чиста и необузdana мощ.

Той вдигна високо ръце. Запраця ѝ се сбра енергия, и затрептя над дланите му, ярка като ослепителна корона.

Макар и заслепени, воините на Мара извадиха мечовете си. Тапек чу съсъка на остриетата, излизаци от ножниците, над жуженето на чародейните сили, които сбираше в ръцете си. Яростта му спря всякаква мисъл. Слят в едно с бликащата магия, той сплете убийствената си ярост в кълбо. Магията се уплътни в дланта му в игра на дъга от цветове, които изригваха и лумваха, нажежени до разкъсващо червено.

— Вижте какво ви донесе глупостта на господарката ви! — изкрещя Тапек и запокити мълнията към тях.

Кълбото полетя и се разшири с пукот, който разтресе земята. Най-близките до Тапек войници бяха покосени от огнена смърт. Като нещо оживяло, разпаленият от магията огън заподскача от човек на човек и за миг живата плът лумваше като факел. Огньовете причиняваха безмилостна болка и мъжете крещяха, въпреки че вдишаният въздух пърлеше дробовете им и всмукваше заклинанието в телата им, за да разкъса вътрешните им тъкани. Колкото и храбри и решителни да бяха, поразените воини рухваха и се гърчеха обезумели от страдание по земята. Зелената броня пращеше и се пръскаше. Изтезанието беше жестоко, непоносимо за очите на смъртен, но магьосникът ги гледаше и го понасяше с каменно сърце. Червената му коса се развяваше и заплиташе във валмата дим, лютивата миризма на опърлена коса и кожа щипеше ноздрите му.

Тапек не спря заклинанието. Минутите се проточиха, докато пламъците най-сетне не изгубиха силата си. Кост и жила не остана неизгорена. Само скелети останаха по земята, с овъглени и димящи пръсти, вкопчени в почернелите оръжия. Искри все още проблясваха в

очните кухни на черепите, сякаш вътре все още се таеше живот. Устите зееха, замръзнали завинаги в писъци.

Тапек се наслади за миг, утолил гнева си. Пред него стоеше само най-вътрешното ядро воини, последната жива редица, останала да брани пътя пред отдалечаващата се носилка. А зад тях — по-висшите им офицери, Силов водач Суджанра и съветникът Инкомо. Всички стояха твърдо, изправени срещу смъртта като верни войници на Акома — дори парализираният стар съветник.

Тапек пристъпи напред, вцепенен и невярващ. Изцеден дотолкова, че да не може да изпита повече нито гняв, нито изумление, и замаян от силата на магията си, викна:

— Какво е това? Слепи ли сте? Безумци ли сте? Видяхте какво стана с приятелите ви! — Посочи купчините пепел от живите доскоро мъже и гласът му се извиси в крясък, усилен от магията. — Защо не сте паднали по очи и не плачете за милост?

Никой от оцелялата почетна гвардия на Мара не помръдна. Старшите офицери го гледаха мрачно и мълчаха.

Тапек направи още крачка напред. Най-бавните от побягналите роби бяха паднали по очи, поразени от необузданата ярост на Черния халат. Лежаха, плачеха и трепереха, опрели чела в земята. Тапек ги пренебрегна все едно бяха мравки. Понесена от вятъра пепел защита очите му, докато минаваше през разкъсаните редици на мъртвите. Изгорени късове броня и кости от пръсти пращяха под краката му. Приблужи се още, и още. Свитата на Мара остана на място.

А лакираната в зелено носилка се отдалечаваше, подскачаше на раменете на носачите. Въпреки патерицата си Кейоке ги беше догонил.

Тапек изгледа с презрение напразното им бягство и заговори на воините пред себе си:

— Какво значение има верността ви в крайна сметка? Господарката ви такаи така няма да оцелее.

Защитниците ѝ не проговориха. Перата на шлема на Суджанра потрепваха, но тази подробност не носеше удовлетворение. Движението им не беше причинено от страх, а само от вятъра. Волята на Силовия водач беше като скала, решителността му — непоклатима. Инкомо стоеше като жрец в светая светих на своя храм и на лицето му се бе изписало пълно приемане.

Тапек изгледа един по един тези воини, които бяха станали свидетели на яростта му и все пак не можеха да бъдат принудени да изпитат страх. Само едно нещо оставаше, което можеше да ги нарани, можеше тепърва да разбие фронта им на солидарност и непокорство.

С пламнал отново гняв, Тапек прецени разстоянието до скрилата се току-що зад завоя носилка на Мара. Набеляза си едно разцепено от мълния дърво и се пренесе с магията си до него.

Щом Черният халат се появи, Кейоке се завъртя вихрено и спря. Подпрян на патерицата си, застана между мага и носилката на господарката си.

— Кажете на носачите на господарката си да спрат! — настоя Тапек.

— Хайде господарката ми да командва робите си както тя пожелае. — Кейоке измъкна патерицата изпод мишницата си, натисна скрита ключалка и огладеното дърво се разтвори с чисто, ясно съскане, издаващо изваждане на острие от ножницата. Гласът му вече не беше на старец, а изкълтя като на полеви пълководец: — Няма да те пусна да минеш, освен ако милейди не ми заповяда.

Изумлението на Тапек беше неизмеримо. Лицето на Кейоке беше като стара кожа, надраскана от твърде много години суров живот, и в него нямаше и намек за слабост. Очите му може да не бяха толкова бистри напоследък, но пламтяха с увереността на човек, който знае цената си. Беше се изправял срещу най-лошото, което един воин може да си представи, бе оцелял и бе надвил срама от това, че живее сакат. Смъртта, сякаш казваше твърдият му поглед, не таи тайни, а е само сетният покой.

— Не е нужно, старче — сопна се магьосникът и понечи да тръгне към дърветата, където носачите бяха спрели с носилката.

Кейоке се задвижи с изненадваща бързина и магьосникът се оказа пред връх на меч.

Бързината му смути Тапек и той едва успя да се дръпне.

— Как смееш!?

След всичко, което бе станало преди малко, това, че някой ще дръзне да му се противопостави, беше невъобразимо. А Кейоке не само бе дръзнал, но и продължи. Мечът му изсвистя и разпра черния плат. Тапек отскочи назад и едва се спаси от смъртоносния удар. Мечът изсвистя пак и отново го принуди да отстъпи. Тапек залитна и едва се

задържа на крака. Не можеше да се съсредоточи и да извлече магия, докато се снишаваше и подскачаше настрани и назад от атаката на стария мъж.

— Спри! Спри веднага! — извика магьосникът. Не бе привикнал с физически усилия и вече се задъхваше.

Кейоке замахна пак и каза с присмех:

— Какво, не можеш да надвиеш дори мен?

Тапек успя да се телепортира извън обхвата му и задавен от гняв, изправи рамене с толкова величие, колкото успя да събере, и извлече сила от дълбоката яма на черната ярост. Магията го изпълни и въздухът около него запращя от сини мълнии.

Кейоке пак не се уплаши. Подпря се на меча, който беше носил в патерицата си, и на безстрастното му обикновено лице се изписа язвителен укор.

— Господарката ми е права. Вие, Черните халати, сте просто хора, не по-мъдри, нито по-благородни от другите. — Видя, че думите му уязвиха магьосника, и добави: — Страхливи и глупави хора при това. Като деца сте.

Отзад, откъм шепата оцелели бранители на Акома, един от воините се изсмя.

Тапек изрева в безумна ярост. Съсредоточената му мощ изригна. Ръката му посече във въздуха и от нея се понесе тъмна сянка. Привидението се надигна и се извиси, замря във въздуха за миг, след което вихрено се понесе към Кейоке.

Старият мъж вдигна оръжието си по рефлекс, за да отбие. Бърз като млад воин, срещна връхлитащата го магия с острието на меча. Но този път противникът му беше безплътен. Оръжието му мина без пречка през мастилената тъмнина и тъй като Кейоке посрещна магията, без да трепне, тя го порази право в гърдите.

Броня щеше да я забави. Лъскавата коприна на съветническия му халат изобщо не затрудни тъмната сила и мръсният ѝ допир съсухри тъканта. След това волята на Кейоке беше сломена. Гордият стар воин, подхвърлял Мара високо във въздуха в детството ѝ, се вцепени. Оръжието падна от ръката му. Очите му изгубиха решимостта си, разширени от болка и ужас.

И все пак победата накрая беше за воина. Умореното му сърце не можа да издържи на потреса и болката, както това на по-млад мъж.

Духът му, отдавна изслужил своя срок, в последните години много слабо се държеше за живота. Кейоке залитна и вдигна брадичката си към небето, като в поздрав към боговете. След това рухна на земята с мъртво като камъните под него тяло и с лице, отпуснато в сетен покой.

Яростта на Тапек остана неутолена. Беше искал старецът да закрепчи и да проси за милост, да вие в животински страх така, че Мара в носилката да разбере, че любимият ѝ Военен съветник страда, и то заради нея. Тапек изруга. Беше искал Мара да умре преди да издъхне старият воин, за да я види Кейоке пратена в залите на Туракаму преди него и да умре разбрал, че трудът на целия му живот е бил напразен. Погълнат от нажежена до бяло ярост, магьосникът се хвърли след носилката, вече изоставена от носачите си и самотна сред дърветата. Замърмори заклинания и изтръгна магии от въздуха. Сечеше думите и подсилваше с жестове всеки свой дъх. Магията му сътвори сребристи дискове, които увиснаха във въздуха и се завъртяха над дланите му. Ръбовете им бяха по-остри от ножове, а вятърът, който създаваха, бучеше.

— Вървете! — заповяда магьосникът.

Смъртоносните дискове се понесоха с неуловима за очите бързина и посякоха през дърветата. Допирът им изсмукваше живот. Зелени растения и млади дръвчета повяхваха, съсухрени на голи клони за миг. Нищо нямаше сила да ги спре. Никаква преграда не можеше да ги забави. Минаха през камък като през сянка и се врязаха през завесите на носилката, без да откъснат и нишка.

Над полянката прокънтя задавен женски писък. После настъпи тишина.

Дори дивите същества и птиците отдавна бяха избягали.

Но воините зад гърба му бяха останали. Пришпорен от гняв заради атаката на носилката. Ударният им водач ги призова на щурм.

Тапек изригна в безумен смях, завъртя се и се изправи срещу тях. Мечовете в ръцете им изглеждаха глупаво, а бойната страст на лицата им — гримаса на жалки глупци. Магьосникът усили заклинанието си, размаха ръце и заотпраца диск след диск във връхлитащите към него редици.

Западаха мъже. Не крещяха, тъй като не им оставаше миг, за да си поемат дъх. В един момент бяха живи и тичаха. В следващия,

посечени от убийствените дискове на мага, се сгърчваха. Краката им се огъваха и те падаха на земята като сламени чучела.

Яростта на Тапек все още не бе утолена. Сякаш решил да изпепели и избие всичко, което му се мерне пред очите, той продължаваше да хвърля магия. Блясък след блясък излитаха от ръцете му. Въздухът звънеше и пееше под ръбовете на въртящите се кръгове дълго след като и последният воин на Мара беше паднал мъртъв. Инкомо бе проснат сред бойците и със смачканите си копринени халати приличаше на нелепо стъпкано цвете.

Силата на Тапек изведнъж се изцеди.

Изтощен и замаян, магьосникът нямаше друг избор, освен да спре да си поеме дъх. Не ликуваше. Негодуванието все още кипеше в него от това, че простосмъртни мъже му се бяха опълчили. Не съжаляваше, че са загинали от неговата ръка, а че бе принуден да убие Мара твърде бързо. Беше заслужила дълъг и болезнен край заради неприятностите, които бе причинила на Събранието.

Оправи гънките на халата си и тръгна към онова, което доскоро беше зелена горичка. Оцелелите роби и слуги се присвиваха и хленчеха, притиснали лица в земята: Тапек мина през тях и навлезе в мъртвото петно земя около носилката на Акома. Сухи листа и клонки се разпадаха на прах, докато преминаваше.

Само яркият лак на носилката не беше помръкнал. Пощадена от въздействието на изпиващата живот магия, тя изглеждаше почти изкуствена под блясъка на неспираната от нищо слънчева светлина. Тапек пристъпи напред и дръпна завесите с извезаните по тях птици шатра.

На възглавничките лежеше мъртва жена, зяпнала със замръзнали очи в изумление. Ръцете и краката ѝ бяха загърнати в халата на Велика лейди, но лицето ѝ не беше на Мара.

Проклятието на Тапек прокълтя над разрухата и смъртта.

Не беше постигнал нищо, освен убийството на някаква слугиня, облякла халата на Мара. Беше изигран! Той, маг от Събранието, беше подмамен от присъствието на Кейоке и шепа офицери и войници да повярва, че е пленил Господарката на Акома. Но тя, тя бе спечелила победата, като бе използвала необуздания му нрав. Всички войници бяха знаели, преди да умрат, че е надиграла Велик от Събранието.

Старецът също. Кейоке беше играл през цялото време, несъмнено изпълнен с насмешка, преди да умре.

Тапек се огледа с безсилен гняв. Ако не се брояха уплашените роби, заклинанията му бяха унищожили целия живот наоколо. Всеки в свитата на Акома с достатъчно високо положение, за да знае къде е Мара, беше убит.

Не можеше да намери достатъчно мъст в проклятията. Нито можеше да се успокои и примирено да преглътне иронията от триумфа на Мара. Изпъна ръце нагоре, сътвори вихър от искрящи цветове, а след това с едно перване на китката отпрати смъртоносната дъга към горите. Енергиите поразиха дървета и храсти. Магията надигна пукот и трептене, които изригнаха в неземна синьо-бяла светлина. Там, където допреди миг бяха робите, вече нямаше нищо — нито кости, нито сенки, само остъргана от тайнственото заклинание земя.

Плувнал в пот, Тапек стоеше задъхан. Пред краката му зееше кратер, оголен от почва. Скалата беше съвсем гола, а над нея, на много крачки във всички посоки, не пълзеше и не летеше нищо. Слугите на Акома, успели да избягат най-далече, вече незащитени от храстите, лежаха и се гърчеха, поразени от магията. Кожата им бе подпухнала и почерняла, ръцете им бяха изгорели и без пръсти. Все още мърдаха и издъхваха в мъчителна агония, която дори не можеше да намери глас, за да изкрещи.

— Великолепно — чу се глас от въздуха.

Сепнат, Тапек се обърна и видя Акани, току-що дошъл от Града на магьосниците. Беше загърнат в заклинание щит срещу магическа атака и то искреше като мехур под яркото следобедно слънце.

Изцеден докрай, Тапек отпусна рамене. Силата му беше изчерпана, но той все пак се обнадежди от възможността за бързо подкрепление.

— Добре. Нужен си. Изтощен съм. Намери...

Акани го прекъсна язвително.

— Няма да ти изпълнявам нарежданията. Всъщност ме пратиха да те намеря. Кероло ни съобщи, че действаш безразсъдно. — Акани огледа хладно опустошената земя. — Виждам, че случаят е бил подценен. Изиграли са те като последния глупак, Тапек. От едно дете може и да се очаква да реагира на обида — но напълно обучен маг от Събранието? Крайностите ти говорят лошо за всички ни.

Лицето на Тапек потъмня като буреносен облак.

— Не ми се подигравай, Акани. Мара е заложила хитър капан, за да ни се противопостави!

— Едва ли. Всъщност ти сам си заложи капан и помогна на каузата ѝ.

— Какво? Не съм ѝ съюзник! — Тапек се олюля, ужасно раздражен, че е с изчерпани сили.

Акани освободи защитата си: дискретно оскърбление, изтъкващо простия факт, че колегата му се е докарал до жалък и безпомощен гняв. Погледна последното тръпнещо на земята тяло на слуга на Акома и рече:

— Разбираш, че ако лейди Мара е избягала от носилката си предрешена, не си оставил нито едно живо лице непокътнато, за да каже.

Тапек отвърна раздражено:

— Тогава приложи силата си да я намериш! Моята е напълно изчерпана.

— Похабена по-скоро. Не, няма да се занимавам с това. — Акани се приближи към колегата си. — Събранието ме прати, за да те върна. Действал си, без да си упълномощен, по въпрос, който е подложен на обсъждане. Това е срамно нарушение на спогодбата ни, а нещата са много по-сериозни, отколкото знаеш. Ако Слугата вече не е мъртва, си унищожил служителите ѝ, с които разполагахме и които можеше да разкрият мащабите на заговора ѝ срещу нас.

Тапек се намръщи.

— Заговор? Срещу Събранието? Искаш да кажеш, че е направила много по-голяма простъпка от неподчинение?

Акани въздъхна. Младежкото му лице изглеждаше уморено. Опитът му на съдия го караше да разглежда едно дело от всичките му страни и той призна:

— Ние я тласнахме към това. Но да, възможно е лейди Мара да си е наумила да разстрои договора ни с чо-джа.

— Никога не би посмяла! — избухна Тапек, но споменът за дръзкото предизвикателство на Кейоке противоречеше на това допускане. Не съществуваше нищо, което прокълнатата от боговете кучка Акома да не дръзне да опита. Нищо.

— Лордовете в държавата изобщо не очакваха тя да оцелее срещу мощта на Минванаби, още по-малко да ги унищожи — изтъкна сухо Акани. — Ние от дълго време сме привикнали да се борим, залагайки на издигнатото си положение. Забравили сме да се пазим срещу съперничество и предишното ни самодоволство ни носи гибел.

И видял враждебността, припламнала в очите на Тапек, бившият съдия добави:

— Твоето участие в този проблем приключи, Тапек, по решение на Събранието. Хайде, ела с мен.

Извади телепортиращото си устройство, задейства го, сграбчи здраво Тапек за рамото и двамата изчезнаха.

Дързостта на Господарката на Акома я беше спасила. Тапек в припряното си търсене така и не бе помислил да погледне покрай пътищата, в най-дълбоките и гъсти храсталаци. Не прозря по-дълбоко от външния декор на Мара като глезена благородна дама и изобщо не би могъл да си представи колко дълбоко я е променило пътуването ѝ в Турил. Освен че бе навлязла дръзко в суровата страна, посоката, която беше хванала, след като остави носилката си и главната си свита, не беше на север към Кентосани. Вместо това беше поела право на югозапад към най-близките тунели на чо-джа.

През последните две нощи беше пътувала без отдих и сега се олюляваше от умора.

Съгледвачът пред групата вдигна ръка да спрат. След миг Мара осъзна защо.

Птиците по високите корони на дърветата уло бяха спрели да пеят.

— Засада ли? — попита шепнешком Мара.

Съгледвачът поклати глава.

— Едва ли. Дори крадци ще измрат от глад, ако дебнат в този район. Няма движение, от което да се снабдяват. — Вслуша се и добави: — Патрул според мен, милейди.

— Не е наш — заключи Сарик, обърна се към Ударен водач Азавари и той кимна, докато воините вадеха мечовете си. Съветникът на Акома попита припряно: — Колко ни остава до входа на тунела?

— Поне една миля — последва отговорът.

Твърде далече беше за бягане с тази капнала от умора група.

Сарик пристъпи пред господарката си, която бе плувнала в пот под бронята. Беше я носила достатъчно добре, но кожата ѝ беше ожулена лошо от вървенето с нея. Въпреки това упорито поддържаше външно самообладание и посегна за меча си.

Сарик сграбчи ръката ѝ да я спре и заговори бързо:

— Не, господарке. Ако ни нападнат, трябва да бягаш и да се скриеш в кошера. Запази меча за себе си, за да се понижиш на него, ако се наложи. Но да се опиташ да се биеш ще е глупост. Нямах подготовка, господарке. Ще те посекаат още с първия удар.

Мара го погледна строго.

— Ако трябва да бягам, ти ще дойдеш с мен. Някоя не те обучи за поста само за да те похабим в бой.

Сарик сви рамене.

— Посичане от меч ще е по-милостиво от магическо заклинание.

Не се заблуждаваше. Малката им бързо подвижна група можеше да се е измъкнала от погледа на Събранието, но това нямаше да продължи дълго. Но за да остане недостижима за чародейно възмездие, господарката му трябваше да оцелее и да стигне до убежището на тунелите на чо-джа.

Мара се опитваше да не мисли като него за Великите. Допуснеше ли в мислите си тези страхове, със сигурност щеше да рухне и да заплаче: за Люджан и Ириланди, може би вече мъртви с всичките ѝ войски. За Кейоке, Силов водач Суджанра и Инкомо, единствените, останали ѝ от старата гвардия, които бяха оставени за стръв с носилката ѝ, пожертвани за заблуждение и със саможертвата им — последната надежда за Джъстин.

Само боговете знаеха къде беше Хокану сега. Не можеше да понесе мисълта, че и той може да е загинал по ужасен начин. Най-я плашеше въпросът, който смътно глождеше ума ѝ: това, че Джъстин можеше наистина да оцелее и да претендира за наследството на златния трон, но с цената на живота на всички, които е обичала.

Прехапа устна и мобилизира волята си, за да не затрепери.

Чу се пращане на клони и стъпки. Приближаваха се. Дирята, оставена от групата ѝ, лесно можеше да се различи, тъй като не се бяха грижили да се прикриват. След като бяха навлезли дълбоко в леса, бяха сметнали бързината за най-важното.

Така поне беше решил смаленият ѝ съвет и сега плащаха за погрешното решение.

Ударен водач Азавари прецени възможностите и реши.

— Развърнете се — нареди тихо на воините. — Не им давайте плътен фронт за атака. Нека де е мъж срещу мъж и объркващо, за да скрием бягството на господарката колкото може по-дълго.

Пръстите на Сарик се стегнаха на ръката на Мара.

— Хайде — прошепна в ухото ѝ. — Да тръгваме.

Тя се възпротиви, забила крака в земята и упорита.

След това съгледвачът отзад се надигна и извика радостно:

— Наши са! — Засмя се облекчено и посочи една зелена броня, която се мярна и изчезна сред дърветата.

Мъжете, които бяха започнали да се разпръсват, се отдръпнаха назад в ядро. Мечовете се хлъзнаха обратно в ножниците и в сянката на дълбокия лес блеснаха усмивки. Някой плесна с ръка по бронираното рамо на друг и се чу залогът:

— Десет на едно, че старият Кейоке е надделял и е пратил подкрепления!

— Тихо! — изхриптя Ударният водач. — Стегнете строя и мълчете.

Строгостта на Азавари напомни: все още бяха в голяма опасност. Новодошлите можеше да носят лоша новина.

Редиците на воините вече се появиха, крачеха отривисто през леса. Изглеждаха свежи. Бронята им беше безупречна. Мара се бореше с нуждата да седне на земята и да открадне миг на отдих, докато двата отряда си разменят вести и се престроят.

Но желязната хватка на Сарик я задържа изправена на отеклите ѝ схванати крака.

— Нещо не е наред — промърмори той. — Бронята. Нещо в подробностите не е наред.

Мара се вцепени. Присви очи и заоглежда лицата. Настръхна. Всички мъже бяха напълно непознати. Но пък хората ѝ често не се познаваха лично, след като войските ѝ бяха станали огромни през годините.

Сарик, който освен другите си качества никога не забравяше лица, изсъска:

— Познавам ги! Тези бяха на Минванаби.

Идващата към тях сила наброяваше трийсет души и се приближаваше в строй. Силовият водач на отряда вдигна ръка в приятелски поздрав и извика Ударния водач на Мара по име.

Мара погледна Сарик. Лицето ѝ беше преbledняло. Дори устните ѝ бяха побелели.

— Минванаби?

Сарик кимна.

— Ренегати. Онези, които така и не се заклеха пред натамито на Акома. Тъмнокожият с белега на бузата: него не мога да сбъркам.

Мара си спомни онзи мекосърдечен миг на съжаление. Сега ѝ се отплащаха с предателство за милостта, тласнала я да остави тези мъже да си отидат свободни. Имаше по-малко от секунда, за да вземе решение, защото тези воини след пет стъпки щяха да са сред защитниците ѝ, опасни като пепелянки в сменената си униформа.

Разкъсваше я мисълта, че може да са ѝ верни. Но паметта на Сарик беше безпогрешна. Кейоке и Люджан се кълняха в това. Вдиша рязко и кимна на Първия си съветник.

Сарик вдигна тревогата, за да не я издаде женският ѝ глас:

— Врагове! Азавари, сигнал за атака!

Заповедта на Силовия командир отекна над хаоса, първите редици на ренегатите зарязаха преструвките и извадиха мечове, готови да се хвърлят в атака.

Сарик дръпна рязко ръката на Мара и я избута от редиците и зад себе си.

— Върви! — почти изкрещя. Дори в този миг бе запазил склонността си към хитруване. — Бягай и извести другите! — извика отново все едно, че господарката му е млад войник, изпратен като вестоносец.

Двата отряда се счепкаха. Мъже запъшкаха, засипаха проклетия и нададоха бойните викове на Акома. Замигаха да махнат щипещата пот от очите си и се замолиха на боговете да им помогнат да различат противник от враг.

Всички бяха бронирани еднакво, в зеленото на Мара.

Ударен водач Азавари извика да им даде кураж, след което се пресегна и издърпа Сарик назад. Годиците опит го правеха бърз като саркат и той зае мястото на съветника, парирайки удара на вече връхлитащия противник.

— Пази пратеника ни — каза му рязко. — Знаеш къде отива!

Лицето на Сарик се изкриви от безсилие. Беше воин преди да стане съветник. Можеше да бъде воин още веднъж. Но обучението на старата Накоя го принуди да премисли всички възможности. Господарката му тичаше колкото ѝ сили държат през дърветата и се препъваше в корените с неудобната броня. Не боравеше с меч. Не можеше да бъде лишена от каквато и да било защита или съвет — и за част от секундата здравият разум му показва благоразумието в избора на Азавари.

— Изтръгнете сърцата на тия кучета! — изрева той. — Ще се погрижа пратеникът ни да стигне главната колона. Ще се върнем още преди да сте успели да ги избиеете всички!

После затича, обзет от нажежена до бяло ярост. Нямаше никаква главна колона, разбира се. Единствената охрана бяха сражаващите се тук и отстъпваха три пъти числено. Господарката му беше стигнала толкова далече, понесла беше опасностите на Турил и беше пожертвала най-обичните си слуги — и да се провали сега? Жалка измяна, работа несъмнено на лорда на Анасати. Този заговор не можеше — нямаше! — да унищожи доблестната Слуга на империята. Можеше да рискува всичко, за да съхрани децата си, но Сарик разбираше, че тази надпревара е за много по-висок залог от живота на едро момче и едно момиче, колкото и скъпи да му бяха.

Затича напред, вече нераздвоен в желанията си, а тласнат към още по-голямо усилие от обречената борба на приятелите си. Зад него ехтеше трясъкът и пукотът на мечове, биещи по броня. Над пъшкането заехтяха писъци. Лъжевоините се връзваха в редиците на верните на Акома с опустошителна твърдост. Бяха Минванаби на отдавна очакван отмъстителен набег. Беше им все едно как загиват.

Хората на Мара имаха пред себе си много по-важна цел. Не се сражаваха просто за да съхранят честта на господарката си. Убиваха, когато можеха, възпираха, когато не можеха, и се стараеха да останат живи, за да проточат битката колкото може по-дълго.

Упоритата им настървеност не остана незабелязана.

Само след минути един от нападателите си спомни за вестоносеца и извика на офицера си за необичайния ескорт, заповядан от Ударен водач, който трудно можеше да си позволи загубата дори на един наличен меч.

— Ха! — извика офицерът на Минванаби. В гласа му се прокрадна задоволство. — Вие не сте ариергард! Вашата господарка не се вози в носилка под по-добра защита напред, а? — И изкрещя на хората си: — Разпръсни се и подгонете вестносеца!

Сарик чу вика, докато тичаше след Мара. Изруга. Лъжегвардейците вече тичаха по петите му. Никой от верните на Акома не можеше да ги спре. Всеки меч вече беше зает, а враговете бяха повече на брой.

Догони Мара, хвана я за лакътя и я тласна напред над един паднал дънер.

— Бягай! Не спирай, а ако започнат да те настигат, се скрий. Измъкни се по тъмно.

Тя се олюля, отмести един клон и продължи да бяга. Сарик не можеше да задели повече време за нея. Гонещите я Минванаби вече бяха тук.

Завъртя се рязко. Три меча го атакуваха. Той парира, замахна и един Минванаби залитна назад и забълва кръв, пронизан в гърдите.

Сарик измъкна острието и се изви, за да избегне удар в хълбока. Надигна окървавеното острие и посече надолу. Посрещнат от здраво париране, остави инерцията да се поеме от вражеския меч и след това удари с лакът под ъгъл. Ударът му се вряза в гарда на противника и го уби.

— Не е толкова зле — измърмори бившият офицер, станал съветник. — Не съм забравил как се върти меч.

Войникът, който бе останал жив, се опита да се измъкне от куп откършени от бурята клони и да догони момчешката фигура, за която вече подозираше, че трябва да е лейди Мара. Сарик се хвърли да го спре. Силно посичане отзад в лявото рамо обаче го предупреди, че е сгрешил. Върху него връхлиташе четвърти войник. Сарик се завъртя до падналото дърво, замахна и посече нападателя в гърлото. Другият обаче вече се беше измъкнал и тичаше след Мара. Сарик измърмори богохулно проклетие. Но пътят му вече беше чист. Трябваше само да продължи. Напрегна уморените си крака и тялото му изкрещя от болка. Той затича и застана, останал без въздух. Догони война в лъжливите цветове и го посече отзад. Бронята отклони удара. Счепкаха се, а през това време друг противник се промъкна покрай тях и затича след бягащата Мара.

Сарик се биеше, затруднен от безпомощното си рамо. Кръв потече по ръката му и закапа в пръстта под нозете му. Сандалите му се хлъзнаха по мокрите листа. Едва успяваше да се защити, слабостта сякаш прииждаше на вълни през сухожилията му. Врагът пред него се хилеше — лош знак. След това някой извика името му.

Сарик позна гласа и стисна устни. Беше Азавари. Докато Ударният водач на Акома връхлиташе на помощ на съветника, а още и още Минванаби се стичаха да го спрат, Сарик за миг успя да го погледне в очите.

И двамата знаеха съдбата си. И двамата се усмихнаха — посрещаха с радост сигурния сетен отдих, който смъртната плът вече не можеше да отхвърли.

Меч прободя Сарик в хълбока и той залитна и изпъшка. Ударният водач на Акома се обърна към трима противници наведнъж. Викаше сякаш от ярост, но Сарик разпозна хладнокръвната цел зад обидите:

— Елате ми, куклички на Анасати! — Азавари развъртя меча си. — Може да кажете на децата си, че сте пратили Азавари, Ударен водач на Слугата на империята, в залите на Червения бог! Ако доживеете да имате деца! Ако те признаят за бащи тези, които ги посрамираха, като са облекли не своите цветове. Умрете за наглостта си, псета на Минванаби!

Но воините не се подмамираха за атака. Прецениха хладно разстоянието и средният скочи срещу Азавари, а другите свърнаха да го заобиколят и да продължат да тичат след Мара. Азавари се хвърли настрана. Воинът, който скочи към него, го пропусна, а другият, който затича наляво, изкрещя, щом мечът бе хлъзна между ребрата му. Онзи надясно спря за миг, разколебан. Азавари нямаше такива колебания. Хвърли се към него, без да мисли за меч, който вече летеше към врата му, и го прободя в хълбока.

Сарик видя как падна шлемът със зелените пера. Примига да махне парещите сълзи, осъзнал, че доблестният Ударен водач бе спечелил ценни секунди за Мара.

Надигна меча си, но твърде бавно — мускулите му бяха съвсем изцедени. Ударът му не улучи. Болката посече нажежена във врата му и светът изведнъж помръкна. Сарик залитна и падна.

Последното, което усети, преди мракът да погълне сетивата му, беше щедрата миризма на мъх и виковете на вражески войници,

оставили мястото на кървавата си победа, за да догонят Мара. Помъчи се да изрече молитва за Слугата, но думите не идваха. Нямахше дъх, нито слово повече в себе си. Последната му мисъл, докато смъртта го взимаше, бе за Накоя, която го беше обучила. Свадливата старица щеше да му завреци, щом го срещнеше в залите на Туракаму и го видеше паднал с воинска чест, въпреки всичките ѝ усилия да го издигне в по-висок ранг. Нетърпелив да размени думи със сприхавата си предшественичка, Сарик почти се усмихна.

30. ГОНИТБА

Мара тичаше.

Храсти я дърпаха за краката и дъхът пареше гърлото ѝ. Продължаваше задъхана напред. Враговете я преследваха неумолимо. Докато се шмугваше под клоните, от време на време ги зърваше: тичащи след нея фигури в зелено.

Имаше нещо много зло в тази гледка с мъжете, носещи цветовете на дома ѝ, които я гонеха да я убият. И това нещо бе много по-силно от страха. Това, че зелената броня винаги бе представлявала хора, готови да умрат за нея, готови да я защитят с цената на всичко, и че сега врагове носеха цветовете на Акома, я докарваше до ръба на отчаянието.

Колко души бяха загинали в това последно общо вероломство на Минванаби и Анасати? Сарик и Азавари, двама от най-чудесните ѝ млади служители, тези, които бе избрала да пощади. Войниците, останали с нея, бяха здрави, корави мъже, избрани заради надеждността си в спешни ситуации. Но след като бяха приковали погледи в Събранието на магьосниците, кой можеше да предположи, че поставеният капан толкова близо до целта ще е така обикновен и в същото време — така убийствен?

Тунелите на чо-джа вече трябваше да са съвсем близо.

Макар да бе все още млада и здрава, Мара все пак не беше онова момиче, което бе поело мантията на Акома. Състезанията в борба и надбягванията с брат ѝ бяха на трийсет години зад нея и сега дъхът ѝ разкъсваше гърдите ѝ. Не можеше да продължи повече. А трябваше.

Войниците зад нея я догонваха.

Не можеше да мисли нито за дъх, нито за скръб. Имаше двама по петите ѝ, един само на крачка зад нея, а другият — едва ли на повече от половин крачка зад него — и я настигаха. Почти можеше да усети вдигащия се меч зад гърба ѝ. Всеки момент очакваше удара, последван от болка и пропадане в мрака.

Да умре от меч беше чест, помисли обезумяла. Но изпита само черен гняв. Всичко, към което се беше стремилa, щеше да пропадне заради тесногърдата омраза и жажда за мъст на някакъв воин. Не можеше да направи нищо — можеше само да накаже тялото си да продължи напред, може би в последната ѝ стъпка. Щеше да умре като газела, задържана в бяг от здравите нокти на излязъл на лов саркат.

Теренът започна да се издига. Мара се хвърли нагоре и се препъна. Падна лошо. Меч проряза въздуха, където беше допреди миг тялото ѝ, и воинът изруга.

Мара се претърколи по сухите листа. Бронята ѝ пречеше, а мечът на кръста ѝ, който така и не бе помислила да захвърли, се закачи в някакъв храст и я задържа.

Погледна замаяна нагоре в зеленината и петната ярко небе между тях. Над нея се извиси лицето на враг, в кошмарно приятелски цветове. Мара видя как мечът се надигна, за да посече и да я довърши. Нямаше дъх, за да извика, можа само да се замята в напразно усилие да се измъкне.

В този миг воинът, който тичаше на крачка по-назад, ги настигна. Мечът му се вдигна и падна малко по-бързо, за част от секундата... А плътта, която посече, беше на врага.

Мара изхлипа и едва след като издъхващият се свлече върху краката ѝ, осъзна, че не всичката зелена боя крие предатели. Едно познато лице бе оцеляло, с кръв от рана на бузата.

— Ксаному! — извика тя. — Благословени богове!

Той избута трупа настрани, дръпна я бързо да се изправи и я бутна напред.

— Хайде, господарке — изхриптя задъхано. — Намери чо-джа. Ще забавя враговете.

Тя искаше да го похвали, за да разбере благодарността ѝ. Но не можеше да си поеме дъх.

— Милейди, върви! Идат още, а само аз съм да ги задържа.

Мара се обърна рязко, заслепена от сълзи. Мечтата на Ксаному да я види спасена беше напразна надежда: насекомоподобните нямаше да се бият. Бяха обвързани от договора на Събранието и със сигурност вече знаеха за противопоставянето ѝ на едикта на Великите.

Все пак затича. Алтернативата беше да я заколят на място — двама грамадни воини прегазиха през храстите и скочиха срещу

Ксаному.

Борбата бе кратка, едва ли повече от пет-шест удара. Ксаному падна, дал живота си, за да спечели на господарката си още няколко крачи през леса. Дърветата оредяваха, помисли Мара... Или просто ѝ се виеше свят, преди да падне в несвяст?

Примига, за да махне сълзите и потта от очите си — и мракът се надигна като черна стена, за да я погълне.

Тя замахна с ръка, за да се задържи, да го прогони — и ноктите ѝ остъргаха по хитин.

Чо-джа! Беше стигнала до могилата. Обкръжаваха я черни тела и я изтласкваха нагоре от всички страни. Мара ахна задъхана, оказала се в безпомощен плен. Тези не бяха воители, а работници, стегната в плътно ядро група събирачи на храна, които се връщаха към кошера си.

Заговори задъхано:

— Вие... сте обвързани... да се подчините... на едикта... на Събранието! Не трябва... да се биете!

Чо-джа я пренебрегнаха. Бездруго не можеха да се бият, след като бяха работници, а не специализирани за бой. Не носеха никакви оръжия или сечива. Но докато се стягаха още по-плътно около Мара, а преследвачите ѝ изскочиха от дърветата, тя осъзна: насекомоподобните не можеха да се бият, а само да умрат.

Врагове връхлетяха. Мечове блеснаха в късната следобедна светлина и посякоха закрачил в процесията работник.

Съществуването падна без звук и зарита от болка. Сякаш едва сега осъзнали заплахата, останалите работници се скупчиха още по-плътно около Мара и я понесоха като плавей, подет от течение. След секунди могилата на кошера се извиси пред тях и се спуснаха в мрака.

Минванаби се развикаха и нахлуха след тях в тунела.

В следващия миг тъмен прилив затули последната светлина откъм входа и Мара разбра, че работниците чо-джа запречват тунела с телата си. Преследвачите ѝ можеха да стигнат до нея само ако ги избият.

Беше прекалено съсипана от умора, за да може да заплаче от скръб или облекчение. Умът ѝ бе наказан от осъзнаването, че макар този кошер да е под атака, воините му не смеят да рискуват с отговор от страх, че Събранието може да ги обвини за нарушаване на договора.

Макар да знаеше, че чо-джа смятат живота на индивидите си — особено работниците — за заменим, изпита жалост, че толкова живот трябва да се пожертва за спасението ѝ.

И последната смътна светлина угасна, щом завиха на един ъгъл. Мара се озова сред пълен мрак. След пътуването си до Чака-а в Турил знаеше, че чо-джа са по природа дневни същества, и долови стратегия в липсата на осветление. Работниците я водеха все по-надълбоко в кошера, по безкрайни извивки и завои. Минванаби бяха подмамани да ги последват. Очакваше ги тъжна орис. Никога нямаше да излязат живи от този лабиринт. Не че чо-джа щяха да ги убият. Просто хората, изгубили се в подземните тунели, щяха да загинат, изтощени от жажда и глад.

— Предайте благодарностите ми на своята царица — промълви Мара.

Работниците чо-джа не благоволиха да отговорят. Можеше да е заради договора, който ги задължаваше да мълчат, или пък беше от скръб по падналите им приятели. Мара усещаше допира на телата им, вече не притискащ, а нежен, все едно я бяха прегърнали и понесли някакви гигантски ръце. Със закъснение ѝ хрумна, че личната ѝ тревога за Джъстин почти я беше заслепила. Тези чо-джа не ѝ правеха услуга, а може би по свой начин ѝ предлагаха помощ за каузата ѝ, след като беше довела магове чо-джа, за да надделее над Събранието.

В нейното оцеляване тези същества виждаха свободата си.

Съзнаваше, че на подобните на роби работници може би им е забранено да общуват. Но имаше възможност царицата им да не действа съвсем неутрално, а по свой, прикрит начин да е съюзник на човешката кауза на Мара.

И къде ли я водеха? Или просто вървяха без мисъл по кошерната си работа?

Времето беше по-важно от всичко. Оцеляването на децата ѝ зависеше от бързите ѝ действия.

Вдиша дълбоко. Беше капнала от умора. Ако не бе вклинена между корубите на десетина бързо движещи се тела, чиято крайна цел бе неизвестна, сигурно щеше да падне.

Ако намереше достатъчно дързост, можеше да помоли да яхне някое от тях.

Такава дързост обаче можеше да я убие — ако се хлъзнеше, докато се опитва да се изкатери на гърба на движещо се чо-джа, както бе затруднена от бронята си, другите можеше да я стъпчат.

Работниците чо-джа нямаха възприятие за цуранското понятие за достойнство. Все пак Мара не можеше да се принуди да мисли за тях просто като за товарни животни и това затруднение, наред с възвръщащата ѝ се сила, я накара, да замълчи. Спомни си изражението на Люджан в онзи далечен ден в Достари, когато робът Кевин бе направил нелепото си предложение, довело войските ѝ до победа на гърбовете на воини чо-джа.

Сълзи напълниха очите ѝ при спомена за онзи ден. Люджан изглеждаше преbledнял и готов да повърне, когато зяпна широкото черно тяло, на което трябваше да се качи. Но го беше направил — и бе спечелил велика победа.

Коя беше тя, че да рискува такъв като него на равнината Нашика, а да не посмее да направи същото?

Сърцето ѝ се сви от страх, щом си го представи. Но беше изгубена, ако не намереше начин да обедини чо-джа на бунт срещу потисниците им и да се върне при маговете от Чака-а, които чакаха скрити в подземията в именията ѝ. Синът и дъщеря ѝ щяха да загинат от ръката на първия съперник претендент за златния трон. Дори претендентът да не беше Джиро, имаше други, също толкова безмилостни.

А Събранието на магьосниците никога нямаше да ѝ прости, че е подкопала всемогъществото им.

Останала ѝ беше последната карта за изиграване, последният отчаян план, който бе очертала по време на последния съвет, преди да избухне войната. Трябваше да стигне на всяка цена до царицата на този кошер.

— Отнесете ме при царицата си — помоли Мара. Гласът ѝ трепереше.

Работниците не реагираха.

— Трябва да говоря с владетелката ви.

Работниците не отговориха, но спряха.

— Трябва да видя царицата ви — извика Мара този път силно и викът ѝ отекна като буря по безбройните коридори.

И изведнъж блесна светлина и Мара видя приближаващ се отряд воини. Бяха с шлемове и ги водеше Ударен водач с пера на шлема. Черните му като оникс очи се извърнаха към нея.

— Аз съм Такс'ка. Идвам да изпълня молбата ти и да те отведе при царицата на този кошер.

Работниците се разстъпиха... а Ударният водач на чо-джа коленичи и добави с напевен тон:

— Можеш да ме яздиш. Царицата ни няма време да те чака.

Царицата на чо-джа наблюдаваше с очи като черен лед как гостенката ѝ човек се надига от поклона си. И преди Мара да е успяла да изрече и една дума за поздрав, заговори:

— Не можем да ти помогнем, лейди Мара. Със своите действия си настроила Събранието на магьосниците срещу себе си, а ни е забранено да помагаме на всеки, когото те назоват свой враг.

Мара смъкна шлема си и приглади мократа си коса. Кимна. Нямаше друг избор, освен да поеме по най-дръзкия курс, на който се бе осмелявала.

— Велика царице — заговори тя толкова твърдо, колкото позволяваха изпънатите ѝ нерви, — моля да възразя. Трябва да ми помогнете. Изборът ви е отнет, защото условията на вашия договор със Събранието вече са нарушени.

Тишината настъпи рязка като удар. Царицата се извиси над Мара.

— Говориш от невежество.

Мара затвори очи и преглътна. Едва надви безполезния инстинкт да побегне: беше под земята, много дълбоко. Бягството нямаше да донесе нищо. Беше се оставила на милостта на чо-джа и ако не успееше да ги склони да ѝ помогнат, всичко беше загубено.

Така че отвърна високо:

— Не толкова невежествено, колкото мислиш.

Царицата остана хладно сдържана. Не се отпусна отново на подиума обаче.

— Продължи.

Мара заложи всичко.

— Вашият договор е нарушен — заяви тя. — Но не от вашата раса, царице. А от мен. — Тишината в залата бе като глухота: толкова беше пълна. Мара преглътна страха си и продължи: — Аз наруших

вашия договор, който според всяка безпристрастна преценка впрочем беше несправедлив. Отидох до Чака-а. Говорих с вашия вид и ги видях така, както им се полага да живеят, свободни и над земята. Осмелих се да го направя, царице. Направих преценка за доброто на вашата раса, както и за моя народ. Дръзнах да помоля за съюз и когато се върнах, доведох със себе си двама магове чо-джа, за да помогнат на каузата ви.

При тази вест тишината стана още по-дълбока. Мара имаше чувството, че повишава глас срещу съкрушителната тежест на неизречено неодобрение.

— Тези магове са подслонени в едно неизползвано подземие в кошера близо до именията ми. Събранието няма да се спре, за да прецени дали вашият вид е невинен за приютяването им. Ще действат все едно всички чо-джа са заговорници. Следователно договорът вече е нарушен, от моята ръка, за подобряването на тази империя, и сега чо-джа трябва да се борят да си върнат своя полагащ се по право свободен дял.

Тежкото мълчание се проточи.

— Имаш ли да кажеш още нещо? — Тонът на царицата бе като звън на кристал.

Мара се поклони дълбоко.

— Моята дума към теб свърши.

Царицата издиша със съсък. Люшна се назад и напред, после пак, след това се отпусна на подиума. Очите ѝ заблестяха.

— Все пак не можем да ти помогнем.

— Какво?! — Възмутеният вик се изтръгна от устата на Мара, преди да е помислила. Поправи грешката си с нов поклон, този път толкова нисък, че можеше да мине за раболепен. — Условията на договора са нарушени. Нима няма да се вдигнете при тази възможност, за да си върнете свободата и полагащата ви се по право съдба?

Царицата изглеждаше натъжена.

— Не можем. Дали сме дума. Нарушаването на договора е твое дело, твоя измяна. Не познаваш нашите нрави. За нас е невъзможно да нарушим клетва.

Мара се намръщи. Разговорът не вървеше както си го беше представляла. Гласната от неудържим страх, тя призна:

— Не разбирам.

— Нарушаването на обещания е човешка черта — заяви царицата.

Мара се помъчи да разбере.

— Зная, че вашият вид никога не забравя нищо, но...

Царицата обясни:

— Нашата дума не може да се наруши. Точно затова хората непрекъснато ни се налагат. Всяка война свършваше с договор, с който ние по силата на естеството си трябваше да се примиряваме. Хората нямат такива инстинктивни задръжки. Те нарушават честта и не умират от това. Ние разбираме това странно поведение, но не можем да...

— Да умрете! — прекъсна я Мара потресена. — Искате да кажете, че не можете да преживеете нарушаване на обещание?

Царицата наведе глава в потвърждение.

— Точно така. Нашата дума е обвързваща, неизкоренимо свързана с кошерния ум, който сам по себе си е разум и живот. За нас едно обещание е ограничаващо като стените и веригите за човек... не, дори повече. Ние не можем да се бунтуваме срещу убежденията на своите предци, без да причиним лудост на кошера, лудост, която носи смърт, защото бихме престанали да се храним, да се плодим и да се браним. За нас да мислиш означава да действаш и да действаш означава да мислиш. Вие нямате думи, за да обхванете това понятие.

Мара отпаднало седна на голата пръст и бронята ѝ изскърца в тишината. Гласът ѝ бе примирен като никога.

— Не знаех.

Царицата не изказа никакво съчувствие.

— Това е обичайният отговор за хора, които най-сетне проумяват грешката си. Но той не променя нищо. Ти не си се заклела над условията на забраната. Не можеш да нарушиш нещо, което не те обвързва. Само чо-джа или Събранието може да нарушат този древен пакт.

Мара се изруга наум за гордостта и суетата си. Беше дръзнала да си въобрази, че е нещо по-различно от другите управляващи лордове. Беше си въобразила, че познава своите приятели чо-джа, и беше виновна в жестокост не по-малка от извършената от нейния вид срещу насекомоподобната раса в миналото.

Съветът на Чака-а ѝ беше повярвал: погрешно, изглежда. Потръпна при мисълта, че маговете, които бе склонила да дойдат в империята, рано или късно ще разберат колко лошо е преценила.

Колко ли пъти Ичиндар, на трона на своята власт, беше страдал от човешките си глупости, причинили злочестини на хора, които бе предопределен от съдбата да управлява? Мара се почувства смалена от срам. Беше се домогвала да постави сина си на златния трон. За да спаси живота му, както вярваше.

Колко малко беше мислила за последствията във времето, за последствията от това да постави бремето на отговорност, която тя самата дори не можеше да обхване, на крехките неукрепнали рамене на едно момче!

Бе сломена от нещо много по-лошо от отчаянието. Помисли за окончателността на смъртта, която така упорито бе наричала хабене на ресурс. Вече не беше толкова сигурна. Същината на философията ѝ се бе променила дотолкова, че вече нито една посока на действие не изглеждаше сигурна.

— Магьосниците ще потърсят отмъщение срещу расата ви — най-сетне промълви Мара и вдигна смирено очи към царицата. — Какво ще направите?

Огромното насекомоподобно я изгледа с изражение, което никой човек не можеше да разгадае.

— Някои от нас ще умрат — отвърна тя с неумолимата искреност на своята раса. — Този кошер най-вероятно ще бъде първият, след като ти бе разрешено влизане и аудиенция.

— Не можете ли да избягате? — Ужасно ѝ се искаше да чуе поне една дума за надежда и кураж, да чуе, че не всичко е изгубено за тези същества, чието приятелство я беше крепило през безчет изпитания и трудности.

Царицата помръдна преден крайник, равносилно навярно на свиване на рамене при чо-джа.

— Вече съм в най-дълбоката зала на този кошер. Невъзможно е да ме преместят. Щом наша царица узрее достатъчно, за да снася яйца, ние губим подвижността си. Тук поне ще оцелея до последния миг. Вашите Велики може да унищожат тялото ми, но кошерният ум ще съхрани паметта ми и записа на всичко, което става тук. Друг кошер

ще защити нашия ум, а когато се роди нова царица, умът ще се поднови с нея.

Слаба утеха, помисли Мара — да не бъдеш забравена за вечността. Не изрече на глас опасението си, че може да се случи лошо: можеше всъщност да има край без спомен за народа на чо-джа, задържан в плен на империята. Дързостта ѝ можеше да донесе пълното им унищожение. Спомни си за доверието, което бе спечелила от съвета в Чака-а, и ѝ се доплака.

Но не ѝ остана време да се замисля за вина или за опасения, защото царицата кривна глава и сякаш се вслуша.

Бързо пискливо бръмчене премина между владетелката и слугите ѝ. Връзката рязко прекъсна. Работници и воители напуснаха залата, а царицата извърна глава към гостенката си.

— Какво става? — попита със свито сърце Мара.

— Дошли са Велики — отвърна царицата. — Делегация от трийсет магьосници е пред входа на кошера ми. Обвиняват ни в клетвопрестъпничество и настояват да те предадем.

— Ще изляза при тях — отвърна Мара и се зачуди дали ще намери сили да се изправи. — Не искам да причиня повече неприятности на расата ви.

Царицата изпъна преден крайник в непогрешим жест на отрицание.

— Ти не си наша пленничка. Не сме нарушили никакви клетви. Ти доведе магове през границите и няма клауза в договора, която да забранява да се срещнеш с мен. Можеш да излезеш. Можеш да останеш. Или Черните халати могат да дойдат и да те изведат. Нито една от тези възможности не е наша работа.

Мара я погледна стъписано. Боеше се да не направи повече грешни предположения и затова претегли думите си внимателно.

— Ако не им се предам, Събранието ще го изтълкува погрешно. Ще повярват във вашето съучастничество и ще потърсят възмездие.

Царицата изглеждаше не толкова спокойна, колкото твърда — като излъскан обсидиан.

— Ще повярват погрешно, ако предположението ти се окаже точно.

Мара преглътна. Имаше чувството, че земната твърд под краката ѝ всеки момент ще рухне.

— Вашият народ може да пострада от такова неразбирателство.

— Да, може. Това не прави грешната преценка на Черните халати по-близка до истината. Ние сме спазили условията на нашия договор, както е длъжна расата ни. Ако те, като хора, постъпят погрешно, тогава грешката е тяхна, както и последствията.

Мара се намръщи. Самата тя беше заобиколила веднъж запретени теми в опита си да се добере до податки, свързани със Забраненото. Сега, неспособна да потуши разпалилата се в нея искра надежда, се зачуди дали тези хитри чо-джа всъщност не искат да провокират грешна преценка.

Докато си поемаше дъх, за да изрази мисълта си на глас, я обзе внезапен ужас. Въздухът в залата изведнъж стана много гъст, сякаш огромна ударна вълна премина през тунелите. Мара затисна ушите си с ръце и ахна. Взрив разтърси земята и я събори. Залата се озари от мълнии и огън.

Над грохота на взрива царицата изпищя в предсмъртна болка — и може би в най-чистия гняв на чо-джа:

— Магьосниците нападат! Кошерът ни е унищожен! Договорът, който ни обвързва, е нарушен! — Гласът ѝ се извиси до непонятно оглушително жужене в последно послание към расата ѝ.

Изгарящият въздух задави Мара. От очите ѝ потекоха сълзи и кожата ѝ пламна. Джъстин — помисли тя. — Касума... Провалих ви...

Очите ѝ бяха заслепени от зашеметяващ блясък и после угаснаха във всепоглъщащ мрак.

Мара изпищя. Светът, който познаваше, пропадеше. Зноят изчезна и плътта ѝ се сви в ухапката на смразяващ студ.

А после беше само тъмнина, проточена отвъд вечността.

31. КЕНТОСАНИ

Съзнанието се върна.

Мара примига. Помъчи се да се ориентира, но умът ѝ отказваше да различи нещо повече от съвсем зачатъчни и смътни усещания. Тялото ѝ лежеше отпуснато като че ли на меки възглавници. Въздухът бе топъл, осветлението меко. Нищо друго не можеше да усети. Изгарящият агонизиращ кошмар за магия и унищожение сякаш бе заличен, като всеки кошмар след пробуждане.

— Къде съм? — промълви тя.

— В безопасност — отвърна ѝ глас. От звънливия безплътен тон Мара разбра: беше станало чудо. Беше при маговете чо-джа. В Чака-а ѝ бяха показали способността си да я пренасят от едно място на друго с магия. Тъй че сигурно го бяха направили и сега — бяха я измъкнали от кошера, преди Черните халати да го унищожат. Странно, осъзнаването, че чо-джа са пострадали, не ѝ донесе никаква скръб. Разтревожена, Мара се надигна.

Тревогата ѝ мигновено се разсипа като вода. Маговете Чо-джа се бяха потрудили добре в нейно отсъствие. Подземието вече бе обзаведено с мебели и украса, сътворени от изкуството им. Покоят, който изпитваше, сигурно също се дължеше на влиянието им.

— Вече практикувате изкуствата си, чародеи?

Единият маг отвърна с утешителен жест, извърнал предните си крайници така, че острите им ръбове да не я наранят случайно.

— Аурата ти бе обагрена със страх и гняв. Прости ми, че си позволих да облекча ума ти, но вече е време за ясно съзнание, нали?

Мара преглътна.

— Кошерът беше унищожен от Събранието. Съжалявам.

Вторият маг се размърда и крилете му изшумолиха.

— Необходима жертва — каза съществото с напевен безстрастен тон. — Паметта на царицата е съхранена непокътната и несправедливият договор най-сетне е нарушен. Воините чо-джа са

свободни да нахлуят в империята. И ще подкрепят твоята кауза, Слуга на империята.

Нейната кауза! Тези думи я смразиха. Искала беше да осигури сигурността на децата си и да премахне застоя и жестокостта от културата на своя народ. Но цял кошер чо-джа току-що беше пожертван, за да я спасят, а сега я призоваваха да даде най-пълнен отчет за обета си пред съвета в Чака-а. Цариците в империята искаха да продължи и да спечели свобода за расата им.

— Да — каза магът чо-джа в отговор на мисълта ѝ. — Документ с имперския печат и с храмово потвърждение, който възстановява пълното гражданство на чо-джа, би трябвало да е достатъчен, за да отхвърли нечестната присъда на Събранието.

— Но първо Великите трябва да бъдат надвити — предупреди Мара. Перспективата за открит сблъсък с магьосниците я ужасяваше.

Маговете кимнаха с влудяващо спокойствие.

— Средствата са налице. Но времето е на изчерпване.

Скоростта, с която я връхлитаха събитията, сама по себе си беше повод за сериозна загриженост. Мара се постара да надвие смазващото я отчаяние. Беше изгубила съветниците си. Само боговете знаеха къде е Аракаси. Съдбата на Люджан ѝ беше неизвестна. Армиите на Акома можеше вече да са на пепел, а съпругът ѝ можеше да е унищожен от Събранието в мига, в който магьосниците я бяха обявили за свой враг. Джиро можеше вече да е в Свещения град и децата ѝ да са мъртви. А дори ако по чудо Имперският район все още беше в безопасност и под защитата на Имперските бели, оставаха армиите на Анасати и Омечан, готови за щурм извън градските стени.

Укори се наум. Изреждането на всяко възможно нещастие не служеше за нищо, а щеше само да премахне дори нищожното предимство, което ѝ бяха спечелили маговете на Чака-а. Виждаше смърт на всеки завой, все едно дали действаше, или не. По-добре беше да се бори и да вземе нещата в ръцете си по най-добрия възможен начин. Дали Джъстин и Касума бяха добре, или не, или дали претендент на Омечан или Анасати вече беше взел златния трон, тя все пак бе длъжница на чо-джа, които я бяха пощадили и сега спасили.

— Трябва ми информация — заяви тя и стана. Цялото тяло я болеше. Пренебрегна обаче болките и се обърна делово към маговете. — Вашата помощ ще е нужна. След като разбере разположението на

силите срещу нас, трябва да стигна в Свещения град по-бързо от вятъра.

Маговете от Чака-а също се изправиха. Поклониха ѝ се и застанаха от двете ѝ страни.

— Волята ти е заповед за нас, лейди Мара — каза единият. — Попитай и ще научиш.

— Моят съпруг, Хокану — започна тя с едва сдържан трепет в гласа. — Къде е?

— Затвори очи — казаха маговете в един глас.

Мара се подчини, макар и с мрачно предчувствие. Енергията на магията я прониза. Видя много повече от тъмнина зад спуснатите си клепачи: след лекото замайване видя Хокану, надвесен над тактическа карта на Свещения град. Сочеше редици бели игли на стените му и лицето му беше угрижено. Изглеждаше все едно не е спал от две седмици.

Това беше повече, отколкото можеше да понесе.

— Жив е! — извика и очите ѝ се напълниха с радостни сълзи. Но веднага след това насочи ума си към практичните неща.

Маговете я уведомиха, че Хокану с отряда си бърза конница е преминал градските порти преди обсадата. Пехотните отряди на Шинцаваи продължаваха да настъпват от север, но щяха да са безполезни като подкрепление, разбра Мара, след като маговете ѝ показаха, че Черните халати забраняват на воините в синя броня да влязат в Свещения град.

Самата тя беше обявена за враг и на съюзниците ѝ бе забранено да ѝ окажат помощ.

— Имперските бели — разсъди Мара. — Те ще бранят. Кой, освен Хокану, би могъл да ги командва?

В отговор получи втора гледка на залата, където съветът обсъждаше тактиката. Видя около лорда на Шинцаваи хората, чиито мечти съвпадаха с нейните: Аракаси бе там, тих като сянка и мрачен. Близо до него беше Първият съветник на Шинцаваи Догонди — водеше оживен разговор с друг, в когото Мара стъписана позна Чумака, Първия съветник на Анасати.

Без да помисли, попита на глас:

— Какво прави Чумака там?

В отговор маговете ѝ показаха още образи: поляна в гора, където Хокану извиваше и извиваше кожен ремък и изтръгваше живота от гърлото на Джиро. Избледнелият цвят и размътеният образ издаваха, че гледката е от миналото. Мара видя как Джиро се отпусна в хватката на Хокану. Лордът на Анасати беше мъртъв!

И все пак, ако се съдеше по сегашната дейност на съпруга ѝ, Кентосани бе подложен на обсада.

— Кой командва атаката на Свещения град? — попита тя.

Гледката се завъртя, измести фокуса си и Мара видя армии, обсадни машини и офицер в цветовете на Омечан. Външните стени бяха разбити и завзети. Самият Имперски район беше под атака и перата на шлемовете по стените показваха няколко фракции защитници. Мара ахна, като видя пурпурното и жълтото на Ксакатекас.

— Хопара е в Кентосани?

— Пратен от майка си — отвърна единият маг от Чака-а. — Този, когото наричаш Хопара, стигна в Кентосани преди атаката и организира Имперските бели да бранят двореца. Лордът на Омечан знае за смъртта на Джиро, но мечтае да се възползва от заговора на Анасати. Все още имаш враг, който иска да се издигне на власт през трупите на децата ти.

Мара прехапа устна. Собствените ѝ войски — ако бяха спасени от унищожение и ако магьосниците вече не им бяха забранили да се придвижат — щяха да са твърде далече на юг, за да атакуват силата, застрашаваща Имперския район.

— Другите ѝ съюзници, изглежда, бяха избягали или се спотайваха, уплашени да не би гневът на Събранието да се обърне срещу тях.

Отчаянието ѝ явно бе очевидно.

— Лейди — наруши мълчанието единият маг. — Не си без армия. Всеки воин чо-джа в държавата е под твоя команда.

— Но как? — попита тъжно Мара. — Царицата на кошера, който беше пожертван, каза, че чо-джа никога не могат да нарушат обещание. Воините, които предлагате за каузата ми, вече са се заклели да се подчиняват на други управляващи лордове. Вашият народ има договори за служба, продължаващи от векове.

Маговете забръмчаха в нещо, което Мара бе започнала да тълкува като смях на чо-джа.

— Вече не — каза единият.

— Затвори очи — прикани я вторият. — Ще ти покажем.

Мара затвори очи. И видя сухо поле, на което войските на двама дребни благородници влизаха в битка. Млад дебел мъж в цветовете на Екамчи тъкмо викаше на един от Ударните си водачи:

— Но те не могат да си тръгнат! Нали дължат на мен и на баща ми васалната си вяност!

Ударният водач поклати глава.

— Твърдят, че вече не дължат нищо, господарю.

— Как така? Те са като робите! Никога не нарушават съюз!

— Е, вече го нарушиха. — Ударният водач се извърна към воините чо-джа, които ред след ред напускаха битката и се оттегляха в бърз марш.

— Не може да бъде! — изрева младият благородник, затича напред и препречи пътя на водещия Ударен водач на чо-джа. — Вие сте изменници — обвини го високо. — Нарушавате клетва.

Офицерът отвърна с презрително щракване.

— Три хиляди центи в метал и скъпоценни камъни бяха доставени на съкровищницата на баща ти. Такава е цената, която купи службата ни. Всички предишни сделки и съюзи са приключени. Всички плащания са върнати.

Екамчи запелтечи, но след като офицерът чо-джа се присви застрашително, отстъпи.

Мара отвори очи и се разсмя.

— Каква изненада за повечето управляващи лордове, че чо-джа не са нищо повече от наемници!

— Хората имат много да учат за расата ни — съгласиха се маговете от Чака-а. — Старите порядки се промениха. Вече дори Събранието не би могло да изтръгне от народа ни нов договор като онзи, който беше търпян толкова години. Когато Войната на маговете бе изгубена, нашата магия не се развиваше за отбранителни цели. Бъди сигурна, че тази слабост е поправена в земите извън империята.

Мара видя опасния блясък в очите на маговете от Чака-а и кръвта ѝ изстина. Традиции бяха прекъснати и във въздуха се долавяше опасност. Сега бе моментът да се вкопчи в предимството, ако искаше да осигури следващия век на мир. Овладея вътрешния си трепет и заяви:

— Трябва да се пратят послания и да се предприемат действия, за да наложим правото на Джъстин над златния трон, преди Събранието да успее да се намеси. Да, точно това трябва да се направи.

Мара чакаше, потиснала дълбокия си трепет.

Косата ѝ бе събрана високо на главата, грижливо сплетена и закрепена със скъпоценни метални игли. Златни игли, помисли тя, и наглата дързост да носи имперско злато я накара да се почувства още по-малка и несигурна. И все пак не можеше да има никакви половинчата мерки, щом целостта на империята трябваше да оцелее.

Главата ѝ се замая при спомена за заповедите, които беше дала между къпането и обличането си. Пое си дълбоко дъх и каза на Силовия командир на чо-джа, присвит до лакътя ѝ:

— Къде точно се намираме?

Също като своите колеги в свободна Чака-а, този воин отбягваше парадните украшения на човешките командири. По черната му коруба бе започнала да се показва смътна тюркоазна ивица, навярно украшение или знак за ранг. Мара с нетърпение очакваше да изучи тези разлики, стига боговете да ѝ даряха победа.

Войнът посочи нагоре и рече:

— Точно над нас е имперското преддверие. Онези, които пожела да се съберат за официалната церемония на коронацията, вече чакат в залата за аудиенции. Всички приготовления са направени и хората очакват появата ти.

Мара махна с ръка да освободи слугинята от Имперския дворец, която се беше промъкнала между редиците воини, за да оправи за последно гънките на дрехата ѝ. Беше невъзможно роклята, която носеше, да виси без гънки, след като беше взета от един тавански склад. Беше на последната вдовстваща императрица, по-едра жена от Мара, но беше най-близкото до зеленото на Акома, което можеше да се намери, тъй че трябваше да свърши работа. Няколко бързи бода я бяха посъбрали в кръста и игли придържаха нагоре дългите поли. Тежката тъкан жулеше отоците, оставени от бронята ѝ, а оризовата пудра изобщо не можеше да скрие всички драскотини и ожулвания, които бе изтърпяла в бягството си през горите.

Чувстваше се като мъжкарана, натъпкана в отвратителна грамада труфила. Въздъхна и каза:

— Когато излезете от този тунел, Черните халати ще разберат, че нещо става.

— Готови сме за тях, доколкото е по силите ни.

— Тогава ми доведете Аракаси. Искам да поговоря с него, преди да започнем последния ход.

Все още я смущаваше колко бързо могат маговете да изпълнят всяко нейно желание. Още не беше спряла да говори, когато Главният шпионин бе доставен пред особата ѝ, ядосан както никога досега.

Аракаси се надигна от пода — бяха го хвърлили по очи. За разлика от имперските слугини, донесени с магия преди малко, за да помогнат в обличането на Мара, Началникът на шпионите не изгуби ума и дума. Повдигна намръщено вежди, но лицето му мигновено се изглади, щом видя чо-джа. След това погледът му се спря върху Мара, която бе почти неузнаваема в официалните имперски одежди.

Падна на колене и се поклони.

— Милейди. — Докато някога гласът му щеше да е безизразен, сега в него се долавяше радостен трепет. — Радвам се да видя, че си добре.

— Стани — каза Мара. Щеше да се засмее, ако нервите ѝ не бяха толкова изопнати. — Джъстин все още не носи корона и не ми се дължи такава почит. Обичай, който ще се погрижа да отпадне, ако плановете ни успеят, както се надяваме. — Присви очи в сумрака към толкова дълго липсвалия ѝ шпионин и възкликна: — Носиш облекло на чистач!

Той отвърна със смях:

— Как по-добре би могъл човек да шпионира височайши особи, без да привлича ненужно внимание, милейди? — Сбърчи нос. — Макар че бих предпочел да присъствам на сватбата и коронацията на Джъстин в облекло, което не е чак толкова мръсно.

За миг и двамата замълчаха. Събитията изискваха бързи решения, но и трезв ум.

— Жреците от всички ордени са събрани — каза Аракаси. — Някои може да не са съвсем изрядни в облеклото си, понеже бяха вдигнати от сън. След като всички почитаеми особи бяха събрани в голямата зала за аудиенции, не можем да разрешим на недоволните

да напуснат. Според проученото от Чумака в закона претенцията на Джъстин би могла да се оспори, ако дори само един Върховен жрец не е успял да присъства. Сестрите на Сиби се оказаха най-трудната задача — дори Върховният жрец на Туракаму не искаше да контактува с тях.

— Как успя? — попита Мара.

— Просто отидох лично до храма. Оставиха ме жив, колкото да кажа защо съм го направил. — Усмихна се. Беше може би единственият молител от векове, влязъл неканен в храма на Сиби, и със сигурност единственият, оставен да напусне жив. — Храмовете подкрепят каузата ти, тъй като алтернативата би ги поставила още по-здравео под петата на Събранието. Но чувствата може да се променят, ако гражданският ред не бъде възстановен, и то бързо. Втори шанс няма да получим. Великите са струпали сила в града. Поне десетина наблюдават входа към двореца, тъй като са сигурни, че ще се опиташ някак да прикриеш пристигането си в суматоката.

Мара се намръщи инстинктивно.

— Влезли са в град, подложен на заплаха от гражданска война, и не са направили нищо, за да спрат обсадата на Омечан?

— Не са. Впечатлението ми е, че са се отказали да настояват за мир заради личните си притеснения. — Погледна я твърдо. — Не знам какво си постигнала в Юга, но съм готов да се обзаложа, милейди, че Черните халати се страхуват от теб.

— Не от мен — поправи го Мара. — От тези. — Жестът ѝ обхваща маговете чо-джа, които стояха от двете ѝ страни като стражи.

Аракаси пак изглежда чуждоземните ѝ спътници и многоцветните им криле и каза:

— Изобщо не знаех, че расата ви може да е толкова красива.

Маговете от Чака-а изобщо не се впечатлиха от похвалата му.

— Добра слуга, докато си говорим, опасността нараства — каза онзи отляво на Мара. — Човешки воители навлизат в тунелите по заповед на Великите и търсят къде се криеш.

— Какво? — възкликна Мара, смразена от ужасния спомен за опожарения кошер, от който се бе спасила на косъм. — Има ли кръвопролитие?

— Все още не — отвърна вторият маг. — Воините се подчиняват на заповедта на Събранието да не се бият, освен ако не срещнат съпротива. А чо-джа няма да влязат в конфликт, освен ако нямат друг

изход. Засега напускат нападнатите кошери и оставят галериите и тунелите в непрогледен мрак. Човешките войски напредват бавно. В този момент съсредоточават настъплението си на юг, близо до родните ти имения. Но търсенето много скоро ще се разшири. Вашите Велики не са глупави.

— Значи часът е дошъл — заяви Мара и изненада всички с властния си тон. — Тръгваме.

Маговете чо-джа дадоха сигнал. Ударна сила работници закричи по тунела и започна да рови нагоре. Посипа се пръст, а след нея — парчета хоросан и плочки. Светлината прониза сумрака, жълта и чиста, от прозорците на купола над имперското преддверие.

Един чо-джа провря главата си през отвора, съобщи нещо с кратко жужене и магът вляво от Мара каза:

— Преддверието е чисто от врагове. Съпругът ти и синът ти чакат. — За миг замълча, сякаш разколебан. — Лейди — каза напевно, — желаем ти късмет и храброст. Но действай бързо. Заклинанията ни не могат да задържат Великите безкрайно дълго. Ще разполагаш с малко време, за да постигнеш каквото трябва, а след това ще настане хаос и ще има опустошителен сблъсък на енергии. Искаме да знаеш — ако не успееш или ако ние те провалим — че сме пратени от Чака-а за тази битка. Ние сме нещо повече от твоя защита. Ние сме посланици на новия ред.

Мара се вгледа в лицата на маговете, извисили се над нея с изражения, които никой човек не можеше да проумее докрай. Не й убягна, че и двамата са разгънали крилете си в стойка за бой, сякаш се готвеха да устоят на мощта на цялото Събрание. Куражът им я трогна до сълзи.

— Нека се знае, приятели, че докато съм жива, няма да ви проваля. Ще победим или ще умрем заедно.

И изправила гръб под обшитите със злато одежди, Слугата на империята закричи към отвора.

Заизкачва се с колебливи стъпки по напаламата пръст, плочки и зидария. Аракаси се приближи и я хвана за лакътя да я подкрепи. Тя му се усмихна благодарно, зарадвана от човешкия допир след компанията на чо-джа.

А след това вече беше навън, замаяна от предвечерната слънчева светлина и от бляскавото великолепие на златна броня.

Затаи дъх. Кичури червена коса се показваха изпод шлема от имперско злато. Червената коса на Джъстин. Сърцето ѝ се разтуптя. Не приличаше вече на момче, облечен в пищните доспехи на император. Стъписана осъзна, че това е часът на неговата женитба.

Спря, щом момчето се поклони, както се полагаше на син пред майка. Целият този блясък на златни одежди ѝ се стори някак не на място — сякаш тя трябваше да се поклони ничком, както някога пред Ичиндар.

После момчето се изправи и нададе непристоен детински вик.

— Мамо! — изкрещя и затича напред.

Забравила за труфилата си, Мара протегна ръце. Синът ѝ се хвърли в прегръдката ѝ, вече по-висок, по-наедрял, впечатляващо близо до мъжеството си. Щом ръцете му се увиха около врата ѝ, осъзна, че вече не се налага да се наведе, за да го прегърне. Раменете му бяха започнали да се разширяват — и ѝ напомниха нещо много познато. Целият се беше метнал на Кевин, осъзна Мара. Щеше да е висок като баща си.

Синът ѝ се отдръпна от прегръдката и я погледна уверено с очи досущ като на Кевин.

— Готов съм, Добра слуга. Принцеса Джеиля ни чака.

Мара онемя. Вече беше изгубила две деца, Аяки и малкото, отровено преди да се роди. Сега единственият ѝ жив син стоеше изпълнен с решимост и готов да отдаде живота си за нейната чест. Мигът трудно можеше да се понесе.

А след това Джъстин се усмихна с такова безгрижие, че отново ѝ напомни за прежните дни и за неукротимия хумор на Кевин.

— По-добре да побързаме — подкани я. — Първата жена на покойния император непрекъснато изпада в истерия и целият ѝ грим ще се размаже.

Мара настръхна.

— А Джеиля? И тя ли е в истерия?

Джъстин сви рамене по момчешки.

— Викаше доста. Заклучи се в стаята си. После някой я попита дали предпочита да се омъжи за някой плешив Омечан с шкембе и тя пусна слугините да я облекат.

Момичето беше благоразумно, помисли Мара, докато заставаше до Джъстин, за да влязат в голямата зала. Аракаси застана до нея да я

подкрепя от другата страна и никой сякаш не забеляза, че все още носи халата на роб чистач, щом обкованите с желязо врати се разтвориха широко и музикантите подеха тръбния зов, възвестяващ пристигането на младоженеца.

Мара пристъпи твърдо напред, стиснала ръката на Джъстин. Зачуди се, докато преминаваше между редиците на жреците от двайсетте Висши ордена, дали боговете ще я поразят заради гордостта ѝ и заради дръзката арогантност да се осмели да издигне сина си на трона като Небесната светлина, деветдесет и втория император на Цурануани. Но представителят на храма на Джуран, Бога на справедливостта, не изглеждаше недоволен, а Върховният жрец на Туракаму ѝ се усмихна окуражително. Отделени от другите, зад жреца на Червения бог, стояха три загърнати в черно фигури, Сестрите на Сиби, Богинята на смъртта. Дори тези смразяващи привидения сякаш окуражиха Мара с леки кимвания. Върховният жрец на Джастур, Бога на войната, се плесна с металния си юмрук в гърдите за поздрав, щом Мара премина, и ударът му изкънтя върху скъпоценното желязо на гръдната му броня.

Мара направи нова стъпка, и още една. Вътрешната ѝ увереност укрепваше. Докато вървеше, жреците на по-висши и по-низши ордени започнаха да се подреждат пред подиума, по двойки според естеството им, жреците на Лашима, Богинята на мъдростта, редом до тези на Салана, Майката на истината. Жрецът на Туракаму застана със Сестрите на Сиби, а Върховният жрец на Джастур зае място до Върховния жрец на Баракан, Господаря на мечовете.

Отпред, на имперския подиум, чакаше малко русокосо момиче с искрящ воал от златна тъкан. Джеиля. Слугините смъкнаха покривалото ѝ. Момичето все още имаше лунички от многото игра на гоненица в имперските градини. И макар да изглеждаше преbledняло под багрилата и пудрата на грима, се усмихна широко на Слугата.

— Нека вратите се затворят и да започне брачната церемония! — призова жрецът на Чочокан, Добрия бог. Зад него и вдясно Върховният жрец на Томача, Любящия децата поде тиха молитва. Мара се взря в него, спомнила си, че по-малкият брат на Чочокан бе известен и като Носителя на мир. Помоли се наум дано и днес да е така.

Пръстите на Джъстин стиснаха ръката ѝ за последно и тя го пусна, за да заеме мястото си до своята принцеса. Мара застана до

чакация Хокану и щом церемонията започна, пъкна ръката си в неговата.

В Имперския дворец цареше оживление. Вестоносци тичаха насам-натам и слуги притичваха припряно по дворовете, забързани по задачи. Подпрял лакът на перваза на прозореца, Шимоне наблюдаваше шетнята им с непроницаеми очи. Лицето му беше строго повече от обичайното. Кривна леко глава да привлече внимание към необичайната суматоха навън.

Жестът бе забелязан от Хочопепа, който седеше на възглавнички пред ниска масичка с поднос със захаросани плодове. Дебелият магьосник кимна разбиращо и заговори тихо, тъй че само Шимоне да може да го чуе.

— Тази шетня е доста повече от обичайно ежедневие. Преброих петима жреци, скрити под качулки, а ако се съди по миризмата, кухните готвят за пиршество. Странна работа за град под атака.

Сякаш за да потвърди думите му, изстрелян от обсадна машина камък профуча във въздуха и падна в близкия двор. Бездомно куче изквича и побягна, подвило опашка. Хочопепа присви очи.

— Тези проклетци неща почват да ме дразнят. Още един камък толкова близо и ще изляза и ще ги... — Спря, понеже го разсея група странно облечени благородници, забързани покрай прозореца. — Очаквахме да се стекат управляващи лордове в залите на стария съвет, но това май е нещо повече.

Шимоне се размърда и се изправи.

— Доста повече. Мотеча няма да се стърпи дълго и ще се задейства.

Хочопепа погледна тъжно остатъците от закуската си.

— Аз няма да се стърпя дълго и ще се задействам — поправи с лек укор колегата си. — Мисля, че тя вече е тук и си губим времето с това чакане.

Шимоне не отвърна нищо, но повдигна вежди и излезе от стаята. Хочопепа се надигна с пухтене от възглавничките и заситни след него.

Слуги, улисани по неясни задачи, се разбягваха или се просваха на пода от страх, щом ги видеха. Макар дворецът да представляваше лабиринт от постройки, добавяни една до и връз друга през столетията, Черните халати нямаха нужда да ги упътват и лесно

стигнаха до боядисаната в червено врата, украсена с емайлиран печат. Не почукаха, а направо нахълтаха в кабинета на Имперския канцлер.

Даджало от Кеда бе величествен в одеждите на високия си сан, червени и черни халати, скроени на пластове и със златно вземо, блещукащо по яката и ръкавите. Косата му беше прибрана нагоре и пищно накичена. Изглеждаше сдържан, макар и леко пребледнял. Персоналът му не беше толкова спокоен. Секретарят до лакътя му трепереше от страх, а робът бегач се беше присвил до външния параван. Причината за толкова голямото притеснение беше явна: всички възглавнички, оставени за аудиенции с молители, бяха заети от няколко Велики.

Мотеча, който крачеше нервно, само погледна бегло влезлите си двама колеги и продължи разпита.

— И никаква вест за нея?

Не беше нужно да уточнява кого има предвид.

— Никаква, велики. — Даджало се поклони на новодошлите и ловко като опитен придворен използва движението, за да забърше потта от челото си. Изправи се отново, с привидно безупречна официалност. Дори да се чувстваше притеснен в присъствието на толкова много Велики, успяваше да го прикрие добре.

Хочопепа мина покрай тях, вдигна възглавничката за сядане на канцлера от пода и я премести под прозореца, където ветрецьт, лъхащ отвън, освежаваше въздуха. Стаята беше претъпкана цяла сутрин, а слугите бяха твърде уплашени, за да влязат да отворят параваните. Хочо се настани на пода, взе си бонбон от глинената урна, оставена за гостите, и задъвка с опасно напрегнато изражение за човек с толкова кръгло и добродушно лице.

— О, ще дойде тя, няма начин — измърмори с пълна уста. — В момента Висшият съвет се събира и Господарката на Акома не би го пропуснала. Никога не е имало такъв играч във Великата игра като Мара.

— Тя трябва да умре — сопна се Мотеча ядосано. — И ще умре в секундата, в която разкрием къде е.

Шимоне го погледна с лека неприязън.

— Всички ще умрем. Закон на природата.

Имперският канцлер прикри смута си зад изтънчена маска на вежливост.

Мотеча си замълча. Колегите му също мълчаха. Подозрението, че Мара е разкрила някои от най-грижливо пазените тайни на Събранието, тайни, които гарантираха смърт за всеки външен човек, бе натежало във въздуха. Дори Хочопепа и Шимоне не можеха да отрекат, че готовността на чо-джа да приютят Мара намеква за нещо още по-лошо: това, че може да е посяла смето на бунт, нарушаване на договора, който бе устоял хилядолетия. Колкото и убедително да бяха настоявали, че Слугата на империята заслужава пълно изслушване, преди да се отнеме животът ѝ, усилията им бяха напразни.

Събранието беше гласувало. Екзекуцията на Мара вече не подлежеше на обсъждане.

Малцина биха си позволили да действат срещу Слугата на империята, но Тапек го беше сторил и това бе довело до най-лошата неприятност. Черните халати се стряскаха от сенки в подозрението си, че привилегированият им статут е застрашен. Сега на дневен ред стояха по-критични проблеми от безразсъдството на един брат Черен халат. Хочопепа и Шимоне се спогледаха разбиращо. По свой начин се бяха възхищавали на Мара, която бе донесла много добро за империята.

Но вече бе дръзнала твърде много. Дебелият магьосник се чувстваше въввлечен в конфликт: верността му към Събранието и клетвите, който бе положил, когато бе приел Черния халат, срещу съблазънта на свежите идеи, много от които бяха подсказани от ересите, споделени с него от варварина Миламбер.

Хочопепа ценеше наследеното от приятелството си с Миламбер и през годините бе прилагал изкуствата си в полза на обикновените хора. Сега, когато във въздуха се носеха твърде големи промени, за да ги обхване дори неговото напредничаво мислене, съжеляваше, че не бе имал повече време. Копнееше за ясна убеденост кой е правилният курс: да съдейства на фракцията на Мотеча за незабавното унищожение на Мара или да се отзове на повика ѝ за реформа и да приеме немислимото след гласа на мнозинството, тоест да се противопостави на решението на Събранието и дори да спаси живота ѝ.

— Усещаш го, нали? — каза дебелият магьосник на Шимоне. — Всички го усещаме.

— Какво да усещаме? — намеси се Мотеча. И млъкна, доловил онова, което бе накарало другите да настръхнат.

Във въздуха се прокрадваше студ: не простият хлад от сянката, нито дори хладната тръпка, предизвикана от безпокойствието. Всеки присъстващ безпогрешно разпозна смразяващото докосване на могъща магия.

Шимоне се напрегна като куче, готово за скок.

— Някой вдига прегради!

Хочопепа се вдигна тромаво на крака.

— Никой Черен халат не прави това заклинание. — Признанието му дойде с неохота, сякаш дълбоко в себе си искаше да заяви обратното.

— Чо-джа! — извика Мотеча. Лицето му се наля с кръв. — Тя е довела магове от Чака-а!

Останалите Черни халати наскачаха. Израженията им предвещаваха буря. Имперският канцлер се сви зад бюрото си, за да е по-настрана от тях, но никой не му обърна внимание.

— Мара ще умре за това! — продължи Мотеча. — Севеан, веднага повикай подкрепления!

Дори Хочопепа не възрази на тази заповед.

— Бързо — подкани той Шимоне и докато гневът на събраните магьосници кипваше, дебелият магьосник и мършавият му приятел излязоха през вратата.

Коридорът беше пуст. Слугите бяха избягали.

— Не ми харесва това. — Думите на Хочопепа отекнаха от сводестия таван. — Всъщност подозирам, че не само Висшият съвет опитва забранено събиране.

Шимоне не отвърна нищо, а бръкна за телепортиращото устройство, задейства го и изчезна.

— Ех! — възкликна ядосан Хочо. — Ако ми беше казал къде отиваш, нямаше да е чак празно бърборене!

Гласът на Шимоне отвърна от въздуха:

— Намекваш, че може да има избор?

Хочопепа също извади устройството си и го задейства тъкмо когато Севеан, Мотеча и другите в кабинета на Имперския канцлер се развикаха.

— Тя ни направи на глупаци, че и отгоре! — изкънтя гласът на Севеан тъкмо преди Хочопепа да измести точката на трансфера.

По-лошо, заключи дебелият маг, щом се появи запъхтян сред огряното от слънце великолепие на двора пред имперската зала за аудиенции. Мара беше довела сила, за да се пребори с абсолютна сила, и сега нещо много по-лошо от гражданска война можеше да разкъса империята.

Дворът също беше пуст. Разцъфналите дървета покрай стената и подстъпа към широкото стълбище бяха неподвижни в обедната жега. Никакви птици не прелитаха и насекоми не жужаха около цветовете. Врявата на войските, биещи се на стените, и трясъкът на камъните от обсадните машини изглеждаха далечни и смътни.

Шимоне стоеше в центъра на площада, леко кривнал глава.

— Тук — рече той. — Преградата започва тук.

Нищо в обедния въздух не издаваше, че става нещо тайнствено.

— Не можеш ли да я пробиеш? — изпъхтя Хочопепа. Примижа, съсредоточи се и усили сетивата си до краен предел. Най-сетне засече смътно блещукане, което можеше да се дължи на горещината. Само че щом погледна право към него, то изчезна. Той извади кърпа и попи потното си чело. — Не изглежда много сериозна.

Шимоне го изглежда с укор.

— Пробвай ти.

Хочопепа напрегна цялата си мощ и очите му се разшириха, щом във въздуха пред него заигра дъга от цветове. Забърсана сякаш настрани без никакво усилие, силата на магията му се разсипа по преградата, сътворена от чо-джа. Хочопепа зяпна изумен. Зареян във въздуха камък, изстрелян отвън, профуча към главата му и той го отклони небрежно като досадна муха — вниманието му остана съсредоточено върху изкованата от чо-джа защита.

— Здрава е, да. Изумително. Много изпипана работа. Остава те да натиснеш, а после засмуква енергиите ти и ги заплита в своите... — Увлечен в чисто научното си любопитство, Хочо бавно осъзна факта, че маговете чо-джа са развили значително уменията си, откакто договорът бе наложил възбраната. — Хм, това е обезпокоително.

— Много. — Шимоне предпочете да не уточнява, понеже на площада пристигнаха други магьосници. Броят им вече беше над

двайсет и растеше. — Вече не може да има друг аргумент, освен силата — заключи тъжно Шимоне.

— Трябва да изгорим този дворец до основи! — викна Мотеча. — Да изгорим всеки идиотски ум, дръзнал да се вдигне на бунт срещу нас!

Севеан пристъпи напред.

— Възраavam. Да срутим тези незаконни прегради, да, това е наложително. Трябва също да унищожим маговете чо-джа, които действат в нарушение на договора, и да езекутираме лейди Мара. Но да унищожим Имперския дворец? Това е прекалено. Може да сме над закона, но все пак сме отговорни пред боговете. Едва ли небесата ще одобрят смъртта на жреците.

— Светите ордени може да са съучастници! — заяви един от новопристигналите Черни халати.

— Най-вероятно — намеси се Шимоне. — Или може да са били принудени да служат. По-добре да изслушаме мотивите им, преди да приложим насилие над тях.

— Само преградите значи — обобщи Хочопепа и пак попи челото си с мократа вече кърпа. — Трябва обаче да ги разбием, без да рискуваме живота на хората в залата за аудиенции.

Магьосниците се струпаха в пълно мълчание, като лешоядни птици в очакване на своя пир на бойното поле. Затаиха ум и тяло и въздухът сякаш се разтърси от дълбоко подмолно трептене, щом сляха усилията си.

Небето помръкна, макар да нямаше ни един облак. Дворът се замъгли и сякаш посърна и замря под зеления покров.

— Сега! — извика Мотеча.

Силата се изстреля ярка като мълния, пращящ лъч, който сякаш разсече небесата. Удари с пукот на виолетови искри, но преградата я пое, отклони я по извивката на повърхността си и я погълна. Зноят изригна назад в изпепеляваща вълна. Каменните фасади на зданията почерняха и се пропукаха. Дърветата пламнаха и декоративният фонтан кипна и пресъхна под облак пара.

Неуязвими за ответния удар, защитени от своите прегради, събраните магьосници се спогледаха с мрачно изумление. Стегнаха се за нов удар. Енергиите заиграха на дъга и се засипаха по преградата на чо-джа. В отговор тя изригна непроницаема тъмнина.

Магьосниците усилиха атаката. Искри засвяткаха и се разлетяха, отекна гръм. Огнен дъжд заваля от небето, последван от заряди нажежена до бяло мощ.

— Продължавай атаката — извика Севеан. — Преградите рано или късно трябва да отслабнат.

Завиха ветрове и забушуваха пламъци. Трусове разлюляха земята и настилката се пропука. Защитният мехур от заклинания, запечатал залата за аудиенции, сякаш се огъна и леко се сви навътре.

— Да!

Мотеча удвои усилията си. Мълнии опърлиха невидимата повърхност и ветровете, надигнати от разбушуванияте сили, запищяха около шпиловете на Имперския район като вой на освободени от бездната демони.

Един от Черните халати с по-малка мощ рухна на каменните плочи. Останалите стояха твърдо, вече уверени: преградите щяха да паднат, рано или късно. Някоя магическа защита не можеше да устои на такава атака за много дълго. Докато силата биеше отгоре и раздираше, а воят на ветровете заглушаваше шума от войските, щурмуващи външните стени, магьосниците на Събранието потъваха дълбоко в магията си. За яростта им оставаше само една цел: трябваше да проникнат в коридора на имперската зала вече с цената на който и да е живот, дори техния.

Високите прозорци на имперската зала за аудиенции помръкнаха и придворните и жреците се размърдаха неспокойно. Единствената светлина се хвърляше от безумно мигащите светилници, запалени в чест на двайсетте Висши богове. На подиума жрецът на Чочокан, който водеше имперската брачна церемония, прекъсна на средата на фразата си.

Някъде наблизко изтреця гръм и разтърси стените. Мнозина в залата потрепераха и не един жрец направи жест в защита от гнева на небесата, но гласът на Джъстин се извиси над смутеното мърморене в залата:

— Продължете!

Сърцето на Мара бе готово да се пръсне от гордост. Момчето щеше да се окаже чудесен владетел! После прехапа устна. Първо трябваше да преживее сватбата си и коронацията.

Принцеса Джеиля до него бе пребледняла от страх. Мъчеше се да задържи брадичката си вдигната високо, както се полагаше за царствената ѝ особа. Но повече от всичко искаше да се свие под булото си. Джъстин хвана ръката ѝ и я стисна в отчаян опит да ѝ даде утеха.

В края на краищата бяха само деца.

Подът се разтресе от нов удар. Жрецът на Чочокан се огледа, сякаш търсеше безопасно убежище.

Мара изправи рамене. Не можеше всичко да пропадне само защото един немощен жрец бе изгубил куража си! Напрегна се, готова да се намеси, макар че щеше да е рисковано: жреците навярно щяха да се опълчат на още натиск от нея. Притиснеше ли ги прекалено, можеше да сбъркат мотивите ѝ с амбиция, че и по-лошо: можеше да оттеглят авторитета на службата си и да обявят, че бракосъчетанието на Джъстин с Джеиля е против волята на небесата.

Нямаше време, а обстоятелствата бяха твърде опасни за дълги и пространни обяснения, подкрепени само с косвени доказателства, че щурмът по преградите на чо-джа се нанася от смъртни магьосници и че волята им е продиктувана от небесата толкова, колкото и действията на всеки управляващ лорд, убиващ от алчност или амбиция за власт.

Поредната атака разтърси преградите. Дъги от натрошена светлина заиграха от таванските прозорци и окъпаха залата в свръхестествени цветове. Безпокойството на Мара се усили, щом жреците и присъстващите официални лица се размърдаха неспокойно. Старият Фрасай от Тонмаргу открито трепереше, може би на ръба на срива.

Подкрепата се появи от неочакван източник — Върховният жрец на Червения бог си проби път между храмовите представители, събрани под имперския подиум.

— Братко — окуражи той разколебания си колега, — всички принадлежим на Туракаму накрая. Ако небесата бяха недоволни, трябваше вече да сме поразени, а моят бог мълчи вътре в мен. Моля те, продължи церемонията.

Върховният жрец на Чочокан кимна, облиза потта от горната си устна, пое си дълбоко дъх и звучният му глас поде следващите фрази от ритуала.

Мара въздъхна облекчено. Върховният жрец на Джуран до нея я погледна разбиращо.

— Успокой се, Добра слуга. Имаш съюзници.

Мара кимна. Наистина имаше съюзници. Повече, отколкото беше знаела. Магическата атака можеше да се усилва, но не всички жреци щяха да бъдат сплашени лесно. Извивките и обратите на държавната политика през вековете ги бяха научили на предпазливост. Ако сега се огънеха, ако бракосъчетанието на Джъстин не се осъществеше според закона и ако последващото му коронясване не бъдеше утвърдено, авторитетът на храмовете щеше да бъде отстъпен на Събранието. Това го разбираха много добре дори Сестрите на Сиби, които стояха като същества от селието на мъртвите, без наглед изобщо да се притесняват от възможността Имперският дворец да рухне върху главите им.

Защото да попадне дори мъничка част от полагащото се Небесно влияние и власт в ръцете на смъртни беше гибелен курс, който щеше да предизвика божественото недоволство. Тогава боговете щяха да прокълнат човечеството с нещастия, пред които яростта на разгневеното Събрание щеше да е само детска сръдня.

Отговорът на Джъстин на следващия ритуален въпрос прокълна силно над шума от поредната атака. Последва оглушителен гръм и заотеква безкрайно от стените на залата. Орнаментално мънисто се откърти от имперския трон и задрънча по стъпалата. Кристалът в прозорците на купола се пропука и парчетата заискриха на светлината на лампите и се разбиха на мраморния под.

За щастие никой не пострада.

Мара затвори очи. Дръжте се, мои деца, замоли се наум. Ръката на Хокану се стегна около нейната.

Отвърна му с полуусмивка, която се стопли, щом Джеиля отвърна на въпроса на жреца. Принцесата бе смирена и сдържана, както подобаваше за положението ѝ. Макар да се беше вкопчила в ръката на новия си съпруг, все пак се държеше царствено. Не трепна, когато плетените от тръстика кафези с брачните птици се вдигнаха за благослов. Тръстиковите врати бяха срязани тържествено от ножа на Върховния жрец.

Мара прехапа устна, мъчейки се да надвие сълзите, щом двете птици излетяха на свобода. Летете — помоли се тя, — летете нагоре и се съберете, и намерете щастието си.

Поличбата с птиците на първото ѝ бракосъчетание беше неблагоприятна. С цялото си сърце копнееше този път да е различно. Двамата с Хокану можеше и да не подчиняват живота си на поличби и традиции, но присъстващите стари жреци се уповаваха на тях.

Птиците излетяха точно когато поредната мълния разтърси въздуха. Запърхаха тревожно с криле, а след това заедно литнаха нагоре и навън през цепнатината в пропукания купол.

— Слава на боговете — промълви Хокану. Ръката му стисна ръката на Мара и от очите му бликнаха неканени сълзи. Тя също не можа да сдържи чувството си. Никой от двамата не видя как двама Имперски бели в церемониалната броня на Силови водачи пристъпиха напред с наметалото, общито със злато и кожа на саркат — мантията на императора на Цурануани, — и го положиха на раменете на Джъстин.

Колкото и да беше пораснало, момчето сякаш се изгуби под пищната мантия. Мара Изтри очи, поразена от болезнения спомен за Ичиндар, който беше също толкова крехък и който накрая се бе огънал под тежестта на имперския сан.

Джъстин обаче хвана ръката на Джеиля все едно беше роден да е галантен към дамите и я поведе нагоре по стъпалата.

— Син на баща си, наистина — промълви с гордост Хокану.

Послушници с песен последваха нововенчаната двойка, редом с жреца на Джуран, който носеше обшитата със скъпоценни камъни възглавничка с положената на нея корона.

Ударите отвън зачестиха още повече!

Една колона в дъното на залата се пропука и Мара се сепна. С усилие съсредоточи вниманието си изцяло върху гледката на подиума. Не можеше да пренебрегне признаците за назряващото бедствие — въздухът се нагорещяваше. Лакът по дървеното перило, където идваха молители, за да коленичат пред Небесната светлина, се лющеше на пластове. Каменният под се нажежи дотолкова, че пареше, и придворните запристъпваха от крак на крак — кожените подметки на сандалите не можеха да ги опазят от усилващата се горещина.

— Маговете чо-джа са под ужасен натиск — прошепна Хокану.

Нов гръм разтърси залата. Жреци се пресегнаха да укрепят колегите си и не един Върховен жрец на подиума изглеждаше уплашен, но с мрачна решимост всички продължиха церемонията.

Мара видя как жрецът на Лашима, Богинята на мъдростта, пристъпи напред, за да помаже слепоочията на сина ѝ със свещено миро. Ръцете му трепереха и част от свещеното масло се разля по мантията на Джъстин. Джеиля изглеждаше на ръба на паниката: побелялата ѝ ръка стискаше трескаво ръката на съпруга ѝ. След това излезе жрецът на Баракан и поднесе на Джъстин златния меч на императора. Джъстин положи ръка върху свято острие и Мара с болка забеляза, че пръстите му треперят.

Не трябваше да мисли за провал! Ядосана на себе си, тя вдигна брадичка и рисковано се озърна назад. Маговете чо-джа стояха до вратата, но вече не се извисяваха с изпънатите си нагоре величествени криле. Бяха се присвили на пода и пееха противозаклинанията си с монотонно жужене, в дисхармония с грохота на ударите отвън. Силата им беше огромна, но не можеха да устоят безкрайно на обединената мощ на Събранието. Колкото и силно да бяха предизвикани или заплашени обаче, бяха изразили ясно позицията си. Чака-а все още властваше над тях. При никакви обстоятелства нямаше да използват магията си за атака.

Когато най-сетне преградата им рухнеше, Събранието щеше да е свободно да развихри своята ярост над множеството в залата.

Странно, но Мара не изпитваше никакъв страх. Твърде много беше заложено и твърде много — изгубено. Рискът не я плашеше: все едно онази част от нея, която бе познавала ужаса пред предстоящата смърт, беше изтръгната от нея след сполетялото я в Турил. С твърдата си като камък увереност тя излъчваше сякаш неземна сила.

Дори Хокану я гледаше с малко страхопочитание.

Мара се наведе към ухото му и каза бързо:

— Поздрави от мен Небесната светлина, щом му сложат короната.

Съпругът ѝ я изгледа изненадано, стъписан от решимостта в гласа ѝ.

— Какво си намислила? — Гласът му прозвуча измамно твърдо. Дори той трябваше да признае, че маговете, които ги пазеха, изчерпват силата си.

Мара го погледна твърдо и отвърна:

— Хитрост. Какво друго ни остава?

Хокану загледа след нея удивен, докато тя се отдалечаваше към дъното на залата. Реши, че ще запомни този момент и ще пази спомена за несломимия ѝ дух дори когато заклинанията на Събранието разбият преградите и всички бъдат погълнати от огнената стихия.

Мара не направи нищо необичайно. Стигна до сводестите врати на залата и се поклони почитателно на маговете чо-джа. Бяха твърде затруднени, за да ѝ благодарят, освен с леко свиване на преден крайник. После спря до крилата на портата и каза нещо на двамата имперски херолди, които стояха там.

Хокану я гледаше озадачено. Какво правеше?

Тя извърна глава и го погледна. Наблюдавай церемонията, сякаш го укори мълчаливо.

Той сви рамене и се обърна напред.

Земята се разтърси. Песнопението на жреците накъса ритъма си, но те все пак упорито продължиха. По параваните засвяткаха искри. Преградите бяха разбити. Разпадаха се. Следващият удар щеше да сломи цялата защита на чо-джа.

Коронацията почти беше приключила.

— Слава! — извикаха жреците. Поклониха се, а подът се разтърси от оглушителен гръм. — Слава!

Върховният жрец на Чочокан вдигна короната и трескаво замълви благословията си.

Блесна мълния. От високия купол падна камък и се разби с трясък в ахатовия под. Короната се хлъзна от изтръпналите пръсти на жреца и кацна накриво върху рижата глава на Джъстин.

Церемонията беше извършена. Наследникът на Акома, дете на роб, носеше свещените имперски регалии на Цурануани и никоя власт, освен небесата не можеше да отмени миропомазаната му власт.

— Слава! — извикаха в хор жреците. — Слава на Джъстин, деветдесет и вторият император и новосътворена Небесна светлина!

Думите се сляха с унищожителния грохот на поредния гръм, а Мара извика на херолдите:

— Сега!

Блестящи в златните си церемониални табарди и притиснати от виещия нахлул през разбития купол вятър, те пристъпиха към големите крила на портата, докато маговете чо-джа рухваха на пода, сграбчиха халките и широко отвориха вратите.

Поклониха се в съвършен унисон пред нахлуващата вълна Черни халати и извикаха:

— Слава на новата Небесна светлина! — С преbledнели лица, но непреклонно твърди, те се изправиха гордо и единият извика: — Велики на Събранието, чуйте ме! Призовани сте на Имперския прием.

Първите редици Черни халати залитнаха и спряха.

— Призовани? — изкрещя смаяно Мотеча. Сажди бяха зацапали халата му и зачервеното му лице лъщеше от пот. — От кого?

Имперските херолди бяха добре обучени да пазят самообладание пред безпардонни придворни. Направиха безупречни поклони.

— От Небесната светлина, велики.

— Какво!?

Херолдите мълчаха, но от подиума до върховните жреци Имперският управител извика:

— От Джъстин! Деветдесет и вторият император!

Мотеча изсъска. Севеан гледаше втрещено. Хочопепа за първи път в живота си изгуби дар слово. Дори непреклонният Шимоне изобщо не помисли да разреши спора с магия, след като всички в залата се преклониха пред върховния си монарх.

Застанала между двамата бавно надигащи се от пода изтощени магове на Чака-а, Мара едва потисна ликуването си. Херолдите се бяха справили възхитително. Увереността им беше толкова безупречна, че дори Великите все още не бяха помислили да си направят неизбежния извод: това, че защитата на съюзниците ѝ не беше изчерпана до пълно изтощение и че преградите всъщност не бяха рухнали, а бяха смъкнати съзнателно.

— Не ни остана никаква сила — промълви магът на Чака-а вляво от Мара с едва доловимо жужене.

А Мара прошепна:

— Великата игра. Сега всички трябва да я изиграем — или да умрем.

32. ИМПЕРАТОР

Черните халати зяпнаха.

От двете страни на входа към залата за аудиенции в безупречна стойка мирно стояха Имперски бели в инкрустираната им със злато броня. Не се виждаха никакви воители в цветовете на Акома или Шинцаваи, каквито магьосниците бяха очаквали да заварят.

Очаквали бяха да видят последици от борба и войници застанали около претендента, докато губещите се кълнат във вяроност. Така бяха разрешавани в миналото спорове за наследството. Но Слугата не беше приложила принуда, за да постигне своя триумф. Никой не се хвърли напред, за да падне ничком и да помоли за милост Черните халати, да ги умолява да отменят узурпацията на властта от Мара. Тъкмо напротив: смутът на лицата на хората, които ги поздравяваха, произтичаше преди всичко от тяхното прибързано пристигане. Всички присъстващи като че ли бяха замесени в заговора на Мара.

Барабани забиха в отсечен ритъм и заглушиха вика на Мотеча за тишина и грохота на камъните от обсадните машини.

Хочопепа се приведе към Шимоне й каза:

— Тук от часове трябва да са се промъквали слуги, за да подготвят всичко.

Макар да го каза почти шепнешком, Севеан го чу.

— Намекваш за много планиране?

Шимоне го изгледа с презрение и отвърна:

— От всички владетели в държавата Мара от Акома никога не е постигала нищо без план.

Тържествените звуци заглъхнаха и се възцари мълчание.

— Призовани сте — повториха имперските херолди и отстъпиха назад, за да пропуснат магьосниците. Между редиците придворни и официални лица се отвори дълъг проход. Вбесеният Мотеча закри бързо напред, останалите магьосници тръгнаха след него.

В подножието на имперския подиум Върховните жреци и жрици на Двайсетте богове от Висшите небеса и на Двайсетте богове от Низшите небеса стояха в пълни регалии. Обличаха се така само на коронация или при смърт на император.

Високите тиари искряха от лак, скъпоценни камъни и рядък метал. До всеки жрец имаше по двама послушници, които носеха церемониалните служебни знаци, и те също облечени богато, с дрехи обсипани със скъпоценни камъни и украсени с метални ленти и копринени ивици. Само Сестрите на Сиби бяха облечени просто и черните им дрехи бяха в злокобен контраст с пищните одежди и украси на останалите. Общността на храмовете беше представена в цялата ѝ пълнота. Делегацията от сто и двацет от светите ордени на всяко важно божество в империята бе импозантна гледка.

Макар и неохотно, Великите спряха, обзети от благоговение. Пред тази ясна демонстрация на храмова подкрепа за интригите на Мара Хочопепа свъси вежди. Макар нито един жрец да не можеше да съперничи на магьосник в груба сила, Върховните отци на Туракаму и Джастур, както и Сестрите на Сиби, вдъхваха респект дори у Великите. Чародейство бе съхранило залата за аудиенции непокътната срещу най-могъщата магия на Събранието. Хочопепа не беше толкова непочтителен към волята на небесата, за да пренебрегне силата на божественото благоволение.

Тук беше нужна голяма предпазливост.

Миришеше на тамян. Лъскавият мраморен под искреше от нападалите от натрошените прозорци на купола стъкла.

Тези признаци на насилие не попречиха на магьосниците да забележат още подробности, докато се приближаваха към високия подиум: два празни кафеза за птици, украсени с панделки в имперското бяло. Килимът под имперските тронове беше затрупан с була, смъкнати от невястата в ритуалния ред съгласно осветените от времето обичаи на официална цуранска брачна церемония.

Щом изумените Велики стигнаха до перилото за молителите, имперски херолд удари три пъти по пода с обкован с бронз жезъл и извика високо:

— Джъстин, деветдесет и втори император!

Имперската гвардия в златните доспехи коленичи почтително, когато от трона се надигна момче в бляскав халат. Събраните

благородници паднаха на колене.

Момчето не изглеждаше уплашено. Раменете му бяха изправени и брадичката вдигната високо въпреки тежестта на златната му броня и огромната корона. До него беше Джеиля, вече не принцеса, а императрица по право, с обсипаната с диаманти коронка на сана ѝ, нагласена над булчинската ѝ прическа.

Щом магьосниците спряха, Джъстин протегна ръка на дамата си и тя се изправи и застана до него.

Мотеча пребледня. Някои магьосници се наведоха в покорния поклон, който Велик традиционно поднасяше на Небесната светлина. Шимоне, Фумита и Хочопепа бяха сред първите, отдали дължимото признание на императора и неговата младоженка, докато други Черни халати все още се колебаеха.

— Що за маскарад е това? — попита високо Мотеча.

Върховният жрец на Джуран отвърна малко раздражено:

— Тук сме да почетем новата Небесна светлина, велики. — И добави натъртено: — Какъвто е подобаваният дълг на всеки човек.

— По какво право това... момче... дръзва да управлява империята? — извика Севеан и изпъна пръст към Джъстин, но очите му потърсиха лейди Мара, която се беше преместила до подножието на подиума между жреците.

Мара не благоволи да отговори. Вместо нея Върховният жрец на Джуран изрече:

— Джъстин е от имперския род, осиновяването му в имперската фамилия беше официализирано, когато майка му бе провъзгласена за Слуга на империята. — Поклони се почитателно към Мара. — Той е избраният съпруг на императрица Джеиля — пряка кръвна наследничка на Ичиндар — и току-що извършеното бракосъчетание беше утвърдено от Имперския консорт лейди Тамара. Всичко бе извършено съгласно човешките закони и висшия Небесен закон. Макар и малко набързо, венчавката премина в стриктно съблюдаване на обичая.

Един от най-ревностните традиционалиста, лорд Сетарк от Укудаби, си проправи път през Великите. Той и войската му бяха проникнали в града, готови да подкрепят Джиро в случай, че Омечан се провалят в щурма си. Изслуша раздражено протоколните слова на жреца и извика:

— Висшият съвет не е ратифицирал този избор!

Жреци и магьосници стояха един срещу друг и се гледаха в упор, настръхнали. Избухването на лорд Сетарк усили напрежението и линиите вече бяха очертани: да бъде признат Джъстин като новата Небесна светлина или да се отстъпи пред силата на оръжието, докато най-силните благородници се надпреварват през огън и кръв да заграбят властта.

След като стените бяха под атаката на Омечан, катастрофата от второто решение щеше да се усети незабавно. А повечето магьосници все още не желаеха да се замесват в политиката. Те не бяха част от Великата игра. Бяха над нея.

Акани излезе напред, застана до Мотеча и извиси глас.

— Настояването ви за ратифициране е спорно. Съгласно протокола Висшият съвет беше закрит от деветдесет и първия Небесна светлина и въпреки многократните петиции никога не беше свикан отново.

Върховният жрец на Чочокан направи поклон, колкото учтив, толкова и твърд.

— Формите бяха спазени. Наследяването е установено. Джъстин от Акома е двацет и вторият Небесна светлина и само боговете са негов съдник. Въздигането му на златния трон ще устои и храмовете ще отлъчат за ерес всеки, който дръзне да оспори това право. — Изглежда строго Мотеча и добави: — Дори ако този някой е Велик.

— Как смееш! — изръмжа Мотеча.

И тогава глас, който изстърга в ушите като болезнен вик, заяви:

— Не ни се противопоставяйте, магьосници.

Всички се извърнаха към най-старшата Сестра на Сиби. Никаква светлина нямаше да разкрие лицето ѝ под качулката — твърдеше се, че Сестрите приемат смъртта в себе си, когато се присъединяват към ордена на своята богиня.

— Нима ще ни принудите да пратим нашите Луди танцьори във вашия град? — продължи тя.

Всички потръпнаха при споменаването на воините, които служеха на смъртта — дори само допирът им беше фатален.

Върховният жрец на Джастур удари по металната броня на гърдите си.

— А ще се изправите ли срещу моите воини жреци? Няма от какво да се боим толкова от магията ви, велики, щом нашият бог бъде призован като наш щит. Можете ли да се опълчите безнаказано на благословените ни бойни чукове, когато разбием стените на вашия град?

Мотеча се поколеба. Вярата, насадена от детството му, не бе напълно премахната от силата на властта му.

— Не оспорваме легитимността на император Джъстин — заяви той и с едва прикрито раздражение направи дължимия поклон. После обаче се изправи и изпъна обвинително пръст към жената, която стоеше в подножието на подиума и чиито действия бяха надвили всякакви задръжки. — Лейди Мара от Акома — заговори твърдо, — ти пренебрегна традицията дотолкова, че действията ти са като воня в ноздрите на предците ни. Скри се зад своя пост, злоупотреби с общественото мнение и вся объркване в редиците на Събранието, и всичко това — за да нарушиш едикта срещу воденето на война с Анасати. Войските ти нападнаха на равнината Нашика и лорд Джиро умря от ръката на твой съпруг. Обявявам те за виновна и като Велик на империята съм упълномощен да направя онова, което Събранието гласува за най-добро за държавата! Ние сме над Закона! Твоят син ще бъде император и дано да живее дълго и да управлява мъдро, но ти няма да си негов регент!

— И кого би назначил на мястото на Мара? — извика кисело Шимоне. — Някой от Омечан?

Коментарът му бе пренебрегнат. Мотеча вдигна ръка. Зелени енергии заискриха около юмрука му и той зареди заклинание.

Хочопепа и Щимоне потръпнаха, Акани бързо се отдръпна, а Фумита извика:

— Не!

Лейди Мара пребледня, но не побягна и дори не трепна. Светлините на усилващата се магия на Мотеча проблеснаха по лицето ѝ и уловиха отразените в очите ѝ искри. Тя промълви нещо на стоящите около нея.

Мотеча извика презрително:

— Молитвата няма да те спаси, Мара! Нито жреците, каквито и сили да са упражнили в пазенето на тази зала срещу нас! Само боговете могат да те спасят, но скоро ще се изправиш пред тях.

— Жреците не участваха в пазенето! — отвърна високо Мара. — Можеш да хвърлиш заклинанията си срещу мен, Мотеча, но чуй предупреждението ми. Никаква магия няма да нарани никого, най-малкото мен.

Лицето на Мотеча се изкриви от гняв. Мара дори не се страхуваше! Краят ѝ щеше да е болезнен, закле се той, докато си поемаше дъх, за да изрече фразата, която щеше да освободи смъртната магия. Възмездието, което лейди Мара беше повече от заслужила, щеше да я изпепели на място.

Мара затвори очи.

— Не! — прокълнтя глас, в който нямаше нищо човешко, и ледени тръпки полазиха по гърбовете на всички. От двете страни на Мара, невидими досега, както бяха присвити зад пищните одежди на жреците, се надигнаха две фигури: Телата им бяха нашарени с плетеници от багри. Двамата чо-джа изпънаха високо искрящите си криле. Пред великолепието им и най-пищното дворцово облекло изглеждаше жалко.

— Лейди Мара няма да пострада! Тя е под закрилата на маговете на Чака-а!

Осъзнал какво се е случило, Фумита възкликна:

— Забраненото! Дъще, какво си направила?

Мотеча стоеше замръзнал. Силите, които бе призовал, изпращяха и се разсипаха във въздуха — потресът бе нарушил съсредоточението му и заклинанието бе останало недовършено.

— Лейди Мара е невинна — заявиха маговете чо-джа в един глас. — Ваше собствено дело беше, магьосници, това, че древният договор бе нарушен, защото докато не унищожихте кошер, нашите царици в империята оставаха обвързани с него. Нито веднъж не бяха прилагани магически изкуства, нито беше оказана помощ на Мара, докато вие не нарушихте договора! Вината е ваша! Изкуствата на чо-джа защитиха тази зала. В земите извън границите на империята ви нашите изкуства се разраснаха и процъфтяха. В защита и съхранение не можете да се сравните с нас. Ако решим, можем да опазим лейди Мара от смъртните ви заклинания до края на живота ѝ.

Черните халати се поколебаха. Никога в историята ненадарен с магията човек не беше дръзвал да се опълчи на Събранието и никога

— с такова коварство. Мара беше подмамила самите магьосници да нарушат договора, сключен от предшествениците им.

Никой Черен халат не се съмняваше в способностите на маговете чо-джа. Расата им не можеше да лъже. Щом го заявяваха, значи разполагаха със средства да отблъснат най-опустошителните заклинания, които можеше да сътвори Събранието. Всеки кандидат за Събранието беше изучавал древните текстове. Всеки достигнал до майсторския халат разбираше смисъла на знаците по тялото на маговете чо-джа. Сложността на шарките им нарастваше с издигането им в майсторство. Двамата, съюзили се с лейди Мара, бяха стари и невъобразимо могъщи.

И все пак гневът на Черните халати не беше усмирен.

— Вие сте чужденци! — извика Севеан — Как смееете да защитавате обвинената с изкуствата си!?

— Чакайте. — Всички погледи се извърнаха към Мара, която пристъпи напред, налагайки дръзко властта си в новия ред, за чието постигане беше мечтала. Общитият ѝ със златни ширити служебен пояс я обявяваше за Имперски регент, макар все още да не беше провъзгласена официално. — Искам да направя предложение.

Мара зарови съмненията си дълбоко в сърцето си. Въпреки заявленията им маговете на Чака-а все пак бяха изчерпали силите си при защитата на голямата зала. След дълъг отдых навярно щяха да могат да я защитят, както дръзко бяха подвели Черните халати да повярват. Но както магията им се беше подобрила през столетията, така се бе подобрило и разбирането им за хората. Чо-джа хитро бяха изкривили истината, като бяха намекнали за нещо, в което Мара имаше всички основания да вярва: ако кошерът в Чака-а решише да изпрати подкрепление в Кентосани, тя щеше да е защитена от Събранието до края на живота си.

Но засега привидността бе единственото, с което разполагаше срещу противниците си. Подлагането на изпитание на възможностите на двамата магове чо-джа щеше да е пагубно. Срещу ужасната смърт тя не разполагаше с никакви оръжия, освен думи, блъф и политиката на Великата игра. А Черните халати не бяха глупаци. Овладея се и заяви на Севеан:

— Маговете чо-джа са тук в името на справедливостта! За да се отмени потисничеството, наложено от нашите предци.

Мотеча размаха юмрук.

— Това е забранено! Всяка империя на чо-джа, която подкрепи бунт, е клетвонарушител! Договорът между расите ни се спазва от хиляди години!

— Хиляди години жестокост! — отвърна рязко Мара. — Вашето драгоценно Забранено! Отвратителното ви престъпление спрямо една цивилизация, която не е направила нищо повече от това да се съпротивлява на хищното завоевание на земите им! Пътувах до Турил. Видях как живеят чо-джа в Чака-а. Кой от вас може да каже същото, магьоснико? — Всички в залата забелязаха пропуска на почетното велики и много от лордовете ахнаха възхитени. Имперските бели стояха изпънати като мечове, а Джеиля и Джъстин плеснаха с ръце.

Жреците съхраниха строга официалност.

Мара продължи:

— С очите си видях красотата на градове, издигнати с чародейство, и света на тази велика култура, която живее в мир. Видях какво нашата прехвалена империя е отнела на чо-джа и съм решена да им го върна.

Хочопепа се покашля.

— Лейди Мара, имаше съюзници в редиците ни, поне до този момент. Но тази... мерзост... — посочи маговете чо-джа — ще ни обедини до един.

— Не сте ли вече обединени? — отвърна Мара със сарказъм. — Унищожението на носилката ми и на моите най-близки съратници не показва ли решението на Събранието да ме унищожи?

Някои от Черните халати се размърдаха смутено. На импулсивния акт на Тапек не се гледаше благосклонно. Но самото Събрание беше цуранско. Това, че един от тях беше опозорил поста си, не трябваше никога да бъде признато публично.

Мара присви очи.

— Колкото до мерзостта, това обвинение е лъжливо! Защо? — Жестът ѝ обхвана крилатите същества от двете ѝ страни. — Защото тези нежни създания, които не таят никакви лоши чувства към никого от вас въпреки вашия гнет над расата им, практикуват по-могъщи изкуства от вашите? — Гласът ѝ спадна до обвинителен шепот: — Хочопепа, как може това да е мерзост към съюз на мъже, които убиват деца, родени със силата, защото са женски?

При това разкритие неколцина Черни халати ахнаха втрещени. Мотеча се обърна рязко и махна на един войник.

— Убий я! Заповядвам ти.

Силовият командир на Имперските бели до Мара викна:

— Ще посека първия войник или магьосник, който посегне на Добрата слуга. Животът и честта ми са в речени да защитавам Имперската фамилия. Пред боговете няма да отстъпя от първия си дълг.

Мотеча не извика, но от тялото му се излъчи сила, когато настоя:

— Стой настрана!

Имперският командир посрещна властния поглед на магьосника, без да трепне.

— Няма, велики. — И махна отсечено с ръка.

На подиума се струпаша още облечени в бяло воители. Бронята им можеше да е церемониална, но мечовете им бяха остри и блеснаха, щом ги извадиха с едно движение. Акани притича и спря единствения воин, тръгнал да се подчини на Мотеча от страх.

— Чакай.

Мотеча се нахвърли срещу колегата си все едно, че срещу него стоеше заклет смъртен враг.

— Опълчваш се на закона!?

— Все пак бих предпочел да не превръщаме Имперския дворец в касапница, ако нямаш нищо против. — Младият магьосник кимна кисело на Мара. — Добра слуга, стигнахме до тежка безизходица. — Посочи Великите зад гърба си, много от които бяха готови да порицаят пряка атака срещу нея, сто Имперски бели и двама майстори чо-джа, които можеше да имат или да нямат достатъчно умения да я защитят. — Ако не намерим бързо решение, мнозина тук ще умрат. — Усмихна се горчиво. — Не знам дали трябва да повярваме на думите на твоите приятели чо-джа, или да ги изпитаме, за да видим дали магическата им мощ е по-голяма. Но предвид трудността, която имахме при влизането си в тази зала, мога да си представя бедствието, до което би се стигнало. — В погледа му проблесна нещо като топлина. — Не се съмнявам, че искаш да живееш и да напътстваш сина си до пълнолетието му. — Въздъхна и призна: — В Събранието има хора, готови да пожертват живота си, за да те унищожат незабавно заради този бунт. Други биха предпочели мира и да използват възможността

да изучат каквото колегите ни чо-джа биха могли да предложат, за да разширим познанията си за древните изкуства. Призовавам всеки мъж и маг да отстъпи и да се въздържа от безплодно унищожение, докато не обсъдим всички други възможности.

Магьосникът чо-джа вдясно от Мара сгъна крилете си. Приятелят му го последва и рече:

— В това навярно бихме могли да помогнем. — Добави някаква шега на родната си реч и замаха с късите си предни крайници. Невидимо вълнение сякаш премина през залата и напрежението между двете страни започна да спада.

— Ти! — извика Мотеча. — Спри да... — Но думите замряха в гърлото му и въпреки волята му изкривеното му от ярост лице се отпусна.

Магьосникът чо-джа го укори нежно:

— Магьоснико, гневът размътва разума ти. Нека мирът завинаги остане моят дар за теб.

Акани се взря в изпъстрената му коруба, вече забулена от прозрачните сгънати криле. Раменете му се отпуснаха.

— Макар да почитам нашите традиции — призна той и погледът му обхвана приятелите му, — също така признавам какво долавям в тези емисари от Чака-а. Взрете се в тях добре и дълбоко. Те ни носят нещо... рядко. — Обърна се към Мотеча. — Тяхното присъствие не е оскърбление. Ще сме глупаци, ако се вкопчим безразсъдно в традицията и не проучим чудесата, които ни се предлагат.

— Да, аз също усещам това — каза Хочопепа. — Усещам едновременно... възхита и... — признанието излезе трудно от устата му — срам.

Мара наруши последвалото мълчание:

— Разбирате, че никаква омраза или гняв не мотивират този акт на доброта, нали?

Хочопепа се остави вълната на спокойствие да го обгърне изцяло. Усмихна се.

— Да. — След това прагматизмът му надделя и той продължи: — Въздигането на сина ти на Небесния трон може да е редно и според закона. Но твоите нарушения са... безпрецедентни, Добра слуга. Може никога да не ти простим.

Между лордовете в залата се разнесе глухо мърморене, но никой не се противопостави открито. Мотеча добави:

— Курсът на Събранието е ясен. Не можем да приемем за регент на Джъстин владетел, който ни се е опълчил. Прецедентът е опасен. Ние сме над закона по сериозни причини. — Гледаше Мара спокойно, цялата му ярост бе изцедена от него от магията на чо-джа. Трезвият разум в думите му спечели съгласието на колегите му. — Приемам коронацията на Джъстин, но това не освобождава лейди Мара от отговорността за неподчинението ѝ. Като ни се противопостави, тя отхвърли закона! — Погледът му се впи в Мара. — Ти позориш своя ранг и наследство, ако се криеш зад чужда магия, лейди Акома! Трябва да отхвърлиш закрилата на чо-джа и доброволно да приемеш наказанието си. Правосъдието трябва да се изпълни.

— Така е — отвърна тихо Мара. Раменете ѝ останаха изправени само по навик. Не ѝ бяха останали повече ходове. Самата тя можеше почти да долови леките тръпки на умора по телата на маговете чо-джа. Успокоителното заклинание бе извлечено от вече изтощените им резерви. Нямаха повече скрити чудеса, които да предложат. Тихо, за да я чуят само най-близките до нея и чо-джа, Мара промълви: — Дадохте всичко от себе си. Спечелихме преразглеждане на условията на великия договор, все едно какво ще стане с мен.

Магът отляво погали нежно китката ѝ и отвърна в ума ѝ:

Сред расата ни споменът за теб никога няма да умре.

Мара вдигна с усилие брадичка и заяви високо:

— Някога мислех да посветя живота си на служба на Лашима. Но съдбата отреди да приема мантията на Акома. Боговете обаче повериха в ръцете ми много повече от моя дом и фамилия. — Гласът и укрепна и се разнесе до най-отдалечените ъгълчета на куполната зала. — Чуйте ме добре. Наела съм се да променя традициите, които са ни оковали в застой. Видяла съм жестокост, насилие и разточително прахосничество на ценен живот. Затова съм се посветила като акушерка за ново рождение, без което ние като народ ще умрем. — Никой не я прекъсна, докато си поемаше дъх. — Всички вие знаете за враговете, които надвих. Коварствата им бяха различни, от жалки до гениални.

Погледът ѝ бавно обходи лицата на присъстващите. Видя, че апелът ѝ е трогнал някои. Мотеча и много други просто слушаха.

— Нашите управляващи лордове жадуват за власт заради чест, престиж, за самонаслаждение, без да мислят за страданието на поданиците си. Нашите благородни фамилии и кланове играят Играта на Съвета срещу залози, заради които безцелно се пролива кръв! Да ме убиете в името на правосъдието, преди синът ми да е достигнал пълнолетието си и да може да управлява без напътствието на регент, би означавало да осъдите отново държавата на застой и упадък. Нашата империя ще пропадне заради недостатъците ни. Това е цената на моята смърт, велики. Това е епитафията, която вашето правосъдие ще напише на бъдещето ни. Това е цената, която народът ни ще трябва да плати за вашата привилегия да действате над закона!

В залата се възцари тишина — всички размисляха над думите на Мара. Самата тя стоеше твърдо и неподвижно, но жреците зад нея се размърдаха и си зашепнаха. Гордостта я спря да се обърне и да ги погледне. Виждаше само загрижеността на лицето на Хокану. Не посмя обаче да го погледне в очите, защото знаеше, че ще изгуби самообладание, ще се прекърши и ще се разплаче пред всички.

Стоеше изправена като статуя: Слуга на империята и дъщеря на Акома, готова да посрещне съдбата си.

Магьосниците отново станаха неспокойни — въздействието на магията на чо-джа намаляваше.

— Тя вече прекали — промълви Шимоне. — Никакъв аргумент не може да я спаси, защото Събранието ни не е подчинено на никакъв закон. Това не трябва да се тълкува като привилегия. То е наше право!

Фумита извърна лице. Хочопепа изглеждаше притеснен. Севеан заговори:

— Ти ще умреш, лейди Мара. Отхвърли съюза на чо-джа от Чака-а, или те ще загинат с теб. Те не могат да те защитят. Когато те унищожим, жреците ще се върнат където им е мястото, в храмовете, и ще оставят политиката на други. — Посочи Върховния жрец на Джастур и Сестрите на Сиби и продължи: — Или нека да ни се опълчат, ако сметнат, че трябва. Все пак ги превъзхождаме в изкуствата си! Мощта ни разби преградите около тази зала! А може би чо-джа са се научили да лъжат в земите извън империята! Казвам, че се опитваш да ни подведеш, лейди Мара, и че нямаш никакви средства за самозащита.

За миг Мотеча се стъписа. След това изражението му се втвърди. Огледа магьосниците от Чака-а и видя, че не правят нищо в защита на лейди Мара. Присви очи, щом усети надигащата се сила на Севеан, отново вдигна високо ръце и отново магията му изригна в ярък блясък зелена светлина. Съсредоточи се и устните му замълвиха суровото заклинание.

Този път нищо нямаше да го спре — него и другите Велики — да порази Добрата слуга.

Жреците гледаха потресени. Хокану бе съкрушен, но не можеше да направи нищо.

Джъстин се взираше в майка си с широко отворени, твърди, лишени от всякакъв страх очи.

— Великите ще платят — закле се младият император. — Ако я убият, ще ги унищожа!

Джеиля се вкопчи в ръката му.

— Тихо! Ще те чуят!

Но Великите нямаха време да обръщат внимание на децата на троновите на властта. Като един се сбраха и вляха силите си в заклинанието на Мотеча. Само трима останаха настрана, докато заклинанието достигаше връхната си точка: посърналият Хочопепа, Шимоне, чието сурово лице беше помръкнало от жал, и Фумита, който не можеше напълно да скъса семейните си връзки и да участва в убийството снаха си.

Мара стоеше, без да трепне, на лъскавия каменен под пред имперския подиум. Маговете от Чака-а се бяха присвили от двете ѝ страни. Зад нея стоеше Върховният жрец на Туракаму, сбръчкан и стар, но изправил рамене под тежките служебни одежди. Отпусна тънката си длан на рамото ѝ като да утеши тази, която скоро щеше да поздрави божествения му господар, тъкмо когато Мотеча изпъна ръцете си напред.

Зелена светлина изригна с ослепителен блясък и взривът изтрещя във въздуха с такава сила, че благородниците най-отпред се свлякоха по очи на пода. Мара и жрецът зад нея се изгубиха в бушуващия зной на огъня на мага, от който камъкът почервения и потече стопен. Една колона рухна като нажежена свещ, а мраморният под се нагъна и размекна на лава.

— Вижте цената на упорството срещу онези, що са над закона!
— извика Мотеча, плесна с ръце и магията замря мигновено.

Светлината угасна. С подлютени и насълзени очи, зрителите видяха пред себе си кръг овъглен под. Въздухът над неимоверно нажежения камък трептеше и искреше.

Но там, където самите природни стихии бяха развихрили унищожителната си ярост, Господарката стоеше невредима. Одеждите ѝ бяха непокътнати. Нито косъм от прическата ѝ не се беше измъкнал. Двамата магове на Чака-а се покланяха почтително на жреца, който вече извисяваше треперлив глас в благодарствен химн към своя бог.

— Тя е жива! — извика потресено Мотеча. — Как е възможно това?

Жрецът на Туракаму прекъсна химна си, пристъпи напред и се усмихна търпеливо.

— Велики, вие може да твърдите, че сте над законите на смъртните. Но все пак сте подвластни на по-висшия небесен ред.

— Как... — промълви немощно Мара.

Жрецът на Червения бог обърна гръб на слисаните магьосници и ѝ заговори:

— Лейди Мара, ти веднъж посети върховния отец на храма на Туракаму в Сулан-Ку. Той ти показа нашите сили и обясни, че нашият бог не действа прибързано. Политиката ти пресъживява нашия народ. Ти никога не се отнесе с презрение към храмовете в политическите си ходове — винаги беше почтителна дъщеря на вярата ни, за разлика от онези, които говорят за вярност към традицията, а презират духовната праведност.

— Но как... — започна отново Мара, този път малко по-високо, докато замаяният ѝ ум се мъчеше да приеме невъзможния факт, че все още е жива.

Върховният жрец заговори тържествено:

— Храмовете те подкрепят. Нашият обет не е просто политически. Споразумяхме се, че моят бог, който владее смъртта на всички хора, трябва да реши дали този момент е твой. Ако нямаше небесната подкрепа, щеше да си мъртва. — Обърна се рязко към редиците Велики. — А тя не е!

Смразяващият глас на старшата Сестра на Сиби заяви:

— А щом малкият брат на Тъмната господарка не призовава лейди Мара, нашата богиня отказва да я прати в Червените зали. — Качулката, под която лицето ѝ не се виждаше, се завъртя, сякаш тя оглеждаше хищно всички в залата. — Но тук има други, които божествената ми господарка с радост би взела.

Дори някои от магьосниците направиха боязливия жест зло да пази. Не трогнат, а дори развеселен от позите им, жрецът на Туракаму обяви:

— Моят бог дари Слугата с божествената си закрила. Животът ѝ е неприкосновен по волята на небесата и всеки човек, магьосник или не, който дръзне да действа срещу нея, ще бъде сурово наказан!

Мотеца прие поражението си хладнокръвно, но изражението му остана неумолимо.

— Не ни е дадено да отнемем живота на лейди Мара. — Това бе доказано неоспоримо. Но все пак правото ѝ да действа като регент е спорно. Лорд Джиро от Анасати също имаше претенция за златния трон. Той действаше, както и Мара, да заграби властта с цената на всичко. Не са ли амбициите на лейди Мара същите, ако управлява като регент на Джъстин до двацет и петата му година? Защо не дадем на някой от Омечан да заеме поста, или Ксакатекас, или някой от по-малък дом, без претенции за Военачалничество, може би Нетоха от Корандаро?

Вече съвзела се от близкия досег със смъртта и възвърнала решимостта си, Мара прекъсна възможността поддръжниците на традиционалистите да се вкопчат в тази нова възможност.

— Не. Предлагам друго. Давам ви избор.

Всички я изгледаха стреснато. Тя изкачи едно стъпало към подиума и повиши глас:

— Бих могла да остана в тези зали и да действам като регент на своя син. Управлението му би се укрепilo от съюз на лордове, които разбират, както всички рано или късно трябва да разберат, че империята трябва да претърпи промяна. Чо-джа драговолно биха посредничили като съюзници за налагането на нов ред, който ще сложи край на неправдата, извършена спрямо тях преди векове. Воините им ще спрат вътрешните раздори между благородните домове и ще прекратят тази гражданска война. Защото първият акт на

Джъстин като деветдесет и втори император ще бъде да ги освободи от всички ограничения, наложени им от хората.

Замълча, за да си поеме дъх. Но преди недоволството да тласне някои от управляващите лордове да я заглушат с протестите си, продължи:

— Предлагам мирна промяна! Като старши съветник на покойния император, познавам добре имперското управление. Като Слуга на империята твърдя, че единствено аз притежавам нужната сила и престиж сред управляващите лордове и населението, за да потуша метежите. Алтернативата е ясна. Омечан вече са излезли срещу мен, след като обсадиха Кентосани. Скоро към тях ще се присъединят силите на покойния лорд Джиро и други лордове, които поддържат традиционалистката партия. Ако тази тенденция не се спре, ще имаме безпрецедентна гражданска война, до пълното унищожение на държавата, на която сме призвани да служим.

Хочопепа се покашля и каза сухо:

— Това оправдание е предлагано и преди, милейди. Кръвопролитие в повечето случаи все пак е било заради спора.

Мара махна с ръка, с едва потиснат гняв, че макар и с намек ѝ се приписват мотивите на предишните ѝ алчни за власт врагове.

— Кръвопролитие ли казваш, магьоснико? С каква цел? Не е останала мантия на Военачалник за печелене. Висшият съвет е разтурен!

Мнозина лордове се размърдаха неспокойно, за да възразят на това, но Мара отново ги изпревари.

— Убийствените политически раздори трябва да спрат. Играта на Съвета повече не бива да бъде оправдание за война и убийства. Понятието ни за чест трябва да бъде възродено и традициите ни, които насърчават жестокостта — отхвърлени. Ще бъдем държава на законите! Каквото и да е престъплението, от най-низшия до най-висшия, всеки мъж и всяка жена ще отговарят еднакво пред имперското правосъдие. И дори действията на Небесната светлина няма да правят изключение.

Мотеча размаха юмрук.

— Но ние сме извън закона!

Мара слезе от стъпалото и тръгна напред, докато само перилото, отделящо високия подиум от имперските молители, не остана между

нея и плътните редици на Великите. Изглежда твърдо Мотеча, а след това погледът ѝ обходи колегите му в черните халати, струпани от двете му страни.

— Всеки мъж и всяка жена — настоя твърдо. — Никой управляващ лорд, извършил убийство, няма да бъде оправдан, та дори да е действал според традицията. Никой просяк, нито роб, нито дете от знатен род няма да избегне законното наказание за престъпни дела. Вие от Събранието — най-вече. Няма вече да сте свободни да криете отворителни тайни и да избивате малки момиченца и жени, в които се е изявила силата.

Из залата се разнесе глухо мърморене: този път обвинението бе изречено публично и не само Черните халати се размърдаха неспокойно.

— Да! — извика Мара над надигащото се вълнение. — Говоря истината! Събранието е извършвало убийства неизброими години наред и по причини, които нашите богове никога не биха одобрили.

Жрецът на Лашима размаха жезъла си и лентите с раковини коркара се разлюляха.

— Чуйте лейди Мара. Тя не лъже, за да докаже тезата си. Предния сезон млада жена, която бе изпитана за послушница, беше взета от двора на самия храм. Нито жрецът ни, нито семейството ѝ я видя повече, от деня, в който Великият дойде за нея.

Хокану бе пребледнял. Фумита беше забил поглед в пода. Не погледна сина си. Мнозина благородници бяха стъписани, че дъщерите им, призовани да служат от Великите, вероятно са убити в Града на магьосниците. Гневни очи се извърнаха към Черните халати и Мара продължи бързо, за да пренасочи надигащата се вълна на неприязън.

— Като общност вие трябва да продължите да се самоуправлявате — както лордовете на всяка фамилия... — При тази гаранция за правата им на лицата на благородниците се изписа облекчение. — В рамките на закона! — отсече Мара. — Събранието няма повече да разполага с привилегии. Изучаването на чародейните изкуства няма да се диктува единствено от него. Всеки, който практикува магия, трябва да има правото свободно да следва изкуството си. По-низшите магьосници и жени, които проявят свръхестествената дарба, могат да учат под наставничеството на

Събранието или не, както те намерят за добре! Които предпочетат да потърсят знание другаде, ще могат да го правят.

Единият маг от Чака-а вдигна щипало и каза с благонамерен тон:

— С радост бихме учили всеки, който пожелае да прилага дарбите си разумно.

Някои магьосници може би бяха съгласни с казаното от Мара, но други продължаваха да гледат с неприязън. Мара продължи:

— Бях пленничка в Турил и съм вземала имперски решения при управлението на Ичиндар. Аз единствена тук мога да потвърдя валидността на твърдението, че всеки мъж, жена и дете заслужава закрила. Само когато тази... — намръщи се, докато търсеше в ума си израза, който любимият ѝ Кевин бе споменал с такава страст — тази Велика свобода бъде дадена на всички, всеки от нас ще е в безопасност. Играта на Съвета е станала непоносимо гибелна и кървава и аз много искам това да свърши. Истинската чест не оправдава убийството. Истинската власт трябва еднакво да закриля слабите, които ние от векове безсмислено сме тъпкали под краката си.

Мотеча си проби път напред и опря ръце на перилото, готов за яростен спор. Мара го изгледа с презрение. Заговори само на него, но думите ѝ стигнаха до най-отдалечените кътчета на пълната зала.

— Вие, Черни халати, нямате никакво право да унищожавате онова, което не ви устройва. Боговете не са ви дарили с чародейния талант, за да можете да отнемате човешки живот по своя прищявка.

Върховният жрец на Джуран удари по пода с увития си с бели ивици жезъл и заяви:

— Слугата казва истината.

Друг Черен халат, дошъл току-що с последната група от Града на магьосниците, се провря през редиците на събратята си и застана до Мотеча. Беше Тапек. Беше отхвърлил задръжките, наложени от наскорошното му опозоряване. Косата му бе пригладена назад и страните му бяха пламнали от възмущение.

— Искаш да ни лишиш от древните ни права!?

— Властта се използва с благоразумие от тези, които я имат — отвърна Мара безстрашно. — Ти би трябвало да разбираш това повече от всички други, магьоснико. Вие нямате право да съдите — то е в компетенцията на небесата. След като опитът ви да ме унищожите бе

предотвратен — не, спрян! — от властта на боговете, днес аз съм тази, в чиито ръце е властта.

Магьосниците се спогледаха неспокойно, но никой не намери какво да възрази. Магията им бе отхвърлена и обезсилена и тази жена им бе нанесла поражение, за което не бяха подготвени. Нямаха правилник, на който да се опрат, нито основание, около което да се обединят.

Погледът на Хочопепа бе вперен в Мара.

— Спомена за избор?

Ако обстоятелствата не бяха толкова съдбоносни и ако напрежението не беше толкова силно, Мара сигурно щеше да се усмихне.

— Да, велики. Избор — заяви тя високо. — От векове вашето Събрание се е наслаждавало на власт без отговорност. Вие, Черните халати, сте действали както намерите за добре за Доброто на империята, казвам го с ирония. — Неспоменат зад думите ѝ остана споменът за две малки деца, убити от баща си заради позора, наложен му от Великите. Макар Тасайо да ѝ беше враг, Мара все още смяташе убийството на наследниците му за ужасно, трагедия още по-непростима заради това, че можеше да бъде предотвратена от самото Събрание, което бе осъдило бащата. Довърши с рязък тон: — Време е за равносметка. Можете да постъпите така, както ви казвам, и да вършите своите си неща в своя град на вдъхващи страхопочитание съсредоточени в себе си хора — боговете дано се смилят над вас — или можете да предприемете единствения друг курс, който ще предотврати необузданата война.

Хочопепа се намръщи отвратено.

— Подозирам какъв би могъл да е той.

— Нима? — Мара извади от пояса на халата си кама и обърна острието към гърдите си. — Боговете може и да заявиха, че не е дошло времето ми да умра. Но все още мога да упражня свободната си воля като Господарка на Акома. Ако изберете, мога да сложа край на живота си веднага, в изкупление за нарушаването на прословутия ви едикт. Ако направя това, Джъстин ще абдикира и ще се върне у дома като лорд на Акома. Джеиля, жена му, ще управлява и съпругът ѝ ще бъде само консорт, като се закълне никога да не вдига ръка срещу вас или който и да е друг Черен халат. — Присви очи, преди да произнесе

последната фраза, но камата в ръката ѝ не трепна. — Но тогава вие ще трябва да управлявате.

Хочопепа открито се ухили. Шимоне и Акани кимнаха.

— Какво? — попита объркано червенокосият Тапек.

— Властта да унищожавате, да водите война или да се противопоставяте ще е ваша — заяви Мара. — Съюзниците ми няма да се съпротивляват. Преди залез-слънце, ако заповядате така, мога доблестно да сложа край на живота си с това острие. — Погледът ѝ обходи благородниците в залата, до един напрегнати да уловят всяка нейна дума с надеждата да засекат някоя погрешна стъпка, та да извлекат предимство над съседите си. Оръжието можеше да я пронже и Играта на Съвета да започне отново все едно тя никога не е живяла. Все едно мечтите на един убит император и на един варварин роб никога не бяха започвали да предизвикват промяна. Този миг трябваше да реши бъдещето. Без да откъсва очи от Мотеча и Тапек, Мара продължи: — Или можете да намерите друг, готов да играе ролята на император или Военачалник за известно време. Омечан ще си счупят краката за тази чест, не се съмнявайте... докато някой амбициозен съсед или съперник не реши, че е време да оспори наследството.

— Но разберете едно — завърши Мара. — Илюзията свърши. Хората вече знаят, че могат да се противопоставят на Събранието. Храмовете няма да се примирят да им бъде отредена второстепенна роля. Бъдете сигурни, че император Джъстин ще освободи чо-джа, така че те отново да могат с чародейство да издигат своите стъклени градове под слънцето. Как вие, магьосниците, ще опазите реда без войници? Как ще спирате раздорите между лордовете? Играта на Съвета е в задънена улица, но нашите управляващи лордове в по-голямата си част са твърде свадливи или твърде алчни, за да създадат нов ред. Вие, магьосниците, готови ли сте да облечете броня и да вдигнете меч? Тапек? Севеан? Мотеча?

Смутените изражения на тримата упоменати бяха комични. Изобщо не се бяха замисляли за възможността да цапат ръцете си в битка! И все пак, след като слабостта им бе изложена на показ, осъзнаха, че магията сама по себе си вече няма да налага страхопочитание. Други, смели като Мара, щяха да започнат бунтове и Събранието щеше да е притиснато от политиката и обстоятелствата да

взима страна. Нямахте да имат друг избор, освен да изоставят учените си занимания, за да се справят с механиката на управлението.

За общност, привикнала да действа по прищявката на индивида, перспективата беше обезсърчителна.

Мотеча изглеждаше отчаян. Севеан едва забележимо се присви зад Шимоне, а Тапек прикри стъписването си зад външен изблик на гняв:

— Ние не сме съвет на лордове, отдадени на дрязги за дребни неща! Признанието ни е по-висше от това да налагаме наказания над враждуващи домове!

Хочопепа се изсмя.

Мара се поклони сдържано. Камата все още беше в ръката ѝ, насочена, без да трепне, към гърдите ѝ. Погледът ѝ беше твърд.

— Това са възможностите ви за избор, велики. Или управлявате империята, или спирате да се месите в работата на тези, които трябва да го правят.

Хочопепа махна уморено с ръка.

— Свърши се.

Тапек все още изглеждаше готов да спори, но Акани се намеси.

— Съгласен съм. Събранието като цяло няма да иска да управлява империята повече, отколкото сме искали в миналото. Богове небесни, споровете ни са се проточвали с дни, докато решим дори само един въпрос! — Погледна многозначително Шимоне и Хочопепа, въздъхна и се поклони на Слугата на империята. — Лейди, няма да отнемеш живота си преди залез-слънце. Обществото ще се възмути твърде много и вероятно ще бъдем обвинени ние. Изборът е ясен: хаос или нов ред. Ти първа разбра, че не всички ние владеем себе си в достатъчна степен, за да убиваме без колебание. Повечето магьосници всъщност трудно биха навредили и на насекомо. Не. Нашето могъщество над империята се породило от сляпо покорство през годините. Без това ние сме... безсилни.

— Безсилни? — кипна Тапек. — Не и аз, Акани.

Фумита сдържа червенокосия маг с желязна хватка.

— Тапек, един глупав акт те посрами почти непроситимо. Вслушай се в разума поне веднъж! Мара не действа за себе си. Никога не го е правила, разбери го. Никога няма да се наложиш над Събранието, за да предизвикаш гражданска война и хаос. И наистина

ще имаме несравнимо с нищо кръвопролитие, ако ти и приятелите ти с млада и буйна кръв не приемете неизбежното. Съвсем сериозно те съветвам да започнеш да поправяш репутацията си, като се появиш на стените и заповядаш на щурмуващите армии да спрат битката и да оставят оръжията си.

— Аз ще отида с него — заяви Шимоне, погледна строго, дори безмилостно по-младия си колега, след което сграбчи телепортиращото си устройство и изчезна.

Малко магьосници в империята смееха да се опълчат на Шимоне, когато е възбуден. Все пак Фумита не отпусна хватката си, докато Тапек не наведе очи и не отстъпи. Едва тогава младият магьосник бе освободен да догони Шимоне.

Хочопепа се поклони вежливо на жреците и на висшите лордове зад Мара.

— Никакво желание нямам да управлявам, нито възнамерявам да се опитвам да убия вкупом най-могъщите жреци в империята. — Заявлението явно бе насочено към Мотеча, който потърси подкрепата на други свои колеги, но бързо откри, че вече няма поддръжници. В отсъствието на Шимоне Севеан се беше присламчил към Фумита. Много други магьосници кимаха съгласни с думите на дебелия магьосник.

Хочопепа се пресегна, взе камата от ръката на Мара и заяви високо:

— Един забележителен мъж, магьосникът Миламбер от Мидкемия, веднъж ми каза, че нашата империя има закърняла култура, доведена до упадък от нашето строго съблюдаване на традициите. Мисля, че беше прав. — Възнагради Мара и великолепието на маговете от Чака-а с възхитена усмивка. — Иначе защо боговете щяха да съхранят тази забележителна жена?

А на Мара каза:

— Лейди, ако Небесната светлина позволи, ще се оттеглим и ще заседаваме формално, но бъди спокойна каква ще е официалната ни позиция. — После първи от Черните халати пристъпи напред и повтори почтителния си поклон, за да подчертае, че момчето на подиума е неоспоримо деветдесет и вторият Небесна светлина.

Другите магьосници го последваха, макар да се чу как няколко отзад изръмжаха недоволено. Фумита изглежда тези недоволници строго,

а маговете от Чака-а впиха в тях ахатовите си очи — намек за изключителната способност на кошерния ум на чо-джа да помни.

Замайваща вълна на облекчение обля Мара при това единодушно поражение на най-страховитите врагове, които бе дръзнала да предизвика. Докато Черните халати признаваха върховенството на нейния син, усети как коленете ѝ се подкосиха. Хокану, с неговия топлещ сърцето усет, долови потребността ѝ и Мара с благодарност прие подкрепата му, щом пристъпи до нея и сложи ръката си около кръста ѝ.

Щом Великите напуснаха, лорд Кеда, имперският канцлер, се понесе напред в бляскавите си служебни одежди. Въпреки предишния си нервен пристъп старецът все пак не бе изгубил властната си осанка, нито дарбите си на оратор.

— Като канцлер, позволете да съм първият сред вашите благородници, който ще се закълне във вяроност на император Джъстин.

Коленичи и докато изричаше осветените от времето клетви, напрежението сякаш се изцеди от тълпата. Изведнъж онова, което можеше да е боен лагер, се преобрази в зала, пълна с коленичили мъже, повтарящи словата на преклонение пред момче, което бе заченато от роб и което се бе издигнало от наследник на Акома, за да стане деветдесет и вторият император на Цурануани.

След като новозаклетите членове на дворцовия му съвет станаха, Джъстин се завъртя неловко на трона и прошепна притеснено на майка си и на мъжа, който го бе приел като свой роден син:

— Научили сте ме на всичко друго, но какво да направя сега?

Джеиля изглеждаше стъписана от грешката му.

Не малко от жреците сподавиха кикота си зад церемониалните си маски, а Хокану смъкна бойния си шлем и се засмя открито.

— Кажете на народа си: Нека празненството започне!

Джъстин скочи от трона и задърпа за ръка съпругата си. Съвсем не изглеждаше величествено — по-скоро момче, наумило си някоя пакост в момента, в който възрастните няма да го гледат.

— Нека празненството започне! — викна с цяло гърло.

Възгласи разтърсиха голямата зала, още по-оглушителни от това, че обсадните машини на Омечан бяха замлъкнали. Камъни вече не трещяха по дворовете и стените на Имперския дворец. А когато

гласовете и врявата затихнаха до по-поносимо ниво, огромните гонгове в храмовете на Двайсетте бога закънтяха, призовавайки населението да празнува короноването на Джъстин, деветдесет и втори император на Цурануани.

33.

ИМПЕРСКИ СЪВЕТ

Горяха светилници.

Светлината им обагреше нощта в калейдоскопични шарки. Облечени в копринени одежди хора танцуваха по улиците, а актьори с маски разиграваха весели сцени. Звънци, песни и смях бяха заменили трясъците на обсадните машини.

Шумът на щастливо празнуващото население носеше на Мара дълбоко удовлетворение, но усмивката ѝ беше само за момиченцето, потънало в дълбок сън в скута ѝ. Изражението ѝ излъчваше такова спокойствие, че застаналият на прага Хокану се поколеба дали да я обезпокои.

Но тя винаги успяваше да усети присъствието му. Макар съпругът ѝ да не издаде нито звук, Мара вдигна глава.

— Хокану.

Поздравът ѝ изразяваше всичко, от нежност и дълбока любов до болка от раздялата, проточила се в последните тревожни времена.

Лордът на Шинцаваи беше сменил бронята с коприна и вместо бойните сандали с метални шипове носеше кожени, с платнени връзки. Коленичи до съпругата си и подаде пръст на Касума. Детето веднага го стисна, макар да не се събуди напълно.

— Толкова е пораснала! — промълви Мара. Когато бе заминала за Турил, Касума все още беше бебенце. Сега вече беше проходила. Пръстът ѝ погали бръчицата на челото ѝ. — Ще се мръщи като теб. Вероятно е наследила и упоритостта ти.

Хокану се засмя.

— Ще ѝ трябва. Но чак след време. Нека сега я оставим да поспи.

Хокану остана необичайно смълчан при тези думи. Взе Касума от ръцете ѝ и я сложи на постелята ѝ. След това хвана ръката на жена си, за да си легнат и те.

— Битките не са те изтощили, виждам — каза Мара, след като съпругът ѝ се отпусна до нея и тя заразвързва връзките на халата му. — Благодарна съм на боговете за това, защото ми липсваше ужасно. Не мисля, че бих могла да изтърпя още една нощ будна и да се чудя дали си жив, или не, и дали децата ни няма да паднат жертва на политика... — Замълча и се остави ръцете на Хокану да загладят неприятния спомен за страха. Отпусна се в прегръдката му. — Идваш от имперските покои, предполагам. Как се справя Джъстин?

Хокану се засмя.

— Дойде при мен разтреперан и изчервен и ме попита очаква ли се от него да изпълни съпругеските си задължения с Джеиля. Тази нощ.

Мара също се засмя.

— Трябваше да се сетя. Заяпва се по фустите на слугините, откакто порасна достатъчно, за да се катери по мебелите. Какво му каза?

— Казах му, че ще трябва да изчака до церемонията си за влизане в пълнолетие на двайсет и пет.

Мара сръга закачливо съпруга си с лакът.

— Не си! А той какво каза?

Хокану се ухили.

— Никога не бях виждал такава смесица от съжаление и облекчение. После му обясних, че Джеиля, тъй като е с две години по-голяма от него, може да реши, че желае да посети спалнята му, когато стане пълнолетна, и че тъй като той ще е само на двайсет и три, тя ще трябва да вземе решението.

— О, страхотно! Сега горкото момче си мисли, че ще трябва да остане целомъдрено още единайсет години!

Хокану сви рамене.

— Ще се сети много скоро.

— Гледай само Джеиля да не разбере какво си му казал. Ще му стъжни живота.

Хокану я целуна по челото.

Разговорът замря, щом устните на Хокану намериха нейните и прегръдката бавно избуя в страст.

Много по-късно уличните фенери все още светеха. Празнуващите по улиците бяха станали по-малко, но бяха все така

весели и буйни. Лейди Акома и лорд Шинцаваи лежаха сплели тела и заситени от любовната игра. Никой от двамата не изпитваше желание да заспи. Много неща безпокояха умовете им, а това беше първият миг на покой, в който можеха да си поговорят за лични проблеми.

Хокану първи се осмели да засегне темата.

— Сега, след като Джъстин вече е отговорен за продължението на имперския род, отново остана без наследник за Акома.

Мара не отговори веднага.

— Доволна съм. Ако родословната линия трябва да прекъсне, няма по-достоеен начин. А и може би Джеиля ще е плодовита или Джъстин ще стане баща на синове от друга жена. Потомството му може да е достатъчно многобройно, та някой от синовете му един ден да поеме моята мантия, без да навреди на имперското наследство.

И след малко добави:

— Бих могла и да осиновя дете.

И двамата знаеха, че няма да го направи. Традицията изискваше детето да има някаква връзка с осиновяващата фамилия, а никакви преки кръвни роднини не бяха надживели ранните дни на войната на Минванаби срещу Акома. Можеше да се открие някое далечно разклонение, несъмнено, но родът Акома беше твърде стар и уважаван за да се даде името на дете от смътно потекло.

Хокану я погали по косата и каза:

— Проблемът вече е разрешен.

Мара го усети как се напряга. Беше направил нещо невъзвратимо и знаеше, че тя ще възрази.

— Какво си направил? — Гласът ѝ беше рязък, изпълнен със страх, грижа и безпокойство. А след това, от самата му неохота да отговори, се сети. — Касума. Ти си...

Той го каза вместо нея, но без нейния гняв.

— Да. Предадох я на Акома.

Мара понечи да се надигне, но той я задържа. Спря с пръст напирашите на устните ѝ думи и каза нежно:

— Направено е вече! Не можеш да отмениш клетвите. Фумита и жреци от няколко ордена бяха свидетели пред олтара в храма на Джуран. Заклех я на Акома, каквото е правото ми като неин баща. Тя ще продължи твоя дом и родословие, както е редно и подобаващо. Ти

знаеш най-добре от всички какво обучение трябва за едно момиче, за да стане Управляваща лейди.

Пръстът му се отдръпна, оставяйки Мара онемяла — не от щастие, разбираше Хокану, а от гняв, предизвикан изцяло от него.

— Ще оставиш себе си без наследник! — каза тя накрая. — Твърде опасно е в тези времена, след като Девакаи заговорничи да присвои властта ти. Омечан и други съюзници на Йонани може да се примирят и да се закълнат във вярност на Джъстин, но много лордове със стари амбиции ще подстрекават традиционалистки бунт. Заплахите им ще те грозят години наред, Хокану. Джъстин и Джеиля се нуждаят от всяко предимство, което можем да им дадем, а това означава осигурено продължение на Шинцаваи! — Гласът ѝ се задави от сълзи. — Не изкушавай враговете ни да те набележат за убийство! Не бих могла да понеса да те видя мъртъв като баща ти заради нечия користна амбиция!

Хокану я притисна до себе си.

— Права си да се боиш — промълви в косата ѝ. — Също както аз бях прав да поставя Касума под опеката на Акома. Тя е моя дъщеря! — Гласът му този път бе изпълнен с гордост. Не беше имало никакво отхвърляне на момичето в сърцето му. Мара изпита срам, че изобщо бе проявила съмнение.

— Аз съм нейният баща — повтори Хокану. — И доколкото знам, все още има закони и традиции, които подкрепят правото ми да взема това решение. — Проследи с пръст очертанията на скулите ѝ. — Любима, надвита си поне по този въпрос, може би за първи път в живота си.

Мара избухна в сълзи. Касума да е нейна наследница беше радост, да, но това щеше да изпита по-късно. Сега беше обзета от болка, защото разбираше от какво се е отказал Хокану, за да ѝ поднесе този върховен дар и саможертва.

Защото знаеше болката му: той нямаше да има дете от нея, дете, което да наследи синьото на Шинцаваи.

— Имам десетки и десетки братовчеди — каза Хокану, прочел сякаш мислите ѝ. — Не всички са толкова алчни като Девакаи. Всъщност повечето са доблестни и достойни хора. Мога да избира наследник от тях. Това би разделило фракцията на Девакаи.

Мара отвърна хрипливо:

— Няма да вземеш конкубинка.

Тонът ѝ не издаваше въпрос. А твърдото мълчание на съпруга ѝ се превърна в отговор само по себе си, докато не призна истината.

— Любима, ти си единствената жена, която желая на този свят. Докато си до мен, друга няма да имам.

Мара прехапа устна. В тона на съпруга си долови личния му копнеж, срещу който упорстваше с такава твърдост. Същата твърдост обзе и нейното сърце. Но премълча вътрешната си решимост, щом Хокану я взе в прегръдката си и устните му потърсиха нейните в утринната светлина.

Вратите на голямата зала се отвориха и проехтя тържественият звук на барабани и тръби. На открития площад отвън гражданите, които все още празнуваха възкачването на новия император, се смълчаха почтително.

Двама имперски херолди пристъпиха на входа и гласовете им се сляха в звънък ек да възвестят, че встъпителният съвет на деветдесет и втория Небесна светлина официално е свикан на сесия. След това завикаха имената на онези, които трябваше да се явят пред Негово императорско величество Джъстин.

Първи бяха призовани висшите служители и слуги под управлението на Ичиндар. Всички те влизаха по реда, в който ги назоваваха, облечени в пищни одежди. Лицата им бяха строги и напрегнати.

Лорд Кеда поведе процесията. Мина между редиците събрани лордове, спря пред перилото под имперския подиум и се поклони.

Младият Джъстин официално потвърди продължаването на поста му Имперски канцлер. Лорд Кеда се поклони с дълбоко почтение, както на момчето владетел, така и на Слугата, която седеше на възглавничка сред присъстващите жреци пет реда нагоре по пирамидата.

Лейди Мара носеше червено от възпоминателната церемония, извършена за мъртвите на разсъмване. Дълбока скръб бе оставила лицето ѝ изпито и изнурено. За миг лорд Кеда изпита състрадание към нея. Беше спечелила огромна по мащабите си надпревара и почти невъзможна победа. Но триумфът ѝ имаше тежка цена. Кейоке и

съветниците й Сарик и Инкомо бяха дали живота си. Много по-низши офицери и воители бяха паднали в боевете. Домът Акома бе опазил едва шепа от висшите си слуги отсам Колелото на живота. Лорд Кеда поднесе на лейди Мара личния си жест на преклонение. Малко владетели в империята щяха да рискуват толкова много или да пожертват почти всички скъпи на сърцето им хора в името на общото добруване.

Херолдите възвестиха нова титла и лорд Кеда се оттегли с поклон и зае мястото си сред другите лордове.

Един по един дворцовите служители бяха призовани напред. Мнозина бяха назначени отново на предишните постове. Неколцина бяха повишени. Други бяха позорно прогонени, макар причината да не се огласяваше публично.

След малко лорд Кеда забеляза, че на Джъстин му подсказва някаква слаба тъмна фигура, облечена в бронята на Имперски бял и застанала на мястото на телохранителя отдясно на момчето. Вгледа се внимателно в мъжа, чието лице сякаш се губеше в сянка. Никога не беше виждал този офицер, което беше странно — всички старши офицери от Имперските бели му бяха познати от дългите години служба на Ичиндар. Лорд Кеда си помисли дали да не повиши глас в тревога, само че лейди Мара изглеждаше напълно спокойна.

Най-сетне списъкът на служителите се изчерпа. След това пристъпиха управляващите лордове, за да се закълнат в покорство на Небесната светлина. За някои моментът явно беше радостен, а за други горчив, но след като и последната от благородните фамилии в империята прегъна коляно, Джъстин се изправи и заговори:

— Милорди, вие, които бяхте някога Съветът на държавата, благодаря ви сърдечно, че приемате нашето въз... — запъна се на думата и офицерът до него му прошепна. — Нашето възкачване на Небесния трон. Някои от вас бяха наши врагове, но вече не. От днес има всеобща амнистия и всякакъв бунт срещу империята е опростен. Нека да се знае също... — офицерът отново подсказа на момчето, — че всички кръвни вражди и съперничества са отменени. Който вдигне ръка срещу своя съсед, вдига ръка срещу мен, тоест нас, Империята. — Момчето се изчерви, но никой не се засмя на непохватността му. С това заявление младата Небесна светлина бе заявил, че империята наистина ще се управлява със закони и че всеки, който се опита да

разпали отново кървавата Игра на Съвета, ще си навлече имперския гняв.

Императорът кимна на херолдите си и огнен кичур коса се изсипа изпод златния му шлем. Усмихна се доволно, когато Главният херолд извика:

— Люджан, Боен водач на Акома! Ела пред своя император!

Люджан излезе напред. Изглеждаше изненадан и смутен.

Беше с най-хубавите си доспехи в чест на Мара, но не беше и сънувал, че ще бъде представен официално пред дворцовия съвет. Коленичи пред императора и господарката, на която толкова дълго беше служил и която изглеждаше неузнаваема с тиарата на регент над траурното червено було.

Мара заговори на своя Боен водач с думи, които само привилегированите малцина на най-предните редици можеха да чуят.

— Сарик, Кейоке и Ириланди дадоха живота си за тази наша най-велика победа. Призован си, Люджан, от своя император, да приемеш награда за своята многогодишна и достойна за похвала служба. Нека твоите дела и твоята вяроност останат за пример на всички воители в държавата. Никой жив не е надминал твоята всеотдайност в служба на нас.

Люджан се стъписа още повече, когато лейди Мара стана, слезе от официалното си място, хвана ръката му, накара го да стане и го поведе покрай перилото настрани, където двама Имперски бели отвориша малка врата и отривисто отдадоха чест. Люджан, който беше командвал войски срещу изричния едикт на Събранието, пребледня от притеснение. Стъпваше предпазливо, все едно въздухът беше твърде разреден за дишане, а подът под сандалите му — твърде излъскан, за да се върви по него.

Император Джъстин го подкани да се качи нагоре и нагоре по подиума, до височина, каквато не беше и сънувал.

Люджан се поколеба и лейди Мара трябваше скришом да го подбутне, за да продължи.

Съвзе се малко преди да залитне — той, който боравеше достатъчно добре с меча, за да не губи никога равновесие. Успя някак да изкачи стъпалата благополучно. На върха се поклони в нозете на Джъстин и зелените пера на шлема му докоснаха килима.

— Стани, Люджан. — Момчето се хилеше със същата обич, която бе показало първия път, щом успя да докосне учителя си в упражненията с дървени мечове.

Люджан бе твърде зашеметен, за да реагира, така че Имперският бял със скритото в сянка лице го подбутна с крак и промърмори нещо, което никой друг не успя да чуе. Бойният водач на Акома скочи като изритан и погледна императора си в лицето.

Усмивката на Джъстин стана още по-доволна.

— С настоящото императорът дарява Люджан, офицер от Акома, с официално разрешение да учреди свой собствен дом. Нека се чуе от всички: децата и слугите, и войниците на този воин ще носят цветовете от него отредени и ще се заклеват над натамито на дома Люджан. Светият камък очаква своя нов лорд и господар в храма на Чочокан. Документите за разрешението ще бъдат връчени от Добрата слуга Мара. — Усмивката на Джъстин заплашваше да избие в смях. — Можеш да се поклониш на своя император и да му се закълнеш във вярност, лорд Люджан от дома Люджан.

Люджан, който никога в живота си не се беше оказвал лишен от дар слово, този път можа само да зяпне като риба. Направи поклона си и успя някак да запази приличие, докато се оттегляше надолу по стъпалата. Но когато се озова срещу лейди Мара, очите му, които срещнаха нейните, блестяха подозрително.

— Милейди — промълви дрезгаво Люджан, все още смутен.

Мара сведе глава.

— Милорд.

Хвана ръката му, когато понечи да се дръпне, притеснен от титлата, вдигна я и постави в дланта му три свитъка. Само един бе стегнат с лентички имперско злато. Другите два бяха увити със зелено и украсени с печата с птицата шатра на Акома.

Мара се усмихна.

— Мой първи войнико, най-храбрият от сивите воители, които са се заклевали в служба на Акома, и мой най-стар приятелю между живите: официално те освобождавам от този момент от клетвите ти над натамито на Акома, с радост, след като от днес вече служиш на своята собствена съдба. Днес се ражда един велик дом. Към титлата на управляващ лорд, с която Небесната светлина намери за подобаващо да те възнагради, Акома добавя своите дарове на признание. — Стисна

ръката му. — Първо, домът Люджан ще има права над именията, които бяха мои по рождено право. Всички земи и стока на имотите съседни на Сулан-Ку от днес са твои, за да ги ръководиш и пазиш за своите наследници, с полянката за размишление, която да бъде осветена като място за натамито на твоя дом.

— Милейди... — заекна Люджан.

Мара го изпревари.

— Милорд, с това имение аз, като лейди на Акома, ти подарявам службата на петстотин воители. Те ще бъдат съставени първо от всички онези, които се заклеха в съглашение с теб в четата ви на сиви воители. Останалите ще са по твой избор, измежду желаещите да ти служат в гарнизона, вече настанен в имението при Сулан-Ку.

Люджан възвърна достатъчно от веселия си нрав, за да се ухили.

— Богове — промърмори той, — чакай само мъжете да чуят. Започнаха с кражба на две нийдра за храна, а сега ще са офицери в моя дом! — Изкиска се, а после сви рамене и щеше да наруши протокола с буен смях, но Мара го спря, като докосна последния свитък в ръката му.

— Предлага ти се почетно място в клан Хадама, ако го пожелаеш. Ако Кейоке беше жив, щеше да каже, че си се научил добре. Той смяташе Папевайо за сина на своето сърце, след моя брат Ланокота. Ти беше най-младият му син... и накрая онзи, с когото се гордееше най-много.

Люджан изпита болезнен миг на скръб по стария мъж, който винаги се беше държал с него откровено и който бе един от първите, признал и възнаградил командирските му дарби. В почит към бившия си офицер той се наведе и докосна свитъците с чело.

— Твърде щедра си — каза на Мара. — Ако всеки крадец на нийдра в тази империя разбере, че би могъл да се издигне толкова високо, ще управляваш хаос. — После стана сериозен и се поклони. — В сърцето ми винаги ще бъдеш моята господарка, лейди Мара. Нека цветовете на дома Люджан бъдат сиво и зелено: сиво в символ на спомен за произхода ми и зелено заради службата ми на Акома, която ме доведе до този почетен връх.

— Сиво и зелено са цветовете на дом Люджан! — извика високо имперският херолд до подиума, за да може всички лордове да чуят и да запомнят.

Мара се усмихна зарадвана от този жест на почит.

— Сега да те няма! — прошепна на бившия си офицер. — Да спазиш обещанието, което ми се закле да изпълниш в Чака-а. Ожени се за добра жена, създай деца и живеи до преклонна възраст!

Люджан отдаде наперено чест, завъртя се кръгом и закри обратно през редиците равни нему благородници, а Имперският бял вдясно от императора промълви тихо:

Бас държа, че ще до час ще е паднал пиан от празнуване.

Джъстин се вгледа в познатото лице на Аракаси.

— Не бъди толкова самодоволен. И твоят ред ще дойде.

Началникът на шпионите на Акома го изгледа питащо, но Джъстин отказа да обясни повече, а впери поглед право напред.

Не всички имперски дарове този ден щяха да са радостни като лордската титла на Люджан. Джъстин кимна на херолда и той извика името на Хокану от Шинцаваи.

Този път мнозина в редиците на управляващите лордове се спогледаха открито, част от тях — с ревност. Лейди Мара беше заявила, че ще е честен и справедлив регент, но сега немалко от присъстващите предположиха, че ще издаде користта си, като назначи съпруга си на някоя висша длъжност или пост.

Дори това да беше вярно, лицето на Хокану, когато подходи към имперския подиум, беше кораво като камък. Не изглеждаше нито зарадван, нито притеснен — само твърдо безразличен, когато направи поклона си пред Небесната светлина.

Поклонът му бе за Джъстин, но очите му, щом се изправи, се извърнаха към лейди Мара. Тя също не изглеждаше особено зарадвана, че е обект на суровия поглед на съпруга си. Сдържано официална, дори по-пребледняла отпреди, гледаше вдървено напред, когато Негово императорско величество направи прокламацията си:

— Нека всички присъстващи да чуят и запомнят. Вашият император прави каквото трябва за Доброто на империята. Отбелязано беше надлежно, че вчера с церемония в храма на Джуран детето Касума е било посветено от баща си да стане наследничката на мантията на Акома. — Джъстин замълча, преглътна и с неприсъщо за годините му мъжество укрепи гласа си. — Това привлече нашето внимание към Шинцаваи, дом, който сега е без наследник. По желание на лейди Мара, тъй като бе обявена за безплодна от жреците на

Хантукама, тя е подала молба за развод. — Джъстин наведе очи и се загледа неловко в краката си. — Като Небесна светлина, за Доброто на империята, намерих за уместно да удовлетвори молбата ѝ.

Глухо мърморене се понесе в претъпканата зала.

Хокану изглеждаше стъписан, макар изражението му да не се промени. Само очите му, впити в очите на Мара, издаваха безмълвна болка.

Джъстин вдигна ръка пред устата си, за да потуши хлипа си.

— Шинцавай е твърде велик дом и твърде важен за империята, за да се позволи вътрешен раздор, като остане без наследник. С настоящото на лорд Хокану се повелява от императора да си намери жена и да се венчае отново, за да създаде здрави деца.

Мара бе тази, която слезе от подиума, за да поднесе документите за развод с имперските печати. Тръгна в стъписаната тишина, последвана от шепот — всички ясно виждаха, че обича своя лорд. Жертвата ѝ смири дребнавите мисли и на най-амбициозните управляващи лордове. Не беше каквото очакваха, а истинска Слуга на империята и действаше безкористно дори когато необходимостта от това я нараняваше.

Бившите съпруга и съпруг се събраха пред подиума. Оголени пред погледите на всички, не можеха да се прегърнат и да заплачат. Мара беше благодарна за това. Само гордостта на предците ѝ я спря да извика умолително. Сърцето ѝ не искаше да има нищо общо с този жесток избор. Копнееше да се хвърли в нозете на Хокану и да го помоли да върне документите, които Джъстин със сълзи на очи бе подписал тази сутрин.

Смятала беше да мълчи, но думите изригнаха от нея несдържани:

— Трябваше да го направя! Мили богове, обичам те, но това е...
— Замълча и овладя сълзите си.

— Трябваше да стане — отвърна Хокану с глас, разтреперан като нейния. — Империята се нуждае от цялата ни сила.

Ясното му разбиране на необходимостта бе като меч, който нанася удар, дар, който заплаши, да подрони цялата ѝ решимост. Мара задържа свитъка с жестоките му думи и официални печати все едно бе залепен към плътта ѝ.

Хокану нежно взе документа от ръката ѝ и промълви:

— Винаги ще бъдеш моята лейди. Може да създам синове от друга, но сърцето ми винаги ще е твое. — Ръцете му трепереха и златните лентички запърхаха и заблещукаха на светлината. Очите му бяха изпълнени с болка и той си спомни жреца на Хантукама, който бе казал, че обича Мара твърде много: с цената на самия себе си, нежно го бе укорил светия мъж. С горчивина и едва сега Хокану разбра величината на тази истина. Почти бе позволил грижата му за Мара да изложи на риск дома Шинцаваи.

Империята не можеше да си позволи никаква слабост, още по-малко причинена от сърдечни страсти. Мара беше права, колкото и болезнено да беше решението ѝ в този тежен час на триумф. Беше осъзнала необходимостта от тази раздяла. Несъзнателно той бе направил избора ѝ още по-наложителен с твърдоглавото си решение за Касума.

Изходът беше ясен, макар и тъжен. Трябваше да приеме веднага, за да не го изостави куражът му. За Доброто на империята той също трябваше да направи своята жертва. Пресегна се, погали нежно с пръст брадичката на Мара и я принуди да вдигне очи и да го погледне.

— Не ставай чужда, лейди Слуга — промълви той. — Винаги ще си добре дошла на съвета ми и винаги ще си първа в чувствата ми.

Мара преглътна, останала без думи. Както винаги, в безупречното разбиране на Хокану се таеше сила, силата, която бе пленила сърцето ѝ. Щеше да ѝ липсва неизменната му близост и нежното му, утешително присъствие в леглото ѝ. И все пак тя също знаеше: ако не му наложеше това решение, той щеше да умре без син и наследник.

— Обичам те — прошепна тя беззвучно.

Но той вече се бе поклонил и си тръгваше, и стъпките му бяха твърди все едно тръгваше на битка.

Лордовете гледаха с благоговение. Куражът на Хокану ги смири. А безмълвната болка на Мара ги посрами. Империята навлизаше в епоха на нов ред и тази забележителна двойка, която я бе довела до възраждането ѝ, изглежда, щеше да се превърне в блестящ пример за всички. Мъжете, които бяха посрещнали тази промяна с негодувание, трябваше да я преосмислят. Току-що бяха видели самото възплъщение на честта. Да не живеят отгук насетне според високите изисквания,

наложени от лейди Мара и лорд Хокану, означаваше отново да научат какво означава срам.

На златния трон едно момче, току-що отхвърлило любим баща, преглътна бучка в гърлото си. Обърна се към своята съпруга, Джеиля, и преглътна отново. После изправи рамене, които сякаш бяха натежали от бремето на императорската мантия, и махна на херолда.

Следващият призован беше лейди Мара от Акома, Слуга на империята.

Отпърво тя сякаш не чу, впила очи в празния проход, през който си бе отишъл Хокану. След това също се изправи и изкачи стъпалата на високия подиум, за да поднесе поклона си на Небесната светлина.

Джъстин беше приключил с упражнените речи. Не можеше да се насили повече да повтаря думите, които бе репетирал.

— Мамо! — каза той. — На теб, която надмина всеки предишен Слуга на империята в служба на нашата държава... — Замълча и Джеиля го сръга с лакът в ребрата. Той я погледна изненадано, после продължи: — Ще приемеш регентството на нашето управление до нашия двайсет и пети рожден ден.

Вежливи ръкопляскания се разнесоха из залата и се усилиха, докато не изригнаха възгласи, първо от почетната гвардия на Акома, подети след това от Имперските бели и от воините на Шинцаваи. Лорд след управляващ лорд се вдигнаха на крака и завикаха възторжено името на лейди Мара. Джъстин махна с ръка да възстанови благоприличието и редът бавно се върна.

— За теб, лейди Мара, най-великата сред Слугите на империята, намираме за подобаващо да създадем нова титла — продължи Джъстин, стана и изпъна високо ръце: — Провъзгласяваме лейди Мара за Господарка на империята!

Шумът стана оглушителен. Мара стоеше в центъра на възхитени погледи, стъписана, зарадвана и натъжена.

Никога не беше молила за власт или публични хвалебствия. Беше искала единствено да съхрани живо името на фамилията си.

Колко странно беше, че в хода на живота, даден ѝ от боговете, бе започнала да гледа на целия народ на държавата като на свое семейство и че синът ѝ, дете от варварски роб, бе взел върховния трон и титлата Небесна светлина.

Любопитството на лорд Кеда по отношение на загадъчния мъж, облечен в бронята на Имперски бял, не бе удовлетворено до следобед, когато младият император свика закрит съвет в личната си приемна.

Помещението само по себе си бе голяма зала, искряща с позлатените си паравани и украсена с платна древна живопис. Джъстин беше свалил имперската си броня и бе облякъл общит със злато халат, зает от гардероба на предшественика му.

Лорд Кеда се поклони пред ниския подиум на Небесната светлина, после огледа с интерес другите събрани особи.

Лейди Мара още носеше траурното червено. С нея беше загадъчният телохранител: косата му още бе мокра от скорошната баня и мършавото му тяло вече не бе скрито в бялата броня. Сега носеше обикновен халат, деликатно общит в зелено. Лицето му беше предпазливо съдържано. Очите му обаче явно не пропускаха нищо. Лорд Кеда веднага прецени, че този човек има дарба да преценява хората и ще реагира добре в криза. Само че точно сега излъчваше някаква отчужденост, сякаш бе отделен на стъпка от останалите присъстващи.

Мара забеляза острия поглед на лорд Кеда и каза:

— Позволи ми да ти представя Аракаси, ценен слуга на Акома, който се радва на най-дълбокото ни уважение.

Интересът на лорд Кеда се изостри. Този невзрачен мъж с почти нечовешката му съсредоточеност: възможно ли беше това да е прочутият шпионин, благодарение на когото Акома бяха така удивително добре осведомени?

Отговори му самият Аракаси, сякаш по някакъв свръхестествен начин бе разчел мислите му:

— Оттеглих се от предишния си пост — каза с глас като кадифе, плъзгащо се по камък. — Бях доскоро Началник на шпионите за Акома. Но открих, че животът и природата таят тайни по-дълбоки от интригите, сътворени от хора.

Лорд Кеда се замисли над това забележително твърдение, възхитен от мъжа, който го изказа.

Но императорът, на когото гостуваха всички, все още беше твърде млад за фини нюанси. Завъртя се нетърпеливо на позлатените си възглавнички, плесна с ръце и нареди:

— Доведете пленника.

Влязоха двама Имперски бели, придружаващи слаб мъж с изгрисани нокти и хитри очи. Лорд Кеда го познаваше — беше Чумака, който бе служил на покойния лорд Джиро като Първи съветник. Имперският канцлер се намръщи, зачуден защо са го повикали на този частен съвет, след като постът му не беше съдебен. Длъжността му беше повече административна и той нямаше съдийската власт да потвърди обвинение в държавна измяна.

Лорд Джиро със сигурност беше стоял зад убийството на император Ичиндар. Омечан бяха наследили обсадните машини, а войските им бяха около града, за да подкрепят заговора на Анасати да заграбят трона. Чумака не можеше да не е замесен. Най-вероятно убийственият план бе замислен от него самия.

Мара отговори на безпокойството на лорд Кеда.

— Призован си като свидетел — обясни му спокойно.

Чумака удостои императора с дълбок поклон, а след това се поклони доземи на Мара и промълви:

— Велика лейди, чувал съм за доброто ти сърце. Предавам се на твоята милост и моля за пощада.

Лорд Кеда се намръщи. Този човек беше личният съветник на лорд Джиро. Със сигурност имаше пръст в убийството на бащата на Хокану, както и в отравянето на самата лейди Мара.

Това, че Мара го знае, се виждаше на лицето ѝ. Гънките покрай устата ѝ говореха за затаена болка. Ако не беше намесата на този човек и разминалото се на косъм покушение над живота ѝ, навярно все още щеше да може да ражда деца. Съпругът, с когото бе принудена да се раздели, все още можеше да е до нея.

Чумака лежеше проснат на пода, с леко разтреперани ръце. Нямаше арогантност в него. Смирението му изглеждаше дълбоко искрено.

— Джъстин — промълви дрезгаво Мара.

Момчето ѝ отвърна с поглед, издаващ вътрешен бунт.

Мара се стегна и понечи да каже нещо, но Аракаси я изпревари.

— Твое величество — заговори той с тон, който застърга като стара ръжда, — има моменти, в които човек да отприщи гнева си, и други, в които да прояви снизходителност. Съветвам те да избереш като мъж и император. Прецени мъдро. Този мъж, който се хвърля в

нозете ви и моли за милост, е най-гениалният противник, когото съм познавал. Ти вече прости на всеки друг враг в държавата, но за този трябва да вземеш специално решение. Или заповядай да го екзекутират, или го задължи да се закълне да служи и му възложи работа. Твърде опасен е, за да се остави да ходи на свобода из империята.

Рижите вежди на Джъстин се сбраха. Младият император мисли дълго и накрая заяви:

— Не мога да реша. Майко, този човек е отговорен за повече нанесена болка от всеки друг. Оставям на теб да решиш какво да правим с живота му.

Дамата в траурно червено изгледа оредялата коса на присвития в нозете ѝ мъж. Отне ѝ дълго време, докато проговори:

— Стани, Чумака.

Затворникът се подчини. В очите му нямаше и помен от доскорошната хитрост. Погледна господарката, чийто избор щеше да предопредели съдбата му, и по дълбокото смирение в очите му всички в залата разбраха: той не знаеше нито една причина на този свят тя да му прости.

— Каквато е волята на милейди — промълви Чумака с глас на смъртник.

Погледът на Мара се впи в него.

— Отговори ми с доблест. Закълни се в своя дух, който ще бъде вързан на Колелото на живота, след като това съществуване свърши. Защо го направи?

Не уточни за кое престъпление трябва да отговаря. Може би назоваването им едно по едно бе твърде болезнено за нея. По-вероятно беше твърде изтръпнала от сполетелите я събития, за да държи на едно или друго. Или беше хитрост, за да остави избора на Чумака и да прецени по него по-дълбоките мотиви.

Бързият ум на Чумака се затрудни. Той въздъхна победен и за първи път в дългия си нечестен живот изрече простата истина.

— В служба на своя господар, отчасти. Но главно от любов към Великата игра, милейди. В това служех на себе си, не на Джиро или Текума преди него. Верен бях на дома Анасати, да, но също така — и не. Правех каквото ми заповяда господарят, но радостта от играта на политика си беше нещо мое, лично. Ти беше най-добрата, която

боговете са поставили на земята и под слънцето, и да те надвия... — сви рамене — щеше да е най-славният триумф в историята на Великата игра.

Аракаси ахна смаяно. Твърде ясно беше разбрал думите на противника, достигнал по-близо от всеки друг жив човек до това да го надиграе в тактика и хитрост, убийства и коварства.

— Това беше грешката ми — промълви той все едно бяха само двамата с Чумака. — Предположих, че действаш за честта на господаря си. Точно с това за малко щеше да ме надиграеш: мотивът ти винаги е бил твой личен, а честта на Джиро да върви по дяволите.

Чумака наведе глава.

— Целта винаги беше да спечеля, да. Честта на господаря е в победата. — Отново се обърна към Мара. — Никой не разбира това по-добре от теб, господарке. Защото победителят решава какво е чест и какво — не. — Замълча и зачака присъдата си.

Господарката на империята стисна ръце в скута си, погледна го и попита:

— Би ли служил на империята, Чумака?

Огнена светлина блесна в очите на бившия съветник на Анасати.

— С радост, господарке. Въпреки клетвите за покорство и вярност много от тези, които пируваха на снощното празненство, от утре ще започнат заговори да ви свалят. Поддържането на тази нова империя да не рухне, е най-великото предизвикателство, пред което би могъл да се изправи който и да е човек.

Мара се обърна към Аракаси.

— Би ли поверил мрежата си на този човек?

Началникът на шпионите на Акома присви очи и отвърна без никакво колебание.

— Да. Той ще ръководи агентите ми по-добре от мен. Гордостта му от работата ще ги пази повече, отколкото ги пазех аз дори преди да загубя усета си.

Мара кимна.

— Така си и помислих. Ти не беше открил сърцето си. Не е нужно да се боим, че това може да се случи с Чумака. Той няма сърце, освен за работата си.

Обърна се към Чумака.

— Ще се закълнеш да служиш на своя император като Главен шпионин. За наказание за миналите ти престъпления срещу империята и за изкупление ще служиш на Небесната светлина до сетния си дъх. Лорд Кеда е свидетел.

Взрян в тази изключителна жена, чието сърце бе толкова голямо, че да му прости за най-големите скърби в живота си, докато неверието отстъпваше място на радостта, Чумака пропусна възможността да ѝ благодари. Тя го освободи безцеремонно, за да положи клетвата си за вярност и после свидетелят лорд Кеда да я подпечата с имперския печат.

След това Имперските бели и канцлерът излязоха и Мара и Джъстин останаха сами с Аракаси. Господарката погледна замислено забележително талантливия мъж, който се беше крил под всевъзможни външности, от най-низшия крастав просяк в канавките до блестящата позлатена броня на елитен воин в свитата на Джъстин. Всичко, което бе постигнала, го дължеше отчасти на него. Острата му и лишена от предразсъдъци проникателност ѝ беше служила повече от вярност, повече от дълг, повече от съкровища или богатство.

— Само един пост остана незает — каза тя с едва сдържана усмивка. — Ще приемеш ли мантията на Първи имперски съветник? Много се съмнявам, че би се намерил друг жив човек с достатъчно бърз ум, за да попречи на Джъстин да направи някоя пакост.

Аракаси се отзова с широка усмивка, изумителна със своята искреност.

— Какво мисли Джъстин?

Мара и бившият шпионин се обърнаха към момчето, чието лице беше съвсем посърнало.

— Мисли, че ще загуби в хитруванията си — заключи Мара със смях. — Което решава проблема. Ще приемеш ли, Аракаси?

— Би било висока чест — отвърна той сериозно. А след това задоволството пропука строгата фасада. — Нещо повече — бих се радвал.

— Тогава се приготви да поемеш задълженията си от утре — завърши Мара. — Нощта е твоя, да потърсиш своята лейди Камльо.

Аракаси кривна вежда в изражение, което Мара не бе виждала никога.

— Какво има? — попита го с нежност. — Да не би Камльо да е отхвърлила домогванията ти?

Аракаси се смути.

— Не е. Всъщност се съгласи, че мога да я ухажвам — като за бивша куртизанка, изведнъж започна да държи на голямо благоприличие. Настроенията ѝ още са променливи, но вече не е нацупеното дете, което взе със себе си в Турил. — Поклати глава малко объркано. — След като намери личното си достойнство, остава да се разбере дали аз съм подходящ за нея.

— Подходящ си — увери го Мара. — Уверила съм се. Не се съмнявай. — После се вгледа внимателно в мъжа, чиито мисли бяха вдъхновявали нейните към нови висоти на прозрение. — Искаш да помолиш за услуга, нали?

Аракаси изглеждаше нетипично притеснен.

— Всъщност да, искам.

— Назови я — каза Мара. — Ако е по силите ми, вече я имаш.

Мъжът в невзрачния обшит в зелено халат, който скоро щеше да понесе белозлатното на имперската служба, се усмихна свенливо.

— Моля да назначиш Камльо на служба при Исашани от Ксакатекас.

Мара се разсмя.

— Гениално! Разбира се! Никой, мъж или жена, никога не е успявал да се измъкне от чара на лейди Ксакатекас. Камльо ще е добре при нея, а ти ще спечелиш превъзходно обучена съпруга.

Очите на Аракаси блеснаха.

— Със сигурност ще стане по-веща манипулаторка и от мен.

Мара му махна пренебрежително, но каза с обич:

— Трябва ти жена с ум, която да поддържа проникателността ти. Сега иди и кажи на лейди Исашани, че най-трудният брак в империята е кълбото възли, което тя трябва да разplete. С радост ще се подчини, сигурна съм.

— Защо? — попита искрено Джъстин, щом Аракаси напусна безшумно. — Всички жени ли се забавляват така?

Господарката на империята въздъхна и погледна с обич сина си, чиято откровеност често можеше да е притеснителна. Способността му да облича в думи истини, които нарушаваха приличието, твърде често водеше до изчервени уши.

— Посети някой ден харема на предшественика си — отвърна тя. Но щом видя нечестиво палавия блясък в очите му, добави припряно: — От друга страна, тази част от възпитанието ти може и да поизчака още някоя година. Твърде много приличаш на баща ти, за да те пуснем между съперничещи си жени на твоята крехка възраст.

— Какво имаш предвид? — попита Джъстин настойчиво.

Мара се усмихна.

— Като пораснеш и аз вече няма да съм регент, ще разбереш.

Градината бе усамотена, зелен сенчест рай с цветя и фонтани. Мара крачеше бавно по пътеките и търсеше покой. Хокану вървеше до нея, проговаряше от време на време и отново се загръщаше в мълчание.

— Ще ми липсваш — призна той.

Думите му пронизаха сърцето ѝ.

— И ти на мен — каза бързо Мара, преди да е изгубила дар слово. — Повече, отколкото мога да изразя.

Хокану ѝ отвърна с храбра усмивка, прикривайки грижливо тъгата си.

— Несъмнено си съживила светските клюки и си дала на лейди Исашани повод за размисъл. Ще пише енергично писма и ще се наложи да отклонявам резултатите от сватовството ѝ.

Мара се помъчи да се усмихне.

— Ти си най-добрият, когото една жена би могла да пожелае за съпруг. Даваше ми любов без условия. Никога не си ме възпирал от предопределението ми.

— Никой не би могъл — призна Хокану с горчивина. Неизречен зад думите остана гневът от деянието на убиеца, нает от Джиро: ако не беше мръсната отрова на тонга, той нямаше да изгуби единствената жена, която му беше близка по дух.

Мара откъсна бяло цвете и Хокану нежно го взе от ръката ѝ. Затъкна го в косата ѝ както някога. Имаше вече бели кичури между черните, бели като цветето.

— Даде ми красива дъщеря, която да продължи след мен — каза Мара. — Един ден тя ще има братя, които ще са твои синове.

Хокану можа само да кимне. След малко каза:

— Има определено изящество в това, че ще си наследена от Касума като Управляваща господарка. — Усмивката му бе горчиво-сладка. — Нашата дъщеря. Баща ми щеше да е доволен, ако знаеше, че децата ни ще управляват два Велики дома.

— Знае — отвърна му нечий глас.

Двамата се обърнаха изненадано. Загърнатият в черния си халат Фумита ги удостои с поклон.

— Повече, отколкото подозираш... синко. — Признанието в родство не бе изтръгнато насила, беше радостно заявление, което промененият статут на Събранието вече правеше възможно. Строгото лице на магьосника грейна в удивително ярка усмивка.

— Лейди Мара, винаги мисля за теб като за своя дъщеря. — След това стана сериозен и поднесе официалното си послание. — Помолих аз да съм този, който ще уведоми Великата господарка, че Събранието е гласувало. Решението бе взето с неохота, но магьосниците отстъпват пред исканията ти. Нашият орден ще съблюдава новия закон, както е наложен от император Джъстин.

Мара наведе почитателно глава. Почти очакваше Фумита да си отиде веднага по обичайния магьоснически начин, след като бе донесъл съобщението.

Но родственото признание към сина му сякаш бе отворило шлюзовете на промяната, защото този път Фумита се задържа.

— Мой сине, моя дъще, искам и двамата да знаете, че храбрите ви действия бяха одобрени. Вие донесохте чест за Акома и Шинцаваи. Съжалявам само, че моят брат — пастроктът на Хокану — вече не е жив, за да види.

За миг Хокану запази сдържаната си физиономия, но Мара усещаше огромната му гордост. Най-сетне усмивка пропука воинската му фасада, почти отразила усмивката на лицето на Фумита.

— Май никой от потомците на дома Шинцаваи не е склонен да спазва традицията — отбеляза магьосникът. Обърна се към Мара. — Може би никога няма да разбереш колко трудно е за нас да се откажем от живота, който познаваме, когато силата ни се разкрие. Още по-тежко е за такива като мен, вече пораснали, мъже със семейства. Тайните на Събранието са осакатили чувствата ни, често си мисля така. Това беше трагична грешка. Принудени бяхме да крием чувствата си зад стени и в резултат на това актовете на жестокост изглеждаха

отдалечени от нас. Но промяната ни обновява и човечността в нас ще се пробуди. Мисля, че накрая ние от Събранието ще израснем и вероятно дори ще ти благодарим, лейди Мара.

Господарката на империята прегърна магьосника с фамилиарност, на каквата преди изобщо нямаше да се осмели.

— Посещавай често имперския двор, Фумита. Внучката ти трябва да расте с радостта от това, че познава дядо си.

Почувствал се сякаш неловко от прилива на чувства, Фумита се поклони непохватно. Миг след това изчезна и остави Мара и Хокану да споделят един последен миг на близост.

Фонтаните пееха, цветята пръскаха уханията си в помръкващата вечер. Един млад слуга прекъсна мига с поклон и с думите:

— Милейди, Небесната светлина моли за присъствието на баща си и на Господарката на империята на съвет.

— Политика — отрони с въздишка Мара. — Тя или ние сме господарите?

— Тя господства, разбира се — усмихна се Хокану. — Иначе никога нямаше да те оставя, любима.

А после предложи ръката си на бившата си съпруга. С достойнство, породено от дълбок кураж и непоколебим вътрешен мир, я придружи към имперските покои и новата ѝ роля на регент и Господарка на империята.

ЕПИЛОГ СРЕЩА

Херолдът удари гонга.

Лейди Мара, Господарка на империята, се отпусна на обшитата със златна нишка възглавница, която не можеше да смекчи неподатливия мрамор на официалния ѝ трон на имперския подиум. Тронът не беше толкова величествен като обкования със злато на Джъстин, но беше не по-малко неудобен. След две години ръководене на публичните задължения на Джъстин така и не беше свикнала с него.

Мислите ѝ се зареяха. Джъстин трупаше опит и ставаше все способен да решава въпросите, поднасяни в Деня на молбите. Беше наследил таланта на майка си да вижда шаблона в сложните проблеми и способността на баща си да прониква до сърцевината на нещата и все по-често Мара му беше повече съветничка, отколкото регент. Понякога седеше потънала в спомени и понасяше дългите часове държавни съвети, като се доверяваше на Джъстин да я уведоми, щом вниманието ѝ се окажеше нужно.

Наближаваше залез-слънце. Денят на молбите най-после се приближаваше към края си. Последните молители се приближиха към перилото. Мара устоя на подтика да потърка уморените си очи, когато Джъстин, деветдесет и вторият император, извика традиционните слова, признаващи правото на пристъпилия напред поданик да бъде изслушан:

— Лорд Хокану от Шинцаваи, знай, че имаш ухото на боговете чрез моето ухо. — Гласът му вече се пречупваше към баритона, който щеше да има в мъжеството си, и бе изпълнен с радост от идването на пастрока му. — Небето се усмихва щастливо от гостуването ти и те приветстваме с добре дошъл.

Мара се сепна. Хокану беше тук! Сърцето ѝ подскочи. Месеци бяха изминали, откакто пътищата им за последен път се бяха кръстосали по държавни дела: лордът на Шинцаваи беше напуснал двора, за да е близо до своята съпруга, забременяла с негов наследник.

Наследници, поправи се, след като имперският херолд извика две имена и тя погледна двете бебета в ръцете на баща им. Дойка и двама слуги стояха на крачка зад него, а слабичка красива млада жена, чиито очи бяха сведени пред особата на императора — до рамото му.

Джъстин се усмихваше широко. Още една черта, наследена от другоземния му баща и нарушаваща цуранския протокол лицето да е сковано в безизразна маска. Напоследък някои от по-младите благородници му подражаваха, включително и на откровените думи, за огромно неудобство на по-старите управляващи лордове. Джъстин смуши в ребрата достолепно седящата си майка — жест, в който нямаше нищо императорско — и подметна дяволито:

— Мамо, няма ли да кажеш нещо по този повод?

Мара не можеше да каже нищо. Можа само да се усмихне на ръба на сълзите. Бебетата бяха красиви, съвършени. Щом не й беше дадено на нея да ги роди, благодари на боговете, че плодовитостта на кротката Елумани е удовлетворила най-пламенното желание на съпруга й.

— Синове? — успя да прошепне най-сетне.

Хокану кимна. Очите му гreeха с нейната радост, но таяха и съжаление. Липсваше му бързият ум на Мара и непринудената й близост. Елумани беше мило момиче, но не беше избрана заради пламенен дух. Все пак беше дала онова, което Мара не можеше: домът Шинцаваи вече имаше деца, които да продължат родословната линия. Хокану имаше своите момчета и те щяха да отраснат и да заменят любовта, която бе изгубил.

Имперският херолд се покашля.

— Лорд Хокану от Шинцаваи представя на Небесната светлина своите наследници Камацу и Маро.

Джъстин огласи официалното признаване на децата.

— Нека растат в радост и сила, с небесната благословия.

Мара най-сетне върна гласа си.

— Щастлива съм за двама ви. Лейди Елумани, особено съм поласкана и горда. — Замълча, дълбоко трогната от дара, че има съименник от кръвта на Хокану. — Когато синовете ви пораснат достатъчно, ще се радвам да посещават имперските детски покои и да се запознаят със сестра си Касума.

Младата жена до Хокану се поклони изящно. Все още не вдигаше очи, а страните ѝ порозовяха при това царствено признание.

— За мен е висока чест — промълви тя с глас, сладък като на пойна птица. — Господарката на империята е твърде щедра.

Свитата на Шинцаваи се поклони и си тръгна. Мара се загледа с тъга след мъжа със синята броня, който закрачи към изхода с цялото воинско изящество, което помнеше. След това чувствата я надвиха. Вдигна церемониалното си ветрило и с перване го разтвори, за да прикрие внезапно бликналите си сълзи. Синове на Шинцаваи: те вече бяха изпълнено желание, повече от мечта за бъдещето на империята. Близнаци! Поклати глава изумена. Сякаш щедростта на боговете бе надминала себе си, за да компенсира нейното дете, което бе умряло, преди да се роди.

Самотата ѝ вече бе изплатила тази награди. Да вижда Хокану, да се среща с него вече не беше възможно и той ѝ липсваше, но щеше да дойде време, когато двамата щяха да могат да си гостуват без болка, защото в сърцевината на брака им се бе оформило дълбоко приятелство.

Гонгът удари отново. Гласът на имперския херолд прокълнтя, за да възвести представянето на новопристигналия посланик от Островното кралство на света Мидкемия.

Мара погледна приближаващата се група — и пак вдигна ветрилото, защото сърцето ѝ подскочи.

Никога не можеше да погледне мидкемийци, без да помисли за варварина, който бе запокитил буйно живота ѝ към промяна.

Бяха трима, слаби и високи, единият леко накуцваше. Този дефект събуди спомените ѝ.

Укори се наум. Твърде много си бе позволила да се просълзи днес заради минали сърдечни неща. Стегна се, за да изтърпи поздрава на мъж, който щеше да е непознат, който щеше да говори цурански със странния изговор на мидкемиец и който, макар и да беше много висок, нямаше да е Кевин. Тези мъже не носеха робското сиво, а фини коприни и разкошно кадифе с герба на Островния крал, но това беше без значение. Мара извърна очи, за да избегне това ново напомняне за личните ѝ загуби.

Посланикът от Островите и свитата му стигнаха до перилото. Служебното лице — барон Майкъл от Крондор, който бе посещавал

неколкократно двора, за да се уговори размяната на посолства, се обърна към съвета:

— Ваши величества, за мен е чест да представя посланика на Островното кралство...

Внезапно настъпилата тишина накара Мара да се обърне.

Посланикът беше вдигнал ръка, за да свали филцовата си шапка и да се поклони в стила на родната си земя. И беше замръзнал на средата на движението. Ръката скриваше лицето му. Наблюдаващите придворни също затаиха дъх. Имперските бели едва успяваха да скрият удивлението си.

А след това варварският посланик свали шапката си и се поклони, бавно, очите му не се откъсваха от лицето на Джъстин.

Из залата се разнесе тихо мърморене. Мара погледна новия посланик и сърцето ѝ отново подскочи. Мъжът, който ѝ беше напомнил за изгубената любов, вече си слагаше чуждоземната си шапка с бялото перо и златния знак. Очите ѝ отново заплашиха да я предадат и тя бързо разгъна ветрилото, за да не плъзнат слухове из града, че днес Господарката на империята се е поддала на безразсъдни изблици на сълзи без никаква причина. Чу как барон Майкъл довърши представянето:

— ... пратеник от Негово кралско величество Луам, крал на Островите.

— Можете да се приближите — разреши Джъстин с момчешки трепет в гласа. Мара чу шумолене, щом Имперските бели се отдръпнаха встрани и отвориха вратата на перилото, та посланикът да се качи на подиума и да връчи акредитивните си писма.

Мидкемиецът стъпи на първото стъпало, после на второто. Стъпките му сякаш кънтяха в потъналата в тишина зала. Мара грижливо затвори ветрилото си, докато пратеникът от Островното кралство изкачи последните стъпала, които ги деляха.

От устата ѝ се изтръгна тихо ахване. Профилът на мъжа и този на сина ѝ в обшитите в злато имперски одежди бяха като огледални образи. Но докато на лицето на момчето ѝ нямаше бръчки и то едва започваше да съзрява към твърдостта на пълнолетието, това на мъжа беше обилно нашарено с резки, както бяла кожа ще се състари с отминаващите години под твърде много слънце. Рижата някога коса

вече бе заскрежена с бяло, а очите, макар и широко отворени, вече не бяха ярки както някога.

И Господарката на империята най-сетне бе принудена да се изправи пред онова, което всички лордове бяха видели в мига, в който посланикът беше влязъл.

— Кевин — беззвучно промълви Мара.

Аракаси, като Първи имперски съветник, пристъпи напред, за да приеме посланическите пълномощия, погледна Кевин с необичайно широка усмивка и рече:

— Променил си се.

Кевин го позна и отвърна със смях:

— Ти също. Едва те познах без маскировка.

Аракаси хвърли съвсем бегъл поглед на документите и заяви:

— Твое величество, пред теб стои посланикът на краля на Островите, Кевин, барон от Кралския двор.

— Добре си дошъл — каза Джъстин. Но гласът му издаде, че и той е на ръба да наруши благоприличието. Пред него стоеше родният му баща, за когото само беше чувал.

Мара затисна устата си с ръка, за да не заизлизат думите неканени. Най-малкото движение я караше да тръпне за прегръдката на Кевин. Очите му — много по-бледосини, отколкото ги помнеше — се обърнаха към нея. Лицето му, на което се бореха усмивка и бръчки, в крайна сметка почти не се беше променило с годините.

— Очаквах, че може би ще те заваря тук — каза той хрипливо и с чувство, което можеха да доловят само тези на подиума. — Коя друга дама в тази държава би могла да е достойна за титлата Господарка на империята? Но това... вашата Небесна светлина... — Голямата му силна ръка посочи Джъстин и светлите му очи се присвиха напрегнато. — Лейди, защо така и не ми каза?

Двамата някогашни любовници все едно бяха останали сами в просторната зала.

Мара преглътна. Твърде ясно си спомняше раздялата им и как бе заповядала насила да го върнат в родния му свят.

Тогава беше изгубила дар слово. Сега думите заизлизаха от устата ѝ на порой:

— Не смеех да ти кажа. Един син щеше да те задържи отсам разлома, а това щеше да е престъпление срещу всичко, на което ме

научи тъкмо ти. Никога нямаше да се ожениш и да живееш своя живот. Джъстин беше отгледан знаейки кой е баща му. Ядосан ли си ми?

— Джъстин — повтори Кевин бавно. — На моя баща? — И след като Мара кимна плахо, извърна блесналия си поглед към момчето на златния трон. После отново потрепери. — Ядосан?

Мара трепна. Винаги беше говорил в неподходящи моменти и с тон, който кълтеше прекалено високо.

Той я погледна и сниши гласа си, но думите прозвучаха също толкова сурово.

— Да, ядосан съм. Бях ограбен. Щях да се радвам да гледам как момчето ми расте.

Мара се изчерви. Изобщо не бе изгубил способността си да я изкарва от равновесие. Забравила цуранската сдържаност, тя опита да се защити.

— Ако го бях направила, изобщо нямаше да имаш други деца.

Кевин се плесна с ръка по коляното. Макар и по-тихо, отговорът му стигна до стоящите долу пред подиума.

— Лейди, какви са тези приказки за деца? Нямам никакви деца! Изобщо не се ожених. Получих служба в двора на моя принц Арута — дванайсет години воювах с таласъми и тъмни елфи с граничните барони на Висок замък и Северен страж. След това изневиделица ме призовават в Крондор и за мой ужас ми се казва, че когато императорът на Цурануани предложил размяна на посланици, съм се оказал най-подходящият за поста — имам благородно потекло, но никакъв шанс за наследство поради по-големите си братя, а освен това знам цурански. Тъй че кралят заповяда — или по-скоро принц Арута се разпореди от името на брат си — и изведнъж се оказвам накичен с лентички дворцов барон, който се кланя като някаква дресирана маймуна пред собствения си син!

Мидкемийският посланик се извърна, изгледа императора и раздражението му се стопи.

— Обаче прилича на мен, нали?

Ухили се и намигна на Джъстин. После отново се обърна с леден поглед към Мара и каза с онзи сух и насмешлив тон, който и я радваше, и я ядосваше:

— Надявам се, че съпругът ти няма да ме подгони с меча си за това!

Господарката на империята примигна, осъзнала колко малко знае Кевин за последните четиринайсет години.

— Хокану осинови момчето, като знаеше истината за зачеването му.

Този път беше ред на Кевин да се стъписа.

— Не видях ли преди малко лорд Шинцаваи отвън, с булка почти дете и две бебета?

Мара кимна.

Както винаги словоохотлив, Кевин продължи с въпросите.

— Не си ли омъжена? — Мара можа само да поклати глава за не.
— Но все пак си имала съпруг. Що за изкривяване на цуранската традиция е това?

— Нарича се развод поради безплодие. Хокану се нуждаеше от наследници за стабилността на управлението на Джъстин и за Доброто на държавата. Преди малко си видял резултата. — Едва овладя чувствата, заплашващи да я замаят. Гледаше ги целият двор. Сигурно изглеждаше жалка.

Аракаси се съобрази със състоянието ѝ и обяви:

— Днешният Ден на молбите приключи. Нека всички благодарят на Небесната светлина и се оттеглят.

Но като че ли никой не пожела да си тръгне.

Сто чифта очи гледаха Мара да видят как ще реагира.

И притесненията изведнъж я оставиха. Тя си придаде най-достолепното официално изражение и заяви:

— Барон Кевин, посланико на краля на Островите на Мидкемия, проявих небрежност в задълженията си като майка. Представям ти твоя син Джъстин, деветдесет и втория император и Небесна светлина на Цурануани. Смирено се надявам той да възрадва сърцето ти и да е чест за твоята фамилна гордост.

Старшият имперски херолд, ококорил очи в изумление, се обърна към Аракаси за указание. Първият имперски съветник сви рамене и кимна. Херолдът отвори уста и гласът му прокълтя над събраните цурански благородници:

— Добре дошъл, Кевин от Риланон, посланик на крал Луам и баща на нашата Небесна светлина!

Мара бе разтърсена до дъното на душата си от изригналите одобрителни възгласи. Благородниците заръкопляскаха. Но повече от

всичко друго се изуми колко бързо две кратки години на политическа промяна вече пускат дълбоки корени. Имаше само един начин мидкемиец да е станал баща на четиринайсетгодишно момче: ако е бил в империята преди — като военнопленник и роб.

Не беше много далече в миналото, когато идеята дете на роб да стане император щеше да предизвика кървави бунтове и войни кой да триумфира над враговете си и да се добере до властта.

Но сега на почти всички лица Мара виждаше най-вече удивление, изненада и искрено възхищение. За всички, освен за неколцина тесногръди, Законите на Великата свобода вече заменяха Играта на Съвета. Повечето синове на благородници се стремяха към имперска служба вместо да служат единствено на своята фамилия. Тъкмо тези млади мъже, откъснали се от традициите на предците си, аплодираха най-шумно.

За пореден път Мара беше направила немислимото. Народът ѝ всъщност вече бе започнал да го очаква от нея.

А Джъстин вече беше слязъл от трона — предал беше мантията и короната на грижите на личния си слуга — и се хвърли в ръцете на бащата, когото никога не беше познавал, но чието име се бе превърнало в легенда, изричана с благоговение от по-старите слуги на Акома.

Мара продължаваше да ги гледа с пълни със сълзи очи, докато огромната ръка на Кевин не я издърпа от възглавницата, за да сподели тройната им прегръдка.

Стъписана, Господарката се разсмя. Беше забравила колко импулсивен и колко съкрушително е силен любимият ѝ.

— Господарка на империята — промълви той. — Ти си господарка на изненадите! Надявам се, че ще имам възможност да прекарвам достатъчно време в имперските покои, за да опозная своя син и да подновя познанството си с майка му?

Мара си пое дълбоко дъх, вдиша странния мирис на кожа и чужди подправки, и кадифета, тъкани на далечни станове, в по-студена земя, която трябваше някой ден да посети през разлома. Кръвта ѝ се ускори в ритъма на страст; която едва не подкоси коленете ѝ.

— Ще имаш цял живот да споделиш със своя син — Прошепна на Кевин така, че да може да я чуе само той. — И всички години, които би пожелал в компанията на майка му, стига кралят ти да позволи.

Кевин се засмя.

— Мисля, че Луам се радва, че можа да ме разкара. Нещата на границата са прекалено спокойни за пакостник като мен.

И я притисна по-силно в обятията си.

В този момент храмовите гонгове закънтяха над Свещения град. Сладка музика зазвуча над Имперския район, щом жреците на Двайсетте богове запяха вечерните си песнопения. Денят на молбите беше приключил.

Кевин се отдръпна и се усмихна на дамата, която нито за ден, нито за миг не беше напускала сърцето му.

— Господарка си на много повече от тази империя — каза със смях и заслиза ръка за ръка с нея и със своя син император от високия подиум.

Възгласите на лордовете на Цурануани не секваха.

БЛАГОДАРНОСТИ

През годините, докато пишехме заедно тези романи, сме задължени на следните хора, без чийто принос работата нямаше да е толкова удовлетворителна, както за нас, така и за читателя. Нашите благодарности към:

Приятелите от Петък вечер, започнали всичко това още когато Р. И. Ф. попита къде е Мидкемия и така стана невъзможно да не се напише историята.

На нашите редактори през цялото това време, Ейдриан Закхайм, Джим Мозер, Пат Лобруто и Джана Силверщайн затова, че ни дадоха свобода.

На Илейн Чъб, за последователността до самия край.

На толкова много хора в издателствата ни, които проявяват повече грижа, отколкото го изисква работата им, и се трудят много извън задълженията си, отишлите на други места и тези, които още са с нас.

На Джонатан Матсън затова, че беше повече от агент.

На Майк Флоъркей за оповестяването и техническите съвети.

И на Катлин Старбък и Дон Майц затова, че търпяха Р. И. Ф. и Дж. В. съответно, докато ни беше невъзможно да сме заедно през последните шест години. Фактът, че все още сме женени, говори много за вашето търпение и любов.

Реймънд Е. Фийст и Джани Вурц

Сан Диего, Сарасота, Юни 1992 г.

Издание:

Реймънд Фийст, Джани Вурц. Господарка на Империята

Американска. Първо издание

ИК Бард, София, 2011

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-324-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.